

The background of the cover features a grayscale, semi-transparent image of a large, multi-story university building with many windows, partially obscured by the silhouettes of bare trees in the foreground.

Nauczyciele akademicy Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej

1951–2011

Zbiór not biograficznych wydany z okazji Jubileuszu Sześćdziesięciolecia
Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej

Opracował zespół w składzie: Jacek Cichocki, Lidia Łukasiak, Jerzy Mieścicki,
Roman Z. Morawski, Adam Woźniak, Wojciech Zaworski, Bogdan Zbierchowski

od redaktorów

Wydział Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej ma sześćdziesiąt lat. Powstał w 1951 roku pod nazwą *Wydział Łączności*, pod którą funkcjonował do 1966 roku, kiedy to został przemianowany na *Wydział Elektroniki*. Ze względu na szybko rosnące znaczenie technik informatycznych w działalności edukacyjnej i badawczej Wydziału, nazwa ta została w 1994 roku odpowiednio rozszerzona. W okresie sześćdziesięciu lat Wydział wykształcił kilka pokoleń inżynierów, magistrów, doktorów, doktorów habilitowanych i profesorów — specjalistów w zakresie elektroniki i telekomunikacji, informatyki, automatyki i robotyki oraz inżynierii biomedycznej i jądrowej. Dziś trudno sobie bez nich wyobrazić funkcjonowanie polskiego przemysłu i rozwój nauk technicznych. W murach Wydziału kształcą się obecnie ponad 3500 studentów, a co roku opuszcza je ponad 700 absolwentów.

Sześćdziesiąta rocznica utworzenia Wydziału jest okazją do syntezy jego dorobku w zakresie kształcenia i badań naukowych. Dorobek Wydziału nie jest wprawdzie prostą sumą dorobku jego pracowników, ale dorobek pracowników jest niewątpliwie jego składnikiem podstawowym. Stąd pomysł opracowania — obok zbioru esejów na temat działalności Wydziału — zbioru biogramów profesorów, docentów i innych nauczycieli akademickich ze stopniem doktora, którzy pracowali na Wydziale w latach 1951–2011. Ze względów organizacyjnych przyjęliśmy założenie, że biogramy osób czynnych zawodowo są autobiografiami, a biogramy pozostałych osób opracowują instytuty, z którymi osoby te były w jakiś sposób związane. Do zbioru nie włączyliśmy biogramów matematyków, fizyków i chemików, którzy w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych XX wieku pracowali na Wydziale, ale których dorobek należy do tradycji innych wydziałów: Wydziału Matematyki i Nauk Informatycznych, Wydziału Fizyki lub Wydziału Chemii.

Ze względów czysto pragmatycznych założyliśmy, że biogramy powinny mieć objętość nieprzekraczającą 6000 znaków i w miarę jednolity układ treści, obejmujący podstawowe dane personalne, najważniejsze informacje dotyczące działalności naukowej, dydaktycznej i publicznej. Naturalny dla środowiska akademickiego indywidualizm sprawił jednak, iż w pełni konsekwentne ujednoczenie objętości i zawartości merytorycznej wszystkich biogramów okazało się niemożliwe. Do niektórych osób (zwłaszcza od lat mieszkających za granicą) nie udało się nam dotrzeć. W kilku innych przypadkach (zwłaszcza osób już nieżyjących) opracowanie biogramów uniemożliwił brak danych. Wreszcie kilkadziesiąt osób nie wyraziło zainteresowania zredagowaniem swoich biogramów. Wydaje się jednak, że — choć zamiar skompletowania wszystkich biogramów nie mógł być w pełni zrealizowany — to, co udało się nam zgromadzić, ujawnia imponujące bogactwo dorobku nauczycieli akademickich Wydziału oraz niezwykłą różnorodność ich życiowych losów, przebiegu zawodowych karier i zainteresowań pozazawodowych. Zbiór biogramów zamyka lista profesorów, docentów i innych nauczycieli akademickich ze stopniem doktora, którzy pracowali na Wydziale w latach 1951–2011, a których biogramów nie udało się nam opracować.

Mamy nadzieję, że niniejszy zbiór biogramów stanie się przyczynkiem do systematycznej historii Wydziału, której opracowanie wydaje się istotnym zadaniem dla następnych pokoleń jego pracowników i historyków szkolnictwa wyższego. Będzie to jednak zadanie niełatwe ze względu na bardzo ograniczony zakres archiwizacji dokumentów w latach 1951–1995.

Jacek Cichocki
Lidia Łukasiak
Jerzy Mieścicki
Roman Z. Morawski
Adam Woźniak
Wojciech Zaworski
Bogdan Zbierzychowski

abramowicz

ADAM ABRAMOWICZ

Adam Abramowicz urodził się 6 grudnia 1958 roku w Michałowie. Szkołę podstawową skończył w Świnoujściu (1973), a liceum ogólnokształcące w Białymstoku (1977). Dyplom magistra inżyniera elektronika w specjalności Aparatura Elektroniczna uzyskał w 1982 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1982 roku podjął pracę w Instytucie Podstaw Elektroniki (obecnie Instytut Systemów Elektronicznych) początkowo na stanowisku konstruktora. Rok, od lipca 1982 do czerwca 1983, spędził jako podchorąży w SPR. Od 1986 roku pracował jako asystent, a od 1993 roku adiunkt.

Stopień doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem) uzyskał w 1993 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej za rozprawę *Analiza sprzężonych rezonatorów dielektrycznych metodą częstotliwości własnych*. Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskał w 2008 roku na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej za monografię *Filtry mikrofalowe w systemach radiokomunikacyjnych*.

Był stażystą programu Tempus w Fuba GmbH, Bad Salzdetfurth, Niemcy w 1991 roku oraz stypendystą Japan Society for the Promotion of Science na Utsunomiya University, Utsunomiya, Japonia w 1996 roku. Zajmował się tam falowodami dielektrycznymi i rodzajami typu whispering gallery w rezonatorach dielektrycznych. Przez rok (1996/1997) pracował w Niemczech w FIT-Messtechnik mbH, Bad Salzdetfurth, projektując mikrofalowe filtry z nadprzewodników wysokotemperaturowych (HTS) oraz filtry i zwrotnice do systemów telefonii komórkowej.

Prowadził wykłady „Pola i fale”, „Systemy automatycznego zbierania danych”, „Zakłócenia w systemach radiowych”. Był autorem i współautorem ćwiczeń laboratoryjnych prowadzonych w ramach różnych przedmiotów. Opiekował się 10 pracami dyplomowymi.

Zainteresowania naukowe Adama Abramowicza koncentrują się wokół biernych układów mikrofalowych, a szczególnie filtrów. Po raz pierwszy na świecie zaprojektował i zbudował filtry środkowoprzepustowe z bezpośrednio sprzężonymi rezonatorami dielektrycznymi o charakterystykach eliptycznych i o niesymetrycznych charakterystykach z zerami transmisji po lewej lub prawej stronie pasma przepustowego oraz eliptyczne filtry środkowozaporowe z rezonatorami dielektrycznymi. Podobnie, po raz pierwszy na świecie zbudował eliptyczne filtry planarne z dwurodzajowymi rezonatorami pierścieniowymi i kwadratowymi. Wprowadził do techniki mikrofalowej metodę częstotliwości własnych, pozwalającą wyznaczać sprzężenia między rezonatorami na podstawie częstotliwości własnych rezonatorów. Prace nad sprzężeniami elektromagnetycznymi zaowocowały

A

również nowymi modelami sprzężonych rezonatorów mikrofalowych i sprzężonych linii transmisyjnych. Rozwinął teorię projektowania filtrów szerokopasmowych. Opracowywał filtry i zwrotnice mikrofalowe dla firm z Polski, Niemiec, Szwajcarii, Wielkiej Brytanii i Kanady.

Zajmował się również metodami pomiarowymi właściwości materiałów w zakresie częstotliwości mikrofalowych. Opracował m.in. oryginalną metodę pomiaru parametrów termicznych dielektryków metodą rezonatora dielektrycznego oraz jest współautorem patentu na temat pomiarów parametrów ferrytów mikrofalowych. Ma duże doświadczenie w symulacjach elektromagnetycznych metodami w dziedzinie czasu i częstotliwości.

Adam Abramowicz jest autorem i współautorem ponad 140 prac naukowych, w tym dwóch monografii o rezonatorach dielektrycznych i o filtrach mikrofalowych. Publikował m.in. w: „IEEE Trans. on Microwave Theory and Techniques”, „IEEE Trans. on Applied Superconductivity”, „IEEE Antennas and Propagation Magazine”, „Microwave Journal”. Jego prace znajdują się w materiałach licznych konferencji międzynarodowych m.in.: European Microwave Conference, International Microwave Symposium, Asia-Pacific Microwave Conference. Brał czynny udział w ponad 40 konferencjach naukowych.

Za swoje badania był wielokrotnie nagradzany. Już podczas studiów dwukrotnie

otrzymał nagrodę Sekretarza Naukowego Wydziału VI Polskiej Akademii Nauk. Również dwukrotnie był nagradzany zespołową Nagrodą Ministra Edukacji Narodowej. Czterokrotnie był wyróżniany nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej. Ponadto otrzymał URSI Young Scientist Award.

Jest wieloletnim członkiem Intitute of Electrical and Electronics Engineers (*member* — 1994, *senior member* — 1999). Pełnił funkcje sekretarza i był dwukrotnie wice-przewodniczącym Joint Chapter AP/AES/MTT Polskiej Sekcji IEEE. W latach 1996–1999 był członkiem Komitetu Krajowego URSI. Od 2008 roku jest członkiem Sekcji Mikrofal, a od 2009 roku Sekcji Sygnałów Układów i Systemów Elektronicznych Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk. Jest stałym recenzentem czasopism: „IEEE Trans. on Microwave Theory and Techniques”, „IEEE Trans. on Advanced Packaging”, „IEEE Microwave and Wireless Components Letters”, „Electronics Letters”.

Włada czynnie językami angielskim i rosyjskim. Jest żonaty i ma dwóch synów. Interesuje się sportem i muzyką. Lubi czytać. Za osoby, które wywarły największy wpływ na jego działalność naukową, uważa mgr. Jana Kowalewskiego nauczyciela fizyki z liceum w Goleńcowie i dr. inż. Mariana Pospieszalskiego promotora pracy magisterskiej.

adamowicz

KONRAD ADAMOWICZ

Konrad Adamowicz urodził się 1 lutego 1940 roku w Małachowie k. Gniezna. Z Warszawą związany jest od 1947 roku. W 1957 roku ukończył Technikum Łączności Nr 1. W 1964 roku ukończył studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom mgr. inż. łączności. W latach 1964–1966 pracował na stanowisku asystenta naukowo-badawczego w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji. Pracę w Politechnice Warszawskiej rozpoczął w 1966 roku jako asystent naukowo-techniczny. W latach 1967–2002 pracował jako nauczyciel akademicki, początkowo w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych i Telewizyjnych, a następnie w Instytucie Radioelektroniki. W czerwcu 1976 roku uzyskał dyplom doktora nauk technicznych i stanowisko adiunkta za rozprawę doktorską *Analiza teoretyczna i doświadczalna przetwornika cyfrowo-analogowego z półprzewodnikowym bipolarnym kluczem równoległym*.

Specjalnością Konrada Adamowicza są cyfrowe przyrządy pomiarowe, komputerowe systemy pomiarowe i sterujące oraz techniki przekazywania informacji, w szczególności techniki przetwarzania analogowo-cyfrowego i cyfrowo-analogowego.

Działalność dydaktyczna Konrada Adamowicza obejmowała wszystkie formy procesu dydaktycznego: wykłady, ćwiczenia, zajęcia laboratoryjne i projektowe na studiach dziennych, wieczorowych i zaocznych, a także na studium podyplomowym Komputerowej Techniki Pomiarowej oraz studium podyplomowym Radioelektroniki. Prowadził zajęcia z przed-

miotów: „Przetworniki A/C i C/A w radioelektronice”, „Cyfrowe pomiary napięcia”, „Elektroniczne przyrządy pomiarowe”, „Komputerowa technika pomiarowa”, „Sterowanie i przetwarzanie danych”, „Automatyczne metody pomiarowe”, „Systemowe urządzenia pomiarowe i sterujące”. Kierował 68 obronionymi pracami magisterskimi i 35 inżynierskimi. W latach 1979–1981 prowadził Studenckie Koło Naukowe. Jest współautorem skryptu *Wybrane zagadnienia komputerowej techniki pomiarowej* (Wydawnictwo Politechniki Warszawskiej, 1982). Konrad Adamowicz zaangażowany był we współpracę akademicką z uczelniami w Czechosłowacji (Czeska Wyższa Szkoła Techniczna w Pradze i Wyższa Szkoła techniczna w Bratysławie).

Konrad Adamowicz posiada znaczny dorobek naukowo-badawczy: 40 publikacji i patentów, udział i w większości przypadków kierował 35 tematami naukowo-badawczymi o charakterze konstrukcyjnym. Wiele z tych

A

prac wykonywanych było dla przemysłu. Na przykład model przetwornika cyfrowo-analogowego do elektronicznych przyrządów pomiarowych wdrożony został do produkcji przemysłowej (w zakładzie ZOPAN). Jednym z wyróżniających się tematów, którym kierował Konrad Adamowicz, było opracowanie *Modułowego Systemu Analizy Sygnałów MSAS* w ramach Centralnego Programu Badań Rozwojowych CPBR 12.2 (1987–1989). Wyniki zakończonych prac naukowo-badawczych referowane były na międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych (Wiedeń, Bruksela, Turyn, Varna, Praga, Smolenice i wiele innych).

Za działalność badawczą i dydaktyczną Konrad Adamowicz został 4-krotnie nagrodzony zespołową Nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1975, 1986, 1990, 1997), wielokrotnie Nagrodą Rektora PW oraz odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1988). W 1986 roku otrzymał odznakę Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej oraz srebrną odznakę Zasłużony dla Rozwoju Przemysłu Maszynowego.

Konrad Adamowicz w okresie zatrudnienia na PW pełnił wiele odpowiedzialnych funkcji na Wydziale i poza nim. Był zastępcą dyrektora Instytutu Radioelektroniki ds. nauczania (1981–1984), zastępcą dyrektora Instytutu Radioelektroniki ds. Nauki (1984–1996), kierownikiem pracowni Komputerowej Techniki Pomiarowej (1984–1994), członkiem Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych, członkiem Kolegium Dziekańskiego (1981–1984), członkiem Komisji Rady Wydziału ds. Badań Naukowych, członkiem Komisji Rady Wydziału ds. Nagród i Odznaczeń, członkiem Komisji Dziekańskiej ds. Po-

lityki Finansowej Wydziału, członkiem Rady Specjalności Systemy Kontrolno-Pomiarowe, członkiem Rektorskiej Komisji ds. Nagród i Odznaczeń. Konrad Adamowicz działał również aktywnie poza Politechniką, gdzie w Komitecie Metrologii i Aparatury Naukowej PAN był sekretarzem naukowym, członkiem Komisji ds. Aparatury i Systemów Pomiarowych (1987–1990), członkiem Komisji ds. Kształcenia, w Polskim Komitecie Pomiarów Automatyki i Robotyki PKPAiR był przewodniczącym Sekcji Pomiarów Elektrycznych i Elektronicznych (1985–1991). Konrad Adamowicz był jednym z głównych organizatorów 2nd Int. Symposium of The IMEKO Technical Committee on Measurement of Electrical Quantities „Industrial Measurement of Electrical and Electronic Components and Equipment” (Warszawa, 26–28 maja 1987, wiceprzewodniczący Komitetu Organizacyjnego, członek Komitetu Programowego). Był także głównym organizatorem działu Elektronika na wystawie i seminarium „Nauka i technika polska w laboratorium i przemyśle” zorganizowanej w ramach Dni Nauki i Techniki Polskiej w Chinach (Pekin, 23 lutego–5 marca 1989).

Konrad Adamowicz, w okresie, kiedy ograniczone były możliwości współpracy z przemysłem, zainteresował się technologią bankową, a w szczególności technikami informatycznymi i informacyjnymi w bankowości. W 1994 roku podjął pracę w Narodowym Banku Polskim, gdzie pracował do 2006 roku, czyli do momentu przejścia na emeryturę. Jako ekspert NBP brał aktywny udział w procesie legislacyjnym rządu i komisji sejmowej dotyczącym ustawy *o podpisie elektronicznym* oraz ustawy *o elektronicznych instrumentach płatniczych*.

adamski

MIROSŁAW ADAMSKI

Mirosław Adamski urodził się w 1957 roku w Koszalinie. Technikum Elektroniczne im. R. Traugutta w Koszalinie ukończył w 1977 roku. Jako laureat III Olimpiady Wiedzy Technicznej i finalista XXVI Olimpiady Fizycznej rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki PW, które ukończył z wyróżnieniem w 1982 roku, uzyskując dyplom mgr. inż. elektronika w dziedzinie aparatury elektronicznej. Jego praca magisterska dotyczyła wspomaganego komputerem projektowania wielodiodowych mikrofalowych mieszaczy diodowych. W tym samym roku rozpoczął pracę naukowo-dydaktyczną w Zakładzie Układów i Aparatury Mikrofalowej Instytutu Podstaw Elektroniki PW. Rozprawę doktorską *Modelowanie i analiza mikrofalowych generatorów harmonicznycch z symetrycznymi waraktorami z barierą heterozłączową* obronił na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych PW w 1997 roku. Od 2001 roku pracuje w Centrum Technologii Wysokich Częstotliwości firmy Agilent Technologies w Santa Rosa, Kalifornia.

W latach 1982–2001 brał udział w projektach badawczych w zakresie teorii układów elektronicznych, modelowania i charakteryzacji monolitycznych układów scalonych, techniki radarowej oraz w projektach konstrukcyjnych aparatury mikrofalowej do komunikacji naziemnej i interferometrii geodezycznej. W ramach obowiązków dydaktycznych prowadził ćwiczenia rachunkowe i laboratoryjne z przedmiotów: „Układy elektroniczne”, „Technika mikrofalowa” oraz „Poła i fale”. Za opracowanie nowych ćwiczeń laboratoryjnych otrzymał nagrody dydaktyczne Rektora Politechniki Warszawskiej w 1989 i 1997 roku.

W firmie Agilent Technologies Mirosław Adamski zajmuje się projektowaniem, charakteryzacją i wdrażaniem do produkcji wyspecjalizowanych mikrofalowych monolitycznych układów scalonych krytycznych dla najwyższej klasy oscyloskopów, generatorów i wektorowych analizatorów obwodów. Wspomaga też prace rozwojowe nad wewnętrznymi procesami produkcji układów scalonych w technologiach półprzewodników złożonych.

Mirosław Adamski jest autorem lub współautorem 40 publikacji w dziedzinie diodowych układów przemiany częstotliwości, symetrycznych waraktorów z barierą heterozłączową, szumów w radarach FMCW, monolitycznych mikrofalowych układów scalonych i technologii ich produkcji. Wraz z M. Faberem i J. Chramcem wydał monografię *Microwave and Millimeterwave Diode Frequency Multipliers* (Artech House, Boston–London 1995), wyróżnioną nagrodą Ministra Edukacji Narodowej w 1996 roku. W 2007 roku otrzymał GaAs Mantech He Bong Kim Best Paper Award za współautorstwo komunikatu *The Role of Substrate Dislocations In Causing Infant Failures In High Complexity InGaP/GaAs HBT ICs*.

Mirosław Adamski jest członkiem IEEE.

Słowa kluczowe

- teoria i technika mikrofalowa
- diodowe układy przemiany częstotliwości
- szumy w układach i systemach elektronicznych
- mikrofalowe monolityczne układy scalone

adamski

TOMASZ ADAMSKI

Tomasz Adamski urodził się 13 marca w 1948 roku Łodzi. W 1965 roku ukończył I Liceum Ogólnokształcące im. Mikołaja Kopernika w Łodzi, a w 1970 roku studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej na specjalności automatyka i maszyny matematyczne, uzyskując tytuł magistra inżyniera. Pracę dyplomową pisał pod kierunkiem profesora J. Zabrodzkiego nt. sprzętowych rozwiązań w grafice komputerowej. W latach 1971–1975 studiował na kierunku Systemy Przetwarzania Danych Studium Doktoranckiego Politechniki Warszawskiej i na Wydziale Matematyki Uniwersytetu Warszawskiego. W 1976 roku ukończył studia na Wydziale Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego, specjalizując się w teorii procesów stochastycznych. Pracę dyplomową nt. bezwzględnej ciągłości miar w przestrzeniach funkcyjnych pisał pod kierunkiem prof. St. Kwapienia członka PAN

i jednego z najlepszych probablistów polskich. Od 1974 roku jest pracownikiem Instytutu Systemów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej, gdzie od 2001 roku jest zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Jest kierownikiem Zespołu Systemów Cyfrowych i Przetwarzania Sygnałów w Instytucie Systemów Elektronicznych. Przez wiele lat był kierownikiem specjalności Inżynieria Komputerowa na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych. W 1983 roku odbył 10-miesięczny staż zawodowy w Institut National Polytechnique de Grenoble (École Nationale Supérieure d'Électronique et de Radioélectricité de Grenoble — ENSERG i Laboratoire d'Informatique et de Mathématiques Appliquées de Grenoble — IMAG).

Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1976 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej za pracę pt. *Algorytmy rozpoznawania kontekstowego dla łańcuchów Markowa rzędu m i gramatyk kombinatorycznych*. Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskał na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych w 1994 roku za pracę pt. *Zjawiska niestałościowe typu jitteru w układach i systemach elektronicznych*. Praca dotyczyła w warstwie teoretycznej problemów typu *barrier crossings*, teorii procesów stochastycznych oraz algorytmów rozwiązywania problemów źle postawionych, a w warstwie aplikacyjnej algorytmów korekcji komputerowych systemów pomiarowych z próbkowaniem.

Tomasz Adamski jest autorem ponad 100 prac naukowych, 3 monografii, autorem 2 podręczników i współautorem 4 podręczników. Jest również autorem wielu recenzji książek, referatów konferencyjnych i artykułów (WNT, WKiŁ, „Electronics and Telecommunications Quarterly”, „Archiwum Elektrotechniki”, „IEEE on Instrumentation & Measurement”, „Biuletyn PAN”, recenzje referatów na konferencje KKTOiUE, ICSES, IMEKO, IMTC, KKE).

Tomasz Adamski jest promotorem sześciu obronionych rozpraw doktorskich i kilku prac z otwartymi przewodami doktorskimi. Prowadził wiele wykładów na Wydziale Elektroniki

i Technik Informatycznych, Wydziale Mechaniki Precyzyjnej, Wydziale Mechaniki, Energetyki i Lotnictwa oraz Wydziale Matematyki i Nauk Informatycznych. Obecnie prowadzi wykłady z: „Podstaw teoretycznych kryptografii i ochrony informacji”, „Mikroprocesorów i systemów wbudowanych”, „Algorytmów i bezpieczeństwa danych”, „Elementów konstrukcji systemów cyfrowych”, a na studiach anglojęzycznych wykłady „Introduction to Digital Systems”, „Cryptography and Data Security” oraz „Assemblers”.

Tomasz Adamski jest członkiem Sekcji Sygnałów, Układów i Systemów Elektronicznych Polskiej Akademii Nauk, członkiem IEEE,

członkiem ACM, członkiem Polskiego Stowarzyszenia Pomiarów, Automatyki i Robotyki POLSPAR, członkiem Komitetu Naukowego konferencji ICSES (International Conference on Signals and Electronic Systems) oraz konferencji KKE (Krajowej Konferencji Elektroniki). Jest redaktorem sieciowego miesięcznika kryptograficznego „Bezpieczeństwo IT” i konsultantem naukowym firmy kryptograficznej Kerberos.

Do licznych pasji sportowych Tomasza Adamskiego należy pływanie, narciarstwo, turystyka górską i żeglarstwo. Włada biernie i czynnie językiem angielskim, francuskim i rosyjskim, a na poziomie podstawowym również językiem niemieckim.

A

albicki

ALEKSANDER ALBICKI

Aleksander Albicki urodził się 24 maja 1941 roku w Warszawie. W 1958 roku ukończył liceum ogólnokształcące w Makowie Mazowieckim. Dyplom magistra inżyniera elektronika ze specjalnością Teletransmisja Przewodowa uzyskał w 1965 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Stopień naukowy doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem) uzyskał w 1973 roku w Instytucie Łączności w Miedzeszynie za rozprawę *Minimalizacja liczby stanów w automatach niezupelnym*, a stopień naukowy doktora habilitowanego w 1980 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej za monografię *Konstruktywne metody realizacji automatów*. W 1964 roku podjął prace na Wydziale Łączności w Pracowni Układów Logicznych. W 1980 roku powierzono mu stanowisko docenta w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej. W 1967 roku odbył praktykę zawodową w fabryce systemów kontrolno-pomiarowych Sprecher und Suche w Linzu (Austria). W 1978 roku pracował jako wykładowca w Laboratorium Systemów i Automatyki w Narodowej Wyższej Szkole Telekomuni-

kacji (École Nationale Supérieure des Telecommunications) w Paryżu. W latach 1974–1980 był kierownikiem Zakładu Podstaw Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej. Od 1981 roku jest zatrudniony w Department of Electrical and Computer Engineering, University of Rochester (USA); od 1996 roku jako *professor of electrical and computer engineering*.

Zainteresowania naukowe Aleksandra Albickiego dotyczyły początkowo analizy i syntezy układów logicznych, a zwłaszcza tworzenia narzędzi wspomagających automatyczne projektowanie. Wyniki prowadzonych przez niego prac badawczych znajdowały praktyczne zastosowanie w projektowaniu i uruchamianiu przyrządów pomiarowych na potrzeby transmisji danych. Zajmował się także zastosowaniem układów mikroprocesorowych w systemach komutacyjnych. Od 1981 roku tematyka jego badań zaczęła ewoluować w kierunku projektowania i testowania układów scalonych wielkiej skali integracji, a przede wszystkim projektowania układów samotestowalnych. Prace w tej dziedzinie były sponsorowane przez Semiconductor Research Corporation. Kierował także pracami nad syntezą układów i systemów cyfrowych o niskim poborze mocy, finansowanymi przez National Science Foundation, oraz uczestniczył w pracach zespołu zajmującego się projektowaniem nadprzewodnikowych układów cyfrowych — badania w tej dziedzinie były prowadzone w ramach projektu finansowanego przez Air Force Office of Scientific Research. Zajmował się również protokołami w radiowych sieciach pakietowych. W połowie lat dziewięćdziesiątych przedmiotem zainteresowania Aleksandra Albickiego stały się sieci energetyczne, a zwłaszcza analiza prądów harmonicznych oraz zdalna identyfikacja odbiorników energii elektrycznej w tych sieciach i ich klasyfikacja. Badania w tej dziedzinie były prowadzone w USA na potrzeby Rochester Gas and Electric, New York State Energy Research and Development Authority oraz Electric Power Research Institute Inc.

Jest autorem lub współautorem 16 artykułów w czasopiśmie naukowych, m.in.

A

w: „IEEE Transactions on Computers”, „IEEE Transactions on Communications”, „IEEE Transactions on Circuit and Systems”, „IEEE Journal of Solid State Circuit” i w „Rozprawach Elektrotechnicznych”. Opublikował także 91 artykułów w materiałach konferencyjnych. Był promotorem w 9 zakończonych przewodach doktorskich. Za osiągnięcia badawcze był nagradzany przez Ministra Łączności (1972, 1974) oraz Ministra Szkolnictwa Wyższego (1969, 1979, 1987).

Aleksander Albicki prowadził wiele oryginalnych wykładów na Politechnice Warszawskiej: „Teoria i projektowanie układów impulsowych” (1973–1980), „Algebraiczna teoria automatów” (1973–1980), „Układy logiczne” (1970–1980) oraz w Univeristy of Rochester: „Digital Circuit” (1981–1993), „Advanced Switching Theory and Desing” (1984–1993), „Special Topice in Computer Interfacing and Networks” (1984–1986), „VLSI Systems” (1989–1994), „Data and Computer Communications” (1988–2000), „Electric Power Quality” (1999–2001). Prowadził również serie wykładów w Linz University (Austria), Tianjin University (Chiny), Rochester Institute of Technology (USA), Brazylijskim towarzystwie Mikroelektronicznym w Sao Paulo oraz w firmie Eastman Kodak (USA).

Jest współautorem dwóch podręczników akademickich: *Algebraiczna teoria automatów* (WNT, Warszawa 1980) oraz *Układy cyfrowe w telekomunikacji* (WKiŁ, Warszawa 1986), a także wielu raportów i artykułów dotyczących dydaktyki, publikowanych m.in. w „IEEE

Transactions on Education” i materiałach konferencyjnych.

Aleksander Albicki pełnił i nadal pełni wiele funkcji organizacyjnych na Uniwersytecie w Rochester: jest m.in. członkiem University Council on Graduale Study (1986–1991 i od 1999 roku), członkiem College Council (od 1996 roku) i przewodniczącym Graduale Curriculum Committee w Departament of Electrical and Komputer Engineering (1984–1992 i od 1999 roku).

Jest także członkiem (*senior member*) Institute of Electronic Engineers (USA) oraz członkiem kolegium redakcyjnego czasopisma „Journal of Electronic Testing: Theory and Applications”, a także komitetów programowych wielu konferencji międzynarodowych.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci. Włada czynnie językami angielskim i rosyjskim. Pasjonuje go narciarstwo i turystyka. W latach 1964–1968 pełnił funkcję prezesa Akademickiego Klubu Narciarstwa w Warszawie, przez wiele lat był instruktorem narciarstwa w Polsce i w USA. Zdobył brązowy medal w Żeglarskich Mistrzostwach Polski w 1965 roku. Interesuje się historią i kulturą Indian obu Ameryk. Uważa, że najwięcej zawdzięcza doktorowi Leopoldowi Grzegorzowi — nauczycielowi języka polskiego i logiki w liceum ogólnokształcącym w Makowie Mazowieckim, Władysławowi Majewskiemu — profesorowi Politechniki Warszawskiej, oraz doktorowi Erwinowi Kinnenowi — emerytowanemu profesorowi University of Rochester.

antoszkiewicz

KRZYSZTOF ANTOSZKIEWICZ

Krzysztof Antoszkiewicz urodził się w 1949 roku w Iłowie. W 1967 roku ukończył VI Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Reytana w Warszawie. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1972 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera w specjalności Aparatura elektroniczna. Praca magisterska dotyczyła projektowania stabilnego, przestrajanego źródła częstotliwości.

Pracę zawodową rozpoczął w 1972 roku w na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej na stanowisku asystenta stażysty, następnie asystenta, a po uzyskaniu stopnia doktora, na stanowisku adiunkta. Rozprawę doktorską w dziedzinie elektroniki obronił na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1983 roku. Tematem pracy doktorskiej była analiza układu próbkująco-pamiętającego pra-

cującego w pętli synchronizacji fazowej. Istotnym rezultatem analizy było wprowadzenie ogólnego parametru jakości układu.

Zainteresowania naukowe Krzysztofa Antoszkiewicza koncentrowały się wokół zagadnień dotyczących synchronizacji generatorów i stabilizacji częstotliwości. Jest autorem lub współautorem kilku publikacji z tej dziedziny. Większość to artykuły prezentowane na konferencjach z dziedziny mikrofal i teorii obwodów. Najważniejszymi są prace z zakresu komputerowej analizy szumów generatorów, publikowane w „Biuletynie PAN” w 1997 roku.

W latach 1987–1989 uzyskał stypendium naukowe w University of Manitoba w Kanadzie, gdzie rozszerzył swoje zainteresowania na teorię pola i rozpoczął badania nad projektowaniem anten mikropaskowych o zadanej charakterystyce. Efektem tych prac są publikacje na temat charakterystyk anten mikropaskowych (m.in. w „IEEE Journal on Antennas and Propagation”).

W latach 1991–1998 brał udział w projektach badawczych z dziedziny administrowania procesem dydaktycznym w szkole wyższej. Wynikiem tych prac była książka *Elastyczny system studiów dwustopniowych* (PWN, 1996), której jest współautorem.

Od 2008 roku jest zaangażowany w projekty dla Ośrodka Badawczego DESY w Hamburgu, dotyczące konstrukcji aparatury elektronicznej do sterowania akceleratorem liniowym.

W ramach obowiązków dydaktycznych Krzysztof Antoszkiewicz prowadził zajęcia projektowe, laboratoria i ćwiczenia z przedmiotów: „Elektronika”, „Układy elektroniczne”, „Technika wielkich częstotliwości”, „Współczesne układy analogowe, impulsowe i RF” oraz wykład „Generacja i synteza częstotliwości”, a obecnie również wykłady z przedmiotu „Układy i systemy elektroniczne” oraz „Synteza i stabilizacja częstotliwości”. Jest współautorem zbioru zadań do przedmiotu „Układy i systemy elektroniczne” oraz współautorem skryptu do laboratorium z tego przedmiotu. Cieszył się wśród studentów opinią dobrego, choć wymagającego dydaktyka. W 1995 i 1999

Słowa kluczowe

- układy elektroniczne
- technika w.cz.
- generacja mikrofal
- synteza częstotliwości

roku otrzymał nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia dydaktyczne, a w 2004 roku został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

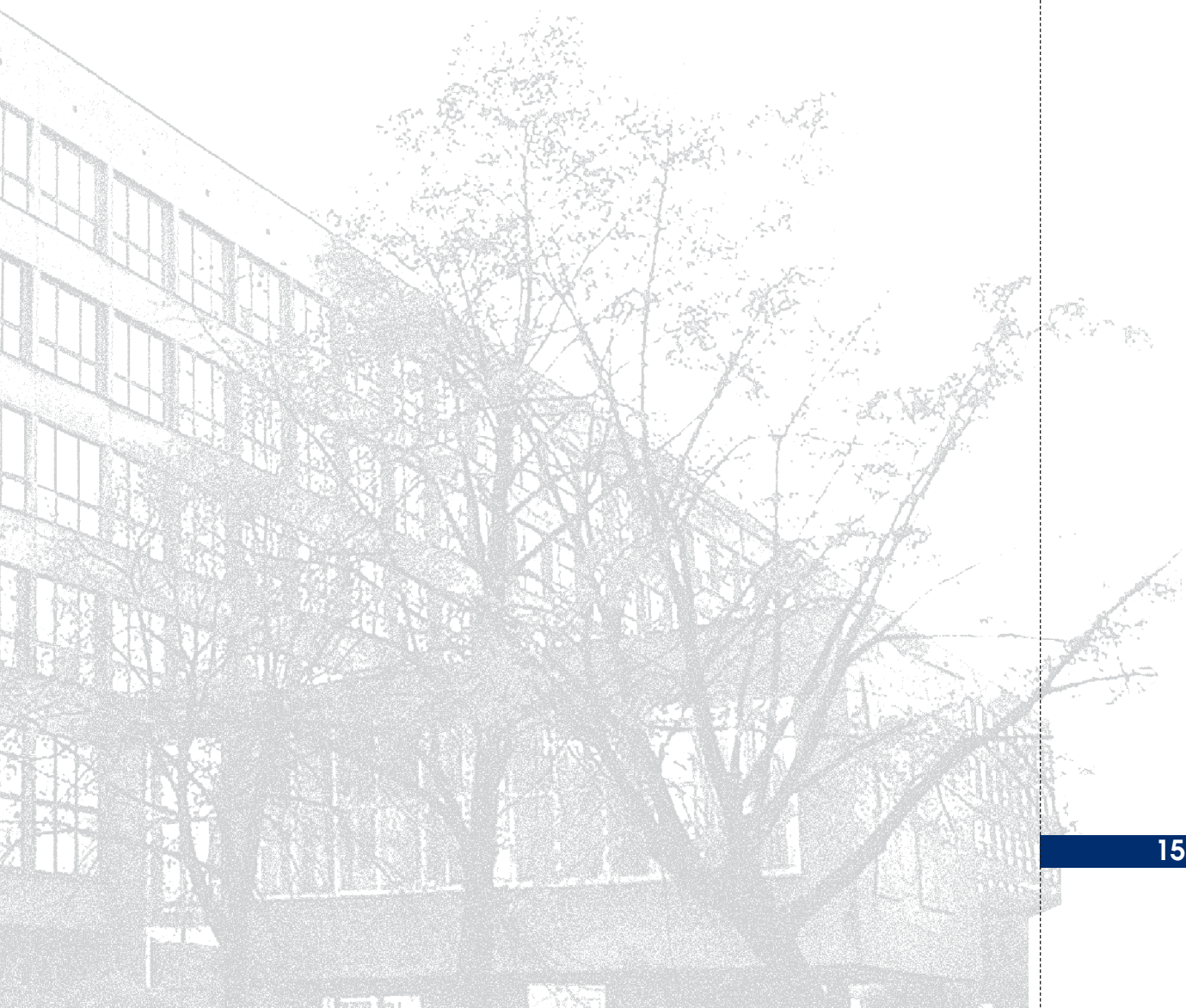
W latach 1990–1996 był Prodziekanem ds. Nauczania, a w latach 1996–2005 kierownikiem działu obsługi informatycznej wydziału. Był też jednym z twórców komputerowego systemu obsługi studentów ERES. W latach dziewięćdziesiątych był to jedyny w Polsce program komputerowy obsługujący w pełni elastyczny system studiów. ERES pozwala studentom na swobodę wyboru rodzaju dyplomu oraz kierunku i specjalności, a także na indywidualny tok i tempo studiów.

Po zakończonej kadencji na stanowisku Prodziekana ds. Nauczania został administratorem wydziałowego systemu obsługi studiów i studentów ERES2.

Od 1990 roku jest członkiem Rady Wydziału Elektroniki.

Poza uczelnią jest zaangażowany w duszpasterstwo rodzin w ramach ruchu Spotkania Mażeńskie.

A

arabas

JAROSŁAW JANUSZ ARABAS

Jarosław Janusz Arabas urodził się 19 lutego 1970 roku w Warszawie. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Warszawie (1984) i uzyskaniu świadectwa dojrzałości w warszawskim XIV L.O. im. Stanisława Staszica (wówczas K. Gottwalda) w 1988 roku podjął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1993 roku, uzyskując tytuł magistra inżyniera elektroniki w dziedzinie „budowa i oprogramowanie maszyn matematycznych”. W tym samym roku rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Instytucie Podstaw Elektroniki. W 1996 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy pt. *Algorytmy ewolucyjne ze zmienną liczebnością populacji i zmiennym zasięgiem krzyżowania*, a w 2006 roku stopień naukowy doktora habilitowanego na podstawie rozprawy *Metoda ewolucyjna jako narzędzie przeszukiwania przestrzeni Banacha*.

Od 1996 roku jest zatrudniony w Instytucie Systemów Elektronicznych (od 1998 roku — Instytucie Systemów Elektronicznych) Politech-

niki Warszawskiej jako adiunkt, a od 2010 roku jako profesor nadzwyczajny.

Na dorobek publikacyjny Jarosława Arabasa składa się kilkanaście artykułów opublikowanych w czasopismach krajowych i zagranicznych, ponad sto referatów konferencyjnych, jeden patent. Jest autorem książki *Wykłady z algorytmów ewolucyjnych*, wydanej przez Wydawnictwa Naukowo-Techniczne w 2001 roku i wznowionej w 2004 roku.

Jest współautorem (wraz z dr. inż. Pawłem Cichoszem) podręcznika *Sztuczna inteligencja*, wydanego elektronicznie przez Wydział Matematyki, Informatyki i Mechaniki UW, 2006. Istotną część uczelnianej aktywności Jarosława Arabasa stanowi organizacja od 1996 roku cyklu dorocznych konferencji pt. *Algorytmy ewolucyjne i optymalizacja globalna*.

Osiągnięcia naukowe Jarosława Arabasa dotyczą koncepcji i metod analizy algorytmów ewolucyjnych oraz aproksymatorów bazujących na sieciach neuronowych.

Jarosław Arabas zajmuje się również wdrażaniem badanych przez siebie metod. Do najważniejszych osiągnięć, które współtworzył, zalicza prototyp regulatora spalania z użyciem neuronowego modelu procesu, wdrożonego następnie w kilkunastu elektrowniach w Polsce, USA, Wielkiej Brytanii i w Azji, a także systemy wspomagania decyzji na rynkach energii elektrycznej, wdrożone w kilku elektrowniach w Polsce.

Za działalność naukową otrzymał nagrodę indywidualną Ministra Edukacji Narodowej i Sportu (2002), zespołową Premiera RP (kierownik prof. J. Lewandowski, MEL, 2003) oraz nagrodę zespołową Rektora PW (jako kierownik zespołu, 2009). Jest też laureatem konkursu „Złota Kreda” na Wydziale MiNI (2010).

Prowadzi wykłady z technik programowania oraz metod optymalizacji globalnej, metod ewolucyjnych i sieci neuronowych na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych (od 1993 roku) oraz na Wydziale Matematyki i Nauk Informatycznych (od 2004 roku).

Był promotorem doktoratu dr inż. Rafała Biedrzyckiego.

Jego zainteresowania pozazawodowe to analiza pisma Inków i muzyka poważna.

Słowa kluczowe

- inteligencja obliczeniowa
- algorytmy ewolucyjne
- sieci neuronowe

badźmirowski

KRZYSZTOF BADŹMIROWSKI (1928–2006)

Krzysztof Badźmirowski urodził się 20 września 1928 roku w Warszawie. Po ukończeniu szkoły podstawowej w 1942 roku rozpoczął naukę w Gimnazjum Elektrycznym im. Stanisława Konarskiego. W 1946 roku ukończył gimnazjum, a w 1949 roku Państwowe Liceum Telekomunikacyjne. W 1956 roku uzyskał stopień magistra inżyniera na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej (specjalizacja — Elektroakustyka). W tym samym czasie ukończył Państwową Szkołę Muzyczną.

W latach 1954–1961 pracował w Państwowym Technikum Łączności jako nauczyciel przedmiotu „Podstawy radiotechniki”, do którego prowadził wykłady i laboratoria. W 1955 roku podjął pracę na stanowisku asystenta w Instytucie Łączności w Zakładzie Radiofonii, specjalizując się w konstrukcji urządzeń elektroakustycznych.

W marcu 1957 roku przeszedł do pracy w Zjednoczonych Zakładach Elektronicznej Aparatury Pomiarowej ELPO (w 1969 roku przemianowanych na Meratronik). Był tam zatrudniony do 1970 roku na stanowiskach: konstruktora, kierownika pracowni, zastępcy głównego konstruktora, zastępcy dyrektora technicznego ds. rozwoju. Kierując całością prowadzonych w tych Zakładach prac rozwojowych, był inicjatorem podjęcia produkcji i współtwórcą wszystkich wdrażanych do produkcji przyrządów pomiarowych.

Podjęcie w Zakładach ELPO opracowań przyrządów na zakres bardzo wysokich częstotliwości wymagało szczegółowych kompetencji z tego zakresu techniki. W latach 1959–1962 Krzysztof Badźmirowski uzupełnił swą wiedzę na magisterskim Studium Techniki Mikrofalowej, które ukończył z wyróżnieniem w 1962 roku. Od grudnia 1962 roku do czerwca 1963 roku przebywał na stypendium w Wielkiej Brytanii, specjalizując się w cyfrowej technice pomiarowej.

Po powrocie do kraju prowadził intensywne prace z zakresu pomiarów małych napięć i cyfrowej techniki pomiarowej, których rezultatem była praca doktorska *Analiza możliwości zwiększenia dokładności kompensacyjnych woltomierzy cyfrowych produkcji krajowej*, obroniona na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej w 1969 roku.

Oprócz działalności konstrukcyjnej i badawczej podjął w 1961 roku zajęcia dydaktyczne w Zakładzie Miernictwa Instytutu Podstaw Elektroniki Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Zajęcia te prowadził nieprzerwanie do 1997 roku, w ostatnim dwudziestolecu jako profesor kontraktowy.

W marcu 1970 roku przeszedł do pracy w Instytucie Tele- i Radiotechnicznym, gdzie został zatrudniony na stanowisku kierownika Zakładu Miernictwa Technologicznego. Zakład

B

opracował m.in. pierwsze w Polsce zautomatyzowane zestawy do cyfrowych pomiarów elementów czynnych i biernych, których produkcję podjęto w kraju.

W 1971 roku został przeniesiony do pracy w Przemysłowym Instytucie Elektroniki, na stanowisko zastępcy dyrektora ds. naukowo-badawczych. W tym okresie inicjował i kierował opracowywaniem m.in. systemów pomiarowych na potrzeby Naukowo-Produkcyjnego Centrum Półprzewodników CEMI. W 1973 roku uzyskał tytuł docenta.

W tym samym roku został powołany na stanowisko dyrektora Departamentu Elektroniki Ministerstwa Przemysłu Maszynowego. W latach 1973–1979 kierował opracowywaniem programów elektronizacji gospodarki narodowej oraz programów rozwoju przemysłu elektronicznego.

W 1975 roku obronił pracę habilitacyjną *Problemy metrologiczne w przetwornikach A/C*, a w 1977 roku uzyskał tytułu profesora. Od tego czasu pracował w Przemysłowym Instytucie Elektroniki na stanowisku profesora.

W latach 1979–1981 kierował Zjednoczeniem Przemysłu Sprzętu Optycznego i Medycznego OMEL. Uczestniczył wówczas w opracowaniu nowych urządzeń elektronicznych dla medycyny oraz urządzeń i systemów optoelektronicznych do zastosowań profesjonalnych.

W 1982 roku został powołany na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z zadaniem opracowania programu rozwoju przemysłu elektronicznego i elektrotechnicznego. Od 1984 roku sprawował opiekę nad ośrodkami naukowymi i badawczymi podległymi Ministerstwu Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego. Celem prowadzonych prac było zwiększenie wdrożeń podzespołów, sprzętu i systemów elektronicznych w wielu gałęziach przemysłu.

Od 1988 roku pełnił funkcję dyrektora naczelnego Przemysłowego Instytutu Elektroniki.

Krzysztof Badźmirowski opublikował ponad 80 prac naukowych. Był współtwórcą 6 patentów dotyczących rozwiązań układowych cyfrowych przyrządów pomiarowych. W ramach pracy dydaktycznej kierował około 60 pracami dyplomowymi. Wypromował 13 doktorów. Brał udział w opracowywaniu programów studiów.

Jest współautorem 9 książek, w tym 7 wysokoakademyjnych pozycji naukowych, szeroko wykorzystywanych także w dydaktyce.

Merytoryczną syntezę osiągnięć Krzysztofa Badźmirowskiego można sprowadzić do

stwierdzenia, że był on twórcą oraz animatorem rozwoju w Polsce konstrukcji i technologii umożliwiających produkcję cyfrowych systemów pomiarowych wyposażonych w układy autodiagnostyki i autokalibracji.

Krzysztof Badźmirowski czynnie uczestniczył w pracach wielu stowarzyszeń, instytucji oraz organizacji naukowych i naukowo-technicznych, był m.in. członkiem takich gremiów jak: Komitet Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk (jego przewodniczącym od 1993 roku), IEEE Computer Society (USA), IEEE Instrumentation and Measurement Society (USA), New York Academy of Science (USA) oraz Towarzystwo Naukowe Warszawskie.

Wielokrotnie powierzano mu organizowanie i kierowanie konferencjami naukowymi o zasięgu krajowym, a także organizowanie konferencji poza granicami Polski.

Był redaktorem naczelnym wydawnictwa „Prace Przemysłowego Instytutu Elektroniki” oraz wydawanego przez Komitet Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk kwartalnika „Metrologia i Systemy Pomiarowe”. Był także członkiem redakcji wielu innych czasopism.

Krzysztof Badźmirowski jest laureatem wielu nagród resortowych, a także nagród w konkursach o tytuł Mistrza Techniki organizowanych przez Stowarzyszenie Elektryków Polskich. Był odznaczony za zasługi dla Politechniki Warszawskiej, Gdańskiej i Wrocławskiej, a także Złotą Odznaką Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Medalem im. Mieczysława Pożaryskiego i Medalem im. Janusza Groszkowskiego. Za swą działalność naukową, techniczną i gospodarczą został uhonorowany odznaczeniami państwowymi: Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Złotym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju”.

Krzysztof Badźmirowski uczestniczył w działalności Związku Powstańców Warszawy i Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej. Został odznaczony Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Armii Krajowej i Krzyżem Partyzanckim.

Jego dewizą życiową było poświęcenie i działalność dla dobra kraju — kiedyś przez udział w Powstaniu Warszawskim, a w okresie powojennym przez wpływanie na społeczny i gospodarczy rozwój Polski, w tym rozwój badań naukowych, kształcenie kadr technicznych i tworzenie przemysłów wysokich technologii.

Krzysztof Badźmirowski zmarł w 2006 roku.

bańkowski

JACEK JAN BAŃKOWSKI

Jacek J. Bańkowski urodził się 27 marca 1940 roku we Lwowie. Po ukończeniu szkoły podstawowej (1953) i liceum ogólnokształcącego (1957), jako laureat V Olimpiady Fizycznej rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1962 roku. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1964 roku, za rozprawę pt. *O pewnym quasi-binarnym systemie liczenia i jego zastosowaniach w równoległych maszynach cyfrowych*, a stopień naukowy doktora habilitowanego w 1966 roku za rozprawę pt. *Niezawodność, redundancja i szybkość pracy cyfrowych przetworników informacji*. Obydwa stopnie zostały nadane przez Radę Wydziału Łączności (Elektroniki). W 1973 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego.

Po ukończeniu studiów podjął pracę jako nauczyciel akademicki w Instytucie Informatyki (ostatnia nazwa) na Wydziale Elektroniki (na stanowiskach od asystenta do profesora nadzwyczajnego). Po krótkim okresie pracy w Centralnym Ośrodku Informatyki Politechniki Warszawskiej (1974–1975) przeszedł do Instytutu Informacji Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej. W IINTE pełnił w latach 1975–1982 funkcję zastępcy dyrektora ds. naukowych, a w latach 1982–1991 — dyrektora. W latach 1998–2002 podjął dodatkowo pracę w Wyższej Szkole Przedsiębiorczości i Zarządzania im. Leona Koźmińskiego, gdzie kierował Zakładem Informatyki i był członkiem Senatu uczelni.

Zainteresowania badawcze Jacka Bańkowskiego na początku koncentrowały się na

własnościach cyfrowych przetworników informacji, arytmetyce maszyn cyfrowych i teorii niezawodności. Opracował w tym czasie oryginalne algorytmy dla działań arytmetycznych w tzw. zero-jedynkowym systemie zapisu liczb i metodę oceny niezawodności układów cyfrowych opartą na matematycznej teorii informacji. Od około 1970 roku głównymi zainteresowaniami Jacka Bańkowskiego stały się języki programowania i ich kompilatory a także systemy baz danych. W tych dziedzinach opracował m.in. metodę opisu składni języka programowania za pomocą innego języka, a także system zarządzania tekstową bazą danych UNIPOLIS. Kierował trzema projektami badawczymi, finansowanymi przez KBN — *Realizacja pierwszej wersji użytkowej wielojęzycznego systemu informacyjno-wyszukiwawczego UNIPOLIS (1992–1993)*, *Opracowanie metod i narzędzi strukturalnej i semantycznej*

Słowa kluczowe

- informatyka
- programowanie
- bazy danych

B

analizy dokumentów tekstowych dostępnych w postaci graficznej (1995–1997) oraz *Automatyzacja słownika danych w bazach danych makroekonomicznych* (1998–1999). Jest autorem lub współautorem około 50 publikacji oraz 6 patentów. Był także promotorem w kilkunastu zakończonych przewodach doktorskich i recenzentem kilkudziesięciu rozpraw doktorskich i habilitacyjnych oraz wniosków o nadanie tytułu profesora (dla rad wydziałów i CK). Kilku jego doktorantów jest obecnie samodzielnymi pracownikami nauki. Za osiągnięcia badawcze otrzymał nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (II i III stopnia).

Jacek Bańkowski opracował i prowadził m.in. wykłady z „Programowania maszyn cyfrowych” i „Wstępu do struktur dyskretnych” na Wydziale Elektroniki, a także prowadził wykłady z „Oprogramowania komputerów” i „Baz danych” dla studentów specjalności Informatyka w zarządzaniu w WSPiZ. Wraz z K. Fiałkowskim opracował dwa skrypty dla studentów (2 i 6 wydań w latach 1966–1974), a także dwa podręczniki akademickie — *Programowanie w języku FORTRAN* (PWN, 7 wydań w latach 1972–1987) oraz *Wprowadzenie do informatyki* (PWN 1978, 1981). W latach 1970–1975 kierował pierwszą edycją studium doktoranckiego „Systemy przetwarzania danych” i prowadził

zajęcia kierunkowe ze słuchaczami tego Studium. Za działalność dydaktyczną otrzymał nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (II i III stopnia).

Jest członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Informatycznego, w którym pełnił m.in. funkcję wiceprezesa Zarządu Głównego. Przez wiele kadencji był członkiem Komitetu Informatyki PAN, a także przewodniczącym Komitetu Informacji Naukowej przy Prezydium PAN (1984–1989). Był członkiem rad wydziału i rad naukowych, m.in. Wydziału Elektroniki PW (1967–1975), Instytutu Podstaw Informatyki PAN, IBIN na Wydziale Historii Uniwersytetu Warszawskiego i Instytutu INTE (1975–2002).

W latach 1983–1994 wielokrotnie pełnił funkcję konsultanta w zakresie baz danych i programowania dla wyspecjalizowanych agend ONZ (UNESCO, UNIDO, FAO).

W 2002 roku Instytut INTE został wchłonięty przez Instytut Mechanizacji Budownictwa i Górnictwa Skalnego. W Instytucie tym pracował nad teoretycznymi aspektami związków między bazami danych i językami programowania — aż do przejścia na emeryturę.

Jest żonaty, ma córkę i wnuka. Zna czynnie angielski i rosyjski, biernie francuski i niemiecki. Interesuje się historią, literaturą, muzyką klasyczną i grą w brydża.

baran

ZENON STANISŁAW BARAN

Zenon Stanisław Baran urodził się 28 września 1932 roku we wsi Dychawica na Ziemi Łukowskiej. Po ukończeniu szkoły powszechnej (1944) w sąsiednim Lisikierzu oraz gimnazjum (1948) i liceum ogólnokształcącego (1950) w Żelechowie, studiował na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, gdzie otrzymał stopnie inżyniera łączności (1954) i magistra inżyniera łączności (1958), specjalizacja Teletransmisja. Pracę zawodową rozpoczął w 1955 roku w Katedrze Telegrafii Politechniki Warszawskiej jako konstruktor (do 1956 roku), starszy asystent ds. naukowo-badawczych (do 1960 roku), starszy asystent ds. dydaktycznych (do 1966 roku) i adiunkt (do 1975 roku), pełniąc w tym czasie obowiązki wykładowcy w Studium Wojskowym Politechniki Warszawskiej wskutek powołania go do czynnej, dwuletniej służby wojskowej (1970–1971). Stopień doktora nauk technicznych uzyskał na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej po obronie rozprawy *Transmisja z niesymetryczną modulacją fazy* (1966). Na stanowisko docenta w Instytucie Teleelektroniki (od 1976 roku — Telekomunikacji) Politechniki Warszawskiej został powołany po pozytywnej ocenie przez Centralną Komisję Kwalifikacyjną jego dorobku naukowego i uznaniu go za równoważny rozprawie habilitacyjnej (1975). Sprawował funkcje kierownika Zakładu Systemów Teletransmisyjnych (1978–1987), zastępcy dyrektora (1975–1980) oraz dyrektora Instytutu Telekomunikacji (1987–1991). W latach 1957–1992 kierował zespołem naukowo-dydaktycznym.

Ze względu na stan zdrowia w 1994 roku przeszedł na emeryturę.

Krótkoterminowe staże naukowe (od kilku tygodni do kilku miesięcy) odbył w Technische Universität w Dreźnie (1965 i 1971), Technische Hochschule w Ilmenau (1971), Institute National des Sciences Appliquées w Rennes (1979), Institut des Télésystemes w Paryżu (1991), École Nationale Supérieure des Télécommunications w Bretanii (1992). Rewizytował Wydziały Elektroniki w Uniwersytecie Tor Vergata w Rzymie (1987), Politechnice Praskiej (1987), École Nationale Supérieure des Télécommunications w Paryżu (1989) oraz Hochschule für Verkehrswesen w Dreźnie (1989).

Przedmiotem działalności naukowo-badawczej i dydaktycznej Zenona S. Barana jest transmisja sygnałów ziarnistych w kanałach dyspersyjnych z intensywnym wykorzystaniem pasma częstotliwości, zwłaszcza do zastosowań w telegrafii (1955–1970) oraz transmisji danych (1961). Zaprojektowane przez niego

B

systemy i urządzenia telegraficzne z modulacją częstotliwości znalazły szerokie zastosowanie w sieci telekomunikacyjnej PKP (w paśmie nadrozmównym) oraz w wojskowych sieciach łączności (w paśmie telefonicznym). Działając z inspiracji docenta doktora Wiesława Fijałkowskiego, Zenon S. Baran powołał zespół specjalistów, który pod jego kierunkiem i przy bezpośrednim jego udziale opracował i wdrożył do produkcji i eksploatacji pierwsze w kraju modemy ma pasmo telefoniczne z modulacją częstotliwości (1963) oraz z modulacją fazy (1975), a także wiele innych modemów, m.in. pierwotno grupowych i radioliniowych. Oryginalne rozwiązania zagadnień modulacji, filtracji, kodowania liniowego, synchronizacji, korekcji zniekształceń interferencyjnych, sterowania i diagnostyki były przedmiotem wielu patentów i publikacji.

Zenon S. Baran jest współautorem książki *Transmisja danych*, pod redakcją Janusza Sochackiego (WKiŁ, Warszawa 1966), a także kierownikiem zespołu autorskiego i współautorem książki *Problemy transmisji danych* (WKiŁ, Warszawa 1979) oraz podręcznika akademickiego *Podstawy transmisji danych* (WKiŁ, Warszawa 1982). Jest również autorem lub współautorem 4 skryptów wydanych przez Instytut Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej (1977, 1982, 1986, 1991). Ponadto jest autorem 34 (w tym 25 opublikowanych) i współautorem 91 (w tym 22 opublikowanych) artykułów naukowych. Za osiągnięcia naukowe i techniczne został wyróżniony Zespołową Nagrodą Państwową (1972) oraz Nagrodami Zespołowymi Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1970, 1975, 1976, 1983), Ministra Łączności (1971), a także Komitetu Nauki i Techniki (1966, 1972). Za osiągnięcia w pracy dydaktycznej został uhonorowany Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1993). Spośród wielu opracowanych i prowadzonych przez niego wykładów na szczególne podkreślenie zasługują „Podstawy transmisji danych” (od 1968 roku) oraz „Wybrane metody transmisji cyfrowej” (od 1983 roku).

Zenon S. Baran opracował zestaw 12 ćwiczeń do laboratorium transmisji danych (1974), wypromował ponad 60 inżynierów i magistrów, brał udział w pracach Rady Studiów Doktoranckich (1975–1980), współuczestniczył w zorganizowaniu i prowadzeniu różnych stu-

diów podyplomowych (1976–1992), m.in. polsko-francuskiego Studium Podyplomowego Telekomunikacji, Informatyki i Zarządzania Politechniki Warszawskiej — CITCOM-PW (1990–1991), a także w zorganizowaniu wymiany międzynarodowej grup studenckich i nauczycieli akademickich. Był promotorem 5 przewodów doktorskich, opieka nad 4 następnymi została przerwana w wyniku postanowień restrykcyjnej ustawy o szkolnictwie wyższym z 12 września 1990 roku.

Na Politechnice Warszawskiej był członkiem Rektorskiej Komisji Dyscyplinarnej ds. Studenckich (1987–1990), Komisji Rady Wydziału Elektroniki ds. Rozwoju Kadry (1981–1983) oraz Komisji Programowej (1987–1990), był także przewodniczącym Komisji Przewodów Doktorskich dziedziny telekomunikacji (1980–1990).

Zenon S. Baran był sprawozdawcą Krajowej Grupy Ekspertów IX Komisji Studiów (Transmisja Telegraficzna, 1962–1972) oraz XVII Komisji Studiów (Transmisja Danych, 1971–1984) Międzynarodowego Doradczego Komitetu Telegraficznego i Telefonicznego (Comité Consultatif International Télégraphique et Téléphonique — CCITT), działającego w ramach Union Internationale de Télécommunication (UIT), uczestnicząc w jego różnorodnych pracach w kraju i zagranicą. Brał udział w pracach Rady Programowej Wydawnictw Komunikacji i Łączności (1976–1991).

W latach 1970–1980 pracował jako ekspert w Radzie Specjalistów Jednolitego Systemu Elektronicznych Maszyn Cyfrowych. Był członkiem Rady Naukowej Centrum Naukowo-Technicznego Kolejnictwa (1982–1991) i sprawował funkcję konsultanta tego Centrum (1971–1990). W latach 1988–1993 był także członkiem Rady Techniczno-Ekonomicznej przy Dyrektorsze Generalnym PKP. Od 1982 roku bierze udział w pracy Sekcji Telekomunikacji Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk.

Pragnąc oddać hołd wszystkim swoim Nauczycielom, zwłaszcza tym, którzy w okresie okupacji na zapadłej podlaskiej wsi prowadzili tajne nauczanie z pełnym przedwojennym programem szkoły podstawowej i średniej, wspomina Zygmunta Górala, Stanisława Hajduka i Antoniego Pikulskiego, którym zawdzięcza najwięcej.

baranowski

JERZY HUBERT BARANOWSKI

Jerzy Hubert Baranowski urodził się 9 lipca 1930 roku w Mierwinach Dużych (woj. nowogrodzkie) w rodzinie nauczycielskiej. Repatriowany po wojnie z terenów zajętych przez ZSRR, w 1948 roku ukończył gimnazjum w Zaklikowie, a w 1951 roku Liceum Telekomunikacyjne.

W 1958 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, gdzie jeszcze wcześniej (1955) został zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Podstaw Telekomunikacji. W 1965 roku obronił rozprawę doktorską *Analiza właściwości tranzystora lawinowego w zastosowaniu do generacyjnych układów impulsowych* (promotor — profesor Wiktor Golde) i awansował na stanowisko adiunkta. W 1972 roku objął stanowisko docenta, a w 1975 roku został kierownikiem Zakładu Układów Elektronicznych. W 1985 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego za monografię *Sekcyjne modele ładunkowe diod i tranzystorów bipolarnych*. W 1989 roku został awansowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego, a w 1994 roku uzyskał tytuł naukowy profesora i objął stanowisko profesora zwyczajnego w Instytucie Systemów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej, w którym w latach 1975–2000 sprawował funkcję kierownika Zakładu Układów i Systemów Elektronicznych (do 1993 roku noszącego nazwę Zakładu Układów Elektronicznych).

Początek jego działalności badawczej, dydaktycznej i konstrukcyjnej przypadł na przełom lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych.

Wraz z kilkoma pracownikami naukowymi z Politechniki Warszawskiej i Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk (m.in. Wiktorem Golde, Witoldem Rosińskim i Andrzejem Filipkowskim) wziął udział w opracowaniu serii monografii *Układy tranzystorowe*. Razem z T. Jankowskim w ramach tej serii opracował i wydał monografię *Tranzystorowe układy impulsowe* (WNT, Warszawa 1961), której drugie wydanie (1964) było podstawą wydania niemieckiego *Transistorschaltungen in der Impulstechnik* (VEB Verlag, Berlin 1964, 1966). W późniejszych latach zajmował się niemal wyłącznie szybkimi półprzewodnikowymi układami impulsowymi. W związku z tą działalnością opracował i wydał monografie *Półprzewodnikowe elementy układów impulsowych* (WNT, Warszawa 1969) oraz *Półprzewodnikowe układy impulsowe i cyfrowe* (WNT, Warszawa 1970 i 1976 — II wydanie znacznie rozszerzone).

B

Jerzy Baranowski rozwinął prace konstrukcyjne w dziedzinie aparatury elektronicznej z układami półprzewodnikowymi. Szczególne znaczenie miały konstrukcje oscyloskopów próbkujących, przeznaczone do badania przebiegów nano- i pikosekundowych. Za zastosowanie tranzystora lawinowego do próbkowania przebiegów elektrycznych w paśmie 200 MHz otrzymał w 1962 roku nagrodę Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Dalsze prace, to konstrukcje oscyloskopów próbkujących dwukanałowych, o pasmach 1 GHz (1967) i 3 GHz (1974). Konstrukcje te były opracowywane dla instytucji naukowych krajowych i zagranicznych, były też podstawą udanych i nagradzanych wdrożeń w Zakładach Radiowych im. Marcina Kasprzaka (1970–1976). Związane z nimi badania nad szybko przełączającymi się układami zaowocowały czterema rozprawami doktorskimi oraz monografią *Synchroskopy stroboskopowe szerokopasmowe* (WNT, Warszawa 1972).

Kierowany przez niego zespół współpracował również z Naukowo-Produkcyjnym Centrum Półprzewodników CEMI (projekt i wdrożenie telewizyjnych układów scalonych o największej wówczas skali scalenia: UL940, UL1261, UI1262, UI1540).

W zespole kierowanym przez Jerzego Baranowskiego na szczególne wyróżnienie zasługuje system TELEGWIAZDA, przeznaczony do wyznaczania położenia osi satelity względem gwiazd, który w ramach eksperymentu radziecko-francusko-polskiego GAMMA został umieszczony na orbicie 28 lutego 1991 roku.

Jerzy H. Baranowski szczególną wagę przywiązywał do zagadnień wielkosygnałowego modelowania elementów półprzewodnikowych i analizowania szybkich procesów zachodzących w czasie ich przełączania, zwłaszcza w odniesieniu do tranzystorów lawinowych, diod tunelowych i diod ładunkowych (przedstawiony w rozprawie habilitacyjnej pierwszy na świecie fizycznie uzasadniony model diody ładunkowej).

W czasie 45 lat pracy na Politechnice Warszawskiej prowadził wszystkie rodzaje zajęć dydaktycznych, w tym wykłady przedmiotów: „Układy elektroniczne”, „Układy impulsowe”, „Modele elementów półprzewodnikowych”, „Wybrane układy scalone analogowe i cyfrowe”, „Układy scalone” oraz „Elektronika II”. Jako wykładowca cieszył się dobrą opinią (w 1978 roku otrzymał od studentów dyplom „Dla wyróżniającego się dydaktyka w Instytucie Podstaw Elektroniki”).

Z inicjatywy Jerzego H. Baranowskiego, przy jego współautorstwie i pod jego redakcją

został opracowany i wydany przez Wydawnictwa Naukowo-Techniczne 3-tomowy podręcznik akademicki *Układy elektroniczne*, w latach 1993–1998 kilkakrotnie wznawiany (tom I — *Układy analogowe liniowe*, tom II — *Układy analogowe nieliniowe i impulsowe*, tom III — *Układy i systemy cyfrowe*), później uzupełniony przez *Zbiór zadań z układów elektronicznych nieliniowych i impulsowych* (1997) oraz *Zbiór zadań z układów elektronicznych liniowych* (1998). We wcześniejszych latach był współautorem 2 skryptów dotyczących obliczania układów elektronicznych impulsowych.

W 1978 roku zainicjował wydawanie przez Wydawnictwa Naukowo-Techniczne serii monografii przeznaczonych dla elektroników po dyplomie, pod ogólnym tytułem *Układy i systemy elektroniczne*, i przewodniczył jej Komitetowi Redakcyjnemu (do 2000 roku wydano 44 książki).

Jerzy H. Baranowski jest członkiem Komitetu Redakcyjnego czasopisma „Elektronika”. Współuczestniczył w powoływaniu konferencji „Teoria obwodów i układy elektroniczne” i od początku wchodził w skład jej Komitetu Naukowego.

Był promotorem zakończonych pomyślnie 13 przewodów doktorskich.

Za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych, opracowania unikatowej aparatury, opracowania podręczników i działalności dydaktycznej otrzymał 7 nagród (indywidualnych i zespołowych) Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz kilka nagród Rektora Politechniki Warszawskiej.

W dziedzinie organizacji procesu dydaktycznego do ważniejszych zrealizowanych przez niego zadań należą: opracowanie nowej koncepcji dydaktycznej w zakresie nauczania przedmiotu „Układy elektroniczne”, modernizacja Laboratorium Układów Elektronicznych oraz opracowanie (w ramach przyjętych w 1990 roku obowiązków przewodniczenia Wydziałowej Komisji Programowej) reformy programów na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej według zasad elastycznego studiowania.

W 2000 roku przeszedł na emeryturę. Nadal zajmuje się elektroniką, ale przede wszystkim oddaje się swoim licznym hobby — żeglarsztwu, malarstwu, myślistwu i niezmiernie poważnemu opracowywaniu zagadnień z dziedziny balistyki — opublikował 42 artykuły na temat obliczania torów lotu i właściwości pocisków, napisał też książkę *Broń i balistyka myśliwska* (WNT, 1994). Ma córkę i dwie wnuczki.

barwicz

ANDRZEJ BARWICZ

Andrzej Barwicz urodził się 1 czerwca 1942 roku w Warszawie (ojciec Wiesław, matka Janina z domu Pankiewicz), gdzie też ukończył szkołę podstawową (1955) i liceum ogólnokształcące nr 3 im. Gen. Sowińskiego (1959). Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1965 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Doktorat w dziedzinie cyfrowych pomiarów częstotliwości i czasu obronił w 1973 roku. W czasie długoletniej kariery zawodowej miał wiele okazji do podnoszenia kwalifikacji ogólnych (np. w ramach studiów podyplomowych na Uniwersytecie Warszawskim w 1979 roku) i specjalistycznych (np. w ramach kursu dla kadr kierowniczych, zorganizowanego dla firmy Bookham Technology Plc. przez London Institut of Human Development w 2001 roku).

Kariere zawodowa rozpoczął od kilkumiesięcznej pracy w Przemysłowym Instytucie Elektroniki, gdzie wykonał również pracę magisterską (październik 1964–luty 1965). W marcu 1965 roku został zatrudniony w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych i Telewizyjnych, która w 1970 roku weszła w skład Instytutu Radioelektroniki. W trakcie przygotowywania pracy doktorskiej odbył staż w firmie Sprague Elektromag w Belgii, powiązany ze współpracą z Université Catholique de Louvain (od grudnia 1970 do września 1971 roku). Po obronie pracy doktorskiej przeszedł na stanowisko adiunkta i równoległe z zajęciami dydaktycznymi prowadził prace badawczo-rozwojowe dla przemysłu, w szczególności dla zakładów ZOPAN oraz Unitra Unima. W 1974 roku był odpowiedzialny za zorganizowanie stadium podyplomowego Kompute-

rowej Techniki Pomiarowej. W latach 1970–1975 zorganizował zespół Komputerowej Techniki Pomiarowej, działający formalnie w ramach pracowni pomiarów cyfrowych, którą kierował doc. Edmund Porządkowski. Pozwoliło to, między innymi, na wprowadzenie bloków zajęć z komputerowej techniki pomiarowej również do programów studiów magisterskich na Wydziale. W latach 1979–1986 wykładał, jako *maître de conférence* (odpowiednik docenta w Polsce), w Instytucie Telekomunikacji w Oranie (Algieria).

W styczniu 1987 roku wyjechał, jako profesor zaproszony, na Université du Québec a Trois-Rivières (UQTR) w Kanadzie. Od czerwca 1987 roku kontynuował prace na tym uniwersytecie, jako profesor w departamencie Génie Électrique. Prowadził zajęcia z techniki cyfrowej i systemów pomiarowych. W latach 1994–1997, jako kierownik studiów magisterskich, był odpowiedzialny za uruchomienie

Słowa kluczowe

- mikrosystemy pomiarowe
- metrologia, mikroelektronika
- systemy pomiarowe
- przetwarzanie danych pomiarowych

B

nie studiów doktoranckich w tej dziedzinie na UQTR. Studia ruszyły w 1986 roku, a Andrzej Barwicz został ich pierwszym kierownikiem. Równolegle, nawiązał w 1988 roku współpracę z zespołem Komputerowej Techniki Pomiarowej w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Głównym współpracownikiem, w latach 1988–1997, stał się jego kolega z zespołu i przyjaciel Roman Z. Morawski; świadczy o tym imponująca lista wspólnych projektów badawczych, publikacji i doktorantów. Głównym kierunkiem prowadzonych przez nich badań było zastosowanie w spektrofotometrii zaawansowanych algorytmów przetwarzania danych pomiarowych oraz elementów mikroelektroniki i MEMS — w celu opracowania mikrospektrometru scalonego.

Ze względu na istniejące ograniczenia finansowania w systemie uniwersyteckim, w 1997 roku A. Barwicz założył firmę Measurement Microsystems, której głównym celem stało się opracowanie technologii mikrospektrometru scalonego (*microspectrometer on a chip*). Firma była aktywna przez 10 lat. W 2001 roku została zakupiona przez brytyjską firmę telekomunikacyjną Bookham Technology Plc. W sierpniu 2002 roku, po załamaniu się rynku telekomunikacyjnego, została odkupiona przez zespół zorganizowany przez Andrzeja Barwicza i do 2007 roku kontynuowała prace nad technologią mikrospektrometru scalonego dla zastosowań rynkowych. Po zakończeniu badań i opracowaniu zasadniczych elementów technologii, firma zakończyła aktywną działalność. Własność intelektualna firmy (5 grup patentów, raporty, programy itd.) jest utrzymywana i negocjacje dotyczące zastosowań opracowanej technologii zostały wznowione po kryzysie 2008/2009.

Andrzej Barwicz jest autorem lub współautorem około 80 publikacji, w tym około 50 w recenzowanych pismach międzynarodowych oraz około 30 prezentacji na konferencjach międzynarodowych. Był wielokrotnie zapraszany do wygłoszenia referatów konferencyjnych i seminaryjnych, a także do recenzowania artykułów w prestiżowych czasopismach i wniosków o finansowanie projektów badawczych przez Natural Science and Engineering Research Council of Canada.

Andrzej Barwicz był członkiem wielu stowarzyszeń zawodowych i pełnił odpowiedzial-

ne funkcje w IEEE (członek, aktualnie *senior member* — od 1983 roku, wiceprzewodniczący konferencji IEEE IMTC'97 w Ottawie; organizator i przewodniczący sesji *Integration of Measuring Systems* na tej konferencji; przewodniczący Educational Activities of IEEE Canada w latach 1996–1997, przewodniczący Technical Committee on Measurement Microsystems TC-24 of the IEEE Instrumentation & Measurement Society w latach 1998–2008) oraz IMEKO (członek Technical Committee on Measurement Science TC7 — od 1995; członek Editorial Board of „Measurement — Journal of the IMEKO” — od 1997). W latach 2002–2008 Andrzej Barwicz był doradcą polskiego ministra gospodarki do spraw innowacji technologicznych, a od 1999 roku jest członkiem rady nadzorczej fundacji FIRE.

W 2004 roku Andrzej Barwicz otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski za organizowanie polsko-kanadyjskiej współpracy akademickiej w dziedzinie nauk technicznych oraz międzyrządowej współpracy w dziedzinie innowacji technologicznych. Został ponadto uhonorowany medalem UQTR (2003) oraz nagrodą firmy Bookham Technology „Inventor of the Year & Top Performer” (2001). W książce *Les Batisseurs de la Region* (Trois-Rivières, Québec Canada, 2001), poświęcono mu całą stronę. W Kanadzie otrzymał „Prix d'excellence en enseignement” (sieć Université du Québec, 1991), a w Polsce — cztery nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1976, 1977, 1979, 1980) oraz wiele nagród Rektora Politechniki Warszawskiej.

Podejście systemowe jest jego ulubionym paradygmatem i w nauce, i w życiu. Interesuje się różnymi aspektami rozwoju osobowości, dorobkiem różnych cywilizacji i religii w tym temacie, a w szczególności wspólnymi wnioskami i ich zastosowaniem w życiu codziennym, jak również elementami, które według jednych poglądów leżą u podstaw fizjologii, a według innych, mimo istniejących wyników badań naukowych, należą do metafizyki.

Władza biegle językiem francuskim i angielskim (od 24 lat posługuje się nimi na co dzień), mniej biegle językiem rosyjskim. Lubi różne rodzaje muzyki, a w szczególności ciszę na łonie natury; lubi ponadto dobrą kuchnię, dobre samochody i inne dobre rzeczy. Jest żonaty; ma troje dzieci i pięcioro wnucząt.

baszun

MIKOŁAJ BASZUN

Mikołaj Baszun urodził się w miejscowości Bielszczyzna w 1948 roku. W 1970 roku ukończył z wynikiem bardzo dobrym studia na Wydziale Elektroniki o specjalności Radiokomunikacja. Praca magisterska dotyczyła zagadnień sygnałowych w systemie telewizji barwnej.

W 1970 roku rozpoczął asystenckie studia przygotowawcze w Zakładzie Miernictwa Instytutu Podstaw Elektroniki, na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od października 1971 roku odbywał trzyletnie studia doktoranckie w Politechnice Warszawskiej, po czym od 1974 roku został zatrudniony na stanowiskach kolejno asystenta, starszego asystenta oraz w 1977 roku na stanowisku adiunkta w Instytucie Technologii Elektronowej, obecnie noszącym nazwę Mikroelektroniki i Optoelektroniki.

W 1977 roku obronił pracę doktorską pod tytułem *Analiza modelowa czynników determinujących wykorzystanie efektów magneto-rezystancyjnych w cienkich warstwach ferromagnetycznych w zastosowaniach pomiarowych* przed Radą Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej. Promotorem pracy był prof. dr hab. Waldemar Kwiatkowski z Zakładu Miernictwa Instytutu Elektrotechniki Teoretycznej i Miernictwa Elektrycznego Politechniki Warszawskiej.

Od tego czasu Jego zainteresowania zawodowe zaczęły koncentrować się na opracowywaniu i zastosowaniach różnorodnych czujników elektronicznych oraz optoelektronicznych. W szczególności prace te dotyczyły zastosowań przezroczystych ceramiek ferroelektrycznych typu PLZT, a później czujników

piezoelektrycznych oraz czujników z akustyczną falą powierzchniową.

Następnych kilka lat Mikołaj Baszun poświęcił opracowaniu grupy urządzeń wykonawczych automatyki realizowanych jako piezoceramiczne przetworniki typu napięcie–przemieszczenie. Prace te były realizowane w latach 1993–1996 w ramach projektu badawczego KBN pod tytułem *Przetworniki piezoceramiczne typu napięcie przemieszczenie do zastosowań w automatyce i robotyce*, którego Mikołaj Baszun był kierownikiem.

Kolejne prace badawcze obejmowały optymalizację konstrukcji piezoceramicznych przetworników ultradźwiękowych do pracy w powietrzu. W wyniku tych prac uzyskano m.in. system matrycy powietrznych przetworników ultradźwiękowych do bezstykowego rozpoznawania wybranych klas obiektów montażowych przesuujących się na ruchomej taśmie montażowej robota przemysłowego. Praca ta była zrealizowana w ramach programu Patia, koordynowanego

Słowa kluczowe

- mikrosystemy i czujniki pomiarowe
- inżynieria komputerowa
- programowanie i algorytmy

B

przez Instytut Automatyki Politechniki Warszawskiej.

Późniejsze prace badawcze były poświęcone opracowaniu podzespołów z akustyczną falą powierzchniową do przetwarzania złożonych sygnałów radarowych w czasie rzeczywistym. W efekcie uzyskano wysokiej klasy urządzenia do analizy widmowej oraz kompresji sygnałów złożonych.

Mikołaj Baszun zajmował się również czujnikami cieczy wykorzystującymi akustyczne fale powierzchniowe z horyzontalnymi modami drgań. Prace te były realizowane w latach 1998–1999 w ramach projektu badawczego KBN pt. *Analiza linii opóźniających z przetwornikami międzypalczystymi do zastosowań czujnikowych w cieczach*, którego Mikołaj Baszun był kierownikiem.

Tematyka ta została poszerzona o mikrosystemy i chemosensory z AFP opracowywane w latach 2000–2005. W latach 2003–2005 Mikołaj Baszun był kierownikiem zespołu Piezo-Microsystems-Group w Centre of Excellence on Microsystems COMBAT, finansowanym w latach 2003–2005 przez Unię Europejską oraz KBN. Centrum było koordynowane przez Instytut Systemów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej.

W ostatnich latach tematyka czujników mikroelektronicznych i mikrosystemów objęła urządzenia do monitorowania różnorodnych parametrów charakteryzujących stan pacjenta. Skupiono się przy tym na rozwiązaniach zdalnych i bezobsługowych, tak aby, wykorzystując łącza bezprzewodowe przez Internet, umożliwić opiekę medyczną nad pacjentami przebywającymi poza miejscem za-

mieszkania. Prace te były finansowane w latach 2008–2010 ze środków na naukę Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego jako projekt zamawiany pt. *Usługi i sieci teleinformatyczne następnej generacji — aspekty techniczne, aplikacyjne i rynkowe*. W ramach tego projektu Mikołaj Baszun kierował wydzielonym tematem badawczym dotyczącym usług teleinformatycznych dla e-medycyny.

W trakcie realizacji swoich prac badawczych Mikołaj Baszun opublikował kilkadziesiąt prac naukowych, głównie w materiałach konferencyjnych. Tematyka jego publikacji dotyczyła opracowywanych urządzeń technicznych oraz informatyki i metodologii projektowania komputerowego.

Mikołaj Baszun dał się poznać jako dobry nauczyciel akademicki, ceniony przez studentów za duże zaangażowanie w wykonywaną pracę, sposób prowadzenia zajęć i pozytywny stosunek do studentów.

W okresie swojego zatrudnienia w Politechnice Warszawskiej kierował kilkudziesięcioma pracami magisterskimi i inżynierskimi. Tematyka tych prac była zawsze powiązana z aktualnie prowadzonymi pracami badawczymi. Opracowane przez niego i prowadzone wykłady oraz zajęcia laboratoryjne i projektowe dla studentów obejmowały szerokie spektrum tematyczne zmieniające się w warunkach szybkiego rozwoju techniki. W szczególności zajęcia te dotyczą technik inteligentnych obliczeń i programowania.

Jego zainteresowania pozazawodowe to podróże, i sport. Jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci.

bebłowska

MARIA BEBŁOWSKA

Maria Bebłowska urodziła się 1 marca 1939 roku w Warszawie. Maturę uzyskała w Radomiu w 1956 roku. Studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, na specjalności Technologia Sprzętu Telekomunikacyjnego ukończyła w marcu 1963 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera. Pracę dyplomową wykonała pod kierunkiem profesora Adama Smolińskiego w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki z zakresu technologii i pomiarów własności ferrytów perminwarowych. Bezpośrednio po dyplomie podjęła staż asystencki w Katedrze Magnetyków i Dielektryków Wydziału Łączności, w ramach którego odbyła 3-miesięczną praktykę w Instytucie Elektrotechniki i Fizyki Metali w Grenoble w Pracowni Pomiarów Własności Magnetyków, kierowanej przez profesora Louis Neela. W marcu 1964 roku została zatrudniona jako asystent w Katedrze Magnetyków i Dielektryków. Następnie, po reorganizacji, została zatrudniona w Instytucie Technologii Elektronowej i, po kolejnej transformacji, w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki, gdzie pracuje do dziś. Początkowo została przydzielona do prac z zakresu technologii i pomiarów własności materiałów magnetycznych, a następnie do prac związanych tematycznie z teorią i metrologią materiałów dielektrycznych. Pracę doktorską z teorii dielektryków (*Próba wyznaczenia pola wewnętrznego w dielektrykach polarnych*) obroniła w 1979 roku w Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Politechniki Wrocławskiej. W 1982 roku rozpoczęła pracę pod kierunkiem profesora Jerzego Krużewskiego. Prace badawcze zespołu dotyczyły optoelektronicznych struktur i podzespołów

planarnych w szklanym podłożu, współpracujących z włóknami optycznymi. Prace te zaowocowały rozpoczęciem i rozwinięciem tematyki czujników światłowodowych i systemów optoelektronicznych, które w ostatnich latach ewoluowały w kierunku opracowania metod pomiarowych i konstrukcji czujników biomedycznych z kapilarną głowicą. Metody pozwalają, na przykład, na przedkliniczną diagnostykę stanów chorobowych na podstawie badania płynów ustrojowych, a także na badania proekologiczne, takie jak analiza czystości wody, jakości biopaliw itp.

W 2002 roku została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi.

Ma trzy córki i dziesięcioro wnucząt, w tym siedem uroczych panien i trzech wspaniałych kawalerów.

Słowa kluczowe

- ferryty
- struktury optoelektroniczne
- czujniki światłowodowe

beck

ROMUALD BARTŁOMIEJ BECK

Romuald B. Beck urodził się 27 lipca 1953 roku w Warszawie, gdzie skończył szkołę podstawową (1967) i liceum ogólnokształcące (1971). Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1977 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Zatrudniony był w Instytucie Technologii Elektronowej (obecnie Instytut Mikroelektroniki i Optoelektroniki — IMiO PW) początkowo na stanowisku inżynierijno-technicznym — technologa, a od 1979 roku — w charakterze nauczyciela akademickiego. Obecnie, od 2000 roku — pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W 2009 roku uzyskał tytuł profesora.

Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1982 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej za rozprawę pt. *Układ dielektryk–krzem wytwarzany metodą stałoprądowej anodyzacji plazmowej (technologia,*

właściwości, niektóre zastosowania), a stopień doktora habilitowanego — w 1996 roku — za monografię pt. *Modelowanie procesów utleniania krzemu*.

W międzyczasie swoje umiejętności i wiedzę pogłębiał w ramach stażów naukowych (krajowych i zagranicznych). I tak, pracował naukowo w: Instytucie Technologii Elektronowej w Warszawie (1982), Interuniversity Microelectronics Center IMEC vzv., Leuven, Belgia (1987), The Pennsylvania State University, State College, USA (1990).

W związku z realizowaną pod jego kierownictwem współpracą naukowo-badawczą oraz dydaktyczną z Centre National de Recherche Scientifique i Institut National Polytechnique de Grenoble w Grenoble (Francja) pełni także rolę *visiting professor* w tych instytucjach.

Od 1984 roku (z przerwą w okresie 1987–1990) do chwili reorganizacji Zakładu Mikroelektroniki w 2000 roku pełnił funkcję kierownika Zespołu Technologii, Diagnostyki i Modelowania Przyrządów Półprzewodnikowych w IMiO PW, a od 2006 roku — kierownika Zakładu Przyrządów Mikroelektroniki i Nanoelektroniki.

Zainteresowania badawcze Romualda B. Becka koncentrowały się od początku na problematyce wytwarzania przyrządów półprzewodnikowych i układów scalonych oraz metodach ich charakteryzacji i diagnostyki. Wstępnie skupiały się one na technologii krzemowej, jednak z biegiem lat zainteresowanie to rozszerzało się także na technologie oparte na innych typach podłoży półprzewodnikowych, np. podłożach krzem-na-izolatorze (SOI), na węglu krzemu (SiC), czy (od niedawna) na azotku galu (GaN).

Badania, w jakich brał udział, koncentrowały się w szczególności, wokół następujących zagadnień:

- zastosowanie procesów plazmowych do technologii wytwarzania przyrządów półprzewodnikowych i układów scalonych (procesy wytwarzania warstw i ich trawienia);

- termiczne tlenki krzemu, w szczególności problemy wytwarzania warstw cienkich i ultracienkich;
- elektryczne i nieelektryczne metody charakteryzacji i diagnostyki skutków procesów technologicznych, w tym także konstruowanie struktur testowych;
- zastosowanie warstw krzemu porowatego do wytwarzania przyrządów MOS-SOI oraz mikrosystemów krzemowych;
- integracja technologii mikrosystemów z technologią układów scalonych.

Owoce tych prac są dwie książki — *Technologia krzemowa* (PWN, 1992) i *Modelowanie procesu utleniania krzemu* (1996) — oraz około 150 publikacji w pismach fachowych o cyrkulacji międzynarodowej (w tym m.in. w: „IEEE Trans. on Electron Devices”, „Applied Surface Science”, „Thin Solid Films”, „Solid-State Electronics”, „Journal of Electronic Materials”) i materiałach konferencyjnych (w większości międzynarodowych).

Wraz z profesorem Jerzyzbudowali (1986–1987) pierwsze na Politechnice Warszawskiej laboratorium technologicznego typu *clean-room* do celów badawczych i dydaktycznych. Pod jego kierownictwem i jego staraniem zostało już ono od tej pory kilkakrotnie zmodernizowane i jest obecnie dumą Instytutu, Wydziału i Uczelni. Zgromadzona w nim kosztowna aparatura, obsługiwana i utrzymywana stale w ruchu przez znakomity zespół techniczny (Witold Ciemiewski i Kazimierz Dalbiak) pozwala na prowadzenie unikatowych prac badawczych z zakresu „czystej technologii” oraz, dzięki możliwościom wytwarzania struktur testowych, dostarcza materiał doświadczalny dla prac teoretycznych oraz z zakresu diagnostyki i charakteryzacji przyrządów półprzewodnikowych.

Romuald B. Beck kierował blisko 20 projektami badawczymi finansowanymi bezpośrednio lub pośrednio przez Komitet Badań Naukowych.

Wielokrotnie nagrodzony przez Rektora Politechniki Warszawskiej: za Wybitne Osiągnięcia Naukowe w latach 1977, 1978, 1980, 1983, 1989, 1994 i 1997, 2002, 2004, 2006 oraz za Osiągnięcia w Dydaktyce — w 1992 roku.

Autor koncepcji, a następnie prowadzący zajęcia (w języku polskim i angielskim) z kilku przedmiotów, m.in. „Technologia struktur krzemowych”, „Technologia wytwarzania monolitycznych układów scalonych”, autor zajęć laboratoryjnych oraz współtwórca wykładu „Zaawansowane technologie mikroelektroniczne i optoelektroniczne”. Także współautor ćwiczeń laboratoryjnych realizowanych w ramach innych przedmiotów. Opiekun ponad 30 prac dyplomowych i 6 prac doktorskich — promotor 5 — obronionych.

Współorganizator krajowych i międzynarodowych konferencji środowiskowych i naukowych, m.in.: SET’90, SET’92, SET’94 (*Science for Industry*), ELTE’94, „Diagnostics & Yield’98” i „Diagnostics & Yield’2000”; współorganizator wystawy Osiągnięć Polskiej Nauki w ramach Targów Innowacji i Wynalazków w Pittsburgu (USA) (1997).

Romuald B. Beck jest członkiem Sekcji Mikroelektroniki Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN (od 1994 roku). Był członkiem Electrochemical Society (1998–2003) IEEE (1997–2002) i jako *Membership Development Officer IEEE* — członkiem Zarządu IEEE Sekcja Polska (1999–2002).

Od 2008 roku pełni rolę kierownika Projektu CEZAMAT (Centrum Zaawansowanych Materiałów i Technologii), który realizowany jest z funduszy strukturalnych UE przez Konsorcjum CEZAMAT (3 warszawskie uczelnie — PW, UW, WAT, 4 instytuty PAN i ITME) z PW jako głównym beneficjentem. To największa inwestycja w historii PW oraz jedna z największych w dziedzinie *high-tech* w Polsce.

Studiował według programu indywidualnego oraz pracował przez wiele lat pod kierownictwem prof. dr hab. Andrzeja Jakubowskiego, który wprowadził go w świat nauki; zainteresowanie technologią rozbudził w nim natomiast prof. dr hab. Jerzy Rużyłło.

Jest żonaty; ma dwie córki.

Jego pasje to: muzyka, fotografia, filmowanie, turystyka, niektóre sporty. Interesuje się także historią.

B

bellert

STANISŁAW BELLERT (1924–1976)

Stanisław Bellert urodził się 14 maja 1924 roku w miejscowości Budy Dzierżyńskie na Zamajsczyźnie. Maturę uzyskał w Liceum im. S. Czarnieckiego w Chełmie w 1945 roku. Studia wyższe rozpoczęte w Wyższej Szkole Inżynierskiej im. H. Wawelberga i S. Rotwanda kontynuował w latach 1946–1950 na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Już w 1948 roku podjął pracę dydaktyczną na stanowisku asystenta w Katedrze Miernictwa Elektrycznego. W 1950 roku Stanisław Bellert ukończył studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, uzyskując stopień magistra inżyniera elektryka w zakresie teletransmisji przewodowej. W tym samym roku przechodzi do Katedry Teletransmisji Przewodowej, gdzie pracuje do 1970 roku. Od 1970

roku aż do śmierci pracuje w Instytucie Podstaw Elektroniki jako kierownik Zakładu Matematycznych Metod Projektowania.

W 1957 roku Stanisław Bellert uzyskuje stopień kandydata nauk technicznych na podstawie rozprawy *Metoda operatorów liczbowych*, a w 1961 roku — stopień naukowy doktora habilitowanego na podstawie rozprawy *Analiza i synteza układów elektrycznych*. Oba stopnie nadała mu Rada Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej.

W 1962 roku obejmuje stanowisko docenta. W 1967 roku uzyskuje tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, a w 1975 roku — profesora zwyczajnego. Wcześniej, bo w 1973 roku zostaje wybrany członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk.

W ciągu prawie 30 lat pracy w Politechnice Warszawskiej Stanisław Bellert prowadził wykłady z wielu dziedzin, m.in. z podstaw teletransmisji, metod projektowania układów teletransmisyjnych, teorii regulacji, teorii obwodów elektrycznych, syntezy układów elektronicznych i metod ich projektowania, teorii układów dynamicznych. Przeciwwstawiał się rutynie, najchętniej wykladał te zagadnienia, nad którymi w danej chwili pracował. Potrafił porwać słuchaczy, gdy mówił o problemach, które go pasjonowały.

Dorobek naukowy Stanisława Bellerta, zawierający się w 60 publikacjach i patentach, jest różnorodny i niełatwy do sklasyfikowania. Dotyczy w zasadzie trzech głównych dziedzin: teorii obwodów elektrycznych, teorii fal elektromagnetycznych oraz matematyki stosowanej.

W zakresie teorii obwodów elektrycznych Stanisław Bellert stworzył (w 1962 roku) nową metodę teoretyczną, ściśle związaną z teorią grafów, którą nazwał *algebrą liczb strukturalnych*. Teoria ta okazała się szczególnie przydatna w rozwoju metod analizy i syntezy topologicznej liniowych układów elektrycznych za pomocą cyfrowych maszyn matematycznych. Na podstawie koncepcji Stanisława Bellerta powstało wiele prac, i to zarówno w ośrodkach technicznych, jak i matematycznych. Szczegól-

Słowa kluczowe

- telekomunikacja
- teoria obwodów
- teoria grafów
- metody topologiczne
- rachunek operatorowy
- kosmologia

B

ny oddźwięk znalazły idee Stanisława Bellerta w Związku Radzieckim, gdzie były rozwijane przez dużą grupę naukowców i gdzie przetłumaczono monografię Stanisława Bellerta i Henryka Woźniackiego *Analiza i synteza układów elektrycznych metodą liczb strukturalnych* (WNT, 1968).

W dziedzinie teorii fal elektromagnetycznych Stanisław Bellert wysunął śmiałą i oryginalną hipotezę, tłumaczącą tzw. przesunięcie ku podczerwieni widma fal elektromagnetycznych, dochodzących z odległych galaktyk wszechświata. Przesunięcie ku podczerwieni hipoteza ta tłumaczy właściwościami metrycznymi przestrzeni, zgodnie z którymi długość fali elektromagnetycznej zwiększa się w miarę oddalania się od źródła promieniowania. W związku z tym nie jest tu potrzebne przypuszczenie o tzw. ucieczce galaktyk. Prace Stanisława Bellerta na ten temat były publikowane w latach 1969–1970 w międzynarodowym czasopiśmie „Astrophysics and Space Science” i wzbudziły duże zainteresowanie w krajowych i zagranicznych ośrodkach naukowych. Ich kontynuacją jest ostatnia praca *Does the Speed of Light Decrease with Time?*, przesłana na kilka miesięcy przed śmiercią do redakcji tego czasopisma.

Wnikając głęboko w podstawowe zagadnienia telekomunikacji, elektroniki i teorii układów dynamicznych, Stanisław Bellert wprowadził wiele nowych koncepcji bądź uogólnień z zakresu matematyki stosowanej. Oprócz wymienionej już algebry liczb strukturalnych stworzył podstawy rachunku operatorów liczbowych, rozwinął idee rachunku operatorowego, podał nowe uogólnienia teorii układów dynamicznych. Prace swoje publikował nie tylko w Polsce; wiele z nich ukazało się w ZSRR, USA, Francji, Holandii, Jugosławii, Czechosłowacji i Szwajcarii

Mimo wyraźnego zainteresowania tematyką teoretyczną, podstawową, Stanisław Bellert nie stronił od rozwiązywania konkretnych zadań inżynierskich, zwłaszcza z zakresu telekomunikacji i teletransmisji, czyli dyscyplin technicznych, z którymi najdłużej był związany zawodowo.

Osiągnięcia Stanisława Bellerta spotkały się z powszechnym uznaniem. W toku prac przy-

gotowawczych do II Kongresu Nauki Polskiej zaliczono go do grona czterech najwybitniejszych naukowców polskich w zakresie elektroniki. Był laureatem licznych nagród za działalność naukową. Zaproszono go do prowadzenia przez wiele lat wykładu monograficznego z teorii liczb strukturalnych na Wydziale Matematyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego. Teorie tę wykładał również w Eidgenossische Technische Hochschule w Zürichu, gdzie przebywał w 1972 roku jako profesor wizytujący. Wielokrotnie proszono go o wygłoszenie odczytów i referatów w różnych ośrodkach krajowych i zagranicznych.

Stanisław Bellert był członkiem wielu komitetów, komisji i rad naukowych. Od 1967 roku aż do śmierci był przewodniczącym Komisji VII Obwodów i Fal Radiowych Komitetu Narodowego URSI. Odznaczał się wszechstronną wiedzą inżynierską i rzadką umiejętnością całościowego i perspektywicznego ujmowania problemów. Jemu to właśnie w toku prac przygotowawczych do II Kongresu Nauki Polskiej w 1973 roku powierzono opracowanie referatu syntetycznego Sekcji Nauk Elektrycznych *Problemy teoretyczne telekomunikacji*.

O uczonym świadczą nie tylko jego osiągnięcia i formalne dowody uznania. Nie mniej ważna jest jego osobowość. Jaki był Stanisław Bellert? Wydaje się, że miał on w sobie niezwykle dużo z uczonego w stylu przypominającym wielkich uczonych XIX w. Pracował nad tym, czym się interesował, nowe idee i koncepcje powstawały z pozoru nagle i nieoczekiwanie, a w istocie były rezultatem skoncentrowanego, uporczywego i długotrwałego wysiłku twórczego. Tworzył i pisał nieregularnie — miał okresy bardzo intensywne, przedzielone jałowymi. Bywał roztargniony do granic niemal anegdotycznych, zwłaszcza gdy nurtował go jakiś nowy problem. Stanisława Bellerta cechowała niezwykła życzliwość dla każdego, z kim się stykał. Szczególnie troskliwy i życzliwy stosunek łączył go z uczniami — studentami i doktorantami. A uczniów tych miał wielu. Garnęli się do niego młodzi ludzie z całej Polski.

Stanisław Bellert zmarł w Warszawie dnia 27 marca 1976 roku.

bembenik

ROBERT BEMBENIK

Robert Bembenik urodził się 6 sierpnia 1976 roku. W 1996 roku ukończył Technikum Geodezyjne w Rzeszowie i rozpoczął studia na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki Politechniki Rzeszowskiej. W 2001 roku ukończył studia na specjalności Systemy informatyczne i został przyjęty na studia doktoranckie na

Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 2007 roku obronił pracę doktorską pod tytułem *Metody eksploracji danych z systemów informacji przestrzennej*. W latach 2006 — 2009 pracował jako asystent w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej, a od 2009 roku jako adiunkt.

Badania prowadzone przez Roberta Bembenika są związane z obszarem eksploracji danych i danych przestrzennych oraz systemów mobilnych. Był recenzentem prac konferencyjnych w tym zakresie (m.in. „International Symposium on Methodologies for Intelligent Systems”).

Robert Bembenik był zaangażowany w projekty mające na celu praktyczne wdrożenie wyników prac teoretycznych. Brał udział w projektach prowadzonych m.in dla PTC, France Telecom, Samsunga, TPSA.

W swojej działalności dydaktycznej przygotował i prowadził wykład w zakresie baz danych oraz przestrzennych baz danych. Jest promotorem wielu prac inżynierskich i magisterskich związanych z eksploracją danych, danych przestrzennych oraz systemów mobilnych.

Zna język angielski i niemiecki. Interesuje się muzyką i fotografią.

Słowa kluczowe

- eksploracja danych
- przestrzenne bazy danych

białkowski

MAREK EDWARD BIAŁKOWSKI

Marek Edward Białkowski urodził się 31 marca 1951 roku w Sochaczewie. Ukończył tam Szkołę Podstawową nr 1 im. Romualda Traugutta (1964) i Liceum Ogólnokształcące im. Fryderyka Chopina (1969). Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1974 roku w Studium Podstawowych Problemów Techniki (obecnie Wydział Matematyki i Nauk Informacyjnych — MiNI) na Politechnice Warszawskiej. W tym samym roku podjął studia doktoranckie (1974–1977) na macierzystej uczelni. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w lutym 1979 roku. Promotorem jego prac magisterskiej i doktorskiej był profesor Tadeusz Morawski. Odpowiednik stopnia doktora habilitowanego (*Doctor of Engineering Degree*) uzyskał w University of Queensland, Australia, w sierpniu 2000 roku.

Od 1977 roku pracował w Instytucie Radioelektroniki, początkowo jako asystent, a następnie jako starszy asystent i adiunkt (1979).

W 1981 roku odbył staż podoktorski w University College Dublin w Irlandii, współpracował tam z prof. Seanem Scanlanem w dziedzinie modelowania i optymalizacji obwodów mikrofalowych.

W 1982 roku rozpoczął staż w University of Queensland w Brisbane w Australii, współpracując z profesorem Peterem Khanem w dziedzinie elektromagnetycznego modelowania falowodowych głowic diodowych. Ze względu na bardzo dobre wyniki pracy badawczej władze uczelni przedłużyły jego staż z jednego roku na dwa lata.

Pod koniec 1983 roku Markowi Białkowskiemu zaproponowano pracę na stanowisku

wykładowcy w dziedzinie telekomunikacji w James Cook University of North Queensland. Podjęcie pracy na tej uczelni w styczniu 1984 roku wiązało się z rezygnacją ze stanowiska adiunkta w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. W ten sposób, planowany roczny staż w Australii zmienił się w stały pobyt za granicami kraju ojczystego. Praca na stanowisku wykładowcy i starszego wykładowcy w James Cook University trwała do 1989 roku.

W grudniu 1989 roku Marek Białkowski skorzystał z propozycji pracy na stanowisku profesora nadzwyczajnego w University of Queensland. Od tego czasu jest zatrudniony na stałe w tej uczelni. Od 2004 roku jest profesorem zwyczajnym w School of Information Technology and Electrical Engineering, gdzie jest kierownikiem grupy naukowo-badawczej „Microwave and Optical Communication”.

B

W tym czasie Marek Białkowski odbył liczne staże naukowo-badawcze i dydaktyczne, pracując w charakterze profesora wizytującego w wielu uczelniach, m.in.: University of Southampton (Anglia, 1988), University of Victoria (Kanada, 1994), Nanyang Technological University (Singapur, 1998–1999), City University of Hong Kong (2001), National University of Singapore (2003, 2008) i Swiss Federal Institute of Technology (Zurich, 2008). Ponadto, jako *distinguished lecturer* wykładał w wielu rejonach ziemskiego globu, między innymi w Korei, Chinach, Malezji, Tajlandii, Hiszpanii, Szwecji, Danii i w Polsce.

Zainteresowania badawcze Marka Białkowskiego obejmują techniki mikrofalowe, anteny i propagację fal elektromagnetycznych w układach otwartych i zamkniętych, zastosowanie technik mikrofalowych w telekomunikacji, radarach i medycynie, modelowanie elektromagnetyczne obwodów i podsystemów mikrofalowych oraz łączność bezprzewodową.

Wyniki jego prac badawczych zamieszczono w ponad 600 publikacjach, których większość można odnaleźć w bibliograficznych danych bazowych takich jak INSPEC, ISI WebofScience czy IEEEExplore. Ponadto część jego prac opublikowano w postaci rozdziałów książek w renomowanych wydawnictwach światowych.

Marek Białkowski jest członkiem rad publikacyjnych lub recenzentem wielu czołowych

czasopism naukowych na świecie, m.in.: „IEEE Transactions on Microwave Theory and Techniques”, „IEEE Microwave and Wireless Components Letters”, „IEEE Transactions on Antennas and Propagation”, „IEEE Antennas and Wireless Propagation Letters”, „Microwave and Optical Technology Letters”, „IET Proceedings on Microwave Antennas and Propagation”, „IET Electronics Letters”, „International Journal of Microwave and Optical Technology”, „Progress in Electromagnetic Research” i „Radio Science”. Ponadto był członkiem wielu komitetów konferencji międzynarodowych w dziedzinie mikrofal, anten, propagacji i telekomunikacji. Jest także recenzentem programów naukowo-badawczych realizowanych w Australii, Nowej Zelandii oraz krajach Europy i Azji.

Jest jednym z nielicznych naukowców polskiego pochodzenia posiadających stopień *Fellow of the Institute of Electrical and Electronics Engineers* (IEEE).

Jako nauczyciel akademicki wypromował 21 doktorów, którzy obecnie zajmują czołowe stanowiska w przemyśle telekomunikacyjnym i na uczelniach, nie tylko w Australii. Ponadto był recenzentem ponad 70 prac doktorskich broniących na uczelniach Australii, Nowej Zelandii, Indii, Hong Kongu, Tajlandii i Danii.

Marek Białkowski jest żonaty, ma syna i trzy córki. Cała czwórka wykazuje wybitne zdolności akademickie i muzyczne.

biedrzycki

RAFAŁ BIEDRZYCKI

Rafał Biedrzycki urodził się w 1977 roku w Ostrowi Mazowieckiej. W 2003 roku ukończył studia magisterskie na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, na kierunku Informatyka. W 2009 roku obronił z wyróżnieniem rozprawę doktorską *Konstruktywna indukcja w zadaniu klasyfikacji sekwencji DNA*.

W roku 2003 Rafał Biedrzycki rozpoczął pracę dydaktyczną na uczelni niepublicznej. W 2009 roku rozpoczął pracę naukowo-dydaktyczną w Instytucie Systemów Elektronicznych na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej.

Rafał Biedrzycki zajmuje się badaniem

metod maszynowego uczenia się oraz badaniem możliwości ich praktycznych zastosowań, szczególnie w bioinformatyce. Chęć zdobywania doświadczeń praktycznych spowodowała że Rafał Biedrzycki brał udział w wielu komercyjnych projektach dotyczących tego typu algorytmów.

Słowa kluczowe

- sztuczna inteligencja
- systemy uczące się
- bioinformatyka

bielecki

JAN BIELECKI (1942–2001)

Jan Andrzej Bielecki urodził się 15 czerwca 1942 roku w Warszawie. W 1960 roku ukończył liceum im. Jana Zamoyskiego. W tym samym roku jako laureat olimpiady matematycznej rozpoczął w Warszawie studia na Wydziale Elektroniki, ukończył je w 1966 roku (jako najlepszy student swego rocznika) i od razu rozpoczął pracę w Katedrze Budowy Maszyn Matematycznych (obecnie Instytut Informatyki). Stopień doktora nauk technicznych uzyskał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1970 roku, obroniwszy rozprawę *O pewnej klasie realizacji Maszyn Turinga*. Promotorem był profesor Jacek Bańkowski.

Jan Bielecki praktycznie całe zawodowe życie spędził jako nauczyciel akademicki, na stanowisku asystenta i adiunkta, a następnie starszego wykładowcy w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej oraz (od 1997 roku) profesora i kierownika katedry Metod Pro-

gramowania w Polsko-Japońskiej Wyższej Szkole Technik Komputerowych.

Pod koniec lat 70. pracował w USA, gdzie był wykładowcą Rice University w Houston, a także pracownikiem znanych, amerykańskich firm konsultingowych InteResources Group, United Computing Systems i John W. Mecom.

Jan Bielecki należał do najbardziej błyskotliwych i cenionych polskich programistów i specjalistów od języków programowania. Miał w swym dorobku znaczące profesjonalnie osiągnięcia, jak choćby współautorstwo systemu operacyjnego MISS oraz pierwszego polskiego kompilatora pełnego języka ANSI FORTRAN dla komputera UMC 20 zbudowanego w Instytucie Informatyki w latach 1972–1975. Jednocześnie, jego liczne publikacje na temat różnych implementacji języka C zapewniły mu pozycję eksperta międzynarodowego komitetu dla opracowania standardu tego języka.

Jan Bielecki jest jednak najbardziej znany jako autor niezwykle liczby podręczników i monografii z dziedziny technik, systemów i języków programowania. Dziedzina ta rozwijała się bardzo szybko, a Jan Bielecki śledził jej rozwój i niezwykle sprawnie dostarczał czytelnikom nowe, kompetentne podręczniki. Dość powiedzieć, że w sumie jego trzydziestoletni dorobek w tej dziedzinie obejmuje 113 książek, wydanych w łącznym nakładzie przekraczającym 800 000 egzemplarzy. Były one także tłumaczone i wydawane za granicą. Bez przesady można więc powiedzieć, że wykształciły się na nich dwa pokolenia polskich i nie tylko polskich programistów.

Zasługą Jana Bieleckiego jest w szczególności rozpropagowanie w polskim środowisku programistów języka Java, na którego wartości Jan Bielecki poznał się jako jeden z pierwszych. Przewidział wiele zastosowań dla tego języka, zanim jeszcze wszedł on do szerszego użycia. Po kilku podręcznikach na ten temat, Jan Bielecki wydał w 2000 roku obszerną, dwutomową monografię *Java 4 Swing* (Helion, 2000, tom I i II, łącznie 1300 stron). Posłużył się w niej opracowaną przez siebie metodą dy-

B

daktyczną, niestosowaną dotąd w nauczaniu programowania, opartą na wykorzystaniu tzw. „szkieletów aplikacji”. Książką, którą można uznać za ukoronowanie jego dotychczasowej działalności w tej dziedzinie, jest *Java XP — Poradnik eksperta* (Helion, 2001).

Jan Bielecki był odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1987). Za swą działalność dydaktyczną i publikacyjną był wielokrotnie nagrodzony licznymi nagrodami Ministra Edukacji Narodowej (1982, 1985, 1988, 1998) i Rektora Politechniki Warszawskiej (1986, 1987, 1993, 1994, 1995, 1999). W 2000 roku otrzymał również (na wystawie Infosystem 2000 w Poznaniu) „Krzemowego Oskara”, najwyższą polską nagrodą informatyczną, przyznaną w tajnym głosowaniu internetowym. Stanowiła ona wyraz uznania szerokiego środowiska polskich informatyków i sympatyków informatyki dla roli jaką Jan Bielecki odegrał w rozwoju tej dziedziny.

Jan Bielecki był nie tylko zasłużonym nauczycielem akademickim i ekspertem z dziedziny języków programowania. Był także człowiekiem wyjątkowym, indywidualistą o silnej osobowości, perfekcjonistą, bardzo wymagającym wobec siebie i innych. Znany był z dobrego wychowania, erudycji, błyskotliwości

i ogromnego poczucia humoru. Z rozbawieniem przyjmował żarty studentów, którzy parafrazowali znane piosenki przerabiając je na teksty o zaliczeniu u Bieleckiego lub tworzyli pliki graficzne, w których Bielecki widniał jako tajny agent programista jej królewskiej mości.

Praca była jego największą pasją. W wolnych chwilach oddawał się czytaniu literatury science fiction, w szczególności Arthura C. Clarka, oraz podrójom. Uwielbiał muzykę Elvisa Presleya i filmy przyrodnicze o drapieżnikach. W młodości dużo chodził po górach i trenował koszykówkę. W zespole miał przezwisko „Szpilka”, ponieważ umiał się wszędzie dostać.

Jan Bielecki przez kilka lat zmagał się z ciężką chorobą, w sposób, który zasługuje na najwyższy podziw i szacunek. Starał się żyć normalnie: prowadzić wykłady, pisać kolejną książkę o C#, której już nie udało mu się ukończyć. Zmarł 25 grudnia 2001 roku.

Od 23 kwietnia 2002 roku, na mocy uchwały Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych, Laboratorium Komputerowe w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej nosi imię Doktora Jana Bieleckiego, podobnie jak Aula Główna w Polsko-Japońskiej Wyższej Szkole Technik Komputerowych.

bieńkowski

KAZIMIERZ BIEŃKOWSKI (1932–1994)

Kazimierz Bieńkowski urodził się w 1932 roku w Warszawie. Był pracownikiem Politechniki Warszawskiej od 1959 roku. Pracę rozpoczął w nowo zorganizowanym Zakładzie Elektronicznych Maszyn Cyfrowych przy Katedrze Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiofonii. Przedtem Kazimierz Bieńkowski pracował w zakresie specjalności zawodowej Urządzenia radiotechniczne w Polskich Linjach Lotniczych LOT i w Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie w latach 1950–1952 oraz w Warszawskich Zakładach Radiowych T-1 (1957–1958), gdzie zajmował się urządzeniami radiokomunikacyjnymi i radiolokacyjnymi (radarowymi). W 1962 roku Kazimierz Bieńkowski został powołany na stanowisko starszego asystenta w Katedrze Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiofonii (późniejsza nazwa Katedra Budowy Maszyn Matematycznych a obecnie Instytut Informatyki). Na Politechnice Warszawskiej był zatrudniony kolejno na etatach: konstruktora, starszego asystenta (1962), adiunkta (1963) oraz docenta etatowego (1968). Od 1992 roku był również zatrudniony w Politechnice Świętokrzyskiej na etacie profesora nadzwyczajnego.

W początkowym okresie pracy w Politechnice Warszawskiej Kazimierz Bieńkowski zajmował się konstrukcją pamięci maszyn matematycznych oraz pracował w zakresie organizacji elektronicznych maszyn matematycznych (konstrukcja maszyny bez adresowej BMC-1). Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora nauk

technicznych w 1963 roku został powołany na stanowisko adiunkta. Jego praca doktorska z zakresu konstrukcji pamięci maszyn matematycznych została wyróżniona w 1964 roku nagrodą Ministra Szkolnictwa Wyższego. Zakres prowadzonych przez Kazimierza Bieńkowskiego prac naukowo-badawczych dotyczy układów (*hardware'u*) elektronicznych maszyn matematycznych, jakkolwiek prowadzone przez niego zajęcia dydaktyczne obejmowały również zagadnienia oprogramowania (*software'u*) tych maszyn. Stopień naukowy docenta (obecnie doktora habilitowanego) uzyskał w 1967 roku. Jego rozprawa habilitacyjna dotyczyła wykrywania uszkodzeń wykrywania uszkodzeń w maszynach cyfrowych i uzyskała w 1968 roku Nagrodę Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

Dorobek naukowy Kazimierza Bieńkowskiego obejmuje około 80 publikacji i 2 patenty. Najważniejsze osiągnięcia naukowe dotyczyły konstrukcji radarowych, ferrytowych pamięci operacyjnych, konstrukcji jednego z pierwszych polskich komputerów (UMC-1), sieci komputerowych i zastosowań układów mikroprocesorowych. Rozwijał również prace na temat hierarchicznych systemów baz danych formularzy. W latach 1982–1986 prowadził prace nad mikrofalową specjalizowaną (dedykowaną) siecią komputerową STDLS (naziemna i satelitarna). Prace te realizował na zamówienie Centrum Badań Kosmicznych Polskiej Akademii Nauk w ramach

Słowa kluczowe

- informatyka
- układy cyfrowe
- projektowanie systemów komputerowych

B

międzynarodowego programu VEGA („Venus-Halley” — obserwacja zbliżenia się do ziemi komety Halley’a) Akademii Nauk krajów RWPG. W latach 1985–1994 brał udział w realizacji międzyinstytutowego i międzyuczelnianego tematu *Elementy sztucznej inteligencji w maszynach roboczych i w pojazdach*.

Kazimierz Bieńkowski był promotorem 6 doktoratów i recenzentem wielu prac doktorskich. Był opiekunem ponad 80 prac magisterskich zrealizowanych w Instytucie Informatyki. Prace te dotyczyły głównie organizacji maszyn matematycznych i konstrukcji układów elektronicznych tych maszyn. Ostatnie prace naukowo-badawcze dotyczą analizy niezawodnościowej układów mikroelektronicznych stosowanych w maszynach cyfrowych.

Kazimierz Bieńkowski w latach 1971–1979 był stałym konsultantem przemysłu (Zjednoczenia Przemysłu Precyzyjnego PREDOM-MPM oraz członkiem Rady Naukowo-Technicznej Ośrodka Badawczo rozwojowego PREDOM-PREBOT). Prowadzone przez niego konsultacje dla przemysłu obejmowały produkcję sprzętu elektronicznego, a w szczególności elektronicznych maszyn liczących i fakturujących.

Za działalność zawodową został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1979) oraz trzema nagrodami Ministra Szkolnictwa Wyższego (1964, 1968, 1972), a także wielokrotnie nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej (1962, 1964, 1966, 1970, 1972, 1975). Był również wielokrotnie wyróżniany nagrodami za działalność społeczną w Związku Nauczycielstwa Polskiego.

Kazimierz Bieńkowski był jednym z pierwszych wykładowców wielu przedmiotów z kie-

runku Informatyka. Prowadził następujące wykłady: „Maszyny matematyczne”, „Teoria układów logicznych”, „Podstawy systemów przetwarzania danych”, „Układy podstawowe maszyn cyfrowych”, „Zespoły funkcjonalne maszyn cyfrowych”, „Techniki komputerowe projektowania układów scalonych VLSI”, „Mikroprocesory I”, „Mikroprocesory II”, „Metody naukowe projektowania systemów”, „Technika sieci komputerowych”, „Systemy komputerowe”. Nadzorował też ćwiczenia z niektórych tych przedmiotów oraz był kierownikiem związanych z nimi laboratoriów.

Z codziennych kontaktów wiele osób zapamiętało Kazimierza Bieńkowskiego jako oryginała, potrafiącego zaskoczyć rozmówcę, studenta czy Radę Wydziału niespodziewanym pomysłem lub spostrzeżeniem. Istotnie, jego myśl krążyła w labiryncie niekonwencjonalnych skojarzeń, które prowadziły go do wniosków zaskakujących w pierwszej chwili dla przeciętnego rozmówcy. Dopiero z perspektywy lat widać, jak dzięki temu był twórczy i jak w tych pomysłach wyprzedzał swój czas. Wspomniana maszyna bezadresowa BMC-1 wyprzedziła o wiele lat architektury komputerów zakładających wykorzystanie stosu, system edycji formularzy — dzisiejsze arkusze kalkulacyjne, a koncepcje Kazimierza Bieńkowskiego z dziedziny organizacji sieci — obecnie sieci bezprzewodowe i wykorzystanie łączy telewizji kablowej do sieci komputerowych. Pod zewnętrzną powłoką niekonwencjonalności Kazimierz Bieńkowski skrywał głęboką znajomość przedmiotu, twórczą intuicję i temperament wynalazcy.

Zmarł 29 maja 1994 roku.

b i l s k i

PIOTR BILSKI

Piotr Bilski urodził się 21 sierpnia 1977 roku w Olsztynie. Tam ukończył szkołę podstawową (1991) oraz liceum ogólnokształcące nr 4 im. Marii Skłodowskiej-Curie (1995). W latach 1995–1999 studiował na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej na studiach pierwszego stopnia, uzyskując tytuł inżyniera elektroniki. Następnie, w latach 1999–2001 studiował na tym samym wydziale na studiach drugiego stopnia, uzyskując tytuł magistra inżyniera elektroniki (z wyróżnieniem). W latach 2001–2006 w Instytucie Radioelektroniki był uczestnikiem studiów trzeciego stopnia. Pracę doktorską pt. *Automatyczna diagnostyka systemów analogowych z wykorzystaniem logiki rozmytej* obronił z wyróżnieniem, uzyskując tytuł doktora inżyniera elektroniki. Od 2006 roku jest pracownikiem Instytutu Radioelektroniki na stanowisku adiunkta.

Dodatkowo Piotr Bilski jest pracownikiem Wydziału Zastosowań Informatyki i Matematyki Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Katedrze Zastosowań Informatyki, gdzie pracuje na etacie adiunkta oraz pełni funkcję prodziekana ds. dydaktyki.

Zainteresowania badawcze Piotra Bilskiego obejmują trzy dziedziny. Pierwsza tematyka związana jest z diagnostyką systemów analogowych. Powszechną praktyką jest stosowanie tutaj metod sztucznej inteligencji i uczenia się maszyn, co jest głównym tematem prac publikowanych przez niego. Zaproponowane dotychczas rozwiązania obejmują zastosowania autonomicznych metod detekcji i lokalizacji uszkodzeń w systemach należących do różnych dziedzin techniki (np. silników elektrycznych, filtrów, czy serwomechanizmów). Metody zaimplementowane w systemach obejmowały dotychczas logikę rozmytą, zbiory przybliżone oraz maszyny wektorów nośnych.

Druga dziedzina związana jest z projektowaniem i analizą wirtualnych przyrządów pomiarowych. W szczególności przeprowadzana była analiza czasowa projektowanych przyrządów typu multimetr czy analizator widma, dzięki czemu uzyskano informację na temat efektywności sprzętu i oprogramowania stosowanego w celach pomiarowo-sterujących. Najnowszym tematem badań jest projektowanie bezpiecznych rozproszonych komputerowych systemów pomiarowych. Projekty obejmują implementację symetrycznych systemów kryptograficznych na procesorach wielordzeniowych, rozwiązania bezpiecznych systemów wbudowanych oraz wykorzystanie obliczeń kwantowych dla zapewnienia bezpieczeństwa w systemie pomiarowym.

Trzecia tematyka obejmuje współpracę z Wydziałem Inżynierii i Kształtowania Środowiska Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Polega na opracowywaniu automatycznych algorytmów generowania profili geotechnicznych z wykorzystaniem metod sztucznej inteligencji. Wykorzystano w tym celu metody grupowania pojęciowego (*clusteringu*) oraz algorytmów indukcji reguł. Przy-

gotowywana jest również aplikacja przechowująca i przetwarzająca dane pomiarowe z sond geotechnicznych stosowanych w badaniach na potrzeby budownictwa.

Piotr Bilski jest stypendystą Fundacji na Rzecz Rozwoju Radiokomunikacji i Technik Multimedialnych (2001) oraz członkiem organizacji IEEE (od 2005 roku). Jest autorem lub współautorem 32 publikacji konferencyjnych, 22 artykułów w czasopismach (w tym 8 w periodykach z listy filadelfijskiej) oraz 5 rozdziałów w monografiach.

Piotr Bilski jest również laureatem Nagrody Rektora Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego I stopnia za działalność naukową. W 2010 roku uzyskał grant habilitacyjny.

Piotr Bilski prowadzi na Politechnice Warszawskiej wykład „Współczesne metody heurystyczne” oraz jego angielską wersję „Contemporary Heuristic Techniques”, ponadto jest lub był zaangażowany w prowadzenie zajęć z przedmiotów: „Digital Circuits”, „Systemy pomiarowe”, „Programowanie obiektowe”, „Akwizycja i przetwarzanie danych z wykorzystaniem LabVIEW” oraz „Grafy i sieci”. W Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego jest autorem i prowadzącym przedmiotów:

„Architektura komputerów” (oraz jego angielskiej wersji „Computer Architecture”), „Systemy operacyjne”, „Uczenie się maszyn” (oraz jego angielskiej wersji „Machine Learning”), „Systemy rozproszone” (oraz jego angielskiej wersji „Distributed Computer Systems”), „Współczesne obliczenia heurystyczne”. Prowadził również zajęcia z przedmiotów „Technologie informacyjne”, „Sieci komputerowe”, „Teleinformatyka” oraz „Podstawy elektroniki”.

Wypromował 3 licencjatów i 27 magistrów na kierunku Informatyka i Ekonometria w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Aktualnie prowadzi 8 dyplomantów na tym kierunku, a także 8 dyplomantów na kierunku Informatyka.

W życiu prywatnym interesuje się kinematografią (w szczególności kinem SF), muzyką metalową (był redaktorem czasopisma poświęconego tej tematyce), grami komputerowymi (przez 10 lat pracował jako redaktor czasopisma „Świat Gier Komputerowych”) oraz literaturą współczesną. Jeździ na rowerze i nartach. Biegłe włada językiem angielskim, zaś niemieckim i rosyjskim w stopniu podstawowym.

B

blinowski

GRZEGORZ BLINOWSKI

Grzegorz Blinowski urodził się 5 marca 1969 roku w Warszawie. W 1987 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Reytana w klasie o profilu matematyczno-fizycznym. W 1987 roku rozpoczął studia o specjalności Informatyka na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 1989 oraz 1990 roku odbywał letnie praktyki studenckie w zespole cyfrowej analizy danych w Hahn-Meitner-Institut w Berlinie. W roku akademickim 1991/1992 uczestniczył w programie Tempus, w ramach

którego przez rok studiował w Oxford University (Department of Engineering Science) w Wielkiej Brytanii. W 1993 roku obronił z wyróżnieniem pracę magisterską na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej i rozpoczął na tej uczelni pracę jako asystent w Instytucie Informatyki. Doktorat z informatyki uzyskał w 2001 roku na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej za pracę z dziedziny rozproszonych systemów komputerowych. Obecnie Grzegorz Blinowski jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Oprogramowania i Architektury Komputerów, w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej.

Grzegorz Blinowski jest autorem kilkunastu publikacji naukowych oraz kilkudziesięciu artykułów w pismach związanych z branżą informatyczną, był także promotorem około 30 prac magisterskich i inżynierskich.

Zajmuje się w tematyką rozproszonych systemów komputerowych, w tym językami komunikacyjnymi, a także tematyką bezpieczeństwa systemów i sieci, systemami operacyjnymi oraz technologiami internetowymi, w szczególności aplikacjami Web oraz aplikacjami portalowymi.

Przygotował i prowadził wykłady w zakresie systemów operacyjnych oraz technologii sieciowych, w szczególności opracował koncepcję i przygotował materiały dydaktyczne wykładu „Techniki Internetowe” oraz „Unix — programowanie i administracja”.

Żonaty, ma dwoje dzieci. Władza czynnie językiem angielskim i rosyjskim, biernie niemieckim.

Słowa kluczowe

- sieci komputerowe
- bezpieczeństwo sieci i systemów informatycznych
- systemy operacyjne
- system Unix

bluemke

ILONA BLUEMKE

Ilona Bluemke urodziła się 4 lipca 1954 roku w Bielsku Białej. W 1973 roku ukończyła XL Liceum Ogólnokształcące im. Stefana Żeromskiego w Warszawie i rozpoczęła studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów w 1978 roku na specjalności Budowa i oprogramowanie maszyn cyfrowych podjęła pracę jako programista w Centralnym Ośrodku Informatyki Politechniki Warszawskiej. W sierpniu 1980 roku rozpoczęła pracę jako starszy asystent w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej. W latach 1979–1987 nadzorowała i adaptowała w Centralnym Ośrodku Informatyki system rekrutacji dla całej Politechniki Warszawskiej. W 1989 roku obroniła doktorat na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w specjalności Informatyka. Od 1990 roku pracuje na stanowisku adiunkta w Instytucie Informatyki.

W latach 1989–1993 Ilona Bluemke spędziła 12 miesięcy na przemysłowych stażach krajowych i zagranicznych (uniwersytet, instytucja badawcza).

Ilona Bluemke zajmuje się bardzo różnorodną tematyką związaną z szeroko pojętą inżynierią oprogramowania. Jeden z nurtów jej działalności naukowej dotyczy modelowania. Początkowo zajmowała się wykorzystaniem sieci Petri do modelowania i badania wydajności systemów produkcyjnych, a w ostatnich latach także systemów komponentowych. Prowadzi także prace dotyczące transformacji modeli do UML oraz badaniem spójności modeli. Inny nurt badań dotyczy metryk oprogramowania i ich wpływu na testowalność, jakość i ewolucje oprogramowania. Kolejny nurt dzia-

łałości naukowej dotyczy różnych metod testowania oprogramowania i narzędzi wspomagających, a szczególnie testowania opartego na przepływie danych. Prowadziła także prace dotyczące integracji systemów. Zajmowała się zagadnieniami związanymi ze zrównoleganiem kodu w języku C. Interesuje się także tworzeniem aplikacji internetowych, zdalnym nauczaniem, wydobywaniem wiedzy z interakcji użytkownika z aplikacją, zastosowaniem programowania aspektowego do modyfikacji istniejącego oprogramowania.

Kierowała 7 grantami dziekańskimi i rektorskimi Politechniki Warszawskiej.

Ilona Bluemke jest autorem około 80 prac opublikowanych w czasopismach oraz rozdziałów w książkach wydanych w języku polskim i angielskim (także w seriach „Lecture Notes on Computer Science” czy „Lecture Notes on AI”). Była promotorem ponad 60 prac magisterskich i inżynierskich.

Słowa kluczowe

- inżynieria oprogramowania
- metody translacji
- programowanie aspektowe
- testowanie oprogramowania
- metryki oprogramowania
- modelowanie

B

Ilona Bluemke opracowała i prowadziła wiele wykładów dotyczących systemów operacyjnych, języków programowania, metod translacji, inżynierii oprogramowania. W latach 1993–2005 prowadziła kursy w ośrodku szkoleniowym IBM dotyczące systemu AIX, a w latach 1991–1997 opracowała i prowadziła kursy w Instytucie Matematyki PAN w ramach kursów zastosowań matematyki. Od 1990 roku przygotowała i prowadziła także wiele kursów na studiach podyplomowych (dotyczące systemu Unix, inżynierii oprogramowania, UML).

Władza czynnie językiem angielskim, biernie francuskim, rosyjskim i niemieckim. Zainteresowania: podróże, książki, nurkowanie, narty.

błocki

FELIKS BŁOCKI (1905–1975)

Feliks Błocki urodził się 18 listopada 1905 roku w Żurawnie nad Dniestrem. Studia na Oddziale Elektromechanicznym Wydziału Elektrycznego Politechniki Lwowskiej ukończył z dyplomem inżyniera elektryka w 1931 roku. Pracę naukową i dydaktyczną rozpoczął w 1930 roku na Politechnice Lwowskiej jako asystent w Katedrze Fizyki, a w 1937 roku został adiunktem w Laboratorium Teletechniki przy tej Katedrze. W latach 1940–1941 pełnił funkcję asystenta w Katedrze Radioelektroniki w Lwowskim Instytucie Politechnicznym, prowadząc równocześnie wykłady z teletechniki. W latach 1942–1944 wykładał „Teletechnikę” na tzw. Teletechnicznych Kursach Fachowych we Lwowie, dokąd dojeżdżał z Warszawy.

Pracę na Politechnice Warszawskiej rozpoczął w 1945 roku, najpierw na stanowisku adiunkta w Katedrze Techniki Przenoszenia Przewodowego, a już rok później został zastępcą profesora i kierownikiem Katedry Urządzeń Przenoszenia Przewodowego, przemianowanej później na Katedrę Teletransmisyjnych Urządzeń Przewodowych. W 1955 roku otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego.

Równocześnie z pracą na wyższych uczelniach Feliks Błocki był zatrudniony w wielu instytucjach ściśle związanych z zakresem jego zainteresowań. W latach 1932–1938 pracował w Dyrekcji Okręgowej Poczty i Telegrafów we Lwowie, w latach 1941–1947 — w Biurze Studiów firmy Standard Electric Company w Warszawie, w la-

tach 1947–1951 — w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym, a w latach 1951–1953 — na stanowisku wicedyrektora Departamentu Techniki w Ministerstwie Poczty i Telegrafów. W 1953 roku objął stanowisko doradcy w Instytucie Łączności, a w latach 1964–1967 stanowisko wicedyrektora ds. naukowych w tym Instytucie. Po pięcioletniej nieobecności powrócił w 1969 roku do pracy w Politechnice Warszawskiej i został pracownikiem naukowym w Katedrze Teletransmisji Przewodowej, a po jej wcielaniu do Instytutu Teleelektroniki (obecnie — Telekomunikacji) był kierownikiem Studium Podyplomowego. W 1971 roku, ze względu na zły stan zdrowia, przeszedł na emeryturę.

Feliks Błocki był aktywnym członkiem wielu rad naukowych, m.in. Instytutu Łączności, Instytutu Telekomunikacji i Akustyki

B

Politechniki Wrocławskiej, Instytutu Automatyki Politechniki Poznańskiej, Wojskowego Instytutu Łączności, a także konsultantem Centralnego Ośrodka Badań i Rozwoju Techniki Kolejnictwa.

Był autorem dwóch skryptów — *Laboratorium teletransmisyjnych urządzeń przewodowych* (1962) i *Telefoniczne systemy wielokrotne o podziale czasowym* (1973), współautorem dwóch książek — *Podręcznik teletechnika* (1974) i *Wielokrotne systemy czasowe* (1978) oraz kilkunastu artykułów i referatów naukowych. Był kierownikiem około 1000 prac magisterskich i promotorem 5 rozpraw doktorskich.

W uznaniu zasług został dwukrotnie wyróżniony zespołową nagrodą państwową w 1964 roku za prace w dziedzinie tranzystoracji traktów liniowych i w 1974 roku za opracowanie i wdrożenie nowego telefonicznego systemu o modulacji kodowej.

Za osiągnięcia zawodowe został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1965), Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1971), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1974) i Złotą Odznaką Honorową Stowarzyszenia Elektryków Polskich (1974), a także wieloma odznaczeniami resortowymi. Ponadto Feliks Błocki i jego współpracownicy otrzymali w 1973 roku tytuł honorowy „Mistrza Techniki Polskiej” za opracowanie 24-krotnej telefonii o modulacji impulsowo-kodowej systemu TCK-24.

Zmarł w Warszawie 10 kwietnia 1975 roku.

b o b i ń s k i

PIOTR BOBIŃSKI

Piotr Bobiński urodził się 8 maja 1973 roku w Warszawie, gdzie ukończył szkołę podstawową (1988) i Technikum Elektroniczno-Mechaniczne (1993). W latach 1993–1998 studiował na Wydziale Elektroniki (później Elektroniki i Technik Informatycznych) Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika (1998, dyplom z wyróżnieniem). W latach 1998–2004 był uczestnikiem studiów doktoranckich na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych, po których ukończeniu uzyskał stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie informatyka (2004), za rozprawę *Metody optymalizacyjne w koderach sekwencji wideo*. Podczas studiów był stypendystą Fundacji Wspierania Rozwoju Radiokomunikacji i Technik Multimedialnych oraz zdobył I nagrodę w konkursie na najlepszą prezentację przedstawioną przez młodych uczestników konferencji STM 2000 w Łodzi.

Pracę zawodową podjął w 2000 roku, pracując jako programista-analityk w Altkom Akademia S.A. (2000–2002) oraz w Imetria S.A. (2003–2005). Równolegle podjął pracę jako nauczyciel akademicki w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej na stanowisku asystenta (2003), a następnie adiunkta (2004). Obecnie jest adiunktem w Zakładzie Elektroakustyki w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, a także adiunktem w Wyższej Szkole Przedsiębiorczości i Nauk Społecznych w Otwocku (od 2007 roku). Podczas studiów doktoranckich zainteresowania badawcze Piotra Bobińskiego koncentrowały się na zagadnieniach rozproszonych systemów pomiarowo-sterujących

oraz systemów multimedialnych, ze szczególnym uwzględnieniem kompresji sekwencji wideo. Po przejściu do Zakładu Elektroakustyki w 2004 roku zmienił zainteresowania naukowe i obecnie zajmuje się głównie metodami i technikami cyfrowego przetwarzania sygnałów fonicznych. W pracach tych szeroko wykorzystuje szybkie procesory sygnałowe dedykowane do zastosowań fonicznych.

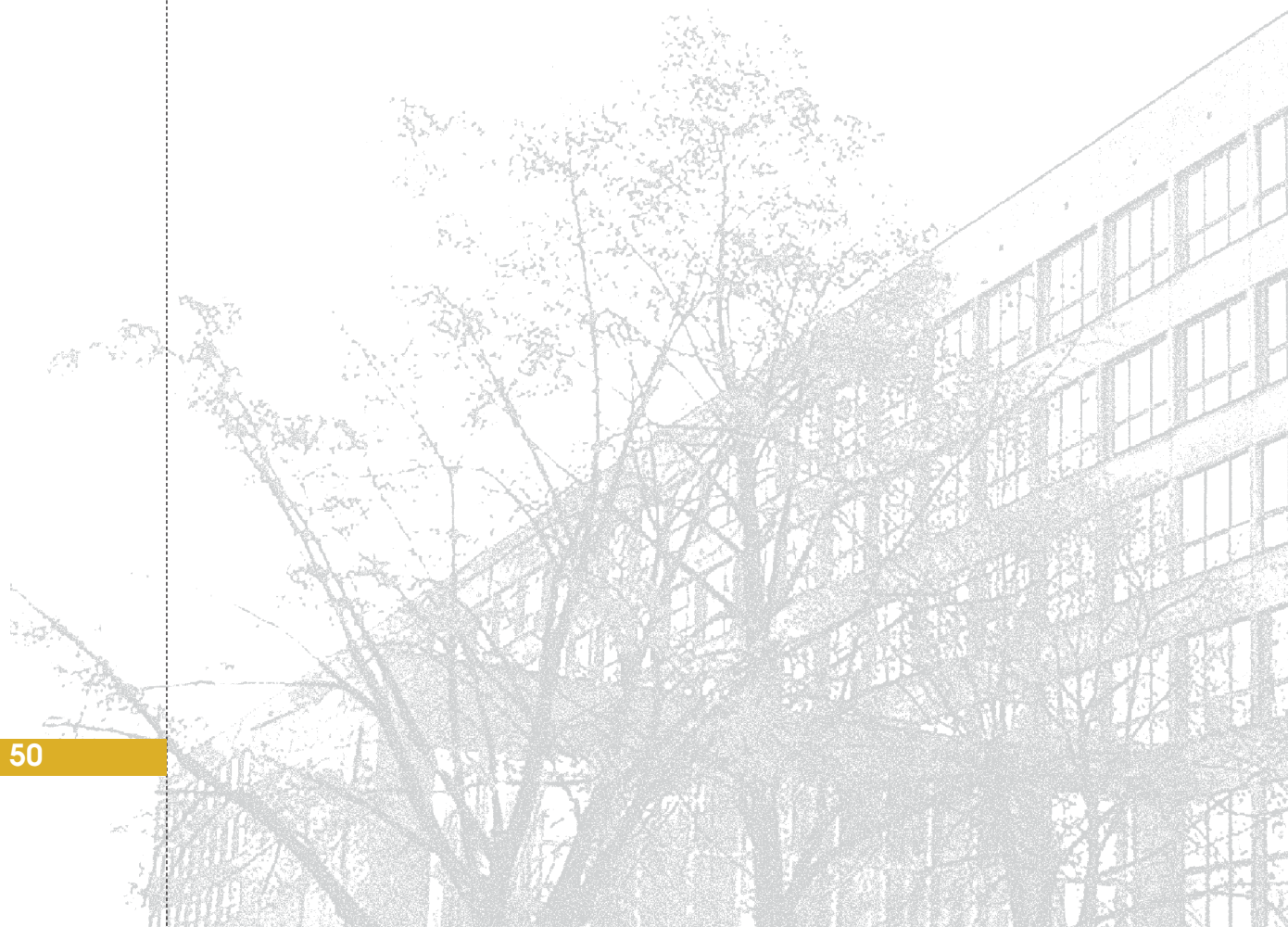
Piotr Bobiński jest autorem lub współautorem około 30 publikacji naukowych, w tym 3 w czasopismach z listy filadelfijskiej.

Piotr Bobiński opracował i prowadzi oryginalne wykłady, takie jak: „Procesory sygnałowe w technice audio” (od 2004 roku — wykład i projekty), „Oprogramowanie systemów pomiarowych” (od 2004 roku — fragment wykładu i projekty), „Akwizycja i przetwarzanie danych pomiarowych z wykorzystaniem LabVIEW” (od 2010 — fragment wykładu i laboratorium). W 2009 roku przejął prowadzenie wykładu „Podstawy elektroaku-

B

styki”, który w 2010 roku przekształcił w wykład „Podstawy techniki dźwiękowej”, dostosowując go do nowej oferty programowej. Dodatkowo prowadzi projekty i laboratoria z takich przedmiotów jak: „Podstawy elektroakustyki”, „Programowanie strukturalne”, „Języki programowania”, „Systemy pomiarowe”, „Grafika komputerowa”. Prowadzi pracownice problemowe i dyplomowe, zarówno inżynierskie, jak i magisterskie.

Piotr Bobiński jest żonaty, ma dwóch synów. Władza czynnie językiem angielskim. Interesuje się literaturą beletrystyczną i muzyką, zwłaszcza z gatunku heavy-metal. Lubi spacerować, zwłaszcza nad polskim morzem.

borecki

MICHAŁ BORECKI

Michał Borecki urodził się 7 lipca 1967 roku w Warszawie. W latach 1993–1996 pracował jako specjalista w zakresie technik informatycznych w Unicorn, Computerland, Mustang Jeans i Toyota Motor Poland. Od 1996 roku pracuje w Zakładzie Technologii Mikrosystemów i Materiałów Elektronicznych. Główne aspekty jego działalności naukowej związane są z realizacją prac badawczych w obszarze wielo-parametrycznej inteligentnej klasyfikacji ośrodków ciekłych, mikrosystemów optoelektronicznych, technik kapilarnych i diagnostyki biomedycznej. Jest autorem lub współautorem 80 publikacji, w tym 2 monografii i 2 zaproszonych rozdziałów w książkach o zasięgu międzynarodowym. Wybrane publikacje: M. Borecki, *Modelowanie analiza i synteza światłowodowych systemów natężeniowych* (OWPW, „Seria Elektronika”, Warszawa 2004); M. Borecki, *Modelowanie i konstrukcja wieloparametrycznych natężeniowych czujników światłowodowych* (OWPW, „Seria Elektronika”, Warszawa 2009); M. Borecki, M.L. Korwin-Pawlowski, *Optical Capillary Sensors for Intelligent Classification of Microfluidic Samples*, in: ed. Teik-Cheng Lim, *Nanosensors — Theory and Applications in Industry, Healthcare and Defense* (CRC Press, Boca Raton FL., 2011); M. Borecki et al., *Intelligent Photonic Sensors for Application in Decentralized Wastewater Systems*, in: Katarina Lovrecic (ed.), *Waste Water* (InTech, in printing 2011); M. Borecki, *Intelligent Fiber Optic Sensor for Estimating the Concentration of a Solution — Design and Working Principle* („Sensors”, No 7, 2007); M. Borecki, M. Korwin-Pawlowski, M. Be-

łowska, *A Method of Examination of Liquids by Neural Network Analysis of Reflectometric and Transmission Time Domain Data from Optical Capillaries and Fibers* („IEEE Sensors”, No 8, 2008); M. Borecki, M. Korwin Pawlowski, P. Wrzosek, J. Szmidt, *Capillaries as the Components of Photonic Sensor Micro-systems* („J. of MS & T, No 19, 2008); M. Borecki et al., *A Method of Testing the Quality of Milk Using Optical Capillaries* („Photonics Letters of Poland”, No 1, 2009); M. Borecki et al., *Optoelectronic Capillary Sensors in Microfluidic and Point-of-Care Instrumentation* („Sensors”, No 10, 2010); M. Borecki et al., *Capillary Microfluidic Sensor for Determining the Most Fertile Period in Cows* („Acta Physica Polonica A”, No 118, 2010).

Michał Borecki prowadzi prace w ramach grantów badawczych międzynarodowych i krajowych. Łącznie brał udział w 37 pracach badawczych, z których 10 był kierownikiem. Obecnie współpracuje naukowo z: Université du Québec en Outaouais, Università degli Studi del Sannio, Institute of Composite Biomedical Materials of National Research

Słowa kluczowe

- mikrofluidyka
- mikrosystemy
- sensory inteligentne
- optoelektronika
- kapilary

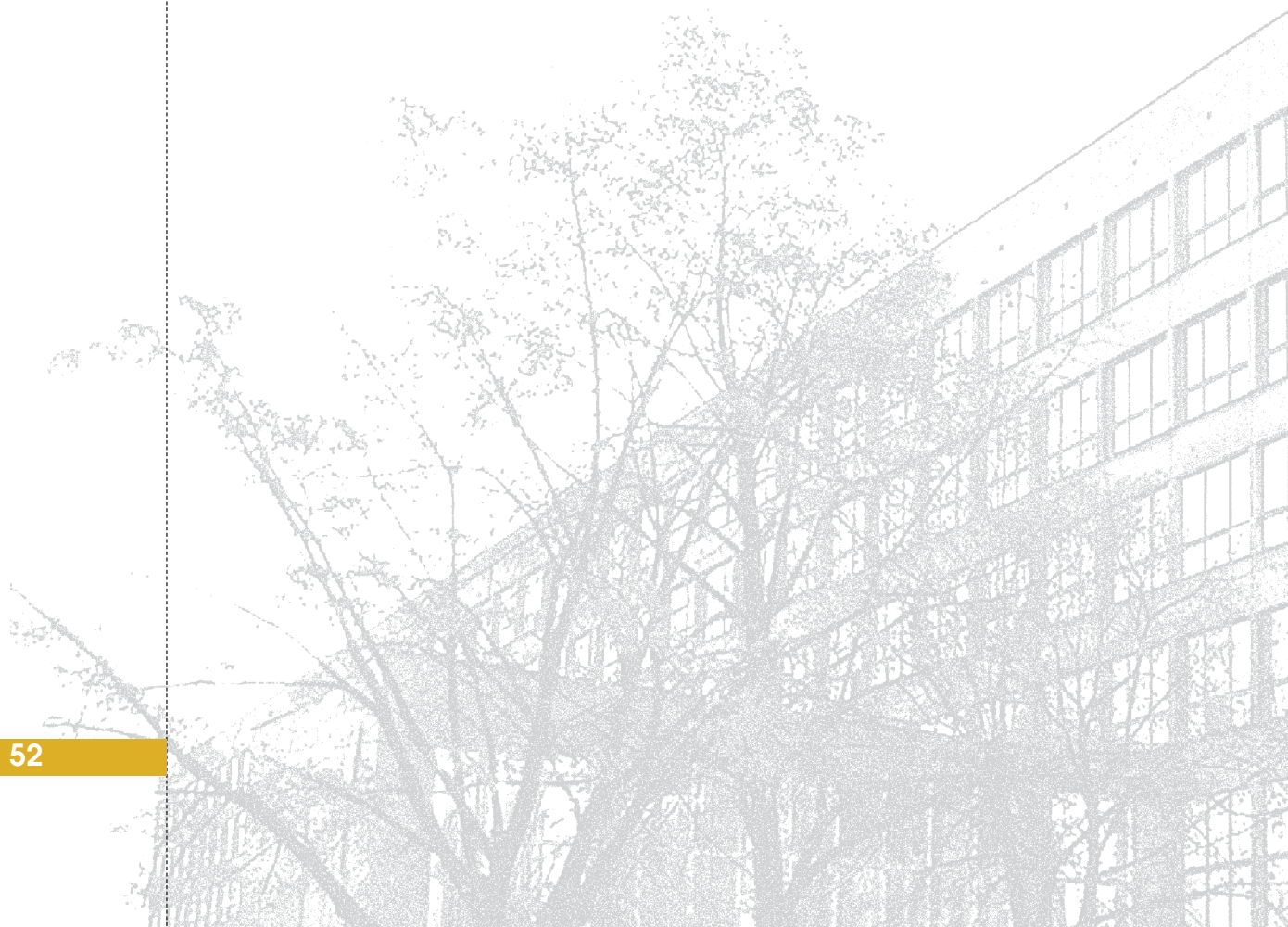
B

Council, Instytutem Optoelektroniki Wojskowej Akademii Technicznej, Katedrą Promieniowania Optycznego Politechniki Białostockiej, Wydziałem Weterynarii Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, Katedrą Elektroniki Politechniki Lubelskiej.

Michał Borecki jest recenzentem artykułów do czasopism: „Microfluidics”, „Sensors”, „Sensors and Actuators B: Chemical”, „Kwartalnik Elektroniki i Telekomunikacji PAN”, „Elektronika”. W 2010 roku otrzymał nagrodę zespołową stopnia I Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe w latach 2008–2009.

Prowadzi zajęcia dydaktyczne w obszarze technik informacyjnych, technologii mikrosystemów optoelektronicznych i diagnostyki biomedycznej oraz chemicznej.

Poza pracą naukową zajmuje się synem, żoną i żywiołami wody oraz historii.

borowik

GRZEGORZ BOROWIK

Grzegorz Borowik urodził się 7 października 1977 roku w Katowicach. Szkołę podstawową i liceum ogólnokształcące ukończył w Zawierciu. Dyplom magistra inżyniera ze specjalnością Matematyka w ubezpieczeniach i finansach uzyskał w 2002 roku na Wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej na kierunku matematyka. Od 2004 roku jest zatrudniony w Instytucie Telekomunikacji na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej jako nauczyciel akademicki — odpowiednio, na stanowisku asystenta w latach 2004–2007, a od 2007 roku na stanowisku adiunkta. Stopień doktora nauk technicznych w zakresie telekomunikacji uzyskał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 2007 roku. Rada Wydziału uznała jego pracę doktorską za wyróżniającą się.

Grzegorz Borowik swoją ścieżkę naukową rozpoczął na Wydziale FTiMS (obecnie Wydział Matematyki i Nauk Informatycznych), gdzie zajmował się algorytmami aproksymacji z dziedziny metod numerycznych. Od 2002 roku rozpoczął prace badawcze w dziedzinie metod syntezy układów sekwencyjnych już na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych. Jego zainteresowania są ukierunkowane na metody syntezy logicznej dla cyfrowego przetwarzania sygnałów, ochrony informacji oraz zadań reprezentacji i pozyskiwania danych. Zajmuje się również sprzętową implementacją algorytmów kryptograficznych.

Wyniki prac Grzegorza Borowika były prezentowane na wielu konferencjach krajowych i międzynarodowych. W swoim dorobku naukowym ma kilka artykułów publikowanych w zbiorowych pracach monograficznych Springer Verlag oraz innych czasopiśmie. Łącznie jest autorem lub współautorem ponad 30 publikacji. W 2005 roku autorska praca *FSM Coding for Optimal Serial Decomposition* została wyróżniona przez Polish Society for Theoretical and Applied Electrical Engineering — PTETiS. W 2009 roku Polska Sekcja IEEE ED uhonorowała nagrodą specjalną artykuł *Logic Synthesis Strategy for FPGAs with Embedded Memory Blocks*, którego Grzegorz Borowik jest współautorem.

W 2010 roku Grzegorz Borowik został zaproszony do współpracy z Uniwersytetem w Newadzie (w ramach projektu *Program Rozwojowy Politechniki Warszawskiej*), gdzie przez dwa miesiące pracował w charakterze *visiting assistant professor*, zajmując się między innymi syntezą układów sterowania.

W swojej działalności dydaktycznej w latach 2004–2010 Grzegorz Borowik prowadził zajęcia ćwiczeniowe, laboratoryjne bądź projektowe z przedmiotów: „Układy logiczne”, „Układy cyfrowe”, „Projektowanie

Słowa kluczowe

- układy cyfrowe
- układy sekwencyjne
- synteza logiczna
- dekompozycja funkcji boolowskich
- reprezentacja i pozyskiwanie danych
- cyfrowe przetwarzanie sygnałów
- ochrona informacji

B

programowalnych układów scalonych”, „Projektowanie wiarygodnych systemów cyfrowych”. W tym okresie prowadził również część wykładów z przedmiotu „Układy logiczne”.

W 2008 roku Grzegorz Borowik otrzymał nagrodę indywidualną Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe. Jest laureatem Naukowego Stypendium Wyjazdowego dla Nauczyciela Akademickiego Politechniki Warszawskiej przyznanego w drodze konkursu nr CAS/7/POKL przez Centrum Studiów Zaawansowanych Politechniki Warszawskiej w 2009 roku.

W okresie 2004–2010 był uczestnikiem pięciu projektów badawczych, m.in. grantu *Novel Digital Signal and Image Processing Software and Hardware for Information Systems*, przy współpracy z Nanyang Technological University w Singapurze oraz grantu *Projektowanie układów cyfrowych do zastosowań w systemach i sieciach telekomunikacyjnych o wysokiej wiarygodności działania*, realizowanych przy użyciu struktur programowalnych FPGA/CPLD Ministerstwa Nauki i Informatyzacji.

Od 2007 roku Grzegorz Borowik jest redaktorem czasopisma „International Journal

of Electronics and Telecommunications” (poprzednia nazwa: „Electronics and Telecommunications Quarterly”) Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk. W okresie swojej działalności wprowadził w czasopiśmie wiele zmian mających na celu rozpowszechnienie periodyka w międzynarodowym środowisku naukowym. Między innymi wprowadzona została publikacja elektroniczna oraz darmowy dostęp do artykułów. Czasopismo zyskało nowy ujednolicony format, a na początku 2010 roku został zmieniony tytuł.

W 2009 roku został zaproszony na konferencję „12th International Conference on Computer Aided Systems Theory” do przeprowadzenia sesji zatytułowanej *Metody przetwarzania sygnałów*. Jest członkiem komitetu programowego konferencji „International Conference on Broadband and Biomedical Communications”.

Ma żonę Ewelinę. W lipcu 2010 roku urodziła się im córka Antonina Natalia.

Jego hobby to fotografia w każdym tego słowa znaczeniu.

bracławski

KRZYSZTOF BRACŁAWSKI

Krzysztof Braclawski urodził się 9 marca 1931 roku w Pińsku.

Został pracownikiem naukowo-dydaktycznym Politechniki Warszawskiej w marcu 1962 roku, bezpośrednio po ukończeniu studiów na Wydziale Łączności PW. Początkowo pracował na stanowisku asystenta, a od 1 października 1963 roku na stanowisku starszego asystenta w Zakładzie Przyrządów Półprzewodnikowych Katedry Przyrządów Elektronowych Politechniki Warszawskiej. W okresie od 1 października 1968 do 30 września 1970 roku pracował na stanowisku starszego asystenta w Katedrze Elektroniki Ciała Stałego, a od 1 października 1970 roku na stanowisku adiunkta w Instytucie Technologii Elektronowej (obecnie Instytut Mikroelektroniki i Optoelektroniki). W lutym 1971 roku uzyskał tytuł doktora nauk technicznych.

Od początku zajmował się elektroniką półprzewodnikową. Działalność naukowa koncentrowała się na charakteryzacji struktur i przyrządów półprzewodnikowych oraz opracowywaniu metod i konstrukcji pomiarowych temu służących. W tym zakresie na szczególne podkreślenie zasługuje opracowanie oryginalnych metod pomiaru admitancji nieliniowych (jest twórcą ponad 15 patentów z tej dziedziny). Wiele typów urządzeń wykorzystujących te metody, opracowanych przez zespół badawczy pod kierunkiem Krzysztofa Braclawskiego znalazło zastosowanie w laboratoriach badawczych i przemyśle w kraju i za granicą.

W dorobku Krzysztofa Braclawskiego znajduje się kilkadziesiąt publikacji, komunikatów, dokumentacji technicznych i sprawozdań naukowych.

Na szczególne podkreślenie zasługują osiągnięcia Krzysztofa Braclawskiego w zakresie kształcenia młodej kadry. W czasie kilkudziesięcioletniej pracy dydaktycznej prowadził wszystkie formy zajęć z wielu przedmiotów na wszystkich rodzajach studiów. Pod jego kierunkiem wykonano ponad 20 prac dyplomowych magisterskich i inżynierskich. W dorobku dydaktycznym znajduje się wiele referatów i komunikatów poświęconych dydaktyce, podręcznik dotyczący przyrządów półprzewodnikowych oraz liczne opracowania preskryptów, skryptów i instrukcji laboratoryjnych.

Krzysztof Braclawski był organizatorem i kierownikiem zespołu laboratoriów ogólnowydziałowych poświęconych elektronice ciała stałego i przyrządom półprzewodnikowym.

Słowa kluczowe

- miernictwo półprzewodnikowe
- miernictwo admitancji nieliniowej

B

Z dniem 1 października 1996 roku Krzysztof Braclawski przeszedł na emeryturę i do 28 lutego 1997 roku pracował na stanowisku starszego wykładowcy.

Za swoją działalność otrzymał wiele odznaczeń, m.in.: Brązowa Odznaka — Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej (1980), Złoty Krzyż Zasługi (1982), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1990).

Wielokrotnie otrzymywał nagrody Ministra (indywidualne i zespołowe) i Rektora za sukcesy w dziedzinie opracowań oryginalnych metod pomiaru pojemności nieliniowych i mierników nieliniowych pojemności elementów półprzewodnikowych oraz w dziedzinie dydaktyki.

brdyś

MIECZYŚLAW ADAM BRDYŚ

Mieczysław Adam Brdyś ukończył studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1970 roku i uzyskał tytuł magistra inżyniera. Pracę doktorską na temat systemów sterowania przygotował jako doktorant w Instytucie Automatyki PW i obronił w 1974 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W tym roku podjął pracę na stanowisku adiunkta w Instytucie Automatyki, gdzie prowadził prace badawcze w Zespole profesora Władysława Findeisena na temat hierarchicznych układów sterowania złożonymi systemami. Od października 1977 roku do kwietnia 1978 roku pracował jako *assistant professor* w Department of Electrical Engineering, University of Minnesota, prowadząc wykłady i seminaria dla doktorantów, konsultacje w Honeywell Systems and Research Centre in Minneapolis oraz prace badawcze dotyczące temat hierarchicznych systemów sterowania. W 1980 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej za rozprawę pt. *Teoria hierarchicznych układów sterowania dla złożonych procesów wolnozmiennych*. Od 1981 roku kontynuował pracę w Zespole profesora Władysława Findeisena w Instytucie Automatyki na stanowisku docenta. Tytuł profesora uzyskał w 1992 roku.

Od września 1983 roku do sierpnia 1984 roku pracował jako *visiting senior research fellow* w Control Engineering Centre, City University w Londynie. Realizowane badania były finansowane przez UK Science and Engineering Research Council w ramach grantu

indywidualnego. Od września 1984 roku do końca stycznia 1985 roku kontynuował pracę na stanowisku docenta w macierzystym Instytucie Automatyki. Od lutego 1985 roku do lutego 2000 roku pracował jednocześnie w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej oraz za granicą, kolejno w Uniwersytetach: De Montfort University, School of Electronic and Electrical Engineering, Water Systems Software, Leicester, Wielka Brytania (*senior research fellow*); Universitat Politècnica de Catalunya, Department of Systems Engineering, Automatic Control and Industrial Informatics, Barcelona, Hiszpania (*visiting professor*); University of Birmingham, College of Engineering and Physical Sciences, Department of Electronic, Electrical and Computer Engineering, Birmingham, Wielka Brytania (*senior lecturer*). W lutym 2002 roku podjął pracę na Wydziale Elektrotechniki i Automatyki Politechniki Gdańskiej, gdzie najpierw utworzył Zespół Inteligentnych Systemów Sterowania i Podejmowania Decyzji, a następnie Katedrę Inżynierii Systemów Ste-

B

rowania, gdzie aktualnie pracuje na stanowisku profesora zwyczajnego Politechniki Gdańskiej.

Był promotorem 18 zakończonych prac doktorskich dotyczących inżynierii systemów sterowania. Obecnie prowadzi 8 prac z otwartym przewodem doktorskim. Prowadził 25 projektów badawczych finansowanych przez instytucje rządowe oraz firmy w Polsce, Hiszpanii, Wielkiej Brytanii, Niemczech, Holandii, Francji oraz Komisję Europejską. Był konsultantem wielu firm na świecie, między innymi: British Aerospace, Alenia-Marconi, Thames Water Authority, Severn Trent Water Authority, ABB, Delft Hydraulics, Lyonnaise des Eaux. Jest autorem i współautorem 146 artykułów konferencyjnych, 75 artykułów w czasopiśmie, 5 monografii. Obecnie przygotowuje autorską monografię, przedstawiającą wyniki swoich prac wykonanych w ostatniej dekadzie, która będzie wydana przez wydawnictwo Springer.

Prowadzone obecnie badania natury podstawowej obejmują hierarchiczne warstwowe i rozproszone oraz wieloagentowe struktury i algorytmy dla syntezy inteligentnych systemów monitorowania, sterowania i

ochrony w systemach infrastruktury krytycznej; krzepkie (*robust*) monitorowanie, diagnostyka i odporne na uszkodzenia sterowanie predykcyjne; miękko przełączane krzepko dopuszczalne optymalizujące sterowanie predykcyjne obiektami w szerokim zakresie stanów operacyjnych, sterowanie nadzorujące i stabilność zdarzeniowej dynamiki hybrydowej. Zastosowania obejmują: zintegrowane monitorowanie, sterowanie i ochronę ilości i jakości wody w systemach zaopatrywania i dystrybucji wody pitnej, warstwowe sterowanie optymalizujące biologicznymi oczyszczalniami ścieków w pełnym zakresie warunków pogodowych, sterowanie inteligentnymi pojazdami bezzałogowymi, systemy obronne.

Mieczysław A. Brdyś jest Chartered Engineer, IEE member, IEEE senior member, IMA Fellow oraz przewodniczącym Komitetu Technicznego „Large Scale Complex Systems”, International Federation on Automatic Control (IFAC). Był przewodniczącym Międzynarodowego Komitetu Programowego 11th IFAC Symposium on Large Scale Complex Systems, Gdańsk, July 23–25, 2007.

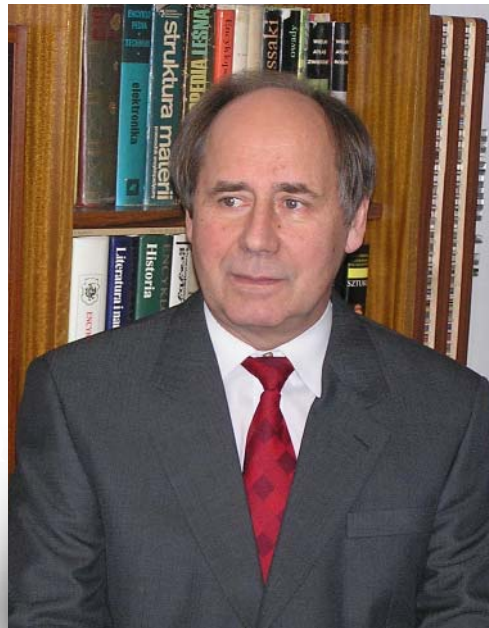

brzeski

PIOTR ADAM BRZESKI

Piotr Adam Brzeski urodził się 18 grudnia 1947 roku w Poznaniu. Szkołę podstawową ukończył w Warszawie (1961), podobnie jak liceum ogólnokształcące im. Bolesława Prusa (1965). Dyplom magistra inżyniera elektronika (z wynikiem bardzo dobrym) uzyskał w 1970 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W tym też roku został zatrudniony w Instytucie Elektrotechniki, w Zakładzie Badań Nieniszczących, w pracowni radiometrii. Jako stażysta, a później asystent, brał udział w wielu opracowaniach metod badania jakości wyrobów przemysłowych metodami nieniszczącymi. Uzyskał dwa patenty za sposoby badania i wyznaczania właściwości kół korundowych. W 1972 roku został oddelegowany na studia doktorskie na Wydziale Elektroniki. Od tego momentu rozpoczęła się jego współpraca z Zakładem Elektroniki Jądrowej Instytutu Radioelektroniki. Brał czynny udział w wielu opracowaniach zespołowych na rzecz instytucji naukowych i przemysłowych w kraju i za granicą, za które został wyróżniony nagrodami rektora i ministra.

Doktorat (wspólnie z Romanem Szabatinem) opracowywał pod kierunkiem profesora Adama Piątkowskiego. Wkrótce po jego obronie (z wyróżnieniem, w 1982 roku) został nauczycielem akademickim, zatrudnionym na stanowisku adiunkta. Od tego czasu kierował wieloma pracami umownymi dla polskiej służby zdrowia, których adresatami były przede wszystkim szpitale i kliniki akademii medycznych. Opracowany przy znacznym jego współudziale system NMS do akwizycji i obróbki danych dla urządzeń me-

dycyny nuklearnej — gamma-kamer i scyntygrafów — został zainstalowany w blisko 30 placówkach na terenie kraju. Został on uznany specjalistą w zakresie programów klinicznych, wspomagających proces diagnostyczny w medycynie nuklearnej. Jego oryginalny wkład polegał na opracowaniu pakietu programów, działających według uznawanych i sprawdzonych klinicznie algorytmów, wspomagających diagnostykę schorzeń nerek (odrzućenie przeszczepu, upośledzenie filtracji kłębuszkowej i kanalikowej) oraz tarczycy (nadczytność, guzowatość). Został on aktywnym członkiem Polskiego i Międzynarodowego Towarzystwa Medycyny Nuklearnej.

W 1989 roku przebywał na kontrakcie w Dubnej (ówczesny ZSRR), a następnie odbył dwa staże zagraniczne, w instytucie INSERM (3 miesiące, oddział w Tuluzie) i w 1990 roku w Londynie (Institute for Sick Children).

Piotr Brzeski, pracując jako adiunkt na Wydziale Elektroniki, opracował kilka nowych wykładów i kilkanaście ćwiczeń labo-

B

ratoryjnych z takich przedmiotów jak: „Systemy pomiarowe”, „Podstawy technik obrazowania w medycynie”, „Techniki medycyny nuklearnej”. Formą i poziomem merytorycznym prowadzonych przez siebie wykładów zdobył on sobie uznanie studentów oraz młodszych kolegów dydaktyków. Warto podkreślić, że w ciągu swej działalności był opiekunem około 40 studenckich prac dyplomowych, głównie magisterskich. Piotr Brzeski przyczynił się w istotny sposób do opracowania programów nauczania i uruchomienia znaczącej liczby przedmiotów w ramach studiów dziennych prowadzonych przez Instytut Radioelektroniki, szczególnie w zakresie elektroniki biomedycznej. Jest koordynatorem jednej z klas programowych w ramach specjalności Elektronika i informatyka w medycynie. Pod jego kierunkiem zmodernizowano i wyposażono kilka laboratoriów wykorzystywanych w procesie dydaktycznym i pracach naukowych. Na dowód jego osiągnięć dydaktycznych został w maju 2007 roku mianowany na stanowisko docenta.

Na szczególne podkreślenie zasługuje praca organizacyjna Piotra Brzeskiego na terenie Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych. Ma on znaczący udział w opracowaniu programu specjalności Techniki Multimedialne, według którego przebiega kształcenie na odległość dla sporej grupy studentów na dwóch wydziałach Politechniki Warszawskiej.

Ma też bardzo duży udział we wdrożeniu studiów na kierunku Inżynieria Biomedyczna, na który rekrutacja rozpoczęła się w 2007 roku, działając w ramach międzywydziałowej komisji.

Piotr Brzeski pełni funkcję zastępcy dyrektora instytutu ds. dydaktycznych (nieprzerwanie od 1993 roku), członka Dziekańskiej Komisji Finansowej (od 1994 roku). Był członkiem wielu komisji wydziałowych i dziekańskich. Pełnił funkcję sekretarza Wydziałowej Komisji ds. Kształcenia (2005–2008), kiedy to Komisja przygotowała

programy dla nowych, siedmio-semesternych studiów inżynierskich. W wyniku jego inicjatywy zostały opracowane i uruchomione na Wydziale nowe formy kształcenia ustawicznego (kursy przygotowawcze, także w wersji internetowej, studia podyplomowe i, przede wszystkim, cieszące się sporą popularnością Wieczorowe Studia Zawodowe w specjalności Radiokomunikacja i Techniki Multimedialne oraz Magisterskie Studia Uzupełniające w specjalności Radiokomunikacja i Techniki Multimedialne).

Za działalność naukową i dydaktyczną Piotr Brzeski otrzymał trzy nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej — w 1979 roku za osiągnięcia w realizacji prac badawczych, (indywidualna), w 1983 roku za wyróżnioną pracę doktorską pt. *System do topografii promieniowania gamma*, w 2002 roku za osiągnięcia naukowe (zespołowa, II stopnia). Pięciokrotnie nagradzał go Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego — w 1980 roku za opracowanie zestawu w systemie CAMAC do sterowania spektrometrem spolaryzowanych neutronów SSN-2 (zespołowa II stopnia), w 1986 roku za opracowanie i uruchomienie systemu do automatyzacji i sterowania zestawu spektrometrycznego „GIBS” dla Zjednoczonego Instytutu Badań Jądrowych w Dubnej (zespołowa III stopnia), w 1987 roku za opracowanie i wdrożenie systemu Gamma-PW dla medycyny nuklearnej do obsługi badań diagnostycznych, wykonywanych za pomocą gamma-kamery (zespołowa III stopnia), w 1993 roku za opracowanie systemu do akwizycji, wizualizacji i analizy obrazów dla medycyny nuklearnej (zespołowa), w 1999 roku za współudział w opracowaniu i wdrożeniu nowych form kształcenia ustawicznego w zakresie radioelektroniki. W 2002 roku otrzymał Złoty Krzyż Zasługi.

Jego długoletnia, pełna zaangażowania praca i wkład w wykształcenie i wychowanie wielu pokoleń studentów została uhonorowana medalem Komisji Edukacji Narodowej (2007).

brzeziński

KRZYSZTOF M. BRZEZIŃSKI

Krzysztof M. Brzeziński urodził się 3 listopada 1960 roku w Warszawie, w rodzinie pracowniczej. Ukończył liceum ogólnokształcące im. K. Gottwalda (obecnie Staszica) w Warszawie, w eksperymentalnej klasie matematycznej. Jest absolwentem Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Tamże doktoryzował się w 1995 roku. Prace nad rozprawą doktorską przez rok prowadził w Strathclyde University w Glasgow.

Od 1984 roku pracuje w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej, początkowo na stanowisku konstruktora, później asystenta, a następnie, do chwili obecnej, adiunkta. W swym dorobku naukowym ma: książkę (wydaną także w Rosji), 4 rozdziały w książkach (w tym dwa — w wydawnictwach zagranicznych), trzy skrypty, 8 artykułów w czasopismach naukowych, 35 artykułów konferencyjnych, wiele obszernych opracowań eksperckich oraz kilkadziesiąt raportów technicznych. Jest autorem jednego i współautorem jednego patentu.

We wczesnym okresie konstruował specjalizowane systemy cyfrowej obróbki sygnału mowy oraz przemysłowe sieci lokalne (dwa przyznane patenty). Tworzył sprzęt i oprogramowanie dla systemów sterowania węzłów sieci telekomunikacyjnych. Implementował standaryzowane języki MML i CHILL. Obecnie koncentruje się na zagadnieniach weryfikacji i walidacji w projektowaniu systemów, a w szczególności teorii i praktyki testowania aktywnego i biernego, a także metodyki standaryzacji. W swej pracy łączy praktykę inżynierską z podejściem teoretyczno-formalnym. Aktywnie uczestniczył w tworzeniu krajowej sieci ISDN. Opracował wymagania techniczne dla wielu protokołów sygnalizacyjnych stosowanych w sieci krajo-

wej i sieciach operatorskich ISDN (część z tych wymagań została przyjęta do stosowania). Jest autorem oryginalnej, unikatowej metodyki formułowania takich wymagań. We współpracy z operatorami sieci i producentami sprzętu telekomunikacyjnego, stymulował i wspomagał wdrażanie w kraju metodyki sformalizowanego testowania zgodności (*conformance testing*), a następnie innych rodzajów testów, z użyciem języka TTCN. Zorganizował i kieruje pracami Laboratorium (później Zespołu) Weryfikacji i Testowania. W zespole tym m.in. opracowano i wyprodukowano krótką serię unikatowych, wszechstronnych monitorów sygnalizacji MONDIS, użytych następnie wielokrotnie do celów profesjonalnych, a do dziś stosowanych w dydaktyce. Za osiągnięcia naukowe został odznaczony nagrodą indywidualną I stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej.

W ramach swej działalności dydaktycznej, Krzysztof Brzeziński prowadził wykłady, projekty i ćwiczenia m.in. z „Sieci lokalnych”, „Podstaw telekomutacji” oraz „Analizy i projektowania protokołów telekomunikacyjnych” (ostatni z wymienionych przedmiotów — także w wersji anglojęzycznej). Prowadził także zajęcia na Studium Podyplomowym CITCOM-PW („Sieci lokalne”, „Technologia ISDN”, „System i sieć sygnalizacji nr 7” oraz „Wprowadzenie do testowania protokołów telekomunikacyjnych”), a w 2002 roku kierował pracami tego Studium. Za osiągnięcia dydaktyczne uzyskał nagrodę indywidualną Rektora Politechniki Warszawskiej.

Od 1996 roku należy do IEEE. Został certyfikowany przez iSQI jako specjalista w zakresie technologii TTCN-3.

Jest audiofilem i melomanem, miłośnikiem muzyki baroku. Interesuje się historią postępu technicznego, zwłaszcza w zakresie automatyzacji i wczesnej techniki obliczeniowej oraz techniki wojskowej z okresu II wojny światowej.

buchowicz

ANDRZEJ BUCHOWICZ

Andrzej Buchowicz urodził się w dniu 11 sierpnia 1963 roku w Warszawie. W 1978 roku ukończył Szkołę Podstawową nr 10, a w 1982 roku XXI Liceum Ogólnokształcące. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

W 1988 roku uzyskał dyplom magistra ze specjalnością aparatura elektroniczna. W 1989 roku rozpoczął pracę w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1997 roku obronił z wyróżnieniem pracę doktorską *Nowy rodzaj filtrów nieliniowych do przetwarzania obrazów barwnych*. W 1998 roku został wyróżniony indywidualną nagrodą II stopnia przez Rektora Politechniki Warszawskiej. Od 2005 roku jest członkiem Zarządu Fundacji Wspierania Rozwoju Radiokomunikacji i Technik Multimedialnych. W 2007 roku został odznaczony Brązowym Krzyżem Zasługi.

Zainteresowania badawcze Andrzeja Buchowicza koncentrują się na zagadnieniach związanych z przetwarzaniem obrazów oraz kodowaniem, adaptacją i transmisją sekwencji wizyjnych. Brał udział w realizacji wielu projektów badawczych prowadzonych w Zakładzie Telewizji IR PW, w latach 2006–2007 kierował realizacją projektu 6PR CODMUCA. Jest autorem lub współautorem ponad 50 referatów i artykułów prezentowanych na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych oraz w czasopiśmie.

W ramach pracy dydaktycznej prowadził wykłady z „Telewizji satelitarnej”, „Podstaw telewizji” i „Telewizji cyfrowej i interaktywnej”. Był opiekunem ponad 40 prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci. Interesuje się filmem i muzyką rockową, lubi turystykę i żeglarstwo.

buczkowski

TOMASZ BUCZKOWSKI

Tomasz Buczkowski urodził się 22 grudnia 1942 roku w Warszawie. Po Powstaniu Warszawskim został wraz z rodziną wysiedlony z Warszawy i zamieszkał w Krakowie, a od 1949 roku w Konstancinie k. Warszawy, gdzie ukończył szkołę podstawową im. Stefana Żeromskiego w 1956 roku. W tym samym roku możliwy stał się powrót do Warszawy, gdzie ukończył w 1961 roku Liceum Ogólnokształcące im. Joachima Lelewela.

W latach 1961–1967 studiował na Wydziale Łączności (później Elektroniki) Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika (1967). Od tego czasu pracuje jako nauczyciel akademicki na stanowiskach asystenta w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych i Telewizyjnych, a następnie starszego asystenta i adiunkta w Instytucie Radioelektroniki (od 1970 roku). Stopień doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem) uzyskał w 1978 roku za rozprawę *Porównanie skal czasu bierną metodą telewizyjną*. W 1986 roku uzyskał nominację International Professor of Canadian School of Management w Toronto (Kanada).

W ramach pięciomiesięcznego stażu naukowego w Canadian School of Management (1984/1985) prowadził badania w University of Toronto, Canadian Broadcasting Corporation i Ontario Hydro. W 1988 roku odbył staż w University of Birmingham (Wielka Brytania). Od 1995 roku uczestniczył w wymianie pracowników i studentów między Instytutem Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej a belgijską uczelnią KIRO (obe-

nie KIRO-Gandawa) w ramach programów Tempus i Socrates.

Zainteresowania badawcze, dydaktyczne i konstrukcyjne Tomasza Buczkowskiego ukształtował kierownik Katedry Urządzeń Radiotechnicznych i Telewizyjnych i pierwszy dyrektor Instytutu Radioelektroniki — profesor Stanisław Ryżko. Koncentrowały się one głównie na zagadnieniach wykorzystania technik radiowych i cyfrowych w dziedzinie służby oraz wtórnych wzorców czasu i częstotliwości. Za ważne zadanie Tomasz Buczkowski uważał również rozwój elektronicznych pomocy dla osób niewidomych.

Ważniejsze wyniki prac badawczych i konstrukcyjnych Tomasza Buczkowskiego i kierowanych przez niego zespołów to: wielofunkcyjny zestaw aparatury do pomiarów grawimetrycznych i radiowej kontroli częstotliwości dla Instytutu Geodezji Wyższej i Astronomii Geodezyjnej Politechniki Warszawskiej, zestawy aparatury do porównań skal czasu bierną metodą telewizyjną dla In-

B

stytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, Instytutu Geodezji i Kartografii w Warszawie oraz Wojskowego Obserwatorium Astronomiczno-Grawimetrycznego, rodzina testerów fizycznej warstwy interfejsów komputerowych produkowanych przez firmy Komkrak (Kraków) i Comcraft (Sztokholm), technologiczne opracowanie licencyjnych analizatorów spalin i dymomierzy produkowanych przez firmę Industrial Service Corporation (obecnie Arcon ISC) w Warszawie, radiowy nadajnik alarmowy produkowany przez firmę Pulson w Warszawie, niewdrożony w wyniku likwidacji Radiowego Centrum Nadawczego w Radomiu system dystrybucji sygnałów czasu wzorcowego i sygnałów sterujących na potrzeby krajowej energetyki oraz niewdrożony system radiowego odczytu stanu liczników energetycznych (Pafal, Świdnica).

W ramach pracy dydaktycznej Tomasz Buczkowski prowadził szereg wykładów, z których większość miała charakter autorski. Są to przede wszystkim: „Technika cyfrowa”, „Programowalne układy cyfrowe”, „Precyzyjne pomiary czasu i częstotliwości”, „Transmisja danych w systemach komputerowych”, „Aspekty zdrowotne i ekologiczne elektroniki”, „Radiowe systemy nawigacyjne” oraz „Cyfrowa transmisja informacji”.

Po likwidacji kierowanej przez Tomasza Buczkowskiego pracowni, autorskich wykładów oraz dostępu do środków statutowych i narzędzi badawczych podjął on w ostatniej dekadzie wraz z nieformalnymi zespołami wiele prac w dziedzinie radioelektronicznego medycznego oraz pozamedycznego wsparcia osób niepełnosprawnych i starszych we współpracy z zainteresowanymi zakładami Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, Akademii Wychowania Fizycznego, Instytutu Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej PAN, Polskiego Związku Niewidomych i Polskiego Towarzystwa e-Zdrowia. Najważniejsze prace koncentrowały się na urządzeniach i systemach do wspomagania orientacji i nawigacji terenowej osób niewidomych — funkcji określanej jako O&M (*Orientation and Mobility*). U progu dekady brał udział w realizacji w ramach programu PHARE systemu radiolatarni ESOT, przeznaczonego do prowadzenia osoby niewidomej drogą oznakowaną z użyciem mikronadajników krótkiego zasięgu, pracujących w paśmie ISM. System mikronadajników ESOT testowano na terenie Ośrodka Szkolno-Wychowawczego dla Dzieci Niewidomych w Łaskach koło Warszawy. Obecnie rozwija koncepcję uniwersalnych pomocy O&M typu MSMN (*Multi-Sensor Multi-Network*).

Drugą dziedziną prac Tomasza Buczkowskiego są relacje między szeroko rozumianą elektroniką a środowiskiem i zdrowiem. Zagadnieniom tym poświęcił w latach 2003–2009 m.in. cykl 29 artykułów w miesięczniku Radioelektronik Audio-HiFi-Video. Szczególnie istotne są badania wpływu powszechnie występujących pól elektromagnetycznych (telefony komórkowe, bramki antykradzieżowe) na osobiste przyrządy medyczne. Badania wpływu telefonów komórkowych w różnych trybach pracy na sprzęt kardiologiczny (defibrylator, aparat EKG) prowadzono metodami laboratoryjnymi. Obecnie w ramach prac dyplomowych budowane są przenośne urządzenia do terenowych badań wpływu telefonów GSM na aparaturę medyczną oraz do identyfikacji typów bramek antykradzieżowych. Ponadto, w ramach licznych prac dyplomowych, są realizowane elementy „inteligentnej koszuli” oraz „inteligentnego domu”, zgodnie ze współczesnymi poglądami na wsparcie osób przewlekle chorych, niepełnosprawnych i starszych.

Tomasz Buczkowski jest autorem i współautorem ponad 70 publikacji i referatów — krajowych i zagranicznych, kilku ekspertyz oraz 5 patentów. Za osiągnięcia badawcze uzyskał nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej (1979, 1985) oraz Prezesa Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii (1984), zaś za osiągnięcia publikacyjne, nagrodę w konkursie Stowarzyszenia Elektryków Polskich im. Prof. Mieczysława Pożaryskiego za publikację w „Przeglądzie Telekomunikacyjnym” (1988) oraz Ministra Środowiska za cykl publikacji w konkursie „Media Przyjazne Środowisku” (2004).

Aktywność naukowa i dydaktyczna Tomasza Buczkowskiego idzie w parze z aktywnością w życiu społecznym środowiska. Programowo bezpartyjny, w 1980 roku zostaje członkiem NSZZ „Solidarność”. W Związku pełni przez kilka kadencji funkcje m.in. członka Komisji Wykonawczej Koła w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, Komisji Wykonawczej Koła na Wydziale Elektroniki PW oraz Komisji Zakładowej w Politechnice Warszawskiej (do obecnej chwili). W przeszłości wybierany na delegata na walne zgromadzenia NSZZ „Solidarność” różnych szczebli — w ostatnich latach na WZD Regionu Mazowsze.

Tomasz Buczkowski jest przewodniczącym 7 Grupy Studiów ITU-R (od 1983 roku), członkiem Rady Naukowej Polskiego Związku Niewidomych (od 1995 roku) oraz członkiem-założycielem Polskiego Towarzystwa e-Zdrowia (od 2008 roku).

budkowski

STANISŁAW BUDKOWSKI

Stanisław Budkowski urodził się 9 sierpnia 1938 roku w Warszawie. Dyplom magistra inżyniera łączności uzyskał w 1961 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej (obecnie Wydział Elektroniki i Technik Informatycznych). W tym samym roku został zatrudniony na Politechnice Warszawskiej w Katedrze Budowy Maszyn Matematycznych (obecnie Instytut Informatyki) początkowo jako asystent, a w latach 1972–1985 jako docent.

W 1962 roku Stanisław Budkowski otrzymał stypendium rządu francuskiego na roczny staż naukowy na Uniwersytecie w Grenoble.

Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał w 1968 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej na podstawie rozprawy doktorskiej *O pewnych metodach optymalizacji układów logicznych*. W 1993 roku habilitował się we Francji (HDR — *Habilitation a Diriger des Recherches*) na Uniwersytecie Bordeaux 1 — na podstawie prac w dziedzinie „Spécification, validation et réalisation de systemes”.

W latach 1973–1975 Stanisław Budkowski był prodziekanem Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej ds. studenckich; w latach 1978–1981 — zastępca dyrektora ds. nauki Instytutu Informatyki na Wydziale Elektroniki; w latach 1980–1982 — członkiem Rady Naukowej Instytutu Podstaw Informatyki PAN w Warszawie oraz Instytutu Informatyki Czasu Rzeczywistego Polskiej Akademii Nauk w Gliwicach.

W latach 1975–1976 Stanisław Budkowski spędził 12 miesięcy na University of Maryland i University of Michigan jako *visiting associate professor*.

Od 1982 roku Stanisław Budkowski pracuje we Francji. W latach 1982–1985 pracowa-

wał, jako zaproszony naukowiec, w Agence de l'Informatique w Paryżu uczestnicząc we francuskim pilotażowym projekcie badawczym RHIN (Réseaux Hétérogènes Informatiques Normalisés) oraz w projekcie europejskim ESPRIT/SEDOS (*Software Environment for the Design of Open Distributed Systems*). W latach 1985–1990 pracował w firmie BULL SA, kierując ekipą zajmującą się opracowaniem metod i narzędzi do projektowania systemów rozproszonych (zwłaszcza protokołów komunikacyjnych).

Od 1990 roku Stanisław Budkowski był profesorem w Institut National des Télécommunications (INT) — jednej z trzech francuskich prestiżowych szkół wyższych (*Grandes Écoles*) wyspecjalizowanych w dziedzinie technologii komunikacyjnych i informatycznych. W INT kierował kolejno Departamentami Systemes et Réseaux oraz Logiciel-Réseaux, a od końca 1999 roku był Dyrektorem do spraw Naukowych odpowiedzialnym za opracowanie kierunków badań i koordynację

Słowa kluczowe

- informatyka
- sieci komputerowe
- protokoły komunikacyjne
- metody formalne opisu i weryfikacji

B

prac. Od 2001 roku pełnił również funkcję Zastępcy Dyrektora do spraw Naukowych w Instytutu Telecom w Paryżu (obecnie INT rozpadło się na dwie szkoły: Telecom SudParis oraz Telecom Business School; obie, wraz z Telecom ParisTech i Telecom Bretagne, należą do Instytutu Telecom). Od 2008 roku Stanisław Budkowski jest na emeryturze (*professor emeritus*).

Stanisław Budkowski prowadził wiele oryginalnych wykładów, takich jak: „Metody projektowania urządzeń cyfrowych” (Wydział Elektroniki PW) oraz „Metody projektowania protokołów komunikacyjnych” (INT, Université d'Evry). Jest współautorem podręcznika akademickiego *Zespoły i urządzenia cyfrowe* (WNT, Warszawa 1979) oraz skryptu *Problemy projektowania mikroprogramowanych urządzeń cyfrowych z użyciem mikroprocesorów segmentowych* (Wydawnictwa Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1987).

Zainteresowania badawcze Stanisława Budkowskiego koncentrowały się początkowo (do połowy lat siedemdziesiątych) na problematyce projektowania sprzętu cyfrowego (w tym systemów mikroprogramowanych), a następnie ewoluowały w kierunku systemów rozproszonych, sieci komputerowych i protokołów komunikacyjnych.

Stanisław Budkowski uczestniczył w międzynarodowych pracach nad opracowaniem języka specyfikacji protokołów komunikacyjnych, który pod nazwą *Estelle* został znormalizowany w 1989 roku przez ISO. Przez wiele lat kierował pracami opartymi na tym języku, a zwłaszcza nad opracowaniem narzędzi wspomagających proces projektowania (specyfikacji, symulacji, generowania implementacji itd) protokołów komunikacyjnych. Zbiór narzędzi pod nazwą *Estelle Development Toolset*, opracowany pod jego kierownictwem, jest przedmiotem światowej dystrybucji.

Stanisław Budkowski uczestniczył w europejskich projektach badawczych programu ESPRIT (projekty SEDOS, SEDOS Demonstrator, OSI 95), COST (współkierował akcją COST 247) oraz Copernicus (kierował projektami IDEMCOP i COP#62 z udziałem Instytutu Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej i Instytutu Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk). Uczestniczył również w projektach badawczych w ramach współpracy Francji z Polską — program POLONIUM (partnerzy: Instytut Informatyki Politechniki Warszawskiej i Katedra Telekomunikacji Akademia Górniczo-Hutnicza) oraz Francji z Afryką Południową (University of Cape Town).

Stanisław Budkowski wygłosił wiele referatów na seminariach naukowych w instytucjach akademickich i badawczych Europy, Stanów Zjednoczonych, Kanady i Australii. Jest autorem lub współautorem ponad 50 publikacji, m.in. w takich czasopismach, jak: „IEEE Transactions on Computers”, „International Journal of Computer and Telecommunication Networking — Computer Networks and ISDN Systems”. Jest współtwórcą 3 patentów. Był promotorem 7 prac doktorskich (w tym 3 zostały obronione na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej) i współpromotorem 3 prac doktorskich.

Stanisław Budkowski był wielokrotnie współorganizatorem międzynarodowych konferencji naukowych, pełniąc rolę przewodniczącego, współprzewodniczącego lub członka komitetów programowych. Został wybrany członkiem Steering Committee organizującego międzynarodowe konferencje, „Formal Techniques for Networked and Distributed Systems” (FORTE). Był członkiem Comité d'orientation francuskich projektów RNTL (Réseau National des Technologies Logicielles) oraz, od wielu lat, członkiem grup roboczych IFIP-u (WG 10.4 — „Dependable Computing and Fault Tolerance” i WG 6.1 — „Architectures and Protocols for Distributed Systems”) oraz IEEE („TC on Fault Tolerant Computing”). Był również członkiem — Institute of Electrical and Electronic Engineers (USA).

Za osiągnięcia badawcze Stanisław Budkowski był nagradzany przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1969, 1980, 1983) oraz przez Komitet Nauki i Techniki (1970).

Za zasługi na rzecz edukacji narodowej we Francji, Stanisław Budkowski został odznaczony Orderami Palm Akademickich (Kawalerskim w 1997 roku i Oficerskim w 2003 roku).

Jest żonaty; ma jednego syna. Żona Agata jest naukowcem w Instytucie Pasteura w Paryżu i kieruje zespołem pracującym nad wirusami zapalenia wątroby. Syn Marcin ukończył École Polytechnique w Paryżu oraz École Nationale Supérieure de l'Aéronautique et de l'Espace w Tuluzie i zajmuje się aerodynamiką samochodów wycigowych Formuły 1, kolejno w firmach PROSTGrand Prix, FERRARI, McLaren.

Stanisław Budkowski włada biegle językiem angielskim i francuskim. Gra w tenisa, jeździ na nartach, lubi podróże i pasjonuje się słońcami.

burakowski

WOJCIECH BURAKOWSKI

Wojciech Burakowski urodził się w 1951 roku w Warszawie. W 1975 roku ukończył studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektroniki ze specjalnością telekomunikacja. W tym samym roku rozpoczął pracę w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej, zajmując kolejno stanowiska asystenta, starszego asystenta, adiunkta, profesora nadzwyczajnego i od 2005 roku profesora zwyczajnego. W tym okresie uzyskał następujące stopnie i tytuły naukowe: doktora nauk technicznych (1982), doktora habilitowanego z dziedziny telekomunikacja (1992) oraz tytuł profesora w 2003 roku (mianowanie przez Prezydenta RP). W latach 1995–1997 pełnił funkcję zastępcy Komendanta ds. badawczo-naukowych w Wojskowym Instytucie Łączności, a w latach 2002–2008 funkcję zastępcy Dyrektora ds. naukowych w Instytucie Telekomunikacji. Od stycznia 2009 roku jest zatrudniony w Instytucie Łączności i obecnie pełni funkcję zastępcy Dyrektora ds. naukowych. W 1990 roku Wojciech Burakowski pracował ponadto w ośrodku badawczym Telefoniki w Madrycie na stanowisku inżyniera najwyższej kategorii i w tym czasie m.in. reprezentował Telefonikę w projektach europejskich.

Wojciech Burakowski od 20 lat stale uczestniczy w różnych projektach europejskich: typu COST (224, 242, 279, 293, ostatnio COST-TMA i COST- IC0806), Copernicus, programy Ramowe UE (5.PR — AQUILA, 6.PR- EuQoS i MOME, 7.PR — COMET). Był lub jest członkiem (w tym przewodniczącym) wielu konferencji międzynarodowych, m.in. Networking, Polish-German Teletraffic Seminar, ART-QoS, MOME, NATO RCMICIS, AINA, WWIC, TEMU, GRIDNET, ICNS, NETWORKS, MCC, i konferencji krajowych (KST, PTS). Jest ekspertem UE w ramach 7. Programu Ramowego.

Działalność naukowa Wojciecha Burakowskiego skupia się wokół zagadnień dotyczących nowych technik sieciowych, architektur sieci, mechanizmów i algorytmów sieciowych, teorii kolejek, budowania sieci pilotowych oraz testowania rozwiązań sieciowych. Jest kierownikiem zbudowanego od podstaw Zespołu Technik Sieciowych, w którym to zespole wypromował 15 doktorów. Jest autorem około 200 publikacji otwartych (w tym około 40 z tzw. listy filadelfijskiej) i około 70 raportów technicznych. Pod jego kierownictwem powstały nowe generacje wojskowych systemów łączności oraz współudział w budowaniu prototypowych implementacji dotyczących nowych generacji sieci Internet (systemy AQUILA, EuQoS). Obecnie Wojciech Burakowski kieruje ważnym dla kraju projektem *Inżynieria Internetu Przyszłości*, w którym uczestniczy ponad 120 pracowników naukowych z czołowych ośrodków naukowo-badawczych w kraju.

b u r y

MAREK BURY

Marek Bury urodził się 9 lipca 1980 roku w Warszawie, gdzie w 1999 roku ukończył V Liceum Ogólnokształcące im. księcia Józefa Poniatowskiego (klasa matematyczno-fizyczna z rozszerzonym programem informatyki). W 2004 roku uzyskał na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej dyplom magistra inżyniera na makrokierunku Informatyka, Automatyka i Robotyka, Elektronika i Telekomunikacja ze specjalnością Telekomunikacja — radiokomunikacja i Radiolokacja, z dodatkowym profilem Telekomunikacja — Elektroakustyka i Telewizja. Pracę magisterską zrealizował pod kierunkiem profesora Tadeusza Morawskiego. W trakcie studiów doktoranckich brał udział w licznych projektach badawczych polskich i międzynarodowych, prowadzonych na Politechnice Warszawskiej. W 2009 roku podjął pracę na Politechnice Warszawskiej, na stanowisku asystenta. W tym samym roku uzyskał (z wyróżnieniem) stopień dok-

tora nauk technicznych za rozprawę *Obrazowanie obiektów na podstawie wielopunktowej akwizycji mikrofalowych sygnałów szerokopasmowych* zrealizowaną pod kierunkiem profesora Józefa Modelskiego i przy współpracy z kierownikiem Zakładu Radiokomunikacji profesorem Yevhenem Yashchynem. Od 2010 roku pracuje na stanowisku adiunkta w Zakładzie Radiokomunikacji. Jest również (od 2009 roku) polskim rzecznikiem patentowym.

Zainteresowania naukowe Marka Burego są związane z techniką mikrofalową i antenową, szczególnie z obrazowaniem mikrofalowym. Wyniki jego badań zostały udokumentowane w przeszło dwudziestu publikacjach w czasopismach i materiałach konferencyjnych. Marek Bury był stypendystą Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej w programie MISTRZ oraz — dwukrotnie — stypendystą Fundacji Wspierania Rozwoju Radiokomunikacji i Techniki Multimedialnych. Rozprawa Marka Burego została wyróżniona trzecią nagrodą w ogólnopolskim konkursie na najlepszą pracę doktorską z dziedziny radiokomunikacji i techniki multimedialnych w 2010 roku.

W ramach działalności dydaktycznej Marek Bury prowadził zajęcia dotyczące zagadnień z zakresu teorii pola, techniki antenowej i transmisji radiowej oraz teorii sygnałów.

Marek Bury był członkiem komitetu organizacyjnego konferencji Eurocon 2007, a w latach 2006–2007 sekretarzem seminarium Zakładu Radiokomunikacji. Jest członkiem organizacji IEEE oraz EuMA.

Jest żonaty, ma syna Wojciecha i córkę Aleksandrę.

butkiewicz

BOHDAN S. BUTKIEWICZ

Bohdan S. Butkiewicz urodził się 2 września 1939 roku w Warszawie. Dyplom magistra inżyniera łączności uzyskał w 1964 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej (po zmianach obecnie Wydział Elektroniki i Technik Informatycznych). W końcowym okresie studiów odbywa dwie zagraniczne praktyki: we Francji (stypendium Ambasady Francuskiej) i w Jugosławii praktyka IASTE. Po ukończeniu studiów jest zatrudniony jako asystent, a od 1965 roku jako starszy asystent na Politechnice Warszawskiej w Katedrze Elektrotechniki Teoretycznej „A”. Od 1968 roku prowadzi wykłady z przedmiotów Teoria Informacji, Teoria Obwodów, Teorii Niezawodności dla studentów Wydziału Łączności.

Pracę doktorską pt. „Niezawodność systemów o strukturze hierarchicznej” broni w Zakładzie Teorii Systemów w 1972 roku uzyskując tytuł doktora nauk technicznych i zostaje powołany na stanowisko adiunkta.

W latach 1976–1977 pełni obowiązki kierownika Zakładu Matematycznych Metod Projektowania Układów Elektronicznych. W latach 1966–1979 wykonuje, zarówno indywidualnie jak i kierując zespołem, wiele prac dla Instytutu Łączności w Miedzeszynie oraz Głównego Urzędu Telekomunikacji. Są to prace konstrukcyjne, programy numeryczne oraz prace teoretyczne z dziedziny niezawodności urządzeń telekomunikacyjnych oraz ocena niezawodności sieci warszawskiej. Za swą działalność dla resortu telekomunikacji zostaje w 1976 roku odznaczony

przez Ministra Łączności Złotym Medalem „Zasłużony Pracownik Łączności”. Za wieloletnią pracę na Politechnice Warszawskiej otrzymuje Złoty Krzyż Zasługi.

Z początkiem roku akademickiego 1980/1981 wyjeżdża na trzy lata do Zairu. Pracuje tam na stanowisku Professeur Associe, odpowiadającym stanowisku naszego profesora nadzwyczajnego, w Institut Supérieure Pedagogique Technique w Likasi, utworzonego przez UNESCO. Prowadzi wykłady z dziedziny układów elektronicznych oraz automatyki. Po roku zostaje mianowany dziekanem Wydziału Elektroniki (Section d'Electronique).

Po powrocie w 1983 roku podejmuje na nowo pracę dydaktyczną i naukową na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Prowadzi wykłady z Teorii Sygnałów i Informacji oraz Układów Rozmytych. Bierze stałe udział w pracach badawczych w ramach programów CPBP oraz Resortowych. Z ważniejszych prac należy tu wymienić udział w międzynarodowym programie INTERKOSMOS, gdzie zajmuje się systemem „Telegwiazda” orientacji lotu satelity z francuskim gamma-teleskopem. Ponadto, wykonuje pra-

Słowa kluczowe

- informatyka
- systemy i sterowanie rozmyte
- sygnały
- modelowanie procesów fizycznych
- teoria ewidencji
- niezawodność systemów

B

ce na zlecenie Instytutu Łączności dotyczące urządzeń nowoczesnych central telefonicznych E-10. Jako ukoronowanie swych prac publikuje w 1991 roku monografię pt. „Estymacja parametrów niezawodnościowych systemu na podstawie wyników badań elementów”.

Po upadku przemysłu elektronicznego w Polsce, zmienia zainteresowania naukowe. Publikuje wiele prac na temat teorii i zastosowań metod rozmytych do zagadnień sterowania, klasyfikacji danych, modelowania procesów fizycznych, produkcyjnych i ekonomicznych, analizy i rozpoznawania obrazów. Prace ukazują się zarówno w materiałach najważniejszych konferencji i kongresów zagranicznych jak i w książkach wydawanych za granicą.

Pracę habilitacyjną pt. „Metody wnioskowania przybliżonego, ich właściwości i zastosowania” publikuje w 2001r. Tytuł doktora habilitowanego zostaje zatwierdzony 2002 roku W 2004 roku otrzymuje stanowisko profesora nadzwyczajnego w Instytucie Systemów Elektronicznych na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 2008 roku przechodzi do Instytutu Informatyki Politechniki Warszawskiej na stanowisko profesora nadzwyczajnego.

Kontynuując swoją współpracę z przemysłem nawiązuje kontakty z Scientific Research Company „KARAT” ze Lwowa, gdzie prowadzi wspólne badania degradacji i relaksacji nowych materiałów elektronicznych publikując wyniki w „Microelectronics Reliability” oraz przedsiębiorstwem POLMO Łomianki, gdzie opracowuje komputerowy model procesu spiekania w piecu metalurgicznym. Jest przedstawicielem Wydziału ds. współpracy z Ukrainą.

Z ważniejszych teoretycznych osiągnięć naukowych Bohdana Butkiewicza można wymienić:

- zastosowanie matematycznej teorii katastrof Thoma do zagadnień niezawodności (pionierskie w skali światowej),
- zastosowanie metod teorii informacji do zagadnień niezawodności,

- twierdzenie o stanie ustalonym rozmytego systemu sterowania i o dynamice rozmytego systemu MIMO,
- badania nad metodami wnioskowania przybliżonego,
- koncepcja rozmytych przekształceń Fouriera i ich zastosowania do analizy sygnałów (pionierskie w skali światowej) opublikowana w „IEEE Transactions of System Man and Cybernetics”, vol. 16, No. 4, pp. 982–993, 2008,
- badania dynamiki i stabilności systemów rozmytych,
- koncepcja dyskretnego rozmytego przekształcenia Fouriera (pionierskie) i badania właściwości dyskretnych systemów rozmytych *An Approach to Theory of Fuzzy Discrete Signals*, „Lecture Notes in Artificial Intelligence”, vol. 4529, 2007.

Obecnie brał i bierze udział w programach europejskich EEA Norway Grants oraz *Distributed and Adaptive Multisensor Fusion Engine* (DAFNE).

Łącznie publikuje przeszło 140 prac naukowo-badawczych z czego 24 w publikacjach z listy filadelfijskiej. Bierze udział w wielu Kongresach Światowych organizacji IEEE System Man and Cybernetics Society, IEEE Computer Intelligence Society, Fuzzy System Association oraz wielu innych konferencjach naukowych. Jest recenzentem renomowanych czasopism naukowych, m.in.: „IEEE Transactions on System, Man, and Cybernetics”, „IEEE Transactions on Neural Networks”, „IEEE Transactions on Fuzzy Systems” oraz „Fuzzy Sets and Systems”.

Był zapraszany na inne uczelnie, m.in. Central Univ. of Nationalities (Pekin, Chiny). Był opiekunem 6 doktorantów oraz około 40 dyplomantów.

Włada biegle językiem francuskim i angielskim. Uprawiał sportowo lekkoatletykę, żeglarstwo, strzelanie, szermierkę, amatorsko siatkówkę, jazdę na nartach, gimnastykę. Hobby to astronomia, zjawiska niewyjaśnione, podróże (szczególnie Afryka równikowa i Chiny), nurkowanie, fotografia, muzyka klasyczna.

c a b a j

KRZYSZTOF CABAJ

Krzysztof Cabaj urodził się 18 stycznia 1980 roku. W 1999 roku ukończył VI Liceum Ogólnokształcące im. T. Reytana w Warszawie i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów magisterskich w 2004 roku rozpoczął studia doktoranckie, które ukończył w 2009 roku. W listopadzie 2009 roku obronił rozprawę doktorską, której promotorem była profesor Marzena Kryszkiewicz.

Od marca 2009 jest zatrudniony w Instytucie Informatyki na stanowisku asystenta, a od stycznia 2010 na stanowisku adiunkta.

Jego zainteresowania naukowe związane są z eksploracją danych, bezpieczeństwem sieciowym oraz ich połączeniem. W szczególności jego zainteresowania dotyczą wykrywania zautomatyzowanych zagrożeń oraz wykorzystania metod eksploracji danych w analizie danych uzyskanych z systemów HoneyPot. Współpracuje z Instytutem Telekomunikacji, gdzie jest członkiem grupy zajmującej się bezpieczeństwem sieci komputerowych — Network Security Group (secgroup.pl).

W czasie studiów doktoranckich uzyskał uprawnienia do prowadzenia certyfikowanych przez firmę Cisco kursów związanych z sieciami komputerowymi. Od 2004 roku jest instruktorem w regionalnej Akademii Cisco działającej przy Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych. Przeszkolił kilkanaście grup na kursach CCNA (Cisco Certified Network Associate), FNS (Fundamentals of Network Security), NS (Network Security) oraz CCNP (Cisco Certified Network Professional).

W czasie studiów doktoranckich i od momentu zatrudnienia w Instytucie Informatyki brał udział w wielu projektach i grantach badawczych, m.in. w ramach Europejskiego 7. Programu Ramowego w projekcie EFIPSANS (*Exposing the Features in IP Version Six Protocols That Can Be Exploited/Extended for the Purposes of Designing/Building Autonomous Networks and Services*) w ramach programu „Innowacyjna Gospodarka” w projekcie IIP (*Inżynieria Internetu Przyszłości*) oraz finansowanym przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju projekcie Infinity-Passim. Poza tym uczestniczył w projekcie dla podmiotów gospodarczych — dla firmy Samsung oraz, wraz z Instytutem Telekomunikacji dla Armii Amerykańskiej i Sił Powietrznych (US Army and US Air Force), projekt Trustmas (*Trusted Communication Platform for Multi-Agent Systems*).

Krzysztof Cabaj jest autorem lub współautorem ponad 20 artykułów i wystąpień na

konferencjach krajowych oraz międzynarodowych. Trzy artykuły zostały wydrukowane w książkach w wydawnictwie Springera oraz IOS Press.

Prowadzi zajęcia laboratoryjne, ćwiczeniowe i projektowe z przedmiotów: AISDI („Algorytmy i struktury danych”), BSS („Bezpieczeństwo systemów i sieci”), MED („Metody eksploracji danych”), PROI („Programowanie obiektowe”), SKM2 („Sieci komputerowe”), TIN („Techniki internetowe”). Dodatkowo wygłaszał zaproszone wykłady dotyczące robaków internetowych oraz systemów HoneyPot na przedmiotach BSS i OINS („Ochrona informacji”) oraz poświęcone bezpieczeństwu sieci Wi-Fi i WiMax dla studiów podyplomowych prowadzonych przez Instytut Radioelektroniki.

Jego zainteresowania poza naukowe dotyczą astronomii i turystyki. Od pierwszego roku studiów związany jest z działającym na wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Akademickim Klubie Turystycznym Maluch. W latach 2002–2003 pełnił funkcję prezesa klubu.

chrzqszcz

JERZY CHRZĄSZCZ

Jerzy Chrząszcz urodził się w 1963 roku w Warszawie. W 1981 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Pierwsze artykuły publikował jako student na łamach „Radioelektronika”, a pierwsze doświadczenia dydaktyczne zdobywał, prowadząc zajęcia ze studentami niższych semestrów i jako instruktor w Pałacu Młodzieży.

W 1986 roku obronił pracę magisterską i został zatrudniony jako asystent w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej, gdzie nieprzerwanie pracuje do chwili obecnej. W 1994 roku obronił rozprawę doktorską inspirowaną udziałem w projekcie systemu wizualizacji dla symulatora lotu i uzyskał stanowisko adiunkta w Zakładzie Grafiki Komputerowej.

Zainteresowania dotyczące grafiki zostały z czasem rozszerzone na inne tematy, co zaowocowało opracowaniem różnorodnych urządzeń — od systemów dydaktycznych do konstrukcji przemysłowych — oraz kilkudziesięcioma publikacjami. Udział w projektach komercyjnych umożliwił nabycie doświadczeń w tworzeniu i wdrażaniu rozwiązań informatycznych oraz poznanie procedur homologacyjnych i różnych technologii z dziedziny kontroli dostępu, automatycznej identyfikacji i telefonii komputerowej.

W obszarze dydaktyki zajmuje się projektowaniem, ze szczególnym uwzględnieniem przedmiotu „Technika mikroprocesorowa”, który w różnych wariantach prowadzi od wielu lat. Znajomość realiów rynkowych oraz doświadczenie konstruktora, programisty i kierownika projektów umożliwiają przedstawienie procesu tworzenia systemów w różnych perspektywach.

W ostatnich latach zainteresował się organizacyjnymi i społecznymi aspektami funkcjonowania systemów informacyjnych, a tematyka prowadzonych prac dyplomowych objęła m.in. zarządzanie konfiguracją, spe-

cyfikowanie i egzekwowanie reguł poprawności (w tym polityk bezpieczeństwa) oraz szeroko pojęte zagadnienia klasyfikacji (w tym biometrię, rozpoznawanie emocji oraz analizę tekstów w języku naturalnym).

Jerzy Chrząszcz jest autorem lub współautorem 7 patentów, ponad 30 artykułów, ponad 30 not aplikacyjnych opublikowanych w kraju i za granicą oraz książki o grafice komputerowej. Od 1993 roku jest sekretarzem seminarium „Grafika komputerowa, przetwarzanie i rozpoznawanie obrazów” organizowanego przez Instytut Informatyki Politechniki Warszawskiej i Komitet Informatyki Polskiej Akademii Nauk. W latach 2002–2003 uczestniczył w pracach nad programem nauczania dla specjalności Budowa i oprogramowanie komputerów. Współtwórca programu i wieloletni wykładowca Podyplomowego Studium Informatyki dla Nauczycieli. Dwukrotnie wyróżniony zbiorową nagrodą Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia dydaktyczne. Członek Polskiego Towarzystwa Informatycznego.

Słowa kluczowe

- projektowanie systemów
- telefonia komputerowa
- identyfikacja
- biometria
- klasyfikacja

cichocki

JACEK WIESŁAW CICHOCKI

Jacek Wiesław Cichocki urodził się 26 maja 1954 roku w Warszawie. Tam też w 1974 roku ukończył Technikum Elektroniczno-Mechaniczne (w klasie o specjalności elektroniczne maszyny matematyczne). W 1979 roku uzyskał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej tytuł magistra inżyniera w specjalności aparatura elektroniczna (dyplom z wyróżnieniem). W latach 1979–1981 uczęszczał na studia doktoranckie na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W latach 1982–1983 odbył roczną służbę wojskową (w tym praktykę w Wojskowym Instytucie Łączności w Zegrzu). Od 1982 roku pracuje w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, jako asystent, starszy asystent, adiunkt (1992–2008) i docent (od 2008 roku). W 1992 roku uzyskał na Politechnice Warszawskiej stopień doktora nauk technicznych za wyróżnioną pracę *Pomiar parametrów rezonatorów kwarcowych meto-*

dami transmitancyjnymi bez precyzyjnego dostrajania źródła sygnału do rezonansu (promotor — profesor Adam Fiok).

Działalność naukowo-techniczna Jacka Cichockiego dotyczyła w początkowym okresie metod i systemów automatycznego pomiaru parametrów rezonatorów kwarcowych, m.in., w latach 1978–1991, uczestniczył w zespołach opracowujących specjalizowane systemy pomiarowe dla Zakładów Podzespołów Radiowych „Omig” (dwie drugie nagrody zespołowe w konkursach „Mistrza Techniki NOT” w 1983 i 1986 roku, 1 patent indywidualny). Od 1992 roku zajmuje się głównie zagadnieniami pomiarów sygnałów i urządzeń radiowych, a od 2003 roku — również systemami ultraszerokopasmowymi. W latach 1992–2005 wykonano w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej (w części pod jego kierownictwem) liczne prace naukowo-badawcze i wdrożeniowe na rzecz administracji łączności (początkowo — Państwowej Agencji Radiokomunikacyjnej, a następnie Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty); zrealizowano m.in.: systemy monitorowania widma radiowego, sprzęt i oprogramowanie systemów pomiarowych do badań urządzeń radiowych oraz system namierzania źródeł emisji radiowych. W latach 2006 — 2010 uczestniczył w realizacji europejskiego projektu SAFESOT (*Smart Vehicles on Smart Road*). Głównym osiągnięciem zespołu z Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej było zbudowanie systemu względnej lokalizacji pojazdów z wykorzystaniem sygnałów ultraszerokopasmowych (UWB).

W działalności dydaktycznej Jacek Cichocki koncentruje się na zagadnieniach systemów komórkowych oraz technik pomiarowych w radioelektronice (w tym drugim obszarze kontynuując osiągnięcia zespołu utworzonego przed laty przez profesora Adama Fioka). Zaproponował i opracował kilka nowych przedmiotów (wykładów i ćwiczeń laboratoryjnych), są to m.in.: „Pomiary urządzeń radiowych”, „Pomiary nadajników i

odbiorników”, „GSM i systemy komórkowe 3 generacji”, „System UMTS” i „Cyfrowe systemy komórkowe” (3 ostatnie — wspólnie z Jerzym Kołakowskim, w przypadku ostatniego z przedmiotów — opracował również wersję dla studiów niestacjonarnych). Od wielu lat prowadzi i aktualizuje przedmiot „Miernictwo radioelektroniczne”, przygotował także jego wersję dla studiów niestacjonarnych. Opracował również i prowadził ćwiczenia laboratoryjne z innych przedmiotów (m.in. z „Podstaw radiokomunikacji”).

Jacek Cichocki wniósł istotny wkład w rozwój wielu form kształcenia ustawicznego na Wydziale. Jest współautorem dwóch przedmiotów wykładanych w ramach Studium Podyplomowego „Radiokomunikacja” (do 2006 roku) oraz autorem koncepcji programowej, członkiem Rady Programowej i Kierownikiem Studiów Podyplomowych „Systemów Transmisji Radiowej i Techniki Multimedialnych” STRIM (pierwsza realizacja 2009/2010), w ramach tych Studiów prowadził również wykłady z 2 przedmiotów. Jacek Cichocki jest także autorem wielu szkoleń realizowanych w ramach „Studium RADDEM”, prowadzonego przez Instytut Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, w tym współautorem cyklu kursów z zakresu podstaw systemów komórkowych adresowanych do odbiorców o różnym stopniu zaawansowania technicznego (przeszkolono łącznie ponad 600 osób). Prowadzi również regularnie kursy o tematyce pomiarowej (m.in. dla pracowników Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Urzędu Komunikacji Elektronicznej).

Dorobek publikacyjny Jacka Cichockiego w obejmuje ponad 50 artykułów i doniesień konferencyjnych (również współautorskich). Jest współautorem skryptu *Podstawy radiokomunikacji* — laboratorium oraz podręcznika akademickiego *UMTS — system telefonii komórkowej trzeciej generacji*, napisanego wspólnie z Jerzym Kołakowskim (WKiŁ, Warszawa 2003, wydanie drugie zmienione i

rozszerzone — 2007); jest to nadal jedyna wydana w Polsce książka o tym zakresie tematycznym.

Jacek Cichocki bierze czynny udział w pracach organizacyjnych na rzecz społeczności akademickiej. Od 2002 roku jest członkiem Rady Wydziału, w latach 2006–2008 był członkiem Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej ds. Nauczycieli Akademickich, od 2008 roku jest członkiem Komisji Kształcenia oraz Komisji Historii i Tradycji Rady Wydziału EiTI, a także Wydziałowej Komisji Akredytacji Przedmiotów.

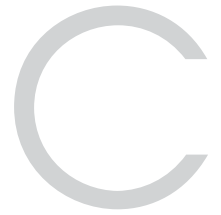
W ostatnim okresie Jacek Cichocki aktywnie uczestniczy w opracowywaniu i wdrażaniu nowych programów nauczania na Wydziale, m.in. jako kierownik Specjalności Radiokomunikacja i techniki multimedialne (od 2009 roku), i przewodniczący zespołu opracowującego program studiów drugiego stopnia tej specjalności.

Jacek Cichocki współdziała w organizowaniu corocznych Krajowych Konferencji Radiokomunikacji, Radiofonii i Telewizji (KKRRiT), w latach 2004 i 2009 był przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego, a od 2008 roku jest również członkiem Komitetu Programowego tej konferencji.

Za działalność dydaktyczną, i naukową był wyróżniany, m.in. zespołowymi nagrodami ministrów: Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1986, za działalność naukową) i Edukacji Narodowej (1999, za działalność dydaktyczną — współdziałał w opracowaniu i wdrożeniu nowych form kształcenia ustawicznego w zakresie radiokomunikacji), nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej (1984, 1991, 1993, 1999, 2000, 2004, 2005 i 2008), odznaką resortową „Zasłużony dla Łączności” (2000) i Złotym Krzyżem Zasługi (2001).

Gdyby miał więcej wolnego czasu (i nie tylko), poświęciłby go przede wszystkim na muzykę i podróże.

Jest żonaty, ma córkę i syna.

cichosz

PAWEŁ CICHOSZ

Paweł Cichosz urodził się w 1970 roku w Lublinie. W 1994 roku ukończył z wyróżnieniem studia magisterskie na Wydziale Elektroniki i Techniki Informacyjnych Politechniki Warszawskiej, na kierunku Informatyka. Jego praca magisterska dotyczyła algorytmów uczenia się ze wzmocnieniem, które umożliwiają zdobywanie umiejętności inteligentnego zachowania przez interakcje ze środowiskiem. Ich badaniem zajmował się dalej, przygotowując rozprawę doktorską *Reinforcement Learning by Truncating Temporal Differences*, obronioną z wyróżnieniem w 1998 roku. Została ona nagrodzona w konkursie na najlepszą rozprawę doktorską w dziedzinie nauk systemowych przez Fundację Krzewienia Nauk Systemowych w 1998 roku. Jeszcze przed jej ukończeniem autor zgromadził już znaczący dorobek publikacyjny, w tym w materiałach renomowanych między-

narodowych konferencji naukowych i renomowanych czasopismach naukowych, co z pewnością przyczyniło się do przyznania mu stypendium Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej w 1996 roku.

W późniejszym okresie Paweł Cichosz rozszerzył swoje zainteresowania na szersze spektrum algorytmów maszynowego uczenia się. Zgłębianie tej tematyki zaowocowało napisaniem obszernej książki *Systemy uczące się*, opublikowanej przez Wydawnictwa Naukowo-Techniczne w 2001 roku i ponownie w 2007 roku, łączącej cechy podręcznika akademickiego i monografii tej dziedziny. Oprócz uznania w środowisku książka ta przyniosła autorowi nagrodę indywidualną Ministra Edukacji Narodowej, a wydawcy — Nagrodę Specjalną Ministra Nauki i Przewodniczącego Komitetu Badań Naukowych na targach książki akademickiej Atena 2001.

Dalsze rozszerzanie zakresu zainteresowań i kompetencji w kierunku metod odkrywania wiedzy w danych oraz chęć zdobycia doświadczeń praktycznych skierowały w kolejnych latach Pawła Cichosza w stronę komercyjnych projektów dotyczących algorytmów analizy danych i ich zastosowań. Zdobyte w ten sposób doświadczenie w znaczny sposób wzbogaciło treść prowadzonych przez niego wykładów z „Uczenia się maszyn” i „Metod odkrywania wiedzy”, cenionych przez studentów zarówno ze względu na walory merytoryczne, jak i osobowość wykładowcy, charakteryzującego się ponadprzeciętnym poziomem otwartości i życzliwości. Również autorzy kilkudziesięciu prac magisterskich i inżynierskich napisanych pod jego opieką w zdecydowanej większości ciepło wspominają współpracę z nim.

Możliwe, że synteza doświadczeń praktycznych, dydaktycznych, studiów literaturowych i wcześniejszego dorobku naukowego doprowadzi do powstania kolejnej książki, tym razem poświęconej praktycznym algorytmom odkrywania wiedzy w danych i zasadom ich właściwego stosowania.

Słowa kluczowe

- sztuczna inteligencja
- systemy uczące się
- odkrywanie wiedzy w danych

ciemski

ANDRZEJ CIEMSKI

Andrzej Ciemski urodził się 9 sierpnia 1969 roku. W 1989 roku ukończył Technikum Elektroniczne w Warszawie. W lutym 1990 roku rozpoczął studia w Instytucie Informatyki na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1995 roku zakończył studia magisterskie na kierunku Informatyka w zakresie budowy i oprogramowania maszyn matematycznych z wynikiem celującym. W 1995 roku został przyjęty na studia doktoranckie Automatyki i Informatyki na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 2000 roku obronił rozprawę doktorską.

Od 2000 roku po zakończeniu studiów doktoranckich Andrzej Ciemski pracuje w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej. Prowadzi prace magisterskie oraz inżynierskie zarówno na studiach dziennych, jak i wieczorowych. Prowadzi również przedmioty projektowe w zakresie analizy i projektowania systemów informacyjnych oraz projektowania i implementacji baz danych. Andrzej Ciemski reprezentował Instytut Informatyki Politechniki Warszawskiej na licznych konferencjach branżowych dotyczących zastosowań informatyki w szeroko rozumianym zarządzaniu przedsiębiorstwem. Andrzej Ciemski obecnie kontynuuje swoje kilkunastoletnie doświadczenie dydaktyczne.

Andrzej Ciemski zajmował się początkowo naukowo zagadnieniami optymalizacji w obiektowych systemach bazodanowych. Uwierczeniem tych badań były artykuły naukowe prezentowane na konferencjach zagranicznych oraz rozprawa doktorska doty-

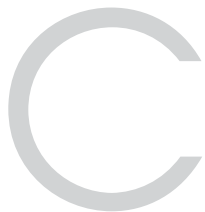

czą koncepcji nowej metody dostępu do obiektów złożonych w obiektowych systemach informacyjnych. Drugi nurt zainteresowań Andrzeja Ciemskiego dotyczy szeroko pojętych systemów informatycznych w zarządzaniu. W nurcie tym znajdują się między innymi modele procesów i danych, syntaktyka, semantyka i ontologie procesów i danych, języki zapytań i wykonania dla procesów i danych oraz materializacja tych teorii pod postacią systemów informatycznych, aplikacji czy też algorytmów.

Obecny nurt badań (od 2007 roku), Andrzeja Ciemskiego dotyczy zagadnień związanych z modelowaniem predykcyjnym. W szczególności dotyczy to obszaru zarządzania ryzykiem — metod, modeli i narzędzi pomiaru ryzyka. Pierwsza prezentacja wyników badań odbyła się na konferencji „Advances in Data Mining, Applications and Theoretical Aspects, 9th Industrial Conference” (ICDM 2009, Leipzig, Germany). Następnie wyniki badań zostały opublikowane w *Lecture Notes on Artificial Intelligence* (Springer Verlag,

Słowa kluczowe

- systemy informacyjne
- systemy zarządzania
- modelowanie predykcyjne

2009). Obecnie Andrzej Ciemski kontynuuje prace w obszarze praktycznych zastosowań modeli predykcyjnych.

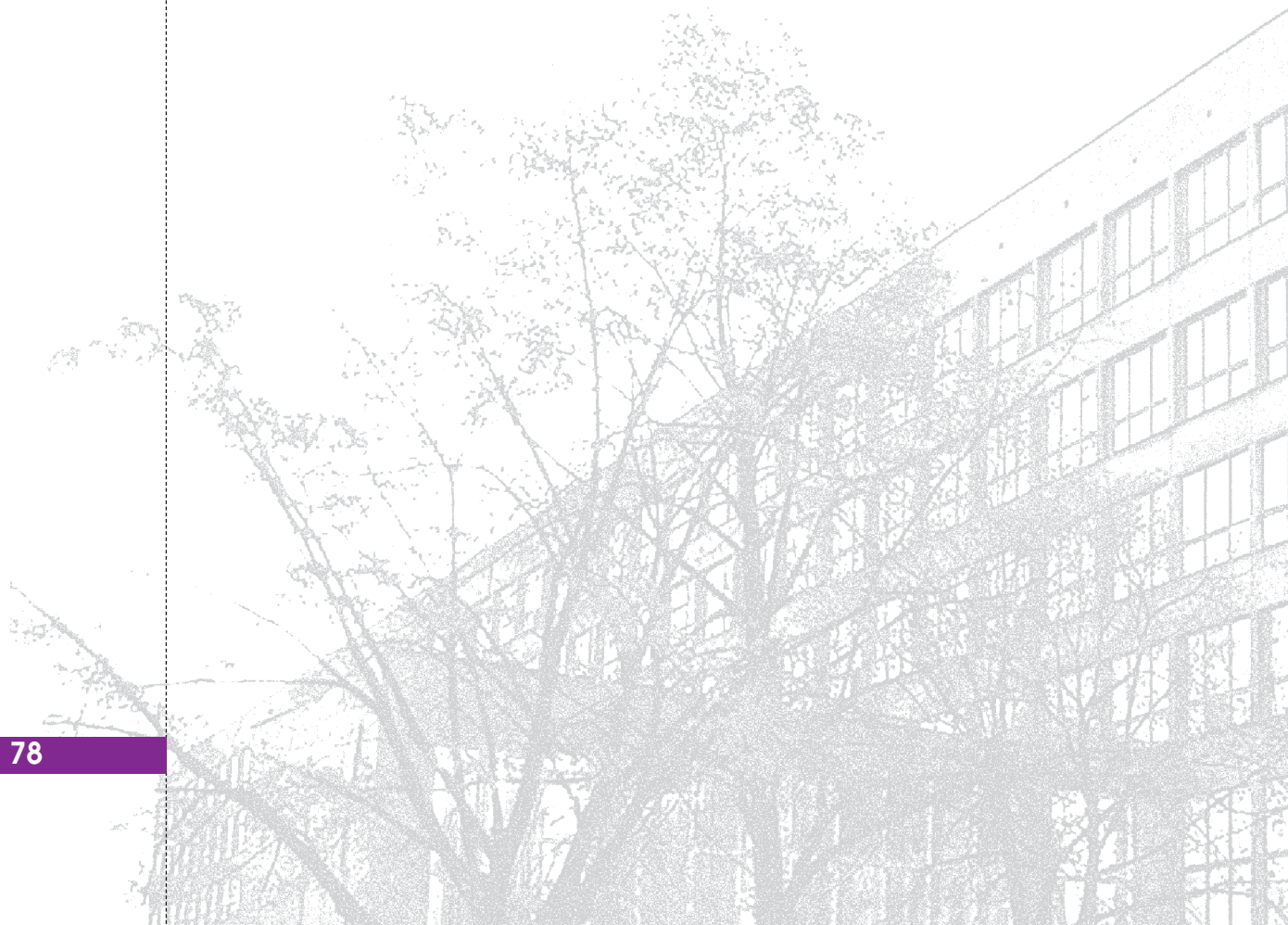
Andrzej Ciemski jest autorem i współautorem artykułów o zróżnicowanej tematyce, publikowanych w polskich czasopismach oraz materiałach konferencyjnych. Tematyka artykułów obejmuje zagadnienia związane z wykorzystaniem technologii informatycznej w zarządzaniu przedsiębiorstwem — *Enterprise Resource Planning, Supply Chain Management, Customer Relationship Management, Billing Systems* oraz *Business Intelligence*.

Andrzej Ciemski przygotował i prowadził wykłady z tematyki baz danych, systemów informacyjnych, zarządzania projektami w ramach swojej działalności w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej. W latach

1999–2003 prowadził autorski wykład „Zintegrowane systemy zarządzania przedsiębiorstwem klasy MRP/ERP” na Studiach Poddyplomowych Telekomunikacja, Informatyka i Zarządzanie w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej, a w latach 2003–2004 autorski wykład „Project management” — blok technologia informatyczna w Szkole Biznesu (MBA) PW. W latach 2001–2005 prowadził wykłady „Bazy danych” oraz „Analiza i projektowanie systemów informacyjnych” na Niestacjonarnych Wieczorowych Studiach na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych.

Andrzej Ciemski jest absolwentem MBA Business School Warsaw University of Technology.

Zainteresowania: literatura, etyka, filozofia, sport.

cudny

WOJCIECH CUDNY

Wojciech Cudny urodził się 29 marca 1947 roku w Służewie. Szkołę podstawową ukończył w Warszawie (1961), podobnie jak Liceum Ogólnokształcące im. Ks. Józefa Poniatowskiego (1965). Dyplom magistra inżyniera elektronika (z wynikiem bardzo dobrym) uzyskał w 1970 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W tym też roku został zatrudniony w Instytucie Radioelektroniki, w Zakładzie Elektroniki Jądrowej. Jako stażysta, a później asystent, brał udział w pracach badawczych z dziedziny detektorów promieniowania.

W 1980 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (w dyscyplinie elektronika) za wyróżnioną pracę *Wpływ ładunku przestrzennego na własności spektrometryczne liczników proporcjonalnych* przygotowaną pod kierunkiem profesora Zdzisława Pawłowskiego. Wkrótce po obronie został zatrudniony na stanowisku adiunkta.

W latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych ubiegłego stulecia prowadził prace badawcze dotyczące konstrukcji detektorów przeznaczonych do analizy mossbauerowskiej oraz dziedziny analizy fluorescencyjnej.

W latach 1981–1993 w ramach współpracy z Międzynarodową Agencją Energii Atomowej brał wielokrotnie udział w prowadzeniu kursów Elektroniki Jądrowej dla krajów rozwijających się. Kursy odbywały się w Niemczech, Turcji, Ganie, Chinach, Wietnamie i Mongolii.

W ramach pracy dydaktycznej Wojciech Cudny prowadził laboratoria, ćwiczenia i wykłady związane z profilem Zakładu Elektroniki Jądrowej i Medycznej. Prowadził również zajęcia na studium podyplomowym Elektroniki Jądrowej i Medycznej. Kierował wieloma pracami inżynierskimi i magisterskimi. Dwukrotnie, w roku 1977 i 1978, był członkiem Komisji Rekrutacyjnej Wydziału Elektroniki.

Wojciech Cudny posiada w dorobku ponad dwadzieścia publikacji, w tym trzy patenty (współautorskie) dotyczące konstrukcji wieloanodowych liczników proporcjonalnych oraz głowicy fluorescencyjnej.

Za działalność naukową i dydaktyczną Wojciech Cudny otrzymał wielokrotnie nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej, a czterokrotnie nagradzał go Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1974, 1977, 1979, 1988).

W 1995 roku ze względów rodzinnych Wojciech Cudny odszedł z Politechniki Warszawskiej i podjął pracę w przedsiębiorstwie Alima-Gerber w Rzeszowie, gdzie zajmował się wdrażaniem systemów komputerowych. W 1997 roku ponownie zatrudnił się w Warszawie, w Giełdzie Papierów Wartościowych, na stanowisku Kierownika Zespołu Kontroli Wewnętrznej, gdzie pracował do 2007 roku, do czasu przejścia na emeryturę.

Wojciech Cudny włada czynnie językiem angielskim i rosyjskim. Uprawia tenis, narciarstwo alpejskie i żeglarstwo.

CZERWIŃSKI

KRZYSZTOF CZERWIŃSKI

Krzysztof Czerwiński urodził się 19 listopada 1943 roku w Warszawie. W 1957 roku ukończył szkołę podstawową nr 12 w Warszawie, a w 1961 roku Liceum Ogólnokształcące nr 22 także w Warszawie. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, przemianowanym później na Wydział Elektroniki, gdzie w 1968 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera elektronika.

W latach 1968–1974 pracował w Instytucie Łączności w Miedzeszynie, gdzie prowadził prace badawcze i projektowe dotyczące linii radiowych. W tym okresie został współautorem patentu dotyczącego przyrządu pomiarowego na potrzeby telekomunikacji. Od

1974 roku Krzysztof Czerwiński jest zatrudniony w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. W latach siedemdziesiątych prowadził prace badawcze nad metodami pomiarów przyspieszenia ziemskiego oraz porównań skal czasu. Od lat osiemdziesiątych zainteresowania naukowe Krzysztofa Czerwińskiego dotyczą zastosowań mikroprocesorów i metod projektowania urządzeń w dziedzinie techniki mikroprocesorowej. W 1986 roku obronił z wyróżnieniem pracę doktorską *Nowa metoda i aparatura do wyznaczania ziemskiego czasu obrotowego*. Wyniki pracy zostały wyróżnione nagrodą zespołową Rektora Politechniki Warszawskiej, a także nagrodą zespołową prezesa Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii. Prócz tego Krzysztof Czerwiński interesował się systemami nawigacji satelitarnej, co znalazło odzwierciedlenie w udziale w 3-miesięcznych pomiarach geodezyjnych z wykorzystaniem systemu satelitarnego Transit w Azji Wschodniej.

W latach dziewięćdziesiątych Krzysztof Czerwiński uczestniczył w różnych formach programu Tempus, w ramach którego odbył 8-tygodniowy staż w Uniwersytecie Technicznym w Madrycie.

Dorobek Krzysztofa Czerwińskiego obejmuje kilkadziesiąt publikacji. Jego działalność dydaktyczna dotyczyła teorii układów logicznych, zastosowań mikroprocesorów i satelitarnych systemów nawigacyjnych.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci. Władza językiem angielskim; biernie francuskim i rosyjskim. Interesuje się turystyką rowerową, historią i fotografią.

CZOSNYKA

MAREK CZOSNYKA

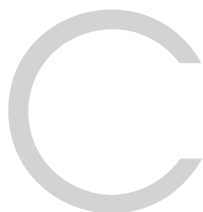
Marek Czosnyka urodził się 12 lutego 1955 roku w Warszawie. W 1974 roku zdał egzamin maturalny w XIX Liceum Ogólnokształcącym. W tym samym roku został przyjęty na studia magisterskie na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej (kierunek Aparatura Elektroniczna). Pracę dyplomową wykonał w Zespole Aparatury Biocybernetycznej profesora Wiktora Goldego i w 1978 roku uzyskał tytuł magistra inżyniera. W tym samym roku został asystentem w Zespole. Od okresu pracowni dyplomowej jego prace naukowe zostały ukierunkowane na pomiar, analizę i modelowanie matematyczne sygnału ciśnienia wewnątrzczaszkowego i przepływu krwi mózgowej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1985 roku na podstawie rozprawy *Analiza częstotliwościowa sygnału ciśnienia wewnątrzczaszkowego* (Wydział Elektroniki Politechniki Warszawskiej), a pracę habilitacyjną przedstawił na tym samym wydziale w 1994 roku (rozprawa *Analiza dynamicznych procesów wewnątrzczaszkowej kompensacji objętościowej*) i uzyskał tytuł doktora habilitowanego. W 2008 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego Nauk Technicznych.

Od 1991 roku pracuje naukowo na Uniwersytecie Cambridge w Wielkiej Brytanii, gdzie kieruje Pracownią Fizyki Mózgu przy Akademickim Oddziale Neurochirurgii jako *University of Cambridge Reader in Brain Physics*. Nie zaniedbuje przy tym kontaktów naukowych z Politechniką Warszawską (przebywa na urlopie bezpłatnym).

Zainteresowania naukowe Marka Czosnyki skierowane są na nową (zdefiniowaną

właściwie przez siebie) dziedzinę — fizykę mózgu. Dotyczy ona badania procesów przepływu krwi mózgowej, płynu mózgowo-rdzeniowego oraz kształtowania procesów prowadzących do zmian objętości tkanki mózgowej. Opracował metody analizy fali pulsacyjnej ciśnienia wewnątrzczaszkowego, ciągłej analizy mechanizmów autoregulacji przepływu krwi mózgowej, analizy krążenia płynu mózgowo-rdzeniowego, nieinwazyjnego pomiaru ciśnienia perfuzyjnego mózgu, analizy reaktywności łoża krwionośnego mózgu, komputerowej rejestracji i analizy monitorowania pracy mózgu, modelowania matematycznego procesów dynamicznych w przestrzeni wewnątrzczaszkowej, pomiaru i analizy zastawek wodogłowiowych. Jest autorem lub współautorem 260 artykułów w prasie naukowej (cytowanych w *Science Citation Index* lub bazie *Medline*), 49 rozdziałów w książkach naukowych i 79 streszczeń referatów przedstawianych na konferencjach międzynarodowych

(opublikowanych w czasopismach naukowych). Był promotorem 4 zakończonych przewodów doktorskich w Cambridge oraz opiekunem 18 prac magisterskich w Polsce.

Za osiągnięcia naukowe był nagradzany nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej, Ministra Szkolnictwa Wyższego, Nagrodą im. Toma Langfitta (USA) i Nagrodą Calumella (Włochy).

Marek Czosnyka prowadził na Politechnice Warszawskiej oryginalny wykład „Przetwarzanie cyfrowe sygnałów biomedycznych” (1988–1991), pracownię magisterską Zespołu Aparatury Biomedycznej (1981–1991) oraz pracownię fizjologii dla studentów kierunku Neuroscience (Cambridge, 1993–2001).

Zarówno w Polsce, jak i w Cambridge współpracował ściśle z wielu ośrodkami medycznymi, takimi jak Szpital-Pomnik Centrum Zdrowia Dziecka, Centralna Klinika Akademii Medycznej w Warszawie, Centrum Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej Polskiej Akademii Nauk oraz szpitale uniwersyteckie w Kopenhadze, Goeteborgu i Monachium, gdzie wdrażał do praktyki klinicznej nowe metody diagnozowania chorób mózgu, takich jak urazy czaszkowe, wodogłowie, arterioskleroza i wylewy z naczyń mózgowych.

Jest współtwórcą 2 patentów (w tym jednego brytyjskiego). Zasiada w komitetach redakcyjnych pism naukowych „Acta Neurologica Scandinavica” i „CSF reasearch”. Jest recenzentem 4 periodyków naukowych („Journal Neurosurgery”, „Neurology and Psychia-

try”, „British Journal of Neurosurgery”, „Stroke”, „Anesthesiology”). Recenzuje też projekty przedstawiane do konkursów Medical Research Council (Wielka Brytania). Jest członkiem trzech międzynarodowych stowarzyszeń naukowych (International Society of Brain Oedema, British Neurosurgery Research Group, International Society of Hydrocephalus and CSF Disorders). W 2000 roku był głównym organizatorem Światowej Konferencji Ciśnienia Wewnątrzczaszkowego w Cambridge. Był konsultantem firmy Deltex Ltd. w Wielkiej Brytanii, prowadzącej prace wdrożeniowe związane z nieinwazyjnym pomiarem ciśnienia perfuzyjnego mózgu. Prowadził prace badawcze finansowane w ramach problemów węzłowych Polskiej Akademii Nauk i Komitetu Badań Naukowych. Był współtwórcą Wolfson Brain Imaging Centre (Cambridge), placówki naukowej prowadzącej nowatorskie prace z zakresu obrazowania anatomicznego i czynnościowego mózgu (rezonans magnetyczny i tomografia pozytronowa).

W latach 1982–1987 był uczestnikiem podziemnej „Solidarności”, brał czynny udział w pracach związanych z produkcją nadajników sygnału telewizyjnego.

Przez pracownię Marka Czosnyki w Cambridge przewijają się liczne rzesze wizytujących naukowców, a zwłaszcza Polacy, którzy są nie tylko mile widziani, ale również bardzo cenieni za swe osiągnięcia naukowe.

Jest żonaty, ma jednego syna. Interesuje się grafiką i historią. Lubi jeździć na rowerze.

czuba

**KRZYSZTOF
MAREK CZUBA**

Krzysztof Marek Czuba urodził się 28 września 1977 roku w Krasnymstawie. Studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej ukończył w 2002 roku. Tematyka obronionych prac, inżynierskiej i magisterskiej obejmowała konstruowanie mikrofalowych syntezerów częstotliwości. Praca magisterska Krzysztofa Czuby zdobyła w 2004 roku pierwszą nagrodę w konkursie na najlepszą pracę dyplomową z zakresu techniki mikrofalowej, antenowej i radiolokacyjnej organizowanym przez Joint Chapter AP/AES/MTT Polskiej Sekcji IEEE.

Po obronie pracy inżynierskiej, w ramach programu Socrates-Erasmus, Krzysztof Czuba wyjechał na jednosemestralny pobyt na Uniwersytecie Kassel w Niemczech. W trakcie tego pobytu zajmował się projektowaniem generatora pracującego na częstotliwości 24 GHz. Po zakończeniu semestru odbył praktykę studencką w firmie ZF-Luftfahrttechnik, w miejscowości Kassel-Calden. W czasie tej praktyki zaprojektował system do pomiaru w czasie lotu naprężeń w rotorze śmigła helikoptera.

Po studiach Krzysztof Czuba kontynuował naukę na studiach doktoranckich na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej w Zakładzie Układów i Aparatury Mikrofalowej. Od końca 2002 roku Krzysztof Czuba rozpoczął współpracę naukową z ośrodkiem naukowo-badawczym DESY w Hamburgu. W ramach tej współpracy brał udział w konstruowaniu urządzeń analogowych i mikrofalowych do sterowania akceleratorem cząstek elementar-

nych FLASH. Głównym obszarem działań Krzysztofa Czuby była budowa systemu synchronizacji akceleratora o niespotykanych dotychczas wymaganiach co do dokładności synchronizacji (przekraczających ps na obszarze urządzenia o długości około 300 metrów) W ramach projektu Krzysztof Czuba skonstruował wiele oryginalnych urządzeń, takich jak precyzyjne analogowe łącza światłowodowe z aktywną kompensacją fazy rozprzodzanego sygnału, systemy generacji częstotliwości, układy i oprogramowanie dla automatycznej diagnostyki systemu rozproszonego, a nawet komora klimatyczna o wysokiej precyzji ustawiania temperatury.

Uwieńczeniem prac nad systemem synchronizacji akceleratora FLASH była rozprawa doktorska *Phase Reference Distribution System for the TESLA Technology Based Projects*, obroniona w 2007 roku. Praca została napisana w języku angielskim, a po obronie doktor Czuba otrzymał wyróżnienie oraz indywidualną nagrodę I stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej za działalność naukową.

Od 2008 roku Krzysztof Czuba jest kierownikiem projektu systemu synchronizacji

dla akceleratora XFEL budowanego w ośrodku DESY w Hamburgu.

W 2006 roku Krzysztof Czuba został zatrudniony jako asystent w Instytucie Systemów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej, a w 2008 roku został mianowany na stanowisko adiunkta. W czasie pracy w Instytucie, oprócz badań naukowych, prowadzi zajęcia dydaktyczne z podstaw układów elektronicznych, a także bardzo intensywnie zajmuje się organizacją prac studenckich. W czasie pięciu lat pracy wypromował trzydzieści prac magisterskich i inżynierskich, z czego cztery z ocenami celującymi, a jedna z nich zdobyła pierwszą nagrodę na międzynarodowej konferencji naukowej.

darecki

STEFAN DARECKI (1906–1990)

Stefan Darecki urodził się 15 sierpnia 1906 roku w Warszawie jako Stefan Dierewianko (nazwisko zmienił w 1934 roku). W 1924 roku ukończył Gimnazjum im. Jana Zamoyskiego w Warszawie, a w 1931 roku uzyskał stopień magistra inżyniera na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. W czasie studiów specjalizował się w radiotechnice pod kierunkiem profesora Janusza Groszkowskiego. Pracę zawodową rozpoczął na ostatnim roku studiów, w 1929 roku, jako starszy asystent w ówczesnym Instytucie Radiotechnicznym. Był w nim zatrudniony do 1934 roku, piastując stanowisko kierownika Działu Probierczego. W tym okresie wyspecjalizował się w miernictwie radiotechnicznym, w wyniku czego opracował wiele różnych metod pomiarowych oraz skonstruował kilka modeli przyrządów pomiarowych. Od 1934 roku, czyli od chwili utworzenia Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego, objął stanowisko kierownika Działu Radioodbiornego i kierował nim do chwili wybuchu II wojny światowej. Od 1935 roku był kierownikiem Laboratorium Radiotechnicznego i wykładowcą przedmiotu „Miernictwo radiotechniczne” na Państwowych Kursach Radiotechnicznych przy Wyższej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. Hipolita Wawelberga i Stanisław Rotwanda w Warszawie. W okresie wojennym, od 1940 roku przez dwa lata, pracował jako nauczyciel w Państwowej Szkole Elektrycznej II stopnia, będąc jednocześnie kierownikiem Laboratorium Miernictwa Elektrycznego i Laborato-

rium Radiotechnicznego. Od 1942 roku do wybuchu Powstania Warszawskiego pracował jako adiunkt w Zakładzie Radiotechniki Państwowej Wyższej Szkoły Technicznej w Warszawie, funkcjonującej na terenie Politechniki Warszawskiej. Podczas okupacji współpracował z ruchem oporu. Wraz z profesorem Januszem Groszkowskim brał udział w rozszyfrowaniu parametrów urządzeń radiotechnicznych stanowiących wyposażenie zdalnie sterowanych pocisków bombardujących V-1. Po upadku Powstania Warszawskiego przez parę miesięcy pełnił funkcję adiunkta w Zakładzie Fizyki Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie u profesora Mieczysława Wolfkego, zajmując się badaniem właściwości materiałów magnetycznych.

W lutym 1945 roku powrócił do Warszawy i rozpoczął pracę w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym na stanowisku kierownika Działu Miernictwa, a następnie Zakładu Miernictwa. Pod jego kierunkiem prowadzone były prace z dziedziny miernictwa radiotechnicznego i urządzeń radiodbiorn-

D

zych. W 1952 roku, na skutek reorganizacji Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego, został zatrudniony w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji, a w 1956 roku, w wyniku dalszej reorganizacji tego Instytutu, rozpoczął pracę w nowo utworzonym Instytucie Tele- i Radiotechnicznym. W Instytucie tym pełnił kolejno funkcje kierownika różnych zakładów naukowo-badawczych (Miernictwa, Radiotechniki Odbiorczej, Elektroakustyki, Przetworników Elektroakustycznych), zastępcy dyrektora ds. naukowo-badawczych, a od 1973 roku pełnomocnika pierwszego zastępcy dyrektora ds. programowania i doskonalenia kadry naukowej.

Równocześnie w latach 1945–1976 prowadził działalność dydaktyczną na Politechnice Warszawskiej, na stanowiskach zastępcy profesora (od 1951 roku) i docenta (od 1956 roku). Prowadził wykłady, ćwiczenia i laboratoria m.in. z Miernictwa radiotechnicznego, Techniki Odbioru Radiowego i Urządzeń Radioodbiornych. Był opiekunem wielu prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

Stefan Darecki miał ponad 50-letni staż w działalności redakcyjnej. Od 1945 roku był przewodniczącym komitetów redakcyjnych miesięczników Stowarzyszenia Elektryków Polskich: „Przeglądu Telekomunikacyjnego”, „Wiadomości Telekomunikacyjnych” i „Kwartalnika Telekomunikacyjnego”, a następnie redaktorem naczelnym „Nowego Radioamatora Polskiego”, „Przeglądu Telekomunikacyjnego”, „Przeglądu Elektroniki” (który zmienił tytuł na „Elektronika”) oraz „Wiadomości Telekomunikacyjnych”. Oprócz tego od 1952 roku był redaktorem Zeszytów Naukowych Politechniki Warszawskiej „Elektryka”, a od 1967 roku „Elektronika”. Równocześnie był redaktorem dzia-

łowym kolegów redakcyjnych wydawnictw Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji, a także Instytutu Tele- i Radiotechnicznego. Szczególne zasługi miał dla „Przeglądu Telekomunikacyjnego”, którego był wieloletnim redaktorem naczelnym (do 1979 roku).

W 1964 roku ukazała się pod jego redakcją pierwsza polska książka dotycząca łączności satelitarnej *Radiokomunikacja satelitarna* (praca zbiorowa, WKiŁ).

W latach 1960–1963 Stefan Darecki był wiceprezesem Sekcji Telekomunikacyjnej, a następnie członkiem Redakcji Historii Elektryki Polskiej Komitetu Terminologii Polskiej. Przez wiele lat był również członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk w Sekcji Radiotechniki.

W czasie swojej pracy otrzymał wiele odznaczeń, m.in.: Złoty Krzyż Zasługi (1937), Krzyż Kawalerski (1956) i Krzyż Oficerski (1969) Orderu Odrodzenia Polski, Medal 10-lecia Polski Ludowej (1955), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1984), Medal 40-lecia Polski Ludowej (1984), Odznakę 1000-lecia (1969), Srebrną (1959) i Złotą (1966) Odznakę Honorową Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Złotą Odznakę Honorową Naczelnej Organizacji Technicznej (1957), Medal im. Prof. Mieczysława Pożaryskiego, Złotą Odznakę „Za Zasługi dla Rozwoju Przemysłu Maszynowego” (1976), Złotą Odznakę „Zasłużony Pracownik Łączności” (1978), Złotą Odznakę „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” (1978), Odznakę Honorową „Zasłużony Pracownik Instytutu Tele- i Radiotechnicznego” (1981), Odznakę „Zasłużony Działacz Kultury” (1979), Srebrną Odznakę Państwowa CSRS za wkład w rozwój przyjaźni i współpracy polsko-czechosłowackiej (1969).

Zmarł 15 stycznia 1990 roku.

daszczuk

WIKTOR BOHDAN DASZCZUK

Wiktor Bohdan Daszczuk urodził się we 13 kwietnia 1958 roku w Olsztynie. Po ukończeniu szkoły podstawowej uczęszczał do II Liceum im. Konstantego I. Gałczyńskiego w Olsztynie. Maturę uzyskał w 1978 roku i w tymże roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1982 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera informatyka, a praca dyplomowa na temat systemu bibliotecznego dla języka Pascal została wyróżniona.

Po studiach do 1984 roku pracował w zespole Stanisława Chroboty (a później samodzielnie do 1990 roku) w PSK MERA-SYSTEM nad specjalizowanymi systemami operacyjnymi SOM-5 i MOST. W toku tych prac nawiązał współpracę z Markiem Gondzio z Instytut Informatyki Politechniki Warszawskiej nad konstrukcją specjalizowanych debuggerów dla systemów mikroprocesorowych. W ramach porozumienia firm, które miało zaowocować produkcją polskiego kłona PZ — Mazovia — uczestniczył w budowie stanowiska testowego wykorzystującego analizę sygnatur. Równocześnie pracował nad budową systemów baz danych, za co otrzymał Medal Mikrolaur na targach Komputer'90 i Nagrodę Ministra Rynku Wewnętrznego za rok 1990. W latach 1986–1988 opublikował w czasopiśmie „Komputer” szereg artykułów popularyzujących zasady poprawnego programowania strukturalnego, obiektowego i współbieżnego.

Po praktycznym rozpadzie przedsiębiorstw państwowych projektujących syste-

my informatyczne, rozpoczął pracę w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej. Pod kierunkiem Jerzego Mieścickiego prowadził prace badawcze nad specyfikacją, modelowaniem i weryfikacją systemów współbieżnych i wieloagentowych. Brał udział w realizacji 4 grantów KBN w tej tematyce. Prace te były nagrodzone przez Rektora Politechniki Warszawskiej nagrodą zbiorową. W ramach tych badań uczestniczył w definiowaniu formalizmów GSM (główny autor Jerzy Mieścicki) i IMDS (główny autor Stanisław Chrobot) oraz wykonał istotną część systemu weryfikacji modelowej COSMA. Opracował oryginalną metodę wykrywania częściowych zakleszczeń opartą na formalizmie IMDS i weryfikację temporalną. Inne prace, wspólnie z Janem Kurmanem, dotyczyły odsprężania w systemach automatycznej regulacji. Jest współautorem koncepcji i realizacją stacji identyfikacyjnej do zdalnych eksperymentów identyfikacyjnych metodą MIKOZ (J. Mieścicki, J. Kurman, W.B. Daszczuk). Wymienione prace były przedmiotem wielu publikacji.

Słowa kluczowe

- specyfikacja systemów informatycznych
- weryfikacja systemów informatycznych
- modelowanie systemów informatycznych
- programowanie współbieżne
- systemy rozproszone
- weryfikacja modelowa

D

Jednocześnie z badaniami podstawowymi nad systemami współbieżnymi, Wiktor Daszczuk realizował szereg tematów (kierując wieloma pracami) we współpracy z przemysłem: Sulzer GmbH (Szwajcaria), T-Mobile (Niemcy), ERA GSM, Elektrociepłownie Siekierki i Żerań, Vattenfall, Petrochemia Płock. System nadzoru bloków energetycznych PowerWatch, wykonany we współpracy z Instytutem Techniki Ciepłej Politechniki Warszawskiej, nagrodzony został w 1996 roku Nagrodą Siemens I stopnia. System ten został wdrożony w pięciu polskich elektrowniach. Prace te były następnie kontynuowane w ramach programu PATIA.

W 2003 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (za rozprawę *Verification of Temporal Properties in Concurrent Systems*), której promotorem był profesor Janusz Sosnowski i objął stanowisko adiunkta.

Praca dydaktyczna Wiktora Daszczuka jest związana z językami programowania, strukturami danych, systemami operacyjnymi i rozproszonymi. Ostatnio przejął od Jerzego Mieścickiego wykład „Wstęp do informatyki”

i wzbogacił go o środowisko wykonywania ćwiczeń ilustrujących wykład. W ramach programu Sokrates wygłosił krótki cykl wykładów na Uniwersytecie Technicznym w Eindhoven.

Wiktor Daszczuk jest autorem lub współautorem wielu artykułów w czasopismach naukowych i referatów na konferencjach o międzynarodowym zasięgu, a także kilkadziesiąt instytutowych raportów badawczych. Ma za sobą pobyt naukowy w USA (Loyola University, New Orleans) i Japonii (promocja systemu monitorowania bloków energetycznych PowerWatch). Publikował m.in. w: „The Computer Journal”, „Microprocessors and Microsystems”, „Euromicro”, „Annales UMCS”, „International Journal of Computer Science and Applications”.

W życiu prywatnym — żonaty, ma troje studiujących dzieci. Uprawia amatorsko żeglarstwo, narciarstwo i jazdę na rowerze. Lubi muzykę (szczególnie rockową), taniec, literaturę i film. Amatorsko interesuje się fizyką, biologią, antropologią, filozofią. Ma szczególne upodobanie w podróżach.

dawidczyk

JAROSŁAW DAWIDCZYK

Jarosław Dawidczyk urodził się 1 stycznia 1974 roku w Warszawie. W 1993 roku po ukończeniu szkoły średniej rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 1998 roku rozpoczął studia doktoranckie na tym samym wydziale. Rozprawę doktorską *Badanie procesów opto-mikrofalowej przemiany częstotliwości na fotodetektorach PIN* obronił w marcu 2005 roku. Od 2005 roku pracuje w Zakładzie Fotoniki Obrazowej i Mikrofalowej Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki na stanowisku adiunkta. Prowadzi wykłady z przedmiotu „Zaawansowana telekomunikacja optofalowa” oraz projekty z przedmiotu „Programowanie zdarzeniowe”. Jest autorem przedmiotu „Programowanie obiektowe w języku Java”. Lubi pracę ze studentami, jest promotorem wielu prac magisterskich i inżynierskich. Poza pracą naukową uprawia żeglarstwo.

Słowa kluczowe

- fotonika mikrofalowa
- Java

dąbrowski

ANDRZEJ DĄBROWSKI

Andrzej Dąbrowski urodził się 8 kwietnia 1947 roku w Kątach Wrocławskich. Szkołę podstawową oraz liceum ogólnokształcące ukończył w Siedlcach. Jest absolwentem Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej, gdzie uzyskał tytuły i stopnie: magistra inżyniera (1971), doktora nauk technicznych (1978), doktora habilitowanego nauk technicznych (1989) i tytuł profesora (2008). W latach 1973–1976 studiował matematykę na Uniwersytecie Warszawskim.

Od 1971 roku jest pracownikiem Instytutu Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej, od 1995 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Od 1991 roku jest kierownikiem Zakładu Systemów Teletransmisyjnych. W latach 2002–2008 był dyrektorem Instytutu Telekomunikacji. W latach 1971–1978 Andrzej Dąbrowski był zaangażowany w szeregu pracach dla polskiego przemysłu, w szczególności przy projekto-

waniu modemów z odbiornikami adaptacyjnymi. Był w tym okresie między innymi autorem innowacyjnej, opatentowanej i sprawdzonej eksperymentalnie, tablicowej metody adaptacyjnej kompensacji echa.

W latach 1982–1989 był zaangażowany w badania nad nową w tym czasie, głównie w zastosowaniach militarnych, techniką widma rozproszonego (*Spread Spectrum*). Był autorem kilku konstrukcji sprzętu, wielu publikacji dotyczących tych systemów oraz patentu dotyczącego ich synchronizacji.

W latach 1991–1999, jako kierownik Zakładu Systemów Teletransmisyjnych, współpracował z Telekomunikacją Polską SA, w ramach której powstało między innymi szereg projektów sieci TPSA. Powstały projekty sieci SDH dla Polski oraz Warszawy, projekty sieci synchronizacyjnej dla Polski, sieci WDM dla Polski oraz dokument koncepcyjny rozwoju Internetu w Polsce. Wyniki badań oraz projekty zespołu ZST z tego okresu zostały zawarte w 5 podręcznikach, ponad 50 publikacjach oraz ponad 50 raportach technicznych.

W Zakładzie prowadzone były ponadto prace naukowo-badawcze dotyczące takich zagadnień, jak: systemy dostępne kablowe i radiowe, sieci komórkowe trzeciej generacji UMTS, systemy satelitarne VSAT, telefonia internetowa (VoIP), techniki multimedialne w telenauczaniu oraz metody kodowania, syntezy i rozpoznawania mowy. Andrzej Dąbrowski kierował także udziałem zespołów z Instytutu Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej w wielu pracach prowadzonych w ramach programów europejskich: Codenet, Europace, Eurosat, Eurostep, TEN i Twister oraz odbył kilka staży zagranicznych, m.in. w University of Surrey, École Nationale Supérieure de Telecommunication (Évry) i Université de Poitiers).

W ramach swojej działalności dydaktycznej Andrzej Dąbrowski prowadzi ostatnio wykłady „Podstawy transmisji cyfrowej” oraz „Systemy szerokopasmowe z rozpraszaniem widma”. Był promotorem 7 prac doktorskich

Słowa kluczowe

- systemy i sieci telekomunikacyjne: SDH, CDMA

D

oraz ponad 50 prac magisterskich. Recenzował około 30 prac doktorskich i habilitacyjnych.

Jest członkiem: Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, Polskiego Towarzystwa Zastosowań Elektromagnetyzmu Polskiej Akademii Nauk, IEEE; był/jest członkiem rad naukowych wielu instytucji, członkiem kilku rad programowych konferencji naukowo-technicznych w tym wieloletnim przewodniczącym komitetu programowego KSTiT. Był konsultantem w wielu instytucjach państwowych i firmach prywatnych. Ostatnio współpracuje, na części etatu, z amerykańską firmą Telcordia, będącą spadkobiercą tradycji Bellabs. Był wielokrotnie nagradzany, m.in. Złotym Krzyżem Zasługi.

Andrzej Dąbrowski jest żonaty (żona, Anna Maria Dąbrowska jest lekarzem), ma troje dzieci (syn Paweł jest inżynierem informatykiem i mgr. inż. telekomunikacji, córka Anna Zofia jest lekarzem stomatologiem i doktorantem, syn Piotr — doktorantem w dziedzinie ochrona środowiska).

derezińska

ANNA DEREZIŃSKA

Anna Derezińska urodziła się 21 lutego 1960 roku. W 1978 roku ukończyła Liceum im. H. Kołłątaja w Warszawie i rozpoczęła studia na Wydziale Informatyki (niem. Datenverarbeitung) na Uniwersytecie Technicznym w Dreźnie (Niemcy). Po zaliczeniu pierwszego roku kontynuowała studia na kierunku Informatyka na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów w 1984 roku rozpoczęła pracę w ośrodku obliczeniowym Instytutu Informatyki Politechniki Warszawskiej. Od 1985 roku pracowała jako asystent, a później wykładowca w tym instytucie. W 2002 roku uzyskała stopień naukowy doktora na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej. Od tego roku pracuje na stanowisku adiunkta w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej.

W początkowym okresie Anna Derezińska uczestniczyła w projektach związanych z rozwojem nowych metod modelowania systemów współbieżnych. W tym obszarze prowadziła prace dotyczące przetwarzania takich modeli oraz specyfikacji systemów współbieżnych stosowanych w różnych dziedzinach.

Od 1994 roku zajmowała się problemami diagnostyki systemów wieloprocessorowych. Przygotowywała stanowisko transputerowe do prowadzenia prac eksperymentalnych. Opracowywała algorytmy zbierania oraz analizy wyników diagnostycznych w systemach wieloprocessorowych.

W ostatniej dekadzie jej prace obejmują zagadnienia inżynierii oprogramowania, zwłaszcza odnosząc się do dwóch kierunków: poprawy jakości oprogramowania oraz modelowania i wytwarzania oprogramowania z wykorzystaniem modeli. W ramach pierwszego kierunku prowadziła prace nad analizą wiarygodności oprogramowania metodą wstrzykiwania błędów, rozwoju metod i narzędzi do testowania oprogramowania, a w szczególności do testowania mutacyjnego. Drugi obszar zainteresowań dotyczy modelowania oprogramowania, zwłaszcza z wykorzystaniem notacji UML (*Unified Modeling Language*) oraz generacji kodu na podstawie modeli opisujących strukturę i zachowanie modeli (*Model Driven Engineering*). Pod jej kierownictwem powstały unikatowe rozwiązania dotyczące mutacji obiektowych dla języka C# (*CREAM — Creator of Mutants*) oraz generacji kodu C# dla maszyn stanowych UML (*FXU — Framework for eXecutable UML*).

Anna Derezińska jest autorką lub współautorką ponad 50 artykułów naukowych, w większości prezentowanych na forum międzynarodowym, w tym kilkunastu prac opublikowanych w czasopiśmie oraz kilkunastu jako rozdziały w książkach renomowanych wydawnictw (m.in. Springer, IOS Press).

W latach 2007–2009 przewodniczyła konferencji „International Conference on Principles of Information Technology and

Słowa kluczowe

- inżynieria oprogramowania
- UML
- testowanie oprogramowania

D

Applications” (PITA) organizowanej w ramach multikonferencji IMCSIT. Uczestniczy w komitetach programowym czasopisma i konferencji międzynarodowych (m.in. „Datics-Imecs”, „Datics-Ispa”). Recenzowała prace dla czasopisma „Informatica” i kilku konferencji międzynarodowych.

Anna Derezińska brała udział w przygotowaniu dwóch nowych wykładów i zajęć laboratoryjnych z zakresu inżynierii oprogramowania. Jest współautorką czterech publikacji prezentujących metodykę i doświadczenia w kształceniu zaawansowanych metod inżynierii oprogramowania. Oprócz prowadzonych zajęć z tej dziedziny, prowadziła wykład z systemów operacyjnych, a także projekty i laboratoria dla różnych przedmiotów z programowania oraz wiarygodności systemów komputerowych (również na studiach anglojęzycznych).

Włada językiem angielskim, niemieckim i rosyjskim. Lubi śpiew i turystykę.

derzakowski

KRZYSZTOF DERZAKOWSKI

Krzysztof Derzakowski urodził się 23 lipca 1959 roku w Mińsku Mazowieckim. Jest synem Zdzisława i Teresy z d. Polemberskiej. Szkołę Podstawową im. Bolesława Prusa w Kałuszynie ukończył w 1974 roku, a następnie uczęszczał do Liceum Ogólnokształcącego im. Macierzy Szkolnej w Mińsku Mazowieckim. W 1978 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Tytuł magistra inżyniera uzyskał w 1984 roku za pracę dotyczącą pomiarów parametrów materiałów w paśmie mikrofalowym z wykorzystaniem rezonatorów dielektrycznych. Od lutego 1985 roku pracuje w Instytucie Radioelektroniki na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej, kontynuując badania w tematyce pracy magisterskiej. W 1991 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (z

wyróżnieniem) za rozprawę *Metoda pomiaru parametrów ferrytów mikrofalowych z wykorzystaniem rezonatorów dielektrycznych i ferrytowych*. Od maja 1994 roku zatrudniony jest na stanowisku adiunkta w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej.

Zainteresowania naukowo-badawcze Krzysztofa Derzakowskiego koncentrują się wokół techniki mikrofalowej i radiokomunikacji. Szczególnym obszarem jego zainteresowania są rezonatory dielektryczne i ich zastosowania, przede wszystkim w pomiarach parametrów materiałów w paśmie częstotliwości mikrofalowych. Jest współtwórcą wielu metod pomiaru parametrów materiałowych, m.in. zespolonej przenikalności elektrycznej, zespolonej przenikalności magnetycznej, rezystancji powierzchniowej, takich materiałów jak dielektryki, ferryty, nadprzewodniki, metamateriały. Jego główny wkład w opracowanie tych metod to rozwiązania teoretyczne złożonych niejednorodnych struktur rezonansowych zawierających mierzony materiał oraz programy komputerowe do ekstrakcji parametrów materiałowych na podstawie przeprowadzonych pomiarów parametrów obwodowych. Opracowane metody pomiarowe są wykorzystywane w laboratoriach i ośrodkach naukowych na całym świecie. W ostatnich latach zajmuje się również wielowarstwowymi antenami szczelinowymi o rekonfigurowanej aperturze.

Brał udział w wielu projektach badawczych finansowanych przez Komitet Badań Naukowych, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Unię Europejską oraz zakłady przemysłowe. Jest posiadaczem trzech patentów.

Krzysztof Derzakowski jest autorem lub współautorem 80 publikacji w tym 11 artykułów w czasopismach z listy filadelfijskiej, m.in. w: „IEEE Transactions on Microwave Theory and Techniques”, „IEEE Transactions on Antennas and Propagations”, „Measurement Science and Technology”. Za artykuł w czasopiśmie „Measurement Science and Technology” pt. *Complex Permittivity of So-*

D

me *Ultra-low loss Dielectric Crystals at Cryogenic Temperature* otrzymał nagrodę MST Best Paper Award w 1999 roku (wspólnie z J. Krupką, M. Tobar, J. Hartnett, R.G. Geyer). Za referat pt. *Extending Functionalities of Waveguide Slot Antennas by Means of Reconfigurable Aperture* otrzymał wspólnie z Yevhenem Yashchyshynem i Jerzym Modelskim nagrodę EuMC Microwave Prize w 2008 roku w Amsterdamie. Jego publikacje są często cytowane przez innych autorów z całego świata — średnio 27 razy rocznie (według Science Citation Index).

Za osiągnięcia naukowo-badawcze otrzymywał nagrody Ministra Edukacji Narodowej w 1991 i 1995 roku oraz Rektora Politechniki Warszawskiej w 1987 i 2009 roku. Otrzymał również nagrodę URSI Young Scientists Award w 1989 roku w Sztokholmie.

Od 2010 roku jest recenzentem w prestiżowych czasopismach naukowych: „IEEE Transactions on Microwave Theory and Techniques” i „IEEE Microwave and Wireless Components Letters”. Jest członkiem IEEE MTT Society.

Był opiekunem kilkudziesięciu prac dyplomowych — magisterskich i inżynierskich. Jest kierownikiem Laboratorium Podstaw Techniki Mikroprocesorowej.

dobrowolski

JANUSZ A. DOBROWOLSKI

Janusz A. Dobrowolski urodził się 6 maja 1942 roku w Rzeszowie. W 1959 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. St. Konarskiego w Rzeszowie. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1965 roku ukończył studia i uzyskał dyplom magistra inżyniera elektroniki. W marcu 1965 roku został zatrudniony na stanowisku nauczyciela akademickiego w Katedrze Układów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej. W 1973 roku Rada Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej nadała mu stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Analiza pracy generatora z diodą Gunna oscylującą w rodzaju rezonansowym z opóźnieniem oraz z gaszeniem domeny*. W roku akademickim 1974/1975 przebywał na

stażu naukowym w University of Manitoba, Winnipeg, Manitoba, Kanada. W 1979 roku Rada Wydziału Elektroniki PW nadała mu stopień naukowy doktora habilitowanego za monografię *Komputerowe metody projektowania obwodów mikrofalowych*. We wrześniu 1980 roku został powołany na stanowisko docenta w Politechnice Warszawskiej. W latach 1979–1983 był zastępcą dyrektora ds. naukowo-badawczych Instytutu Podstaw Elektroniki oraz kierownikiem Zakładu Układów i Aparatury Mikrofalowej w tym samym Instytucie.

W latach 1983–1984 Janusz A. Dobrowolski pracował w University of Winnipeg, Winnipeg, Manitoba, Canada na stanowisku *research associate*. Od 1985 roku jest kierownikiem Zakładu Układów i Aparatury Mikrofalowej. W 1987 roku został powtórnie mianowany zastępcą dyrektora ds. naukowo-badawczych Instytutu Podstaw Elektroniki. Od 1 grudnia 1990 do 30 września 2005 roku był dyrektorem Instytutu Podstaw Elektroniki (obecnie Instytutu Systemów Elektronicznych). Janusz A. Dobrowolski otrzymał tytuł profesora w marcu 1992 roku. Od 1997 roku jest profesorem zwyczajnym Politechniki Warszawskiej.

Działalność naukowo-badawcza Janusza A. Dobrowolskiego jest związana z teorią i techniką mikrofalową. W latach 1965–1974 przedmiotem jego zainteresowań była mikrofalowa elektronika ciała stałego, a w szczególności mikrofalowe wzmacniacze z diodami tunelowymi, wzmacniacze tranzystorowe i generatory z diodami Gunna. W okresie pobytu w University of Manitoba (w latach 1974–1975), prowadził badania nad nowymi mikrofalowymi metodami pomiaru prądu stałego i prądu zmiennego w energetycznych liniach transmisyjnych wysokiego napięcia. Od 1973 roku tematyka jego prac naukowych rozszerzyła się o komputerowe metody projektowania układów elektronicznych i mikrofalowych. W okresie drugiego pobytu w University of Manitoba (w latach 1983–1985) uczestniczył w pracach badaw-

Słowa kluczowe

- teoria i technika mikrofalowa

czych w dziedzinie anten i systemów zasilania wieloelementowych anten fazowanych do mikrofalowej komunikacji satelitarnej. Po powrocie do Polski zajmował się tematyką wspomaganą komputerem analizy i projektowania układów mikrofalowych w aspekcie optymalizacji ich parametrów szumowych oraz radiometrycznymi systemami do pomiaru parametrów szumowych elementów i układów mikrofalowych. Od 1995 roku kieruje i bierze udział w pracach naukowych związanych z tematyką projektowania, modelowania i pomiarów mikrofalowych układów i systemów, w tym monolitycznych mikrofalowych układów scalonych. Janusz A. Dobrowolski jest autorem lub współautorem około 100 publikacji i referatów konferencyjnych. Jest też autorem ośmiu książek: pierwszej i jedynej w języku polskim monografii *Wspomagane komputerem projektowanie obwodów mikrofalowych* (WKiŁ, Warszawa 1987), trzech książek wydanych w USA — *Introduction to Computer Methods for Microwave Circuit Analysis and Design* (Artech House, Boston–London 1991), *Computer Aided Analysis Modeling and Design of Microwave Networks: The Wave Approach* (Artech House Boston–London 1996) i *Microwave Network Design Using the Scattering Matrix* (Artech House 2010) oraz książek *Projektowanie mikrofalowych wzmacniaczy z tranzystorami MESFET* (WNT, Warszawa 1991), *Monolityczne mikrofalowe układy scalone — modelowanie, projektowanie i pomiary* (WNT, Warszawa 1999), *Technika wielkich częstotliwości* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 2001) oraz *Układy scalone CMOS na częstotliwości radiowe i mikrofalowe* (Akademicka Oficyna Wydawnicza EXIT, Warszawa 2007). Był promotorem sześciu zakończonych przewodów doktorskich na Wydziale Elektroniki i Techniki Informacyjnych. Za osiągnięcia naukowo-badawcze był nagradzany pięciokrotnie przez Ministra Edukacji Narodowej (1980, 1987, 1993, 1997 i 1999) oraz przez Sekretarza Wydziału IV Polskiej Akademii Nauk (1992). Janusz A. Dobrowolski otrzymał także nagrodę w Konkursie im. Prof. Mieczysława Pożaryskiego za najlepszy artykuł opublikowany w czasopiśmie Stowarzyszenia Elektryków Polskich w 2000 roku.

Janusz A. Dobrowolski prowadził wiele oryginalnych wykładów, wśród których należy wymienić przede wszystkim: „Analiza i projektowanie układów mikrofalowych przy pomocy elektronicznej maszyny cyfrowe” (1975–1982), „Wspomagane komputerem

projektowanie obwodów mikrofalowych” (1986–1991), „Mikrofałe” (1979–1992), „Teoria pola” (1992–1995) oraz „Technika mikrofalowa” (1992–1995), „Podstawy techniki wielkich częstotliwości” (od 1995 roku). Od połowy lat siedemdziesiątych rozpoczął nauczanie nowej dziedziny mikrofal — hybrydowych mikrofalowych układów scalonych. W latach 1978–1980 prowadził wykład „Mikrofalowe układy scalone, technologia i projektowanie”, a w latach 1980–1990 „Projektowanie mikrofalowych układów scalonych”. Wraz z rozwojem techniki i technologii monolitycznych mikrofalowych układów scalonych i układów scalonych CMOS na częstotliwości radiowe i mikrofalowe opracował wykłady poświęcone tej nowoczesnej technice: „Monolityczne mikrofalowe układy scalone — projektowanie, modelowanie, pomiary”, prowadzony w latach 1997–2002 oraz „Współczesne układy analogowe, impulsowe i RF”, od 2003 roku. Jest autorem pięciu podręczników akademickich: *Komputerowa analiza i projektowanie obwodów mikrofalowych* (Wydawnictwa Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1984), *Mikrofałe* (Wydawnictwa Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1991), *Technika wielkich częstotliwości — zadania* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1996), *Technika wielkich częstotliwości* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1999) oraz *Układy scalone CMOS na częstotliwości radiowe i mikrofalowe* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 2006).

Janusz A. Dobrowolski jako członek Rady Wydziału Elektroniki i Techniki Informacyjnych jest przewodniczącym Komisji Wyborczej Wydziału EiTI oraz przewodniczącym Komisji Skrutacyjnej Stowarzyszenia Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Techniki Informacyjnych Politechniki Warszawskiej — ELKA. Jest ponadto członkiem Sekcji Sygnałów, Układów i Systemów Elektronicznych oraz Sekcji Mikrofal Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (USA) oraz członkiem Editorial Board of the IEEE Transactions on Microwave Theory and Techniques (USA).

domański

GRZEGORZ DOMAŃSKI

Grzegorz Domański urodził się 2 maja 1970 roku w Warszawie. Szkołę podstawową (1985) i liceum ogólnokształcące (1989) ukończył w Warszawie. Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1994 roku na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej.

Od 2001 roku jest zatrudniony jako nauczyciel akademicki w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej w 2001 roku za rozprawę *Optymalizacja skaningowych radiograficznych metod badania gęstości tkanek kostnych*. Brał udział w grantach i pracach naukowych związanych z radiograficznymi metodami pomiaru gęstości kości oraz dyfuzyjną tomografią optyczną. Był kierow-

nikiem grantu KBN *Nowe metody poprawy jakości obrazowania w zastosowaniach tomografii optycznej do badań anatomicznych i czynnościowych* (2003–2005).

Prowadził wykłady z przedmiotu „Aparatura radiologiczna w diagnostyce medycznej” oraz zajęcia laboratoryjne między innymi z przedmiotów: „Techniki medycyny nuklearnej”, „Elektroniczna aparatura medyczna”, „Detekcja sygnałów biologicznych i jądrowych”, „Układy logiczne”.

Od 2006 roku jest żonaty.

dreger

CEZARY DREGER

Cezary Dreger urodził się 1 grudnia 1941 roku w Warszawie. Tam też ukończył szkołę podstawową oraz liceum ogólnokształcące. Jest absolwentem Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej, gdzie uzyskał tytuły i stopnie: magistra inżyniera i doktora nauk technicznych.

Od 1970 roku jest pracownikiem Instytutu Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej, od 1981 roku na stanowisku adiunkta. Jest autorem i współautorem 2 książek, 2 skryptów, ponad 20 publikacji, ponad 40 raportów technicznych oraz 5 patentów.

Od początku swojej pracy zajmował się problematyką transmisji danych i w Zespole Modemów Transmisji Danych kierowanym przez Zenona Barana brał udział w opracowaniu urządzeń o przepływności 600/1200 bit/s z binarną modulacją częstotliwości oraz modemów o przepływności 1200/2400 bit/s z binarną i czterowartościową różnicową modulacją fazy, obydwa przystosowane do pracy na stałych i komutowanych łączach typu telefonicznego. Urządzenia zostały wdrożone do seryjnej produkcji w WZT „Teletra”. W latach 1980–1988 zajmował się metodami i modemami do transmisji danych w kanałach radioliniowych, które znalazły zastosowanie w ważnych systemach państwowych. Za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych dwukrotnie otrzymał Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, odznaczony został Brązowym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju” oraz Złotą Odznaką „Zasłużonego Pracownika Łączności” i Złotą Odznaką „Zasłużonego dla Łączności”.

W początkach swojej działalności dydaktycznej Cezary Dreger prowadził zajęcia laboratoryjne i ćwiczenia z „Podstaw transmisji danych”, a następnie wykłady „Urządzenia i układy transmisji danych” oraz „Podsta-

wy telekomunikacji”, ostatnio prowadzi wykład „Systemy transmisji danych”. Był opiekunem ponad 120 prac dyplomowych inżynierski i magisterskich. Za osiągnięcia w dziedzinie dydaktycznej dwukrotnie otrzymał Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

W latach 1986–2005 Dreger pełnił funkcję Zastępcy Dyrektora Instytutu ds. Dydaktycznych. W tym okresie zajmował się tworzeniem i modernizacją programów nauczania dla studentów specjalności Telekomunikacja. W ramach swojej funkcji zajmował się organizacją kształcenia w szybko rozwijającej się dziedzinie w ramach różnych form studiów inżynierskich dla absolwentów średnich szkół technicznych o specjalności telekomunikacja lub elektronika, a także różnych form studiów podyplomowych. W 1995 roku zorganizował 2-letnie Magisterskie Studia Uzupełniające (MSU) w zakresie specjalności Telekomunikacja dla osób, które ukończyły w dowolnej uczelni studia zawodowe na tej lub pokrewnej specjalności, był kierownikiem tych studiów do 2003 roku. Oddzielnym problemem do rozwiązania w czasie pełnienia funkcji zastępcy było stworzenie różnych form elektronicznej sprawnej obsługi procesu dydaktycznego widzianego zarówno od strony wykładowców, jak i studentów pozostających pod opieką Instytutu Telekomunikacji. Za osiągnięcia w dziedzinie naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej odznaczony został Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Jest członkiem Sekcji Telekomunikacji Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk. W latach 1998–2009 był zatrudniony jako ekspert w Telekomunikacji Polskiej S.A.

Jego hobby to astronomia i problemy geodezji satelitarnej.

Słowa kluczowe

- systemy i sieci telekomunikacyjne
- transmisja danych
- IP

dymarski

PRZEMYSŁAW GRZEGORZ DYMARSKI

Przemysław Grzegorz Dymarski urodził się 24 kwietnia 1951 roku we Wrocławiu, gdzie uczęszczał do XII Liceum Ogólnokształcącego i, jako laureat Olimpiady Fizycznej, dostał się bez egzaminu na studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. Studia ukończył z wyróżnieniem (specjalność — automatyka) w 1974 roku. W tym samym roku rozpoczął pracę jako asystent — stażysta w Zakładzie Układów Elektronicznych Instytutu Telekomunikacji i Akustyki Politechniki Wrocławskiej, kierowanym przez profesora Mieczysława Grobelnego. Zajmował się problematyką automatycznego projektowania nieliniowych dynamicznych układów elektronicznych, a w szczególności metodami rozwiązywania „sztywnych” układów równań różniczkowo — algebraicznych. Prace

te kontynuował po przeprowadzeniu się (z przyczyn rodzinnych) do Warszawy w końcu 1975 roku i zakończył je doktoratem obronionym (z wyróżnieniem) w 1983 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej (promotor — profesor Mieczysław Grobelny). Rezultatem praktycznym był eksperymentalny program analizy czasowej nieliniowych dynamicznych układów elektronicznych.

Od 1976 roku pracuje w Zakładzie Systemów Teletransmisyjnych Instytutu Telekomunikacji, na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej, Politechniki Warszawskiej, kolejno jako asystent, adiunkt (od 1984 roku) i profesor nadzwyczajny (od 2010 roku). W pierwszym okresie zajmował się, będąc członkiem zespołu kierowanego przez Piotra Bublewicza, techniką wokoderową, tzn. kompresją telefonicznego sygnału mowy do przepływności 1000–3000 b/s. Zespół Piotra Bublewicza opracował w końcu lat siedemdziesiątych ubiegłego stulecia pierwszy w Polsce wokoder kanałowy, a następnie wokoder formantowy — kanałowy o przepływnościach 1200 i 2400 b/s.

Duży wpływ na przebieg pracy naukowej Przemysława Dymarskiego miał ośmiomiesięczny staż w École Nationale Supérieure des Télécommunications (ENST) w Paryżu w 1986 roku, gdzie nawiązał współpracę z profesorem Nicolasem Moreau, która trwa po dzień dzisiejszy. Na zaproszenie strony francuskiej odbył kilkanaście wizyt w ENST. W pierwszym okresie współpraca obejmowała kompresję mowy metodami predykcji — wektorowymi (kodery CELP), a w kolejnym okresie kodowanie transformaty sygnałów fonicznych z wykorzystaniem kwantyzacji wektorowej. Rezultatem było opracowanie kodera sygnału monofonicznego o paśmie 16 kHz, charakteryzującego się zmienną przepływnością binarną (od 32 do 64 kb/s). W ostatnim okresie współpraca z Nicolasem Moreau koncentruje się wokół problemów znakowania wodnego sygnałów fonicznych

i „rzadkiego” modelowania sygnałów w zastosowaniu do kompresji mowy.

Zdobyte doświadczenia zostały wykorzystane w pracy zamówionej przez KBN dotyczącej m.in. opracowania kodera sygnału mowy o zmiennej przepływności binarnej (2.4/4.8/8.0 kb/s). We współpracy z Wojskowym Instytutem Łączności i firmą i Tel-KA powstał również wokoder radiowy, dla „cyfryzacji” radiostacji krótkofalowych.

Innym kierunkiem zainteresowań naukowych Przemysława Dymarskiego jest synteza mowy z tekstu i rozpoznawanie mowy. We współpracy z Arturem Janickim, Sławomirem Kulą oraz firmą ELAN-Informatique z Tuluzy, brał udział w opracowaniu modelu syntezatora difonowego, umożliwiającego sterowanie intonacją na poziomie wyrazowym i zdaniowym. Od kilku lat prowadzi również prace nad pomiarami jakości sygnału mowy, muzyki i obrazu ruchomego — w zastosowaniu do badań jakości usług telekomunikacyjnych.

Przemysław Dymarski kieruje Zespołem Przetwarzania Sygnału Mowy, złożonym z pracowników i doktorantów Zakładu Systemów Teletransmisyjnych.

Wyniki prac Przemysława Dymarskiego w dziedzinie kompresji mowy i innych sy-

gnałów akustycznych zostały opublikowane w rozprawie habilitacyjnej *Predykcyjne i wektorowe metody kompresji sygnału mowy*, obronionej w końcu 2003 roku.

Swoje doświadczenia w pracy naukowej i inżynierskiej wykorzystuje w dydaktyce i kształceniu kadry na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych. Ma główny udział w opracowaniu i prowadzeniu wykładów i laboratoriów: „Przetwarzanie sygnałów w telekomunikacji”, „Podstawy teoretyczne multimediów”, oraz pewien udział w przedmiotach „Podstawy transmisji cyfrowej”, „Systemy teletransmisyjne” i „Communications”. Jest współautorem 2 skryptów wydanych w Wydawnictwach Politechniki Warszawskiej, prowadził kilkadziesiąt prac dyplomowych i 3 doktorskie (jedna praca po obronie). Na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych kieruje specjalnością Sieci i systemy telekomunikacyjne, jest członkiem Wydziałowej Komisji Akredytacji Przedmiotów i Komisji Wyborczej. Jest też członkiem Komitetu Technicznego ds. Multimediów Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, koordynuje prace nad tłumaczeniem norm ITU i ETSI.

Mieszka w podwarszawskim Konstancinie-Jeziornej, lubi góry latem i zimą, ma dwie córki — harfistki.

D

dymowski

STANISŁAW DYMOWSKI (1936–1988)

Stanisław Dymowski urodził się 8 grudnia 1936 roku w Warszawie. Po uzyskaniu w 1954 roku świadectwa dojrzałości w warszawskim LO im. Józefa Poniatowskiego podjął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1957 roku, będąc jeszcze studentem, rozpoczął pracę zawodową w Katedrze Telegrafii Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej, na stanowisku młodszego asystenta. Po uzyskaniu w 1960 roku dyplomu magistra inżyniera łączności przeniósł się w 1961 roku do Zakładu Podstaw Teleelektryki w Katedrze Podstaw Telekomunikacji, awansując na stanowisko star-

szego asystenta, a w 1966 roku na stanowisko adiunkta. W latach 1961–1963 był związany równoległe z Katedrą Radiotechniki. W 1973 roku Rektor PW powierzył mu funkcję kierownika Zakładu Teorii Obwodów w Instytucie Podstaw Elektroniki, a w rok później rozpoczął pracę w Instytucie Łączności, pozostając na Politechnice Warszawskiej na pół etatu aż do 1981 roku. W Instytucie Łączności pracował do chwili swej przedwczesnej śmierci.

W 1965 roku Stanisław Dymowski uzyskał stopień doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy *Probabilistyczna analiza pewnych charakterystyk liniowych układów elektrycznych*, a w 1972 roku — stopień naukowy doktora habilitowanego na podstawie rozprawy *O teorii syntezy liniowych pasywnych czwórników RC w strukturach kanonicznych*. Oba stopnie nadała mu Rada Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

W 1972 roku Stanisław Dymowski został powołany na stanowisko docenta, a w 1985 roku uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk technicznych. Był człowiekiem niezwykle prawym, szlachetnym i skromnym. Bez reszty poświęcił się nauce, wnosząc w jej rozwój znaczący wkład, zwłaszcza w zakresie syntezy liniowych układów elektrycznych, teorii informacji, teorii sygnałów dyskretnych oraz zagadnień systemowych i konstrukcyjnych sieci teleinformatycznych. Opublikował kilkadziesiąt prac w czołowych czasopismach naukowych, w tym głównie w „Rozprawach Elektrotechniki” Polskiej Akademii Nauk i „Archiwum Elektrotechniki” Polskiej Akademii Nauk, prac oryginalnych, będących rezultatem jego własnych dociekań teoretycznych i przeprowadzonych doświadczeń laboratoryjnych.

Tematyka publikacji Stanisława Dymowskiego jest odbiciem ewolucji jego zainteresowań naukowych w szeroko pojętych dziedzinach teorii obwodów i telekomunikacji. Początkowe prace dotyczyły problematyki analizy widmowej sygnałów okresowych w skończonym przedziale czasu, korekcji

Słowa kluczowe

- elektrotechnika teoretyczna
- teoria obwodów
- teoria informacji
- teoria sygnałów
- analiza i synteza układów pasywnych
- telekomunikacja
- teleinformatyka

próbek ergodycznych procesów stochastycznych oraz realizacji dopasowania falowego czwórników RLC o bezzerowej funkcji przenoszenia.

W latach siedemdziesiątych opublikował m.in. pracę *Funkcje modelujące przebiegi elektryczne i niektóre ich właściwości* (1970), w której podaje oryginalną propozycję definicji unormowanej, liniowej przestrzeni funkcyjnej wszelkich modeli sygnałów elektrycznych przy przyjęciu normy w tej przestrzeni równoważnej wartości skutecznej sygnału. W 1974 roku publikuje pracę *RC Two-ports Synthesis in Canonical Structures*. Wspólnie z R. Biernackim opublikował ponadto pracę *Związek warunków Raisbecka i warunków residuów dla liniowych trójkątów RC* (1979). Jest także współautorem dzieła *Mathematik Handbuch für Technik und Naturwissenschaft* (wydanego przez Verlag Harri Deutsch, Zurich–Frankfurt a. Main, 1975). W latach osiemdziesiątych dominującą tematyką badawczą Stanisława Dymowskiego jest teoria sygnałów dyskretnych. Publikuje wiele prac dotyczących tzw. przekształceń transmisyjnych sygnałów dyskretnych oraz modeli matematycznych sygnałów izochronicznych generowanych przez terminale danych. Znaczące pozycje w dorobku naukowym stanowią również prace nie publikowane, wykonywane na potrzeby obronności kraju.

Integralnym nurtem działalności Stanisława Dymowskiego były zajęcia dydaktyczne, do których przywiązywał ogromną wagę. Wykładał m.in. „Podstawy elektrotechniki teoretycznej”, „Teorię obwodów” oraz „Teorię sygnałów i informacji”. W swej pracy dydaktycznej kładł zawsze nacisk na odpowiednią interpretację inżynierską omawianych zagadnień. Stąd wynikało ciągłe dążenie do modernizacji ujęcia wykładanych przedmiotów. Był między innymi organizatorem pierwszego laboratorium ilustrującego podstawowe prawa teorii obwodów. Opracował pierwszy w Polsce skrypt *Elementy teorii informacji*, będący przez długie lata podstawową i jedyną pomocą dydaktyczną dla studentów w zakresie przedmiotów „Teoria informacji” i „Teoria sygnałów i informacji”. Opracował także skrypt *Zadania z teorii obwodów*. Wychował wiele roczników inżynierów elektroników. W ostatnich latach jego działalności dydaktycznej opiekował się przede wszystkim dyplomantami i doktorantami Instytutu Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej. Za osiągnięcia w pracy naukowej i dydaktycznej był wielokrotnie wyróżniony nagro-

dami Rektora Politechniki Warszawskiej, Ministra Łączności, Ministra Obrony Narodowej oraz Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Podczas pracy w Instytucie Łączności Stanisław Dymowski przez pięć lat kierował Zakładem Transmisji Danych, dużym pięćdziesięcioosobowym zespołem naukowo-badawczym, przemianowanym w 1975 roku w Zakład Teleinformatyki. Równolegle był koordynatorem prac naukowo-badawczych w ramach problemu „Rozwój jednolitej sieci telekomunikacyjnej państwa — systemy i urządzenia”. Prowadził także, jako kierownik 3 tematy badawcze: „Opracowanie, opanowanie produkcji i wprowadzenie do eksploatacji nowoczesnych systemów transmisji danych”, „Budowa eksperymentalnego systemu pilotowego krajowej sieci transmisji danych” oraz „Systemy, urządzenia i sieci teleinformatyczne”. Szczególnie dużo uwagi poświęcił doświadczalnej sieci teleinformatycznej z komutacją pakietów z trzema węzłami komutacyjnymi w Warszawie, Gdańsku i Katowicach. Współpracował w tym zakresie z Międzynarodowym Instytutem Stosowanych Badań Systemowych (IISAS) w Wiedniu oraz nawiązał kontakty naukowe z Wyższym Instytutem Poczty i Telekomunikacji (CNET) w Paryżu, a także z placówkami naukowymi Szwajcarii i Wielkiej Brytanii.

W 1980 roku Stanisław Dymowski objął w Instytucie Łączności funkcję pełnomocnika dyrektora ds. badań podstawowych i rozwoju kadry naukowej. Ponadto był w latach 1976–1980 kierownikiem Zespołu Koordynacyjnego Transmisji Danych w Komitecie Naukowym ds. CCITT, jak również stałym przewodniczącym Ministerstwa Łączności w Radzie Specjalistów ds. Jednolitego Systemu Elektronicznych Maszyn Cyfrowych. Od 1976 roku brał czynny udział w pracach Sekcji Sieci Komputerowych Komitetu Informatyki Polskiej Akademii Nauk. Na początku lat osiemdziesiątych został wybrany członkiem korespondentem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Przez ostatnie lata piastował stanowisko Sekretarza Naukowego Instytutu Łączności, będąc jednocześnie wiceprzewodniczącym Rady Naukowej tego Instytutu.

Stanisław Dymowski zmarł w Warszawie 9 listopada 1988 roku w pełnym rozkwicie sił twórczych. Pozostawił żonę Urszulę, również długoletniego pracownika naukowo-dydaktycznego Instytutu Podstaw Elektroniki Politechniki Warszawskiej, oraz syna i córkę.

D

e b e r t

JAN TADEUSZ EBERT

Jan Tadeusz Ebert urodził się 28 maja 1931 roku w Warszawie. Brał udział w Powstaniu Warszawskim jako żołnierz kompanii 2 pułku Armii Krajowej „Baszta” na Mokotowie. Maturę uzyskał w 1949 roku w warszawskim Liceum im. Hugo Kołłątaja, a następnie rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej (później, od chwili utworzenia, na Wydziale Łączności). Dyplom inżyniera elektronika uzyskał w 1953 roku, a magistra inżyniera w 1956 roku. Od 1951 roku, już podczas studiów, pracował w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych pod kierunkiem profesora Stanisława Ryżki. Zajmował kolejno stanowiska: asystenta, adiunkta, profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego. Stopień naukowy doktora inżyniera nauk technicznych otrzymał w 1963 roku po obronie rozprawy *Właściwości cewek indukcyjnych w pobliżu rezonansu własnego* (pro-

motor — profesor Stanisław Ryżko). Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskał na wniosek Rady Wydziału Elektroniki w 1969 roku, po zaprezentowaniu monografii *Optymalizacja obwodów rezonansowych dużej mocy* i serii publikacji na ten temat.

Technika dużych mocy wielkiej częstotliwości stanowiła od początku przedmiot zainteresowań naukowych i wielu prac, w których Jan T. Ebert brał udział, nierzadko w roli kierowniczej. Należały do nich: konstrukcja i doskonalenie wszelkich źródeł mocy wielkiej częstotliwości, takich jak nadajniki radiowe, generatory do grzania indukcyjnego i dielektrycznego, do akceleratorów cząstek elementarnych itp. Prace i publikacje obejmowały różne aspekty: metody projektowania oraz metody badań i pomiarów podzespołów, układów i urządzeń. Jednym z oryginalnych osiągnięć o charakterze podstawowym było rozwinięcie graficznych, a później cyfrowych, metod analizy układów nieliniowych. Wyniki zostały opublikowane w kilkudziesięciu artykułach w czasopiśmie i referatach konferencyjnych (w większości autorskich) oraz we współautorskich książkach: J. Kijak, J. Ebert, *Podzespoły radiotechniczne* (Wydawnictwo MON, wyd. I — 1959, wyd. II — 1961); S. Ryżko, J. Ebert, *Wzmacniacze rezonansowe i generatory mocy wielkiej częstotliwości* (WNT, 1968, wyd. II — 1971); J. Ebert, A. Fiok, *Obliczanie wzmacniaczy i generatorów mocy wielkiej częstotliwości* (WNT, 1971); W. Kiełek, J. Ebert, A. Słowikowski, *Laboratorium Techniki Emisji* (skrypt, Wydawnictwa Politechniki Warszawskiej, 1971). Owocem pośrednim prac naukowo-technicznych było 5 patentów (w tym 2 współautorskie), jeden z nich został wdrożony w przemyśle (Zakłady „Wareł”).

Wartość większości prac polegała na kompleksowym potraktowaniu zadania: od przyczynków teoretycznych bądź koncepcji nowych rozwiązań poprzez wnikliwe procedury eksperymentalne, nierzadko wymagające rozwinięcia oryginalnych metod pomiaru, do sprawdzonych konstrukcji lub starannie

dopracowanych metod projektowania. Ten ostatni aspekt wzbogacał zarówno treści wykładów oraz ćwiczeń dla studentów, jak i podręczniki.

Jan T. Ebert prowadził wykłady na wyższych semestrach studiów z „Urządzeń radionadawczych”, „Techniki mocy wielkiej częstotliwości” i „Podzespołów radiowych”. Wypromował około 50 dyplomantów — magistrów oraz 9 doktorów. Kierując przez wiele lat Zakładem Urządzeń Radiotechnicznych (1970–2000) doczekał się kilku awansów na profesorów swoich młodszych kolegów (w kraju i za granicą).

Działalność związana z rozwojem kadry wykracza poza Uczelnię, Jan T. Ebert od 1991 roku pracuje jako członek (a drugą kadencję jako wiceprzewodniczący) sekcji Nauk Technicznych Centralnej Komisji ds. Tytułu i Stopni Naukowych. Jest autorem licznych recenzji prac doktorskich i habilitacyjnych oraz ponad 100 superrecenzji zleczanych przez tę Komisję.

Przez ponad 50 lat zatrudnienia w Politechnice Warszawskiej Jan T. Ebert był ściśle związany z Wydziałem — o kolejnych nazwach — Łączności, Elektroniki, a obecnie Elektroniki i Technik Informacyjnych, biorąc żywy udział w pracy dla środowiska akademickiego. W latach 1963–1967 był delegatem pomocniczych pracowników nauki do Rady Wydziału. Od 1970 roku, po habilitacji i nominacji na docenta, pełnił funkcję sekretarza Rady Wydziału, do września 1971 roku, gdy został prodziekanem. Funkcję tę sprawował przez 2 kadencje. W latach 1971–1972 pełnił dodatkowo obowiązki zastępcy dyrektora ds. dydaktycznych w Instytucie Radioelektroniki. W latach 1975–1980 był dyrektorem tego Instytutu. Jako dyrektor rozwinął Zakład Doświadczalny przy Instytucie.

W 1982 roku otrzymał tytuł i stanowisko profesora nadzwyczajnego, a w 1984 roku został wybrany na dziekana Wydziału Elektroniki, którą to funkcję pełnił przez 2 kadencje (do 1990 roku), inicjując reformę kształcenia na Wydziale. W realizacji tej reformy brał czynny udział po 1990 roku, kierując przez 2 kadencje Radą Programową (jedną z dwóch), a następnie, do 2002 roku, Komisją Rady Wydziału ds. Kształcenia.

W 1981 roku został wybrany przez Radę Wydziału na członka Senatu Politechniki Warszawskiej. W tej roli brał udział w kilku komisjach senackich (był m.in. przewodniczącym Senackiej Komisji Etyki, 1996–1999; członkiem Komisji Kształcenia, w której pro-

pagował pionierskie doświadczenia swojego Wydziału). Od 1984 roku był dalej członkiem Senatu jako dziekan — przez 2 kadencje, a przez następne 2 kadencje jako delegat Rady Wydziału (łącznie 15 lat). W ciągu tych dwóch ostatnich kadencji (1999–2002) był przewodniczącym Rektorskiej Komisji Nagród i Odznaczeń. W tej roli oraz jako członek Komisji Senackiej ds. Rozwoju Kadr przyczynił się do prowadzenia właściwej polityki kadrowej na Uczelni. Obecnie jest członkiem 2 komisji senackich: Etyki oraz Historii i Tradycji.

Zadania poza Uczelnią to m.in. udział w wielu radach naukowych (w 2 przypadkach w roli przewodniczącego), w zespole ekspertów MEN, a także funkcje społeczne, jak np. wiceprzewodniczącego Rady Dzielnicy Śródmieście (w okresie odbudowywania samorządności, w latach 1990–1994). Był także członkiem Centralnego Kolegium Radioelektroniki przy Zarządzie Głównym Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej, komitetów Union Radio-Scientifique Internationale (URSI), Comité Consultatif International des Radiocommunications (CCIR), Institute of Electrical Engineers (IEE) oraz Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk (od 1967 roku; w jednej kadencji — wiceprzewodniczący).

Za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne otrzymał 6 nagród Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, nagrodę Ministra Obrony Narodowej oraz wiele nagród Rektora Politechniki Warszawskiej. W 2002 roku został odznaczony Medalem Politechniki Warszawskiej (Nr 10 — najwyższe, po doktoracie *Honoris Causa*, wyróżnienie nadawane przez Uczelnię).

Jego aktywność została też nagrodzona odznaczeniami państwowymi: Złoty Krzyż Zasługi (1973), Krzyż Kawalerski (1984) i Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1994) oraz resortowymi: Medal Komisji Edukacji Narodowej (1988), srebrny i złoty Medal „Za Zasługi dla Obronności Kraju” (1990). Za udział w Powstaniu otrzymał Warszawski Krzyż Powstańczy (1983) oraz Krzyż Armii Krajowej (1986).

Jest żonaty, ma dwóch synów i ośmioro wnucząt. W wolnym czasie uprawia żeglarsstwo oraz turystykę górską i krajoznawczą.

E

felicki

JAN FELICKI

Jan Felicki urodził się 13 sierpnia 1927 roku w Radzyminie w rodzinie nauczycielskiej. Szkołę powszechną ukończył w 1939 roku we Włocławku. W sierpniu 1939 roku ojciec został powołany do wojska jako oficer rezerwy, dostał się do niewoli sowieckiej (Koziełsk) i został zamordowany w Katyniu. W grudniu 1939 roku rodzina Felickich została wysiedlona z Włocławka i zamieszkała w Jabłonie pod Warszawą. Na początku 1943 roku złożył przysięgę jako żołnierz Armii Krajowej. W czasie Powstania Warszawskiego walczył w Grupie „Kampinos”.

W styczniu 1945 roku wrócił do Włocławka, gdzie pracował na kolei i uczył się w liceum dla pracujących. W 1946 roku zdał maturę i rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Studia ukończył w 1952 roku uzyskując tytuł magistra inżyniera.

Pracę w Politechnice Warszawskiej rozpoczął 1 maja 1951 roku na stanowisku adiunkta

na Wydziale Łączności. Był to pierwszy rok funkcjonowania Wydziału, a zadaniem adiunkta dziekanatu było prowadzenie wszystkich spraw organizacyjnych, poczynając od rozkładu zajęć, poprzez rejestracje studentów, kończąc na protokołowaniu posiedzeń Rady Wydziału.

Od początku roku akademickiego 1952/1953 przeszedł do pracy w kierowanej przez profesora Stanisława Kuhna Katedrze Techniki Łączenia. W ramach tej Katedry, ówczesny kandydat nauk technicznych Władysław Findeisen organizował nową specjalność: automatyka i telemechanika, a Jan Felicki został jego pierwszym współpracownikiem. Już w semestrze letnim 1952/1953 rozpoczął wykład „Telemechanika i automatyka” na Wydziale Komunikacji, a od początku roku akademickiego 1953/1954 objął wykład „Sterowanie zdalne” na Wydziale Łączności i równocześnie rozpoczął wykład „Układy przekaźnikowe” na Wydziale Elektrycznym. Były to wykłady pionierskie, niemające wcześniejszych wzorów w polskim szkolnictwie wyższym.

W 1954 roku został powołany na adiunkta w nowo utworzonej Katedrze Automatyki i Telemechaniki. Jesienią 1955 roku przejął od J. Bromirskiego z Politechniki Wrocławskiej prowadzenie wykładu „Telemechanika”, który prowadził (z przerwami) prawie 20 lat. W czerwcu 1957 roku był kierownikiem grupy studentów nowej specjalności odbywających jednomiesięczną praktykę w uczelniach Moskwy i Leningradu. Od września tego roku odbył siedmiomiesięczny staż w Szwecji, pracując w koncernie ASEA. Opracował tam kilka oryginalnych i wdrożonych do praktyki układów sterowania zdalnego, m.in. do sterowania stacjami przetwornikowymi w energetycznej, kablowej linii przesyłowej prądu stałego pod Kanałem La Manche. Brał także udział w pracach prowadzonych przez Katedrę na potrzeby instytucji zewnętrznych. Miedzy innymi był głównym referentem obszernej pracy zespołowej prowadzonej na zlecenie Terenowej Obrony

Przeciwlotniczej (TOPL), dotyczącej sterowania częstotliwością akustyczną po sieci energetycznej. Był również głównym redaktorem opracowania poświęconego koncepcji sterowania rurociągiem naftowym „Przyjaźń”. W ramach tej pracy opatentował (wspólnie z W. Findeisenem i L. Margańskim) sposób ciągłej kontroli stanu rurociągu. W ramach przygotowywania pracy doktorskiej, w latach 1959–1961, odbył kilkumiesięczne staże w Moskwie oraz Leningradzie. W 1961 roku obronił na Wydziale Łączności pracę doktorską.

W latach siedemdziesiątych XX w. rozpoczął pracę dydaktyczną w dziedzinie zarządzania oraz organizacji działalności badawczej i rozwojowej; wykładał na studium podyplomowym INES, gdzie prowadził kilkadziesiąt prac końcowych, oraz na wielu kursach organizowanych przez Ośrodki Postępu Technicznego w Katowicach i Warszawie.

Wypromował ponad 20 dyplomantów. Był promotorem trzech i recenzentem sześciu prac doktorskich.

W lutym 1968 roku został dyrektorem Instytutu Tele- i Radiotechnicznego, działającego w resorcie przemysłu maszynowego. Przeszedł procedury kwalifikacyjne Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej i został samodzielnym pracownikiem badawczym.

W latach 1970–1979 pracował na kierowniczych stanowiskach w administracji państwowej zajmującej się atomistyką: Zastępcy Pełnomocnika Rządu ds. Wykorzystania Energii Jądrowej (1970–1973), prezesa Urzędu Energii Atomowej (1973–1976), podsekretarza stanu w Ministerstwo Energetyki i Energii Atomowej (1976–1979). Do jego obowiązków należał nadzór nad całym obszarem atomistyki, w szczególności nad instytutami badawczymi i placówkami rozwojowymi. Kierował również współpracą międzynarodową Polski w obszarze atomistyki. Był przedstawicielem Polski w Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA), prezydentem Konferencji Generalnej MAEA (1975), a następnie przez dwie kadencje wiceprzewodniczącym jej Rady Zarządzającej.

W 1975 roku Jan Felicki został powołany na stanowisko profesora kontraktowego Politechniki Warszawskiej. W 1990 roku, w związku z wejściem w życie nowej ustawy, która nie przewidywała możliwości zatrudnienia profesorów kontraktowych nieposiadających stopnia doktora habilitowanego, odszedł z pracy w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej.

W 1947 roku wstąpił do ZNMS (młodzieżowej organizacji PPS), a w 1952 roku do PZPR. Był sekretarzem organizacji partyjnej Wydziału Łączności (1955–1958), I sekretarzem Komitetu Zakładowego PZPR Politechniki Warszawskiej (1961–1962). Od 1968 roku do końca lata siedemdziesiątych był członkiem Komitetu Warszawskiego PZPR. Pełnił funkcje przewodniczącego komisji zajmującej się problematyką postępu technicznego oraz problematyką nauki i szkolnictwa wyższego. W 1987 roku wystąpił z partii.

Był członkiem wielu ciał kolegialnych w dziedzinie nauki i postępu technicznego. Wchodził w skład wielu komisji Rady Wydziału, komisji senackich i rektorskich Politechniki Warszawskiej. Zasiadał również w organach Polskiej Akademii Nauk — przez kilka kadencji był członkiem Komitetu Automatyki i Cybernetyki, Komitetu Naukoznawstwa oraz Komitetu Badań i Prognoz „Polska 2000”. Przez 20 lat był członkiem Państwowej Rady Pokojowego Wykorzystania Energii Jądrowej. Przez kilka kadencji był członkiem Komitetu Nagród Państwowych i wchodził w skład prezydium tego Komitetu. Działał także w komisjach powoływanych przez prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego. Przez wiele kadencji był członkiem Rady Naukowej Instytutu Łączności oraz Rady Naukowej INES Politechniki Warszawskiej.

W 1950 roku został członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP). W końcu lat sześćdziesiątych rozpoczął aktywną działalność w tym Stowarzyszeniu. Pełnił następujące funkcje: członka Zarządu Głównego, wiceprezesa (przez blisko 10 lat), przewodniczącego Centralnej Komisji Organizacyjnej, członka Centralnej Komisji Odznaczeń i Wyróżnień, członka Zarządu Oddziału EIT w Warszawie oraz przewodniczącego Centralnej Komisji Historycznej (1998–2002). Obecnie jest przewodniczącym Centralnej Komisji Odznaczeń i Wyróżnień. Za aktywną działalność w Stowarzyszeniu został wyróżniony m.in.: Złotą Odznaką Honorową SEP, Złotą Odznaką Honorową Naczelnej Organizacji Technicznej, godnością „Zasłużony Senior Stowarzyszenia Elektryków Polskich” (1993) oraz godnością członka honorowego Stowarzyszenia Elektryków Polskich (2002).

Jest żonaty, ma dwoje dzieci, oraz czterech wnuków.

fiatłkowski

**KONRAD
RAFAŁ FIAŁKOWSKI**

Konrad Rafał Fiałkowski urodził się 29 grudnia 1939 roku w Lublinie. Tam ukończył w 1957 roku Liceum Ogólnokształcące im. Jana Zamoyskiego. W tym samym roku uzyskał dyplom V Olimpiady Fizycznej i rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1959 roku, niezależnie od studiów, podjął pracę zawodową i był operatorem pierwszej polskiej maszyny cyfrowej XYZ, a następnie programistą w Zakładzie Aparatów Matematycznych Polskiej Akademii Nauk. Był współautorem kompendiów programowania w językach SAS (System Adresów Symbolicznych) i SAKO (System Automatycznego Kodowania) opracowanych w tym Zakładzie.

W 1962 roku ukończył specjalność Maszyny matematyczne i uzyskał dyplom magistra inżyniera. Po przeniesieniu służbowym z Zakładu Aparatów Matematycznych Polskiej Akademii Nauk do Politechniki Warszawskiej pracował jako nauczyciel akademicki na stanowisku asystenta, starszego asystenta, a następnie (od 1964 roku) adiunkta w Katedrze Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiowych Wydziału Łączności, przekształconej później w Katedrę Budowy Maszyn Matematycznych Wydziału Elektroniki. W tym czasie opublikował jedną z pierwszych książek w języku polskim z zakresu maszyn matematycznych: *Maszyna ZAM-2* (WNT, 1963). Stopnie doktora i doktora habilitowanego uzyskał odpowiednio w 1964 i 1966 roku na Wydziale Elektroniki za prace z arytmetyki maszyn cyfrowych. Część pracy habilitacyjnej opublikowana została w „IEEE

Transactions on Electronic Computers” (1966). W 1966 roku, jako projektodawca specjalizowanej maszyny cyfrowej do zastosowań biomedycznych (ANOPS), uzyskał nagrodę „Mistrz Techniki” oraz nagrodę Komitetu Nauki i Techniki. Jest autorem bądź współautorem ośmiu patentów (niektóre wykorzystane zostały w maszynie ANOPS). Maszyna ta w latach sześćdziesiątych i siedemdziesiątych była produkowana w dużej liczbie egzemplarzy w Politechnice Warszawskiej.

W 1966 roku uzyskał stanowisko docenta na Wydziale Elektroniki. W latach 1967–1968 był Prodziekanem ds. Ogólnych Wydziału Elektroniki. Opracował i prowadził wykłady: „Organizacja maszyn cyfrowych”, „Wprowadzenie do informatyki”, „Programowanie w języku ALGOL”, „Programowanie w języku FORTRAN”, oraz seminaria: „Arytmetyka komputerowa i modelowanie komputerowe”. Jest współautorem dwu skryptów. Poza Wydziałem Elektroniki wykładał na Wydziale Inżynierii Chemicznej. Opublikował książkę *Autokody i programowanie maszyn cyfrowych* (1965–1974, 3 wydania). W 1968 roku w semestrze jesiennym prowadził badania jako stypendysta Fundacji Forda w Moore School, University of Pennsylvania, a w 1969 roku pracował jako *visiting associate professor* w University of Kentucky. Badania dotyczyły metod znanych później jako genetyczne algorytmy. Rezultaty badań przedstawione zostały na Pierwszej i Drugiej International Joint Conference on Artificial Intelligence (IJCAI), w Washingtonie DC (1969) i Londynie (1971).

W 1973 roku uzyskał tytuł i stanowisko profesora nadzwyczajnego. Opublikował (wraz z Jackiem J. Bańkowskim) książki: *Wprowadzenie do informatyki* (PWN, 1978,

Słowa kluczowe

- informatyka
- programowanie
- modelowanie cyfrowe
- architektura i organizacja maszyn cyfrowych

1981) i *Programowanie w języku FORTRAN* (PWN, 7 wydań, 1972–1987). W 1972 roku stworzone zostało w Politechnice Warszawskiej stanowisko Pełnomocnika Rektora ds. Informatyki, na które został powołany. Z inicjatywy pełnomocnika wszystkie wydziały Politechniki Warszawskiej (z wyjątkiem Wydziału Architektury) wprowadziły do swych programów wykład wprowadzający do informatyki uzupełniony ćwiczeniami programistycznymi w języku ALGOL. Do prowadzenia ćwiczeń uzupełniony został sprzęt komputerowy w istniejących ośrodkach obliczeniowych i powstał projekt dużego ośrodka obliczeniowego dla „terenów południowych” Politechniki.

W 1973 roku utworzony został Centralny Ośrodek Obliczeniowy Politechniki Warszawskiej (COI) na prawach międzywydziałowego instytutu i Konrad Fiałkowski powołany został na jego dyrektora. W COI zainstalowano dwie końcówki zdalnego dostępu do komputera CDC Cyber 70 umiejscowionego w Instytucie Badań Jądrowych w Świerku. Prace badawcze prowadzone w Politechnice uzyskały w ten sposób zaplecze obliczeniowe. W COI opracowany został również projekt rozwoju informatyki w Politechnice Warszawskiej. Konrad Fiałkowski był koordynatorem wszystkich tych przedsięwzięć.

W 1975 roku, wskutek likwidacji COI, Konrad Fiałkowski wraz z całym zespołem merytorycznym COI przeszedł do Instytutu Informatyki Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej, gdzie objął funkcję dyrektora i koordynatora prac badawczych dla wdrożenia systemu SINTO (jednego z czterech krajowych systemów informatycznych, obok PESEL-a, CENPLAN-u, i SPIS-u). Oprócz koordynacji prac badawczych i wdrożeniowych dla systemu SINTO, Instytut produkował oprogramowanie sprzedawane do przemysłu.

W 1981 roku Konrad Fiałkowski uzyskał tytuł profesora zwyczajnego. W latach 1977–1978 był profesorem kontraktowym Politechniki Wrocławskiej, a w latach 1976–1981 konsultantem UNESCO. W tym czasie rozpoczął badania z antropologii systemowej, które kontynuowane są do chwili obecnej. W 1978 roku, opierając się na niezawodnościowych postulatach von Neumana, postawił tezę, że powstanie mózgu człowieka było efektem ubocznym stresu cieplnego. Kilka jego artykułów związanych z tą tezą ukazało się w „Current Anthropology” i teza ta jest cytowana w wielu publikacjach.

W latach 1970–1980 był promotorem 10 zakończonych przewodów doktorskich. Kil-

ku członków zespołu kierowanego przez niego w Centralnym Ośrodku Obliczeniowym Politechniki Warszawskiej i Instytucie Informatyki Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej uzyskało tytuły profesorów.

W 1981 roku Konrad Fiałkowski objął stanowisko specjalisty ds. informatyki w United Nation Industrial Development Organization (UNIDO) w Wiedniu, a następnie kierownika Informatics Unit stworzonego w tej Organizacji. Prowadził i nadzorował wdrożenia systemów informatycznych w krajach Azji, Ameryki Południowej oraz Karaibów i w Afryce (1981–1995). Był też konsultantem Banku Światowego, który finansował niektóre z wdrażanych projektów.

W latach 1989–1995 był członkiem Kommission fuer Entwicklungsfragen, Osterreichische Akademie der Wissenschaften. Pozostając w kontakcie z Uniwersytetem Wiedeńskim, prowadził badania w zakresie modelowania komputerowego specjacji sympatrycznej. Wyniki tych badań opublikował w dwu artykułach zamieszczonych w „Journal of Theoretical Biology” (1988 i 1992).

Od 1995 roku Konrad Fiałkowski jest *full professor (adjunct)* w Rensselaer Polytechnic Institute w Troy New Jersey, USA, a od 1997 roku profesorem zwyczajnym Uniwersytetu Warszawskiego. Opracował i opublikował (1995) projekt ideowy konceptora — maszyny przetwarzającej koncepty, nie wykorzystującej przy tym reprezentacji numerycznej. W 2000 roku wraz z Bolesławem Szymańskim, opierając się na architekturze konceptora, zaproponował mechanizm uzyskiwania kompetencji gramatycznych języka naturalnego w rozwoju osobniczym człowieka.

Był konsultantem w projekcie National Science Foundation (NSF) w USA.

Od 1968 roku jest członkiem (*senior member*) IEEE. W latach 1975–1982 był przewodniczącym Polskiego Komitetu międzynarodowej Fundacji Dokumentacji (FID).

Jest żonaty, ma jedno dziecko. W wolnych chwilach zajmuje się pisaniem książek fabularnych (napisał dwie i kilkanaście opowiadań). Ostatnia publikacja fabularna (1999) została zamieszczona w *Czytam świat — Pierwsza klasa gimnazjum — język polski*. Jego utwory były tłumaczone na 13 języków. W latach 1970–1983 był członkiem Związku Literatów Polskich. Obecnie członek Stowarzyszenia Pisarzy Polskich.

fijałkowski

WIESŁAW JAN FIJAŁKOWSKI (1907–2000)

Wiesław Jan Fijałkowski urodził się 16 maja 1907 roku w Warszawie. Uczęszczał do gimnazjów im. Mikołaja Reja w Warszawie oraz im. Stefana Czarnieckiego w Chełmie Lubelskim, gdzie uzyskał maturę w 1924 roku. Studiował przez rok w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, a następnie na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, gdzie otrzymał dyplom inżyniera elektryka (1933).

W latach 1933–1939 pracował w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym w Warszawie jako kierownik Działu Telegrafii, zastępca kierownika Wydziału Teletechniki, II zastępca dyrektora Instytutu oraz p.o. Dyrektora Instytutu w czasie oblężenia Warsza-

wy we wrześniu 1939 roku. Podczas II wojny światowej był zatrudniony w warsztacie telekomunikacyjnym jako pracownik umysłowy, a po zakończeniu działań wojennych na Pradze, w październiku 1944 roku został dyrektorem Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego. W latach 1945–1947 był wiceprezydentem Warszawy, odpowiedzialnym za odbudowę gospodarki komunalnej. Pod koniec 1947 roku odszedł do Ministerstwa Obrony Narodowej, gdzie w stopniu pułkownika był zastępcą szefa Wojsk Łączności i kierownikiem katedry w Wojskowej Akademii Technicznej, a równocześnie dyrektorem Biura Wojskowego w Ministerstwie Łączności, gdzie następnie (1951–1953) został dyrektorem Departamentu Inwestycyjnego.

Od 1953 roku pracował na stanowisku zastępcy profesora w Politechnice Warszawskiej, gdzie już w poprzednim okresie prowadził wykłady zlecone z telegrafii i rozpoczął tworzenie Katedry Telegrafii. W 1956 roku obronił pracę kandydacką i został docentem. W latach 1962–1968 pracował w Międzynarodowej Unii Telekomunikacyjnej (*Union Internationale de Telecommunication* — UIT) w Genewie jako ekspert ds. regionu Afryki, przebywając w Akrze (Ghana) i w Addis-Abebie (Etiopia), następnie w Algierze jako dyrektor projektu i realizator budowy Narodowej Szkoły Telekomunikacji w ramach Funduszu Specjalnego ONZ. Po powrocie pracował na Politechnice Warszawskiej oraz w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Informatyki w Warszawie jako konsultant (1973–1975). Po przejściu na emeryturę w 1977 roku nadal prowadził aktywną działalność naukową.

Obszar jego specjalizacji naukowej i dydaktycznej obejmował teorie czwórników, telegrafii, telekopię, transmisję sygnałów w kanałach pasmowych, działanie sieci, informatykę, doskonalenie słownictwa, nauki społeczne. Rozwiązał wiele zagadnień naukowo-technicznych, doprowadzając do realizacji polskich pierwowzorów rozmaitych urzędzeń, jak np.: telegrafii podakustycznej (1934), akustycznej telegrafii wielokrotnej

(1936–1937), przekaźników polaryzowanych, telegrafii nadakustycznej (1938), odbiornika telegraficznego (1949), krajowego dalekopisu — wspólnie z Polskimi Zakładami Teletechnicznymi — oraz do przygotowania nowych usług: fototelegrafii (1937) i teleksu (1938). Za te osiągnięcia został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1938).

W okresie powojennym niewątpliwą zasługą Wiesława J. Fijałkowskiego było zainicjowanie krajowych prac nad nowoczesnymi rozwiązaniami telegraficznych urządzeń transmisyjnych i telegraficznej aparatury pomiarowej oraz nad metodami i urządzeniami do utrzymania sieci. Szczególnie doniosła w skutkach okazała się jego inicjatywa (1959) rozpoczęcia w Polsce badań nad transmisją danych oraz kontynuowane po powrocie z misji ONZ wielokierunkowe działania stymulujące rozwój teleinformatyki. Doprowadziły one do wdrożeń produkcyjnych i eksploatacyjnych oryginalnych rozwiązań i systemów, do pojawienia się wielu publikacji, do rozwoju wymiany międzynarodowej, a zwłaszcza do wzrostu liczebności i poziomu kadry badawczej i dydaktycznej.

Wiesław J. Fijałkowski był wychowawcą kilku pokoleń specjalistów łączności. W okresie przedwojennym opracował program kształcenia (1937) i wykładał teleografię w Liceum Teletechniki w Warszawie, w okresie powojennym prowadził zajęcia dydaktyczne dla studentów, a ponadto organizował kursy i studia podyplomowe dla czynnych zawodowo inżynierów i techników łączności (1957, 1961, 1968–1977). Wielokrotnie zabierał głos w prasie fachowej na temat szkolenia podyplomowego. Był autorem 4 skryptów i współautorem 2 poradników (1937 i 1974) z dziedziny telegrafii i teleinformatyki. Ponadto opublikował 45 autorskich i 6 współautorskich artykułów naukowych, był autorem 4 patentów z zakresu metod i urządzeń telegraficznych, a także książek: *Zarys telegrafii. Przekazniki telegraficzne* (PWN, Łódź–Warszawa 1956), *Elementy telekomunikacji alfabetycznej* (Wydawnictwo MON, Warszawa 1983), *Teletransmisja telegraficzna* (Państwowe Wydawnictwo Techniczne, Warszawa 1960), a także współautorem i redaktorem książki *Telekopia — technika przesyłania obrazów* (Wydawnictwo MON, Warszawa 1963). Istotny wkład wniósł do rozwoju pojęć i słownictwa w dziedzinie aparatów telegraficznych oraz transmisji telegraficznych (1957–1960).

W jego działalności na arenie międzynarodowej dominował aktywny udział w pra-

cach Komitetów Doradczych Międzynarodowej Unii Telekomunikacyjnej (Union Internationale de Télécommunication — UIT): Comité Consultatif International de Télégraphie (CCIT) i Comité Consultatif International de Telephonie (CCIT), połączonych w 1960 roku w Comité Consultatif International Télégraphique et Téléphonique (CCITT), oraz Comité Consultatif International des Radiocommunications (CCIR), a także International Standard Organization (ISO). Był autorem wielu dokumentów oraz 11 artykułów naukowych w oficjalnym czasopiśmie UIT „Journal des Télécommunications” (1956–1968), uczestnikiem ponad 20 konferencji oraz zgromadzeń plenarnych CCITT (1936–1968), wielokrotnie, jako kierownik delegacji polskiej, był także wiceprzewodniczącym Podkomisji 1/3 CCITT (1956–1960) oraz przewodniczącym XIV Komisji Studiów CCITT — Fototelegrafia (1960–1963). Był inicjatorem i organizatorem posiedzeń Komisji CCITT w 1937 i 1958 roku w Warszawie, przyczynił się znacznie do uzyskania przez Polskę prawa do emisji radiowej na falach długich. Zorganizował współpracę naukową Politechniki Warszawskiej z najważniejszymi uczelniami francuskimi w dziedzinie telekomunikacji — Écoles Nationales Supérieures de Télécommunication w Paryżu i Bretanii (1977–1989), doprowadził do zorganizowania Francusko-Polskiej Wyższej Szkoły Nowych Technik Informatyczno-Komunikacyjnych w Poznaniu. Uczestniczył we współpracy Politechniki Warszawskiej z wyższymi szkołami technicznymi w NRD. Był silnie zaangażowany w prace normalizacyjne prowadzone przez International Standard Organization. Do 1997 roku uczestniczył aktywnie, często jako organizator i autor referatów, w kilkudziesięciu krajowych i międzynarodowych konferencjach i sympozjach naukowych m.in. w konferencjach organizowanych corocznie przez Instytut Audiowizualny Telekomunikacji w Europie (IDATE) w Montpellier (Francja).

Zmarł w Warszawie 12 lipca 2000 roku, został pochowany na Cmentarzu Ewangelicko-Augsburskim.

filipkowski

ANDRZEJ FILIPKOWSKI

Andrzej Filipkowski urodził się 25 grudnia 1929 roku w Inowrocławiu. Maturę uzyskał w 1948 roku w Gimnazjum i Liceum im. Stefana Batorego w Warszawie. Dyplom inżyniera uzyskał w 1952 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, dyplom magistra inżyniera w 1954 roku na tym samym wydziale. Od 1950 roku był zatrudniony w Politechnice Warszawskiej jako nauczyciel akademicki, przechodząc przez wszystkie szczeble stanowisk od młodszego asystenta do profesora zwyczajnego (w 1993 roku). Obecnie jest emerytowanym profesorem zwyczajnym Politechniki Warszawskiej (od 2001 roku). W 1963 roku otrzymał stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Teoria układów wzmacniających z tranzystorami o powielaniu nośników prądu*, obronioną na Wydziale Łączności Politechniki War-

szawskiej, w 1972 roku na Wydziale Elektroniki PW stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie podstaw elektroniki za pracę *Analiza i projektowanie scalonych hybrydowych wzmacniaczy tranzystorowych wielkiej częstotliwości z uwzględnieniem wrażliwości na zmiany i rozrzuty parametrów*, w 1980 roku tytuł profesora nauk technicznych.

W 1964 roku podczas półrocznego stażu naukowego w Londynie, Wielka Brytania, za pracę *Linear Amplifying Integrated Circuits* uzyskał DIC (*Diploma of Imperial College*).

Zainteresowania naukowe Andrzeja Filipkowskiego od początku jego pracy zawodowej koncentrowały się na problematyce układów elektronicznych, był prekursorem wprowadzenia w Polsce układów tranzystorowych. W 1961 roku wydał książkę *Tranzystorowe wzmacniacze wielkiej częstotliwości*, która miała trzy wydania, w tym jedno po niemiecku zaś w 1968 roku *Wzmacniacze tranzystorowe-selektywne*. Od 1966 roku skierował swoje zainteresowania w kierunku analogowych układów scalonych (książka *Mikroelektroniczne układy scalone* wydana w 1966 roku) oraz ich właściwości związanych z rozrzutami statystycznymi i wrażliwością. Stworzył w tym czasie zespół naukowy Analogowe Układy Elektroniczne. Był kierownikiem Grantu NSF z Fundacji M. Skłodowskiej Curie *Tolerance Analysis and Yield Optimization in Active Networks* i 2 projektów badawczych KBN w tej dziedzinie. Opublikował 8 książek, 8 skryptów, 51 artykułów i wygłosił 50 referatów na konferencjach. Wypromował 10 doktorów, dwóch jego wychowanków uzyskało stopnie doktora habilitowanego.

Od 1998 roku jego zainteresowania naukowe skierowały się w stronę układów o mieszanych typach sygnałów. Kierował projektem badawczym Komitetu Badań Naukowych poświęconym mikrosystemom do monitorowania zanieczyszczeń wody, był koordynatorem projektu SEWING w latach 2001–2004 w ramach 5. Programu Ramowe-

B

go Unii Europejskiej i uczestnikiem projektu WARMER w latach 2006–2009 w 6. Programie Ramowym Unii Europejskiej.

Andrzej Filipkowski jest członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers od 1981 roku, obecnie w stopniu *life-fellow*. W latach 1989–1993 był przewodniczącym Sekcji Polskiej tej organizacji. Jest członkiem zwyczajnym (od 1991 roku) Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, członkiem dwóch Sekcji Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, był lub jest członkiem licznych Rad Naukowych instytucji i konferencji. Za działalność naukową dwukrotnie otrzymał nagrodę Ministra i wielokrotnie Rektora Politechniki Warszawskiej.

W działalności dydaktycznej Andrzej Filipkowski był zaangażowany od początku swej pracy w Politechnice Warszawskiej. Samodzielne wykłady zaczął prowadzić w 1957 roku, od tego czasu opracował i prowadził liczne wykłady w dziedzinie układów elektronicznych i mikroelektroniki w Politechnice Warszawskiej i na kursach poza uczelnią. Jest autorem podręcznika *Układy elektroniczne — analogowe i cyfrowe* (wydanego przez WNT w latach 1978, 1980, 1993 i 1995) oraz wielu skryptów wydanych przez Wydawnictwa Politechniki Warszawskiej, m.in.: *Projektowanie elektryczne analogowych układów scalonych* (1978), *Projektowanie układów scalonych* (1983), *CAD & CAM in Electronic Engineering Education* (1996) oraz *Projekt i laboratorium z elementów i układów elektronicznych* — edytor (1998). Jest autorem 6 artykułów i 9 referatów dotyczących problematyki edukacji inżynierskiej w Europie.

Andrzej Filipkowski przebywał przez rok jako profesor wizytujący w Dar es Salaam Technical College w Tanzanii jako ekspert UNESCO (1974–1975), przez rok (1984–1985) w Institut de Telecommunication d'Oran w Oranie (Algieria) i przez 2 lata

(1985–1987) w Manhattan College w Nowym Jorku. W ramach programu Socrates prowadził wykłady w Helsinkach (Finlandia) i Esslingen (RFN). Jest członkiem (*fellow*) Société Européenne pour la Formation des Ingénieurs (SEFI), a w latach 1991–1997 był członkiem Rady Administracyjnej tej organizacji. W latach 1997–1999 był członkiem Rady Administracyjnej European Lifelong Learning Initiative (ELLI). Był także koordynatorem czterech projektów Tempus, jednego Join European Project (JEP) i jednego Join European Network (JEN) oraz 2 Complementary Measure (CME). Był członkiem Rady Fundacji Rozwoju Systemów Edukacji. Za działalność dydaktyczną otrzymał dwukrotnie nagrodę Ministra, wielokrotnie nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej w 2000 roku został odznaczony Medalem Edukacji Narodowej.

W latach 1970–1978 Andrzej Filipkowski był zastępcą dyrektora Instytutu Systemów Elektronicznych (dawniej Podstaw Elektroniki), w latach 1978–1984 oraz 1987–1990 dyrektorem tego Instytutu, a w latach 1990–1996 prorektorem Politechniki Warszawskiej. W latach 1996–2000 był Pełnomocnikiem Rektora ds. Programów Międzynarodowych. W latach 1994–1997 był przewodniczącym Komisji Nagród Prezesa Rady Ministrów. Został odznaczony: Krzyżem Oficerskim OOP (1996), Krzyżem Kawalerskim OOP (1981), Złotym Krzyżem Zasługi (1973), medalem milenijnym IEEE. Od 1 października 2000 roku jest na emeryturze. W latach 2001–2003 pracował w Politechnice Świętokrzyskiej, a w latach 2006–2009, jako profesor naukowy, w Politechnice Warszawskiej. Od 2003 roku pracuje jako profesor i prodziekan w Wyższej Szkole Informatyki Zarządzania i Administracji w Warszawie.

Jest żonaty, ma córkę i dwoje wnuków. Zna biegle angielski i francuski. Jego zainteresowania to turystyka, brydż, muzyka i beletrystyka.

findeisen

WŁADYSŁAW FINDEISEN

Władysław Findeisen urodził się 28 stycznia 1926 roku w Poznaniu. Szkołę powszechną ukończył w Warszawie. Podczas okupacji kontynuował naukę w ramach tajnego nauczania w Liceum im. Stanisława Staszica, otrzymując maturę w maju 1944 roku. Wstąpił wówczas do Armii Krajowej, wziął udział w Powstaniu Warszawskim, uczestniczył w walkach w Śródmieściu i na Mokotowie. Po upadku Powstania przebywał w obozie jeńckim w Niemczech.

Po zakończeniu wojny rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, które ukończył w grudniu 1949 ro-

ku. W 1948 roku podjął pracę jako asystent w Katedrze Miernictwa Elektrycznego. W latach 1949–1951 był asystentem w Katedrze Techniki Łączenia i pracował równoległe na Wydziale Telekomunikacji Ministerstwa Kolei. Następnie odbył pod kierunkiem profesora Stanisława Kuhna studia aspiranckie, zakończone w grudniu 1954 roku obroną rozprawy doktorskiej. W 1957 roku został docentem, w 1962 roku profesorem nadzwyczajnym, a w 1971 roku profesorem zwyczajnym. Na członka korespondenta Polskiej Akademii Nauk wybrano go w 1971 roku, na członka rzeczywistego w 1986 roku. W 1982 roku został członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego.

Jeszcze jako adiunkt zorganizował na Wydziale Łączności Katedrę Automatyki i Telemechaniki, którą kierował od 1955 roku. Katedra została przekształcona w 1971 roku w Instytut Automatyki, a Władysław Findeisen kierował nim do 1981 roku. W latach 1966–1967 przebywał na stażu naukowym w Case Western Reserve University w Cleveland w USA. Przez rok (1977/1978) pracował w Międzynarodowym Instytucie Stosowanej Analizy Systemowej w Laxenburgu w Austrii. W latach 1974–1976 odbył kilka dłuższych wyjazdów naukowych. Gościł wówczas w Politechnice w Darmstadt, Uniwersytecie „La Sapienza” w Rzymie oraz Uniwersytecie Stanowym w Minneapolis.

W dniu 11 kwietnia 1981 roku Władysław Findeisen został wybrany na rektora Politechniki Warszawskiej. Były to pierwsze, po wieloletniej przerwie, wolne wybory władz uczelni. Kadencja 1981–1984 przypadła na trudny okres w historii kraju i środowisk akademickich. Rektor Findeisen odegrał istotną rolę w zażegnaniu konfliktów związanych ze strajkami studenckimi jesienią 1981 roku, a następnie przeprowadził uczelnię przez okres stanu wojennego. Przyczynił się m.in. do udzielenia przez Politechnikę Warszawską schronienia i pomocy byłym studentom Wyższej Oficerskiej Szkoły Pożarniczej, rozwiązanej przez władze w represji za strajk na początku grudnia 1981 roku.

Słowa kluczowe

- teoria sterowania
- sterowanie hierarchiczne
- układy wielopoziomowe
- układy wielowarstwowe

W 1984 roku wybrano Władysława Findeisena na następną kadencję rektorską mimo oporu uczelnianych i pozauczelnianych organów PZPR. W listopadzie 1985 roku minister szkolnictwa wyższego odwołał go ze stanowiska rektora, odwołując równocześnie 7 osób ze stanowisk dziekanów i prodziekanów. Dobrowolną rezygnację złożył wtedy prorektor ds. studenckich profesor Wiesław Kawecki. Studenci i pracownicy zgotowali Władysławowi Findeisenowi manifestacyjne pożegnania w Dużej Auli, a Senat Politechniki Warszawskiej na posiedzeniu w dniu 30 listopada 1985 roku dał wyraz przekonaniu, że rektor Findeisen odegrał znaczną rolę w kształtowaniu właściwych szkole akademickiej postaw i stosunków wśród pracowników i studentów.

Władysław Findeisen pełnił także liczne funkcje naukowe poza Politechniką Warszawską. W latach 1963–1967 był przewodniczącym Komitetu Edukacji Międzynarodowej Federacji Automatyki, a w latach 1966–1979 — przewodniczącym Rady Naukowej Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów. W Polskiej Akademii Nauk, w latach 1972–1974, sprawował funkcję zastępcy sekretarza Wydziału IV, w kadencji 1990–1992 wiceprezesa Polskiej Akademii Nauk. W latach 1956–1985 był zastępcą redaktora i redaktorem naczelnym „Archiwum Automatyki i Telemechaniki”. Był też przewodniczącym (1975–1987) Komitetu Automatyki Polskiej Akademii Nauk i członkiem (1973–1981) Centralnej Komisji do Spraw Kadr Naukowych.

W swojej działalności naukowej W. Findeisen zajmował się początkowo teorią i techniką regulacji automatycznej, a od początku lat siedemdziesiątych — wielopoziomowymi i wielowarstwowymi układami sterowania. Wraz z zespołem rozwinął w latach 1970–1980 teorię sterowania hierarchicznego w stanach ustalonych, mającą m.in. znaczenie dla systemów sterowania procesami technologicznymi przemysłu chemicznego i pokrewnych. W szczególności opracowane zostały struktury i algorytmy sterowania posługujące się sprzężeniami zwrotnymi, skuteczne przy istnieniu różnic między procesem rzeczywistym a jego modelem matematycznym. Prowadzone były także prace studialne nad zastosowaniami. W szerszym zakresie podjęta została — kontynuowana później przez następców — tematyka sterowania w systemach wodno-gospodarczych.

Władysław Findeisen jest autorem lub współautorem około 80 artykułów naukowych oraz 6 książek. Są to przede wszystkim podręczniki bądź monografie: *Technika regulacji automatycznej* (PWN, Warszawa 1965, wy-

danie 2 zm. — 1969, wydanie 3 popr. i uzup. — 1978; tłum. niem. *Grundlagen des Entwurfs von Regelungssystemen*, Verlag Technik Berlin 1973); *Wielopoziomowe układy sterowania* (PWN, Warszawa 1974; tłum. niem. *Hierarchische Steuerungssysteme*, Verlag Technik, Berlin 1977); W. Findeisen, F.N. Bailey, M. Brdyś, K. Malinowski, P. Tatjewski, A. Woźniak, *Control and Coordination in Hierarchical Systems* (J. Wiley, London 1980); *Struktury sterowania dla złożonych systemów* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1997).

Władysław Findeisen był promotorem 37 doktorów. Siedmiu spośród nich uzyskało tytuł naukowy profesora, a jeden jest ponadto członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk.

Władysław Findeisen otrzymał cztery doktoraty *honoris causa*: City University w Londynie (1984), Politechniki Warszawskiej (1996), Politechniki Gdańskiej (1997) i Technische Universität Ilmenau (1998).

Działalność dydaktyczna Władysława Findeisena spletała się z tematyką naukową. Wykładał początkowo technikę serwomechanizmów i układów regulacji, przechodząc stopniowo do bardziej systemowych ujęć problematyki sterowania procesami złożonymi; na tym właśnie tle powstawały koncepcje struktur i teorii hierarchicznych. Pełnienie funkcji rektora w latach 1981–1985 miało wiele cech służby publicznej; w konsekwencji Władysław Findeisen został przewodniczącym Prymasowskiej Rady Społecznej (1986–1990), a w latach 1988–1990 członkiem Komitetu Obywatelskiego przy przewodniczącym „Solidarności” Lechu Wałęsie. W 1989 roku uczestniczył w obradach Okrągłego Stołu i był współprzewodniczącym (z Aleksandrem Gieysztozem) obrad plenarnych. W latach 1989–1993 był senatorem RP i przewodniczącym Senackiej Komisji Kultury, Środków Przekazu, Nauki i Edukacji Narodowej.

W latach 1991–2009 Władysław Findeisen był prezesem reaktywowanej Kasy im. Józefa Mianowskiego (rok założenia 1881), pozostał jej członkiem honorowym. Przyczynił się do rozwinięcia programu stypendiów na staże w Polsce dla naukowców z zagranicy, zwłaszcza z krajów Europy Środkowo-Wschodniej.

Władysław Findeisen jest odznaczony m.in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Edukacji Narodowej, Krzyżem Armii Krajowej, Warszawskim Krzyżem Powstańczym i Medalem „Zasłużonemu dla Kościoła i Narodu”. W 1976 roku otrzymał Nagrodę Państwową II stopnia.

Jest żonaty, ma troje dzieci.

f i o k

ADAM JAN FIOK

Adam Jan Fiok urodził się 24 czerwca 1933 roku w Warszawie. Maturę uzyskał w 1951 roku w Państwowym Gimnazjum i Liceum im. Władysława IV w Warszawie. Pracę w Politechnice Warszawskiej rozpoczął w 1954 roku jako zastępca asystenta na Wydziale Łączności (obecnie Elektroniki i Technik Informatycznych). Tu uzyskał dyplomy inżyniera (1955) i magistra (1959) oraz stopnie doktora (1964) za rozprawę *Analiza porównawcza biernych filtrowych metod pomiaru parametrów rezonatorów kwarcowych* i doktora habilitowanego (1974) — *Transmisyjne metody pomiarów dwójników rezonansowych*. W 1991 roku otrzymał tytuł naukowy profesora. W latach 1959–1964 był zatrudniony na stanowisku starszego asystenta, 1964–1974 — adiunkta, 1974–1991 do-

centa, 1991–1999 — profesora nadzwyczajnego. Po przejściu na emeryturę (1999) pracował na pół etatu na stanowisku profesora zwyczajnego. Działalność rozpoczęła w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych kontynuował w Instytucie Radioelektroniki, m.in. w Zakładach Telewizji, Radiokomunikacji, Elektroakustyki i Miernictwa Piezoelektrycznego. W latach 1978–1982 kierował Zakładem Elektroakustyki, a w latach 1985–1997 Zakładem Miernictwa Piezoelektrycznego.

Aktywnie uczestniczył w życiu Uczelni i Wydziału, pełniąc m.in. funkcje zastępcy dyrektora Instytutu Radioelektroniki (ds. dydaktycznych w latach 1975–1978 i ds. nauki w latach 1981–1984) oraz uczestnicząc w pracach licznych komisji Rady Wydziału.

Główną dziedziną działalności naukowej Adama J. Fioka było miernictwo radioelektryczne, a zwłaszcza modelowanie oraz teoria i zastosowania transmisyjnych metod pomiarów dwójników rezonansowych. Tematyce modelowania i pomiarów poświęcona była większość z jego ponad 120 publikacji naukowych, a także wiele wystąpień na konferencjach i sympozjach międzynarodowych.

Adam J. Fiok był twórcą i wieloletnim szefem zespołu naukowo-badawczego opracowującego i wdrażającego metody oraz systemy pomiarowe stosowane w różnych obszarach radioelektroniki. Były to m.in.: cyfrowe mierniki częstotliwości i fazy (we wczesnych latach sześćdziesiątych), unikatowy system do badań jonosfery przez pomiar zmian częstotliwości sygnałów sztucznych satelitów Ziemi (w końcu lat sześćdziesiątych), rodzina systemów do produkcyjnych pomiarów rezonatorów kwarcowych (opracowywanych w latach 1974–1991), systemy do homologacyjnych pomiarów urządzeń radiokomunikacyjnych (w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku).

Przez 46 lat Adam J. Fiok prowadził intensywną działalność dydaktyczną. Wykładał m.in.: „Urządzenia telewizyjne”, „Podstawy telewizji” (1976–1986), „Miernictwo radioelektryczne” (1980–2000), „Miernic-

two elektroakustyczne” (1981–1984) oraz „Światło i barwę w telewizji” (1992–1998). Był wymagającym, ale lubianym nauczycielem. W wykładach chętnie odwoływał się do doświadczeń z własnej praktyki projektowej, konstrukcyjnej i pomiarowej. W każdym studencie starał się widzieć młodszego kolegę, któremu należy służyć wiedzą, doświadczeniem i radą.

Był promotorem 5 rozpraw doktorskich (4 z nich zostały uznane za wyróżniające się) i opiekunem ponad 100 prac magisterskich.

Adam J. Fiok był autorem i współautorem książek, z których korzystają kolejne pokolenia studentów i inżynierów. Są to: *Telewizja — podstawy ogólne* (WKiŁ, 2 wydania, Warszawa 1992 i 1997); *Mała encyklopedia metrologii* (WNT, Warszawa 1989; Adam J. Fiok był jednym z trzech koordynatorów wydania i autorem wielu haseł); J. Ebert, A.J. Fiok, *Obliczanie wzmacniaczy i generatorów mocy wielkiej częstotliwości* (WNT, Warszawa 1971); A.J. Fiok, M. Rusin, *Podstawy telewizji* (skrypt, Wydawnictwa Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1983).

Wielką pasją Adama J. Fioka była działalność w organizacjach naukowych i technicznych. Odegrała ona ogromną rolę w procesie konsolidacji polskiego środowiska metrologicznego oraz promocji dorobku polskiej metrologii na forum międzynarodowym. W Komitecie Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk pełnił funkcje sekretarza naukowego (1987–1989) i wiceprzewodniczącego (1989–1995). W Międzynarodowej Konfederacji Pomiarów IMEKO był przez wiele lat członkiem Rady Generalnej i Kolegium Redakcyjnego Kwartalnika „Mea-

surement”, a także inicjatorem i jednym z założycieli Komitetu Technicznego TC-4 IMEKO (zajmującego się pomiarami wielkości elektrycznych), wieloletnim przewodniczącym tego Komitetu (1989–1998), a od 1998 roku — przewodniczącym honorowym. W Polskim Stowarzyszeniu Pomiarów Automatyki i Robotyki POLSPAR był m.in. wiceprzewodniczącym Stowarzyszenia i przewodniczącym Komitetu Pomiarów (1992–2000). W Polskim Towarzystwie Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej był w ostatnich latach życia członkiem Zarządu Oddziału Warszawskiego. Przez wiele lat był również członkiem Komitetu Naukowego Międzynarodowych Konferencji Metrologów.

W latach siedemdziesiątych Adam J. Fiok aktywnie działał w wydziałowych i uczelnianych organach Związku Nauczycielstwa Polskiego, był także jednym z inicjatorów i wiceprzewodniczącym środowiskowej Sekcji Nauki ZNP, grupującej przedstawicieli pracowników szkolnictwa wyższego i nauki z całej Warszawy.

Jego działalność naukowa, dydaktyczna i organizacyjna została uhonorowana m.in. Złotą Odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”, Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1976), Złotym Krzyżem Zasługi (1975), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1984), a także licznymi nagrodami Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Ministra Edukacji Narodowej (m.in. w latach 1972, 1975, 1986 i 1992), Rektora Politechniki Warszawskiej oraz Naczelnej Organizacji Technicznej.

Zmarł 4 września 2000 roku w Warszawie.

f i r e k

PIOTR FIREK

Piotr Firek urodził się 23 stycznia 1977 roku w Rawie Mazowieckiej. W 1997 roku ukończył Technikum Elektroniczne w Skierniewicach, a następnie w lutym 1998 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W trakcie studiów podjął pracę w międzynarodowej firmie na stanowisku informatyka (2001–2006). W 2002 roku ukończył studia pierwszego stopnia, a następnie w 2004 roku uzyskał tytuł magistra inżyniera w zakresie mikroelektroniki. W trakcie studiów dokto-

ranckich, w 2006 roku rozpoczął pracę w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 2010 roku obronił z wyróżnieniem pracę doktorską *Warstwy tytanianu baru na potrzeby mikroelektroniki — technologia, charakteryzacja i próby aplikacji*.

Głównymi tematami prac badawczych Piotra Firka są zagadnienia związane z wytwarzaniem i charakteryzacją cienkich warstw dielektrycznych opartych na materiałach, takie jak azotek boru, azotek glinu, tlenek glinu, węgiel (warstwy diamentowe i diamentopodobne — DLC). W połączeniu z technologiami mikroelektronicznymi (na przykład selektywnym trawieniem) stanowi tematykę działań w zakresie realizacji sensorów (na przykład wodoru) i mikrosystemów (na przykład jonoczułych).

Opublikował dwadzieścia artykułów naukowych, jest współautorem ponad pięćdziesięciu prezentacji na konferencjach krajowych i międzynarodowych. Realizował i realizuje prace badawcze związane z osiemnastoma projektami (między innymi Rektora Politechniki Warszawskiej, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, MNT Era Net, w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka)

Jest laureatem Zespołowej Nagrody Rektora I stopnia za osiągnięcia naukowe w latach 2008–2009 oraz wyróżnień na konferencjach „Diagnostics & Yield 2009” i ELTE 2010.

Zainteresowania pozanaukowe Piotra Firka to numizmatyka, literatura i kino science-fiction, gry oraz zwiedzanie polskich zamków i warowni.

Słowa kluczowe

- cienkie warstwy dielektryczne
- charakteryzacja materiałów i struktur
- sensory i mikrosystemy

g a j o

ZBIGNIEW GAJO

Zbigniew Gajo urodził się 11 marca 1959 roku w Warszawie, gdzie w 1974 roku ukończył szkołę podstawową, a cztery lata później, w 1978 roku, XIV Liceum Ogólnokształcące im. Klementa Gottwalda (obecnie Stanisława Staszica) w Warszawie. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1983 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera o specjalności aparatura elektroniczna. Praca magisterska, wykonana w Zakładzie Elektroniki Jądrowej i Medycznej, Instytutu Radioelektroniki pod kierunkiem profesora Adama Piątkowskiego, dotyczyła metod rekonstrukcji obrazów tomograficznych. W 1981 roku rozpoczął studia na Wydziale Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego. Studia matematyczne ukończył w roku 1986, pisząc pod kierunkiem Jana Herczyńskiego pracę magisterską *Operator Schrödingera z osobliwymi potencjałami*. W marcu 1987 roku został zatrudniony na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, w Instytucie Podstaw Elektroniki, w Zakładzie Teorii Obwodów, początkowo na stanowisku technicznym. Po odbyciu obowiązkowej służby wojskowej w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu koło Warszawy oraz w Wojskowym Instytucie Informatyki w Warszawie, powrócił w maju 1988 roku do pracy na Wydziale Elektroniki na stanowisko asystenta-stażysty, a następnie asystenta i starszego asystenta. Jego zainteresowania naukowe od początku koncentrowały się wokół teorii sygnałów, cyfrowego i statystycznego przetwarzania sygnałów, teorii filtrów adap-

tacyjnych. Rozprawę doktorską pt. *Oporne estymatory autoregresyjnych szeregów czasowych — zastosowania w analizie widmowej dyskretnych sygnałów losowych*, której promotorem był profesor Andrzej Wojtkiewicz, obronił w 1997 roku. W tym samym roku został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Teorii Obwodów i Sygnałów. Na stanowisku tym pozostaje do dnia dzisiejszego.

W ramach obowiązków dydaktycznych prowadził zajęcia z zakresu teorii obwodów, teorii sygnałów, systemów i modulacji, cyfrowego przetwarzania sygnałów, programowania i architektury procesorów sygnałowych. Jest współautorem skryptów, preskryptów i innych opracowań dydaktycznych. Za działalność dydaktyczną i naukową został uhonorowany nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej oraz nagrodą „Złotej Kredy”,

Słowa kluczowe

- teoria sygnałów
- statystyczne przetwarzanie sygnałów
- filtry adaptacyjne

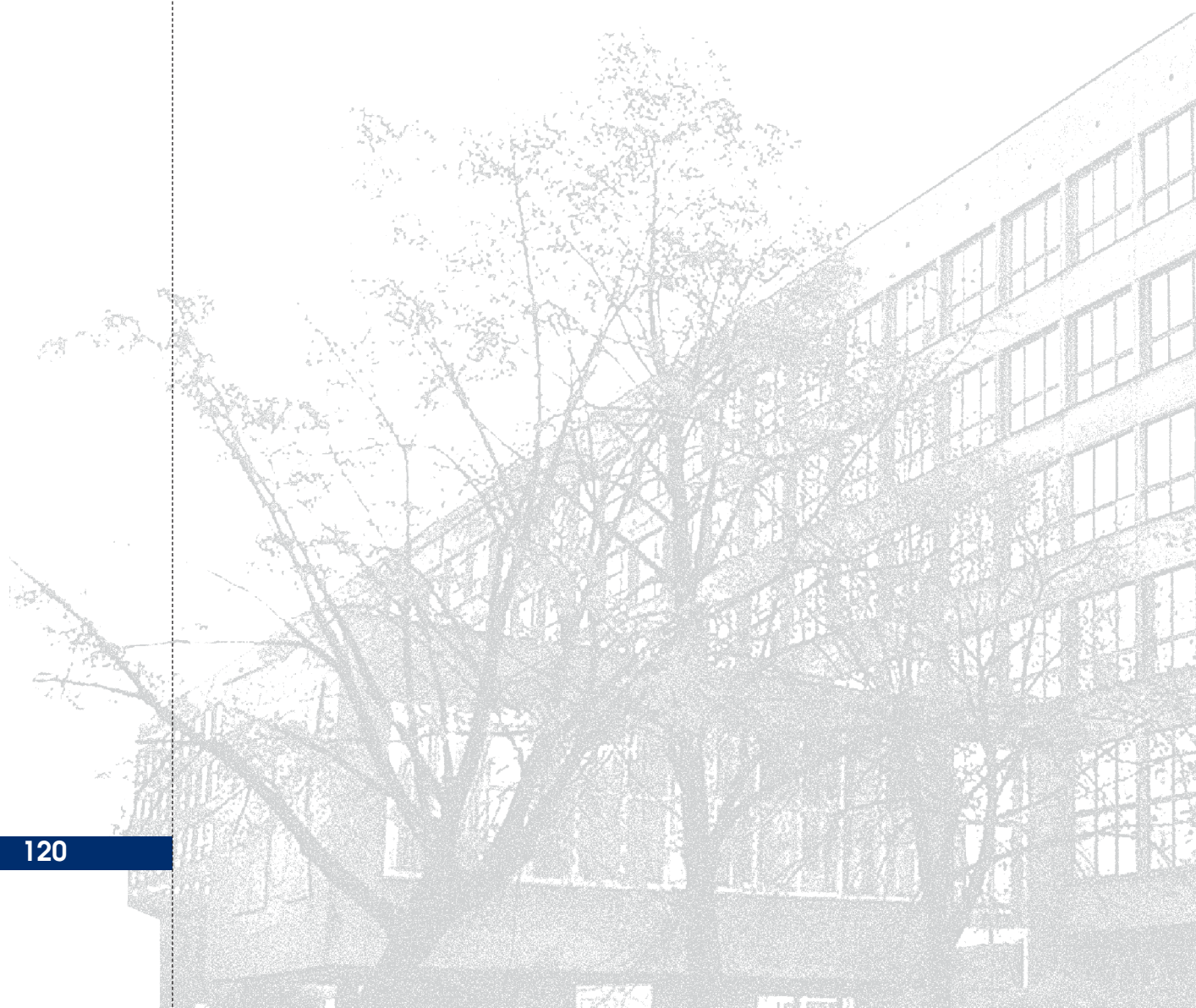
G

przyznawaną przez studentów.

Łączny dorobek publikacyjny obejmuje około 30 publikacji w czasopismach i na konferencjach naukowych, krajowych i zagranicznych.

W latach 2002–2005 pełnił funkcję prodziekana ds. studenckich wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych. Od lutego 2010 roku pełni funkcję Zastępcy Dyrektora Instytutu Systemów Elektronicznych ds. Nauczania. W kadencji 1999–2002 był członkiem Wydziałowej Komisji Wyborczej. W kadencji 2008–2012 jest członkiem Rady Wydziału oraz Komisji Kształcenia, Komisji ds. Finansów, oraz Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej ds. Nauczycieli Akademickich.

Zainteresowania i hobby, to historia i piłka nożna.

galiński

BOGDAN GALIŃSKI

Bogdan Stanisław Galiński urodził się w 1939 roku w Milanówku, gdzie w 1953 roku ukończył szkołę podstawową, a w 1957 roku XIV Liceum Ogólnokształcące im. Stanisława Staszica w Warszawie. W tym samym roku rozpoczął studia na wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1964 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera łączności w dziedzinie radiotechniki. Praca magisterska, wykonana w Katedrze Fal Ultrakrótkich na Wydziale Łączności pod kierunkiem profesora Stanisława Sławińskiego, dotyczyła pomiaru przyspieszeń za pomocą radaru dopplerowskiego.

W 1964 roku odbył staż językowy w Aliance Francaise w Paryżu.

Pracę zawodową rozpoczął w 1964 roku na stanowisku asystenta, a następnie od 1967 roku starszego asystenta w Katedrze Elektrotechniki Teoretycznej „A” Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej, która od 1970 roku weszła w skład Instytutu Podstaw Elektroniki. Jego zainteresowania naukowe obejmowały wówczas teorię automatów skończonych, a potem modelowanie obwodowe zjawisk elektromagnetycznych w liniach transmisyjnych. Rozprawę doktorską w dziedzinie radiotechniki, której promotorem był profesor Czesław Rajski, obronił na wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1972 roku. Za tę pracę otrzymał nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej. W 1972 roku dostaje nominację na stanowisko adiunkta.

W roku akademickim 1974/1975 przebywał na stypendium Konfederacji Szwajcarskiej, w Katedrze Mikrofal Politechniki w Lo-

zannie (EPF-L), gdzie prowadził pracę naukową z dziedziny komputerowej analizy sprzężonych linii transmisyjnych TEM, mikrofalowych szerokopasmowych sprzęgaczy kierunkowych oraz filtrów falowych. Po powrocie zajął się zagadnieniami dotyczącymi niezmienników transformacji liniowych układów elektrycznych, a następnie N-gałęziowych filtrów z przełączanymi pojemnościami. Prowadząc prace badawcze w tej dziedzinie, był autorem i współautorem 25 publikacji, w tym 3 za granicą. W 1983 roku został przeniesiony na stanowisko starszego wykładowcy, a w 1991 roku ponownie na stanowisko adiunkta. W roku akademickim 1985/1986 pełnił funkcję wykładowcy na Uniwersytecie Technicznym USTHB w Algierze, gdzie w tamtejszym Instytucie Elektroniki wykładał „Miernictwo elektroniczne” i „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów”. W trakcie tej pracy współorganizował laboratorium M.E., opracowując układy i instrukcje do ćwiczeń.

Słowa kluczowe

- teoria obwodów
- filtry analogowe

G

Jego zainteresowania naukowe koncentrowały się następnie wokół zagadnień dotyczących analogowych filtrów MOSFET-C z konwektorami prądowymi oraz filtrów zawierających różnicowe wzmacniacze prądowe ze sprzężeniem zwrotnym (CDBA).

Za wyniki badań naukowych otrzymał nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej (1970, 1979, 1980 i 1981). Jako członek Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP), przez 3 lata pełnił funkcję sekretarza koła SEP w Instytucie Podstaw Elektroniki, a dwa razy był delegatem na Walny Zjazd Oddziału Warszawskiego SEP. W 1976 roku otrzymał III nagrodę SEP w Konkursie im. Prof. Mieczysława Pożaryskiego, za artykuł popularyzujący zastosowania mikroprocesorów w technice.

Był również współorganizatorem europejskiej konferencji: ECCTD'80, która odbyła się w Warszawie, w 1980 roku, a także cyklicznych konferencji roboczych Polsko-Czesko-Węgierskich w latach 1998, 2001 i 2004. W latach 1996 i 1998 brał udział w projektach badawczych (grantach dziekańskich) z dziedziny prądowych filtrów analogowych MOS (w 1998 roku grant indywidualny).

W ramach obowiązków dydaktycznych prowadził zajęcia z przedmiotów: „Podstawy teleteletryki”, „Teoria pola elektromagnetycznego” (1968–1969), „Podstawy elektrotechniki”, „Podstawy teorii obwodów”, „Teoria obwodów”, „Teoria obwodów liniowych”, „Circuits” (anglojęzyczny), „Laboratorium teorii obwodów i sygnałów”, „Laboratorium sygnałów i systemów”. Brał udział w pracach nad modernizacją laboratorium Teorii Ob-

wodów. Łączny dorobek publikacyjny obejmuje około 60 publikacji naukowych, trzy popularnonaukowe oraz 15 innych. Wziął łącznie udział w 42 konferencjach naukowych, w tym wielu zagranicznych. Jest współautorem 6 skryptów zadaniowych i laboratoryjnych z teorii obwodów. Przełożył 8 książek z literatury technicznej z języka angielskiego i francuskiego oraz haseł do Encyklopedii Myśli Współczesnej. Za działalność dydaktyczną otrzymał nagrody zespołowe Rektora Politechniki Warszawskiej (1990, 1996, 2006). W 1987 roku został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi. Przez trzy kadencje pełnił funkcję członka Rady Wydziału (w latach 1993–1996, 1999–2002 oraz 2003–2006), a także członka Komisji: ds. Oceny i Rozwoju Kadry (1985), Historii i Tradycji Wydziału, Komisji ds. Studiów Anglojęzycznych oraz Komisji Nagród. Pełnił też funkcję sekretarza Komisji D Międzynarodowej Unii Nauk Radiowych (URSI), Zespołu Techniki Światłowodowej Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk oraz Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej. Od września 1980 roku jest członkiem NSZZ „Solidarność”. Pełnił funkcje: przewodniczącego koła przy Instytucie Systemów Elektronicznych, członka Komisji Zakładowej Politechniki Warszawskiej oraz członka Komisji Rewizyjnej. Od 2006 roku na emeryturze. Znajomość języków obcych: angielski, francuski, rosyjski, niemiecki i włoski.

Interesuje się muzyką, historią, literaturą, filozofią, różnymi problemami kultury i cywilizacji, sztuką, fotografią i turystyką.

galiński

GRZEGORZ GALIŃSKI

Grzegorz Galiński urodził się 17 listopada 1972 roku w Żyrardowie (woj. mazowieckie), gdzie ukończył szkołę podstawową (1987) oraz Technikum Elektryczne (specjalność — Radiotechnika i telewizja, 1992). Dyplom magistra inżyniera uzyskał na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej w 1997 roku (z wyróżnieniem). Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 2003 roku za rozprawę *Detekcja i indeksowanie ruchu w sekwencji obrazów*, której promotorem był profesor Władysław Skarbek. Od 2002 roku pracuje w Instytucie Radioelektroniki, początkowo jako asystent, a po uzyskaniu stopnia doktora jako adiunkt.

Zainteresowania badawcze Grzegorz Galińskiego koncentrują się na zagadnieniach związanych z kompresją obrazów i sekwencji wideo oraz na zagadnieniach indeksowania i wyszukiwania danych obrazowych. Jest autorem lub współautorem ponad 30 referatów i artykułów prezentowanych na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych oraz w czasopiśmie.

W ramach pracy dydaktycznej Grzegorz Galiński prowadził wykłady „Podstawy technik multimedialnych” (2002–2004), „Algorytmy i standardy multimedialne” (2004–2010) oraz „Podstawy techniki obrazowej (od 2010 roku). Był opiekunem ponad 20 prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci. Interesuje się historią Polski (w szczególności Polski Piastów) oraz historią pieniądza. Lubi turystykę krajoznawczą oraz chodzenie po górach.

garbat

PIOTR GARBAT

Piotr Garbat urodził się 23 kwietnia 1975 roku w Nowym Dworze Mazowieckim. W 1995 roku ukończył technikum elektroniczne w Warszawie i rozpoczął studia na Wydziale Mechatroniki Politechniki Warszawskiej. W 2000 roku obronił pracę magisterską

na specjalności Techniki Multimedialne wykonaną w Zakładzie Techniki Optycznej (ZTO) Politechniki Warszawskiej. W latach 2000–2005 był studentem Studiów Doktoranckich na Wydziale Mechatroniki Politechniki Warszawskiej. W grudniu 2005 obronił pracę doktorską *Wizualizacja obiektów trójwymiarowych w systemach wirtualnej rzeczywistości na podstawie danych pozyskanych metodami optycznymi*.

Jest współautorem wykładu „Systemy monitoringu wizyjnego” dla studentów studiów I i II stopnia. Jest kierownikiem naukowym kilkunastu prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

W 2008 roku kierował grantem badawczym UPB *Analiza obrazu w określaniu parametrów wentylacyjnych strumieni nawiewnych*, a w latach 2010–2012 grantu badawczego *Strukturalna kamera 3D-HD*. Opublikował około dziesięciu komunikatów konferencyjnych i pięciu artykułów naukowych w wiodących czasopismach naukowych. Od 2009 roku jest członkiem Polskiego Towarzystwa Ciekłokrystalicznego.

Słowa kluczowe

- przetwarzanie obrazu 3D
- hybrydowe systemy wizyjne
- obrazowanie 3D
- zastosowanie przetworników ciekłokrystalicznych w układach pozyskiwania obrazów

gawkowski

PIOTR GAWKOWSKI

Piotr Gawkowski urodził się 19 listopada 1974 roku. W 1993 roku ukończył Liceum w Zambrowie i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów, w 1998 roku, w specjalności Budowa i oprogramowanie maszyn cyfrowych został przyjęty na studia doktoranckie. W roku 2005 obronił z wyróżnieniem doktorat. W latach 2003–2005 pracował na stanowisku asystenta w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej w Zakładzie Oprogramowania i Architektury Komputerów, a od 2005 roku na stanowisku adiunkta.

Od początku swej działalności Piotr Gawkowski zajmuje się problematyką wiarygodności systemów cyfrowych. Inicjatywy badawcze i prace Piotra Gawkowskiego dotyczą przede wszystkim badań nad programowymi mechanizmami i algorytmami detekcji i tolerowania błędów oraz technikami eksperymentalnej analizy wiarygodności i ich wykorzystaniem w inżynierii oprogramowania do celów weryfikacji i poprawy wiarygodności systemów komputerowych. W efekcie prac powstało wiele narzędzi (m.in. tak zwanych symulatorów błędów oraz systemów wspomaganego analizy). Dzięki ich wykorzystaniu opracowano wiele algorytmów programowej detekcji i tolerowania błędów.

Piotr Gawkowski brał udział w grantach i projektach finansowanych ze środków budżetowych oraz kierował dwoma grantami dziekańskimi. Zaangażowany był także w projekty mające na celu praktyczne wdrożenie wyników prowadzonych prac badawczo-rozwojowych. W latach 2010–2011 realizo-

wał projekty dla firmy SAMSUNG oraz Plum. Piotr Gawkowski jest autorem lub współautorem ponad 60 publikacji naukowych.

Żonaty, ma dwie córki. Absolwent szkoły muzycznej I stopnia w klasie gitary. Oprócz gitarowej muzyki klasycznej jego muzyczne gusta krążą wokół wszelkiej muzyki gitarowej. Przez ponad dziesięć lat od ukończenia szkoły podstawowej był członkiem zespołu muzycznego (gitara elektryczna). Z zamiłowania fizyk i elektronik, lubiący samodzielnie naprawiać samochody i motocykle.

Słowa kluczowe

- wiarygodność systemów cyfrowych
- symulacja błędów
- detekcja i tolerowanie błędów
- autodiagnostyka
- systemy wbudowane
- systemy czasu rzeczywistego
- wirtualizacja

gawrysiak

PIOTR GAWRYSIAK

Piotr Gawrysiak urodził się 28 października 1974 roku w Warszawie. W 1993 roku zdał maturę w II Ogólnokształcącym Liceum im. Stefana Batorego i wstąpił na Wydział Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W trakcie studiów w Politechnice rozpoczął równoległe studia dzienne na Wydziale Zarządzania Uniwersytetu Warszawskiego. Dyplom magistra inżyniera informatyki uzyskał na Politechnice Warszawskiej w 1998 roku, zaś studia na Wydziale Zarządzania ukończył w 2001 roku, uzyskując tytuł magistra. W 1998 roku rozpoczął studia doktoranckie na Wydziale, kontynuując prace rozpoczęte jeszcze w trakcie studiów magisterskich, związane z problematyką przetwarzania języka naturalnego i przeszukiwania tekstowych repozytoriów informacji. Część badań

związanych z tematyką rozprawy doktorskiej wykonał w ramach projektu badawczego, prowadzonego na Ulster University w Belfaście, w Irlandii Północnej. W 2002 roku obronił rozprawę doktorską *Automatyczna kategoryzacja dokumentów*, której promotorem był profesor Henryk Rybiński. Po zakończeniu studiów doktoranckich rozpoczął, od 2003 roku, pracę w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej na stanowisku adiunkta. W tym okresie nawiązał także współpracę naukową z Instytutem Informatyki i Studiów Bibliologicznych Wydziału Historycznego Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie w 2010 roku obronił rozprawę habilitacyjną *Cyfrowa rewolucja*. Rozwój społeczeństwa informacyjnego. Od października 2008 roku pełni funkcję zastępcy dyrektora ds. nauki Instytutu Informatyki.

W 1996 roku, podczas studiów magisterskich, rozpoczął pracę zawodową, początkowo jako dziennikarz, publikując artykuły poświęcone technologii informatycznej. W latach 1998–2002 pracował także jako analityk w firmach FMCG (m.in. Procter & Gamble) oraz firmach konsultingowych, realizując projekty ICT dla przemysłu oraz organizacji międzynarodowych, w tym dla programów i agencji ONZ w Europie, Azji i Afryce. W 2002 roku przebywał na stażu w Agencji ds. Żywności i Rolnictwa ONZ w Rzymie, gdzie spędził dziesięć, następnie zaś sześć miesięcy (w 2004 roku). W 2004 roku z polecenia Dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych organizował Laboratorium BRAMA, będące centrum badawczym technologii mobilnych, współtworzonym przez Polską Telefonię Cyfrową, pełniąc następnie obowiązki jego dyrektora. W 2006 roku zrezygnował z tej funkcji, pozostając wciąż koordynatorem niektórych projektów badawczych prowadzonych w Laboratorium.

Zainteresowania naukowe Piotra Gawrysiaka związane były początkowo przede wszystkim z problematyką wyszukiwania informacji w dużych, heterogenicznych bazach danych, zawierających dokumenty te-

Słowa kluczowe

- społeczeństwo informacyjne
- technologie mobilne
- text mining
- web mining
- przetwarzanie języka naturalnego

ktowe. Problemowi temu poświęcił pracę magisterską, w której szczególną uwagę zwrócono na kwestie przeszukiwania baz w języku polskim, który — będąc językiem fleksyjnym — wymaga nieco odmiennego podejścia do konstruowania narzędzi wyszukiwawczych niż języki pozycyjne, takie jak język angielski, oraz rozprawę doktorską, poświęconą zastosowaniu metod eksploracji danych, w tym klasyfikacji, do analizy kolekcji dokumentów tekstowych. W pracy tej przedstawiono nowe metody budowania reprezentacji dokumentów tekstowych, analizowane i rozszerzane następnie w ramach projektów badawczych prowadzonych w Zakładzie Systemów Informacyjnych Instytutu Informatyki. W tym okresie prowadził także badania związane z zastosowaniami metod eksploracji danych w telekomunikacji, m.in. w ramach projektów przemysłowych realizowanych dla PTC, Polkomtel oraz T-Mobile.

W późniejszym okresie do jego zainteresowań naukowych dołączyła problematyka analizy struktury sieci Internet oraz zachowania jej użytkowników, ze szczególnym uwzględnieniem zjawisk społecznych. Można tu wymienić prace związane z wizualizacją serwisów społecznościowych, takich jak Wikipedia, oraz propozycje stworzenia nowych narzędzi grupowego tworzenia treści nietekstowych. Pośrednim wynikiem prowadzonych wówczas prac oraz nawiązanych kontaktów naukowych (m.in. z przedstawicielami społeczności naukowej skupionej wokół organizacji Creative Commons) było jego szersze zainteresowanie problematyką otwartego oprogramowania i otwartej treści. Owocem tego było wiele publikacji dotyczących znaczenia modelu otwartego oprogramowania i tzw. wolnej kultury (*free culture*) dla rozwoju współczesnego społeczeństwa informacyjnego, analizujących aspekty formalno-prawne licencji wolnej kultury oraz

ewolucję pojęcia własności intelektualnej, związanej z postępującą cyfryzacją dóbr kultury. Jego rozprawa habilitacyjna poświęcona była głównie temu drugiemu problemowi, prezentując historię rozwoju technologii przetwarzania informacji i obrazując jak rosnące możliwości, które daje informatyka, coraz bardziej zmieniają podejście do tego, czym są informacja i wiedza. Przestają być one bowiem traktowane jako towar, który może mieć cenę i który może być przedmiotem obrotu handlowego, a coraz powszechniej uznawane są za dobro wspólne, którego tworzenie, kopiowanie i darmowe rozpowszechnianie zyskuje już nie tylko przyzwolenie społeczne, ale staje się wręcz obowiązkiem każdego człowieka.

Wyniki prac naukowo-badawczych Piotra Gawrysiak opublikował w ponad 50 artykułach naukowych, z których część opublikowano w znanych zagranicznych czasopiśmie naukowych, jak np. „Lecture Notes in Computer Science” i „Lecture Notes in Artificial Intelligence”. Był on także członkiem komitetów programowych międzynarodowych konferencji naukowych (m.in. e-Society, ONTORACT, RSCTC, IIS) i recenzentem projektów programu FP7 KE.

Prowadził na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej wykłady dotyczące problematyki przetwarzania języka naturalnego, programowania urządzeń mobilnych oraz baz danych, zaś na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego poświęcone historii informatyki.

Był promotorem 10 prac inżynierskich oraz 19 magisterskich o tematyce związanej głównie z wyszukiwaniem informacji, przetwarzaniem języka naturalnego, serwisami społecznościowymi i technologiami mobilnymi.

Jest żonaty, ma dwóch synów i córkę.

G

g i b k i

JAN GIBKI

Jan Gibki urodził się 8 maja 1951 roku w Zgierzu, gdzie ukończył I Liceum Ogólnokształcące im. Stanisława Staszica. W 1969 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W czasie studiów odbył 6 tygodniową praktykę w Instytucie Radiotechniki w Moskwie. W 1974 roku uzyskał stopień magistra elektroniki, specjalność automatyka. Po odbyciu szkolenia wojskowego w 1975 roku został mianowany na podporucznika rezerwy. W latach 1975–1982 pracował w Wojskowej Akademii Technicznej na stanowisku starszego asystenta naukowo-badawczego, prowadząc zajęcia dydaktyczne, projektując subnanosekundowe mierniki czasu i minikomputery z wykorzystaniem układów serii 6800. W tym czasie prowadził również prace o charakterze teoretycznym związane z analizą wrażliwości układów elektronicznych, efektywnym cał-

kowaniem równań różniczkowych i przetwarzaniem macierzy rzadkich z wykorzystaniem maszyn cyfrowych. Współpraca z Wojskową Akademią Techniczną trwała do 1990 roku i polegała na współdziałaniu w projektowaniu i oprogramowywaniu automatycznych systemów pomiarowych, znakowarek laserowych i medycznych urządzeń laserowych. W latach 1982–1983 w Naukowo-Produkcyjnym Centrum Półprzewodników „CEMI” kierował pomiarami kwalifikacyjnymi układów scalonych. Od 1983 roku był zatrudniony na stanowisku konstruktora w Zakładzie Opracowania i Produkcji Aparatury Pomiarowej „ZOPAN”, projektując generatory impulsowe i sterowniki mikroprocesorowe. W latach 1986–1998 pracował w Instytucie Technologii Elektronowej, zajmując się modelowaniem i diagnostyką elementów elektronicznych. W 1997 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (specjalność Elektronika półprzewodnikowa). Od 1998 roku pracuje w Politechnice Warszawskiej na stanowisku starszego wykładowcy, prowadząc laboratoria w Zespole Laboratoriów „Przyrządy półprzewodnikowe” i wykłady z przedmiotu „Metody diagnostyki elementów elektronicznych” na Wydziale Zarządzania Politechniki Warszawskiej.

Jest współautorem czterech patentów i autorem lub współautorem około czterdziestu publikacji z dziedziny wrażliwości układów elektronicznych, zastosowań sterowników mikrokomputerowych, ekstrakcji parametrów i diagnostyki elementów elektronicznych.

głuszko

GRZEGORZ GŁUSZKO

Grzegorz Głuszko urodził się 12 sierpnia 1976 roku w Biłgoraju. Po ukończeniu technikum o specjalności naprawa i eksploatacja pojazdów samochodowych w 1996 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej. Studia I stopnia ukończył w 2002 roku, a II stopnia w 2004 roku. W 2005 roku rozpoczął pracę w Zakładzie Przyrządów Mikroelektroniki i Nanoelektroniki (IMiO PW) w zespole profesor Lidii Łukasiak. Za osiągnięcia naukowe w 2008 roku zespół ten otrzymał nagrodę I stopnia przyznaną przez Rektora Politechniki Warszawskiej. Rozprawę doktorską poświęconą elektrycznej charakteryzacji powierzchni granicznej dielektryk–półprzewodnik w zaawansowanych strukturach typu MOS obronił w listopadzie 2010 roku. Promotorem w przewodzie doktorskim była profesor Lidia Łukasiak. Jego główne zainteresowania badawcze skupiają się na wykorzystaniu metody pompowania ładunków badaniu zjawisk występujących na granicy krzem–dwutlenek krzemu.

golde

WIKTOR GOLDE (1939–1983)

Wiktor Golde urodził się 15 października 1921 roku w Warszawie. Świadectwo dojrzałości (maturę) uzyskał w 1939 roku w Warszawskim III Miejskim Liceum Humanistycznym. Kształcił się również muzycznie w klasie fortepianu.

Po wybuchu wojny Wiktor Golde z matką i bratem wraz z falą uchodźców znalazł się w okolicach Wilna. Tam pracował jako nauczyciel i dalej uczył się muzyki w Konserwatorium Wileńskim. Jego brat wrócił do Warszawy (zginął w Powstaniu Warszawskim). W Warszawie zginął także ojciec Wiktor — Aleksander.

Po wojnie Wiktor Golde studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej (1945–1949) i jednocześnie w Konserwatorium Muzycznym w Łodzi (dyplom uzyskał w 1946 roku). Będąc jeszcze

studentem III roku Politechniki, został zatrudniony jako młodszy asystent, a następnie asystent w Katedrze Matematyki profesora Witolda Pogorzelskiego (1947–1949). Wy różniał się kulturą, inteligencją i życzliwym stosunkiem do studentów. Pracę dyplomową magisterską na temat *Opracowanie i wykonanie wzmacniacza liniowego w układzie Doherty* obronił w październiku 1949 roku (z wynikiem bardzo dobrym) i został przyjęty na stanowisko starszego asystenta w Zakładzie Podstaw Telekomunikacji, Oddziału Telekomunikacji, Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej. Jednocześnie był zatrudniony w Sekcji Budowy Działu Elektroakustyki „Polskiego Radia”. W lutym 1952 roku został adiunktem i po opuszczeniu Polskiego Radia pełnił przez pewien czas dodatkowo funkcję kierownika dziekanatu Wydziału Łączności (wydzielonego z Wydziału Elektrycznego w 1951 roku).

W 1954 roku Wiktor Golde uzyskał tytuł doktora za pracę *Synteza wzmacniaczy szerokopasmowych wielorezonansowych* (promotorem był profesor Adam Smoliński). Na etat docenta został jednak awansowany dopiero w kwietniu 1956 roku. Wydaje się, że przyczyną tego była opinia wystawiona 23 kwietnia 1954 roku dla Kadr przez ówczesnego wydziałowego sekretarza PZPR kończąca się słowami: *...nie wstąpił do Partii. Politycznie niepewny. Bardzo ostrożny, nie wypowiada się na tematy polityczne. Maskuje się.* Jednak działania profesorów Smolińskiego, Groszkowskiego, Rajskiego i Kilińskiego przełamały wreszcie skutki tego donosu.

Poważny problemem spowodowało w 1953 roku zarządzenie zabraniające nauczycielom akademickim pracy na drugim etacie, poza Politechniką. Ponieważ płace na Uczelni były dla pracowników z dyplomami znacznie niższe niż poza nią, Katedrę Podstaw Telekomunikacji opuścili wszyscy jej pracownicy oprócz Wiktor Goldego i profesora Adama Smolińskiego.

Aby miał kto prowadzić zajęcia, zaczęto przyjmować nowych asystentów, będących

jeszcze na studiach magisterskich (podział na studia dwustopniowe wprowadzono w 1948 roku). Żeby móc utrzymać dobry personel przy bardzo niskich pensjach zaczęto na Uczelni organizować system „prac zleconych” jako tzw. Gospodarstwo Pomocnicze. Wiktor Golde był jednym z czynniejszych organizatorów tego sposobu ratowania Uczelni. System ten polegał na przyjmowaniu z przemysłu i instytucji naukowych zamówień na opracowania i wykonywanie przyrządów pomiarowych i kontrolnych. Rynek ów był dość chłonny, ze względu na barierę cen i limitów dolarowych z jednej strony, a zakazu eksportu do krajów „komunistycznych” z drugiej. Jego zaletą była umiejętność utrzymania dużej kadry na uczelniach i jej rozwój zawodowy oparty już nie tylko o samą teorię ale również o konkretne zadania typu inżynierskiego, w dodatku wykonywane w dużej dyscyplinie czasowej. Wadą zaś utrzymywanie przekonania ośrodków decyzyjnych, że można pracownikom naukowo-dydaktycznym źle płacić a oni i tak będą pracować.

W Katedrze Podstaw Telekomunikacji Wiktor Golde zorganizował duży zespół ludzi, zarówno spośród pracowników naukowo-dydaktycznych, jak i dyplomantów oraz pracowników zewnętrznych pracujących na zlecenie (wykonawstwo mechaniczne i montaż elektroniczny).

Wiktor Golde wprowadził nowy wówczas temat naukowo-dydaktyczny, jakim były układy tranzystorowe, projektowanie wzmacniaczy szerokopasmowych i wykorzystanie rachunku macierzowego.

Już w 1951 roku Wiktor Golde rozpoczął samodzielne prowadzenie wykładów z przedmiotów: „Układy lampowe”, „Wzmacniacze małej częstotliwości”, „Wzmacniacze szerokopasmowe”, „Specjalne układy telekomunikacyjne”, „Układy nieliniowe”, a następnie „Układy tranzystorowe” i „Układy impulsowe”, a w następnych latach „Układy elektroniczne” (we wszystkich wersjach programowych) oraz „Technikę impulsową”. W latach 1977–1983, prowadził specjalistyczny wykład obieralny „Wzmacniacze operacyjne i ich zastosowania”.

Wiele z tych przedmiotów było wykładanych przez Wiktora Goldego po raz pierwszy na Politechnice Warszawskiej, wiele miało cechy pionierskie w skali całego kraju, jak np. „Układy tranzystorowe” i stanowiło wzór dla innych uczelni, wydziałów i wykładowców. W latach 1956–1960 pod jego kierownictwem i przy jego osobistym zaangażowa-

niu dokonany został proces gruntownej modernizacji nauczania układów elektronicznych (wykłady, ćwiczenia, projekty i laboratoria), związany z wprowadzeniem odmiennej i nowej wówczas techniki tranzystorowej. W 1958 roku Wiktor Golde odbył roczny staż naukowy w Imperial College of Science and Technology University of London (u profesora A.R. Boothroyda) zakończony dysertacją naukową z dziedziny szerokopasmowych wzmacniaczy tranzystorowych, na podstawie której uzyskał *Diploma of Membership of the Imperial College*.

W 1962 roku uchwałą Rady Państwa Wiktor Golde został (po trwającej rok procedurze) mianowany profesorem nadzwyczajnym Politechniki Warszawskiej. Był już wtedy autorem 7 artykułów, dwóch książek i koordynatorem siedmiotomowej monografii *Układy tranzystorowe*, a w niej autorem tomu drugiego: *Wzmacniacze tranzystorowe małej częstotliwości*. W 1963 roku został kierownikiem Zakładu Układów Tranzystorowych w Katedrze Układów Elektronicznych, był nim do 1970 roku.

W latach 1964–1969 Wiktor Golde jako jeden z pierwszych na Wydziale Elektroniki wydał, wspólnie ze studentami, preskrypty do swoich wykładów, rozwijając jednocześnie żywą działalność autorsko-wydawniczą. W latach 1963–1979 ukazują się jego dalsze książki: *Wzmacniacze tranzystorowe — małej częstotliwości, prądu stałego, szerokopasmowe; Układy elektroniczne* (tom I i II); *Wzmacniacze operacyjne i ich zastosowania* oraz ich kolejne, aktualizowane wydania. W 1970 roku, po tzw. reformie instytutowej Wiktor Golde został pozbawiony kierownictwa Zakładu Układów Tranzystorowych i kierowania Gospodarstwem Pomocniczym. W 1975 roku stworzył on Zespół Aparatury Biocybernetycznej, zajmujący się badaniami na potrzeby neurochirurgii. W 1980 roku został profesorem zwyczajnym. Był promotorem 8 doktoratów, 4 habilitacji i recenzentem ponad 30 prac doktorskich i habilitacyjnych.

Brał udział w konspiracji w czasach KOR-u, a w stanie wojennym ukrywał w swym mieszkaniu poszukiwanego dziennikarza. Zmarł w październiku 1983 roku.

g o n d z i o

MAREK GONDZIO

Marek Gondzio urodził się 19 marca 1956 roku. W 1974 roku ukończył z wyróżnieniem Liceum Ogólnokształcące im. Stefana Żeromskiego w Tomaszowie Mazowieckim i rozpoczął studia na kierunku Informatyka na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Bezpośrednio po zakończeniu studiów, które ukończył z wyróżnieniem w 1979 roku, podjął pracę w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej, w którym pracował w latach 1979–1991 na stanowiskach naukowo-dydaktycznych, początkowo jako asystent, później jako adiunkt. Prowadził autorskie wykłady i laboratoria, głównie z architektury i programowania systemów mikrokomputerowych oraz inżynierii oprogramowania. Był opiekunem kilkunastu studentów, którzy pod jego kierunkiem wykonali swoje prace magisterskie.

W zakresie prac badawczych Marek Gondzio specjalizował się w systemach i językach programowania współbieżnego. Pro-

wadził badania dotyczące matematycznego modelowania i opisu systemów współbieżnych z wykorzystaniem m.in. wyrażeń ścieżkowych, sieci Petriego i semantyki denotacyjnej. W 1989 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej obronił rozprawę doktorską *Rozszerzenie języka mikroprogramowania MIDDLE o mechanizmy współbieżności — przedstawione na gruncie semantyki denotacyjnej*. Uczestniczył także w projektach badawczych związanych opracowywaniem narzędzi i systemów grafiki komputerowej.

Marek Gondzio jest autorem lub współautorem kilku artykułów opublikowanych w czasopiśmie krajowych i zagranicznych (m.in. w „Software, Practice and Experience” i „Microprocessors and Microsystems”). Wyniki swoich badań prezentował na konferencjach międzynarodowych (np. na „Fault Tolerant Computing Symposium” i kilkakrotnie na „Euromicro” oraz „Symp. on Microcomputer and Microprocessor Applications”), a także — w ramach międzyuczelnianej współpracy naukowo-badawczej — na indywidualnych seminariach na uczelniach technicznych w Finlandii i w Niemczech. Jest laureatem kilku nagród Rektora Politechniki Warszawskiej oraz Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne.

W 1987 roku Marek Gondzio nawiązał współpracę ze szwedzką firmą FreeForm Design AB, w której — równolegle z pracą na uczelni — pracował okresowo jako *visiting researcher* uczestnicząc w projektach i implementacji różnych systemów wykorzystujących rozwijające się wówczas technologie grafiki komputerowej oraz modelowania i projektowania wspomaganego komputerowo (CAD/CAM).

W latach 1991–1997 Marek Gondzio pracował w firmie Inter-Design Tessel Systems, początkowo jako wicedyrektor działu oprogramowania, a potem jako zastępca dyrektora generalnego. W Inter-Design zajmował się opracowywaniem, produkcją i sprze-

Słowa kluczowe

- systemy i programowanie współbieżne
- mikroprogramowanie
- oprogramowanie i systemy geoprzestrzenne
- zarządzanie informatyką

dażą oprogramowania typu CAD oraz zorientowanych obiektowo systemów do zarządzania dokumentami.

W 1995 roku dokształcał się w zakresie zarządzania, uczestnicząc w podyplomowym kursie „Business in a Market Economy”, realizowanym w ramach Programu JICAP na University of Humberside w Anglii.

Obecnie Marek Gondzio jest współwłaścicielem i prezesem firmy Globema Sp. z o.o., którą założył w grudniu 1997 roku i zbudował od podstaw. Firma specjalizuje się w pracach analitycznych, programistycznych i integracyjnych związanych z implementacją i wdrażaniem kompleksowych rozwiązań geoprzestrzennych opartych głównie na platformie Smallworld GIS. W ciągu kilku pierwszych lat działalności firma zdobyła pozycję lidera rozwiązań geoprzestrzennych dla telekomunikacji, energetyki i ciepłownictwa w Polsce. Od dziesięciu lat kierowana przez Marka Gondzio firma rozwija z sukcesami

także działalność eksportową i zagraniczną. Globema ma już klientów praktycznie na całym świecie i trzy oddziały zagraniczne (spółki-córki): w Czechach, Rumunii i USA.

W 2005 roku Marek Gondzio został wyróżniony tytułem INFO-STAR w kategorii „Osiągnięcia biznesowe”. Swoje doświadczenia z kierowania projektami i informatycznymi przedsięwzięciami biznesowymi prezentował wielokrotnie na różnych konferencjach i seminariach branżowych w kraju i za granicą (m.in. w Anglii, Australii, Danii, Hiszpanii, Niemczech i USA).

Marek Gondzio angażuje się również w działalność społeczną w organizacjach informatycznych. W latach 1995–2000 działał aktywnie we władzach Stowarzyszenia Polski Rynek Oprogramowania „PRO”, a w latach 1996–1998 był prezesem tej organizacji. Od 1999 roku jest członkiem GITA — Geospatial Information Technology Association.

g o s i e w s k i

ANATOL GOSIEWSKI (1928–2005)

Anatol Gosiewski urodził się 27 lutego 1928 roku w Warszawie, ukończył Gimnazjum i Liceum w Milanówku, a w 1946 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1952 roku, uzyskując tytuł magistra inżyniera w dziedzinie miernictwa elektrycznego. W latach 1953–1955 odbył studia aspiranckie w Katedrze Miernictwa Elektrycznego, a od 1956 roku pracował w Katedrze Automatyki i Telemechaniki Politechniki Warszawskiej (obecnie Instytut Automatyki i Informatyki Stosowanej). Stopień doktora uzyskał w 1959 roku na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, a stopień doktora habilitowanego w 1964 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Tytuł profesora otrzymał w 1972 roku. Od 1992 roku był za-

trudniony na stanowisku profesora zwyczajnego. W 2001 roku przeszedł na emeryturę, lecz nie zakończył intensywnych kontaktów z macierzystym instytutem. Zmarł po długiej i ciężkiej chorobie 7 maja 2005 roku.

W 1957 roku Profesor odbył staż naukowy w ośrodkach naukowych w Moskwie i Leningradzie, a w 1961 roku — staż naukowy jako *postdoctoral fellow* w Case Institute of Technology, Cleveland, USA.

Działalność naukowa Anatola Gosiewskiego skupiała się wokół problemów ogólnej teorii sterowania, matematycznej teorii i zastosowań sterowania optymalnego, a w ostatnim okresie wokół problemów dynamiki i teorii sterowania robotów przemysłowych. Do jego najważniejszych osiągnięć badawczych należy zaliczyć: pierwszą w kraju pracę (doktorską) dotyczącą sterowania optymalnego i pierwsze w kraju wprowadzenie pojęcia modelu matematycznego wraz z rozpatrzeniem globalnej wrażliwości układów sterowania czasooptymalnego (w pracy habilitacyjnej), analizę jakości sterowań czasosuboptymalnych, opracowanie nowej częstotliwościowej metody syntezy wielowymiarowych układów regulacji, analizę szkodliwego wpływu opóźnień transportowych na działanie wielowymiarowych układów sterowania i synteze kompensatorów tego wpływu, wprowadzenie ilościowych miar sterowalności, obserwowalności i nieredukowalności dla stacjonarnych układów liniowych, a po 1984 roku — analizę interakcji dynamicznych występujących w manipulatorach robotów oraz prace dotyczące syntezy nowych algorytmów sterowania robotów.

Anatol Gosiewski był autorem lub współautorem 55 artykułów naukowych, tłumac-

Słowa kluczowe

- teoria sterowania
- dynamika i sterowanie robotów

czem 4 książek naukowych, 34 ekspertyz i opracowań na potrzeby przemysłu. W skali kraju był koordynatorem tematu „Rozwój teorii sterowania, programowania oraz modeli dynamicznych robotów i manipulatorów przemysłowych” w ramach CPBR 7.1 „Roboty i manipulatory przemysłowe” (1986–1990). Był kierownikiem i autorem wielu projektów badawczych. Do najważniejszych należą: *Metodyka modelowania układu kierowania pocisku przeciwzołowego na maszynie analogowej* (dla Centrum Badań Uzbrojenia, 1959), *Projekt wstępny optymalizatora i zmodernizowanego oprzyrządowania sterowniczego dla stalowniczego pieca łukowego* (dla Huty Stalowa Wola i Instytutu Elektrotechniki, 1967–1969), *Projekt wstępny układu stabilizacji temperatury we wnętrzu pęcherzykowej komory ksenonowej* (dla Instytutu Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego, 1968), *Zbadanie własności dynamicznych oraz projekt regulacji nadążnej dla robotów IRb-6 i IRb-60* (dla Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów, 1984–1985), *Projektowanie algorytmów sterowania robotów przemysłowych* (temat w ramach CPBR 7.1, 1986–1990).

Za osiągnięcia badawcze Anatol Gosiewski był odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką „Zasłużony dla Rozwoju Przemysłu Maszynowego”, Medalem Stowarzyszenia Elektryków Polskich im. M. Pożaryskiego. Był wielokrotnie nagradzany Nagrodami Ministra, m.in. indywidualną (1965) i zespołową (1971) za szczególne osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych.

Profesor prowadził wiele oryginalnych wykładów, do najważniejszych należą: „Teoria sterowania” (1956–1986), „Sterowanie optymalne”, „Sterowanie w układach liniowych” oraz „Dynamika i sterowanie robotów”. Prowadził również szereg seminariów, m.in.: „Matematyczna teoria optymalizacji” na Studiach Doktoranckich. W prowadzonych seminariach dyplomowych wprowadził, jako pierwszy, obok tematów specjalistycznych, tzw. tematy wolne (niezwiązane z pracami dyplomowymi studentów), co urozmaicało seminaria i wprowadzało elementy humanistyczne do studiów technicznych. Był opiekunem około 60 prac magisterskich i 15 doktorantów. Wypromował 19 doktorów, recenzował kilkadziesiąt rozpraw doktorskich, habilitacyjnych, profesorskich wniosków awansowych oraz wniosków o członkostwo Polskiej Akademii Nauk.

Anatol Gosiewski był współautorem 3 skryptów wydanych przez Wydawnictwo Po-

litechniki Warszawskiej, a także autorem artykułów o tematyce edukacyjnej, m.in. w „Polityce” (1965) i „Nauce Polskiej” (1975).

Profesor był wielokrotnie zapraszany do zagranicznych uczelni i instytucji naukowych do prowadzenia wykładów, prac naukowych i odczytów, m.in.: jako *visiting professor* na University of Minnesota, Center for Control Sciences (1975), jako *distinguished visiting professor* na University of Delaware, Department of Mechanical and Aerospace Engineering (1979). Gościł również w ośrodkach naukowych we Francji, Holandii, Japonii, Kanadzie, Niemczech, USA, Wielkiej Brytanii i Włoszech.

Za szczególne osiągnięcia w działalności dydaktycznej otrzymał zespołową Nagrodę Ministra I stopnia (1963) i indywidualną I stopnia za osiągnięcia w dziedzinie kształcenia kadry naukowej (1976). Był także odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz Złotą Odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”.

Profesor Gosiewski pełnił wiele funkcji na szczeblu uczelni, wydziału i instytutu. W 1983 roku pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Rektorskiej ds. Kontaktów Zagranicznych (z funkcji tej musiał zrezygnować na żądanie Komitetu Zakładowego PZPR). Był członkiem Senatu Politechniki Warszawskiej (1984–1986), prodziekanem Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej (1969–1972), kierownikiem Studium Podyplomowego Automatyki na Wydziale Elektroniki (1971–1981) i kierownikiem Studiów Doktoranckich Automatyki i Informatyki na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej (1971–2003). W latach 1966–1970 był kierownikiem Zakładu Teorii Sterowania w Katedrze Automatyki i Telemechaniki, a w latach 1993–1998 — kierownikiem Zakładu Sterowania Robotów i Badań Operacyjnych w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej.

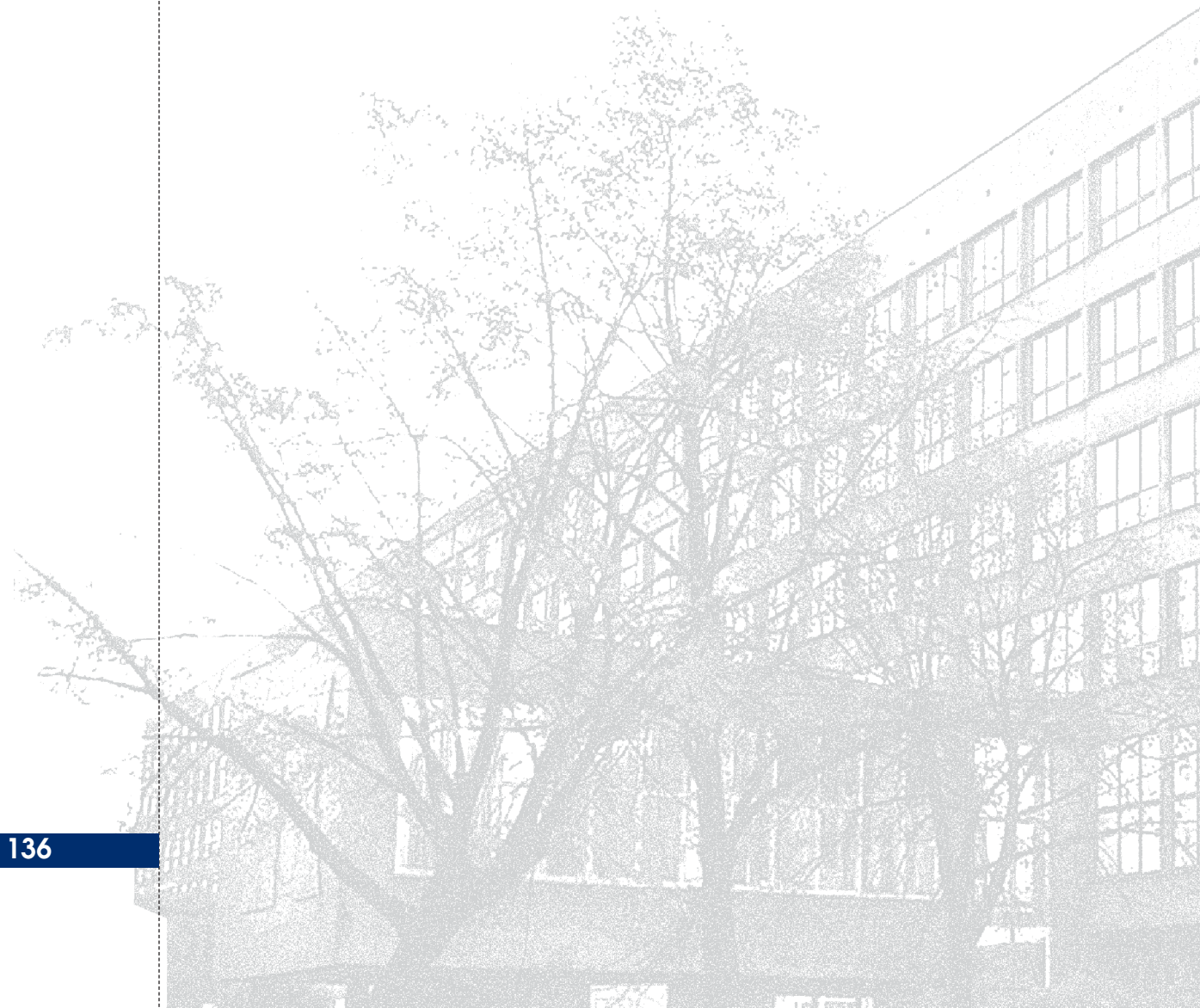
Anatol Gosiewski pełnił także wiele funkcji poza Politechniką Warszawską: był członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych (1994–1997), Przewodniczącym Sekcji Automatyki i Robotyki w Komitecie Badań Naukowych (1991–1997), od 1974 roku członkiem Komitetu Naukowego Automatyki i Robotyki Polskiej Akademii Nauk, od 1987 roku członkiem Prezydium Rady Naukowej Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów. W latach 1981–1984 i od 1990 roku był członkiem Rady Naukowej Instytutu Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk. W latach

G

1984–1987 był sekretarzem, a w latach 1988–1991 przewodniczącym Wydziału VI Nauk Technicznych Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. W latach 1965–1966 był Przewodniczącym Zarządu Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, a od 1991 roku — honorowym członkiem tego Towarzystwa.

Interesował się historią, zwłaszcza najnowszą, filmem i historią filmu. Od 1962 roku był członkiem ZAIKS-u.

Dużo czasu poświęcał kształceniu studentów i doktorantów. Szczególny wysiłek wkładał w przygotowanie wykładów, tak że słuchanie jego wykładów było prawdziwą przyjemnością. Współpracowników zachęcał do podejmowania ciekawych tematów, wspierając ich później w prowadzeniu badań.

górkiewicz-galwas

HANNA GÓRKIEWICZ- -GALWAS

Hanna Górkiewicz-Galwas urodziła się 11 sierpnia 1937 roku w Krakowie. Do szkoły podstawowej i liceum ogólnokształcącego uczęszczała w Katowicach. Maturę zdała w 1954 roku i rozpoczęła studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej.

W 1960 roku uzyskała dyplom magistra inżyniera i została zatrudniona w Katedrze Przyrządów Elektronowych (pierwotnie Katedra Radiotechniki) Politechniki Warszawskiej na stanowisku asystenta, a od 1962 roku — starszego asystenta. W 1969 roku obroniła pracę doktorską *Studia nad metodami badania wiązek elektronowych* i została awansowana na stanowisko adiunkta w Instytucie Technologii Elektronowej. W latach 1989–2006 pracowała na etacie starszego wykładowcy w Instytucie Mikroelektroniki Optoelektroniki.

Zainteresowania naukowe Hanny Górkiewicz-Galwas, związane początkowo ogólnie z lampami elektronowymi, ukierunkowane zostały następnie na zagadnienia wytwarzania wiązek elektronowych i ich wykorzystania w przetwornikach obrazu. W działalności badawczej najważniejsze prace dotyczyły projektowania wyrzutni elektronowych, m.in. wyrzutni do akceleratora Van de Graffa, a także projektowania kineskopów kolorowych i badania ich właściwości kolorymetrycznych. Jest autorem lub współautorem około 50 artykułów i komunikatów oraz niepublikowanych opracowań naukowych.

W ramach działalności dydaktycznej prowadziła wykłady i ćwiczenia rachunkowe oraz laboratoryjne z przedmiotów związanych z pracami badawczymi, np. „Przyrządy elektrooptyczne”, „Podstawy przetwarzania obrazu” i inne. Jest współautorem podręcznika *Przyrządy elektronowe* (Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne), *Poradnika inżyniera elektryka*, haseł w tomach Encyklopedii Tech-

niki oraz Encyklopedii Fizyki (WNT), a także skryptów do laboratoriów (Wydawnictwo Politechniki Warszawskiej).

W latach 1988–2010 przewodniczyła Komitetowi Organizacyjnemu cyklicznej konferencji naukowej „Techniki Przetwarzania Obrazu”.

Za prowadzoną działalność Hanna Górkiewicz-Galwas otrzymała dwukrotnie nagrodę Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki (indywidualną i zespołową), kilkakrotnie nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej oraz nagrodę zbiorową Państwowej Rady ds. Pokojowego Wykorzystania Energii Jądrowej. Odznaczona została Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Zainteresowania pozazawodowe Hanny Górkiewicz-Galwas związane są z historią sztuki i modą.

Ma syna Marcina i córkę Magdalenę oraz dwoje wnuków.

Słowa kluczowe

- wiązki elektronowe
- przetworniki obrazu

g ó r s k i

WOJCIECH ZBIGNIEW GÓRSKI

Wojciech Górski urodził się 9 maja 1930 roku w Warszawie. W okresie okupacji mieszkał w Warszawie, gdzie uczęszczał do szkoły powszechnej Sióstr Zmartwychwstańek na Żoliborzu, a następnie do Szkoły Zawodowej Drogowej Księży Marianów na Bielanach. Tam też, w 1943 roku, wstąpił do Szarych Szeregów.

W okresie Powstania Warszawskiego przebywał na wakacjach u rodziny ojca w Rybnie koło Sochaczewa. W końcu sierpnia 1944 roku uczestniczył w grupie młodzieży, która podjęła nieskuteczną próbę przedostania się na pomoc walczącej Warszawie.

W roku szkolnym 1944/1945 uczęszczał do drugiej klasy gimnazjum na tajnych kompletach w Rybnie koło Sochaczewa.

W latach 1945–1949 uczęszczał do Gimnazjum i Liceum im. ks. Józefa Poniatowskiego na Żoliborzu w Warszawie, gdzie w maju 1949 roku ukończył szkołę i otrzymał maturę.

W latach 1946–1948 był członkiem Aeroklubu Warszawskiego i ukończył kursy pilotażu szybowcowego i motorowego w Rządкові, Fordonie, Pińczowie i Ligotce Dolnej.

W 1949 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej (prądy słabe) przekształconym następnie w Wydział Łączności. Na Wydziale tym w 1953 roku ukończył studia inżynierskie, specjalizując się w zakresie elektroniki technicznej, a następnie studia magisterskie, które ukończył w 1959 roku, specjalizując się w zakresie elektroniki. W 1973 roku obronił pracę doktorską *Opracowanie metody pomiaru rzeczywistych parametrów pomp obrotowych z przedmuchem powietrznym* i uzyskał tytuł doktora nauk technicznych.

Pracę zawodową rozpoczął 1 września 1951 roku początkowo jako laborant w Katedrze Elektroenergetyki Politechniki Wrocławskiej, a następnie, od 1 lutego 1952 roku, jako młodszy asystent w Katedrze Radiotechniki Politechniki Warszawskiej. Na Politechnice Warszawskiej był zatrudniony jako nauczyciel akademicki na stanowiskach asystenta, wykładowcy i starszego wykładowcy, zawsze pod kierunkiem profesora Janusza Groszkowskiego, kolejno w Katedrze Wysokiej Próżni, Instytucie Technologii Elektronowej i Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki, aż do przejścia na emeryturę w 1996 roku. W latach 1964–1981 był pełnomocnikiem Dziekana Wydziału, a w latach 1981–1983 pełnomocnikiem Rektora Politechniki Warszawskiej ds. studentów zamieszkałych w akademikach.

W początkowym okresie pracy na Uczelni prowadził ćwiczenia rachunkowe i zajęcia laboratoryjne z przedmiotu „Lampy elektronowe”, a następnie był jednym z twórców i przez ponad 40 lat kierownikiem Laboratorium Techniki Wysokiej Próżni. Był współautorem książki *Wykrywanie nieszczelności w aparaturze próżniowej* oraz twórcą i wieloletnim wykładowcą przedmiotu „Aparatura próżniowa”. Na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych, po wycofaniu się

Słowa kluczowe

- technika próżniowa
- miernictwo próżniowe
- normalizacja

profesora Janusza Groszkowskiego, przejął prowadzenie wykładu z Techniki Wysokiej Próżni. Był autorem kilkunastu publikacji z dziedziny wysokiej próżni, kilku zgłoszeń patentowych oraz wielu komunikatów na konferencjach krajowych i międzynarodowych.

Poczynając od połowy lat siedemdziesiątych był jednym z inicjatorów oraz kierownikiem naukowym budowy krajowego, pierwotnego wzorca próżni w zakresie od ciśnienia atmosferycznego do 10^{-6} mbara.

Za swoją działalność naukową, dydaktyczną i wychowawczą był wielokrotnie nagradzany, otrzymując m.in.: Złoty Krzyż Zasługi (1973), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1983) oraz nagrody: Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki (1969) za udział w realizacji ważnej dla gospodarki narodowej pracy w zakresie rozwoju nauki i techniki oraz Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1973) za osiągnięcia naukowe i za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej (1977), a także kilkakrotnie nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej, w tym przyznaną w 1978 roku złotą odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”.

Poczynając od drugiej połowy lat pięćdziesiątych, uczestniczył w różnych pracach z dziedziny normalizacji, a od kilkunastu lat jest przewodniczącym jednego z Komitetów Technicznych Polskiego Komitetu Normalizacyjnego. Był jednym z założycieli i wieloletnim członkiem Polskiego Komitetu Techniki Próżni i Technologii Elektropróżniowych.

Po ukończeniu Studium Wojskowego na Politechnice Warszawskiej mianowany został

w 1953 roku na stopień chorążego (artylerii), a w 1958 roku na stopień podporucznika.

W latach 1988–1990 był radnym Dzielnicowej Rady Narodowej Żoliborz w Warszawie, a w latach 1990–1994 radnym Rady Miasta Stołecznego w Warszawie i zastępcą przewodniczącego Rady Dzielnicy-Gminy Żoliborz w Warszawie. Za swoją działalność na rzecz m.st. Warszawy w 1980 roku wyróżniony został Złotą Odznaką Honorową „Za zasługi dla Warszawy”, a w 2010 roku Odznaką „Za zasługi dla Miasta Stołecznego Warszawy”.

Poczynając od 1950 roku czynnie uprawia żeglarstwo, początkowo regatowe, a następnie (od 1957 roku do dnia dzisiejszego) żeglarstwo morskie, prowadząc corocznie wiele turystyczno-szkoleniowo i stażowych rejsów pełnomorskich, głównie z młodzieżą. Od 1961 roku posiada stopień jachtowego kapitana żeglugi wielkiej, a od 1962 roku jachtowego kapitana motorowodnego.

Spółeczną działalność w żeglarstwie rozpoczął w 1957 roku, początkowo w PTTK, a następnie w Polskim Związku Żeglarskim. Za swoją działalność na tym polu wyróżniony został w 2001 roku nadaniem mu godności „Członka Honorowego Polskiego Związku Żeglarskiego”.

W 2004 roku odznaczony został Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Wojciech Górski jest wdowcem i ma jednego syna.

Interesuje się muzyką i sportem.

grabowski

JULIUSZ GRABOWSKI (1908–2001)

Juliusz Grabowski urodził się 29 stycznia 1908 roku w Nizianach k. Wołkowyska. Po ukończeniu Gimnazjum im. Króla Zygmunta Augusta w Wilnie w latach 1928–1937 studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Stopień inżyniera elektryka uzyskał 1945 roku. Pracę zawodową rozpoczął w 1936 roku w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych w Warszawie. Podczas wojny przebywał na Litwie, Wileńszczyźnie i Nowogródzynie. Po powrocie do Warszawy (1945) kontynuował pracę w PZTiR, a następnie pracował w Zakładach Wytwórczych Materiałów Teletechnicznych, Zakładach Radiowych im. Marcina Kasprzaka, Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji oraz Instytucie Tele- i Radiotechnicznym w Warszawie (1948–1957).

Pracę naukowo-badawczą i dydaktyczną rozpoczął w 1945 roku w Politechnice Warszawskiej oraz w Szkole Inżynierskiej im. H. Wawelberga i S. Rotwanda, kolejno jako starszy asystent, profesor kontraktowy, zastępca profesora. W latach 1950–1960 był współorganizatorem Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej i kierownikiem Sekcji Teletransmisji. Od 1956 roku był docentem etatowym w Katedrze Teletransmisji Przewodowej Politechniki Warszawskiej, od 1964 roku w Katedrze Urządzeń Teletransmisyjnych i Telegraficznych, później w Instytucie Teleelektroniki, a następnie — w Instytucie Telekomunikacji, do czasu przejścia na emeryturę w 1978 roku. Pełnił w tym okresie funkcje: p.o. zastępcy kierownika Katedry Teletransmisji Przewodowej, kierownika Katedry Urządzeń Teletransmisyjnych i Telegraficznych, prodziekana Wydziału Łączności, kierownika Wieczorowego Studium Zawodowego, kierownika Zakładu Urządzeń Teletransmisyjnych, kierownika Zakładu, a później Zespołu Systemów Teletransmisyjnych, zastępcy dyrektora Instytutu Teleelektroniki ds. naukowo-badawczych (1971–1973), dyrektora tego Instytutu (1973–1975) oraz docenta, a później profesora kontraktowego w Instytucie Łączności (1976–1990). Stopień naukowy docenta uzyskał w 1956 roku, a tytuł profesora nadzwyczajnego — w 1983 roku.

Główny kierunek działalności naukowej Juliusza Grabowskiego był związany z rozwojem techniki teletransmisyjnej. W latach 1936–1939 opracował wiele urządzeń teletransmisyjnych, wdrożonych do produkcji przemysłowej. Po wojnie kontynuował tę działalność, prowadząc prace badawcze i projektowe nad telefonicznymi systemami nośnymi. Wyniki prowadzonych przez niego i jego zespół po 1964 roku prac nad systemami współosiowymi zostały wdrożone do produkcji przemysłowej i zyskały wiele nagród.

Drugi kierunek jego prac dotyczy transmisji danych. Pod jego kierunkiem opracowano dwa systemy transmisji danych — system śledzący z wykrywaniem błędów UTD-1 oraz

system z kanałem zwrotnym i korekcją błędów UTD-1200. Prace te uznano za wybitne osiągnięcia naukowe i techniczne oraz wyróżniono wieloma nagrodami, w tym zespołową Nagrodą Państwową II stopnia (1972).

Trzeci kierunek prac naukowych Juliusza Grabowskiego był związany z miernictwem teletransmisyjnym, a ich wynikiem stał się obszerny zestaw wyspecjalizowanej aparatury kontrolno-pomiarowej.

Juliusz Grabowski aktywnie uczestniczył w wielu krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych.

Był ceniony jako dydaktyk i wychowawca. Prowadził wiele wykładów poświęconych urządzeniom, systemom, miernictwu i specjalnym układom teletransmisyjnym, organizował dla studentów praktyki zagraniczne oraz krajowe wycieczki naukowe. Kierował wykonaniem około 100 prac dyplomowych, magisterskich oraz inżynierskich, był promotorem 5 zakończonych przewodów doktorskich. Jego dorobek naukowy (opublikowany i nieopublikowany) obejmuje około 50 pozycji, w tym połowę wykonanych indywidualnie.

Juliusz Grabowski uprawiał także działalność społeczną i społeczno-naukową. W czasie studiów czynnie uczestniczył w studenckim ruchu naukowym, pełniąc m.in. funkcję prezesa Naukowego Koła Elektryków studentów Politechniki Warszawskiej. W styczniu 1943 roku został żołnierzem Armii Krajowej na Nowogródzczyźnie. Jego zadaniem było zapewnienie łączności radiowej oddziału AK „Łąka” z Komendą Główną AK. Brał bezpośredni udział w akcji „Burza-Ostra Brama” zmierzającej do wyzwolenia Wilna i Wileńszczyzny przez oddziały AK (czerwiec–wrzesień 1944 roku); był odpowiedzialny technicznie za łączność radiową z rządem RP w Londynie i Komendą Główną AK. Likwidacja radiostacji przez NKWD nastąpiła 8 września 1944 roku. Za działalność konspiracyjną i bojową został przedstawiony do odznaczenia m.in. Krzyżem Walecznych i odznaczony honorową Odznaką Żołnierza Armii Krajowej Okręgów „Wiano” i „Nów”. Był członkiem Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej. Po wojnie działał m.in.

w Związku Nauczycielstwa Polskiego Politechniki Warszawskiej, Spółdzielni Mieszkaniowej „Politechnika”, a także w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich. Współpracował z Komitetem Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, Komisją Główną Elektroniki i Telekomunikacji Komitetu Nauki i Techniki (jako członek i przewodniczący Zespołu Teletransmisji), radami naukowymi Wojskowego Instytutu Łączności, Wydzielonego Biura Rozwojowego Zakładów Materiałów Magnetycznych „Polfer”, Krajowej Komisji Międzynarodowego Doradczego Komitetu Telefonicznego i Telegraficznego (Comité Consultatif Télégraphique et Téléphonique — CCTT) jako członek Prezydium, z Polskim Komitetem Automatycznego Przetwarzania Informacji Naczelnej Organizacji Technicznej oraz z Radą Naukowo-Techniczną przy Ministrze Przemysłu Ciężkiego.

Wyrazem uznania zasług Juliusza Grabowskiego jest zespołowa Nagroda Państwowa II stopnia oraz liczne odznaczenia państwowe i społeczne, m.in.: Krzyż Komandorski i Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Srebrny i Brązowy Medal „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, Złota Honorowa Odznaka „Zasłużonego Pracownika Łączności”, Złota Honorowa Odznaka „Zasłużonego Pracownika Łączności”, Złota Honorowa Odznaka Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP) oraz Złota Honorowa Odznaka Naczelnej Organizacji Technicznej. Został także wyróżniony tytułami: honorowego członka SEP i zasłużonego seniora SEP oraz medalami tego Stowarzyszenia: im. Miecysława Pożaryskiego, im. Kazimierza Szpotarńskiego oraz im. Janusza Groszkowskiego.

Juliusz Grabowski również w okresie emerytury zachował wysoką aktywność zawodową i społeczną, m.in. jako wieloletni kierownik Działu Teletechniki w Izbie Rzecznawców SEP, przewodniczący Komisji Historii i Tradycji Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej oraz członek Centralnego Kolegium Elektroniki i Telekomunikacji SEP, a także Polskiego Komitetu Optoelektroniki.

Zmarł 27 maja 2001 roku w Grodzisku Mazowieckim.

groszkowski

JANUSZ GROSZKOWSKI (1898–1984)

Janusz Groszkowski urodził się 21 marca 1898 roku w Warszawie. Po zdaniu matury w Szkole Handlowej Zgromadzenia Kupców miasta Warszawy (1915) rozpoczął studia w utworzonej w tymże roku Politechnice Warszawskiej. Dyplom inżyniera elektryka otrzymał w 1922 roku, jako jeden z pierwszych jej absolwentów.

W czasie studiów został asystentem w Katedrze Miernictwa Elektrotechnicznego, a od 1922 roku prowadził wykłady — jako najmłodszy wykładowca Politechniki Warszawskiej — na temat lamp katodowych, a następnie radiotechniki. W 1924 roku został kierownikiem laboratorium radiotechnicznego. Jako oficer Wojsk Łączności prowadził równocześnie wykłady z radiotechniki w szkołach wojskowych. Na podstawie rozprawy

Metoda kompensacyjna kontroli stałości fali otrzymał w 1928 roku stopień doktora nauk technicznych (z odznaczeniem). W tym samym roku, po przeprowadzeniu *venia legendi* (odpowiednik obecnej habilitacji), objął Katedrę Radiotechniki na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. W 1929 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1935 roku profesora zwyczajnego. W 1933 roku został powołany na kierownika Studium Wojskowego Politechniki Warszawskiej, a w 1935 roku został wybrany dziekanem Wydziału Elektrycznego.

Równoległe z pracą naukową i dydaktyczną w uczelni Janusz Groszkowski prowadził bogatą działalność doradczą i organizacyjną. W 1928 roku zainicjował utworzenie pierwszego w kraju Instytutu Radiotechnicznego, którym kierował również po jego przekształceniu w 1934 roku w Państwowy Instytut Telekomunikacyjny (PIT). Był członkiem Tymczasowego Komitetu Doradczo-Naukowego przy Ministerstwie ds. Wojskowych (od 1934 roku). Od początku istnienia polskiej radiofonii brał udział w pracach komisji technicznej Polskiego Radia, dzięki jego pracom stabilność polskich radiostacji należała wówczas do najlepszych na świecie.

Po 1 września 1939 roku otrzymał rozkaz ze Sztabu Wojska Polskiego ewakuacji (wraz z PIT) na wschód kraju. Przebywał we Lwowie (do 1941 roku), gdzie zorganizował katedrę radiotechniki w Instytucie Politechnicznym i został wykładowcą, skupiając wokół siebie liczne grono Polaków, zapewniając im możliwie bezpieczne warunki pracy naukowej w okresie okupacji. Po powrocie do Warszawy wykładał w Państwowej Wyższej Szkole Technicznej, utworzonej za zgodą władz okupacyjnych w gmachach Politechniki, w której tajne wykłady odbywały się według programów przedwojennych. Brał czynny udział w ruchu oporu jako żołnierz Armii Krajowej, przede wszystkim wypełniając powierzoną mu misję rozszyfrowania układu sterowania niemieckich pocisków rakietowych V-2.

Słowa kluczowe

- lampy elektronowe
- teoria generacji
- technika próżni
- miernictwo próżni

W 1945 roku objął ponownie wykłady z radiotechniki, także z lamp elektronowych i techniki wysokiej próżni na Wydziale Elektrycznym, a następnie na Wydziale Łączności (później Elektroniki) Politechniki Warszawskiej, które prowadził aż do przejścia na emeryturę w 1968 roku. Do tego czasu był promotorem 33 doktorantów. Równoległe z pracą w Politechnice Warszawskiej kontynuował prace nad organizowaniem i rozwijaniem placówek badawczych, zwłaszcza w dziedzinie elektroniki, m.in. jako założyciel Zakładu Elektroniki przy Polskiej Akademii Nauk. Wchodził w skład rad programowych wielu czasopism, naukowych, m.in. był redaktorem naczelnym wydawnictw periodycznych Polskiej Akademii Nauk — „Archiwum Elektrotechniki” (1952–1971) i „Nauki Polskiej” (1963–1971).

W 1972 roku został posłem na Sejm VI kadencji i zastępcą przewodniczącego Rady Państwa. Bezskuteczność jego licznych interwencji poselskich u ówczesnych władz w sprawach ludzi pokrzywdzonych, obserwacje sposobu działania sądów i prokuratury, skłoniły go najpierw do złożenia *Memoriału do Rady Państwa o postępowaniu organów wymiaru sprawiedliwości*, a następnie do zrzeczenia się mandatu posła na Sejm i funkcji zastępcy przewodniczącego Rady Państwa (1976). Do życia publicznego powrócił na krótko w 1980 roku swoim sławnym przemówieniem o potrzebie odnowy moralnej, wygłoszonym na forum Zgromadzenia Ogólnego Polskiej Akademii Nauk. Był także doradcą wielu środowisk ówczesnej „Solidarności”.

W dorobku naukowym Janusza Groszkowskiego znajduje się 16 patentów, 361 publikacji — wśród nich wiele książek wydanych w kraju i za granicą. Jest on m.in. autorem pierwszej w literaturze światowej monografii *Lampy katodowe oraz ich zastosowanie w radjotechnice* (1925), przetłumaczonej i wydanej dwa lata później we Francji. W 1937 roku Janusz Groszkowski (wraz ze Stanisławem Ryżką) zastosował, jako pierwszy na świecie, katodę tlenkową w magnetronie, a w dwa lata później skonstruował magnetron metalowy z obwodami wewnętrznymi i katodą tlenkową. Główny wkład Janusza Groszkowskiego do rozwoju elektroniki światowej nastąpił w latach 1932–1933 w zakresie nieliniowej teorii generacji i stabilizacji drgań. Światową sławę przyniosła mu publikacja *The Interdependence of the Frequency Variation and Harmonic Content and Constant Frequency Oscillator* w „Proceedings of Institute of Radio Engineering” w 1933 roku, w której wyprowadził on zależność zmiany częstotliwości drgań generatora od zawarto-

ści harmonicznych (zwaną równaniem Groszkowskiego). Podsumowaniem 30 lat pracy nad teorią generacji, wielu artykułów i książek z tej dziedziny, była monografia o światowym rozgłosie *Frequency of Self-Oscillations* (1964). Wczesne zainteresowania Janusza Groszkowskiego techniką próżni dokumentuje pierwsza publikacja z tego obszaru (1925). Także późniejsze badania dotyczyły głównie miernictwa próżni. Szeroko cytowane są prace Janusza Groszkowskiego dotyczące badań głowic jonizacyjnych do pomiaru niskich ciśnień gazu. Najważniejszą publikacją z tej tematyki była *Jauge manométrique a collecteur extérieur pour pression très bases* (1966). Opracowanie to otworzyło nowy rozdział w dziedzinie próżni i stało się impulsem wielu prac prowadzonych do dziś w wielu czołowych laboratoriach Kanady, USA i Japonii. Jest autorem pierwszej w Polsce monografii *Technika wysokiej próżni* (1948). W latach 50. i 70. wydaje 4 następne, tłumaczone na język rosyjski i czeski.

Janusz Groszkowski należał do wielu towarzystw i instytucji naukowych, krajowych i zagranicznych. Był m.in. członkiem Akademii Nauk Technicznych (od 1936 roku), członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego (od 1949 roku), wiceprezesem (1956–1962), a w latach 1963–1972 prezesem PAN. Był członkiem (od 1919 roku), prezesem (1936–1937) i członkiem honorowym (od 1957 roku) Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Był członkiem (od 1932 roku) i członkiem dożywotnim (od 1971 roku) amerykańskiego IEEE, członkiem honorowym francuskiego Société des Électriciens et Électroniciens (od 1967 roku), wiceprezesem URSI (1966–1972) oraz członkiem sześciu zagranicznych Akademii Nauk. Laureat Nagród Państwowych I stopnia (1951, 1955, 1968) oraz specjalnej Nagrody Państwowej (1979). Doktor *honoris causa* Politechniki Warszawskiej (1962), Politechniki Łódzkiej (1964) i Politechniki Gdańskiej (1975). Był wielokrotnie odznaczany, w tym: Medalem i Krzyżem Niepodległości (1931), Krzyżem Komandorskim Orderu Polonia Restituta (1937 i 1955) i Złotym Krzyżem Orderu Virtuti Militari (1974).

Janusz Groszkowski zmarł 3 sierpnia 1984 roku w Warszawie i został pochowany na cmentarzu Powązkowskim. Pośmiertnie został z wyboru patronem 8 szkół średnich. Jego Imię nosi Wojskowy Instytut Łączności oraz gmach Wydziału Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W środowisku naukowym był uznawany nie tylko za wybitnego uczonego ale do dziś pozostaje wzorcem moralnym.

gryglewski

DANIEL GRYGLEWSKI

Daniel Gryglewski urodził się 1 grudnia 1970 roku w Warszawie. Po ukończeniu Technikum Elektronicznego przy ul. Generała Zajączka 7 w Warszawie (1991) rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1996 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera i rozpoczął studia doktorskie. Stopień doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem) uzyskał w 2001 roku za rozprawę *Minimalizacja zmian transmitancji mikrofalowych impulsowanych wzmacniaczy mocy klasy A* poświęconą zjawiskom termicznym w tranzystorach GaAs MESFET. W tym samym czasie podjął pracę zawodową w Instytucie Radioelektroniki Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, gdzie pracuje do chwili obecnej na stanowisku adiunkta.

W pracy naukowej Daniel Gryglewski zajmuje się problematyką projektowania wy-

sokostabilnych źródeł mikrofalowych, wzmacniaczy niskoszumnych, szerokopasmowych przesuwników fazy oraz zastosowaniami tych układów w systemach radiokomunikacyjnych i radiolokacyjnych. Wyniki tych prac zostały opublikowane w ponad 60 artykułach naukowych i komunikatach konferencyjnych.

Daniel Gryglewski bierze aktywny udział w pracach konstrukcyjno-aplikacyjnych wykonywanych przez Zakład Teorii Maszyn i Robotów dla przemysłu, m.in. uczestniczył w dużych projektach wdrożeniowych dotyczących konwersji pasm 2,4–3,5 GHz publicznych sieci radiowych punkt-wielopunkt (LUCENT IRT2000, ALCATEL A9800) dla El-Net i NETIA w ponad 100 lokalizacjach. Jest również współautorem kilku ekspertyz wykonanych na zlecenie Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej i Polskich Portów Lotniczych Wrocław i Gdańsk.

Daniel Gryglewski prowadzi zajęcia z przedmiotów „Układy elektroniczne” i „Podstawy techniki wielkich częstotliwości”, ćwiczenia laboratoryjno-projektowe w ramach przedmiotów „Technika mikrofalowa” i „Bezprzewodowe sieci dostępne” oraz jest opiekunem studentów w ramach pracowni problemowych i dyplomowych.

Prywatnie jest żonaty, ma dwóch synów.

g r z a n k a

**ANTONI
DOBROŚLAW
GRZANKA**

Antoni Dobrosław Grzanka urodził się w 1955 roku w Pabianicach. Technikum Elektroniczne w Pabianicach ukończył w 1975 roku. Jako finalistę Olimpiady Matematycznej rozpoczął studia na wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1980 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektroniki w dziedzinie nauk technicznych. Jego praca magisterska dotyczyła przetwarzania sygnałów w aparaturze neurochirurgicznej. Naukę, połączoną z pracą badawczą kontynuował na studiach doktoranckich na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Rozprawę doktorską w dziedzinie nauk technicznych obronił na tymże wydziale w 1986 roku (z wyróżnieniem). Tematyka pracy doktorskiej była rozwinięciem pracy magisterskiej. Pracę zawodową rozpoczął w 1985 roku w Instytucie Podstaw Elektroniki jako konstruktor, szybko awansując na stanowisko specjalisty, a potem adiunkta.

W 2003 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego w dyscyplinie Biocybernetyka i Inżynieria Biomedyczna na podstawie decyzji Rady Naukowej Instytutu Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej Polskiej Akademii Nauk. Monografia habilitacyjna miała tytuł *Rynomanometria i rynometria akustyczna — obiektywizacja oceny przestrzeni wewnątrznosowych*. W 2007 roku otrzymał stanowisko profesora nadzwyczajnego na Politechnice Warszawskiej.

Zgromadził znaczący dorobek publikacyjny, w tym w wydawnictwach znaczących

międzynarodowych konferencji naukowych i renomowanych czasopismach naukowych. Jego zainteresowania naukowe początkowo koncentrowały się wokół zagadnień dotyczących metod przetwarzania informacji związanej z układem wewnątrzczaszkowym. Po doktoracie rozwijał prace inżynierskie na użytek laryngologii, przede wszystkim intensywnie zajmując się słuchowymi potencjałami wywołanymi pnia mózgu, emisją otoakustyczną i rynometrią oraz mową osób po usunięciu krtani.

Jest autorem lub współautorem ponad 200 publikacji z tej dziedziny, z czego 20 to współautorskie artykuły w czasopismach medycznych międzynarodowych o szerokim zasięgu. Najważniejszymi są: *Identification of Otoacoustic Emissions Components by Means of Adaptive Approximations* (W.W. Jędrzejczak, K.J. Blinowska, W. Konopka, A. Grzanka, P.J. Durka w „Journal Acoustical Society America”, 2004, 115:2148-2158.), *Time-Frequency Analyses of TEOAE Recordings from Normal and SNHL Patients* (S. Hatzopoulos, J. Cheng, A. Grzanka, A. Martini w „Audiology”, 2000, 39, 1–12), *Methods*

Słowa kluczowe

- inżynieria biomedyczna
- elektrofizjologia
- emisje otoakustyczne
- rynometria
- bezkrtaniowcy
- gustometria

G

for Formant Extraction in Speech of Patients After Total Laryngectomy (R. Pietruch, M. Michalska, W. Konopka, A. Grzanka w „Proc. and Control”, vol. 1, 2006, 107–112), A. *Bilateral nasal allergen provocation monitored with acoustic rhinometry. Assessment of both nasal passages and the side reacting with greater congestion: relation to nasal cycle* (T. Gotlib, B. Samolinski, A. Grzanka w „Clin. Exp. Allergy”, 2005, 35:313-8).

Oprócz monografii habilitacyjnej, jest autorem lub współautorem rozdziałów w kilku książkach o tematyce związanej z zagadnieniami inżynierskimi w badaniach słuchu i mowy.

W latach 2008–2009 rozszerzył swoje zainteresowania na badania na aparaturą stosowaną w położnictwie i rozpoczął badania nad elektryczną aktywnością macicy. Prowadzi również prace z zakresu badania zmysłu smaku u człowieka.

Jest współautorem dwóch patentów krajowych.

Był inicjatorem i przewodniczącym konferencji: Inżynieria Biomedyczna i Telemedycyna, która odbyła się w latach 2006–2008. Jest zapraszany do komitetów naukowych konferencji młodych naukowców. Jest recenzentem programów badawczych, publikacji i rozpraw naukowych (polskich i zagranicznych).

Brał udział w projektach badawczych z dziedziny przetwarzania ciśnienia wewnętrzzaskowego, diagnostyki rynologicznej i alergologicznej. Był kierownikiem grantów Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego z zakresu badania sygnału emisji

otoakustycznej oraz badania głosu osób po usunięciu krtani.

W ramach obowiązków dydaktycznych prowadził zajęcia z przedmiotów: „Wzmacniacze operacyjne”, „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów biologicznych”, „Podstawy technik informacyjnych w medycynie”.

W latach 1996–1999 pracował w w Instytucie Fizjologii i Patologii Słuchu w Warszawie, początkowo na stanowisko specjalisty, a potem adiunkta, gdzie zajmował się tematyką badań przesiewowych słuchu u noworodków oraz badaniami nad technikami diagnostycznymi w audiologii.

W latach 2001–2006 był także pracownikiem dydaktycznym na Akademii Medycznej w Warszawie (Wydział Nauki o Zdrowiu), gdzie opracował i wykladał takie przedmioty, jak „Biostatystyka”, „Metodologia badań naukowych” oraz „Techniki informacyjne”. Obecnie wyklada na Politechnice Warszawskiej przedmioty „Analiza i modelowanie procesów fizjologicznych”, „Podstawy modelowania w medycynie” (PMOM) oraz „Programming I” na studiach anglojęzycznych.

Napisał skrypty do przedmiotów PMOM i „Metodologia badań naukowych w medycynie” (współautorski). Jest opiekunem Studenckiego Koła Naukowego Cybernetyki, z którym wspólnie organizuje imprezy na Festiwalu Nauki.

W 2005 został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi Rzeczypospolitej Polskiej.

Interesuje się ogrodnictwem i lubi podróżować.

gwarek

WOJCIECH KAZIMIERZ GWAREK

Wojciech Kazimierz Gwarek urodził się 13 września 1947 roku w Skarżysku Kamiennej. Od 1950 roku mieszka w Warszawie. Tu ukończył w 1961 roku Szkołę Podstawową nr 28 oraz, w 1965 roku, XLIX Liceum Ogólnokształcące im Zygmunta Modzelewskiego (obecnie Johanna Wolfganga Goethego).

W 1970 roku ukończył (z wyróżnieniem) studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej i podjął pracę w Instytucie Radioelektroniki tego Wydziału.

W latach 1973–1974, jako stypendysta Fundacji Kościuszkowskiej, odbył roczne studia podyplomowe w Massachusetts Institute of Technology (USA), gdzie ukończył roczny kurs w Center for Advanced Engineering Study oraz uzyskał stopień *Master of Science in Electrical Engineering*. W 1977 roku uzyskał na Politechnice Warszawskiej stopień doktora nauk technicznych za wyróżnioną pracę *Analiza numeryczna jednodiodowego mieszacza mikrofalowego*, a w 1988 roku stopień doktora habilitowanego za pracę na temat analizy obwodów falowo-dwuwymiarowych. Od 1994 roku jest profesorem nadzwyczajnym w Politechnice Warszawskiej. W 2000 roku uzyskał tytuł naukowy profesora.

W Politechnice Warszawskiej, poza pracą dydaktyczną, pełnił szereg funkcji akademickich, w tym funkcję zastępcy dyrektora ds. dydaktycznych w Instytucie Radioelektroniki (1984–1987). Od 2005 roku kieruje Zakładem Techniki Mikrofalowej i Radiolokacyjnej Instytutu Radioelektroniki.

Pozostając pracownikiem Politechniki Warszawskiej, prowadził wykłady i badania naukowe w wielu innych ośrodkach, m.in. w Algierii (1980–1984), we Francji (Brest, 1991–1992, Nicea 1994) i w Niemczech (Duisburg, 1989). W latach 1992–1993 był współorganizatorem Francusko-Polskiej Wyższej Szkoły Nowych Technik Informatyczno-Komunikacyjnych w Poznaniu oraz kierował w tej uczelni Wydziałem Elektroniki i Fizyki.

Specjalnością naukową Wojciecha K. Gwarka jest technika mikrofalowa, a zwłaszcza rozwiązywanie zagadnień polowych występujących w tej technice. Od 1984 roku koncentruje się na problemach komputerowych symulacji polowych w dziedzinie czasu. Zajmuje się zarówno teorią algorytmów analizy elektromagnetycznej, jak i aplikacjami powstałych z ich zastosowaniem programów komputerowych. Jest uznanym ekspertem w zakresie symulacji elektromagnetycznych, dotyczących m.in. aparatury do badań kosmicznych, anten, telekomunikacyjnych

zastosowań mikrofal, techniki falowodowej i światłowodowej, rezonatorów i filtrów, projektowania pieców mikrofalowych. Z jego doświadczenia w tej dziedzinie korzystało wiele czołowych firm światowych i laboratoriów badawczych, takich jak np. słynne amerykańskie laboratoria Jet Propulsion Laboratory czy National Radio Astronomy Observatory.

Prace naukowe dotyczące modelowania elektromagnetycznego zaowocowały wdrożeniami w postaci serii użytkowych programów komputerowych (opracowanych najpierw samodzielnie, a potem wraz z zespołem) wprowadzanych na rynek światowy. Pierwszy z programów serii *QuickWave* został wprowadzony na rynek przez firmę niemiecką w 1990 roku. Od 1997 roku rozwojem i komercjalizacją programów tej serii zajmuje się firma QWED, założona przez Wojciecha K. Gwarka i jego współpracowników. Od 1999 roku programy te rozprowadzane są również pod nazwą *Concerto* przez brytyjską firmę Vector Fields. Programy serii *QuickWave* oraz *Concerto* są obecnie wykorzystywane w czołowych laboratoriach przemysłowych i naukowych w 16 krajach na czterech kontynentach. Są stosowane do projektowania różnych typów urządzeń — od techniki kosmicznej i fal submilimetrowych do domowych kuchenek mikrofalowych i pieców używanych przed producentów żywności. Programy serii *QuickWave* zostały uhonorowane m.in. prestiżową nagrodą Unii Europejskiej (European Information Technology Prize, 1998), wyróżniającą corocznie 25 najlepszych nowych produktów informatycznych na rynku europejskim, a w 2001 roku zdobył tytuł Lidera Eksportu Oprogramowania przyznawany przez Stowarzyszenie Polski Rynek Oprogramowania.

Wojciech K. Gwarek jest autorem ponad 200 publikacji naukowych, głównie z dziedziny modelowania elektromagnetycznego. Do najbardziej cenionych należy kilkanaście publikacji w „IEEE Transactions on Microwave Theory and Techniques”, często cytowanych w literaturze światowej, z których kilka przedrukowano następnie w wydawnictwach książkowych Institute of Electrical and Electronics Engineers. Jest też współautorem (wspólnie z profesorem Tadeuszem Morawskim) jednego z podstawowych podręczników akademickich *Teoria pola elektromagnetycznego* (WNT, Warszawa 1978, 1985) oraz książki *Pola i fale elektromagnetyczne* (WNT, Warszawa 1990, 1998).

Praca naukowa i dydaktyczna Wojciecha K. Gwarka była wielokrotnie nagradzana,

m.in. nagrodami Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1978, 1979, 1981), Nagrodą Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk (1988) oraz Nagrodą Premiera (1999). Kierowany przez niego zespół zdobył też pierwszą nagrodę w konkursie „Mistrz Techniki, Warszawa 2000”, organizowanym przez Radę Stołeczną Naczelnej Organizacji Technicznej i dziennik „Rzeczpospolita”. W styczniu 2011 roku został uhonorowany przez IEEE Microwave Theory and Techniques Society prestiżową nagrodą Microwave Pioneer Award, przyznawaną za cykl publikacji, uznanych za ważny dla rozwoju dziedziny z perspektywy ponad 20 lat od ich ukazania się. Nagroda dotyczyła publikacji z lat osiemdziesiątych, na temat symulacji elektromagnetycznych obwodów mikrofalowych metodą FDTD.

Wojciech K. Gwarek jest bardzo aktywny w międzynarodowym środowisku naukowym. Jest recenzentem wielu czołowych czasopism i konferencji naukowych na świecie, m.in. „IEEE Transactions on Microwave Theory and Techniques” (od 1988 roku) oraz „IEEE Microwave and Guided Wave Letters” (od 1992 roku). Pełnił funkcję członka komitetów naukowych m.in. European Microwave Conference (1991–1993, 1995), IEEE International Microwave Symposium (1999–2006) i MIKON (od 1991 roku). W latach 2008 oraz 2010 przewodniczył Komitetowi Naukowemu Konferencji MIKON.

W swojej karierze wygłosił kilkadziesiąt seminariów naukowych w czołowych laboratoriach przemysłowych i akademickich na całym świecie. W latach 2003–2005 pełnił funkcję *Distinguished Microwave Lecturer IEEE*, w ramach której wygłosił kilkanaście wykładów (w tym sześć poza Europą) na temat zastosowania komputerowych symulacji elektromagnetycznych do projektowania układów mikrofalowych. Jest jednym z nielicznych polskich naukowców posiadających stopień *Fellow of the Institute of Electrical and Electronics Engineers* (IEEE).

Włada biegle językami angielskim i francuskim (w obu językach prowadził wykłady) oraz biernie rosyjskim. Interesuje się kulturami różnych zakątków świata, a w konsekwencji również podróżami. W latach siedemdziesiątych był współzałożycielem Towarzystwa Eksploracyjnego — znanego i dziś warszawskiego Klubu Podróżników. Uprawia czynnie tenis i narciarstwo.

h a h n

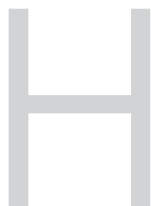
STEFAN LUDWIK HAHN

Stefan Ludwik Hahn urodził się 20 lutego 1921 roku w Poznaniu, gdzie w 1939 roku ukończył liceum im. Ignacego Paderewskiego. Kampanię wrześniową 1939 przeżył w oblężonej Warszawie. W październiku 1939 roku został wraz z rodziną wysiedlony z Poznania i zamieszkał w Warszawie. W tym czasie studiował w Państwowej Wyższej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. Hipolita Wawelberga i Stanisława Rotwanda oraz w Tajnej Politechnice Warszawskiej. Był żołnierzem Służby Łączności Komendy Warszawskiej, a następnie Komendy Głównej Armii Krajowej. Po zakończeniu wojny kontynuował studia i w 1949 roku ukończył Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej. Tutaj rozpoczął pracę nauczyciela akademickiego i działalność naukową. Związał swe losy z zespołem Katedry Urządzeń Radiotechnicznych, przekształconej później w Instytut Radioelektroniki. Jego zainteresowania naukowe skoncentrowały się na zagadnieniach teorii radiokomunikacji i układów radiotechnicznych, co objawiło się powstaniem wielu nowatorskich stanowisk laboratoryjnych. Były to takie urządzenia, jak np. modulatory FM, generatory wielkiej częstotliwości, wysokostabilne wzorce częstotliwości oraz odbiorniki częstotliwości wzorcowej. Przy jego udziale powstała Pracownia Częstotliwości Wzorcowej i Czasu, która stała się źródłem inspiracji budowy kwarcowych wysokostabilnych wzorców częstotliwości w Instytucie Radioelektroniki i modelu laboratoryjnego wzorca cezowego, rozwiniętego

później przez jego współpracowników w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk, gdzie Stefan L. Hahn był również zatrudniony w latach 1956–1962. Przy współpracy z Instytutem Tele- i Radiotechnicznym oraz Instytutem Łączności powstała przy jego czynnym udziale Krajowa Służba Częstotliwości Wzorcowej. Osiągnięcia tego okresu zaowocowały doktoratem (1958), a następnie uzyskaniem tytułu doktora habilitowanego nauk technicznych (1962).

Przez wiele lat Stefan L. Hahn był kierownikiem Zakładu Radiokomunikacji w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Pod jego kierunkiem opracowane zostały wykłady z zakresu podstaw radiokomunikacji, teorii sygnałów, teorii anten, propagacji fal radiowych, stabilizacji częstotliwości oraz zastosowań częstotliwości wzorcowych. Zespół pracujący pod kierunkiem Stefana L. Hahna opracował zestaw wysokostabilnych wzorców kwarcowych, które znalazły

zastosowanie w laboratoriach częstotliwości wzorcowych jako źródła odniesienia do precyzyjnych pomiarów, ale przede wszystkim jako źródła stabilizowanej fali nośnej Radiostacji Centralnej w Raszynie, a później w Konstancynie. Przez wiele lat służyły jako źródła częstotliwości wzorcowej docierającej za pośrednictwem emisji Radiostacji Centralnej do laboratoriów w całym kraju.

Pod koniec lat osiemdziesiątych i w 1990 roku zespół opracował nowe rodzaje urządzeń dla radiokomunikacji w podziemnych chodnikach kopalń węgla kamiennego. Jedno z tych urządzeń opatentowano i wdrożono w Stacji Ratownictwa w Bytomiu, gdzie służy dotąd do nawiązywania łączności z kabiną ratowniczą w szybach.

Po 1986 roku, czyli od wyboru na członka korespondenta Polskiej Akademii Nauk, Stefan L. Hahn rozwinął prace badawcze w dziedzinie telekomunikacji oraz teorii sygnałów. W 1991 roku przeszedł na emeryturę, co nie oznacza jednak dla niego stanu spoczynku. Nadal bardzo intensywnie i owocnie pracuje naukowo. Opracował m.in. teorię wielowymiarowych sygnałów zespolonych oraz jej zastosowania. Teoria ta została po raz pierwszy opublikowana w czołowym czasopiśmie światowym „Proceedings of the IEEE” w sierpniu 1992 roku (*Multidimensional Complex Signals with Single-Orthant Spectra*), a następnie rozwinięta w jego dalszych pracach opublikowanych w USA, RFN oraz w Polsce. Stefan L. Hahn jest autorem monografii *Hilbert Transforms in Signal Processing* wydanej w 1996 roku w USA, jak również rozdziału *Hilbert Transforms* w monografii *The Transforms and Applications Handbook* wydanej przez CRC Press w 1996, 2000 i ostatnio w 2009 roku. Wspólnie ze swoimi współpracownikami rozszerzył badania na obszar przekształceń czasowo-częstotliwościowych, a ostatnio również na sygnały hiperzespolone. Ważniejsze czasopisma, w których publikował wyniki swoich prac, to ukazujące się w USA „Proceedings of the IEEE”, „IEEE Transactions on Signal Processing”, „IEEE Transactions on Instrumentation and Measurements” i „IEEE Transactions on Communications”, a także „Signal Processing”, „Kleinheubacher Berichte” (Niemcy) oraz „Biuletyn Polskiej Akademii Nauk”.

Wyniki ponad 50-letniej pracy zawodowej Stefan L. Hahn zamieścił w ponad 130 publikacjach, na które składa się 120 artykułów, kilka rozpraw, 6 monografii, w tym dwie wydane w USA, oraz 4 podręczniki akademickie. Otrzymał 8 patentów, w tym 6 po

1986 roku. Był promotorem 23 przewodów doktorskich. Trzech jego wychowanków uzyskało tytuły profesora. Po wyborze na członka korespondenta Polskiej Akademii Nauk brał udział w wielu konferencjach i sympozjach w kraju i za granicą, podczas których wygłaszał oryginalne referaty, publikowane następnie w materiałach konferencyjnych lub w czasopiśmie.

Aktywność naukowa Stefana L. Hahna idzie w parze z aktywnością w życiu naukowym środowiska. Piastuje bądź piastował wiele godności, wśród których należy wymienić następujące: członek korespondent Polskiej Akademii Nauk (od 1986 roku), członek zwyczajny Towarzystwa Naukowego Warszawskiego (od 1983 roku); przewodniczący (1993–1996), wiceprzewodniczący (1987–1993) i członek Prezydium (od 1996 roku) Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, przewodniczący Komitetu Narodowego Union Radio-Scientifique Nationale (URSI) (od 1990 roku), członek rad programowych krajowych i zagranicznych periodyków naukowych, uznanych konferencji międzynarodowych, a także rad naukowych. Stefan L. Hahn stał się znana na świecie osobistością w dziedzinie nauk radiowych. Uzyskał status *Live Senior Member of Institute of Electrical and Electronics Engineers* (IEEE). Jest ponadto członkiem Nowojorskiej Akademii Nauk.

Został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Jest laureatem licznych nagród Ministerstwa Edukacji Narodowej. Ostatnią (I stopnia) uzyskał w 1991 roku za wybitne osiągnięcia dydaktyczne i naukowe, Nagród Państwowych (zespołowej I stopnia w 1964 roku, zespołowej II stopnia w 1972 roku), Nagrody Indywidualnej Rektora Politechniki Warszawskiej I stopnia za osiągnięcia naukowe (1993) oraz Nagrody Premiera Rządu RP za wybitne osiągnięcia naukowe (1998).

Od 1960 roku Stefan L. Hahn uczestniczy w pracach Polskiego Komitetu Narodowego URSI. Dzięki jego inicjatywie od 1975 roku co 3 lata organizowane są Krajowe Sympozja Nauk Radiowych.

Stefan L. Hahn czynnie uprawiał sport, uzyskał tytuł Mistrza Polski nauczycieli akademickich w tenisie. Przez wiele lat był opiekunem Akademickiego Związku Sportowego Politechniki Warszawskiej, został odznaczony złotą odznaką AZS.

h e j n

KONRAD HEJN

Konrad Hejn urodził się 27 czerwca 1943 roku w Warszawie. Żyje tylko dlatego, że jego matka wyskoczyła pod Jędrzejowem z jadącego do Oświęcimia pociągu, który w towarowych wagonach wioził ludzi wysiedlonych z Warszawy po upadku Powstania.

Szkołę podstawową i Liceum im. Mikołaja Kopernika ukończył w Łodzi. Dyplom magistra inżyniera automatyki uzyskał w 1966 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Praca magisterska była poświęcona optymalnemu sterowaniu nieliniowym serwomechanizmem. W 1976 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych, przedstawiając rozprawę *Zastosowanie metody Monte Carlo do teorii pewnej klasy przetworników cyfrowo-analogowych*. W 1999 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego, przedstawiając monografię *Wybrane zagadnienia metrologii współczesnych przetworników analogowo-cyfrowych*. Oba stopnie otrzymał na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej.

W 1967 roku Konrad Hejn, po rocznym stażu, rozpoczął pracę nauczyciela akademickiego w Zakładzie Miernictwa, kierowanym przez profesora Mariana Łapińskiego. Późniejsze zmiany organizacyjne „przeniosły go” wraz z częścią pracowników Zakładu do Instytutu Podstaw Elektroniki, w którym w 1987 roku powstał Zakład Miernictwa i Optoelektroniki, kierowany przez profesora Jerzego Helsztyńskiego. W Zakładzie tym pracuje do chwili obecnej. W 1998 roku Instytut Podstaw Elektroniki zmienił nazwę na Instytut Systemów Elektronicznych, a nowym

kierownikiem Zakładu został profesor Ryszard Jachowicz. W latach 1987–1995 kilkakrotnie odbywał staże naukowe w Wielkiej Brytanii, najpierw w Polytechnic of Central London, następnie w Centre for Microelectronic System Applications, a w końcu w University of Westminster.

Pierwszym osiągnięciem technicznym Konrada Hejna był układ z półprzewodnikowym czujnikiem do pomiaru ciśnień hydrostatycznych. Jego budowa zapewniała kompensację temperaturową w warunkach dynamicznych. Układ ten został opatentowany. Pierwszym samodzielnie skonstruowanym cyfrowym przyrządem pomiarowym był automatyczny mostek do pomiaru parametrów immitancji. Od tego czasu prowadzone przez niego badania naukowe koncentrują się na przetwarzaniu analogowo-cyfrowym, a zwłaszcza na operacji kwantowania. Do prowadzenia tych badań zainspirował go

H

profesor Krzysztof Badźmirowski, który był promotorem jego pracy doktorskiej. W 1976 roku Konrad Hejn został kierownikiem Pracowni Systemów Pomiarowych. Na przełomie lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych był wykonawcą wielu projektów zamawianych przez rodzimy przemysł elektroniczny, m.in. testera diod Zenera, generatora dowolnych sygnałów, 1 GHz digitajzera i systemu akwizycji danych hydrologicznych. Istotny postęp w rozwoju naukowym Konrada Hejna nastąpił w 1987 roku, po nawiązaniu współpracy z profesorem G. Cainem, który był w tym czasie szefem Centre of Microelectronic Systems Applications i jednocześnie kierownikiem jednej z bardziej dynamicznych grup w Wielkiej Brytanii zajmujących się cyfrowym przetwarzaniem sygnałów. W latach 1991, 1993 i 1995, jako profesor wizytujący, Konrad Hejn był zaangażowany w projekty dotyczące technologii algorytmów. W tym czasie korzystał z nowoczesnych narzędzi do automatycznej syntezy układów VLSI. Zdobyte przy tym doświadczenia, a także zakończone sukcesem starania o środki finansowe z Unii Europejskiej, pozwoliły na zorganizowanie podobnego laboratorium w Instytucie Podstaw Elektroniki.

Obecna tematyka badań Konrada Hejna związana jest z teorią, symulacją i pomiarową weryfikacją współczesnych przetworników analogowo-cyfrowych. Najnowsze znaczące osiągnięcia to: dokładna, analityczna metoda pomiaru efektywnej rozdzielczości, współbieżna korekcja błędów wzmacnienia oraz efektywny decymator do badań nieliniowych efektów w modulatorach DelSi. Oryginalna konstrukcja decymatora została opatentowana.

Jest autorem lub współautorem ponad 65 publikacji naukowych, w tym 2 monografie i artykułów w takich czasopismach jak „IEEE Transactions on Instrumentation and Measurement”, „Computer Standards and Interfaces” i „Measurement”. Za osiągnięcia badawcze był wyróżniany tytułem Mistrza Techniki, nagrodami Ministra Nauki, Szkolnictwa

Wyższego i Techniki oraz wielokrotnie nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej. Jest członkiem założycielem European Project for ADC-based Devices Standardization, członkiem korespondentem Institute of Electrical and Electronics Engineers, TC-10 oraz wieloletnim członkiem Komitetu Metrologii Polskiej Akademii Nauk. Uczestniczył czynnie w ponad 40 konferencjach naukowych, brał udział w organizacji konferencji międzynarodowych, jest recenzentem kilkunastu wydawnictw krajowych i zagranicznych oraz członkiem komitetu redakcyjnego czasopisma „Computer Standards and Interfaces”.

Działalność dydaktyczna prowadzona przez Konrada Hejna dotyczy różnych aspektów konstrukcji aparatury pomiarowej. Prowadzi na Politechnice Warszawskiej wykłady: „Systemy pomiarowe”, „Przetwarzanie analogowo-cyfrowe”, „Pomiary w systemach VXI”, „Synteza sprzętowo-programowa” oraz zajęcia laboratoryjne do przedmiotu „Top-Down Design of Electronic Systems” w Westminster University (z przerwami w latach 1991–1995). Kierował również wieloma pracami dyplomowymi na wszystkich poziomach studiów, zarówno na Politechnice Warszawskiej, jak i w Westminster University. Dotychczas wypromował dwóch doktorów nauk technicznych. Obecnie pod opieką ma dwóch kolejnych doktorantów.

Konrad Hejn uczestniczył lub nadal uczestniczy w pracach komisji dziekańskich i komisji Rady Wydziału, m.in. ds. kształcenia, ds. programów nauczania oraz ds. studiów w języku angielskim. W 2011 roku otrzymał nagrodę jubileuszową z tytułu 45-lecia pracy zawodowej w Politechnice Warszawskiej. Ma nadzieję, że uda mu się jeszcze dokończyć dwie książki poświęcone elektronice i jej zastosowaniom.

Od blisko trzydziestu dziewięciu lat jest szczęśliwie żonaty. Ma syna, córkę i trójkę wnuków. Pytany o ujawnienie swojego hobby, podaje: narty, żeglarsstwo, długie spacerunki po lesie w poszukiwaniu grzybów, spotkania towarzyskie przy grillu.

helsztyński

JERZY JANUSZ HELSZTYŃSKI

Jerzy J. Helsztyński urodził się 11 marca 1927 roku w Warszawie. Studia wyższe odbył w latach 1945–1952 na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej i uzyskał stopień inżyniera łączności i magistra nauk technicznych w 1952 roku. Pracę na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej (obecnie Wydział Elektroniki i Technik Informacyjnych) w Katedrze Podstaw Telekomunikacji (obecnie Instytut Systemów Elektronicznych) rozpoczął w 1951 roku. Stopień doktora nauk technicznych nadała mu w 1963 roku Rada Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej za rozprawę *Synteza wielostopniowego impulsowego wzmacniacza łańcuchowego*, a stopień doktora habilitowanego uzyskał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1981 roku za monografię *Optymalizacja elektrooptycznych modulatorów światła*. W 1990 roku został zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Tytuł profesora otrzymał w 1994 roku. Od 1997 roku jest na emeryturze.

W 1957 roku Jerzy J. Helsztyński odbył 6-tygodniowy staż w Marconi Instruments Ltd. (St. Albans, Wielka Brytania), a w roku akademickim 1968/1969 przebywał przez 9 miesięcy w Polytechnic Institute of Brooklyn (Brooklyn, N.Y., USA) w ramach stypendium Fundacji Forda.

Główne kierunki działalności naukowej Jerzego J. Helsztyńskiego w okresie pierwszych kilkunastu lat pracy w Politechnice Warszawskiej dotyczyły: wzmacniania szerokopasmowego za pomocą wzmacniaczy

łańcuchowych, techniki nanosekundowej oraz syntezy układów biernych i czynnych. W wyniku tej działalności powstał wzmacniacz łańcuchowy o paśmie 250 MHz oraz sychroskop nanosekundowy o paśmie 150 MHz (opracowany z W. Wierzejskim i J. Pawłowskim), którego parametry przewyższały ówczesne rozwiązania światowe (zespołowa nagroda Państwowej Rady ds. Pokojowego Wykorzystania Energii Jądrowej — 1962). Z kolei prace w trzeciej tematyce stały się podstawą rozprawy doktorskiej. W 1965 roku rozpoczęła się kilkuletnia współpraca Jerzego J. Helsztyńskiego (wspólnie z W. Wierzejskim) z Centralnym Ośrodkiem Badań i Rozwoju Techniki Kolejnictwa (samoczynne hamowanie pociągów, kontrola zajętości odcinka toru i kontrola pęknięcia szyn).

W 1965 roku, z inicjatywy profesora Adama Smolińskiego, powstał Zespół „Układy

Słowa kluczowe

- metrologia
- aparatura elektroniczna
- wzmacniacz łańcuchowy
- elektrooptyczny modulator światła
- optoelektroniczny czujnik drgań
- pomiar parametrów światłowodów

H

optoelektroniczne”, którego prace obejmowały szeroko pojętą optoelektronikę. Zespołem tym kierował Jerzy J. Helsztyński od jego powstania do chwili przejścia na emeryturę (1997), biorąc czynny udział w jego działalności. W drugiej połowie lat 60. prowadzone były badania nad modulacją i detekcją światła. Podsumowaniem własnych prac badawczych Jerzego J. Helsztyńskiego z tego okresu stała się monografia *Modulacja światła spójnego* (WNT, Warszawa 1969). Była to pierwsza pozycja monograficzna z tego zakresu w skali światowej. W latach 70. prowadzono prace nad wykorzystaniem laserów do celów komunikacji i transmisji danych. Syntezę wyników swoich prac przedstawił w monografii habilitacyjnej (1981, nagroda Wydziału IV Nauk Technicznych Polskiej Akademii Nauk w zakresie elektroniki).

W połowie lat 70. zakres działalności został rozszerzony o tematykę światłowodową. Prowadzone były prace studialne dotyczące metod pomiarowych i prace projektowo-konstrukcyjne nad aparaturą do pomiaru światłowodów. Zbudowano wiele stanowisk pomiarowych oraz przyrządów do pomiaru podstawowych parametrów światłowodów. W drugiej połowie lat 80. zrealizowano Laboratorium Środowiskowe Metrologii Światłowodowej; autorem projektu tego laboratorium był Jerzy J. Helsztyński.

Zainteresowania Jerzego J. Helsztyńskiego dotyczyły również problemu ograniczeń szybkości modulacji częstotliwości lasera He-Ne. Związek z tą tematyką miała praca koncepcyjno-konstrukcyjna nad optoelektronicznym demodulatorem częstotliwości bez heterodynowania optycznego, mało wrażliwym na modulację natężenia promieniowania (wspólny patent z Leszkiem Lewandowskim). Z kolei badania nad metodami pomiaru drgań doprowadziły do opracowania użytecznego modelu światłowodowego czujnika drgań (wspólnie z Leszkiem Lewandowskim i Krzysztofem Poźniakiem).

Jerzy J. Helsztyński jest promotorem 4 zakończonych przewodów doktorskich. Jego dorobek naukowy obejmuje łącznie około 80 publikacji autorskich lub współautorskich, w tym 2 monografii. Jest współautorem

dwóch patentów, autorem skryptów na Krajowe Szkoły Optoelektroniczne. Brał udział w przygotowaniu wielu ekspertyz nt. stanu wiedzy, możliwości produkcji oraz programów badawczych. Opracował lub brał udział w opracowaniu i realizacji około 15 konstrukcji aparaturowych. Większa część 46-letniej działalności naukowej, projektowej, a także dydaktycznej Jerzego J. Helsztyńskiego koncentrowała się na tematyce z zakresu aparatury elektronicznej, metrologii i optoelektroniki.

Działalność dydaktyczna Jerzego J. Helsztyńskiego wiązała się w znacznym stopniu z prowadzonymi przez niego pracami projektowo-konstrukcyjnymi i naukowymi. W swojej pracy zawodowej brał udział we wszystkich formach aktywności dydaktycznej: prowadził ćwiczenia laboratoryjne i audytoryjne oraz wykłady, głównie w Politechnice Warszawskiej, a także w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej oraz na zaocznych kursach Instytutu Łączności. W różnych wersjach na przestrzeni wielu lat wykładał przedmioty: „Podstawy telekomunikacji”, „Wzmacniacze szerokopasmowe”, „Teoria układów liniowych i sprzężenia zwrotnego”, „Generacja częstotliwości”, „Wzmacniacze”, „Układy elektroniczne”, „Miernictwo elektroniczne” oraz „Podstawy i miernictwo optoelektroniczne”. Był autorem koncepcji oraz współorganizatorem laboratorium optoelektroniki oraz redaktorem pracy zbiorowej *Laboratorium podstaw optoelektroniki i miernictwa optoelektronicznego* (1997).

Aktywność Jerzego J. Helsztyńskiego w zakresie organizacji dydaktyki na uczelni wiązała się głównie z kierowaniem (od 1972 do emerytury w 1997 roku) Zakładem Miernictwa i Aparatury Pomiarowej, przemianowanym następnie na Zakład Miernictwa i Optoelektroniki. Zakład, zatrudniający około 38 pracowników, obsługiwał znaczną część dydaktyki Instytutu Systemów Elektronicznych.

Jerzy J. Helsztyński był odznaczony m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (1973) i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1981).

Jest żonaty, ma dwie córki. Interesuje się muzyką (biernie) i jest zapalonym działkowcem.

hennel

JAN HENNEL

Jan Hennel urodził się 18 stycznia 1922 roku w Warszawie. Podczas wojny był słuchaczem Państwowej Szkoły Budowy Maszyn i Państwowej Wyższej Szkoły Technicznej w Warszawie. Studia kontynuował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, uzyskując w 1948 roku dyplom magistra inżyniera radiotechnika. W roku akademickim 1959/1960 odbył staż naukowo-dydaktyczny w Stanford University i w Massachusetts Institute of Technology w USA. Stopień doktora nauk technicznych otrzymał w 1969 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej za rozprawę *Prawa przepływu prądu elektronowego ograniczonego ładunkiem przestrzennym*. W 1980 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego.

Pracę zawodową rozpoczął w 1945 roku w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym w Warszawie, gdzie w 1948 roku został kierownikiem Pracowni Miernictwa Lampowego. Równoległe podjął pracę w Politechnice Warszawskiej na stanowisku asystenta na 1/2 etatu. Od 1953 roku kierował działem w Biurze Konstrukcyjnym Zakładów Wytwórczych Lamp Elektrycznych w Warszawie. W latach 1956–1962 był doradcą technicznym w Przemysłowym Instytucie Elektroniki w Warszawie (na 1/2 etatu). Pełnoetatowym nauczycielem akademickim został w 1956 roku po uzyskaniu tytułu zastępcy profesora. W 1961 roku został starszym wykładowcą, a w 1970 roku docentem w Katedrze Przyrządów Elektronowych na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od 1980 roku pracował na stanowisku profesora w Instytucie Technologii Elektronowej (obe-

nie Mikroelektroniki i Optoelektroniki). Zorganizował zespół naukowo-dydaktyczny i kierował Zakładem Lamp Elektronowych w latach 1970–1978, a następnie Zakładem Przyrządów Elektronopromieniowych i Mikrofalowych w latach 1978–1982. Po przejściu na emeryturę, w 1987 roku, nadal pracował na 1/2 etatu do 1992 roku, wykładał do 1995 roku.

Działalność badawcza Jana Hennela koncentrowała się wokół zjawisk fizycznych występujących w lampach elektronowych oraz metod badania parametrów tych lamp. Na uwagę zasługuje sformułowanie nowej postaci prawa opisującego przepływ prądu elektronowego w próżniowych lampach elektronowych (nagroda Ministra Szkolnictwa Wyższego w 1970 roku), monografia *Lampy mikrofalowe* oraz prace dotyczące mocy bombardowania wstecznego i bariery emisyjnej w lampach mikrofalowych o polach skrzyżowanych. Jan Hennel brał udział w pionierskich pracach nad konstrukcją i

Słowa kluczowe

- lampy elektronowe
- przetworniki elektrooptyczne
- elektronika półprzewodnikowa

H

technologią pierwszych w Polsce lamp mikrofalowych dużej mocy (nagroda Ministra Przemysłu Ciężkiego w 1951 roku). Był inicjatorem i współautorem licznych urządzeń pomiarowych dla przemysłu lamp elektronowych. Wdrożone przez niego oryginalne metody badania znalazły bezpośrednie zastosowanie w produkcji (m.in. metoda oceny własności emisyjnych katod na podstawie pomiaru równoważnego prądu szumów, zastosowana do lamp nadawczych po raz pierwszy w skali światowej). Jest autorem lub współautorem około 40 artykułów naukowych, komunikatów i referatów konferencyjnych, a ponadto publikacji informacyjnych dotyczących postępów wiedzy, kierunków i metod badawczych, opracowań encyklopedycznych i normalizacyjnych. Przez kilkanaście lat (od 1957 roku) reprezentował Polskę w Komitecie Lamp Elektronowych Międzynarodowej Komisji Elektrotechnicznej (IEC) (m.in. opracował projekt zalecenia IEC dotyczącego metod badania wzmacniających lamp mikrofalowych). Został też zaproszony do Komitetu Lamp Elektronowych w Institute of Radio Engineers, gdzie opiniował projekty zaleceń normalizacyjnych IRE (1959–1964).

Jan Hennel opracował i wygłosił kilkanaście różnych wykładów. Był kierownikiem ponad 50 prac magisterskich oraz promotorem 2 prac doktorskich. Jego działalność dydaktyczna związana była głównie z elektroniką próżniową, prowadził wykłady: „Lampy elektronowe”, „Lampy mikrofalowe”, „Przetworniki elektronooptyczne”, a następnie z elektroniką półprzewodnikową — od 1977 roku prowadził wykłady: „Podstawy elektroniki półprzewodnikowej” (później „Fizyka półprzewodników”) oraz „Przyrządy półprzewodnikowe”. Jest autorem 7 podręczników (w tym 3 współautorskich) i 5 skryptów. Książki te przez kilkadziesiąt lat stanowiły podstawowe pomoce dydaktyczne dla studentów wyższych uczelni technicznych w całym kraju. Podręcznik *Lampy elektronowe* (6 wydań w latach 1966–1977, w tym piąte w 1973 roku całkowicie zmienione), został wyróżniony nagrodą Ministra Szkolnictwa Wyższego w 1968 roku, a wspomniana już monografia *Lampy mikrofalowe* (wydana w 1976 roku) uzyskała nagrodę II stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. W 1986 roku ukazał się podręcznik *Podstawy elektroniki półprzewodnikowej* (II wyd. w 1995 roku) — wciąż jest wykorzystywany. Za osiągnięcia dydaktyczne otrzymał Medal Komisji Edukacji Narodowej (1976) oraz nagrodę I Stopnia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1987).

W latach 1970–1975 Jan Hennel był zastępcą dyrektora ds. dydaktycznych w Instytucie Technologii Elektronowej Politechniki Warszawskiej. Zorganizował i przez szereg lat kierował Studium Poddyplomowym Technologii Elektronowej. W latach 1971–1973 oraz 1975–1984 był prodziekanem Wydziału Elektroniki. Od 1972 roku był przewodniczącym Komisji Rady Wydziału Elektroniki ds. przeprowadzania przewodów doktorskich w zakresie Technologii Elektronowej, a w latach 1984–1992 kierownikiem Studium Doktoranckiego Politechniki Warszawskiej w kierunku Elektronika i Telekomunikacja. Otrzymał złotą odznakę Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej.

Jan Hennel współorganizował dwie krajowe narady elektroniki (1958, 1962), które położyły podwaliny pod rozwój elektroniki w Polsce. Był członkiem zespołów problemowych i autorem opracowań problemowych dla Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk oraz na I i II Kongres Nauki Polskiej. Od 1969 roku był członkiem Sekcji Elektroniki i Telekomunikacji Rady Normalizacyjnej Polskiego Komitetu Normalizacji i Miar. W 1975 roku został członkiem, a następnie przewodniczącym Rady Naukowo-Technicznej Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Elektroniki Próżniowej. Od 1975 roku był członkiem zarządu Oddziału Warszawskiego Elektroniki i Telekomunikacji Stowarzyszenia Elektryków Polskich, gdzie jako przewodniczący Komisji ds. Młodzieży i Studentów organizował coroczne konkursy na najlepsze prace dyplomowe z dziedziny elektroniki i telekomunikacji. Otrzymał wiele Odznak Honorowych Naczelnej Organizacji Technicznej oraz Stowarzyszenia Elektryków Polskich, a także Medal im. Prof. Mieczysława Pożaryskiego w 1979 roku.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci. Włada językiem angielskim i niemieckim. Przez kilkanaście lat uprawiał turystykę rowerową. Interesuje się antropogenezą i genetyką.

holejko

KRZYSZTOF HOLEJKO

Krzysztof Holejko urodził się 13 października 1934 roku w Krakowie. Szkołę Podstawową i Liceum Ogólnokształcące ukończył w Rabce w 1951 roku. Studia Wyższe ukończył na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, uzyskując tytuł inżyniera w 1956 roku i magistra inżyniera w 1957 roku. Od 1 października 1955 roku jest pracownikiem obecnego Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych, przechodząc przez wszystkie stanowiska nauczyciela akademickiego, aż do stanowiska profesora nadzwyczajnego w (1988) i profesora zwyczajnego w (1997). Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1964 roku za rozprawę *Wpływ wielotorowości sygnału na pracę dalmierzy mikrofalowych*, a stopień doktora habilitowanego w 1975 roku za pracę *Problemy zasięgu w projektowaniu dalmierzy optoelektronicznych*.

W latach 1991–1992 Krzysztof Holejko odbył krótkotrwałe staże naukowe we Francji. Ponadto brał udział wielu corocznych posiedzeniach grupy ekspertów Krajów RWPG w sprawach dotyczących elektronicznych pomiarów odległości, a później techniki światłowodowej.

Zainteresowania badawcze Krzysztofa Holejko na początku związane były z radiolokacją, a zwłaszcza z precyzyjnymi pomiarami odległości przy wykorzystaniu promieniowania mikrofalowego oraz promieniowania zakresu bliskiej podczerwieni. W wyniku tych prac powstały obie wspomniane wyżej rozprawy, wiele artykułów i referatów na konferencjach międzynarodowych oraz monografia pod tytułem *Precyzyjne elektroniczne pomiary odległości i kątów* (WNT, War-

szawa 1981 i 1987). Działalność Krzysztofa Holejki zaowocowała opracowaniem 4 modeli dalmierzy mikrofalowych dla geodezji i hydrografii umożliwiających pomiary odległości rzędu kilkudziesięciu kilometrów z kilkucentymetrowym błędem. Dalmierze te były powielane w gospodarstwie pomocniczym i zakładzie doświadczalnym Uczelni oraz wdrożone w zakładach RAWAR. Począwszy od 1972 roku Krzysztof Holejko zajął się zastosowaniem elementów optoelektronicznych do pomiarów odległości. Kierował budową kilku modeli dalmierzy optoelektronicznych, z których jeden o zasięgu 1 km i błędzie 1 cm, powielany był w Polskich Zakładach Optycznych. Innym oryginalnym osiągnięciem było zbudowanie i opatentowanie systemu lokalizacji modeli statków w basenie pomiarowym. Dalsze prace badawcze, prowadzone od 1980 roku do chwili obecnej, związane były z opracowaniem rozlicznej aparatury pomiarowej dla optoe-

H

lektroniki i techniki światłowodowej. Można tu wymienić monitory luminancji źródeł i światłowodów, analizatory wiązek optycznych, charakterografy laserów, mierniki widzialności (zamglenia) i inne.

Od 1990 roku Krzysztof Holejko prowadził prace badawcze zakończone zastosowaniem modulacji kodowych do łączy optoelektronicznych i lidarów. Prace te koncentrują się obecnie nad budową dalmierza laserowego z modulacją kodową i korelacyjnym systemem pomiarowym realizowanym w procesorze sygnałowym.

Owocem działalności badawczej Krzysztofa Holejko było wydanie 2 książek, opublikowanie ponad 50 rozpraw i artykułów w czasopismach zagranicznych i krajowych, wygłoszenie 43 referatów na konferencjach krajowych i zagranicznych i opracowanie 24 prac wewnętrznych. Warto dodać, że prace badawcze zakończone zostały wykonaniem 36 modeli eksploatacyjnych różnego typu urządzeń opartych o 20 własnych i wspólnych patentów.

Krzysztof Holejko był opiekunem i kierownikiem ponad 120 inżynierskich i magisterskich prac dyplomowych, promotorem 6 zakończonych przewodów doktorskich oraz recenzentem 12 prac habilitacyjnych i ponad 20 doktorskich. Za swą działalność był wielokrotnie odznaczany i nagradzany.

Działalność dydaktyczna obejmowała prowadzenie wykładów z zakresu radioloka-

cji i precyzyjnych pomiarów odległości, następnie podstaw optoelektroniki i techniki światłowodowej, transmisji radiowej, wreszcie systemów radiokomunikacyjnych. Wykłady te, również w języku angielskim Krzysztof Holejko prowadził na Wydziale Elektroniki, Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej oraz kilku innych Uczelniach między innymi w Francusko-Polskiej Wyższej Szkole Nowych Technik Informatyczno-Komunikacyjnych w Poznaniu. Wykładom tym towarzyszyło opracowanie 11 skryptów i pomocy dydaktycznych. Jego książka *Podstawy telekomunikacji optycznej* wydana w FPWSNTI-K stanowiła podstawę wykładów na wielu krajowych kursach i szkołach optoelektroniki. Przez 22 lata był kierownikiem zakładu i kierownikiem pracowni w Instytucie Radioelektroniki i Instytucie Telekomunikacji Przez 2 lata był zastępcą dyrektora w Instytucie Telekomunikacji, a przez 4 lata prodziekanem Wydziału Elektroniki. Przez 2 kadencje był Członkiem Komisji Dyscyplinarnej Wydziału (od 1987 roku), a później Uczelni oraz pełnomocnikiem Rektora w Spółce Optotrakt.

Jest żonaty, miał dwoje dzieci, z których jedno nie żyje. Ma dwójkę wnuków. Posługuje się czynnie językiem angielskim i rosyjskim, a biernie francuskim. W wolnych chwilach uprawia żeglarstwo, narciarstwo i wycieczki rowerowe, a w przeszłości siatkówkę i tenis.

ignasiak

KRYSTIAN IGNASIAK

Krzystian Ignasiak urodził się 13 marca 1970 roku w Łomży. W 1984 roku ukończył szkołę podstawową, a w 1989 roku Technikum Mechaniczne w Białymstoku. Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1994 roku, na Wydziale Informatyki Politechniki Białostockiej, za pracę *Kompresja fraktalna obrazów cyfrowych z użyciem płatków trójkątnych*. W latach 1993–1995 pracował jako asystent na Wydziale Informatyki Politechniki Białostockiej, a w latach 1995–1996 — jako asystent w Polsko-Japońskiej Wyższej Szkole Technik Komputerowych. W latach 1995–1997 był członkiem Zespołu Grafiki Komputerowej w Instytucie Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk. W 1996 roku rozpoczął studia doktoranckie na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1999 roku za rozprawę *Rozpoznawanie obiektów metodą inwariantnych punktów referencyjnych*, której promotorem był profesor Władysław Skarbek. Od 1999 roku pracuje jako adiunkt w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej.

Działalność naukowa Krzystiana Ignasiaka obejmuje m.in. kompresję obrazów metodami fraktalnymi, rozpoznawanie obiektów, głównie twarzy i pisma ręcznego, zagadnienia związane z systemami współbieżnymi, rozproszonymi i internetowymi. Krzystian Ignasiak brał udział w europejskich sieciach doskonałości VISNET i VISNET II oraz w innych projektach finansowanych ze źródeł krajowych, także komercyjnych, np. dla firmy Arris (Multimedia Home Platform) czy Polixel (Multimedialny System Nadzoru i Monitoringu).

Prowadził wykłady z „Grafiki komputerowej” w Instytucie Informatyki Politechniki Białostockiej (1994–1995) oraz (od 1999 roku) wykłady na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej: „Programowanie zdarzeniowe”, „Obiektowe programowanie aplikacji współbieżnych i rozproszonych”, „Techniki internetowe”, „Techniki multimedialne”, a także zajęcia projektowe i laboratoryjne z zakresu multimediiów do wielu przedmiotów prowadzonych w Zakładzie Telewizji Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Był opiekunem około 25 prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

Krzystian Ignasiak jest członkiem Komitetu Technicznego ds. Multimediiów przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym od początku jego działalności.

iszkowski

WACŁAW ISZKOWSKI

Wacław Iszkowski urodził się 5 września 1949 roku w Gliwicach. W 1967 roku ukończył XXI Liceum im. Hugona Kołłątaja w Warszawie i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów w 1972 roku na specjalności Automatyka i specjalizacji Maszyny matematyczne został asystentem w Instytucie Maszyn Matematycznych. W 1978 roku obronił (z wyróżnieniem) doktorat *O pewnej implementacji Języka Opisu Systemów Operacyjnych* (wspólnie z Markiem Manieckim). W latach 1978–1990 pracował na stanowisku adiunkta w Instytucie Informatyki (dawniej Instytut Maszyn Matematycznych). Opracował i prowadził zajęcia z „Systemów operacyjnych”, „Programowania współbieżnego” oraz „Struktur danych”. Prowadził kilka prac magisterskich.

Równocześnie brał udział w pracach badawczych oraz w projektach prowadzonych przez Instytut. Był współautorem wieloproce-

sorowego systemu operacyjnego MISS dla minikomputera UMC-20 (Geo-20), współautorem modularnego systemu CLAN — przeznaczonego dla laboratorium na SM4 (PDP-11). Podczas pobytu na Uniwersytecie w Arhus w 1983 roku analizował algorytmy efektywnego wykorzystania systemów wieloprocessorowych. W latach 1987 i 1989 był projektantem oprogramowania systemowego oraz przetwarzania obrazów rastrowych w szwedzko-polskiej firmie Tessel AB w Sztokholmie.

W 1989 roku został konsultantem Oracle Datenbanksysteme GmbH. Od jesieni 1991 roku uczestniczył w organizowaniu w Polsce oddziału Digital Equipment Corp., gdzie, pracując od 1991 roku, zorganizował m.in. dostawę pierwszego superkomputera do Polski — CRAY X-MP. Od 1994 roku był Dyrektorem Generalnym i Wiceprezesem Zarządu firmy 2SI. W latach 1997–1999 był Business Development Managerem w EDS Poland. Następnie w latach 1999–2004 był doradcą prezesa w TP-Internet, uczestnicząc w projekcie i wdrożeniu Neostrady do obsługi dostępu do Internetu.

W styczniu 1993 roku brał udział w organizacji Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji — organizacji zrzeszającej firmy teleinformatyczne. W kolejnych dwuletnich kadencjach od 1993 roku był wybierany na funkcję prezesa Izby. Od 2004 roku funkcję tę pełnił zawodowo. W ramach działalności Izby brał udział w opiniowaniu wielu ustaw około teleinformatycznych — między innymi o podpisie elektronicznym, o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, ochrony danych osobowych, prawa zamówień publicznych oraz prawa telekomunikacyjnego i innych. W latach 2004–2006 był członkiem Zarządu EICTA (obecnie DIGITALEUROPE) organizacji firm i organizacji informatycznych w Brukseli.

Wacław Iszkowski jest współautorem monografii *Programowanie współbieżne*, wydanej w 1982 roku w WNT oraz kilku skryptów z programowania i implementacji systemów

Słowa kluczowe

- systemy programowania
- wykorzystanie Internetu
- rozwój teleinformatyki
- prawo w teleinformatyce
- społeczeństwo informacyjne

operacyjnych oraz struktur danych. Jest autorem książki *Drogi informatyki* (1995) oraz *Przeszczep managementu* (2001). Ponadto jest autorem ponad 100 artykułów i esejów dotyczących funkcjonowania rynku teleinformatycznego w Polsce i na świecie. Uczestniczył w wielu audycjach radiowych i telewizyjnych, objaśniając zasady wykorzystania teleinformatyki w społeczeństwie informacyjnym.

W latach 2002–2005 był członkiem Zespołu T-11 ds. grantów w dziedzinie informatyki w Komitecie Badań Naukowych. Od 2004 roku jest członkiem Komitetu Informatyki Polskiej Akademii Nauk. W 2010 roku został powołany na członka grupy roboczej ISTAG przy DG INFSO Komisji Europejskiej przygotowującej program FP8.

Od 1992 roku był wielokrotnie doradcą administracji w sprawach informatycznych oraz członkiem Rad Informatyki i Telekomunikacji. Jako ekspert polskich delegacji uczestniczył w Konferencjach Komisji Europejskiej dotyczących rozwoju informatyki oraz

społeczeństwa informacyjnego. Kierował pracami przygotowania Strategii Rozwoju Społeczeństwa Informacyjnego (2009–2013). Od 2005 roku jest członkiem Rady Informatyzacji przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji.

W latach 1994, 1998 i 2003 zorganizował i przewodniczył Kongresom Informatyki Polskiej, podsumowującym aktualną sytuację oraz możliwości rozwoju informatyki w Polsce.

Jest Członkiem Honorowym Polskiego Towarzystwa Informatycznego. Jest dwukrotnym laureatem Nagrody Infostar (1993, 1995) i InfoStat (2007, 2008) oraz laureatem nagrody NASK im. Tomasza Hofmoka (2008) „za propagowanie idei społeczeństwa informacyjnego”. Odznaczony odznaką Zasłużony dla Łączności oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2005).

Żonaty, ma syna. Włada czynnie językiem angielskim i biernie rosyjskim. Zainteresowania: historia, nowe technologie.

jachowicz

RYSZARD SŁAWOMIR JACHOWICZ

Ryszard Sławomir Jachowicz urodził się 13 marca 1945 roku w Wilnie. Szkołę podstawową i Liceum Ogólnokształcące nr 2 ukończył (1963) w Olsztynie. Dyplom magistra inżyniera ze specjalnością Aparatura elektroniczna uzyskał w 1969 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Pracę doktorską *Pomiar przenikalności próbek dielektryków o nieregularnym kształcie* obronił (z wyróżnieniem) przed Radą Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1973 roku.

Od 1973 roku jest zatrudniony do chwili obecnej na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1974 roku zostaje kierownikiem 15-osobowego Zespołu Naukowego Aparatury i Miernictwa Wielkości Nielektrycznych (największego podówczas w Instytucie). W 1975 roku otrzymał zespołową nagrodę Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki, a rok później nagrodę zespołową

Sekretarza Naukowego IV Wydziału Polskiej Akademii Nauk.

W 1977 roku wyjechał na 10-miesięczny staż naukowy do National Bureau of Standards (Gaithersburg, USA), gdzie prowadzi badania nad opracowanym przez siebie jeszcze w kraju i opatentowanym półprzewodnikowym czujnikiem wilgotności. Bezpośrednio po stażu przebywał na 6-miesięcznym kontrakcie jako *research specialist* w Massachusetts Institute of Technology, Electronic Engineering and Computer Science Department (Cambridge, USA), a następnie w 1979 roku podpisał 4-letni kontrakt na współpracę nad tym samym tematem między Politechniką Warszawską a National Bureau of Standards z MIT jako konsultantem.

W 1981 roku uzyskał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej stopień naukowy doktora habilitowanego, a w 1987 roku stanowisko docenta (jego procedura awansowa była wstrzymana na 6 lat ze względów politycznych).

W 1991 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego w Politechnice Warszawskiej, w 1996 roku — tytuł profesora nauk technicznych, a w 2000 roku zostaje mianowany profesorem zwyczajnym w Politechnice Warszawskiej. W 1992 roku pracował jako *visiting professor* w Lehigh University, Bethlehem, USA, a w 1994 roku w Technische Universität in Wiedniu, gdzie prowadził wykład semestralny „New Constructions of Semiconductor Sensors”.

W latach 1994–1998 był kierownikiem międzynarodowego projektu badawczego z Lehigh University, USA w ramach fundacji M. Skłodowskiej-Curie.

Działalność naukowa Ryszarda S. Jachowicza koncentruje się na badaniach w dziedzinie czujników pomiarowych (głównie półprzewodnikowych i cienkowarstwowych) i mikrosystemów. Prowadzone prace dotyczą nowych metod pomiaru, nowych konstrukcji czujników, ich technologii i modelowania w pomiarach wilgotności ciał stałych i gazów (czujniki sorpcyjne, detektory punktu rosy), w pomiarach ciśnienia, przepływu cieczy i gazów. Ponadto prowadzi badania w dziedzinie

wieloparametrowych metod pomiaru oraz interfejsów czujników inteligentnych (kontaktów *back side*, interfejsów bezkontaktowych i innych). W ostatnich latach zainicjował i rozwija prace badawcze w dziedzinie mikrosystemów i technologii *ink-jet printing*, skupiając się na ich aplikacjach medycznych.

Prace te zaowocowały 8 obronionymi pracami doktorskimi (w tym 3 z wyróżnieniem), których był promotorem i wieloma pracami badawczymi na zlecenie programów węzłowych, rządowych, przemysłu. Ryszard Jachowicz był kierownikiem 7 grantów Komitetu Badań Naukowych (w tym 1 projektu badawczego zamawianego), projektów międzynarodowych (2 z USA, 2 Copernicus, 1 Tempus, 1 Centre of Excellence). W latach 2000–2003 był kierownikiem Priorytetowego Programu Badawczego w Politechnice Warszawskiej pt. *Mikrosystemy — konstrukcje, technologie, projektowanie*, uznanego przez władze Uczelni za wzorcowy. W latach 2002–2005 był koordynatorem-kierownikiem Centrum Doskonałości w ramach 5. Programu Ramowego Unii Europejskiej pt. *Center of Microsystems Design and Technology*, skupiającego 7 zespołów naukowo-badawczych z 3 wydziałów Politechniki Warszawskiej. W latach 2006–2009 kierował międzynarodowym projektem wykonywanym wspólnie z Singapoere Institute of Manufacturing Technology (SIM-Tech) pt. *Bezprzewodowy interfejs do inteligentnych czujników i mikrosystemów*.

Jest autorem i współautorem 14 patentów i ponad 180 artykułów i referatów konferencyjnych (z czego więcej niż połowa została opublikowana za granicą), w tym 16 referatów zaproszonych, z czego 7 na konferencjach międzynarodowych (w tym 4 na otwarciu konferencji).

Ryszard S. Jachowicz prowadzi bogatą działalność organizacyjną w dziedzinie nauki i dydaktyki, pełniąc następujące funkcje: prodziekana ds. ogólnych Wydziału Elektroniki (1984–1987), kierownika Zakładu Miernictwa i Optoelektroniki w Instytucie Systemów Elektronicznych (od 1997 roku), przewodniczącego Komisji Rady Wydziału ds. Badań Naukowych (1991–2002, 4 kadencje), członka Komisji Rektorskiej ds. Badań Naukowych (1996–2002), członka Sekcji Komitetu Badań Naukowych „Miernictwo Interdyscyplinarne” (konkurs III, IV, V, VI, VII) i jej przewodniczącego (konkurs IV i V).

W latach 2002–2005 był członkiem Senatu Politechniki Warszawskiej i przewodniczącym Komisji Senackiej ds. Współpracy z Zagranicą.

Ryszard Jachowicz jest również członkiem wielu komitetów, rad i towarzystw naukowych:

Komitetu Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk (od 1991 roku); przewodniczącym Sekcji Czujników i Przetworników Pomiarowych tego Komitetu (od 1991 roku); przewodniczącym Rady Naukowej Przemysłowego Instytutu Elektroniki (1999–2002, a członkiem 1991–2002); *senior member* międzynarodowego stowarzyszenia The Institute of Electrical and Electronics Engineering — IEEE (od 1981 roku), członkiem Zarządu Polskiej Sekcji IEEE (od 1982 roku), wiceprzewodniczącym (1993–1997) i przewodniczącym tego Zarządu (1997–2002, 2 kadencje), członkiem Zarządu i współzałożycielem Polskiego Towarzystwa Techniki Sensorowej (od 1992 roku), stałym członkiem Steering Committee Międzynarodowej Konferencji „Eurosensors” (od 1994 roku), *fellow member* Institute of Physics, Bristol, Wielka Brytania (od 2004 roku).

Ryszard Jachowicz był przewodniczącym krajowej konferencji „Czujniki Optoelektroniczne i Elektroniczne — COE'94” (współprzewodniczącym — 1990, wiceprzewodniczącym — 1992 i 1996); przewodniczącym międzynarodowej konferencji „Eurosensors'97” i Krajowego Kongresu Metrologii KKM 2001.

Jest również członkiem rad programowych i komitetów redakcyjnych czasopism naukowych: „Metrologia i Systemy Pomiarowe” (Polska Akademia Nauk, od 1995 roku, obecnie „Metrology and Measurement Systems”), „Elektronizacja” (Sigma NOT, 1999–2003), „Elektronika” (Sigma NOT, od 1994 roku) i członkiem komitetów naukowych konferencji międzynarodowych: Transducers'95, '01, '03, '07, '11; IEEE Sensors 2004; Eurosensors (od 1994 roku, przewodniczący w 1997 roku) i wielu konferencji krajowych. Jest recenzentem czasopism „Sensors & Actuators” (Elsevier, Seq.) i „Instrumentation & Measurement Journal” (IEEE), a także członkiem Editorial Board „Measurement Science & Technology” (2002–2009), „Institute of Physics Pub.” (Wielka Brytania) oraz „Journal of Measurement Science & Instrumentation” (Chiny) i recenzentem tych miesięczników naukowych. Był recenzentem Komisji Europejskiej w 7. Programie Ramowym i recenzentem projektów badawczych Komitetu Badań Naukowych i Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (241 projektów).

Ryszard S. Jachowicz jest odznaczony „The IEEE Third Millennium Medal”, Złotą Odznaką Naczelnej Organizacji Technicznej, Medalem im. Prof. Mieczysława Pożaryskiego SEP, Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem Edukacji Narodowej.

Jest żonaty, ma jedno dziecko, włada czynnie językami angielskim i rosyjskim, jeździ na nartach i uprawia żaglarstwo śródlądowe.

J

j a g i e l a k

JAN JAGIELAK (1933–1999)

Jan Jagielak urodził się 9 marca 1933 roku w Warszawie. Szkołę podstawową ukończył w Warszawie (1947), podobnie jak liceum ogólnokształcące (1951). W tym samym roku został przyjęty na studia na Wydział Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1955 roku ukończył pierwszy stopień studiów wyższych uzyskując dyplom inżyniera łączności ze specjalizacją Elektrotechnika medyczna. W tymże roku rozpoczął pracę w Katedrze Fizyki Politechniki Warszawskiej na stanowisku asystenta.

W latach 1957–1965 pracował jako asystent w Katedrze Radiologii na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1959 roku ukończył na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej studia drugiego stopnia i otrzymał dyplom magistra inżyniera ze specjalizacją Elektrotechnika medyczna i radiacyjna. W 1965 roku rozpoczął pracę na stanowisku adiunkta w Instytucie Fizyki Politechniki Warszawskiej. W 1967 roku obronił na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej pracę doktorską *Badania widma promieniowania hamowania cząstek beta metodą spektrometru scyntylicyjnego*, otrzymując stopień naukowy doktora nauk technicznych.

W 1967 roku rozpoczął pracę w Centralnym Laboratorium Ochrony Radiologicznej na stanowisku adiunkta, kierując Samodzielną Pracownią Tła Naturalnego. W 1971 roku po utworzeniu Zakładu Dozymetrii został powołany na stanowisko kierownika Pracowni Spektrometrii, którą kierował przez wiele lat.

W 1979 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie ochrony powietrza atmosferycznego. W 1983 roku został kierownikiem Zakładu Dozymetrii. Podczas pracy w Centralnym Laboratorium Ochrony Radiologicznej kierował wieloma pracami naukowymi w dziedzinie pomiarów promieniowania jonizującego, zwłaszcza w zakresie pomiarów spektrometrycznych. Jest autorem i współautorem wielu publikacji naukowych.

Jan Jagielak jest autorem i współautorem patentów dotyczących sposobu ciągłego poboru i kontroli promieniotwórczych zanieczyszczeń powietrza, a także stacji ciągłego poboru i kontroli promieniotwórczych zanieczyszczeń powietrza atmosferycznego. Stacje te pracują w prawie 70 miejscach na terenie 15 krajów na całym świecie, m.in. na atolu Murruoa.

Jan Jagielak był też kierownikiem zespołu, który opracował Radiologiczny Atlas Polski, wydany w 1992 roku, przedstawiający między innymi rozkład promieniotwórczych skażeń terenu kraju po awarii w Czarnobylu.

Od 1990 roku był dyrektorem naukowym Centralnego Laboratorium Ochrony Radiologicznej.

Za działalność naukową otrzymał wiele nagród, m.in. Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki oraz Ministra Obrony Narodowej.

Zmarł po ciężkiej chorobie 16 maja 1999 i został pochowany w Warszawie na Powązkach.

jakubiak

ANDRZEJ JAKUBIAK

Andrzej Jakubiak urodził się 1 listopada 1951 roku w Gójsku (woj. mazowieckie), w rodzinie nauczycielskiej. Ukończył szkołę podstawową (1965) i liceum ogólnokształcące (1969) w Sierpcu. W 1969 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył z wyróżnieniem, uzyskując w czerwcu 1974 roku dyplom magistra inżyniera. W tym samym roku rozpoczął pracę w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej jako asystent. Od 1976 roku pracuje w Instytucie Telekomunikacji Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 1982 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych i został zatrudniony na stanowisku adiunkta. W 2001 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego i od 2002 roku jest mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Warszawskiej.

W latach 1982–1986 Andrzej Jakubiak był pełnomocnikiem dziekana ds. studentów obcokrajowców. Kierował współpracą naukowo-dydaktyczną między Instytutem Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej a Technische Universität Dresden (1980–1991). W latach 1991–1996 był dyrektorem Industrial Transfer Unit przy Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej. Przez 2 kadencje pełnił funkcję prodziekana ds. studenckich Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej (1990–1996). W latach 1996–2008 był członkiem Senatu Politechniki Warszawskiej. Jako członek Rektorskiej Komisji ds. Bezpieczeństwa Uczelni (1998–2002) współtworzył Straż Akademicką Politechniki Warszawskiej. Był pełnomocnikiem rektora ds. kredytów studenckich (1998–1999), ds. pomocy materialnej dla studentów (1999–2002) i ds. programów międzynarodowych (2001–2002). W 2002 roku został wybrany prorektorem ds. studenckich politechniki warszawskiej, funkcję tę pełnił przez dwie kadencje. Od 2002 roku przewo-

dniczy Radzie Społecznej SP ZOZ „PALMA” dla Szkół Wyższych w Warszawie, od 2004 jest członkiem Komitetu Sterującego Ogólnopolską Siecią Uczelni Wolnych od Uzależnień. Od 2008 roku przewodniczy Rektorskiej Komisji ds. Akademickiej Służby Zdrowia, jest pełnomocnikiem dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych ds. studenckich kół naukowych oraz członkiem Rady Naukowej Uniwersytetu Trzeciego Wieku Politechniki Warszawskiej.

Praca naukowo-badawcza Andrzeja Jakubiaka dotyczy zagadnień przetwarzania sygnałów w radiolokacji, w szczególności wykrywania sygnałów na tle zakłóceń biernych, modelowania i klasyfikacji tych zakłóceń. Kierowany przez niego zespół badawczy zrealizował w latach 1983–1990 trzy projekty we współpracy z Przemysłowym Instytutem Telekomunikacji. W ramach tych projektów dokonano pionierskich pomiarów i analizy zakłóceń radiolokacyjnych od chmur i wysokiej zabudowy oraz opracowano struktury cyfrowego toru detekcji i ekstrakcji sy-

J

gnału radiolokacyjnego. W latach dziewięćdziesiątych zainteresowania badawcze Andrzeja Jakubiaka skupiły się na modelowaniu zakłóceń biernych. Elektem było m.in. wyznaczenie estymatorów parametrów nowego modelu zakłóceń (tzw. model typu K) oraz opracowanie kompleksowych algorytmów symulacji zakłóceń biernych — zarówno niezależnych probabilistycznie jak i skorelowanych. Przedmiotem jego najnowszych badań jest projektowanie i testowanie oryginalnych struktur klasyfikatorów zakłóceń. Od 2010 roku należy do zespołu ekspertów Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji.

Andrzej Jakubiak jest autorem lub współautorem ponad 40 prac naukowych, w tym 1 monografii, 4 książek, 3 skryptów oraz 19 recenzowanych artykułów, opublikowanych w takich czasopismach, jak „IEEE Transactions on AES”, „Electronics Letters”, „Kwartalnik Elektronika i Telekomunikacja”. Jest autorem ponad 40 referatów, wygłoszonych oraz opublikowanych w materiałach zagranicznych i krajowych konferencji naukowych. Odbył staże naukowe w Technische Universität Dresden w Niemczech (3 miesiące w 1984 roku) oraz w University of Surrey w Wielkiej Brytanii (2 miesiące w 1996 roku). W uniwersytetach tych przebywał wielokrotnie, wygłaszając referaty i prowadząc seminaria. W latach 1992–1996 był przewodniczącym Rady Naukowej Tecmath Polska i członkiem Rady Naukowej Tecmath Deutsche Software Haus przy Technische Universität Keiserslautern. Jest recenzentem takich czasopism jak „IEEE Transactions on AES”, „Kwartalnik Elektronika i Telekomunikacja” i „Przegląd Telekomunikacyjny”. Recenzował liczne granty KBN, 5 rozpraw doktorskich, 1 monografię habilitacyjną oraz 2 przewody habilitacyjne. Wypromował 3 doktorów nauk technicznych. Był członkiem komitetów programowych wielu konferencji krajowych i międzynarodowych, współprzewodniczącym 2 konferencji krajowych oraz 5 konferencji międzynarodowych, przewodniczącym I Kongresu Elektryków Polskich w 2009 roku. Jest członkiem Towarzystwa Naukowego Płockiego, International Network for Engineering Education and Research oraz członkiem Sekcji Mikrofal i Radiolokacji Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk. Równoległe do głównego nurtu swoich badań Andrzej Jakubiak zajmował się zagadnieniem najnowszych metod kształcenia inżynierów przy okazji wdrażania w latach 1990–1996 tzw. elastycznego systemu studiów na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 1996 roku zreali-

zował film o Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych na podstawie własnego scenariusza. Był także współautorem cyklu telewizyjnego „Spotkania z Elektroniką” (5 audycji w programie I TVP w 1995 roku).

W ramach pracy dydaktycznej Andrzej Jakubiak prowadził wiele autorskich wykładów, z których najważniejsze to: „Teoria sygnałów” (1982–1995), „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów” (1986–1999), „Sygnały losowe w telekomunikacji” (1985–1989), „Sygnały i systemy” (1996–2009). Od 2010 roku prowadzi „Sygnały, modulacje i systemy”, a jego wykład „Przetwarzanie sygnałów” cieszy się ogromnym powodzeniem i uznaniem wśród studentów od 1996 roku. Był opiekunem ponad 25 prac magisterskich i inżynierskich. Jest trzykrotnym laureatem „Złotej Kredy”, przyznawanej najlepszym wykładowcom Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej.

Od 2002 roku Andrzej Jakubiak prowadzi autorski program tzw. działalności alternatywnej w środowisku akademickim. W ramach tego programu zainicjował powstanie nowych zespołów artystycznych i sportowych na Politechnice Warszawskiej (m.in. Chór Akademicki Politechniki Warszawskiej, Orkiestra Taneczna Politechniki Warszawskiej „The Engineers Band”, Teatr Studentów Politechniki Warszawskiej), a także studenckich mediów internetowych (gazeta internetowa Polibuda.info, Telewizja Internetowa PW). Andrzej Jakubiak w 2002 roku zainicjował odbywające się do dziś Juwenalia Warszawskie, Grudniowy Akademicki Przegląd Artystyczny „GAPA”, inżynierskie targi pracy „KONIK” oraz ogólnopolskie konferencje doktorantów. Jest autorem i realizatorem cyklu „Wielka Muzyka w Małej Auli” — od 2002 roku odbyło się prawie 60 koncertów, cieszących się ogromną popularnością wśród studentów i pracowników Politechniki Warszawskiej. Cykl stał się swoistą wizytówką uczelni, kształcącej i kształtującej inteligencję techniczną.

Działalność Andrzeja Jakubiaka w środowisku akademickim znalazła szczególne uznanie wśród studentów — sześć roczników Samorządu Studentów Politechniki Warszawskiej przyznało mu w 2008 roku unikatowy tytuł „Studenta Honoris Causa”. Andrzej Jakubiak otrzymał 11 nagród Rektora Politechniki Warszawskiej, został odznaczony Medalem Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i Złotym Krzyżem Zasługi.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci. Interesuje się kosmologią i muzyką klasyczną. Jego hobby to narty, fotografia i filmowanie.

jakubowski

ANDRZEJ JAKUBOWSKI

Andrzej Jakubowski urodził się 26 sierpnia 1940 roku w Krakowie. Liceum Ogólnokształcące ukończył w 1957 roku w Warszawie i w tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Od ukończenia studiów (1963) do chwili obecnej jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych (wówczas Wydziału Łączności), aktualnie na stanowisku profesora zwyczajnego. Tutaj też uzyskał stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Struktura cienkowarstwowa metal-dielektryk-selenek kadmu: technologia i właściwości* oraz doktora habilitowanego za monografię *Podstawowe właściwości struktury metal-dielektryk-półprzewodnik oraz metody ich określania* („Prace Instytutu Technologii Elektronowej”, PWN, Warszawa 1982). W 1977 roku został powołany na stanowisko docenta, zaś w 1989 roku uzyskał tytuł naukowy profesora nauk technicznych. W latach 1989–1992 był dyrektorem naczelnym Instytutu Technologii Elektronowej (dawne CEMI) w Warszawie. W latach 1984–1990 i 1994–2001 był kierownikiem Zakładu Mikroelektroniki, zaś w latach 2001–2004 kierownikiem Zakładu Przyrządów Mikroelektroniki i Nanoelektroniki IMiO Politechniki Warszawskiej. W latach 2004–2008 był dyrektorem Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej.

Obszarem zainteresowań badawczych A. Jakubowskiego jest m.in. technologia cienkich warstw półprzewodnikowych i dielektrycznych oraz wykorzystania ich właściwości do konstrukcji przyrządów półprzewodnikowych. W tym zakresie opracowano m.in. technologię cienkich warstw CdSe, technologię anodyzacji plazmowej krzemu, technologię diod tunelowych MIS oraz badano możliwości zastosowania różnych warstw półprze-

wodnikowych w ogniwach słonecznych i czujnikach chemicznych.

Kolejnym obszarem zainteresowań jest modelowanie przyrządów MOS. Stworzono model diody tunelowej MIS oraz przyrządów opartych na jej bazie. Zaproponowano różnorodne modele kondensatora MOS uwzględniające wpływ niedoskonałości podłoża półprzewodnikowego, a także stworzono uogólniony opis charakterystyk C-V kondensatora MOS. Zaproponowano nowe modele fotoelektryczne kondensatora i tranzystora MOS. Stworzono analityczne modele tranzystora MOS o zwiększonej doskonałości, dostosowane do przyrządów o bardzo małych rozmiarach, a także modele tranzystora i kondensatora MOS SOI.

Zaproponowano charakteryzację struktur MIS (także SOI) metodami elektrycznymi i fotoelektrycznymi (nowe metody wyznaczania m.in. napięcia płaskich pasm, napięcia środka

Słowa kluczowe

- przyrządy półprzewodnikowe
- mikroelektronika

J

pasem, gęstości pułapek powierzchniowych, ładunku efektywnego, kontaktowej różnicy potencjałów w tranzystorze i kondensatorze MOS, ruchliwości w kanale tranzystora, rozkładu koncentracji domieszek w podłożu półprzewodnikowym, pomiaru czasu życia i prędkości generacji powierzchniowej). Rozszerzenie teorii techniki spektroskopii elektrycznej głębokich poziomów pułapkowych.

Andrzej Jakubowski prowadził badania modelowania heterozłączowych tranzystorów bipolarnych z bazą SiGe oraz kondensatora i tranzystora MOS z warstwami SiGe oraz ograniczeń przyrządów półprzewodnikowych — zwłaszcza przyrządów MOS.

Innym obszarem zainteresowań jest opracowanie aparatury pomiarowo-kontrolnej głównie dla celów diagnostyki struktur półprzewodnikowych (m.in. charakterografy C-V i I-V, interfejsy analogowo-cyfrowe, nanowoltomierze, generatory polaryzacji dla technik DLTS i pompowania ładunku).

Andrzej Jakubowski jest autorem bądź współautorem około 650 prac naukowych publikowanych w czasopismach i materiałach konferencyjnych. Publikował swoje prace m.in. w: „IEEE Trans. on Electron Devices” i „Solid State Circuits”, „Solid State Electronics”, „Journal of Applied Physics”, „Thin Solid Films”, „Rev. of Scientific Instruments”, „Physica Status Solidi”, „Microelectronics Journal”, „Microelectronics and Reliability Microelectronics Engineering”, „Diamond and Related Materials”, „Solar Cells”, „Physique Revue Applique”, „Solid State Communications”, „Sensors and Actuators”, „Sensors”.

Był zapraszany do wygłoszenia referatów w wielu ośrodkach badawczych i uniwersytetach w kraju i zagranicą, m.in. w USA, Niemczech, Słowenii, Francji, we Włoszech, w Jugosławii, na Węgrzech, w Czechach, Anglii, na Litwie i w Indiach.

Jest współautorem 8 patentów, wielu prac o charakterze popularno-naukowym (około 100 wystąpień nieopublikowanych i około 50 publikacji, inicjator i przewodniczący Rady Programowej Wszechnicy Wydziału Elektroniki i Techniki Informacyjnych) oraz monografii, skryptów i preskryptów. Jest m.in. współautorem monografii *Diagnosics Measurements in LSI/VLSI Integrated Circuits Production* (World Scientific, 1991) wydanej w nieco zmienionej formie, także w języku polskim (WNT, 1991). W 1986 roku z jego inicjatywy i pod jego redakcją naukową ukazała się dwutomowa monografia *Metody i pomiary elektryczne w diagnostyce technologii układów scalonych*. W latach 1985–1989

zorganizował Seminarium środowiskowe „VLSI-kierunki, granice i bariery rozwoju”, którego rezultatem było 6 tomów materiałów wydanych pod jego redakcją naukową przez PWN w latach 1986–1990.

Działalność dydaktyczna obejmuje wszystkie formy kształcenia (ćwiczenia laboratoryjne i audytoryjne, projekty, wykłady, prace dyplomowe) w zakresie przyrządów półprzewodnikowych i mikroelektroniki. Prowadził także wykłady na studiach podyplomowych i doktoranckich. Wykładał także w Polsko-Francuskiej Wyższej Szkole Telekomunikacji oraz w Politechnice Łódzkiej. Był promotorem 23 rozpraw doktorskich oraz około 150 prac dyplomowych — magisterskich i inżynierskich. Siedmiu Jego wychowanków zajmuje stanowiska profesorów w kraju i zagranicą.

Andrzej Jakubowski był członkiem Prezydium Komitetu ds. Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów oraz przewodniczącym Komisji Badań Stosowanych tego Komitetu. Od 1988 roku jest członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk (w latach 1988–2003 był przewodniczącym Sekcji Mikroelektroniki tego Komitetu, a w latach 1999–2007 także wiceprzewodniczącym Komitetu). W latach 1990–1995 był redaktorem naczelnym „Electron Technology”. Jest członkiem rad programowych wielu czasopism oraz komitetów naukowych konferencji międzynarodowych i krajowych. Był inicjatorem i jest przewodniczącym cyklicznej międzynarodowej konferencji „Diagnostics and Yield: Advanced Silicon Devices and Technology for ULSI Era”.

Był między innymi przewodniczącym Rady Nadzorczej firmy Vigo Systems oraz konsultantem firmy X-ion (Francja–USA).

Za osiągnięcia w pracy naukowej i dydaktycznej został wyróżniony nagrodą Wydziału Nauk Technicznych Polskiej Akademii Nauk, pięciokrotnie nagrodą Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki, dwukrotnie nagrodą I stopnia im. Prof. Mieczysława Pożaryskiego oraz „Magnum Tropheum” Młodego Technika. Został odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz wyróżniony Złotą Honorową Odznaką „Za Zasługi dla Warszawy”, Złotym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, Honorową odznaką AZS, oraz Honorową Odznaką Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Odznaką Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej i Politechniki Łódzkiej.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci.

jankowski

STANISŁAW JANKOWSKI

Stanisław Jankowski urodził się 13 sierpnia 1946 roku w Warszawie. Liceum Ogólnokształcące im. Stefana Batorego w Warszawie ukończył w 1964 roku. W latach 1964–1970 studiował na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1970 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera w dziedzinie aparatury elektronicznej. Od 1973 roku pracował jako asystent w Instytucie Podstaw Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1980 roku obronił (z wyróżnieniem) rozprawę doktorską na temat analizy wielkich sieci elektrycznych, za którą otrzymał nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej. Promotorem był profesor dr Czesław Rajski. Od 1980 roku jest adiunktem w Instytucie Systemów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej.

Od 1990 roku jest kierownikiem zespołów naukowych. Obecnie jest kierownikiem zespołu inteligencji obliczeniowej w Zakładzie Sztucznej Inteligencji.

W latach 1991–1993 był zastępcą dyrektora Instytutu Podstaw Elektroniki ds. nauczania.

Prowadzi intensywną działalność naukowo-badawczą w dziedzinie systemów elektronicznych, układów nieliniowych, sztucznych sieci neuronowych, statystycznych systemów uczących się, inteligencji obliczeniowej oraz zastosowań w materiałoznawstwie, medycynie, bioinformatyce, robotyce i lotnictwie. W ramach Centralnego Programu Badań Podstawowych „Rozwój teorii oraz nowoczesnych metod analizy i projektowania układów i systemów elektronicznych” (1986–1990) rozpoczął jako jeden z pierw-

szych w Polsce badania symulacyjne i eksperymentalne układów elektronicznych o strukturze nieliniowych sieci neuronowych.

Realizował (jako kierownik) następujące projekty badawcze: projekt Ministerstwa Edukacji Narodowej *Zastosowanie modeli perkolacyjnych do badania zjawisk uszkodzeń wybranych materiałów i elementów elektronicznych* (1990–1991), projekt Komitetu Badań Naukowych *Zastosowanie sieci neuronowych do prognozowania procesów chaotycznych* (1991–1992), projekt ESPRIT/CRIT *Zastosowanie sieci neuronowych do prognozowania procesów chaotycznych* (realizacja za pośrednictwem Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej (1992–1994), projekt Komitetu Badań Naukowych *Przetwarzanie informacji w komórkowych sieciach neuronowych i w sieciach neuronów oscylujących* (1993–1994), projekt Komitetu Badań Naukowych nt.: *Inteligentny system pomiarowy do badania centrów defektowych w materiałach półizolujących* (2004–2005)

J

oraz projekt Ministerstwa Nauki i Informatyki *Zastosowanie metod inteligencji obliczeniowej do tworzenia i analizy obrazu struktury defektowej półprzewodników wysokorezystywnych* (2005–2007).

Uczestniczył w 5 projektach Rektora Politechniki warszawskiej i 8 projektach Dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych i w programie priorytetowym Politechniki Warszawskiej „Dynamika Układów Złożonych” (2003).

Był polskim koordynatorem projektu *Optimal Learning Systems — Efficient Software Tools and Applications* (grupa NT — New Materials and Technologies w ramach Programu Wykonawczego Współpracy Naukowo-Technicznej między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Włoską 2007–2009).

Uczestniczył w 30 sympozjach i konferencjach naukowych krajowych i 45 międzynarodowych, często jako członek komitetu naukowego i autor referatów zapraszanych (np. IEEE International Workshop on Cellular Neural Networks and their Applications — CNNA, European Conference on Circuit Theory and Design, International Symposium on Circuits and Systems, IEEE Workshop on Nonlinear Dynamics of Electronic Systems NDES, European Capacitor and Resistor Technology Symposium CARTS-EUROPE, International Congress of Electrocardiology — ICE, International Symposium on Biological and Medical Data Analysis — ISBMDA, SPIE Congress, Materials Research Society Meeting, Pattern Recognition in Information Systems, Experimental Chaos Conference).

W 1984 roku otrzymał prestiżowe wyróżnienie American Ceramic Society za najlepszy referat naukowy na 4th International Conference on Ferrites (San Francisco, USA).

Intensywnie rozwija współpracę międzynarodową. W 1983 roku przebywał w Université de Provence, Marsylia jako stypendysta rządu francuskiego. W ramach programu europejskiego Tempus odbył staże naukowe w Hiszpanii: Universitat de Barcelona, Departament de Fisica Estadística i Universitat Autònoma de Barcelona, Centre Nacional de Microelectronica (1992) oraz we Francji: École Supérieure de Physique et Chimie In-

dustrielles de la Ville de Paris, (1995 i 1997). W ramach współpracy finansowanej przez Komitet Badań Naukowych oraz porozumień dwustronnych współpracował z Uniwersyte-tem Rzymskim „La Sapienza”, Vrije Universiteit Brussels, Belgia. W ramach programów Unii Europejskiej Socrates i Erasmus prowadził wykłady w wielu uczelniach: École Supérieure de Physique et Chimie Industrielles de la Ville de Paris, Francja, Università „La Sapienza” di Roma, Università di Catania, Włochy, Linköping Universitet, Szwecja. W Universität Ramón Llull, Barcelona, Hiszpania, uczestniczył w obronach rozpraw doktorskich. Z jego inicjatywy rozwija się wymiana studentów w ramach programów Unii Europejskiej.

Przebywał w Nonlinear Electronics Laboratory, University of California at Berkeley (USA) na zaproszenie profesora Leona Chua, w Dual and Neural Computing Laboratory Węgierskiej Akademii Nauk w Budapeszcie na zaproszenie profesora Tamasa Roski oraz w University of Louisville (Kentucky, USA) na zaproszenie profesora Jacka Żurady.

Jest autorem i współautorem ponad 120 publikacji naukowych na prestiżowych konferencjach międzynarodowych oraz w czasopiśmie i wydawnictwach Springer, World Scientific.

W działalności dydaktycznej prowadzi zajęcia specjalistyczne. Od 1990 roku ma autorski wykład obieralny na temat sztucznych sieci neuronowych. Wykład jest co roku aktualizowany i cieszy się powodzeniem wśród studentów. Był kierownikiem ponad 70 prac dyplomowych magisterskich (w tym 10 dyplomantów z krajów Unii Europejskiej) oraz 30 prac dyplomowych inżynierskich.

Pełnił wiele funkcji społecznych na uczelni: zastępca przewodniczącego Koła NSZZ „Solidarność” w Instytucie Podstaw Elektroniki Politechniki Warszawskiej w latach 1989–1991, przewodniczący Koła NSZZ „Solidarność” na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych, zastępca przewodniczącego Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Politechniki Warszawskiej w latach 1998–2010. Obecnie jest członkiem Komisji Solidarności Nauki.

jarkowski

JACEK MACIEJ JARKOWSKI

Jacek Maciej Jarkowski urodził się 12 stycznia 1938 roku w Warszawie. Tam też w 1952 roku ukończył szkołę podstawową, a w 1956 roku liceum ogólnokształcące. W 1957 roku podjął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1964 roku, otrzymując dyplom magistra inżyniera ze specjalnością Radiokomunikacji, w 1975 roku otrzymał stopień doktora na Wydziale Elektroniki tej Uczelni. Jeszcze przed ukończeniem studiów podjął pracę w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych Politechniki Warszawskiej. W 1964 roku podjął obowiązki nauczyciela akademickiego w tejże katedrze, a następnie (po reorganizacji), w Instytucie Radioelektroniki, jako asystent (1964–1975) i później — starszy asystent, zaś w latach 1976–2003 jako adiunkt. W latach 1982–1988 pełnił funkcje sekretarza naukowego w Komitecie Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, wicedyrektora ds. dydaktyki w Instytucie Radioelektroniki (1988–1992), kierownika Zakładu Radiokomunikacji (1997–1999) kierownika Podyplomowego Studium Radioelektroniki oraz Wieczorowych Studiów Zawodowych na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W związku z wygaśnięciem ustawowych uprawnień nauczyciela mianowanego, w 2002 roku podjął prace w Instytucie Łączności na stanowisku adiunkta, pozostając w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej na częściowym wymiarze etatu technicznego starszego specjalisty i później głównego specjalisty.

W 2003 roku przeszedł na emeryturę, nie porzucając czynnej pracy zawodowej.

W ramach swoich obowiązków dydaktycznych opracował prowadzone przez siebie wykłady: „Anteny i propagacja fal radiowych”, „Radiodyfuzja satelitarna” oraz „Wzorce częstotliwości”, wraz z materiałami pomocniczymi dla słuchaczy. Był inicjatorem powstania w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej „Laboratorium anten”, dla którego opracował trzy pierwsze ćwiczenia. W okresie bez mała 40-letniej pracy dydaktycznej był promotorem 120 prac magisterskich i inżynierskich.

Od początku swej pracy na Politechnice Warszawskiej Jacek Jarkowski brał czynny udział w badaniach. W latach sześćdziesiątych uczestniczył w pracach nad budową wysokostabilnych kwarcowych wzorców częstotliwości w zespole kierowanym przez profesora Stefana Hahna. Wytworzone przy jego udziale wzorce częstotliwości znalazły

J

zastosowanie w Krajowej Służbie Częstotliwości Wzorcowej. W ramach tej służby wytworzone wzorce stabilizowały falę nośną długofalowej Radiostacji Centralnej Polskiego Radia początkowo w Raszynie, a następnie w Konstancynie. Emisja stanowiła system odniesienia dla lokalnych wzorców częstotliwości w całym kraju. W celu umożliwienia korzystania z emisji częstotliwości wzorcowej w Instytucie Radioelektroniki zbudowano (1970–1976) serię odbiorników częstotliwości wzorcowej, tzw. wtórnych wzorców częstotliwości, których był współtwórcą. Kontynuacją prac nad generacją częstotliwości wzorcowej była budowa stanowisk pomiaru częstotliwości z dokładnością 10^{-12} . Pod jego kierunkiem zbudowany został miernik częstotliwości wzorcowej z tzw. powielaniem odchyłki częstotliwości, co umożliwiało pomiar metodą cyfrową.

W 1966 roku odbył półroczny staż naukowy w Marconi Instruments Ltd. w St. Albans, Wielka Brytania. Uczestniczył też w krótkoterminowych kursach zawodowych m.in. w USA, Francji i we Włoszech.

Od 1991 roku prowadził prace nad wdrożeniem w Polsce radiofonii cyfrowej na falach poniżej 30 MHz. Kierował wyodrębnionym projektem badawczym zamawianym (PBZ) Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, w wyniku którego powstał (2008–2011) doświadczalny nadajnik DRM pracujący na częstotliwości 27 MHz. Za pośrednictwem tego odbiornika zostały przeprowadzone pierwsze w Polsce emisje radia cy-

frowego w formacie DRM. W latach 2005–2006 kierował polskim udziałem w Sieci Doskonałości 6. Programu Ramowego IST UE „TARGET” — *Top Amplifier Research Groups in a European Team*. W latach 1980–1990 kierował pracami zespołu zajmującego się zaawansowanymi metodami syntezy charakterystyk promieniowania anten.

W 2002 roku podjął pracę w Instytucie Łączności, gdzie m.in. kierował polskim udziałem w Sieci Doskonałości 5. Programu Ramowego IST UE „NEXWAY” — *Network of Excellence in Wireless Application and Technology — Membership* (2004–2006) i następnie — 6. Programem Ramowym IST „CRUISE” — *Creating Ubiquitous Intelligent Sensing Environments, Network of Excellence on the Application and Communication Aspects of Wireless Sensor Networking*. Doświadczenia wyniesione ze współpracy międzynarodowej w ramach Sieci Doskonałości pozwoliły na rozwinięcie tematyki inteligentnych bezprzewodowych sieci sensorowych.

Za osiągnięcia w pracach dydaktycznych i naukowych był wyróżniony nagrodami zespołowymi Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego (1969), Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1975), wielokrotnie nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej, oraz odznakami — złotą „Zasłużony dla Resortu Łączności” (1979) i srebrną „Za zasługi dla Rozwoju Przemysłu Maszynowego” (1986). Jest odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

Jest żonaty, ma jednego syna.

Jędrzejewski

KAZIMIERZ JĘDRZEJEWSKI

Kazimierz Jędrzejewski urodził się w 1945 roku w Warszawie. XVIII Liceum Ogólnokształcące w Warszawie im. Jana Zamoyskiego ukończył w 1963 roku. Rozpoczął studia na wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1970 roku, uzyskując dyplomem magistra inżyniera w dziedzinie elektronika ciała stałego. Jego praca magisterska dotyczyła realizacji urządzenia, nanoszenia i pomiarów cienkich warstw otrzymywanych techniką sputteringu. W 1970 roku rozpoczął studia doktoranckie w Instytucie Fizyki Politechniki Warszawskiej. Rozprawę doktorską w dziedzinie cienkich kobaltowych warstw magnetycznych obronił na wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej w 1978 roku. Pracę zawodową rozpoczął w 1974 roku w Instytucie Podstaw Elektroniki na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej początkowo jako asystent, potem adiunkt i docent.

Jego praca naukowa koncentrowała się początkowo wokół zagadnień dotyczących metod pomiarowych w dziedzinie optoelektroniki z wykorzystaniem światła laserowego. Od 1978 roku rozszerzył swoje zainteresowania na światłowody i rozpoczął badania nad pomiarami ich parametrów i praktycznymi zastosowaniami. Jest kierownikiem zespołu naukowego Światłowodowych Czujników i Systemów Pomiarowych.

Doświadczenie naukowe zdobywał m.in. za granicą. W latach 1985–1996 przebywał w Wielkiej Brytanii, początkowo na stażach

naukowych (British Council, Tempus), potem jako *senior research fellow* i *visiting principal research fellow* w Optical Fibre Group, a po zmianie nazwy, w Optoelectronics Research Centre, University of Southampton. Współpracował również z Department of Materials, University of Leeds, Aston University, Birmingham, University of Bath w dziedzinie podzespołów światłowodowych i nowych technologii światłowodowych. W kraju współpracuje z Instytutem Technologii Materiałów Elektronicznych w Warszawie, Wydziałem Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego, Politechniką Wrocławską i Instytutem Łączności.

Jest autorem lub współautorem 41 publikacji w dziedzinie optoelektroniki światłowodowej.

Za wyniki badań w dziedzinie optoelektroniki otrzymał nagrodę zespołową Ministra za osiągnięcia naukowe w 1990 i nagrody

Słowa kluczowe

- optoelektronika
- światłowody
- technika pomiarowa

J

zespołowe Rektora Politechniki Warszawskiej w 1998 i 2003 roku.

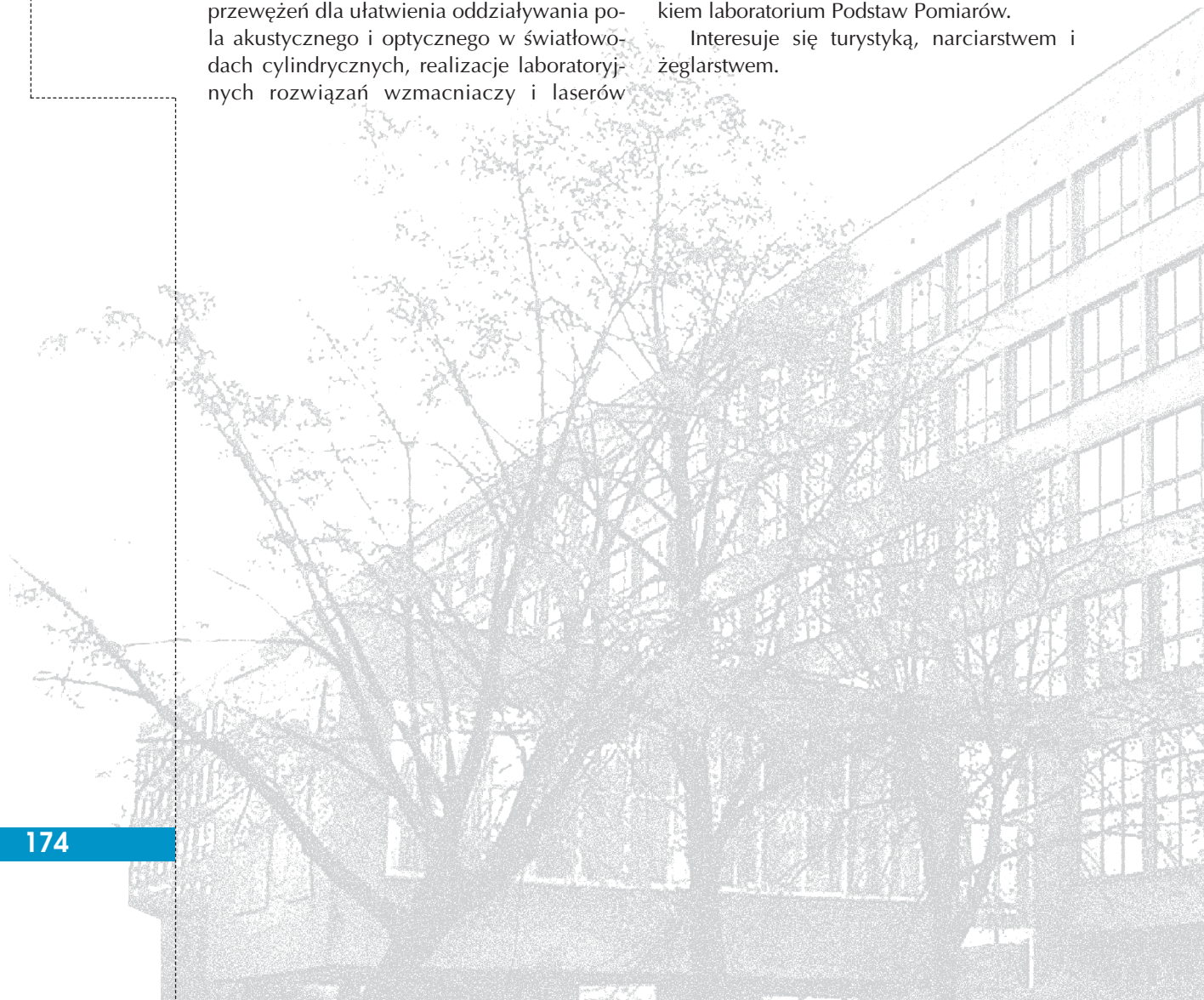
W latach 1978–2011 brał udział w projektach badawczych z dziedziny technologii i pomiarów światłowodów, technologii podzespołów światłowodowych i światłowodowych czujników pomiarowych. Były to: realizacje komputerowych stanowisk do badania spektralnych własności transmisyjnych światłowodów i podzespołów światłowodowych, opracowania technologii wykonywania światłowodów ze szkielek optycznych tlenkowych i szkielek fosforanowych, w tym światłowodów polaryzacyjnych i domieszkowanych jonami ziem rzadkich, opracowania stanowisk technologicznych dla termicznego przewężania światłowodów i wykonywanie tą techniką podzespołów światłowodowych, w tym soczewek stożkowych, sprzęgaczy kierunkowych, tłumików, filtrów, multi- i demultipleksersów, konwerterów modów, opracowanie technik badania parametrów spektralnych tych podzespołów oraz wpływu zmian procesów na poprawę ich własności, wykorzystanie struktur przewężanych jako czujników pomiarowych, zastosowania przewężeń dla ułatwienia oddziaływania pola akustycznego i optycznego w światłowodach cylindrycznych, realizacje laboratoryjnych rozwiązań wzmacniaczy i laserów

światłowodowych oraz źródeł superluminescencyjnych z wykonanych uprzednio światłowodów ze szkielek tlenkowych i fosforanowych domieszkowanych jonami ziem rzadkich, jak Nd, Er, Yb, Pr, o pracy ciągłej i impulsowej (z przełączaną dobrocią rezonatora). Opracował technologie syntezy szkielek fluorowych i tellurowych, pracował nad technologiami wykonywania światłowodów strukturalnych ze szkielek fluorowych i tellurowych i tworzyw sztucznych.

W ostatnich latach jego zainteresowania koncentrują się na światłowodowych siatkach Bragga. Zrealizował laboratorium technologiczne do realizacji światłowodowych siatek Bragga, opracował stanowiska pomiarowe do badań spektralnych tych siatek i podzespołów braggowskich na włóknach światłowodowych, zrealizował laboratorium do wodorowania włókien i podzespołów światłowodowych.

W ramach obowiązków dydaktycznych w Instytucie Systemów Elektronicznych prowadził zajęcia z przedmiotów „Podstawy pomiarów” (PPOM) i „Podstawy technologii światłowodów” (PTSW). Od 1981 roku jest kierownikiem laboratorium Podstaw Pomiarów.

Interesuje się turystyką, narciarstwem i żeglarstwem.

Jędrzejewski

KONRAD JĘDRZEJEWSKI

Konrad Jędrzejewski urodził się w 1971 roku w Lublinie. W 1990 roku ukończył II Liceum Ogólnokształcące im. Stefana Żeromskiego w Tomaszowie Mazowieckim. W trakcie nauki w szkole średniej był finalistą XVI Olimpiady Wiedzy Technicznej w grupie elektro-techniczno-elektrotechnicznej. W 1990 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1995 roku (z wyróżnieniem) i dyplomem magistra inżyniera w dziedzinie elektroniki i telekomunikacji. Praca magisterska dotyczyła algorytmów optymalnej detekcji sygnałów i estymacji ich parametrów przy adaptacyjnym sterowaniu odbiornikiem. W 1993 roku rozpoczął studia na Wydziale Nauk Ekonomicznych Uniwersytetu Warszawskiego, które ukończył z wyróżnieniem w 1998 roku z dyplomem magistra ekonomii w dziedzinie bankowości i finansów. Praca magisterska dotyczyła promocji usług bankowych w Internecie. W 1995 roku rozpoczął studia doktoranckie na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej. Rozprawę doktorską w dziedzinie elektroniki obronił (z wyróżnieniem) w 2000 roku. Tematem rozprawy doktorskiej było przetwarzanie sygnałów niestacjonarnych z wykorzystaniem koncepcji adaptacyjnej dopasowanej obserwacji.

W 2000 roku rozpoczął pracę na stanowisku adiunkta w Zakładzie Teorii Obwodów i Sygnałów w Instytucie Systemów Elektronicznych na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszaw-

skiej. Jeszcze przed ukończeniem pracy doktorskiej zgromadził znaczący dorobek publikacyjny, co z pewnością przyczyniło się do przyznania mu w 2001 roku stypendium Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej dla młodych naukowców. Jego zainteresowania naukowe początkowo koncentrowały się na zagadnieniach dotyczących wykorzystania koncepcji adaptacyjnej dopasowanej obserwacji w przetwarzaniu sygnałów, w szczególności sygnałów niestacjonarnych. Równolegle uczestniczył w prowadzonych w Instytucie Systemów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej badaniach w dziedzinie radiolokacji, w tematyce dotyczącej przetwarzania sygnałów w radarach FMCW.

W 2001 roku podjął nowy kierunek badawczy nad opracowaniem nowej klasy przetworników analogowo-cyfrowych, wykorzystujących algorytmy wywodzące się z koncepcji adaptacyjnej dopasowanej obserwacji.

Jest autorem 40 publikacji naukowych, w tym 10 w czasopiśmie naukowych, m.in.

J

„Measurement”, „IEEE Transactions on Instrumentation and Measurement” i „Metrology and Measurement Systems” oraz 30 w materiałach renomowanych konferencji naukowych.

W ramach obowiązków dydaktycznych na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych prowadził zajęcia z przedmiotów: „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów”, „Teoria sygnałów i modulacji”, Teoria sygnałów i informacji”, „Sygnały i systemy”, „Optymalne przetwarzanie sygnałów”, „Teoria obwodów”, „Podstawy techniki komputerowej”. W 2009 roku opracował nowy przedmiot „Adaptive Signal Processing” i rozpoczął prowadzenie zajęć z tego przedmiotu na studiach anglojęzycznych na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych.

kaczkan

**MARCIN
PIOTR KACZKAN**

Marcin Piotr Kaczkan urodził się 29 października 1974 roku w Warszawie. Dzieciństwo spędził w Nidzicy, gdzie ukończył Szkołę Podstawową nr 1 im. Mikołaja Kopernika, a następnie XV Liceum Ogólnokształcące im. Stanisława Wyspiańskiego. W 1993 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył po 5 latach. Od 1994 do 1996 roku był również studentem Wydziału Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego. Pracę dyplomową *Zagadnienie emisji widzialnej w laserowych kryształach $YAlO_3:Ho^{+3}$* wykonał w Zakładzie Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki (IMiO) Politechniki Warszawskiej pod kierunkiem Michała Malinowskiego. Praca zdobyła pierwszą nagrodę w konkursie im. A. Smolińskiego na najlepszą pracę z dziedziny optoelektroniki w 1998 roku, zorganizowanym przez Polski Komitet Optoelektroniki Stowarzyszenia Elektryków Polskich. W 1998 roku rozpoczął studia doktoranckie na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej na kierunku Elektronika i Telekomunikacja. W 2001 roku otrzymał Stypendium Rządu Francji, w ramach którego odbył staż w Laboratorium Fizyko-Chemii Materiałów Luminescencyjnych na Uniwersytecie w Lyonie, gdzie zajmował się pracą nad wytwarzaniem światłowodów planarnych metodą implantacji jonów. Rozprawę doktorską *Warunki wzbudzenia promieniowania krótkofalowego w laserowych kryształach $SrLaGa_3O_7$ i $SrLaGaO_4$ aktywowanych jonami holmu* obro-

nił z wyróżnieniem w grudniu 2004 roku. Od lutego 2005 roku pracuje w Zakładzie Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki na stanowisku adiunkta.

Jest współautorem ponad dwudziestu artykułów w czasopismach naukowych, takich jak: „Optical Materials”, „Journal of Alloys and Compounds”, „Journal of Luminescence” i „Chemistry of Materials”. Od 2002 roku był wykonawcą dziesięciu projektów badawczych Komitetu Badań Naukowych, realizowanych w Politechnice Warszawskiej i Instytucie Technologii Materiałów Elektronicznych, z czego trzema kierował. W latach 2004–2008 brał udział w pracach Sieci Doskonałości NEMO w 6. Projekcie Ramowym Unii Europejskiej. W 2010 roku otrzymał nagrodę zespołową I stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe w latach 2008–2009.

Poza pracą naukową zajmuje się wspinaczką wysokogórską.

Słowa kluczowe

- lasery
- optoelektronika
- spektroskopia

kaleta

MARIUSZ KALETA

Mariusz Kaleta urodził się 5 stycznia 1976 roku w Warszawie. Do szkoły podstawowej uczęszczał w Warszawie, tu również otrzymał maturę w IV Liceum Ogólnokształcącym im. Adama Mickiewicza (1995). Jest absolwentem Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, gdzie uzyskał najpierw tytuł inżyniera (1998), a następnie magistra inżyniera (2000) w zakresie informatyki.

W 2003 rozpoczął pracę jako asystent w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej. W 2005 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych w zakresie informatyki oraz otrzymał stanowisko adiunkta.

Jego zainteresowania naukowe obejmują zagadnienia badań operacyjnych, optymalizację procesów dyskretnych, metody wspomagania podejmowania decyzji, projektowanie mechanizmów rynkowych, zagadnienia alokacji zasobów w systemach wieloagentowych. Jest inicjatorem projektu M3, w ramach którego powstał i jest rozwijany otwarty model danych i komunikacji dla rynków infrastrukturalnych.

Mariusz Kaleta jest autorem lub współautorem kilkudziesięciu publikacji, w tym książek, artykułów w czasopismach zagranicznych i krajowych, referatów konferencyjnych, z dziedziny wspomagania decyzji i optymalizacji, projektowania mechanizmów rynkowych, modelowania procesów rynkowych, metodyki alokacji kosztów i dóbr.

Uczestniczył w przedsięwzięciach badawczych i komercyjnych związanych m.in. z audytem rozwiązań rynku bilansującego energii elektrycznej w Polsce, modelowaniem, symulacją i optymalizacją procesów biznesowych, projektowaniem i wdrażaniem oprogramowania.

Jest żonaty i ma troje dzieci.

kalinowska-iszkowska

MAŁGORZATA KALINOWSKA- -ISZKOWSKA

Małgorzata Kalinowska urodziła się 29 lipca 1946 roku w Warszawie. W 1964 roku ukończyła Liceum Ogólnokształcące im. Jana Kochanowskiego w Warszawie i rozpoczęła studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów w 1970 roku (specjalność — Automatyka, specjalizacja Maszyny Matematyczne) została przyjęta na studia doktoranckie w Instytucie Maszyn Matematycznych Wydziału Elektroniki. W 1972 roku przeszła na etat asystentki. W 1980 roku obroniła pracę doktorską *Organizacja wymiany stron pamięci wirtualnych w wieloprocesowych systemach operacyjnych*. W latach 1980–1992 pracowała na stanowisku adiunkta w Instytucie Informatyki. Opracowała i prowadziła zajęcia — „Elektroniczna technika obliczeniowa”, „Języki programowania”, „Zarządzanie pamięciami” oraz „Systemy operacyjne”. Prowadziła kilka prac magisterskich. W latach 1988–1992 organizowała i prowadziła zajęcia na studium podyplomowym CITCOM działającym we współpracy z France Telecom i rządem francuskim.

Równocześnie brała udział w pracach badawczych oraz w projektach prowadzonych przez Instytut. Uczestniczyła w tworzeniu oprogramowania minikomputera K202 oraz wieloprocesorowego systemu rejestracji danych KRTM dla minikomputera UMC-20 (Geo-20). Programowała również jego wcześniejsze wersje: UMC-1 i UMC 10. Prowa-

dziła prace badawcze w obszarze zbiorów rozmytych w zespole profesora Zdzisława Pawlaka.

Od 1992 roku rozpoczęła pracę jako *educational manager* w polskim oddziale Digital Equipment Corporation, gdzie zorganizowała Centrum Edukacyjne. W 1996 roku przeszła do IBM Polska, kontynuując działania w sferze zaawansowanych szkoleń. U uruchomiła pierwsze w Polsce szkolenia z Zarządzania Projektami. W latach 2000–2004 pracowała w firmie Positive, a następnie ComputerLand, gdzie była szefem Centrum Kompetencyjnego Zarządzania Wiedzą. W ramach projektów edukacyjnych uruchamiała pionierskie projekty e-learningowe. Od 2004 roku pracowała w HP Polska jako *government foreign affairs manager*, zajmując się relacjami i regulacjami międzynarodowymi, w tym z Unią Europejską. Aktualnie jest na emeryturze.

Małgorzata Kalinowska-Iszkowska jest autorem i współautorem kilku skryptów z

Słowa kluczowe

- pamięci asocjacyjne
- pamięci wirtualne
- programowanie
- zbiory rozmyte
- edukacja informatyczna
- zarządzanie wiedzą
- nauczanie na odległość

K

programowania oraz implementacji systemów operacyjnych. Ponadto jest autorem wielu artykułów i opracowań dotyczących pamięci asocjacyjnych, zarządzania pamięcią wirtualną, zbiorami rozmytymi, platform edukacyjnych, zdalnego nauczania oraz zarządzania wiedzą.

Jako ekspert Komisji Europejskiej uczestniczyła w konferencjach dotyczących rozwoju informatyki oraz społeczeństwa informacyjnego. Od 2000 roku jest członkiem Zarządu Polskiego Towarzystwa Informatycznego (PTI), a od 2005 roku reprezentuje towarzystwo w międzynarodowej organizacji informatycznej Council of European Professional Informatics Societies (CEPIS). W 2008 roku została wybrana wiceprezesem CEPIS. Jest również członkiem Zarządu European Centre for Women and Technology.

Od 2001 roku uczestniczy w opiniowaniu wniosków w ramach programów ramowych (FP 6, FP 7) z obszaru informatyki. Bra-

ła też udział w przygotowaniu Strategii Rozwoju Społeczeństwa Informacyjnego w latach 2009–2013.

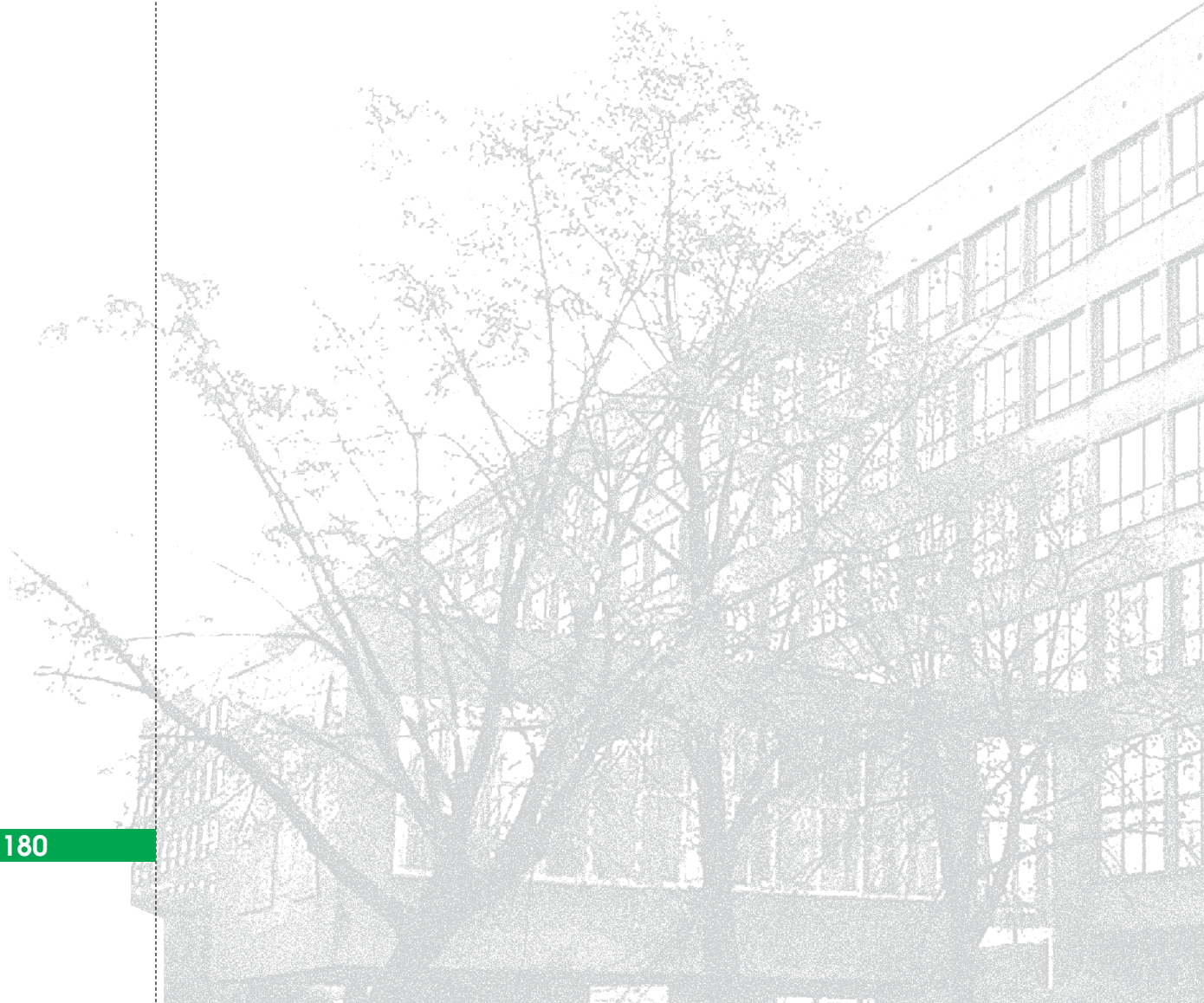
W latach 1994, 1998 i 2003 uczestniczyła w organizacji Kongresów Informatyki Polskiej podsumowujących aktualną sytuację oraz możliwości rozwoju informatyki w Polsce.

W 2002 roku założyła i była pierwszym Prezesem Stowarzyszenia Praktyków Zarządzania Wiedzą, zajmującym się promowaniem i wykorzystaniem wiedzy w rozwoju gospodarczym i społecznym.

Od 2010 roku jest przewodniczącą Komisji Jakości Polskiego Towarzystwa Informatycznego do spraw certyfikacji ECDL.

W 2005 roku została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi.

Mężatka, ma syna. Władza czynnie językiem angielskim i rosyjskim oraz biernie francuskim. Zainteresowania: pływanie, narciarstwo, żeglarstwo, podróże.

karolczak

MAREK KAROLCZAK

Marek Karolczak urodził się 14 sierpnia 1957 roku w Warszawie. W 1976 roku ukończył XVIII Liceum Ogólnokształcące im. Jana Zamojskiego w Warszawie. Studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, ukończył w 1981 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika, o specjalności Elektronika jądrowa i medyczna. Rezultat pracy dyplomowej — *Sterownik CAMAC dla komputerów PDP/LSI 11* — został wdrożony do produkcji przemysłowej.

Bezpośrednio po uzyskaniu dyplomu rozpoczął prace w Politechnice Warszawskiej jako asystent naukowo-techniczny. W latach 1981–1997 roku pracował jako nauczyciel akademicki w Zakładzie Elektroniki Jądrowej i Medycznej (ZEJiM) Instytutu Radioelektroniki. W trakcie swojej pracy był związany z Pracownią Zastosowań Elektroniki w Medycynie Nuklearnej. W czerwcu 1993 roku uzyskał (z wyróżnieniem) dyplom doktora nauk technicznych i stanowisko adiunkta za rozprawę doktorską *Opracowanie metody poprawy rozdzielczości w tomografii emisyjnej SPECT*.

Specjalnością Marka Karolczaka jest elektroniczna aparatura do zastosowań w eksperymentalnej fizyce jądrowej oraz technice medycznej, w szczególności techniki pomiaru (detekcji) promieniowania jonizującego w obrazowej diagnostyce biomedycznej (w rentgenowskich urządzeniach obrazujących, tomografach).

Działalność dydaktyczna Marka Karolczaka obejmowała wszystkie formy procesu dydaktycznego: wykłady, ćwiczenia, zajęcia laboratoryjne i projektowe na studiach

dziennych, wieczorowych i zaocznych, a także na studium podyplomowym. Współtworzył i w początkowym okresie działania kierował Studium radiokomunikacji technik multimedialnych i inżynierii biomedycznej RADEM przy Instytucie Radioelektroniki. Prowadził m.in. zajęcia z przedmiotów: „Programowanie w języku assembler dla procesorów Intel 80x86”, „Programowanie w języku Pascal”, „Podstawy cyfrowego przetwarzania sygnałów”, „Projektowanie programowalnych układów cyfrowych”, „Detektory promieniowania jonizującego”, „Aparatura jądrowa”, „Elektronika jądrowa i medyczna”, „Systemy pomiarowo-kontrolne”.

Marek Karolczak posiada dorobek naukowo-badawczy obejmujący ponad 30 publikacji i patentów oraz aktywny udział w konferencjach naukowych. Jest również recenzentem czasopism naukowych publikują-

K

nych prace z zakresu fizyki medycznej i technik pomiarowych (m.in. „Medical Physics”, „Physics in Medicine & Biology”, „European Radiology”, „Measurement Science and Technology”).

Za działalność badawczą i dydaktyczną Marek Karolczak otrzymał nagrodę zespołową i indywidualną Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz wielokrotnie Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej. W latach 1989–1991 brał aktywny udział w opracowywaniu unowocześnionego systemu kształcenia studentów na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej jako członek Wydziałowej Komisji Kształcenia.

W 1997 roku Marek Karolczak podjął prace na Uniwersytecie w Erlangen (Niemcy) jako pracownik naukowy (*post doc*), gdzie w Instytucie Fizyki Medycznej zajął się opracowywaniem i zastosowaniem nowatorskich, wysokorozdzielczych mikrotomografów rentgenowskich (microCT) do badań przemysłowych i biomedycznych. Marek Karolczak przebywa w Erlangen do dnia dzisiejszego. W 2004 roku, rozwiązał umowę o pracę z Politechnika Warszawską, jednak nadal pozostaje z nią w kontakcie.

Od 2003 roku Marek Karolczak jest konsultantem firmy CT Imaging GmbH (Niemcy) produkującej mikrotomografy rentgenowskie.

Marek Karolczak włada czynnie językiem angielskim, niemieckim i rosyjskim.

kasprowicz

DOMINIK KASPROWICZ

Dominik Kasprowicz urodził się 6 kwietnia 1976 roku w Warszawie. W 2001 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej. W latach 2001–2006 był uczestnikiem studiów doktoranckich na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych. W tym okresie odbył ośmiomiesięczny staż w firmie PDF Solutions (San Jose w Kalifornii), gdzie zajmował się m.in. projektowaniem struktur testowych dla przemysłu półprzewodnikowego i analizą czynników wpływających na uzysk produkcyjny. Stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie elektroniki uzyskał (z wyróżnieniem) w 2006 roku w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych za pracę na temat wpływu rozrzutów produkcyjnych na sygnał zegara w układach cyfrowych, prowadzoną pod kierownictwem Andrzeja Pfitznera. Od 2006 roku jest zatrudniony w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki (od 2006 roku na stanowisku asystenta, zaś od 2007 roku — adiunkta). Prowadzi zajęcia dydaktyczne (projekty oraz laboratoria), m.in. z projektowania analogowych układów scalonych oraz inżynierskich zastosowań metod Monte Carlo.

Zainteresowania naukowe Dominika Kasprowicza obejmują m.in. automatyczną optymalizację układów analogowych oraz modelowanie tranzystorów akumulacyjnych. W 2007 roku otrzymał nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej za działalność naukową. Od 2007 roku jest zaangażowany w pra-

ce nad nowatorską konstrukcją tranzystora dwubramkowego VeSFET, gdzie jest odpowiedzialny m.in. za modelowanie pojemności i eksplorację zastosowań analogowych.

Dominik Kasprowicz jest autorem lub współautorem kilkunastu publikacji naukowych związanych z tranzystorem VeSFET, a także dotyczących testowania układów cyfrowych i modelowania przestrzennego rozrzutu sygnału zegara (*clock skew*) w układach scalonych.

k a s p r z a k

WŁODZIMIERZ KASPRZAK

Włodzimierz Kasprzak urodził się w 1957 roku w Warszawie. W 1976 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Reytana, w klasie o profilu matematyczno-fizycznym, a w latach 1976–1981 studiował na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej i uzyskał tytuł magistra inżyniera informatyka. W czasie studiów doktoranckich na Politechnice Warszawskiej, w latach 1981–1984, zaczął specjalizować się w zagadnieniach grafiki komputerowej, a później w metodach analizy obrazów cyfrowych. W styczniu 1987 roku obronił na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej rozprawę doktorską *Model systemu rozpoznawania obiektów 3-wymiarowych*, której promotorem był Kazimierz Bieńkowski z Instytutu Informatyki Politechniki Warszawskiej. W maju 1997 roku uzyskał niemiecki tytuł Dr-Ing. w Instytucie Informatyki Wydziału Technicznego Uniwersytetu Erlangen-Norymberga,

broniąc rozprawy *Adaptive Erkennung von bewegten Objekten in monokularen Bildfolgen bei Eigenbewegung*, której promotorem był profesor Heinrich Niemann.

Od 1997 roku Włodzimierz Kasprzak jest nauczycielem akademickim w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej. W listopadzie 2001 roku, na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych, obronił rozprawę habilitacyjną *Adaptive Computation Methods in Digital Image Sequence Analysis* i uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od maja 2005 roku jest profesorem nadzwyczajnym Politechniki Warszawskiej.

W pierwszym okresie pracy zawodowej, obejmującym lata 1981–1996, prowadził prace naukowo-badawcze w wielu instytucjach. Lata 1981–1985 przypadły na studia doktoranckie na Politechnice Warszawskiej i roczną służbę wojskową. Swoją rozprawę doktorską zainicjował podczas stażu naukowego w roku akademickim 1983/1984 w Technische Hochschule Darmstadt, w zespole „Graphisch-Interaktive Systeme”. W latach 1986–1989 był pracownikiem naukowym w Instytucie Maszyn Matematycznych, a następnie w Instytucie Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk gdzie zajmował się implementacją standardu systemów grafiki komputerowej GKS (Graphical Kernel System) i wizualizacją danych 3-wymiarowej tomografii komputerowej.

W 1988 roku jako *post-doc* uzyskał stypendium Fundacji Humboldta w Bonn i odbył staż naukowy w Instytucie Informatyki Uniwersytetu Erlangen-Norymberga. Współpraca z tym ośrodkiem akademickim trwała z przerwami do 1995 roku i ugruntowała jego dorobek badawczy w zakresie technik analizy obrazów cyfrowych, w tym analizy sekwencji obrazów z ruchomego pojazdu i rozpoznawania obiektów 3D.

W latach 1995–1996 pracował naukowo w Japonii, w kraju o zaawansowanej technologii. Badania pod kierownictwem profesora Andrzeja Cichockiego w czołowym japoń-

Słowa kluczowe

- analiza obrazów cyfrowych
- analiza sygnałów
- autonomiczna nawigacja
- percepcja maszynowa
- reprezentacja wiedzy i wnioskowanie
- rozpoznawanie mowy
- rozpoznawanie wzorców
- sztuczna inteligencja

K

skim instytucie RIKEN, były bardzo owocne i przyczyniły się do rozwoju nowych technologii (metod ślepej separacji sygnałów i adaptacyjnej analizy obrazów), co dało mu wiele satysfakcji.

Drugi zasadniczy okres w dorobku zawodowym Włodzimierza Kasprzaka przypada na lata 1997–2010, czas wzmożonej pracy dydaktycznej, niezbędnej do uzupełnienia osiągnięć w tym zakresie, wymaganych od wykładowcy wyższej uczelni. Obecnie posiada on znaczące osiągnięcia dydaktyczne uhonorowane nagrodą Rektora Politechniki Warszawskiej w 2010 roku. Opracował też autorskie wersje 10 cykli wykładowych wraz ze skryptami i materiałami towarzyszącymi („Programowanie obiektowe”, „Programowanie zdarzeniowe”, „Rozpoznawanie obrazów i sygnałów mowy”, „Principles of Computer Science”, „Image and Speech Recognition”, „Metody sztucznej inteligencji”, „Inteligentne techniki obliczeniowe”, „Wstęp od informatyki”, „Computer Vision”, „Artificial Intelligence”). Obecnie prowadzi głównie wykłady dla studentów zagranicznych na Politechnice Warszawskiej. Od 2000 roku wykłada regularnie 2 przedmioty na studiach anglojęzycznych („Principles of Computer Science”, „Image and Speech Recognition”), a od 2008 roku jest wykładowcą na europejskich studiach magisterskich EMARO, będących kooperacją Politechniki Warszawskiej z uczelniami z Francji i Włoch (prowadzi 3 przedmioty i prace dyplomowe). Jest promotorem 22 dyplomów magisterskich i 38 inżynierskich oraz 1 pracy doktorskiej (i 2 w fazie końcowej).

W tym czasie wyróżniał się też aktywnym udziałem w inicjatywach międzynarodowych Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej i w badaniach przemysłowych (organizacja seminarium z KIST Seul w 2005 roku i serii workshopów z Vision Project z Erfurtu — RFN w

latach 2005–2007, przygotowanie Forum Nauki Polska–Niemcy dla Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w 2007 roku, współpraca z Keio University w Japonii w latach 2009–2010, kierowanie badaniami przemysłowymi na zlecenie 3 firm w latach 2006–2010, członkostwo w Wydziałowej Komisji ds. Prac Badawczych). Osiągnięcia naukowe Włodzimierza Kasprzaka w 2002 roku zostały uhonorowane nagrodą Ministra Edukacji Narodowej i Sportu. Jego dorobek obejmuje m.in. 4 monografie i książki, 45 artykułów do międzynarodowych czasopism naukowych i 35 w materiałach międzynarodowych konferencji, kierowanie 2 projektami Komitetu Badań Naukowych i Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz uczestnictwo w dalszych 2, kierowanie zadaniami w 2 projektach ramowych Unii Europejskiej i uczestnictwo w dalszych 2).

Włodzimierz Kasprzak posiada też doświadczenie w pracy w sektorze prywatnym. Przez dwa lata (1997–1999) był kierownikiem działu w firmie Festo Sp. z o.o. i zajmował się organizacją komercyjnych szkoleń i dostawą produktów z zakresu technik automatyzacji produkcji. W latach 2002–2008 był profesorem w Warszawskiej Wyższej Szkole Informatyki, gdzie m.in. pełnił funkcję kierownika Zakładu Inżynierii Oprogramowania.

Jest cenionym ekspertem w dziedzinie rozpoznawania obrazów i sygnałów mowy, członkiem towarzystwa ICPR, a aktualnie członkiem władz Towarzystwa Przetwarzania Obrazów. Był uczestnikiem Rad Programowych 4 konferencji międzynarodowych, ekspertem w 2 projektach dotyczących architektury ITS dla Ministerstwa Infrastruktury i Instytutu Badania Dróg i Mostów oraz recenzentem 8 rozpraw doktorskich, w tym 2 zagranicznych, i około 120 artykułów do naukowych czasopism i konferencji międzynarodowych.

kazimierczuk

MARIAN KAZIMIERZ KAZIMIERCZUK

Marian Kazimierz Kazimierczuk urodził się 3 marca 1948 roku. W 1966 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. J.I. Kraszewskiego w Drohiczynie nad Bugiem. W 1971 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera elektronika ze specjalnością Radiotechnika na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Za pracę *Generator mikrofalowy z diodą Gunna na pasmo X z przestrajaniem waraktorowym*, wykonał pod kierunkiem profesora Adama Smolińskiego. W 1978 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Tranzystorowy wzmacniacz mocy wielkiej częstotliwości o podwyższonej sprawności*, której promotorem był profesor Jan Ebert, a w 1984 roku — stopień doktora habilitowanego nauk technicznych za mono-

grafię *Wysokosprawne źródła energii wielkiej częstotliwości*. W latach 1972–1984 pracował jako nauczyciel akademicki na stanowiskach młodszy asystent, asystent, starszy asystent i adiunkt w Zakładzie Urządzeń Radiotechnicznych Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej.

W czasie pracy na Wydziale prowadził badania naukowe i zajęcia dydaktyczne w dziedzinie urządzeń mocy wielkiej częstotliwości, w tym urządzeń nadawczych. Opublikował wiele artykułów na temat wysokosprawnych tranzystorowych wzmacniaczy mocy wielkiej częstotliwości, w tym rezonansowych wzmacniaczy mocy klasy E i klasy D. Przez wiele lat był kierownikiem Laboratoriów: Techniki Emisji, Techniki Odbioru, Radioelektroniki oraz Aparatury Elektronicznej. Był opiekunem ponad 30 prac magisterskich. Pracował pod kierunkiem wybitnych naukowców i kierował utalentowanymi studentami. Za osiągnięcia naukowe otrzymał kilka nagród Rektora Politechniki Warszawskiej, dwie nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz jedną — Sekretarza Naukowego Wydziału IV Polskiej Akademii Nauk.

W 1984 roku pracował jako inżynier projektant w Design Automation, Inc., Lexington, Boston, MA, USA, zajmując się projektowaniem przetwornic napięcia stałego. Jego głównym wynalazkiem z tego okresu jest inwerter impedancji, stosowany w przetwornicach napięcia stałego o szerokim zakresie obciążenia.

W roku akademickim 1984/1985 pracował jako *visiting professor* na Virginia Polytechnic Institute and State University, Blacksburg, VA, USA. Prowadził prace badawcze nad quasi-rezonansowymi wysokosprawnymi zasilaczami do komputerów oraz wykłady z układów elektronicznych i teorii pola elektromagnetycznego.

Od 1985 roku pracuje na Wright State University, Department of Electrical Engineering, Dayton, OH, USA, na stanowisku *assistant professor* (1985–1990), *associate profe-*

sor (1990–1994). W 1994 roku otrzymał *early promotion* na stanowisko *full professor*, na którym pracuje do dziś. W 2009 roku otrzymał nominację na tytuł profesora od Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Prowadzi badania naukowe i wykłady z elektroniki mocy i układów elektronicznych. Był opiekunem ponad 70 prac magisterskich i promotorem 10 rozpraw doktorskich. Otrzymał wiele nagród za badania naukowe, dydaktykę oraz działalność organizacyjną. W latach 1996–2000 został odznaczony tytułem *Distinguished University Professor of Research* (na Uniwersytecie tylko pięć osób może jednocześnie posiadać taki tytuł). W 2004 roku otrzymał najwyższą nagrodę uniwersytecką, Nagrodę „Board of Trustees” (co roku przyznawana jest tylko jedna taka nagroda na całym Uniwersytecie). Był członkiem senatu uniwersytetu, członkiem komisji wykonawczej senatu oraz przewodniczącym wielu komisji wydziałowych i uniwersyteckich. W 2009 roku otrzymał nagrodę od American Society for Engineering Education.

Jego zainteresowania naukowe obejmują wysokosprawne źródła energii wielkiej częstotliwości, rezonansowe wzmacniacze i generatory mocy wielkiej częstotliwości, nadajniki radiowe, właściwości elementów mocy wielkiej częstotliwości, modelowanie nieliniowych układów elektronicznych, balasty elektroniczne do lamp fluorescencyjnych, układy sterowania automatycznego do elektroniki mocy, elementy magnetyczne wielkiej częstotliwości, nadprzewodnictwo oraz czujniki elektroniczne. Jego wkład w rozwój balastów elektronicznych i technologii oświetleniowych przyczynił się do powstania przemysłu o wartości wielu miliardów dolarów, który wytwarza sztuczne światło dobrej jakości pozbawione migotania, znacznie obniża światowe zużycie energii elektrycznej, zwiększa niezawodność i eliminuje harmoniczne zakłócające sieć energetyczną. Wyniki jego badań są wykorzystywane w przemyśle komputerowym, telekomunikacyjnym, oświetleniowym, półprzewodnikowym i lotniczym. Otrzymał granty i kontrakty badawcze z instytucji federalnych i stanowych oraz z firm prywatnych, w tym z National Science Foundation, National Academy of Sciences, US Department of Energy, US Air Force, US Army oraz Ohio Thomas Edison Program.

Jest autorem i współautorem książek opublikowanych przez wydawnictwa John Wiley & Sons i Prentice Hall, m.in.: *Resonant Power Converters* (1995 i 2011, współautor D. Czarkowski); *Electronic Devices, A De-*

sign Approach (2004, współautor A. Aminian), *Laboratory Manual for Electronic Devices, A Design Approach* (2004, współautor A. Aminian); *Pulse-Width Modulated DC-DC Power Converters* (2008); *RF Power Amplifiers* (2008) oraz *High-Frequency Magnetic Components* (2009). Opublikował ponad 150 artykułów w czasopismach naukowych i 160 referatów na konferencjach, w tym około 100 artykułów w czasopismach IEEE i IEE. Posiada 8 patentów, w tym 3 amerykańskie. Jego publikacje mają 1541 odwołań wg *Reuter-Thomson Science Citation Index*, a *h-index* wynosi 23.

Jest członkiem wielu kolegów redakcyjnych międzynarodowych czasopism naukowych, m.in.: pełni funkcje *associate editor* w: „IEEE Transactions on Circuits and Systems” (od 1993 roku), „IEEE Transactions on Industrial Electronics” (od 2004 roku), „International Journal of Circuits Theory and Applications” (od 2010 roku) oraz w „Archives of Electrical Engineering” (od 2011 roku). Funkcję *associate editor* pełnił również w „Journal of Circuits, Systems, and Computers” (1992–2001). Był przewodniczącym Technical Committee of Power Systems and Power Electronics Circuits, IEEE Circuits and Systems Society (2001–2002, 2004–2005).

Był i jest członkiem wielu komitetów programowych międzynarodowych konferencji naukowych, w tym IEEE International Symposium on Circuits and Systems, IEEE Power Electronics Specialists Conference, IEEE Applied Power Electronics Conference oraz International Conference on Electronics, Circuits, and Systems. Był członkiem Superconductivity Committee, IEEE Power Electronics Society. Był i jest recenzentem wielu międzynarodowych czasopism naukowych IEEE oraz IEE (IET), planów badań naukowych zgłaszanych do National Science Foundation, USA i Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego Rzeczypospolitej Polskiej oraz prac doktorskich z wielu uniwersytetów na świecie. Uzyskał tytuł *IEEE Fellow*, jest członkiem „Tau Beta Pi”.

Jest żonaty z absolwentką Politechniki Warszawskiej. Ma córkę, syna i wnuczkę. Córka jest projektantem układów scalonych w Advanced Micro Devices, a syn pracuje w Children’s Medical Center.

K

k a z u b s k i

WOJCIECH ADAM KAZUBSKI

Wojciech Adam Kazubski urodził się 21 stycznia 1964 roku w Warszawie. W 1981 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. T. Kościuszki w Pruszkowie. W tym roku został laureatem XXX Olimpiady Fizycznej i zajął II miejsce w XI Międzynarodowej Olimpiadzie Fizycznej w Warnie, Bułgaria. Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1986 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od 1987 roku był zatrudniony jako pracownik naukowo-techniczny (na stanowisku konstruktora) w Instytucie Radioelektroniki na Wydziale (obecnie) Elektroniki i Technik Informatycznych. Brał udział w opracowaniu wytwarzanych w instytucie unikatowych przyrządów pomiarowych między innymi dla Instytutu Technologii Elektronowej i NPCP CEMI. W 1997 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych

za rozprawę *Badanie właściwości termicznych diod Gunna*. W 1997 roku został zatrudniony na stanowisku adiunkta.

Głównym zakresem zainteresowań Wojciecha Kazubskiego jest technika odbioru radiowego, a także zagadnienia związane z propagacją fal radiowych w terenie otwartym. W latach 1999–2001 brał udział w pracach nad konstrukcją radiowego systemu wspomagającego orientację osób niewidomych. W latach 2009–2011 brał udział w przygotowaniu eksperymentalnej emisji radia cyfrowego w systemie DRM (*Digital Radio Mondiale*) w paśmie 26 MHz.

k e l l e r

JULIUSZ KELLER (1911–2006)

Juliusz Keller urodził się 20 czerwca 1911 roku. Studiował na Politechnice Warszawskiej w Sekcji Prądów Słabych Wydziału Elektrycznego. Studia ukończył w 1935 roku z wynikiem bardzo dobrym.

Po odbyciu służby wojskowej, w 1936 roku rozpoczął pracę w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym, gdzie zajmował się miernictwem parametrów aparatury telewizyjnej, budowanej wówczas w Polsce po raz pierwszy. Z tą tematyką wiąże się jego pierwsza publikacja *Miernik zniekształceń fazy w czwórnikach elektrycznych* („Przeгляд Radiotechniczny”, 1937).

W czasie wojny pracował w Wytwórni Oscylatorów Piezoelektrycznych, a następnie w Polskich Zakładach Philipsa jako kierownik działu aparatury pomiarowej. W ramach działalności konspiracyjnej w Armii Krajowej był członkiem grupy produkującej sprzęt radiowy na potrzeby podziemnego Państwa Polskiego.

Po zakończeniu wojny, w 1945 roku, podjął pracę w Politechnice Warszawskiej, pracując równocześnie w różnych instytucjach naukowych. W Politechnice był zatrudniony początkowo w Zakładzie Radiotechniki jako starszy asystent, a następnie wykładowca. Od 1946 roku współorganizował (z profesorem Cezarym Pawłowskim i Stanisławem Nowosielskim) Sekcję Elektrotechniki Medycznej na Wydziale Elektrycznym Politechniki. Były to pierwsze na świecie studia w zakresie ogólnie pojętej elektrotechniki medycznej, zwanej elektromedycyną. Two-

rzeenie specjalności miało wybitnie pionierski charakter i wymagało strategicznej wizji rozwoju dziedziny. Zyskała ona zainteresowanie naukowców zagranicznych. Od 1948 roku Juliusz Keller pełnił funkcję zastępcy profesora. W tym czasie brał udział w tworzeniu Zakładu, a potem Katedry Budowy Aparatów Elektromedycznych na Wydziale Łączności. Opracował programy nauczania i prowadził wykłady z przedmiotu „Aparaty elektromedyczne” na kursach magisterskich i inżynierskich oraz był opiekunem prac dyplomowych z tej dziedziny. Opracował też skrypt do części swoich wykładów.

W latach 1955–1959 organizował na Wydziale Łączności specjalizację Elektroniczna Aparatura Jądrowa oraz przygotował programy i wykłady związane z tą dziedziną. Podobne specjalności istniały wówczas w niewielu ośrodkach akademickich na świecie. Obok działalności dydaktycznej Juliusz Keller prowadził na Politechnice prace naukowe i konstrukcyjne z zakresu elektronicz-

K

nej aparatury medycznej i jądrowej. W Katedrze Budowy Aparatów Elektromedycznych opracowano pod jego kierunkiem m.in. pierwszy w Polsce elektroencefalograf i unikatowy w świecie stereowektokardiograf, pozwalający na przestrzenne odwzorowanie prądów czynnościowych serca. Za opracowanie stereowektokardiografu kierowany przez niego zespół otrzymał w 1953 roku Nagrodę Państwową w dziedzinie nauki. Za całokształt pracy Juliusz Keller otrzymał w 1954 roku tytuł profesora nadzwyczajnego. W latach 1962–1964 był prodziekanem Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej. Pracę w Politechnice Warszawskiej zakończył w 1970 roku, w czasie rozwiązywania Katedry Budowy Aparatów Elektromedycznych wskutek reorganizacji Uczelni.

Równoległe z pracą na Politechnice Juliusz Keller pracował w różnych instytucjach naukowych, zawsze tam, gdzie powstawały nowe ośrodki naukowo-techniczne, zajmujące się nowymi zagadnieniami. Prowadził nie tylko prace naukowe, ale także pełnił różne funkcje kierownicze. W latach 1945–1952 w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym zajmował się stabilizacją częstotliwości drgań elektrycznych. Następnie kontynuował te prace w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk w latach 1952–1955. W latach 1955–1963 kierował kilkudziesięcioosobowym zespołem w Instytucie Badań Jądrowych w Świerku. Zorganizował tam zakład prowadzący pierwsze w kraju prace z zakresu elektroniki jądrowej. W latach 1963–1971 pracował w nowo utworzonym Centralnym Laboratorium Ochrony Radiologicznej w Warszawie.

W 1971 roku przeniósł się do nowo powstałego Centralnego Ośrodka Techniki Me-

dycznej przy Ministerstwie Zdrowia i Opieki Społecznej. Początkowo pełnił tam funkcję zastępcy dyrektora ds. naukowo-technicznych, a następnie p.o. dyrektora. Oprócz ogólnego kierowania pracami z dziedziny techniki medycznej prowadził tam własne prace badawcze dotyczące pomiaru parametrów układu krążenia. W latach 1970–1973 kierował kilkudziesięcioosobowym zespołem opracowującym dwutomową monografię *Elektronika medyczna*. W Centralnym Ośrodku Techniki Medycznej przeszedł na emeryturę w 1981 roku, pracując nadal w charakterze doradcy naukowego.

Juliusz Keller był przewodniczącym lub członkiem wielu rad naukowych, komitetów i komisji.

Szczególnie należy podkreślić jego wielką aktywność na stanowisku prezesa Komitetu Nauki i Techniki Naczelnej Organizacji Technicznej. Był także prezesem Komitetu Stowarzyszenia Elektryków Polskich ds. Inżynierii Medycznej (1968–1993). Dzięki niemu odbywały się cykliczne seminaria naukowo-techniczne Komitetu, a także organizowano ogólnopolskie wystawy aparatury medycznej i związane z nimi sympozja naukowo-techniczne. Juliusz Keller uczestniczył w wielu międzynarodowych konferencjach naukowych. Był członkiem kilku naukowych towarzystw międzynarodowych (International Federation for Medical and Electrical Engineering, International Organization of Medical Physics, International Radiation Protection Association). Stanowił przykład naukowca, który, mimo że był profesorem, nie przestał być inżynierem. Warte szczególnego podkreślenia są jego osiągnięcia w dziedzinie inżynierii biomedycznej.

Zmarł 1 maja 2006 roku.

keller

TOMASZ KELLER

Tomasz Keller urodził się 6 lipca 1975 roku w Warszawie. W 1994 roku ukończył naukę w XVII Liceum Ogólnokształcącym im. Andrzeja Frycza-Modrzewskiego w Warszawie i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Studia magisterskie ukończył w październiku 1999 roku obroną pracy magisterskiej *System do pomiaru zniekształceń intermodulacyjnych w sieciach telewizji kablowej*, przygotowanej pod kierunkiem Krzysztofa Derzakowskiego. Zaraz po uzyskaniu dyplomu magistra inżyniera, rozpoczął naukę na studiach doktoranckich w Instytucie Radioelektroniki na wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Studia te zostały zakończone obroną (z wyróżnieniem) rozprawy doktorskiej *Analiza możliwości stosowania oraz warunków współistnienia radiowych systemów łączności pracujących w paśmie ISM*, przygotowanej pod kierunkiem profesora Józefa Modelskiego. Rada Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych zdecydowała 28 września 2004 roku o nadaniu mu stopnia naukowego doktora nauk technicznych w dyscyplinie Telekomunikacja. Od listopada 2004 roku Tomasz Keller jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Radiokomunikacji Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Jeszcze w trakcie studiów magisterskich i doktoranckich współpracował z Instytutem Łączności w Warszawie, gdzie prowadził projekty badawcze i badania certyfikacyjne oraz homologacyjne urządzeń i systemów telewizji cyfrowej. Natomiast w okresie studiów doktoranckich

współpracował z firmą Altkom Akademia S.A., gdzie w prowadził specjalistyczne kursy i szkolenia z zakresu informatyki (programowanie, technologie internetowe i grafika komputerowa), brał udział w projektach komercyjnych, a także w pracach związanych z przygotowaniem systemu zdalnego nauczania dla tworzonego Portalu Edukacyjnego.

Trzy główne nurty zainteresowań badawczych oraz prac naukowych prowadzonych przez Tomasza Kellera związane są przede wszystkim z systemami telewizji cyfrowej, systemami łączności bezprzewodowej krótkiego zasięgu (ze szczególnym uwzględnieniem kompatybilności międzysystemowej), a także szerokopasmowych systemów i sieci dostępowych (zarówno bezprzewodowych jak i kablowych). W trakcie studiów doktoranckich brał aktywny udział w wielu projektach badawczych, realizowanych zarówno w ramach prac statutowych, grantów rektorskich, grantów Komitetu Badań Naukowych (*Analiza i projekt systemu transmisji i prze-*

K

tworzania danych z *mini-satelite*, *Analiza możliwości stosowania oraz warunków współistnienia systemów łączności w paśmie ISM*) oraz prac zamawianych, związanych m.in. z wdrażaniem radiofonii cyfrowej DRM oraz wykorzystaniem systemów radiokomunikacyjnych w zintegrowanym transporcie towarowym. W latach 2006–2007 brał udział w projekcie europejskim CODMUCA (*COre technology for Delivery of MULTiband data in CATv networks*), współfinansowanym w ramach 6. Programu Ramowego Unii Europejskiej. Projekt dotyczył zagadnień związanych z technologią udostępniania usług szerokopasmowych w systemach szybkiej transmisji danych w sieciach kablowych w oparciu o specyfikację DOCSIS 3.0. Tomasz Keller sprawował nadzór merytoryczny nad pracami zespołu Zakładu Radiokomunikacji, związanymi z metodami testowania systemów wykorzystujących wielopasmową transmisję danych oraz z projektowaniem poszczególnych podsystemów i komponentów sprzętowych stacji czołowej i terminali końcowych. Od 2008 roku jest bezpośrednio zaangażowany w prace związane z projektem PROTEUS, realizowanym w ramach Funduszy Strukturalnych, Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka. Projekt ten, w którym pełni funkcję koordynatora merytorycznego ze strony Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, związany jest z opracowaniem zintegrowanego, mobilnego systemu wspomagającego działania antyterrorystyczne i antykrzyszowe. Jest autorem lub współautorem kilkudziesięciu prac naukowych, publikacji w periodykach i materiałach konferencyjnych związanych z tematyką będącą przedmiotem jego zainteresowań naukowych.

W swojej pracy dydaktycznej Tomasz Keller prowadził zajęcia na studiach dziennych, wieczorowych (WSZ) oraz studiach w języku angielskim. Zajęcia na studiach dziennych obejmowały fragmenty wykładów z przedmiotu „Telewizja cyfrowa i interaktywna” oraz prowadzenie przedmiotu „Systemy i sieci radiowe” (od 2005 roku). Zajęcia na

studiach wieczorowych obejmowały części wykładów z przedmiotów „Systemy radiofuzyjne” oraz „Projektowanie systemów radiokomunikacyjnych”, natomiast na studiach prowadzonych w języku angielskim — wykłady i laboratoria z przedmiotu „Multi-services and Multimedia Networks”. Oprócz prowadzenia zajęć dydaktycznych sprawował merytoryczną opiekę nad kilkunastoma dyplomantami, zarówno na studiach inżynierskich, jak i magisterskich. Był dodatkowo współorganizatorem laboratorium do przedmiotu „Telewizja cyfrowa i interaktywna”. Bierze aktywny udział w różnego rodzaju szkoleniach, kursach i prezentacjach dotyczących zarówno tematyki prowadzonych w Instytucie Radioelektroniki prac badawczych, jak i samej działalności Instytutu.

W trakcie studiów doktoranckich dwukrotnie został wyróżniony w Konkursie dla Młodych Naukowców organizowanym w ramach KKRRiT — Krajowej Konferencji Radiokomunikacji, Radiofonii i Telewizji: w 2001 roku pierwszą nagrodą za publikację *Standard Bluetooth w sterowaniu siecią urządzeń domowych* oraz w 2003 roku czwartą nagrodą za publikację *Eksperymentalne wyniki badania interferencji w paśmie ISM 2.4 GHz*. W 2005 roku zajął II miejsce w konkursie na najlepszą rozprawę doktorską z dziedziny Radiokomunikacji i Techniki Multimedialnych organizowanym przez Fundację Wspierania Rozwoju Radiokomunikacji i Techniki Multimedialnych. W 2003 roku uzyskał stypendium Fundacji Wspierania Rozwoju Radiokomunikacji i Techniki Multimedialnych, a w latach 2006–2008 był stypendystą Fundacji na rzecz Nauki Polskiej w ramach subsydium profesorskiego profesora Józefa Modelskiego. Od 10 lat jest aktywnym członkiem IEEE.

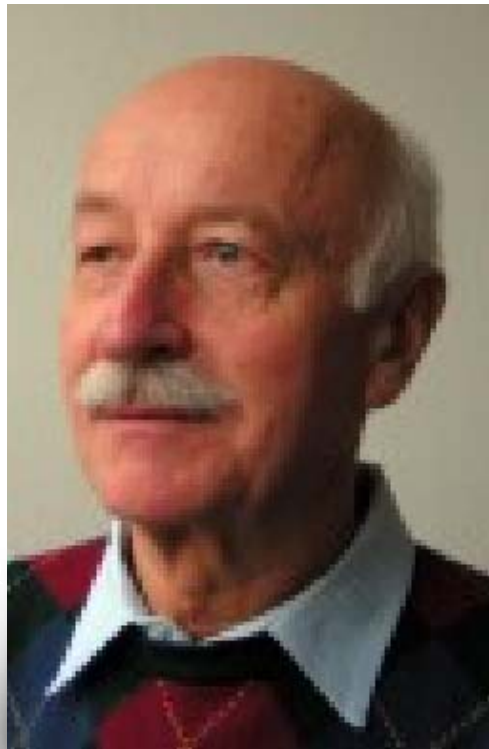
Jest żonaty, ma troje dzieci. Lubi sport i turystykę aktywną, odpoczywa biegając i uprawiając jazdę na rowerze. Jego hobby to numizmatyka, interesuje się literaturą faktu, muzyką (szczególnie piosenką autorską) oraz filmem.

k e r n t o p f

PAWEŁ KERNTOPF

Paweł Kerntopf urodził się 7 maja 1938 roku w Warszawie, gdzie ukończył szkołę podstawową w 1951 roku. W 1955 roku zdał maturę w Liceum Ogólnokształcącym im. Króla Władysława IV. W tym samym roku zdobył dyplom w VI Olimpiadzie Matematycznej i rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej (na kierunku Automatyka i Maszyny Matematyczne). Dyplom magistra inżyniera łączności uzyskał w 1962 roku. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę na stanowisku asystenta (1962–1966) w Katedrze Elektrotechniki Teoretycznej „A”, kierowanej początkowo przez profesora Czesława Rajskego, a następnie przez profesora Jerzego Osiewskiego. Od 1966 roku przez ponad 25 lat (do 1992 roku) zatrudniony był w Centrum Obliczeniowym Polskiej Akademii Nauk (przemianowanym później na Instytut Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk), gdzie pracował w Zakładzie Struktur Cyfrowych, początkowo na stanowisku starszego asystenta, a następnie adiunkta.

Doktorat w dziedzinie nauk technicznych (z wyróżnieniem) uzyskał w Instytucie Cybernetyki Stosowanej Polskiej Akademii Nauk w 1973 roku na podstawie pracy *Niektóre własności zbiorów podfunkcji funkcji boolowskich*, zaś stopień naukowy doktora habilitowanego (informatyka teoretyczna) uzyskał na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej w 2006 roku na podstawie rozprawy *Uogólnione diagramy decyzyjne i ich zastosowania*. Od 1992 roku zatrudniony jest w Instytucie Informatyki Wydziału Elektroniki i

Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, początkowo na stanowisku adiunkta, a od 2007 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

Początkowo przez wiele lat zajmował się syntezą układów logicznych i własnościami funkcji boolowskich. Wyniki tych prac przedstawiał na konferencjach krajowych i zagranicznych. Najważniejsze z nich, dotyczące funkcji o maksymalnych zbiorach podfunkcji, zawarł w rozprawie doktorskiej oraz w referatach prezentowanych na kilku konferencjach w USA w 1974 roku. Następnie zaproponował nowe uogólnienie binarnych i wielowartościowych diagramów decyzyjnych. Od 2000 roku opublikował wiele pionierskich prac w nowej dziedzinie syntezy odwracalnych i kwantowych układów cyfrowych. Niektóre z tych prac mają po kilkadziesiąt cytowań, zaś referat przedsta-

Słowa kluczowe

- matematyczne podstawy informatyki
- funkcje boolowskie
- synteza układów logicznych
- binarne i wielowartościowe diagramy decyzyjne oraz ich zastosowania
- logiki wielowartościowe

K

wiony na Design Automation Conference w 2004 roku ma już około 100 cytowań.

Odbył wiele zagranicznych staży i konsultacji naukowych w USA, we Francji i Włoszech, w ZSRR (Moskwa, Nowosybirsk, Kijów, Ryga), na Węgrzech i w NRD, m.in. w 1974 przebywał przez rok jako *visiting scholar* na Uniwersytecie Stanforda w USA (w tym czasie odwiedził też inne uczelnie amerykańskie, m.in. wygłosił referat na seminarium w University of Illinois), zaś w 2001 roku przebywał w Portland State University w stanie Oregon w USA.

Prowadził zajęcia dydaktyczne z teorii obwodów elektrycznych, teorii informacji, syntezy układów logicznych, języków programowania dla syntezy logicznej, mikroprocesorów, projektowania logicznego komputerów, podstaw teoretycznych informatyki, ochrony informacji w systemach i sieciach komputerowych.

Opublikował ponad 70 prac, w tym cztery monografie. W 2007 roku otrzymał indywidualną Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej I stopnia za osiągnięcia naukowe.

W latach 60. XX w. był sekretarzem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Następnie był redaktorem materiałów kilku konferencji organizowanych przez Instytut Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk. Później był członkiem i sekretarzem Rady Naukowej Instytutu Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk, koordynatorem krajowym współpracy naukowej krajów RWPG w ramach tematu „Teoria automatów i jej zastosowania”, sekretarzem grupy roboczej „Architektura i struktury systemów mikroprocesorowych” w ramach współpracy naukowej Akademii Nauk krajów socjalistycznych, sekretarzem koordynacji krajowej tematu „Nowe generacje systemów komputerowych” w ramach współpracy naukowej Akademii Nauk krajów socjalistycznych, recenzentem czasopism naukowych, m.in.: „IEEE Trans. on Computer-Aided Design”, „IEEE Trans. on Computers”, „IEEE Design and Test”, „Journal of Systems Architecture”, „Electronics Letters”, „International Journal on Computers and Electrical Engineering”, „Discrete Applied Mathematics”, recenzentem referatów zgłoszonych na konferencje międzynarodowe, m.in.: Design Automation Conference, IEEE Conference on Electronics, „Circuits and Systems”, IEEE Symposium on Multiple-Valued Logic, International Workshop on Applications of Reed-Muller Extension in Circuit Design, recenzentem

grantów KBN. Pisał recenzje wydawnicze dla PWN i WNT oraz przetłumaczył z języka angielskiego trzy książki z dziedziny informatyki. Był kierownikiem zespołów problemowych w IPI PAN (przez 10 lat), opiekunem praktyk studenckich (w Instytucie Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk i na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej) krajowych oraz zagranicznych (z USA, Japonii i Norwegii). Na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej pełnił funkcje: członka Wydziałowej Komisji Wyborczej, sekretarza i członka Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, członek Wydziałowej Komisji ds. Organizacji Wyborów do Zespołów Komitetu Badań Naukowych, członka Wydziałowej Komisji ds. Nagród i Wyróżnień, członka Rady Wydziału.

Startował w zawodach szachowych (warszawskich, ogólnopolskich i międzynarodowych), zarówno w grze bezpośredniej, jak i korespondencyjnej. Był działaczem Komisji Szachowej Gry Korespondencyjnej oraz uczestniczył w kongresach International Correspondence Chess Federation. Otrzymał Srebrną i Złotą Honorową Odznakę Polskiego Związku Szachowego.

Jest autorem wielu publikacji na tematy szachowe. W latach 1983–1986, pracując cały czas na etacie w Instytucie Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk, był redaktorem naczelnym miesięcznika „Szachy”, następnie przez około pięć lat redagował pismo „Panorama Szachowa”, które początkowo ukazywało się jako dwutygodnik, a następnie — miesięcznik. Pisał o szachach w dziennikach „Kurier Polski” i „Gazeta Wyborcza” oraz miesięcznikach „Relaks i Kolekcjoner Polski” i „Noc”. W „Gazecie Wyborczej” przez kilkanaście lat współredagował cotygodniowy dział szachowy oraz publikował teksty o informatyce i elektronice.

W Instytucie Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk był przez kilka lat przewodniczącym Rady Zakładowej Związku Nauczycielstwa Polskiego, zaś w latach 1980–1981 był członkiem Komisji Rewizyjnej NSZZ „Solidarność”.

Jest żonaty, ma jedną córkę. Interesuje się wieloma dziedzinami, a w szczególności literaturą, muzyką, filmem i teatrem. Był zamierzonym turystą, członkiem Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego. Zdobył kolejno trzy Górskie Odznaki Turystyczne (Brązową, Srebrną i Złotą), głównie podczas samotnych wycieczek.

kędzierski

LESŁAW KĘDZIERSKI
(1911–1992)

Lesław Kędzierski urodził się w 1911 roku. W 1929 roku podjął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej.

Pracę zawodową w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym podjął w 1933 roku, jeszcze przed ukończeniem studiów. Już w 1935 roku został kierownikiem Działu Telewizji. Pierwsza praca badawcza i konstrukcyjne dotyczyły systemów mechaniczno-elektronowych. Do analizy obrazu wykorzystywano tarczę Nipkowa ze specjalnie ukształtowanymi otworami wybierającymi (w kształcie sześciokątów foremnych), a do syntezy obrazu — lampy obrazowe z odchyłaniem i skupianiem elektrostatycznym. Opanowanie techniki analizy obrazu doprowadziło do uruchomienia urządzenia do nadawania filmów, przeznaczonego do pracy w Eksperymentalnej Stacji Telewizyjnej. Stacja ta powstała w 1937 roku w „Prudentialu” (późniejszym — hotelu Warszawa).

W 1938 roku Lesław Kędzierski rozpoczął (wraz z zespołem) prace dotyczące telewizji całkowicie elektronicznej. Przystąpiono do opracowywania toru telewizji 343-liniowej i zbudowano ultrakrótkofalowy nadajnik telewizyjny o mocy 200 W. W dniu wybuchu II wojny światowej prace dotyczące budowy toru telewizji 343-liniowej były na ukończeniu.

W latach 1940–1942 Lesław Kędzierski (ps. „Nowak”) uczestniczył w technicznej działalności konspiracyjnej — zorganizował ośrodek badawczo-produkcyjny opracowujący nowe modele nadajników i odbiorników radiokomunikacyjnych. Podlegały mu ponad-

to dwa punkty wytwórcze, w których zbudowano m.in. 9 sztuk radiostacji NSP o mocy 20 W oraz 2 specjalne odbiorniki 4-lampowe ukryte w kuchenkach elektrycznych. W styczniu 1943 roku został aresztowany. Do końca wojny więziony był w obozach na Majdanku, w Oświęcimiu i Dautmergen. W 1945 roku, jeszcze przed powrotem do Polski, prowadził w Wirtengergii kursy elektrotechniczne dla młodzieży wracającej do kraju po przymusowych robotach.

W październiku 1946 roku powrócił do pracy w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym, kierując najpierw Pracownią Modulacji Częstotliwości, a następnie — Pracownią Telewizji. W 1952 roku objął kierownictwo Zakładu Telewizji w Instytucie Łączności (wydzielonym z PIT). Zakładem tym kierował aż do przejścia na emeryturę w 1981 roku. Pełnił również funkcje redaktora naczelnego „Prac Instytutu Łączności” i „Biuletynu Informacyjnego Instytutu Łączności”.

W 1947 roku wznowiono pod jego kierownictwem, po wojennej przerwie, przygo-

K

owania do emisji programów telewizyjnych w Polsce. Prace nad pierwszym zespołem urządzeń studyjnych ukończono w 1950 roku, a pierwsze publiczne pokazy polskich osiągnięć z dziedziny telewizji odbyły się na w 1951 roku w czasie wystawy „Radio w służbie postępu i pokoju”.

W dniu 17 października 1952 roku nadano pierwszy program telewizyjny z Doświadczalnej Stacji Telewizyjnej Instytutu Łączności. Zasięg stacji pozwalał na odbiór programu na terenie całej Warszawy i w jej bliskich okolicach. Eksperymentalny program telewizyjny ze studio w Instytucie Łączności nadawano do połowy 1954 roku, późniejsze emisje — z placu Powstańców Warszawy.

Za prace z zakresu telewizji Lesław Kędzierski wraz zespołem został nagrodzony w 1955 roku Zespołową Nagrodą Państwową II stopnia za „Pionierską działalność w stworzeniu podstaw telewizji w Polsce oraz opracowanie i wprowadzenie do eksploatacji kompletnych urządzeń nowoczesnej telewizji”.

Jego dalsze prace badawcze dotyczyły telewizji kolorowej, a następnie (w latach 70. XX w.) telewizyjnych systemów cyfrowych, m.in. standardu transmisji cyfrowej w studiach telewizyjnych.

W latach 1952–1963 pracował na stanowisku docenta na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej prowadząc wykłady z zakresu telewizji; jak wspominają jego studenci — wykładów słuchało się z prawdziwą przyjemnością. W 1959 roku został kierownikiem nowo utworzonej Katedry Telewizji, prowadząc działalność badawczą i opiekując się licznymi dyplomantami. W 1963 roku ze względu na konieczność ograniczenia za-

trudnienia do jednego etatu, wybrał Instytut Łączności, rezygnując z pracy na naszym Wydziale. Do jego dorobku dydaktycznego należą także podręczniki: *Podstawy telewizji* (1959) oraz *Podstawy telewizji: analiza i synteza obrazu* (WNT, trzy wydania: 1963, 1964, 1967).

W 1964 roku Rada Państwa nadała Lesławowi Kędzierskiemu tytuł profesora nadzwyczajnego.

Współpracował z wieloma organizacjami naukowymi, technicznymi i normalizacyjnymi, m.in. Komitetem Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk oraz organizacjami międzynarodowymi: CCIR (Międzynarodowy Doradczy Komitet Radiokomunikacyjny) i OIRT (Międzynarodowa Organizacja Radia i Telewizji, w niej przez 18 lat pełnił funkcję przewodniczącego III Grupy Studiów).

Był członkiem licznych rad naukowych, m.in. Rad Naukowo-Technicznych przy Ministrze Łączności i przy Komitecie ds. Radia i Telewizji oraz Rady Naukowej Instytutu Łączności.

Został odznaczony m.in.: Krzyżem Walecznych, Krzyżami Kawalerskim i Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką Honorową „Za Zasługi dla Warszawy” oraz wieloma odznaczeniami resortowymi. Za działalność międzynarodową otrzymał m.in. nagrodę honorową „Interkamera 1971” (przyznawaną raz na dwa lata tylko jednej osobie na świecie), Dyplom Honorowy z okazji 50-lecia CCIR (1976) i Honorowy Medal OIRT (1984).

Zmarł 1 kwietnia 1992 roku w Warszawie.

W historii pozostanie jako niekwestionowany *Ojciec Polskiej Telewizji*.

k e s i k

JERZY ANDRZEJ KĘSIK

Jerzy Andrzej Kęsik urodził się 6 stycznia 1943 roku w Warszawie. Po ukończeniu w 1959 roku XXXIX Liceum Ogólnokształcącego w Warszawie rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1967 roku obronił w Zakładzie Elektroniki Kwantowej Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej pracę dyplomową *Badanie inwersji obsadzeń w mieszaninie He-Ne przy pobudzaniu wyładowaniem prądu stałego*, otrzymując dyplom magistra inżyniera o specjalności Technologia elektronowa. W tym samym roku został przyjęty na tzw. asystenckie studia przygotowawcze, otrzymując stanowisko asystenta-stażysty w Katedrze Przyrządów Elektronowych Politechniki Warszawskiej.

Od 1968 roku został pracownikiem Politechniki Warszawskiej, początkowo na stanowisku asystenta, a od 1969 roku — starszego asystenta. Pracę doktorską *Wpływ osiowego pola magnetycznego na wzrost strat optycznych rezonatora lasera argonowego* przygotował w latach 1975–1977 w Zakładzie Elektroniki Kwantowej pod kierunkiem profesora Wiesława Wolińskiego. Pracę obronił (z wyróżnieniem) w 1978 roku i w tym samym czasie Jerzy Kęsik został zatrudniony na stanowisku adiunkta.

Zainteresowania zawodowe Jerzego Kęsika obejmują ogólnie badania związane z techniką laserów gazowych. W początkowym okresie pracy zajmował się opracowaniem konstrukcji i badaniem własności atomowych laserów He-Ne, jonowych laserów kadmowych i molekularnych laserach CO₂-N₂-He. Głównym jednak obszarem działalności naukowo-badawczej stały się lasery jonowe

pracujące na gazach szlachetnych. Dotyczy to szczególnie laserów argonowych, kryptonowych i pracujących na mieszaninie Ar-Kr. Badania te m.in. polegały na optymalizacji warunków pobudzenia i napełnienia tych laserów, badaniem wpływu pola magnetycznego magnesów trwałych na moc wyjściową i sprawność energetyczną lasera, badaniem impulsowej i wielo-impulsowej pracy lasera, optymalizacją pracy lasera w zakresie UV. W wyniku tej działalności powstało około 40 publikacji w czasopismach krajowych i zagranicznych oraz kilkadziesiąt wystąpień i komunikatów na konferencjach naukowych. Był kierownikiem 5 projektów badawczych Komitetu Badań Naukowych. Za osiągnięcia naukowe otrzymał dwukrotnie zespołową nagrodę Ministra Edukacji Narodowej i Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz kilkakrotnie nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej.

Innym rodzajem działalności naukowej były prace o charakterze aplikacyjnym. Głównym ich efektem było kompleksowe opracowanie konstrukcji i technologii cera-

Słowa kluczowe

- optoelektronika
- technika laserowa
- lasery argonowe

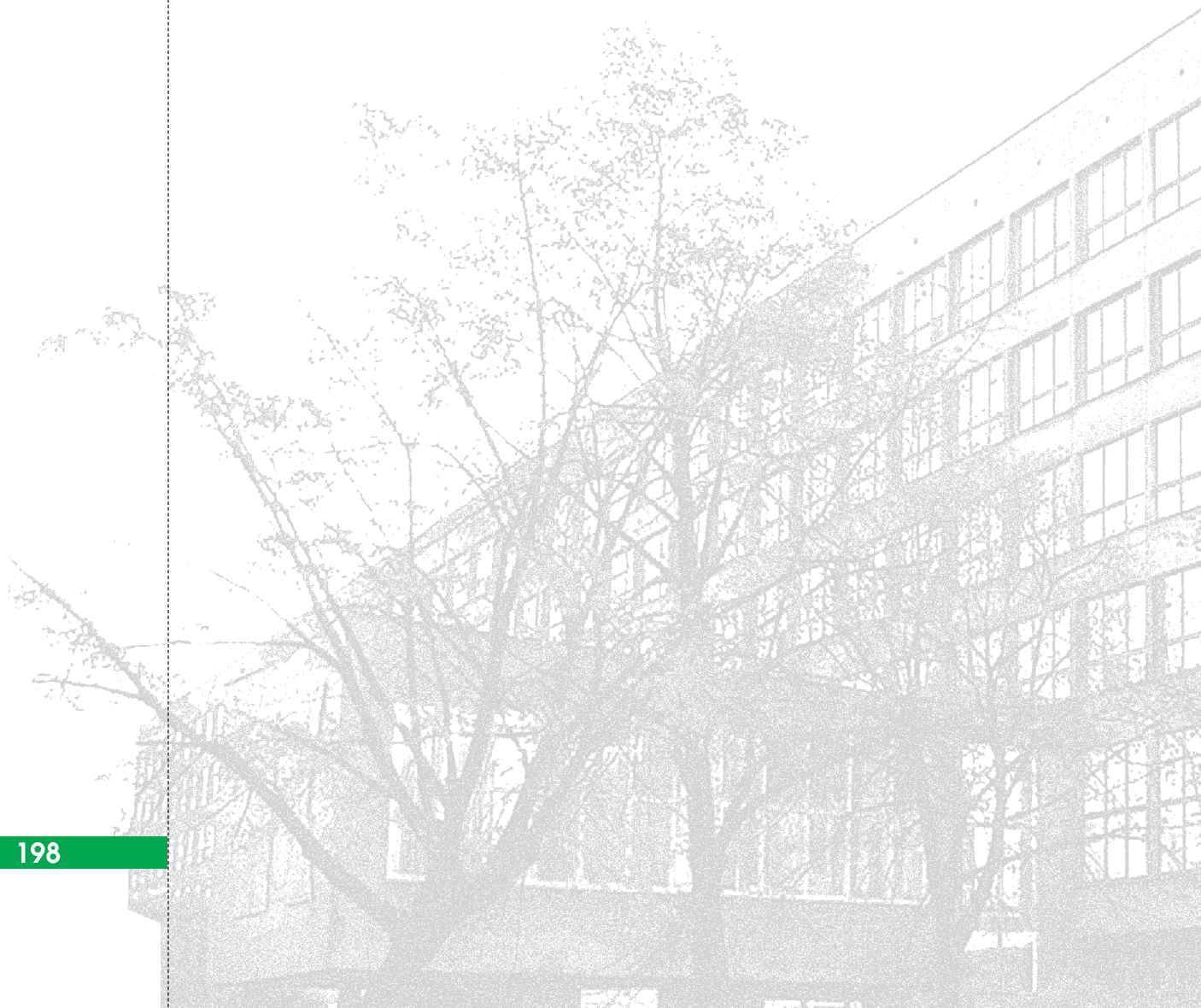
K

miczno-metalowej rury wyładowczej lasera argonowego o dużej mocy wyjściowej i trwałości. Opracowano również konstrukcję i technologię pozostałych elementów lasera (zasilacz, rezonator, układ sterowania). W wyniku tych prac powstał prototyp lasera argonowego o dobrych parametrach użytkowych oraz uzyskano 5 patentów w Urzędzie Patentowym.

W 1996 roku Jerzy Kęsik stworzył (w ramach Centrum Rozwoju Przedsiębiorczości Politechniki Warszawskiej) firmę LASER-TECH. Jest to firma typu *spin off*, której głównym celem jest wdrażanie do produkcji opracowanych w Zakładzie Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej urządzeń laserowych. Na bazie opracowanej technologii w firmie LASER-TECH rozpoczęto produkcję laserów argonowych w skali laboratoryjnej. Lasery te przeznaczone są do celów naukowych (holografia, spektroskopia), medyc-

nych (fotodynamiczna terapia nowotworowa, okulistyka) i do tworzenia grafiki laserowej. Za ten rodzaj działalności zespół kierowany przez Jerzego Kęsika został w 2000 roku wyróżniony Nagrodą Prezesa Rady Ministrów za „wybitne osiągnięcia naukowo-techniczne”, których wdrożenie przyniosło wymierne korzyści ekonomiczne.

Działalność dydaktyczna Jerzego Kęsika jest również związana z techniką laserową. Prowadził wiele wykładów, ćwiczeń audytoryjnych i zajęć laboratoryjnych na wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych oraz przeznaczonych dla innych wydziałów Politechniki Warszawskiej: FTiMS, Elektrycznego, Fizyki, Mechatroniki i Inżynierii Produkcji, m.in.: „Zastosowania laserów”, „Konstrukcja i projektowanie przyrządów optoelektronicznych”, „Technika laserów”, „Podstawy optoelektroniki”. Za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyki w 2005 roku został odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

kiełek

**WALDEMAR
ANDRZEJ KIEŁEK**

Waldemar Andrzej Kiełek urodził się 16 kwietnia 1930 roku w Warszawie. Tam też w 1944 roku ukończył szkołę powszechną, a w 1949 roku liceum ogólnokształcące. W 1953 roku otrzymał dyplom inżyniera łączności, a w 1957 roku magistra inżyniera łączności na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1967 roku otrzymał stopień doktora, a w 1989 roku stopień doktora habilitowanego na Wydziale Elektroniki tej Uczelni. W latach 1952–1995 pracował na Politechnice Warszawskiej jako nauczyciel akademicki, kolejno w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych, następnie w Instytucie Radioelektroniki, w latach 1967–1990 jako adiunkt, a w latach 1990–1995 jako docent. W latach 1991–1995 był kierownikiem Zakładu Radiokomunikacji Instytutu Radioelektroniki. W 1995 roku przeszedł na emeryturę.

W pierwszym okresie pracy na Politechnice Warszawskiej, w latach pięćdziesiątych, opracowywał m.in. aparaturę odbiorczą i uczestniczył w badaniach odporności radiokomunikacyjnych systemów modulacji na zakłócenia — dla zastosowań wojskowych. Głównym jednak obszarem jego zainteresowań badawczych w latach pięćdziesiątych, sześćdziesiątych i siedemdziesiątych było podwyższanie granicznej górnej częstotliwości pracy liczników elektronicznych — najpierw lampowych, następnie tranzystorowych. Liczniki te stanowiły część opracowywanych przez niego mierników częstotliwości i odstępów czasu, które, wykonywane jednostkowo na Politechnice Warszawskiej,

były przekazywane użytkownikom w instytucjach badawczych i w przemyśle. Opracowania te pod względem parametrów były zbliżone do najlepszych osiągnięć światowych. Kilka z nich zostało wdrożonych do produkcji przemysłowej przez Zakład Doświadczalny Biura Urządzeń Techniki Jądrowej, Zakłady Wytwórcze Aparatury Pomiarowej ELPO i Zakład Opracowań i Produkcji Aparatury Naukowej ZOPAN. W 1967 roku górna częstotliwość graniczna licznikowego pomiaru częstotliwości w jego opracowaniach kolejnych modeli użytkowych wyniosła 100 MHz, w 1968 roku — 150 MHz, a w 1969 roku — 330 MHz. Opracowania te były oparte na wykonanych wcześniej przez niego analizach opublikowanych w pracach zbiorowych *Licznik elektroniczny w miernikach zliczających* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, 1962) oraz *Elektroniczne mierniki zliczające* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, 1964). Dalsze rozwinięcie

K

tej analizy zawarte jest w jego pracy doktorskiej z 1967 roku.

Na początku lat siedemdziesiątych kraje RWPG postanowiły uruchomić w ramach porozumienia Interkosmos globalną sieć dalmierzy laserowych do mierzenia odległości do sztucznych satelitów Ziemi pasywną impulsową metodą radaru laserowego. W skład takich dalmierzy musiały wejść mierniki odstępów czasu o zakresie do 1 sekundy i o błędzie przypadkowym, już na początku tego okresu, 2 nanosekundy (30 cm w mierzonej odległości), a następnie o błędzie coraz mniejszym. Na takie mierniki obowiązywało bardzo silne embargo, a w krajach RWPG jedynie Waldemar Kiełek był w owym czasie przygotowany do szybkiego opracowania i budowy takich mierników. Opracował modele o błędzie przypadkowym 2 nanosekundy (1971) i 1 nanosekunda (1975). Następne modele, opracowane wraz z Adamem Jastrzębskim, w których zastosowano interpolację analogową między impulsami o wzorcowym odstępnie czasu, osiągnęły błąd przypadkowy 100 pikosekund (1978) i 30 pikosekund (1983). Modele użytkowe tych mierników, wykonywane początkowo w pracowni Waldemara Kiełka, a w latach osiemdziesiątych w Zakładzie Doświadczalnym Aparatury Radioelektronicznej Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej ZDAR, zostały zainstalowane w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych w 15 obserwatoriach astronomicznych lub geofizycznych w różnych punktach globu ziemskiego, stanowiąc wkład Polski w budowę sieci dalmierzy satelitarnych porozumienia Interkosmos. Zajmował się też urządzeniami odbiorczymi bardzo słabych (rzędu kilkudziesięciu fotonów) impulsowych sygnałów świetlnych oraz polepszaniem dokładności pomiaru wielkich odległości przez odpowiednie przetwarzanie odbieranego sygnału stochastycznego, m.in. stosując w dalmierzach dyskryminatory tzw. stałofrakcyjne według własnego patentu oraz opracowane przez siebie dyskryminatory spełniające kryterium maksymalnej wiarygodności.

W latach 1975–1998 prowadził badania analityczne, symulacyjne i eksperymentalne różnych metod dyskryminacji chwili czasowej odbioru sygnału w dalmierzach satelitarnych, przedstawiając wyniki tych prac na specjalistycznych konferencjach międzynarodowych. Było to tematem jego pracy habilitacyjnej z 1987 roku, zatytułowanej *Wpływ obróbki wielofotoelektronowego sygnału odbitego na dokładność laserowych impulsowych mierników odległości do satelitów*.

Część wyników opublikował w „IEEE Transactions on Instrumentation and Measurement” (1988, vol. 47, no 2). W drugiej połowie lat osiemdziesiątych opracował syntetyzer częstotliwości wzorcowej 100 MHz o paropikosekundowej dokładności wytwarzanej skali czasu. Na początku lat dziewięćdziesiątych przeprowadził badania analityczne, eksperymentalne i symulacyjne dokładności timingu w licznikach scyntylicyjnych. Wyniki opublikował w „Nuclear Instruments and Methods in Physics Research” (1996, vol. A 368). Wykonał eksperyment pomiaru zanieczyszczeń gazowych atmosfery nad rafinerią w Płocku metodą lidar ramanowskiego. W latach 1988–2004 prowadził prace nad dokładnością absolutnych pomiarów miejscowego przyspieszenia ziemskiego (dokładność względna rzędu 10^{-9}) we współpracy z profesorem Zbigniewem Ząbkem z Wydziału Geodezji Politechniki Warszawskiej. Wynikiem były 2 publikacje, w tym w czasopiśmie BIPM „Metrologia” (2004, vol. 41, no 6).

Waldemar Kiełek opracował samodzielnie lub kierował opracowaniem 47 urządzeń elektronicznych, głównie pomiarowych. Opublikował 38 pozycji. Jest autorem 3 i współautorem 4 patentów. Jest laureatem zespołowej Nagrody Państwowej I stopnia w dziedzinie techniki w 1966 roku. Za osiągnięcia badawcze otrzymał 4 nagrody Ministra Nauki (1962, 1968, 1974, 1981), nagrodę Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk (1988) oraz kilka nagród Rektora Politechniki Warszawskiej. W latach 1971–1989 był członkiem komisji „Radar Laserowy” sekcji „Fizyka Kosmiczna” porozumienia Interkosmos. W latach 1974–1994 był członkiem Komisji Geodezji Satelitarnej Komitetu Badań Kosmicznych Polskiej Akademii Nauk. Był opiekunem około 80 prac dyplomowych. W latach 1971–1997 prowadził wykłady z: „Miernictwa cyfrowego”, „Techniki cyfrowej”, „Układów logicznych”, „Techniki impulsowej”, „Urządzeń radiowych”, „Podstaw radiokomunikacji” oraz „Projektowania układów cyfrowych”. Był współautorem i redaktorem 3 skryptów wydanych przez Wydawnictwa Politechniki Warszawskiej (1971, 1972, 1973). Za organizację procesu dydaktycznego otrzymał w 1972 roku nagrodę indywidualną Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Jest odznaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Jest żonaty, ma córkę i wnuczkę.

kiliński

ANTONI KILIŃSKI (1909–1989)

Antoni Kiliński urodził się 20 października 1909 roku w Antonowie na Kowieńszczyźnie. Gimnazjum im. Króla Zygmunta w Wilnie ukończył w 1928 roku. W tym też roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Dyplom inżyniera uzyskał w 1935 roku.

Po ukończeniu studiów w 1936 roku został powołany na stanowisko starszego asystenta w katedrze profesora M. Pożaryskiego. Równocześnie rozpoczął pracę w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym na stanowisku kierownika Laboratorium Aparatów Elektroakustycznych. Wiele specjalnych aparatów do rejestracji i reprodukcji dźwięku (opracowanych samodzielnie przez Antoniego Kilińskiego bądź wspólnie z Tadeuszem Kornem), było wystawionych w 1939 roku na światowej wystawie w Nowym Jorku.

W okresie przedwojennym, a także w czasie wojny Antoni Kiliński pracował w Urzędzie Patentowym.

W czasie okupacji Antoni Kiliński brał udział w pracy konspiracyjnej. W sierpniu i wrześniu 1944 roku brał czynny udział w powstaniu warszawskim, pełniąc funkcję oficera łączności w zgrupowaniu „Zaremba”. Po upadku powstania został wywieziony do obozu jenieckiego w Grossborn, a później do obozu w Sandbostel w Niemczech. Po wyzwoleniu przez armię amerykańską przez ponad rok pozostał w Niemczech jako ekspert polskiej misji rewindykacyjnej.

Po powrocie do kraju Antoni Kiliński pracował w Zjednoczeniu Przemysłu Radiotechnicznego. Był kierownikiem Centralnego Biura Konstrukcyjnego w Dzierżonowie, gdzie równocześnie zajmował się konstruowaniem aparatury radioelektronicznej.

W 1948 roku Antoni Kiliński został powołany do czynnej służby wojskowej w stopniu podpułkownika, z przydziałem służ-

bowym do Sztabu Generalnego. Pracując w wojsku (do 1963 roku) m.in. współuczestniczył w powołaniu do życia i organizowaniu Wojskowej Akademii Technicznej. W latach 1948–1952 był kierownikiem Katedry Elektrotechniki WAT i zastępcą Komendanta tej Uczelni. Równocześnie prowadził wykłady na Politechnice Wrocławskiej.

W 1951 roku Antoni Kiliński został kontraktowym samodzielnym pracownikiem nauki na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W tym samym roku został kierownikiem Katedry Radiofonii (przemianowanej w 1953 roku na Katedrę Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiofonii). W 1953 roku przy Katedrze został zorganizowany Zakład Doświadczalny — pierwszy w wyższym szkolnictwie technicznym. Katedra w 1963 roku została przekształcona w Katedrę Budowy Maszyn Matematycznych, w 1970 roku w Instytut Maszyn Matematycznych, a następnie w Instytut Informatyki (1975), którym

K

Antoni Kiliński kierował nieprzerwanie do chwili odejścia na emeryturę w 1978 roku.

Antoni Kiliński został mianowany docentem w 1955 roku, profesorem nadzwyczajnym w 1959 roku, a profesorem zwyczajnym w 1965 roku.

W latach 1951/1952–1953/1954 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Łączności. W latach 1956/1957–1959/1960 był dwukrotnie obierany dziekanem Wydziału. W latach 1960–1970 był przedstawicielem Wydziału w Senacie. W roku akademickim 1968/1969 został powołany na stanowisko Rektora Politechniki Warszawskiej. Funkcję tę pełnił do lutego 1969 roku.

Po okresie pracy w przemyśle, zainteresowania naukowe Antoniego Kilińskiego skoncentrowały się na technologii sprzętu elektronicznego. Podsumowanie prac w tym zakresie zawierała książka *Podstawy technologii sprzętu radiotechnicznego* (PWT, 1960). Szczególną uwagę zwracał na zagadnienia niezawodności sprzętu elektronicznego i teorię przemysłowych procesów realizacji. Jego pionierskie prace z tego zakresu były publikowane w „Pracach Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji”, „Prekseologii”, „Nauce Polskiej” i „Problemach Jakości”. Późniejsze prace stanowiły podstawę dla opracowania oryginalnych pozycji książkowych *Przemysłowe procesy realizacji. Podstawy teorii* (WNT, Warszawa 1976) oraz *Jakość* (WNT, Warszawa 1979). Dzięki twórczej działalności Antoniego Kilińskiego oraz współpracującego z nim zespołu, powstała tzw. polska szkoła niezawodności.

Wykaz jego publikacji obejmuje ponad 100 pozycji, w tym kilkanaście monografii, podręczników i skryptów, kilkadziesiąt rozpraw i artykułów naukowych.

Około 1954 roku w obszarze zainteresowań Antoniego Kilińskiego znalazła się technika cyfrowa. Dało to impuls do podjęcia prac badawczych i konstrukcyjnych w zakresie elektronicznych maszyn cyfrowych. Prace te były prowadzone w Zakładzie Doświadczalnym. W tym Zakładzie, w okresie ponad 25 lat, zaprojektowano, zbudowano i przekazano do produkcji około 100 elektronicznych maszyn cyfrowych – oraz ponad 2000 egzemplarzy innej aparatury cyfrowej. Wśród tych urządzeń była lampowa uniwersalna maszyna cyfrowa UMC-1 (1959) z oryginalnym językiem programowania (wdrożona do produkcji w ELWRO), tranzystorowa maszyna cyfrowa UMC-10 (1964), specjalizowane maszyny cyfrowe dla zastosowań medycznych ANOPS (eksportowane do wielu krajów), specjalizowane maszyny dla potrzeb

geodezji i kartografii GEO, w tym m.in. system minikomputerowy GEO-20 z wielozadaniowym systemem operacyjnym itd.

W obszarze dydaktyki pamiętać należy o wielu oryginalnych i nowoczesnych wykładach z konstrukcji sprzętu elektronicznego, szeroko rozumianej niezawodności oraz informatyki. Antoni Kiliński wypromował wielu inżynierów, magistrów oraz 23 doktorantów. Był inicjatorem kształcenia w zakresie informatyki (pierwsi absolwenci w dziedzinie maszyn matematycznych uzyskali dyplomy magisterskie w 1962 roku) oraz utworzenia oddzielnego kierunku Informatyka, co nastąpiło w 1975 roku. Przez wiele lat był Przewodniczącym Zespołów Dydaktyczno-Wychowawczych Elektroniki oraz Informatyki Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Był także przewodniczącym Rad Naukowych wielu instytutów przemysłowych (Instytut Maszyn Matematycznych, Instytut Telei Radiotechniczny itd.), członkiem Rady Głównej resortu Szkolnictwa Wyższego, członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej oraz wielu zespołów opiniująco-doradczych.

Za swą bardzo aktywną i twórczą działalność Antoni Kiliński był wielokrotnie wyróżniany i nagradzany. Otrzymał kilkadziesiąt nagród Ministra Szkolnictwa Wyższego, Przewodniczącego Komisji Planowania, Ministra Przemysłu Maszynowego oraz Nagrodę Państwową II stopnia. Odznaczony był Orderem Sztandaru Pracy I klasy (1962), Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1959), Złotym Krzyżem Zasługi (1956) oraz wieloma odznaczeniami wojskowymi i resortowymi. Otrzymał też Tytuł Honorowy „Zasłużony Nauczyciel Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” (1974) oraz Medal Komisji Edukacji Narodowej (1976).

Profesor pasjonował się wędkarstwem. Był koneserem malarstwa, a także kolekcjonerem obrazów.

Będąc na emeryturze, profesor żywo interesował się działalnością Instytutu i utrzymywał kontakt z nauką, prowadząc monograficzne wykłady oraz przygotowując różne opinie, ekspertyzy i recenzje prac naukowych.

Zmarł 6 maja 1989 roku w Warszawie.

W 1996 roku działalność profesora Antoniego Kilińskiego na polu rozwoju i upowszechniania informatyki została uhonorowana pośmiertnie prestiżową nagrodą „Computer Pioneer” przyznaną przez IEEE Computer Society „For pioneering work in the construction of the first commercial computers in Poland, and for the development of university curriculum in computer science”.

k i s i e l

RYSZARD KISIEL

Ryszard Kisiel urodził się 24 kwietnia 1950 roku w Łomży, gdzie też ukończył w 1968 roku Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Kościuszki. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Technologicznym Politechniki Warszawskiej na kierunku Mechanika, specjalność Metaloznawstwo i obróbka cieplna. Pracę magisterską *Zmiany właściwości mechanicznych warstw niklowo-żelazowych, osadzanych elektrolitycznie, zachodzące przy ich stabilizacji cieplnej* wykonywał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej pod kierunkiem Jerzego Tymowskiego. Bezpośrednio po obronie (1974) rozpoczął prace jako asystent stażysta, a potem asystent i starszy asystent, w Instytucie Maszyn Matematycznych Politechniki Warszawskiej (IMM PW). W pracy badawczej zajmował się technologią otrzymywania oraz badaniem właściwości magnetycznych i mechanicznych cienkich warstw niklowo-żelazowych z dodatkiem metali ziem rzadkich, przewidzianych jako elementy pamięci w komputerach. Po reorganizacji Instytutu Maszyn Matematycznych Politechniki Warszawskiej i przejściu do Instytutu Technologii Elektronowej (ITE PW) jego tematyka badawcza dotyczyła wykorzystania technologii warstw cienkich i grubych oraz połączeń drutowych w produkcji mikrofalowych hybrydowych układów scalonych. Wynikiem tych prac było przygotowanie i obrona pracy doktorskiej *Wielowarstwowe struktury rezystywne Cr i Al otrzymywane technologią warstw cienkich* (1983). Po obronie doktoratu kontynuował prace badawcze nad wykorzystaniem technologii warstw cienkich w pro-

dukcji mikrofalowych hybrydowych układów scalonych montowanych na podłożach ferrytowych oraz ceramicznych. W 1994 roku wyjechał na 3-tygodniowy cykl szkoleń do firmy MOTOROLA (USA) poświęconych jakości oraz wykorzystaniu technik planowania doświadczeń w praktyce produkcyjnej. Po powrocie z USA rozpoczął organizowanie zespołu badawczego zajmującego się tematyką lutowania bezołowiowego oraz wykorzystaniem lutów i klejów elektrycznie przewodzących w ekologicznym montażu elektronicznym. Od 2007 roku jego zainteresowania naukowe skupiają się na tematyce technologii struktur i przyrządów z węgliku krzemu dla potrzeb elektroniki wysokotemperaturowej. Podsumowaniem tych prac było opracowanie monografii *Połączenia lutowane w montażu elektronicznym z zastosowaniem materiałów ekologicznych* (2009) i uzyskanie na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej stopnia doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie Elektronika, specjalność Mikroelektronika (2010).

Słowa kluczowe

- technologia warstw cienkich i grubych
- ekologiczny montaż elektroniczny
- obudowy dla elektroniki wysokotemperaturowej
- węgiel krzemu, mikrosystemy

K

W latach 1987–1991 pełnił funkcje zastępcy dyrektora ITE PW ds. nauczania. Brał czynny udział w opracowywaniu programów nauczania specjalności mikroelektronika i optoelektronika. W latach 1986–1994 był członkiem kolegium redakcyjnego najpierw czasopisma „Elektronizacja”, a w latach 1994–2003 czasopisma „Elektronika”, gdzie odpowiadał za działy związane z materiałami elektronicznymi oraz technologiami montażu. Jest członkiem licznych stowarzyszeń technicznych, w tym międzynarodowej sieci „ELFNET” (od 2003 roku), International Microelectronics and Packaging Society (IMAPS) (od 1987 roku) oraz IEEE CPMT (Component Packaging and Manufacturing Technology Society) (od 2000 roku), gdzie pełnił kilkakrotnie funkcje wiceprzewodniczącego sekcji krajowej, a ostatnio przewodniczącego (kadencja 2010–2012). Był członkiem Rady Naukowych Instytutu Tele- i Radiotechnicznego. Jest członkiem Rady Naukowej Instytutu Problemów Jądrowych w Świerku. Brał czynny udział w organizacji licznych konferencji krajowych (ELTE 1984, 1987, 1994) oraz jako przewodniczący komitetu organizacyjnego konferencji międzynarodowych IMAPS (2002, 2008) oraz ISSE (2010). Jest członkiem Komitetów Naukowych corocznych konferencji IMAPS (2000) oraz ISSE (2008). Od 2001 roku jest dodatkowo zatrudniony w Instytucie Problemów Jądrowych (Zakład Aparatury Jądrowej) w Świerku, jako specjalista odpowiedzialny za opracowywanie konstrukcji i technologii aparatury medycznej, a szczególnie akceleratorów liniowych oraz stołów terapeutycznych stosowanych w leczeniu chorób nowotworowych. W latach 2008–2010 był kierownikiem dużego projektu badawczego *Akceleratorzy i Detektory w ramach programu POIG*.

Prace badawcze Ryszarda Kisiela były i są nadal związane z badaniem właściwości fizycznych i technologicznych materiałów elektronicznych oraz opracowywaniem technologii montażu elektronicznego. Wielowątkowość tych prac i ich interdyscyplinarny charakter powodował, że są one prowadzone w wieloosobowych zespołach badawczych,

m.in. z Instytutem Tele- i Radiotechnicznym z Warszawy, z Instytutem Technologii Elektronowej Politechniki Wrocławskiej (obecnie Wydział Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki), Instytutem Materiałów i Metali Nieżelaznych Polskiej Akademii Nauk z Krakowa oraz Instytutem Technologii Elektronowej z Warszawy. Efektem tej współpracy jest liczny dorobek publikacyjny dotyczący tematyki bezolowiowego montażu elektronicznego, wykorzystaniu klejów elektrycznie przewodzących w montażu oraz zagadnień montażu dla elektroniki wysokotemperaturowej. Na dorobek publikacyjny Ryszarda Kisiela składa się między innymi: 1 monografia, 16 publikacji w recenzowanych czasopismach o zasięgu międzynarodowym, 66 artykułów naukowych w czasopismach krajowych, ponad 100 publikacji w materiałach konferencyjnych o zasięgu międzynarodowym oraz 14 publikacji w materiałach konferencyjnych o zasięgu krajowym. Wyrazem uznania dla jego dorobku naukowego było zaproszenie go do wygłoszenia 46 referatów na konferencjach międzynarodowych. Niezależnie od dorobku naukowego, wydał poczytną książkę — poradnik *Podstawy technologii dla elektroników. Poradnik praktyczny* (2006).

Działalność dydaktyczna R. Kisiela związana jest z prowadzeniem wykładów i ćwiczeń laboratoryjnych z tematyki: materiały elektroniczne oraz konstrukcja i technologia urządzeń elektronicznych. Opracował i prowadził między innymi wykłady: „Podstawy konstrukcji elektronicznych”, „Podstawy konstrukcji i technologii”, „Materiały, elementy i konstrukcje” oraz „Układy hybrydowe”. Jest współautorem skryptu *Podstawy konstruowania urządzeń elektronicznych* (1988, 1999) oraz skryptów do ćwiczeń: „Podstawy konstrukcji elektronicznych — ćwiczenia laboratoryjne (1988, 1992). Był promotorem 27 prac magisterskich oraz 11 inżynierskich.

Przyznano mu dwukrotnie nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej za działalność dydaktyczną (1981 i 1983) oraz czterokrotnie za działalność naukowo-badawczą (1977, 1978, 1980 i 2008). W 2004 roku był odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

k l a m k a

**JERZY WŁADYSŁAW
KLAMKA**

Jerzy Władysław Klamka urodził się 30 listopada 1931 roku w Przemyślu w rodzinie wojskowej. Tu rozpoczął naukę w szkole powszechnej, którą ukończył w Radomsku podczas wojny. Naukę kontynuował w gimnazjum i liceum im. Tadeusza Reytana w Warszawie. W latach 1950–1956 studiował na Wydziale Elektrycznym, a następnie Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom inżyniera łączności (1954) i dyplom magistra inżyniera łączności (1956).

W późniejszych latach pogłębiał wiedzę na naukowych stażach zagranicznych. W 1961 roku przez 3 miesiące pracował w Departament de Recherches Physico-Chimique de la CSF (Compagnie Generale de Telegraphie Sans Fil) w Paryżu. Tematem jego badań była technologia mikrofalowych diod o zmiennej pojemności. W 1965 roku, przez 3 miesiące pracował w Université de Paris, Laboratoire de Physique de l'École Normale Supérieure, prowadząc badania dotyczące konstrukcji i technologii przyrządów półprzewodnikowych do pomiaru niskich temperatur (opracował przyrząd do pomiaru temperatury ciekłego wodoru i ciekłego helu). W latach 1967–1968 prowadził badania w University of Waterloo, Department of Electrical Engineering, Waterloo, Ontario, Canada (grant finansowany przez NASA), pracując nad przyrządem o ujemnej rezystancji, opartym na półprzewodniku InSb, z przeznaczeniem do pracy w niskich temperaturach. Technologię tego przyrządu opatentował w 1978 roku.

Pracę zawodową w Polsce rozpoczął w 1954 roku jako inżynier w Zakładzie Elektroniki Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk, kierowa-

nego przez profesora Janusza Groszkowskiego. Profesor Janusz Groszkowski był promotorem jego pracy doktorskiej (1963) i recenzentem pracy habilitacyjnej (1967).

Tytuł profesora, nadany przez Radę Państwa, Jerzy Klamka uzyskał w 1976 roku.

W latach 1954–1959 Jerzy Klamka prowadził prace badawcze w dziedzinie diod prostowniczych. Opracował pierwszy w Polsce szereg typów germanowych diod o prądach wyprostowanych od 100 mA do 200 A, a następnie — serie krzemowych diod prostowniczych o prądach od 0,3 do 100 A. Diody te zostały wdrożone do produkcji laboratoryjnej w jego pracowni w IPPT Polskiej Akademii Nauk. Znalazły zastosowanie w pionierskich rozwiązaniach aparatury konstruowanej w różnych instytucjach cywilnych i wojskowych, zastępując lampy elektronowe lub stopy prostownicze. W tym okresie opracował też szereg typów diod Zenera o napięciu ograniczającym od kilku do kilkudziesięciu woltów, a także pierwsze fotodiody. Do diod Zenera powrócił w latach 1974–1977,

K

opracowując i patentując ich nową technologię (zastosowaną w fabryce „TEWA”).

W 1959 roku Jerzy Klamka rozpoczął prace naukowo-badawcze w dziedzinie mikrofalowych przyrządów półprzewodnikowych dla rozwijającej się polskiej radiolokacji i techniki mikrofalowej. Przyrządy takie nie były dostępne w kraju (podlegały ścisłemu embargo). Wszystkie opracowane przyrządy były produkowane w laboratoriach Instytutu Technologii Elektronowej PAN, który, na bazie Zakładu Elektroniki IPPT PAN, współtworzył Jerzy Klamka. Prowadzone przez niego szeroko zakrojone prace badawczo-rozwojowe, ze związaną z nimi produkcją opracowanych przyrządów, powodowały powiększanie zespołu współpracowników, Jerzy Klamka organizował więc kolejne pracownie, zakłady i pion naukowy, którymi kierował. W latach 1994–1998 był zastępcą dyrektora Instytutu Technologii Elektronowej ds. badań i rozwoju. Dostępność przyrządów mikrofalowych w Polsce przyczyniła się do rozwoju radiolokacji i techniki mikrofalowej. Głównymi odbiorcami byli Przemysłowy Instytut Telekomunikacji i Centrum Naukowo-Produkcyjne Elektroniki Profesjonalnej.

W 1961 roku Jerzy Klamka opracował pierwsze waraktory do wzmacniaczy parametrycznych, a w latach następnych — waraktory przeznaczone do pracy w powielaczach częstotliwości i układach przestrajających. W 1967 roku podjął prace badawcze nad przyrządami do generacji mikrofal w paśmie X. Dotyczyły one diod lawinowych oraz diod Gunna — opracował kilka typów diod o mocy od 10 do 300 mW. W 1972 roku podjął prace nad diodami PIN, a w dalszej kolejności (1977) — nad diodami Schottky’ego przeznaczonymi do pracy w detektorach i mieszaczach.

W latach 80. i 90. pod kierownictwem profesora Jerzego Klamki opracowano pierwsze tranzystory mikrofalowe. Podjęto też prace nad hybrydowymi i monolitycznymi mikrofalowymi układami scalonymi i tranzystorami HEMT. Opracowano pierwsze podzespoły mikrofalowe. W 2000 roku zaprzestano w ITE dalszych badań w dziedzinie przyrządów mikrofalowych na podstawie decyzji ówczesnego dyrektora Instytutu, mimo sprzeciwu przemysłu radiolokacyjnego i MON. Cały potencjał naukowo-badawczy został zmarnowany, a Jerzy Klamka przeszedł na emeryturę.

Wyniki prac naukowo-badawczych Jerzego Klamki i jego współpracowników przedstawiono w 130 publikacjach i 8 patentach. W swoim dorobku ma też 5 monografii: *Dio-*

dy germanowe i krzemowe (WNT, Warszawa 1960), *Półprzewodnikowe diody o zmiennej pojemności* (WNT, Warszawa 1963), *Diody mikrofalowe półprzewodnikowe* (WNT, Warszawa 1973), *Mikrofalowe przyrządy półprzewodnikowe* (WNT, Warszawa 1982) i *Heterozłączowe przyrządy półprzewodnikowe na zakres mikrofal i fal milimetrowych* (Agencja Lotnictwa ALTAIR Sp. z o.o., 2002).

W latach 1969–1991 Jerzy Klamka pracował jako nauczyciel akademicki w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Prowadził wykłady dotyczące mikrofalowych przyrządów półprzewodnikowych. Pod jego kierownictwem wykonano wiele prac magisterskich, był promotorem 3 prac doktorskich i recenzentem prac doktorskich i habilitacyjnych.

W latach 90. brał również udział w pracach organizacji międzynarodowych jako *senior member* IEEE (od 1987), w latach 90. zorganizował Electron Devices Chapter of The Poland Section IEEE i przez dwie kadencje był jego przewodniczącym; przez dwie kadencje brał udział w pracach Management Committee of Microwave European Conferences, będąc przedstawicielem krajów Środkowej i Wschodniej Europy.

Jerzy Klamka był wielokrotnie wyróżniany i nagradzany za swoje osiągnięcia. Odznaczono go Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1978), Złotym Krzyżem Zasługi (1974), Medalami „Za Zasługi dla Obronności Kraju”: Brązowym (1962), Srebrnym (1973) i Złotym (1978), Złotą Odznaką „Za Zasługi dla Rozwoju Przemysłu Maszynowego” (1976), Medalem im. Profesora Janusza Groszkowskiego (2008). Otrzymał też wiele nagród, m.in. Nagrodę Państwową II stopnia zespołową (1964) i około 20 innych nagród z resortów nauki, przemysłu i obrony.

Jerzy Klamka pracuje nadal w dziedzinie elektroniki. Jest od 2008 roku konsultantem w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji S.A. Od czterdziestu lat należy do Sekcji Mikrofal Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN. Pracuje aktywnie w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich (jest członkiem od 20 lat) oraz w Wydawnictwie SIGMA-NOT, gdzie od 2002 roku pełnił funkcję pełnomocnika zarządu i redaktora naczelnego miesięcznika „ELEKTRONIZACJA”, a po jego rozwiązaniu — miesięcznika naukowo-technicznego „ELEKTRONIKA — konstrukcje, technologie, zastosowania”, który zorganizował w 2004 roku.

Zainteresowania pozazawodowe: historia II wojny światowej i działka.

komor

ZYGMENT KOMOR

Zygmunt Komor urodził się 26 stycznia 1941 roku w Lublinie. Tam, w 1958 roku, ukończył Liceum Ogólnokształcące im. hetmana Jana Zamoyskiego. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, gdzie na IV roku wybrał kierunek Automatyka realizowany przez Katedrę Automatyki i Telemechaniki. Pracę magisterską wykonaną pod kierunkiem profesora Anatola Gosiewskiego obronił w 1964 roku. W 1964 roku został zatrudniony w Katedrze Automatyki i Telemechaniki (później Instytucie Automatyki, obecnie Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej), jako pracownik inżynierjno-techniczny, później jako pracownik naukowo-dydaktyczny. Od początku był czynnie zaangażowany w dydaktykę, w budowę i organizację laboratoriów, a także w prace naukowo-badawcze prowadzone przez Instytut, w tym na potrzeby przemysłu, m.in. w ramach zespołu zajmującego się optymalizacją pracy stalowniczych pieców łukowych. Opracowania wykorzystano w „Hucie Stalowa Wola” i w „Hucie Warszawa”. Prace dla przemysłu znalazły uznanie przez gremia postronne: zespół zdobył wyróżnienie w konkursie Stowarzyszenia Elektryków Polskich oraz IV nagrodę w Krajowym Konkursie Oszczędności Paliw i Energii.

Naturalną konsekwencją pracy badawczej i naukowej były artykuły i referaty, których Zygmunt Komor był współautorem lub autorem oraz przygotowanie rozprawy doktorskiej, którą obronił na Wydziale Elektroniki w 1977 roku.

Zygmunt Komor wniósł duży wkład w rozbudowę bazy technicznej laboratoriów Teorii Układów Sterowania, Aparatury Automatyki i Systemów Automatyki wraz z materiałami dydaktycznymi, będąc współautorem lub autorem licznych skryptów dla studentów

kierunku automatyka bądź pokrewnych. Był też autorem programów przedmiotów ze swojej dziedziny aktywności dla innych kierunków politechnicznych oraz dla techników, a także autorem kilku podręczników. Działania na tym polu znalazły uznanie w postaci kilku nagród Rektora Politechniki Warszawskiej za działalność dydaktyczną, nagrody Ministra MSWiT za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej. Był odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

Przez cały okres aktywności zawodowej Zygmunt Komor działał w kierunku utrwalania związków między teorią i praktyką inżynierską, był opiekunem wielu prac magisterskich, znajdujących realizację techniczną, oraz opiekunem praktyk studenckich. Po osiągnięciu wieku emerytalnego nadal współpracuje z macierzystą Uczelnią, prowadzi zajęcia i opracowuje materiały dla studentów, w ostatniej fazie przygotowania, jest jego skrypt *Elektrotechnika i elektronika dla studentów Wydziału Chemicznego* (OWPW, Warszawa 2011).

Wiele energii Zygmunt Komor poświęca też pracy społecznej w środowisku Ursynowa. Jest żonaty, ma troje dorosłych dzieci i dwoje wnucząt.

k o m p a

KAMIL KOMPA

Kamil Kompa urodził się 18 grudnia 1981 roku w Białej Podlaskiej.

W 2000 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Józefa Ignacego Kraszewskiego w Białej Podlaskiej.

Następnie rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Na tym Wydziale ukończył dwie specjalności inżynierskie: Budowa i Oprogramowanie Komputerów oraz Komputerowe Systemy Sterowania, a także obronił (z wyróżnieniem) pracę inżynierską. Następnie ukończył specjalizację Inżynieria Systemów Informatycznych na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Obronił (z wyróżnieniem) pracę magisterską *Akcelerator obliczeń neu-*

ronowych w technologii FPGA, której promotorem był Jerzy Chrzęszcz. W ramach tej pracy powstał rdzeń obliczeniowy o architekturze SIMD. Jest on programowany w specjalnym „neuroassemblerze” wspierającym równoległą architekturę procesora i specyfikę obliczeń neuronowych. Rdzeń umożliwia modelowanie różnych, wielowarstwowych, nieliniowych sieci neuronowych oraz uczenie tych sieci metodą wstecznej propagacji błędów. Akcelerator współpracuje z środowiskiem Matlab.

Równolegle, Kamil Kompa otrzymał absolutorium specjalizacji Energoelektronika na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Energoelektronika stanowiła od zawsze jeden z kierunków jego zainteresowań. Pierwsze przekształtniki rezonansowe (do zasilania transformatorów Tesli) budował już w czasie studiów inżynierskich. W czasie studiów pracował także na stanowisku konstruktora energoelektronika w MEDCOM Sp. z o.o. — przy realizacji elektronicznych napędów trakcyjnych średniego napięcia.

Po ukończeniu studiów został przyjęty na Studium Doktoranckie na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, pod opieką Jana Zabrodzkiego.

Swoją doktorat realizował łącząc zdobyte, interdyscyplinarne umiejętności. Jego praca doktorska dotyczy budowy przekształtnika energoelektronicznego do nowego rodzaju pompy reluktancyjnej. Do sterowania napędem wykorzystane zostały między innymi metody logiki rozmytej. Projekt ten był finansowany przez Deutsche Forschungsgemeinschaft (DFG) i był realizowany w ramach współpracy z Technische Universität Dresden, Hochschule für Technik und Wirtschaft Dresden oraz Zentrum für Angewandte Forschung und Technologie Dresden. Instytucje te były odpowiedzialne za zaprojektowanie i zbudowanie pompy reluktancyjnej, do której Kamil Kompa zaprojektował i zbudował przekształtnik energoelektroniczny. Promotorami rozprawy doktorskiej zostali Antoni Dmowski oraz Norbert Michalke. W 2010

Słowa kluczowe

- systemy informacyjne
- elektronika cyfrowa
- cyfrowe przetwarzanie sygnałów
- układy FPGA
- energoelektronika, systemy sterowania

K

roku Kamil Kompa obronił rozprawę doktorską na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej.

W czasie studiów doktoranckich odwiedził liczne ośrodki naukowe w Niemczech oraz CERN w Szwajcarii. W czasie pobytu w CERN poznawał technologię energoelektroniczną stosowaną w akceleratorze cząstek. Po powrocie wystąpił w radiowym programie popularnonaukowym dotyczącym badań prowadzonych w CERN. Jest również autorem licznych artykułów naukowych.

Od 2010 roku pracuje na stanowisku adiunkta na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej. Prowadzi zajęcia ze studentami, prace dyplomowe i projekty studenckie.

Równolegle prowadzi własne przedsiębiorstwo, które w ciągu ostatnich kilku lat realizowało badania i inwestowało w rozwój technologii budowy nowoczesnych przekształtników energoelektronicznych. Efektem tych prac jest zaawansowana technologia, która umożliwia budowę przekształtników do różnych układów generowania, przetwarzania i magazynowania energii elektrycznej. Przeprowadzone badania obejmują zarówno przekształtniki twardo-przełączane, jak i rezonansowe. W szczególności opracowane i zbu-

dowane zostały przekształtniki umożliwiające podłączenie różnego rodzaju źródeł energii do systemu elektroenergetycznego (tzw. *Active Front End*) oraz niskostratne przekształtniki rezonansowe do systemów zasilania DC i bateryjnych. Systemy sterowania tych przekształtników są zrealizowane przy wykorzystaniu układów FPGA, co pozwala na implementację zaawansowanych algorytmów sterowania i przetwarzania sygnałów. Pierwsze egzemplarze przekształtników przeszły niedawno roczne testy pracy w środowisku przemysłowym. Projekty te, Kamil Kompa prezentował między innymi na jednej z największych, przemysłowych konferencji energoelektronicznych — „Power Electronics, Intelligent Motion, Power Quality”, PCIM 2009 w Norymbergii.

Za swoje osiągnięcia, Kamil Kompa otrzymał dwukrotnie (2008 i 2009) stypendium „Georgius Agricola” rządu niemieckiego. W 2009 roku otrzymał także stypendium doktoranckie Marszałka Województwa Mazowieckiego ze specjalnym wyróżnieniem za najlepsze prace naukowe w dziedzinie elektroniki.

Władza językiem angielskim i niemieckim. Zainteresowania: sporty, turystyka, biznes i ekonomia.

konarzewski

BOGUMIŁ KONARZEWSKI

Bogumił Konarzewski urodził się w 1967 roku w Legionowie. Szkołę podstawową (1982) i liceum ogólnokształcące (1986) ukończył w Nowym Dworze Mazowieckim. Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1991 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od czerwca 1991 roku jest zatrudniony jako nauczyciel akademicki w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, w Zakładzie Elektroniki Jądrowej i Medycznej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej w 1998 roku za rozprawę *Spektroskopowa metoda badań in vivo gęstości tkanek kostnych i stężeń ciężkich metali toksycznych w kościach* (dyscyplina: Elektronika, specjalność: Elektronika jądrowa i medyczna).

Jest współautorem 20 artykułów w czasopiśmie naukowych i ponad 30 wystąpień konferencyjnych. Brał udział w pracach naukowych związanych z zastosowaniem spektroskopii promieniowania X i gamma w badaniach *in vitro* i *in vivo* składu pierwiastkowego tkanek oraz gęstości kości, z wykorzystaniem metod radiograficznych do pomiaru gęstości kości i w systemach inspekcyjnych oraz biomedycznymi zastosowaniami dyfuzyjnej tomografii optycznej. Jako wykonawca uczestniczył w realizacji grantów Komitetu Badań Naukowych: *Metodyka i aparatura do badań in vitro i in vivo składu mineralnego i stężeń pierwiastków śladowych w tkankach* (PB 0752/95/93/04), *Optymalizacja sensorów obrazu do radiograficznych systemów obrazowania przeznaczonych do diagnozowania osteoporozy* (8T11E03319), *Nowe metody poprawy jakości obrazowania w zastosowaniach tomografii optycznej do badań anatomicznych i czynnościowych* (4 T11E 012 25) oraz grantu celowego *System wizualizacji i rejestracji wyników prześwietlania dużych obiektów wiązką promieniowania hamowania z akceleratora z przeznaczeniem do zastosowania w kontrolach granicznych* (6 ZR9 2005 C/6577).

Prowadził zajęcia dydaktyczne na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej — wykłady „Podstawy techniki mikroprocesorowej” (TMIK) i „Analiza danych pomiarowych w medycynie” (ADP) oraz laboratoria „Układy logiczne” (ULOGE), „Detekcja sygnałów biomedycznych i jądrowych” (DSBJ) oraz „Podstawy techniki mikroprocesorowej” (TMIK). Był opiekunem około 30 prac inżynierskich i magisterskich.

koperwas

JAKUB JANUSZ KOPERWAS

Jakub Koperwas urodził się 5 sierpnia 1980 roku w Tomaszowie Lubelskim. Tam w 1999 roku ukończył Liceum im. B. Głowackiego, a następnie rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 2003 roku ukończył studia inżynierskie, a następnie w 2004 roku magisterskie (uzyskując ocenę celującą). Do 2009 roku kontynuuje naukę jako doktorant w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej. W 2010 roku uzyskuje tytuł naukowy doktora nauk technicznych za pracę *Clustering Techniques of Leaf-labelled Trees and their Applications*. W tym samym roku obejmuje posadę asystenta w Instytucie Informatyki.

W badaniach naukowych zajmuje się głównie eksploracją danych strukturalizowanych ze szczególnym naciskiem na zastosowania w naukach biologicznych. W tym obszarze zainteresowań opublikował 5 prac, z czego 4 w seriach LNCS/LNAI, a jedna została wyróżniona za najlepszą pracę konferencji ICAN-NGA'07 „Best Young Researcher Paper Award in the area of Classification and Clustering”. W 2008 roku uzyskał nagrodę zespołową II stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej, za osiągnięcia naukowe w ramach prac w zespole profesora Krzysztofa Walczaka, który jest jego opiekunem naukowym.

Drugą gałęzią zainteresowań jest inżynieria oprogramowania. Jakub Koperwas jest wie-

loletnim trenerem i konsultantem w zakresie wytwarzania oprogramowania na platformie Java Enterprise Edition oraz bezpieczeństwa aplikacji. Posiada m.in. certyfikaty: Sun Certified Java Programmer, Sun Certified Web Component Developer, Sun Certified Business Component Developer. Przeprowadził wiele szkoleń i konsultacji dla największych firm światowych. Systemy przez niego współprojektowane pracują na rzecz największych instytucji finansowych.

Oprócz szkoleń prowadzi zajęcia laboratoryjne i projektowe ze studentami w ramach przedmiotów: „Inżynieria oprogramowania”, „Systemy operacyjne”, „Eksploracja danych tekstowych”.

Żonaty, ma jednego syna. Włada czynnie językiem angielskim. Zainteresowania: muzyka klasyczna, podróże.

Słowa kluczowe

- systemy informacyjne
- bioinformatyka
- eksploracja danych

k o s i ę

TOMASZ ANTONI KOSIĘ

Tomasz Antoni Kosię urodził się 19 listopada 1946 roku w Lublinie. Tam też ukończył Szkołę Podstawową nr 8 (1960) i Liceum Ogólnokształcące im. Jana Zamoyskiego (1964). W 1964 roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1970 roku uzyskał tytuł magistra inżyniera w zakresie elektroniki o specjalności radioelektronika. Od 1970 roku pracuje w Instytucie Radioelektroniki na Wydziale Elektroniki (obecnie Wydział Elektroniki i Technik Informatycznych), najpierw jako asystent stażysta, a potem jako asystent.

W 1978 roku uzyskał na Politechnice Warszawskiej stopień doktora nauk technicznych za wyróżnioną pracę *Metody oceny jakości transmisji w kanale radiowym*.

Od początku pracy naukowo-badawczej zajmował się problemami dotyczącymi radio-

komunikacji. W latach 1972–1975, uczestniczył w badaniach na rzecz wojska nad oceną jakości kanałów radiowych, głównie w zakresie fal krótkich. Praca obejmowała stworzenie metody wyboru kanału zapewniającego najlepszą transmisję na podstawie aktualnych pomiarów widma radiowego oraz wykonanie modelu odpowiedniej aparatury pomiarowej, sterowanej ówczesnymi mini-komputerami. Efekty pracy stały się przedmiotem patentu. W latach 1977–1982 uczestniczył w budowie automatycznego stanowiska do badania starzenia kwarcowych wzorców częstotliwości, przeznaczonego dla Instytutu Tele- i Radiotechnicznego w Warszawie. Brał także udział (1982–1988) w budowie (część odbiorcza) systemu dystrybucji czasu wzorcowego i transmisji danych na falach długich, przeznaczonego do krajowego systemu elektroenergetycznego. Był kierownikiem prac (1995–1997 i 2001–2003) dotyczących wdrożenia w PKP systemu GSM-R, we współpracy z Centrum Naukowo Technicznym Kolejnictwa (CNTK). W kolejnych latach uczestniczył lub kierował kilkoma pracami dotyczącymi modeli kanału radiowego, systemów ruchomych, w tym także projektowania radiowych sieci dostępowych. Był kierownikiem grantu Komitetu Badań Naukowych *Analiza i projekt systemu transmisji i przetwarzania danych mini-satelite* (2003–2004).

W latach 1992–1998 był koordynatorem i jednym z głównych wykonawców dwóch europejskich grantów w programie TEMPUS (wspomaganie Unii Europejskiej w rozwoju i unowocześnianiu dydaktyki). W wyniku tych grantów, w Instytucie Radioelektroniki powstało laboratorium programowanych układów logicznych i początki Laboratorium Radio-komunikacyjnego. Współpraca nawiązana w ramach TEMPUS-a jest kontynuowana.

Uczestniczył w przygotowaniu kilku grantów w ramach europejskich programów ramowych. W latach 2006–2010 Tomasz Kosię kierował europejskim grantem SAFESOT (*Smart Vehicles on Smart Road*), który miał na celu opracowanie nowych technologii i sys-

temów zwiększających bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Głównym osiągnięciem w tym programie było zbudowanie systemu względnej lokalizacji pojazdów opartego na nowej technologii ultraszerokopasmowej (UWB).

Działalność naukowa Tomasza Kosiły znalazła wyraz w przeszło 50 publikacjach jego autorstwa i współautorstwa.

W ramach działalności dydaktycznej T. Kosiło opracował i prowadził wiele wykładów z zakresu teorii sygnałów, teorii modulacji i detekcji, transmisji cyfrowej i radiokomunikacji. Brał udział w przygotowaniu laboratoriów studenckich z zakresu teorii sygnałów i radiokomunikacji. Uczestniczył w przygotowaniu i prowadzeniu studiów podyplomowych i tzw. kursów zamawianych dla instytucji zewnętrznych (Studium RADEM). Był opiekunem ponad 100 studenckich prac dyplomowych. Ostatnio prowadzi wykłady: „Pod-

stawy radiokomunikacji”, „Systemy radiokomunikacyjne”, „Cyfrowa transmisja sygnałów”.

Od 1981 roku jest Sekretarzem Naukowym Polskiego Komitetu Narodowego URSI (Międzynarodowa Naukowa Unia Radiowa). W latach 2001–2003 kierował Zakładem Radiokomunikacji w Instytucie Radioelektroniki. W latach 1994–1999 był koordynatorem programów nauczania na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych PW w klasie tematycznej *Radiokomunikacja*, w latach 2005–2008 był pełnomocnikiem Dziekana ds. wieczorowych studiów zawodowych o specjalności Radiokomunikacja i Techniki Multimedialne. Za działalność dydaktyczną i organizacyjną otrzymał m.in. zespołową Nagrodę Ministra Edukacji Narodowej i Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Jest żonaty, ma córkę.

K

kotarbińska-andrzejczyk

EWA KOTARBIŃSKA-
-ANDRZEJCZYK

Ewa Kotarbińska-Andrzejczyk urodziła się 7 lipca 1950 roku w Warszawie, gdzie ukończyła szkołę podstawową (1963) i Liceum Ogólnokształcące (1967). W latach 1968–1973 studiowała na Wydziale Elektroniki (obecnie Elektroniki i Technik Informatycznych) Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika (1973). Pracę zawodową podjęła w 1972 roku w Zakładzie Akustyki Środowiska Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie, gdzie kolejno pracowała na stanowisku laboranta, asystenta, starszego asystenta, adiunkta (1982). Stopień doktora nauk technicznych uzyskała w 1982 roku w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki za rozprawę *Skuteczność ekranów akustycznych w pomieszczeniach quasi-płaskich*. W 1984 roku została nauczycielem akademickim w Instytucie Radioelektroniki

na Wydziale Elektroniki, zatrudniona na stanowisku adiunkta.

Po przejściu na Politechnikę Warszawską opracowała 2 autorskie wykłady — „Akustyczna ochrona środowiska”, który prowadziła do 2000 roku dla studentów Wydziału Elektroniki oraz „Ochrona przed hałasem”, który prowadzi do chwili obecnej wraz z ćwiczeniami audytoryjnymi dla studentów Wydziału Inżynierii Środowiska (dawniej Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej) Politechniki Warszawskiej. Jest promotorem około trzydziestu prac dyplomowych.

W latach 1993–2007 była zatrudniona w Centralnym Instytucie Ochrony Pracy — Państwowym Instytucie Badawczym w Warszawie na stanowisku kierownika Pracowni Hałasu. W tym czasie była głównym wykonawcą kilkunastu projektów badawczych z zakresu indywidualnych ochron słuchu. Była członkiem zespołu, który otrzymał w 2000 roku srebrny medal na Międzynarodowej Wystawie Wynalazków, Nowej Techniki i Produktów w Genewie za opracowanie dźwiękowego adaptacyjnego sygnalizatora bezpieczeństwa oraz prestiżowy medal Międzynarodowej Fundacji na Rzecz Nauki w Brukseli za opracowanie ochronników słuchu z regulowanym tłumieniem.

Jest współautorką jednego rozdziału monografii *Bezpieczeństwo pracy i ergonomia*, wydanej przez Centralny Instytut Ochrony Pracy w 1998 roku. W latach 1996–2007 prowadziła wykłady „Hałas — wiadomości podstawowe” oraz „Ochronniki słuchu” na studiach podyplomowych „Bezpieczeństwo i Ochrona Człowieka w Środowisku Pracy” organizowanych przez Centralny Instytut Ochrony Pracy w Warszawie. Jest współautorką jednego patentu i jednego wzoru użytkowego.

Od 1996 roku prowadzi działalność normalizacyjną, jest przewodniczącą Podkomitetu Technicznego nr 6 ds. Ochron Słuchu KT 21, członkiem Komitetu Technicznego nr 21 ds. Środków Ochrony Indywidualnej Pracowników, ekspertem Europejskiego Ko-

K

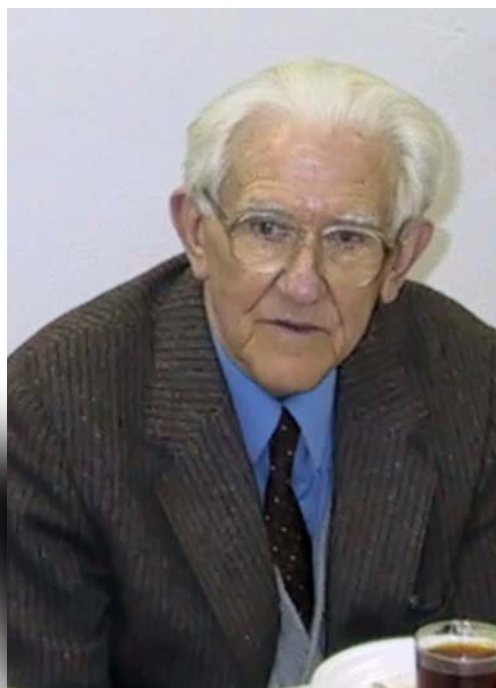
mitetu Technicznego CEN/TC 159 Hearing Protectors oraz członkiem Grupy Roboczej WG6 „Guidence Document for Hearing Protectors CEN/TC 159”.

Jest autorką lub współautorką około 50 artykułów (w czasopismach naukowych lub popularno naukowych) z zakresu ochrony przed hałasem i indywidualnych ochron słuchu. Od 1974 roku jest członkiem Polskiego Towarzystwa Akustycznego. W 2009 roku została odznaczona Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Posługuje się czynnie językiem angielskim oraz biernie językiem rosyjskim. Lubi kontakt z przyrodą, jazdę na nartach, spacer, turystykę.

k o t o ń s k i

MICHAŁ ZDZISŁAW KOTOŃSKI (1927–2004)

Michał Zdzisław Kotoński (używał tylko jednego imienia Zdzisław) urodził się 29 września 1927 roku we Włocławku, gdzie ukończył szkołę podstawową, a następnie Gimnazjum i Liceum Ziemi Kujawskiej. W 1947 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej.

Dyplom inżyniera łączności i magistra nauk technicznych uzyskał w czerwcu 1952 roku ze specjalności elektrotechnika medyczna na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Praca dyplomowa nosiła tytuł *Aparat rentgenowski do badań strukturalnych*.

W 1952 roku rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Radiologii, gdzie kolejno zajmował stanowiska starszego asy-

tenta (1957), adiunkta (1964), wykładowcy (1969) i starszego wykładowcy w Zakładzie Elektroniki Jądrowej Instytutu Radioelektroniki Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

Prowadził zajęcia dydaktyczne — wykłady, ćwiczenia, laboratoria, seminaria dyplomowe i pracownie problemowe z następujących przedmiotów: „Radiologia ogólna”, „Miernictwo radiologiczne”, „Technika stosowania izotopów”, „Spektrometria promieniowań jądrowych”, „Pomiary izotopowe”, „Ochrona radiologiczna”, „Aparatura jądrowa”.

Zdzisław Kotoński był autorem lub współautorem wielu prac publikowanych m.in. w „Zeszytach Naukowych PW” oraz w „Postęпах Techniki Jądrowej” dotyczących pomiarów promieniowania rentgenowskiego o małym natężeniu.

Efektem prowadzonych badań naukowych była praca doktorska *Analiza zniekształceń widma promieniowania o energii fotonów poniżej 1,5 MeV w spektrometrach scyntylicyjnych* (promotor profesor Cezary Pawłowski) i uzyskanie w 1966 roku stopnia doktora nauk technicznych.

W kolejnych latach Zdzisław Kotoński kontynuował prace badawcze i konstrukcyjne w dziedzinie spektrometrii scyntylicyjnej i aparatury jądrowej, również we współpracy ze Szkołą Główną Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie (pomiar do badania bioluminescencji) i Centralnym Laboratorium Ochrony Radiologicznej.

W trakcie pracy zawodowej w Politechnice Warszawskiej odbył następujące staże naukowe i zawodowe: staż dydaktyczny w Uniwersytecie Karola, Praga, 1958 (fizyka jądrowa), staż naukowy w Instytucie Metrologii (Dział Pomiarów Promieniowania Jonizującego), Leningrad, 1958, staż naukowy w Atominstytut der Osterreichischen Hochschulen, Wiedeń, 1970.

Zdzisław Kotoński był współtwórcą patentów: „Układ połączeń do eliminacji wpływu promieniowania kosmicznego na bieg własny liczników Geigera-Mullera” (1963), „Liczy-

nik Geigera-Mullera" (1965), „Licznik typu Geigera-Mullera" (1968) i „Urządzenie do pomiaru promieniowania jądrowego" (1970).

Za działalność naukowo-dydaktyczną otrzymał kilkanaście nagród i wyróżnień Rektora Politechniki Warszawskiej oraz nagrodę Państwowej Rady ds. Pokojowego Wykorzystania Energii Jądrowej (1963) i Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1978, 1981).

Zdzisław Kotoński otrzymał Złoty Krzyż Zasługi (1973) i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1983) oraz odznakę „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej" (1981).

Zdzisław Kotoński władał językiem niemieckim, biernie znał rosyjski i angielski. Interesował się historią II wojny światowej i fotografią.

Zdzisław Kotoński przez całe swoje życie zawodowe był związany z Politechniką Warszawską, w 1987 roku przeszedł na emeryturę, przez pewien czas prowadził jeszcze zajęcia dydaktyczne w Instytucie Radioelektroniki.

Zmarł 17 lutego 2004 roku w Warszawie.

K

k o t u l s k i

ZBIGNIEW KOTULSKI

Zbigniew Kotulski urodził się 17 lutego 1955 roku w Ostródzie. W 1970 roku ukończył Szkołę Podstawową nr 15 im. Wojciecha Kętrzyńskiego w Olsztynie, a w 1974 roku I Liceum Ogólnokształcące im. Adama Mickiewicza. W 1979 roku ukończył Wydział Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej, uzyskując tytuł zawodowy magistra inżyniera podstawowych problemów techniki o specjalności matematyka stosowana. W tym samym roku rozpoczął studia doktoranckie w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie, a w 1982 roku został w nim zatrudniony na stanowisku starszego asystenta. W 1984 roku obronił rozprawę doktorską w dyscyplinie naukowej mechanika i został zatrudniony w IPPT PAN na stanowisku adiunkta. W 1994 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie naukowej mechanika w IPPT PAN i awansował na stanowisko docenta. Tytuł naukowy profesora nauk technicznych uzyskał w 2008 roku i w tym samym roku uzyskał w IPPT PAN stanowisko profesora (profesora zwyczajnego). W 2003 roku został zatrudniony w Zakładzie Teleinformatyki i Telekomunikacji w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej na stanowisku adiunkta, a od 2004 roku — profesora nadzwyczajnego. Kieruje tam Zespołem Bezpieczeństwa Informacji.

Prace naukową Zbigniew Kotulski rozpoczął jeszcze na studiach. Wyniki przedstawione w pracy magisterskiej *Gaussowskość w stochastycznych równaniach różniczkowych* napisanej pod kierunkiem profesora

Kazimierza Sobczyka, zostały opublikowane w „Journal of Statistical Physics”, a praca uzyskała II nagrodę w ogólnopolskim konkursie im. S. Kaliskiego. W czasie studiów doktoranckich Zbigniew Kotulski kontynuował badania w dziedzinie zastosowań stochastycznych równań różniczkowych w problemach falowych (temat rozprawy doktorskiej: *Funkcjonały charakterystyczne stochastycznych procesów falowych*). Jego dalsze prace badawcze dotyczyły również problemów stochastycznych w mechanice i fizyce. Po pobycie w latach 1988–1990 na stypendium Fundacji Alexandra von Humboldta w Institut für Angewandte Mathematik, Universität Heidelberg w Niemczech przygotował rozprawę habilitacyjną *Analiza fal w stochastycznych ośrodkach warstwowych metodą macierzy przejścia*. Po ukończeniu rozprawy doktorskiej, obok dotychczasowych prac w dziedzinie metod stochastycznych, zajął się badaniami z dziedziny informatyki, w szczególności zarządzania informacją w przedsiębiorstwie. Najważniejszą problematyką podjętą w tym okresie było wykorzystanie chaotycznych dyskretnych układów dynamicznych do szyfrowania wiadomości. Metoda ta, dzisiaj już powszechnie stosowana i szeroko badana, stawiała wówczas pierwsze kroki, dlatego też uzyskane przez Zbigniewa Kotulskiego i współautorów wyniki zostały zauważone przez innych autorów i były rozwijane.

Tematyka związana z bezpieczeństwem informacji jest obecnie głównym polem zainteresowań naukowych Zbigniewa Kotulskiego. Oprócz pracy nad konstrukcją nowych

algorytmów kryptograficznych (także z wykorzystaniem sieci neuronowych), zajmuje się on badaniami w zakresie protokołów kryptograficznych, bezpiecznych agentów mobilnych, sieci ad hoc, sieci sensorycznych itd. Zakres tematyczny tych badań związany jest głównie z tematami prac doktorskich prowadzonych pod jego kierunkiem. Ciekawe wyniki powstały we współpracy z K. Kuleszą (schematy podziału sekretu na grafach), A. Zwierko (bezpieczeństwo agentów mobilnych i systemy anonimowego uwierzytelnienia), B. Księżopolskim (opracowanie modeli skalowalnego bezpieczeństwa) i P. Kotlarzem (realizacja algorytmów kryptograficznych za pomocą sieci neuronowych). Ostatnie zainteresowania naukowe dotyczą wzbogacenia kryptograficznych systemów bezpieczeństwa w środowisku mobilnym i rozproszonym o elementy analizy ryzyka i systemy reputacyjne, czyli efektywne metody unikania zagrożeń. Temu tematowi poświęcone są prace na temat anonimowego rutingu w sieciach *ad-hoc* (z T. Ciszkowski). Badane metody znajdują również zastosowanie do poprawienia bezpieczeństwa i niezawodności obiektów mechanicznych, takich jak rozległe konstrukcje i systemy monitoringu środowiska wykorzystujące bezprzewodowe sieci sensoryczne (prace z I. Dunajewskim).

Zbigniew Kotulski jest współautorem 5 monografii (w wydawnictwach PWN, WNT, Lastran — USA, BEL-Studio, Springer Verlag), współedytorem 2 książek i 2 zeszytów czasopism. Najnowszą książką jest (współautor — W. Szczepiński) *Error Analysis with Application in Engineering* (Springer, 2010). Jest autorem 60 artykułów w czasopismach naukowych, m.in. w: „J. Statistical Physics”, „Physica A”, „Rep. Math. Phys.”, „SIAM J. Appl. Mathematics”, „Acta Mechanica”, „Eur. J. Mech.”, „J. of Sound and Vibration”, „Open Systems & Information Dynamics”, „Ingenieur Archiv”, „Arch. Mech.”, „ZAMM”, „PAMM”, „Engng. Transactions”, „Annalen der Physik”, „Int. J. of Bifurcation and Chaos”, „Computers & Security”, „Electronic Notes in Theoretical Computer Science”, „Journal of Zhejiang University — Science A”, „Int. J. of Network Security”, „Information Processing Letters”, „Probabilistic Engng. Mechanics”, „Telecommunication Systems”, „Pomiary—Automatyka—Kontrola”, „Przegląd Telekomunikacyjny”. Ponadto, jest autorem lub współautorem 5 prac w Springer LNCS, 6 w materiałach konferencji IEEE (IEEEExplore), 27 rozdziałach w książkach wydanych przez, m.in.: Sprin-

ger, Kluwer, IDEA Group, IASTED Acta Press, WNT. Jest także autorem 41 opublikowanych pełnych tekstów referatów konferencyjnych i 7 tomów w piśmie „Prace IPPT-IFTR Reports”.

Zbigniew Kotulski był kierownikiem 4 projektów badawczych KBN i głównym wykonawcą w 4 projektach. Uczestniczył w pracach projektów Euro-NGI i jego kontynuacji (Euro-FGI i Euro-NF). W ramach tych projektów kierował projektem *SecMon Design and Evaluation of End-to-End Quality and Security Monitoring System* i uczestniczył w projekcie *QoEWeb Quality of Experience and User Behaviour Modelling for Web Traffic*. Ponadto brał udział w projekcie europejskim NEST-IDEA w 6. FP i w projekcie SophiaEuropa, grantie międzynarodowym finansowanym przez Metanexus Institute z USA.

Zbigniew Kotulski jest promotorem 8 ukończonych prac doktorskich. Był recenzentem 14 prac doktorskich, w tym jednej dla Uniwersytetu Kairskiego.

Opracował i prowadził szereg wykładów dla studentów i doktorantów. W Studium Doktoranckim IPPT PAN w latach 2000–2004 miał semestralne wykłady: „Rachunek prawdopodobieństwa w technice”, „Wprowadzenie do procesów stochastycznych”, „Stochastyczne równania różniczkowe w zastosowaniach technicznych”, „Wprowadzenie do rachunku prawdopodobieństwa”, „Rachunek prawdopodobieństwa i statystyka matematyczna”. W Polsko-Japońskiej Wyższej Szkole Technik Komputerowych w latach 2001–2006 prowadził wykłady: „Wstęp do kryptografii” i „Matematyka i modelowanie”. Od 2003 roku prowadzi na Wydziale Elektroniki i Techniki Informacyjnych wykład „Protokoły kryptograficzne”, a od 2005 roku — „Podstawy teoretyczne kryptografii i ochrony informacji A”. Jest promotorem 60 prac magisterskich i inżynierskich.

Uczestniczył w wielu konferencjach naukowych. Był członkiem komitetów programowych i organizacyjnych kilkunastu konferencji międzynarodowych i organizatorem kilku konferencji i sesji naukowych w ramach konferencji. Był recenzentem wielu prac do czasopism naukowych, m.in.: „Archives of Mechanics”, „Archives of Acoustics”, „Acta Physica Polonica A”, „European Journal of Mechanics A”, „Engineering Transactions”, „Journal of Technical Physics”, „Ingenieur Archiv”, „Mechanika Teoretyczna i Stosowana”, „Journal of Thermal Stresses”, „Acta Mechanica”, „Matematyka Stosowana”, „Annales of Probability”, „Journal of Sound and Vibration”, „International Journal of Network

K

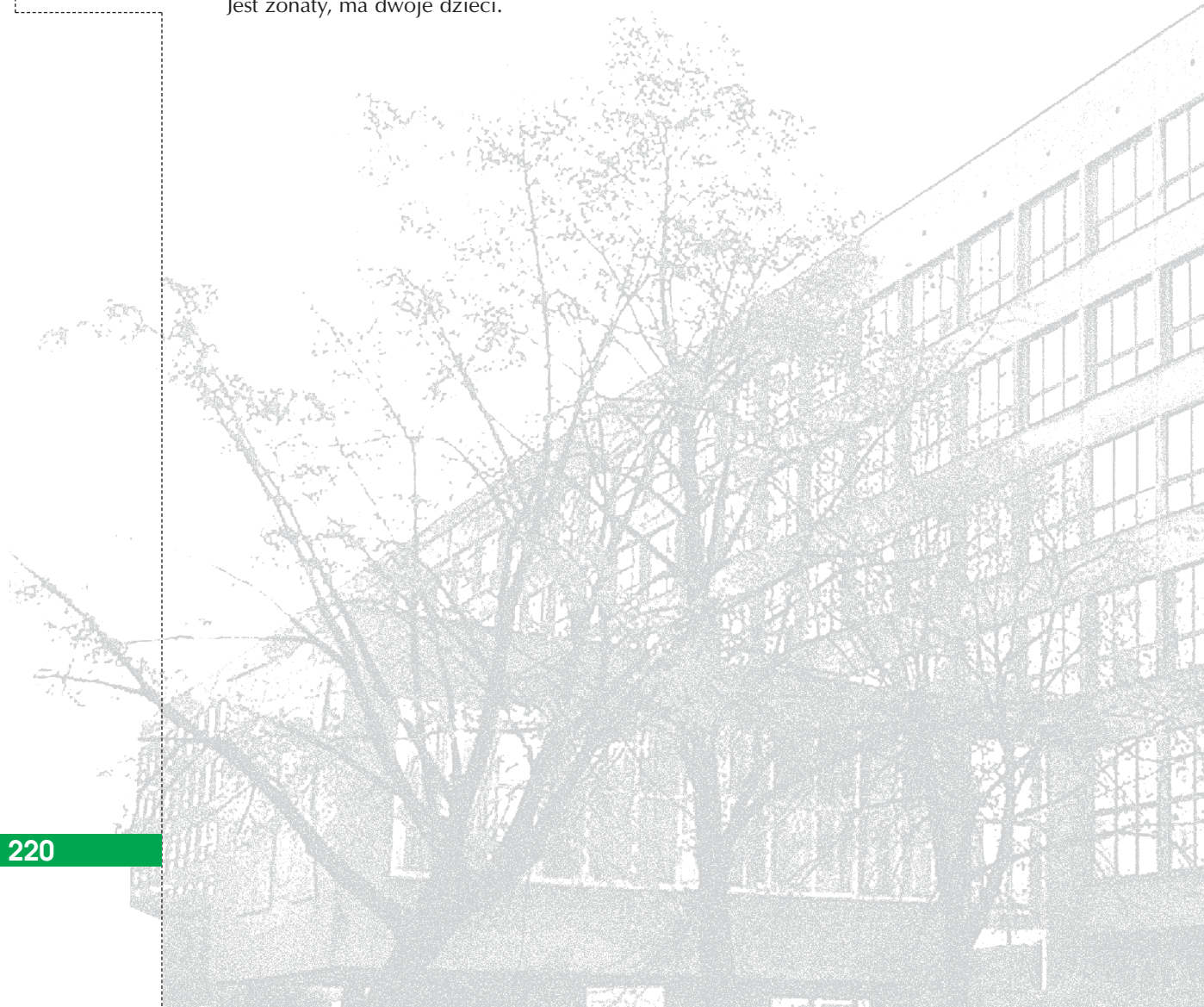

K

Security”, „Journal of Theoretical Computer Sciences”, „IEEE Trans. of Circuits and Systems II”, „IEEE Transactions on Computers”, „IEEE Communications Surveys & Tutorials”, „Advances in Applied Probability”, „Indian Journal of Engineering & Materials Sciences”, „International Journal of Computers and Applications”, „IET Signal Processing”, „International Journal of Computer Mathematics”, „European Transactions on Telecommunications”, „Turkish Journal of Electrical Engineering & Computer Sciences”, „Bulletin of the Polish Academy of Sciences”, „CAMES” oraz recenzji prac konferencyjnych, np.: CNIS 2005, 2006, 2007, SPECTS 2010, CIS 2010, SBIS 2010.

Zbigniew Kotulski jest redaktorem naczelnym pisma „Prace IPPT — IFTR Reports” (od 2005 roku). Jest członkiem organizacji naukowych: GAMM, Polskie Towarzystwo Matematyczne, Societas Humboldtiana Polonorum, European Complex Systems Society — od 2004 (członek założyciel). Jest członkiem Rady Naukowej IPPT PAN (od 1990 roku) i Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych (od 2003 roku).

Jest żonaty, ma dwoje dzieci.

k o w a l s k i

**KRZYSZTOF
FRANCISZEK
KOWALSKI**

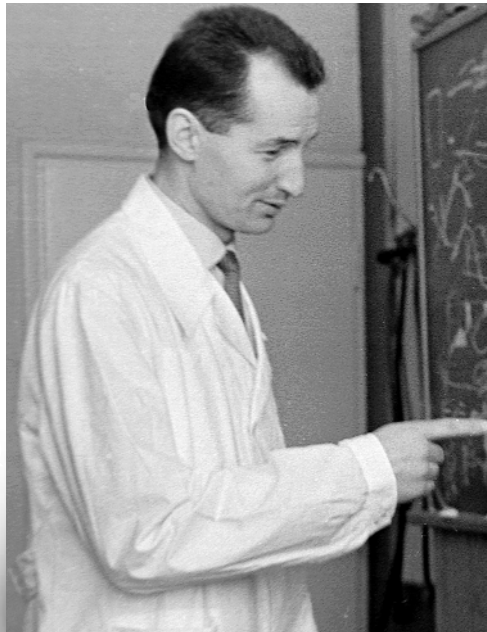
Krzysztof Franciszek Kowalski urodził się 10 lipca 1931 roku w Płocku.

Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1956 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej.

Pracę zawodową rozpoczął w 1957 roku w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych, w 1966 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych po obronie rozprawy *Eksperymentalne metody badania nieperiodycznych struktur opóźniających z diodą tunelową* przygotowanej pod opieką promotorską profesora Stanisława Ryżki. Od 1970 roku do przejścia na emeryturę w 1996 roku pracował w Zakładzie Techniki Mikrofalowej Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, przez wiele lat kierując Pracownią Mikrofalowych Systemów Pomiarowych. W latach 1972–1981 pełnił obowiązki kierownika tego Zakładu. Działalność dydaktyczną, badawczą i organizacyjną na Wydziale kontynuował w latach 1996–2001.

Działalność badawcza Krzysztofa Kowalskiego związana była od początku z mikrofalami, początkowo — jeszcze w latach 50. ubiegłego wieku — prace te dotyczyły generatorów lampowych, wzmacniaczy, i przewodnic falowych (głównie falowodów). Już wtedy krystalizowały się jego zainteresowania technikami pomiarowymi elementów i układów mikrofalowych.

Większość prac badawczych i wdrożeniowych jest związana z produkcją, po-

miarami i zastosowaniami nowoopracowywanych mikrofalowych przyrządów półprzewodnikowych. Jego dorobek to nie tylko liczne publikacje, ale przede wszystkim opracowania nowych urządzeń stosowanych w gospodarce i w obronności. W ramach współpracy z Naukowo-Produkcyjnym Centrum Półprzewodników prowadził w latach 70. i 80. badania, które przyczyniły się do rozwoju produkcji półprzewodnikowych przyrządów mikrofalowych w naszym kraju. Ważnym obszarem działania Krzysztofa Kowalskiego były nowe metody pomiarowe i specjalistyczna aparatura pomiarowa. Dzięki jego pracom powstawały unikatowe urządzenia do pomiarów właściwości diod i tranzystorów mikrofalowych. Została skonstruowana i wdrożona do stosowania w CEMI seria mierników m.in. do pomiaru wzmocnienia mocy i częstotliwości granicznej tranzystorów mikrofalowych, badania właściwości termicznych różnych półprzewodnikowych przyrządów mikrofalowych, do pomiaru parametrów diod Gunna oraz modulacji skrośnej

K

diod PIN i tranzystorów UHF. Wiele z tych rozwiązań zostało opatentowanych.

W latach 80. i 90. prowadził również prace na rzecz obronności kraju, współpracując w latach 80. z Instytutem Technicznym Wojsk Lotniczych, a w latach 90. z Wojskowym Instytutem Technicznym Uzbrojenia.

Działalność dydaktyczna Krzysztofa Kowalskiego również koncentrowała się na zagadnieniach techniki mikrofalowej. Opracował i prowadził m.in. wykłady z następujących przedmiotów: „Technika mikrofalowa”, „Podstawy techniki mikrofalowej”, „Podstawy techniki w.cz.” oraz „Problemy teorii pola i techniki mikrofalowej”.

Krzysztof Kowalski był animatorem nowych form kształcenia na naszym Wydziale. W latach 1984–2001 był kierownikiem Studiów Podyplomowych — Radiokomunikacja. Dzięki jego inicjatywom i koncepcji programowej Studia Podyplomowe przeżywały wtedy swój najlepszy okres — co roku uczestniczyło w nich kilkudziesięciu (a niekiedy ponad 100) słuchaczy.

W 1996 roku podjął się zadania odnowienia, a w zasadzie zorganizowania od nowa, Wieczorowych Studiów Zawodowych o specjalności Radiokomunikacja. Studia prowadzone są do dzisiaj, Krzysztof Kowalski był do 2001 roku ich kierownikiem (pełnomocnikiem Dziekana Wydziału Elektroniki i Techniki Informatycznych), w tym okresie przygotował również do uruchomienia Wieczorowe Uzupełniające Studia Magisterskie tej samej specjalności (działają od 2002 roku).

Za działalność naukową i dydaktyczną był wielokrotnie nagradzany przez Rektora Politechniki Warszawskiej, w 1999 roku otrzymał Nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (dydaktyczną) za wkład w rozwój kształcenia ustawicznego na naszym Wydziale.

Został odznaczony m.in. Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju”.

kozakiewicz

ADAM KOZAKIEWICZ

Adam Kozakiewicz urodził się w Warszawie 6 czerwca 1978 roku. Po kilku latach spędzonych w Puławach powrócił z rodziną do Warszawy. Tu ukończył szkołę podstawową. W 1996 roku otrzymał maturę w Liceum Ogólnokształcącym im. Johanna Wolfganga Goethego, po czym wstąpił na Wydział Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, z którym związany jest do dziś. W 2001 roku ukończył (z wyróżnieniem) studia, koncentrując się na zagadnieniach optymalizacji nieliniowej i otrzymując tytuł magistra inżyniera, po czym rozpoczął pod kierownictwem profesora Krzysztofa Malinowskiego studia doktoranckie w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej, zakończone uzyskaniem w 2008 roku stopnia naukowego doktora nauk technicznych w specjalności Telekomunikacja. Badania w ramach doktoratu realizował jako beneficjent subwencji Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej przyznanej promotorowi. Rozprawa doktorska *Effective Bandwidth Theory for Pricing and QoS Control of Computer Networks* (w języku angielskim) koncentrowała się na zagadnieniach modelowania ruchu w sieciach telekomunikacyjnych, ale zainteresowania autora nie ograniczały się do tej dziedziny. Rozwijał także swoją wiedzę w dziedzinie obliczeń równoległych i rozproszonych, a w szczególności technologii gridowych, co zaowocowało kilkoma publikacjami.

Od 2006 roku rozpoczął pracę na stanowisku asystenta (a po uzyskaniu doktoratu — adiunkta) w Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej (NASK) oraz — w niepełnym wymiarze czasu pracy — w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej, rozszerzając krąg swoich zainteresowań na zagadnienia bezpieczeństwa informatycznego, która to tematyka jest

obecnie głównym tematem jego badań. W obu tych miejscach zatrudniony jest do dziś. Od końca 2009 roku pełni funkcję kierownika Zespołu Metod Bezpieczeństwa Sieci i Informatyki w Pionie Naukowym NASK. W tym czasie brał udział w kilku krajowych i europejskich projektach badawczych z dziedziny bezpieczeństwa.

Wykaz jego publikacji obejmuje ponad 30 pozycji, w tym 5 artykułów w czasopiśmie naukowych, dwa podręczniki multimedialne dla studiów na odległość — *Architektury i technologie systemów internetowych* i *Obliczenia rozproszone w klastrach i gridach* oraz rozdział pt. *Symulacyjna analiza zagrożeń dla infrastruktury teleinformatycznej* w książce *Modele zagrożeń aglomeracji miejskiej wraz z systemem zarządzania kryzysowego na przykładzie miasta stołecznego Warszawy* wydanej w 2009 roku przez Wydawnictwo Wojskowej Akademii Technicznej, a także liczne wystąpienia na konferencjach krajowych i zagranicznych.

kozłowski

ZDZISŁAW KOZŁOWSKI (1930–2007)

Zdzisław Kozłowski urodził się 22 czerwca 1930 roku.

Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1959 roku. Pracę na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej podjął jeszcze w czasie studiów w 1957 roku. Pracował pierwotnie w Katedrze Telewizji, następnie w Katedrze Urządzeń Radiowych i Telewizyjnych, a od 1970 roku — w Zakładzie Telewizji Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, kolejno na stanowiskach młodszego asystenta, asystenta i starszego asystenta. W 1971 roku uzyskał stopień doktora inżyniera nauk technicznych na podstawie rozprawy doktorskiej *Badanie systemów synchronizacji niezależnej w telewizji*, której promotorem był profesor Stefan Hahn. W latach 1972–1995

pracował na stanowisku adiunkta, kierując przez wiele lat Pracownią Podstaw Telewizji. Dwukrotnie — w latach 1976–1981 i 1986–1988 — pełnił również obowiązki kierownika Zakładu Telewizji. W latach 1995–1999, po przejściu na emeryturę, był zatrudniony na stanowisku starszego wykładowcy.

Działalność badawcza Zdzisława Kozłowskiego od początku związana była z techniką telewizyjną, początkowo z zagadnieniami synchronizacji sygnałów pochodzących z różnych źródeł (w warunkach studia i ośrodka nadawczego). Już od lat 60. ubiegłego wieku prowadził prace z zakresu telewizji kolorowej, koncentrując się na badaniach zniekształceń barwnych występujących podczas procesu analizy i syntezy wizyjnej. W latach 70. kierował opracowaniem wielokrotnego łącza transmisyjnego w torze kamerowym telewizji barwnej, a w latach 80. prowadził badania dotyczące przesyłania informacji dodatkowych w sygnale telewizji analogowej, transmisji danych w wizyjnym kanale satelitarnym oraz syntezy cyfrowych obrazów telewizyjnych o programowanej treści optycznej. Z tego okresu pochodzą także pierwsze badania dotyczące wybranych zagadnień telewizji wysokiej rozdzielczości (HDTV).

Jego dorobek to nie tylko kilkadziesiąt publikacji, ale przede wszystkim opracowania nowych przyrządów i urządzeń telewizyjnych, w znacznej części wdrożone do seryjnej produkcji i stosowanie w studiach Telewizji Polskiej. Do tych urządzeń należały m.in.: przystawka secamskopowa do oscyloskopu telewizyjnego, matryca kolorymetryczna do korekcji błędów w warunkach studyjnych) oraz selektor linii (1977) wdrożony do produkcji i nagrodzony przez ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Działalność dydaktyczna Zdzisława Kozłowskiego również koncentrowała się na zagadnieniach telewizyjnych. Opracował i prowadził m.in. wykłady z następujących przedmiotów: „Podstawy telewizji”, „Urządzenia radiowe i telewizyjne”, „Wybrane problemy telewizji”, „Telewizyjne systemy cyfrowe”

K

i „Telewizyjne urządzenia studyjne”. Przez wiele lat był kierownikiem Laboratorium Telewizji i Laboratorium Systemów Radiotechnicznych „B”. Zdzisław Kozłowski był współautorem skryptu *Laboratorium systemów radiotechnicznych „B”* (1973).

Pod jego kierunkiem powstało ponad 120 prac dyplomowych, w latach 1975–1977 był opiekunem Studenckiego Koła Naukowego. Był także jednym z twórców Studium Poddyplomowego Telewizji i członkiem jego Rady Programowej.

W latach 1996–1999 pełnił funkcję przewodniczącego Polskiej Grupy Roboczej Komitetu „New Systems and Services” Europejskiej Unii Nadawców (EBU).

Za działalność naukową i dydaktyczną Zdzisław Kozłowski otrzymał Nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1969, 1976) oraz liczne nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej. W 1982 roku został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

Zmarł 16 lutego 2007 roku w Warszawie.

kraśniewski

ANDRZEJ KRAŚNIEWSKI

Andrzej Kraśniewski urodził się 8 stycznia 1952 roku w Milanówku. Studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej ukończył w 1974 roku, otrzymując dyplom magistra inżyniera elektronika ze specjalnością Automatyka. Tam także uzyskał stopień doktora (1983) oraz doktora habilitowanego (1989). W 2006 roku otrzymał tytuł naukowy profesora. Od 1974 roku jest zatrudniony w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej, od 1995 roku — na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Przez wiele lat współpracował z Department of Electrical Engineering, University of Rochester (USA), gdzie w latach 1983–1985 przebywał na stażu dydaktyczno-naukowym, a w latach 1990–1992 był zatrudniony jako *visiting associate professor*.

Zainteresowania naukowe Andrzeja Kraśniewskiego dotyczyły początkowo zagadnień sterowania ruchem w sieciach telekomunikacyjnych.

Z czasem tematyka jego badań zaczęła ewoluować w kierunku projektowania systemów cyfrowych tolerujących uszkodzenia oraz projektowania łatwo testowalnych i samotestowalnych układów VLSI. Opracował m.in. — wspólnie ze Sławomirem Pilarskim — metodę samotestowania tych układów, znaną pod nazwą pierścienia testującego (*Circular Self-Test Path*). Metoda ta, opisana po raz pierwszy w referacie przedstawionym na ACM/IEEE Design Automation Conference (Miami, 1987), została uznana przez czasopismo „IEEE Design & Test of Computers” za najważniejsze osiągnięcie w dziedzinie testowania w latach 1987–1988. W połowie lat dziewięćdziesiątych przedmiotem jego zainteresowania stała się wiarygodność systemów zawierających złożone układy programowalne FPGA/CPLD. Zaproponował m.in. nową metodę testowania tego typu układów (testowanie aplikacyjne), która umożliwia w szczególności skuteczne wykrywanie uszkodzeń opóźnieniowych. Opracował także zestaw technik detekcji uszkodzeń występujących podczas normalnej pracy systemów zrealizowanych z wykorzystaniem układów programowalnych. Za referat dotyczący jednej z tych technik uzyskał „Best Paper Award” na IEEE Workshop on Design and Diagnostics of Electronics Circuits and Systems w 2008 roku.

Andrzej Kraśniewski jest autorem lub współautorem ponad 120 publikacji naukowych w szeroko rozumianej dziedzinie projektowania i testowania układów i systemów (elektronicznych, komputerowych, telekomunikacyjnych), w tym ponad 80 publikacji zamieszczonych w wydawnictwach zagranicznych (artykuły w czasopismach „IEEE Trans. on CAD of Integrated Circuits and Systems”, „IEEE Trans. on Applied Superconductivity”, „Journal of System Architecture”, „Int. Journal of Computer Systems Science & Engineering”, „Microprocessors and Microsystems”; rozdziały w książkach wydanych przez Ablex Publishing Corp., Pergamon — Elsevier Science, Springer Verlag, Chapman and Hall).

Słowa kluczowe

- układy i systemy cyfrowe
- projektowanie
- testowanie
- szkolnictwo wyższe
- kształcenie inżynierów

K

Andrzej Kraśniewski był członkiem komitetów sterujących i komitetów programowych około 30 międzynarodowych konferencji naukowych (w tym 4 konferencji w 2010 roku), recenzował artykuły dla wielu czasopism (w tym 5 czasopism wydawanych przez IEEE). Był także recenzentem wniosków o zatrudnienie na stanowisku profesora skierowanych do zaopiniowania przez 5 uczelni w USA i Kanadzie. Jest członkiem (*senior member*) IEEE (USA) oraz członkiem (*fellow*) Institution of Electrical Engineers — obecnie Institution of Engineering and Technology (UK).

W ramach działalności dydaktycznej Andrzej Kraśniewski opracował kilkanaście przedmiotów prowadzonych na macierzystym Wydziale, dotyczących projektowania i testowania układów i systemów cyfrowych, a także przedmioty kształtujące umiejętności w zakresie technik komunikowania się. Ponadto prowadził cztery przedmioty w University of Rochester (za prowadzenie przedmiotu „Computer Systems I” uzyskał według ocen studentów czwarty wynik w Department of Electrical Engineering). Za osiągnięcia w pracy dydaktycznej otrzymał Medal Komisji Edukacji Narodowej (1999). Został także nagrodzony przez studentów w konkursie „Złotej Kredy” (2005).

W latach 1993–1999 Andrzej Kraśniewski był prodziekanem ds. organizacji Wydziału, odpowiedzialnym za wdrożenie systemu studiów trzystopniowych, a od 1999 roku pełni funkcję kierownika Studiów Doktoranckich, stale udoskonalając funkcjonujący na Wydziale model kształcenia doktorantów (model ten stał się wzorem dla rozwiązań przyjętych w Politechnice Warszawskiej, a także w innych uczelniach). W 2010 roku otrzymał nagrodę indywidualną I stopnia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego „za wdrożenie i upowszechnienie nowatorskich rozwiązań podnoszących standardy kształcenia na studiach doktoranckich oraz ich promocję na forum międzynarodowym”.

Andrzej Kraśniewski jest od wielu lat zaangażowany w działalność organizacyjną na poziomie Uczelni. Był członkiem komisji senackich: Komisji ds. Organizacji Uczelni (1996–1999, pełnił funkcję sekretarza Komisji), Komisji ds. Kształcenia (1996–1999, 2002–2005), Komisji ds. Współpracy z Zagranicą (2005–2008). Od 2005 roku pełni funkcję pełnomocnika Rektora ds. wdrażania Procesu Bolońskiego; jest ponadto członkiem Uczelnianej Rady ds. Jakości Kształcenia oraz Rady Programowej Centrum Studiów Zaawansowanych. Od lutego 2010 roku bierze

udział w opracowywaniu Strategii rozwoju Politechniki Warszawskiej.

Andrzej Kraśniewski jest cenionym w kraju i za granicą ekspertem w zakresie kształcenia inżynierów i ogólnych zagadnień szkolnictwa wyższego. Jest autorem lub współautorem około 55 publikacji poświęconych problematyce szkolnictwa wyższego — artykułów (m.in. w czasopismach „IEEE Trans. on Education” i „Higher Education in Europe”), rozdziałów w książkach (m.in. *EUA Bologna Handbook*) i referatów opublikowanych w materiałach konferencji (w większości międzynarodowych). Jest jednym z autorów opracowania *Strategia rozwoju szkolnictwa wyższego: 2010–2020 — projekt srodlowiskowy*, przyjętego jako podstawa do opracowania rządowej strategii rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce. Obecnie jest — na podstawie nominacji Ministra — członkiem Zespołu Ekspertów Bolońskich, członkiem Grupy Roboczej ds. Krajowych Ram Kwalifikacji w obszarze szkolnictwa wyższego oraz przewodniczącym zespołu ds. opracowania efektów kształcenia dla obszaru studiów technicznych. Od 1999 roku pełni obowiązki Sekretarza Generalnego Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich.

Działalność ekspercka Andrzeja Kraśniewskiego za granicą związana jest głównie z projektami realizowanymi przez European University Association (EUA) — stowarzyszenie będące głównym partnerem Komisji Europejskiej w kształtowaniu polityki w zakresie szkolnictwa wyższego. Jest on obecnie członkiem Steering Committee projektu *Autonomy Scorecard* oraz członkiem Advisory Board projektu *Accountable Research Environments for Doctoral Education*. W sierpniu 2010 roku uczestniczył w spotkaniu kilkunastu osób zaproszonych na dyskusję (*brainstorming*) na temat pożądanych kierunków rozwoju EUA.

W ramach działalności akademickiej przebywał w ponad 60 uczelniach zagranicznych w 20 krajach, w niektórych z nich — kilkakrotnie.

k r u k

TOMASZ JORDAN KRUK

Tomasz Jordan Kruk urodził się w Olsztynie 25 marca 1971 roku. W latach 1989–1994 studiował na Wydziale Elektroniki, Informatyki i Telekomunikacji Politechniki Gdańskiej, gdzie obronił pracę magisterską i uzyskał tytuł magistra inżyniera. W 1994 roku rozpoczął studia doktoranckie w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1999 roku obroną rozprawy *Komunikacja międzyprocesowa w rozproszonych systemach operacyjnych* i uzyskaniem stopnia doktora nauk technicznych w dyscyplinie informatyka.

Od 1999 roku jest zatrudniony w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej na stanowisku adiunkta. Doświadczony dydaktyk, prowadził m.in. zajęcia polsko- i anglojęzyczne dotyczące systemów operacyjnych, systemów rozproszonych, bezpieczeństwa

informacji, sieci komputerowych, inżynierii oprogramowania — w tym autorski wykład „Rozproszone systemy operacyjne”. Kierownik blisko 40 prac dyplomowych.

Na Politechnikę Warszawską poza Instytutem Automatyki i Informatyki Stosowanej współpracował m.in. z Centralnym Ośrodkiem Informatyki Politechniki Warszawskiej (administracja uczelnianych komputerów dużej mocy, 1994–2000) oraz z Wydziałem Matematyki i Nauk Informacyjnych Politechniki Warszawskiej (prowadzenie wykładów oraz administracja wydziałowych serwerów, 1998–2008).

Poza Politechniką Warszawską w latach dziewięćdziesiątych był członkiem zespołu redakcyjnego czasopism „UnixForum” i „NetForum”. W latach 2001–2008 pracował jako adiunkt w Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej, gdzie od 2006 roku był kierownikiem Zespołu Metod Bezpieczeństwa Sieci i Informacji. W 2009 roku został powołany na stanowisko zastępcy dyrektora Centrum Projektów Informatycznych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Od 2010 roku jest dyrektorem operacyjnym Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej.

Uczestniczył w wielu projektach badawczych oraz wdrożeniowych, w tym realizowanych na potrzeby polskiej administracji państwowej oraz krajów członkowskich Unii Europejskiej. Od 2010 jest członkiem Komitetu Sterującego do spraw badań naukowych i prac rozwojowych w obszarze bezpieczeństwa i obronności państwa Narodowego Centrum Badań i Rozwoju. Tomasz Kruk jest ekspertem w zakresie bezpieczeństwa informacji i rozproszonych systemów informatycznych.

Jest żonaty, ma syna.

krupka

JERZY KRUPKA

Jerzy Krupka jest absolwentem Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1973 roku uzyskał dyplom magisterski (z wyróżnieniem), w 1977 roku — stopień doktora (z wyróżnieniem), a w 1989 roku — doktora habilitowanego. Tytuł profesora otrzymał w 2009 roku.

W Politechnice Warszawskiej jest zatrudniony od 1 listopada 1973 roku (od 1 grudnia 1999 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego). Jego specjalnością naukową jest teoria i technika mikrofalowa.

Jerzy Krupka jest autorem 6 rozdziałów w książkach i encyklopediach (wydanych przez Academic Press, Wiley, WNT, WPW), 100 artykułów w czasopismach zagranicznych umieszczonych na liście filadelfijskiej, 10 artykułów w czasopismach krajowych (m.in. „Electron Technology”, „Metrologia i Systemy Pomiarowe”, „Elektronika”), 150 referatów na konferencjach międzynarodowych, 3 patentów i 40 raportów technicznych. Jego prace były ponad 1600 razy cytowane (według SCI).

Jerzy Krupka uczestniczył w 20 seminariach (w tym *invited papers* oraz *workshop'y*) w 12 ośrodkach zagranicznych — NIST (USA), University of Limoges (Francja), FIT (Niemcy), UWA (Australia), JCU (Australia), 3M (USA), Raytheon (USA), General Electric (USA), GORE (USA), NUS (Singapore), NPL (UK), Texas Center for Superconductivity (Houston, USA), Workshop na APMC'2001 (Taipei, Taiwan, York, UK).

Jerzy Krupka brał udział w projektach badawczych w Australii (UWA, JCU), Niemczech (FIT), Francji (University of Limoges

i UK (NPL). Opracował i wdrożył kilkuset urządzeń do pomiaru właściwości materiałów w paśmie mikrofalowym w największych firmach przemysłu elektronicznego, uniwersytetach oraz instytutach kreujących wzorce pomiarowe na świecie, jak np. NIST (USA) i NPL (UK), w różnych krajach (m.in.: USA, Kanadzie, Chinach, Niemczech, Australii, Japonii, Francji, Finlandii, Wielkiej Brytanii, Szwecji, Danii, Słowenii, Litwie, Tajwanie i Czechach).

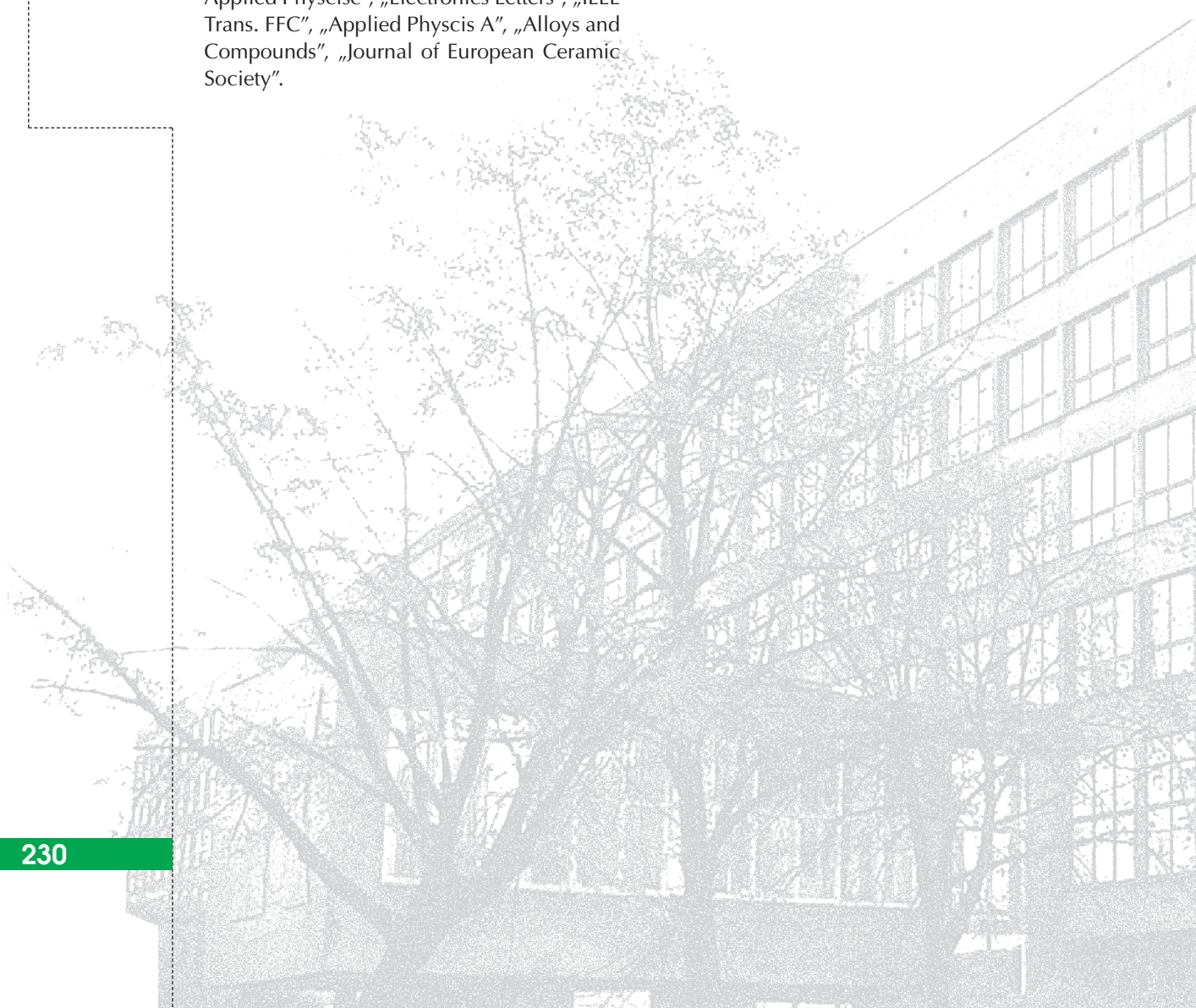
W latach 1993–1999 Jerzy Krupka kierował Zespołem Badawczym Pomiarów Elektromagnetycznych Właściwości Materiałów, a od 2000 roku Pracownią Charakteryzacji Materiałów Elektronicznych. Kierował także 3 krajowymi programami badawczymi finansowanymi przez Komitet Badań Naukowych oraz 3 projektami polsko-amerykańskimi Fundacji im. M. Skłodowskiej-Curie. Uczestniczył, jako jeden z głównych wykonawców, w europejskim projekcie naukowo-badawczym 5. Programu Ramowego Growth i polsko-australijskiego grantu linkage.

K

Za wybitne osiągnięcia naukowo-techniczne został wyróżniony indywidualną Nagrodą Premiera RP w 2007 roku i 3 Nagrodami Ministerstwa Edukacji Narodowej (1979, 1991 i 1995). W 1999 roku otrzymał nagrodę za najlepszy artykuł w czasopiśmie z listy filadelfijskiej „Measurement Science and Technology”.

Jerzy Krupka był członkiem komitetów naukowych wielu konferencji, m.in.: CPEM'94, „Boulder”, USA, MMA'2002, UK i MMA2004 (Japonia) oraz *visiting professor* w University of Limoges (Francja) i University of Western Australia (UWA), *research associate* w NIST (USA) i FIT (Niemcy), a także konsultantem z dziedziny mikrofalowego miernictwa materiałów w NIST (USA), NPL (UK), University of North Queensland (JCU) i National University of Singapore (NUS).

Jerzy Krupka jest członkiem Komitetu Redakcyjnego i recenzentem „IEEE Trans. on Microwave Theory Tech.” oraz recenzentem wielu czasopism naukowych, m.in.: „Measurement Science and Technology”, „Physica Status Solidi”, „Materials Letters”, „Journal of Applied Physics”, „Electronics Letters”, „IEEE Trans. FFC”, „Applied Physics A”, „Alloys and Compounds”, „Journal of European Ceramic Society”.

kruszeowski

JERZY KRUSZEWSKI (1937–2005)

Jerzy Kruszeowski urodził się 31 lipca 1937 roku w Białymstoku. Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1961 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej i od tego roku jest zatrudniony w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej jako nauczyciel akademicki — od 1986 roku jako profesor nadzwyczajny. Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał w 1971 roku za rozprawę *Elektroformowane złącza próżniuszczelne*, a stopień doktora habilitowanego za monografię *Metoda wymiany jonów w zastosowaniu do wytwarzania elementów biernych optoelektroniki zintegrowanej* (1986).

Prace naukowe Jerzego Kruszeowskiego dotyczyły zarówno problemów technologicznych, np. elektroformowane złącza próżniuszczelne (1970), metody wymiany jonowej, światłowody planarne i ścieżkowe (1980), planarne układy elektrooptycznej modulacji i przełączania LiNbO₃:Ti (1994), jak i metrologicznych, np. urządzenia do badań ekranów luminescencyjnych i kineskopów (1968) oraz precyzyjny elipsometr kompensacyjny (1975), a także aplikacyjnych, przede wszystkim czujników światłowodowych. Pod jego kierownictwem opracowano ponad 30 konstrukcji głowic czujników w technice optyki zintegrowanej i włókien optycznych do pomiarów wielkości fizycznych i monitorowania stanu środowiska (1995–2001). Uwieńczeniem tych osiągnięć jest opracowanie inteligentnego czujni-

ka optoelektronicznego rozpoznającego ciecz. Jego działanie polega na wykorzystaniu głowicy światłowodowej i sieci neuronowej.

W latach 1998–2000 Jerzy Kruszeowski zainicjował prace nad wykorzystaniem włókien aktywnych w zastosowaniach poza telekomunikacyjnych, a w 2000 roku rozpoczął prace nad mikrosystemami optoelektronicznymi MOEMS.

Za osiągnięcia badawcze był nagradzany przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1972, 1986) oraz Rektora Politechniki Warszawskiej (sześć nagród). Wykonane prace znalazły zastosowanie w przemyśle, były kontynuowane w przemysłowych ośrodkach badawczych i wykorzystane w badaniach naukowych (2 rozprawy habilitacyjne, 4 doktoraty).

Jerzy Kruszeowski opracował i prowadził wiele wykładów, w tym: „Technologia przy-

Słowa kluczowe

- układy optoelektroniczne
- czujniki światłowodowe
- wzmacniacze optyczne
- mikrosystemy optoelektroniczne

K

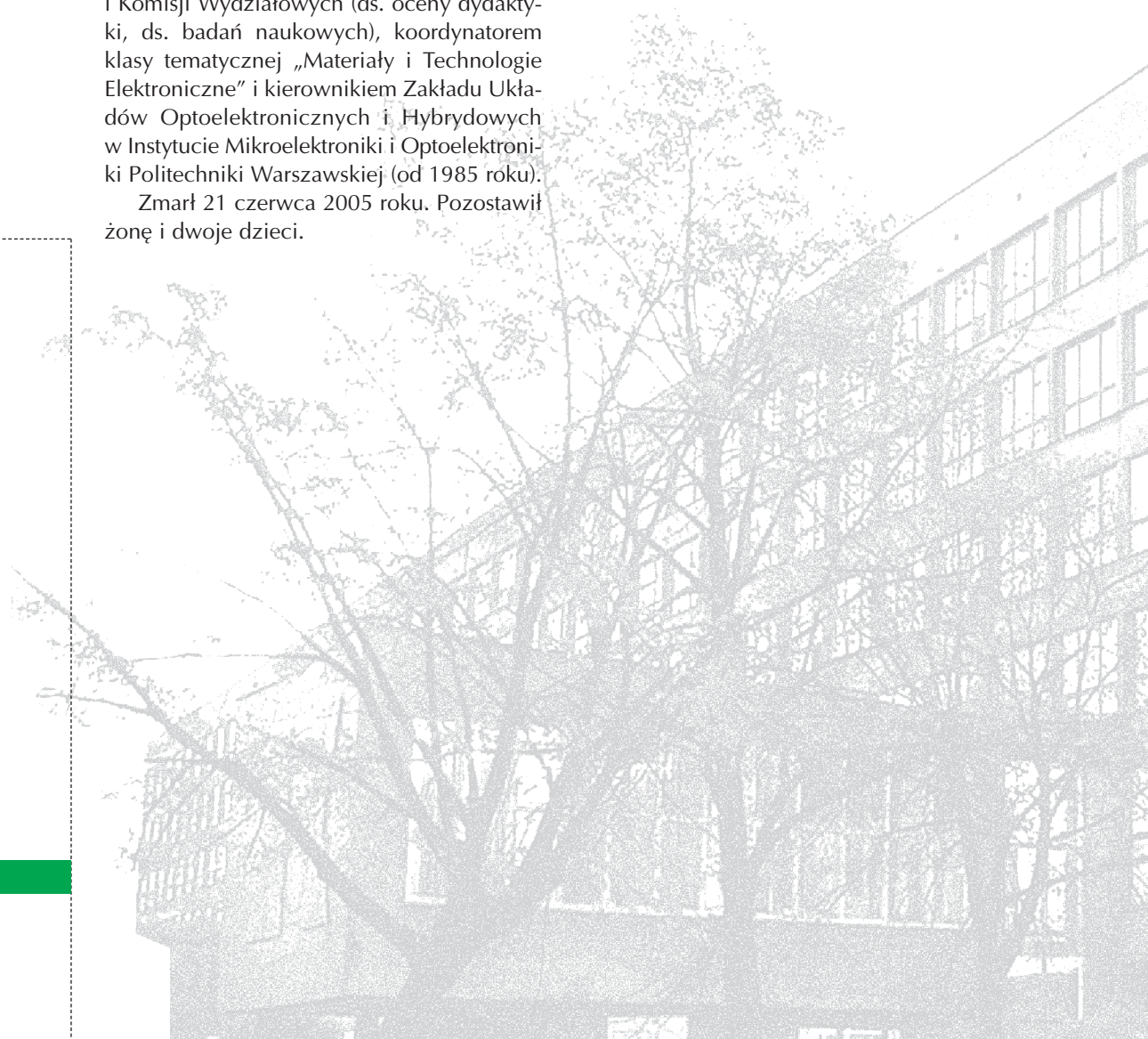
ządów optoelektronicznych” (od 1965 roku), „Podstawy technologii elektronowej” (od 1975 roku), „Cienkowarstwowa inżynieria materiałowa” (od 1996 roku), a także: „Wytwarzanie włókien optycznych” (1996), „Czujniki pól i parametrów ośrodków propagacyjnych” (1996, współautorstwo), „Czujniki optoelektroniczne i światłowodowe” (1997, współautorstwo). Opublikował w czasopiśmie naukowych 92 artykuły.

Był współorganizatorem Zespołu Optyki Zintegrowanej przy Komitecie Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk i pełnił funkcję sekretarza naukowego Zespołu Optyki Zintegrowanej, a także uczestniczył w wielu programach naukowych ogólnokrajowych, np. PR-3.8.06, CPBR-8.12.

W latach 1984–1992 był sekretarzem naukowym Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, a w latach 1990–1992 członkiem tego Komitetu. Był członkiem założycielem Polskiej Sekcji SPIE, a także należał do Polskiego Komitetu Optoelektroniki i Materials Research Society.

Na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych był członkiem Rady Wydziału i Komisji Wydziałowych (ds. oceny dydaktyki, ds. badań naukowych), koordynatorem klasy tematycznej „Materiały i Technologie Elektroniczne” i kierownikiem Zakładu Układów Optoelektronicznych i Hybrydowych w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej (od 1985 roku).

Zmarł 21 czerwca 2005 roku. Pozostawił żonę i dwoje dzieci.

kryszkiewicz

MARZENA BOGUMIŁA KRYSZKIEWICZ

Marzena Bogumiła Kryszkiewicz urodziła się 23 lipca 1964 roku w Warszawie. Jest córką Wincentego Kryszkiewicza i Zofii Kryszkiewicz z domu Chacińskiej. Po ukończeniu Szkoły Podstawowej nr 52 w Warszawie w 1979 roku, rozpoczęła naukę w VIII Liceum Ogólnokształcącym im. Władysława IV w klasie o profilu matematyczno-fizycznym. Świadectwo dojrzałości uzyskała w 1983 roku. W latach 1983–1988 studiowała na kierunku informatyka na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Studia te ukończyła w 1988 roku z wynikiem bardzo dobrym, uzyskując tytuł magistra inżyniera. Jej praca magisterska *System automatycznego rozwiązywania zadań w oparciu o ich modele grafowe*, została wyróżniona. W 1995 roku uzyskała tytuł doktora nauk technicznych w dyscyplinie informatyki na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, a jej rozprawa doktorska *Algorytmy redukcji wiedzy w systemach informacyjnych* została wyróżniona. W 2003 roku uzyskała tytuł doktora habilitowanego w dyscyplinie Informatyki na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Za rozprawę habilitacyjną, zatytułowaną *Concise Representations of Frequent Patterns and Association Rules*, została nagrodzona nagrodą Ministra MENiS w 2004 roku.

Nieprzerwanie od 1988 roku jest pracownikiem Instytutu Informatyki Politechniki Warszawskiej, gdzie od 2006 roku jest za-

trudniona na stanowisku profesora nadzwyczajnego, a od 2009 roku jest kierownikiem Zakładu Systemów Informatycznych.

Jej zainteresowania naukowo-badawcze obejmują: odkrywanie wiedzy oraz eksplorację danych i tekstu, zwarte reprezentacje wiedzy, systemy informacyjne, zbiory przybliżone, zagadnienia wnioskowania w warunkach niepełności, niepewności i nieostrości pojęć. Wniosła istotny wkład naukowy w rozwój tych dziedzin w zakresie: reprezentowania wzorców częstych i reguł asocjacyjnych oraz ich wydajnego wyznaczania, teorii zbiorów przybliżonych, w tym wyznaczania reduktów i reguł z systemów informacyjnych z niepełną informacją, wnioskowania o wzorcach uwzględniających negację oraz wydajnego, gęstościowego grupowania z użyciem nierówności trójkąta.

Opublikowała około 80 prac, w tym artykuły w czasopismach międzynarodowych i materiałach konferencyjnych oraz rozdziały

K

w książkach o charakterze naukowym oraz w *Encyclopedia of Computer Science and Technology* i *Encyclopedia of Data Warehousing and Mining*, a także ponad 20 raportów badawczych lub technicznych. Uczestniczyła w wielu projektach naukowo-badawczych.

W 1995 roku została nagrodzona stypendium dla młodych pracowników naukowych przez Fundację na Rzecz Nauki Polskiej za osiągnięcia naukowe. W latach 1996, 1999, 2001 i 2005 otrzymywała indywidualne nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe. W 2002 roku uzyskała zespołową nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia dydaktyczne.

Jest recenzentką artykułów zgłaszanych do międzynarodowych czasopism: „IEEE Transactions on Knowledge and Data Engineering”, „International Journal of Intelligent Systems”, „International Journal of Information Sciences”, „Knowledge and Information Systems: An International Journal”, „Fundamenta Informaticae”, „Elsevier Data and Knowledge Engineering Journal”, „Transactions on Rough Sets Journal”, „International Journal of Applied Intelligence”, „European Journal of Operational Research”, „ARIMA/SACJ Journal”. Jest członkiem komitetów programowych konferencji międzynarodowych: PAKDD, ECML/PKDD, ISMIS, SAC, SDM, RSCTC, RSEISP, RSFDGR, RSKD, RSKT, ICFA, HIS i międzynarodowych warsztatów: konferencji ICDM, ADMKD, AM, a także członkiem komitetu programowego Krajowej Konferencji Naukowej KKNTPD oraz recenzentem *Encyclopedia of Data Warehousing and Mining* (2004).

Była współprzewodniczącą komitetów programowych międzynarodowych konferencji RSEISP 2007 i RSCTC 2010 CLA 2010 oraz współredaktorem materiałów z tych konferencji. Była także przewodniczącą warsztatów konferencji ECML/PKDD 2007. Jest przewodniczącą konferencji ISMIS 2011.

Prowadziła dydaktykę w zakresie: metod eksploracji danych w odkrywaniu wiedzy,

podstawowych i zaawansowanych systemów baz danych i wiedzy, wybranych problemów sztucznej inteligencji, struktur danych, inżynierii oprogramowania, języków programowania, sieci komputerowych. W semestrze letnim 1999 roku wykladała na zaproszenie na Uniwersytecie w Charlotte, North Carolina, USA.

Była promotorem 3 doktorów. Pod jej kierunkiem przygotowano następne dwie rozprawy doktorskie oraz ukończono 31 prac magisterskich i 10 prac inżynierskich.

W latach 2004–2005 była członkiem Komisji Dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej ds. Jakości Kształcenia. Pełniła funkcję prodziekana ds. nauczania na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej w latach 2005–2008. W latach 2004–2008 była inicjatorem i koordynatorem z ramienia PW programu *EU–Canada Student Mobility*. W latach 2006–2008 była pierwszym w PW koordynatorem wydziałowym studeckiej wymiany Europejskiej ATHENS. Od 2008 roku pełni rolę koordynatora programu *EU–Canada Cooperation Programme in the Field of Higher Education and Vocational Training*. Jest współautorką umowy *Agreement on Dual Degree Master Program in Computer Science*, którą zawarto między Wydziałem Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej i School of El. Eng. and Comp. Sc., Technische Universität Berlin w 2008 roku, oraz programu studiów, których ta umowa dotyczy. Od 2008 roku jest członkiem Komisji Rady WEiTI PW ds. Kształcenia i kierownikiem specjalności Inżynieria systemów informatycznych na kierunku Informatyka. Od 2009 roku jest członkiem Wydziałowej Komisji Akredytacji Przedmiotów oraz przewodniczącą Zespołu Programowego Komisji Kształcenia Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej do opracowania programu studiów II stopnia w obszarze informatyki.

krzemienowski

ADAM KRZEMIENOWSKI

Adam Krzemienowski urodził się 25 sierpnia 1977 roku w Kraśniku, gdzie uczęszczał do szkoły podstawowej i liceum ogólnokształcącego. W 1996 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Tytuł inżyniera na kierunku informatyka uzyskał w 2000 roku. Rok później otrzymał tytuł magistra na tym samym kierunku.

Od 2001 roku kontynuował naukę na studiach doktoranckich w dziedzinie optymalizacji i wspomaganie decyzji w warunkach ryzyka. Równolegle w 2002 roku rozpoczął studia podyplomowe w Szkole Biznesu Politechniki Warszawskiej, które ukończył uzyskaniem tytułu MBA w 2003 roku. W 2007 roku obronił (z wyróżnieniem) rozprawę doktorską w dyscyplinie Informatyka pt. *Średnia warunkowa jako narzędzie wspomaganie decyzji w warunkach ryzyka*. W następnym roku otrzymał nagrodę indywidualną III stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe (2007).

Od 2007 roku jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Politechnice Warszawskiej

oraz w Wyższej Szkole Ekonomiczno-Informatycznej w Warszawie. W latach 2007–2008 pracował w University of Leeds w Wielkiej Brytanii jako wykładowca wizytujący, a rok później odbył staż naukowy w International Institute for Applied Systems Analysis w Austrii jako stypendysta programu Centrum Studiów Zaawansowanych Politechniki Warszawskiej.

Do 2011 roku wziął udział w 2 grantach badawczych jako kierownik oraz 4 — jako wykonawca. Wykaz jego publikacji obejmuje 9 artykułów naukowych. Od 2010 roku pełni funkcję kierownika Katedry Podstaw Informatyki i Systemów Informatycznych na Wydziale Informatyki w Wyższej Szkole Ekonomiczno-Informatycznej w Warszawie.

kubica

BARTŁOMIEJ JACEK KUBICA

Bartłomiej Jacek Kubica urodził się 10 czerwca 1977 roku w Krakowie. W latach 1984–1992 chodził do Szkoły Podstawowej nr 173 im. Leopolda Staffa w Warszawie, a w latach 1992–1996 — do II Liceum Ogólnokształcącego im. Stefana Batorego w Warszawie (naukę ukończył z wyróżnieniem).

W 1996 roku zdał maturę i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej na specjalności Systemy Informatyczne Wspomagania Decyzji. Pracę magisterską *Metody wykorzystujące pokrycia w optymalizacji globalnej obronił* (z wyróżnieniem) w 2001 roku. W tym też roku rozpoczął studia doktoranckie w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej. W 2006 roku Rada Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej nadała mu tytuł doktora nauk technicznych za rozprawę pt. *Optimization of Admission Control for Systems with Uncertain Parameters*, której promotorem był profesor Krzysztof Malinowski.

W październiku 2005 roku został zatrudniony w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej na stanowisku asystenta, a od 2006 roku — adiunkta. Na stanowisku tym pracuje do dzisiaj.

Zainteresowania naukowe Bartłomieja Kubicy koncentrują się wokół obliczeń numerycznych, zwłaszcza metod przedziałowych i w naturalny sposób także programowania

równoległego, w tym wielowątkowego. Obejmują także zagadnienia analizy wielokryterialnej, modelowania probabilistycznego, systemów kolejkowych, sieci komputerowych i systemów czasu rzeczywistego.

Od kilku lat organizuje minisympozja „High Performance Computing Interval Methods” na konferencjach serii PARA („State of the Art in Scientific and Parallel Computing”) oraz współorganizuje minisympozja o tej samej tematyce na konferencjach serii PPAM („Parallel Processing and Applied Mathematics”).

Oprócz wykładów na Politechnice Warszawskiej prowadzi też zajęcia na Università degli Studi di Genova, w Genui, we Włoszech. Zajęcia te odbywają się w ramach studiów European Master of Robotics (EMARO), a prowadzonym przedmiotem są „Systemy czasu rzeczywistego” (*Real-time Systems*).

Bartłomiej Kubica jest autorem wielu artykułów, m.in. w czasopismach: „Reliable Computing”, „Lecture Notes in Computer Science”, „Journal of Universal Computer Science”, „Journal of Telecommunications and Information Technology”, „Zeszyty Naukowe Politechniki Warszawskiej”.

Za współautorstwo książki *Programowanie Równoległe i Rozproszone* wydanej przez Oficynę Wydawniczą Politechniki Warszawskiej otrzymał w 2010 roku zespołową nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej za działalność dydaktyczną.

kudrewicz

JACEK KUDREWICZ

Jacek Kudrewicz urodził się 19 czerwca 1933 roku w Jeziornie k. Warszawy. Małą maturę otrzymał w gimnazjum ogólnokształcącym, a potem uczył się w Liceum Przemysłu Telekomunikacyjnego w Warszawie. Był laureatem III Olimpiady Matematycznej dla uczniów szkół średnich. W latach 1952–1959 studiował na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1959 roku. W 1962 roku otrzymał stopień doktora nauk technicznych w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk na podstawie rozprawy *Zastosowanie metod analizy funkcjonalnej do badania stabilności nieliniowych układów elektrycznych*. W 1965 roku uzyskał stopień naukowy docenta na podstawie rozprawy habilitacyjnej *Badanie jakościowych własności sygnałów w nieliniowych układach dynamicznych*. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1975 roku.

Pracę zawodową rozpoczął na Politechnice Warszawskiej w 1953 roku. W latach 1957–1961 był zatrudniony w Katedrze Matematyki Wydziału Elektrycznego. W latach 1959–1971 pracował w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk (1959–1963) i w Instytucie Automatyki (1964–1971), od 1965 roku na stanowisku samodzielnego pracownika naukowo-badawczego. Do pracy na Politechnice Warszawskiej powrócił w 1971 roku, obejmując kolejno stanowiska docenta, profesora nadzwyczajnego (1975) i profesora zwyczajnego (1994) w Instytucie Podstaw Elektroniki.

Pracę dydaktyczną kontynuuje nieprzerwanie od 1953 roku. Przez kilka lat prowa-

dził zajęcia z matematyki dla studentów elektroniki. Miał zlecone wykłady dla doktorantów na Politechnice Gdańskiej i w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. Od 1971 roku wykłada na Wydziale Elektroniki głównie teorię obwodów nieliniowych. Opracował kilka wykładów monograficznych z dziedziny dynamiki układów nieliniowych. W związku z tymi wykładami napisał 4 książki: *Analiza funkcjonalna dla automatyków i elektroników* (Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa 1976), *Fraktale i chaos* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1993, 1996), *Nieliniowe obwody elektryczne* (podręcznik akademicki, Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1996), *Przekształcenie Z i równania różnicowe* (Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa 2000).

Zainteresowania naukowe Jacka Kudrewicza dotyczą dynamiki układów nieliniowych. Początkowo zajmował się wykorzystaniem metod analizy funkcjonalnej i równań całkowych do badania stabilności nieliniowych układów elektronicznych oraz do okreś-

K

lenia warunków występowania drgań okresowych. Dla pewnej klasy układów nieliniowych sformułował nowe warunki stabilności wyrażające się przez charakterystyki częstotliwościowe liniowej części układu. Udowodnił wiele twierdzeń będących matematycznym uzasadnieniem (i oszacowaniem błędu) metody bilansu harmonicznych. Kilka publikacji poświęcił problematyce układów parametrycznych. Wyniki badań przedstawił w monografii *Częstotliwościowe metody w teorii nieliniowych układów dynamicznych* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1970). Zajmował się badaniem drgań relaksacyjnych i zagadnieniami synchronizacji drgań okresowych, teorią bifurkacji, a od 1983 roku również drganiami chaotycznymi (strukturami homoklinicznymi, dziwnymi atryktorami, fraktalami). W monografii *Dynamika pętli fazowej* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1992) pokazał, jak rozmaite metody matematyczne (metody płaszczyzny fazowej, teoria rozmaitości całkowych, teoria bifurkacji i metody dynamiki chaotycznej) mogą być wykorzystane do efektywnego wyjaśnienia zjawisk zachodzących w nieliniowych układach elektronicznych. Jest również autorem kilku publikacji z dziedziny optymalnego sterowania.

Od 1978 roku kieruje Zespołem Naukowym Układów Nieliniowych w Zakładzie Teorii Obwodów i Sygnałów Instytutu Systemów Elektronicznych. Wypromował 7 doktorów. Jest autorem lub współautorem około 70 publikacji naukowych, w tym 6 książek, 2 skryptów akademickich i rozdziałów w pra-

cach zbiorowych. Za działalność naukową i dydaktyczną był czterokrotnie wyróżniany Nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

W czasie długoletniej pracy na Politechnice Warszawskiej pełnił również funkcje organizacyjne. W latach 1984–1987 był dyrektorem Instytutu Podstaw Elektroniki, kierował Zakładem Teorii Obwodów i Sygnałów (1997–2000), był kierownikiem Studium Doktoranckiego Elektroniki i Telekomunikacji (1981–1984), pracował w kilku komisjach Rady Wydziału. Poza Uczelnią pełnił przez pewien czas funkcję kierownika problemu resortowego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego R.I.8 „Teoria obwodów i układów elektronicznych”, był członkiem Rady Naukowej Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk, Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk (1984–1986) oraz przewodniczącym Komitetu Naukowego Krajowej Konferencji „Teoria Obwodów i Układy Elektroniczne”. Od 1985 roku jest członkiem zwyczajnym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego.

Po przejściu na emeryturę w 2004 roku wydał jeszcze dwie książki: *Fraktale i chaos* (wydanie czwarte zmienione i rozszerzone, Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 2007) i wspólnie ze Stefanem Wąsowiczem *Equations of Phase-Locked Loops, Dynamics on Circle, Torus and Cylinder* (World Scientific, New Jersey, London, Singapore 2007).

k u h n

STANISŁAW KUHN (1903–1982)

Stanisław Kuhn urodził się 29 marca 1903 roku w Piotrkowie Trybunalskim. Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej ukończył w 1926 roku, a stopień doktora nauk technicznych otrzymał w 1946 roku na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Od 1946 roku był kontraktowym, od 1949 roku — etatowym profesorem nadzwyczajnym, a od 1957 roku — profesorem zwyczajnym Politechniki Warszawskiej. W latach 1947–1949 był prodziekanem Wydziału Elektrycznego, a w 1956 roku został wybrany dziekanem Wydziału Łączności, której to funkcji nie pełnił, ponieważ w tym samym czasie został wybrany prorektorem Politechniki Warszawskiej (1956–1959).

Praca dydaktyczna i naukową Stanisław Kuhn rozpoczął w 1923 roku, będąc jeszcze studentem. Pracował jako asystent w Katedrze Fizyki, następnie w Zakładzie Miernictwa Elektrycznego, a po ukończeniu studiów — jako starszy asystent w Zakładzie Teletechniki. Równolegle prowadził wykłady w Państwowej Wyższej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda. W 1930 roku został kierownikiem pierwszej automatycznej centrali telefonicznej w Warszawie, której był współtwórcą. Był również szefem Działu Studiów w Państwowych Zakładach Teletransmisyjnych.

W czasie II wojny światowej profesor Kuhn znalazł się jako ochotnik w Polskich Siłach Zbrojnych we Francji, a następnie w Wielkiej Brytanii, gdzie jako pracownik Instytutu Badawczego Admiralicji Brytyjskiej brał udział w pionierskich pracach nad rozwojem techniki radarowej.

W Polsce Ludowej był od 1946 roku kierownikiem Katedry Teletechniki Łączeniowej, przemianowanej w 1963 roku na Katedrę Telekomutacji, która weszła następnie w skład Instytutu Telekomunikacji.

Bogatą działalność dydaktyczną Stanisław Kuhn prowadził głównie w zakresie specjalistycznych wykładów: „Podstawy telekomutacji”, „Zagadnienia ruchu telefonicznego” i „Zagadnienia systemowe”.

Stanisław Kuhn brał czynny udział w pracach wielu organizacji naukowych i technicznych, zarówno krajowych, jak i międzynarodowych. Był m.in. członkiem Prezydium i sekretarzem naukowym Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN, członkiem Komisji Głównej Elektroniki i Telekomunikacji w Komitecie Nauki Techniki, wiceprzewodniczącym Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Łączności, przewodniczącym Rady Naukowej w Wojskowym Instytucie Łączności, wiceprzewodniczącym Rady Naukowej w Instytucie Łączności, członkiem Towarzystwa naukowego Warszawskiego, Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej oraz Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. Od 1936 roku uczestniczył w pracach Międzynarodowego Komitetu Telegraficznego i Telefonicznego (CCITT), a w 1964 roku został wybrany wiceprzewodniczącym Komisji Studiów Sieci Półautomatycznych CCITT.

Był autorem wielu prac na temat zagadnień ruchu telefonicznego, telefonii automatycznej i techniki łączenia.

Za swoje osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i wychowawcze Stanisław Kuhn był wielokrotnie nagradzany i odznaczany m.in.: Złotym Krzyżem Zasługi (1935), Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1956), Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1956), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1974), a także wieloma odznaczeniami resortowymi. Został również wpisany do księgi honorowej „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”.

Profesor Stanisław Kuhn zmarł w Warszawie 20 lutego 1982 roku. Został pochowany na cmentarzu Bródnowskim.

k u l a

SŁAWOMIR KULA

Sławomir Kula urodził się 12 października 1952 roku w Lublinie. Szkołę podstawową ukończył w Szczecinie, a maturę zdał w V Liceum Ogólnokształcącym w Brwinowie. W 1952 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1977 roku. W latach 1977–1981 był słuchaczem Studiów Doktoranckich Politechniki Warszawskiej. W 1982 roku obronił pracę doktorską *Metoda wyznaczania częstotliwości podstawowej tonu krtaniowego*. Od 1982 roku pracuje w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej w Zakładzie Systemów Teletransmisyjnych. W latach 1984–1988 pracował w Oranie na Uniwersytecie Naukowo-Technicznym (Universite des Sciences et de la Technologie d'Oran). Miał wykłady w Anglii, Francji i Meksyku. Jako ekspert ITU-T przebywał w Korei Północnej. Jest autorem dwóch monografii — *Systemy teletransmisyjne* (WKiŁ, Warszawa 2004) oraz *Systemy i sieci dostępne xDSL* (WKiŁ, Warszawa 2009), współautorem książki wy-

danej w wersji elektronicznej *Telecommunication Systems and Technologies* (Eolss Publishers, Oxford, UK 2007) oraz współautorem i redaktorem książki *Systemy i sieci SDH* (WKiŁ, Warszawa 1996), autorem podręcznika *Podstawy telekomunikacji* wydanego w wersji elektronicznej przez Ośrodek Kształcenia na Odległość Politechniki Warszawskiej, a także autorem i współautorem ponad 80 artykułów i referatów naukowych. Pod jego kierunkiem przygotowanych zostało przeszło 170 prac dyplomowych (inżynierskich i magisterskich). Na szczególną uwagę zasługuje jego zaangażowanie w transferowanie wiedzy o najnowszych osiągnięciach z zakresu telekomunikacji i teleinformatyki w ramach kursów i studiów podyplomowych, a także zaangażowanie w popularyzację telekomunikacji wśród młodzieży. Prowadzi zajęcia dla uczniów szkół średnich w ramach Wszechnicy Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych. Jego praca naukowa dotyczy zagadnień związanych z systemami teletransmisyjnymi oraz systemami dostępowymi, a także z zagadnieniami przetwarzania i oceny jakości sygnałów percepcyjnych. Jest współautorem syntezy mowy polskiej — licencja na ten syntezer została sprzedana francuskiej firmie Elan Informatique. Kierował kilkunastoma pracami naukowo-badawczymi z zakresu systemów i sieci teletransmisyjnych, systemów dostępowych oraz pracami poświęconymi badaniom jakości sygnałów percepcyjnych (mowa, audio, wideo) zlecanymi przede wszystkim przez operatorów telekomunikacyjnych. Wyniki tych prac zostały w wielu przypadkach wykorzystane praktycznie. Za działalność dydaktyczną i naukową otrzymał dwukrotnie nagrodę Ministra (1997, 2005) oraz trzykrotnie nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej (1994, 2003 oraz 2010). Ponadto dwukrotnie otrzymał Nagrodę „Złotej Kredy” dla najlepszego wykładowcy na Wydziale przyznawaną przez studentów.

Dwukrotnie był prodziekanem (w kadencjach 1999–2002 oraz 2005–2008), od 2008 roku jest zastępcą dyrektora Instytutu Teleko-

munikacji ds. kształcenia. Pełni funkcję pełnomocnika ds. infrastruktury, jest Prezesem Koła Stowarzyszenia Inżynierów Telekomunikacji Oddziału na Politechnice Warszawskiej, jest członkiem Komisji Rewizyjnej Stowarzyszenia Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych, jest przewodniczącym IEEE Com. Chapter 19 Warsaw, do 2008 był członkiem Komisji Historii i Tradycji Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych, jest członkiem Dziekańskiej Komisji ds. Studiów Anglojęzycznych, członkiem Komisji Kształcenia Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych, członkiem Senackiej Komisji ds. Kampusów Politechniki Warszawskiej, członkiem Rektorskiej Komisji ds. Terenu Centralnego Bis; od 1999 roku członkiem

Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych. Był inspiratorem i jest wciąż organizatorem corocznego święta społeczności Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych — Dnia Wydziału. Był organizatorem obchodów 50- i 55-lecia Wydziału, jest organizatorem obchodów 60-lecia Wydziału.

Podróżnik-amator. Nie lubi „ruszać się” z domu, ale gdy się już ruszy, to wraz z żoną często dociera do bardzo odległych miejsc na świecie. O jego podróżach można przeczytać w „Miesięczniku Politechniki Warszawskiej” (lipiec 2010), w artykule Anny Abramczyk pt. *Podróżnik-domator*.

Żonaty, dwoje dzieci — Radek absolwent Wydziału Transportu Politechniki Warszawskiej i Iza — doktorantka na Wydziale Inżynierii Produkcji Politechniki Warszawskiej.

K

k u l k a

ZBIGNIEW STANISŁAW KULKA

Zbigniew Stanisław Kulka urodził się 20 kwietnia 1943 roku w Krakowie, gdzie ukończył szkołę podstawową (1956) i Technikum Łączności (1961). W latach 1961–1967 studiował na Wydziale Łączności (później Elektroniki) Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika (1967). Pracę zawodową podjął w 1966 roku w Zakładzie Elektroniki Jądrowej Instytutu Badań Jądrowych w Świerku (po 1981 roku Instytut Problemów Jądrowych), gdzie kolejno był asystentem, starszym asystentem, adiunktem (1976) i docentem (1996). Stopień doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem) uzyskał w 1980 roku w Instytucie Badań Jądrowych za rozprawę *Analiza pracy integracyjnego układu wydłużającego jako stopnia wejściowego w przetworniku analogowo-cyf-*

rowym, a stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie elektroniki — elektroniki jądrowej w 1996 roku na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej za rozprawę *Ważniejsze aspekty cyfrowego przetwarzania amplitudy, ładunku i kształtu sygnałów analogowych w systemach pomiarowych eksperymentalnej fizyki jądrowej*. W 1997 roku został nauczycielem akademickim w Instytucie Radioelektroniki na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, od 2000 roku jest zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

W latach 1974–1976 (11 miesięcy) Zbigniew Kulka jako *visiting scientist* spędził w Laboratoire de Physique Corpusculaire Université Blaise Pascal w Clermont-Ferrand (Francja), a w latach 1980–1994 (około 46 miesięcy) często przebywał w Centre Européenne pour la Recherche Nucléaire (CERN) w Genewie oraz w Institut für Hochenergiephysik der Österreichische Akademie der Wissenschaften w Wiedniu. Odwiedził też wiele ośrodków naukowo-badawczych m.in. we Włoszech, Francji, w Szwajcarii, Austrii, Czechosłowacji, na Węgrzech, w ZSRR, Korei Południowej i Japonii.

Do połowy lat 90. zainteresowania badawcze Zbigniewa Kulki koncentrowały się na zagadnieniach analogowego i cyfrowego przetwarzania sygnałów w systemach pomiarowych eksperymentalnej fizyki jądrowej. Prace realizowane w Polsce dotyczyły głównie opracowań aparaturowych na potrzeby spektrometrii jądrowej, zwłaszcza różnego rodzaju przetworników analogowo-cyfrowych (a/c) do systemu CAMAC oraz komputerowych systemów wielokanałowej analizy impulsów. Niektóre z tych opracowań, jak np. przetworniki a/c CAMAC-711, 712, 713 oraz system SWAN, zostały wdrożone do seryjnej produkcji przemysłowej w firmie POLON i były stosowane, zarówno w krajowych, jak i zagranicznych ośrodkach badawczych fizyki jądrowej. Podczas pobytów zagranicznych (Clermont-Ferrand, Wiedeń, Genewa) uczest-

niczył w opracowaniach systemów pomiarowych dla dużych eksperymentów z zakresu fizyki wysokich energii (m.in. S-143, UA-1, NA-48) na akceleratorach CERN. Efektem międzynarodowego eksperymentu UA-1 prowadzonego przez CERN, w którym uczestniczył od 1980 roku jako członek grupy austriackiej, było odkrycie bozonów Z^0 i W^0 i Nagroda Nobla (1984) dla kierownika eksperymentu, profesora Carlo Rubbi. Innym znaczącym rezultatem współpracy z zespołem austriackim (1992–1994) było opracowanie modułu VXI 1 GHz/8-bitowego przetwornika a/c do systemu rejestracji kształtu sygnałów z detektora *tagging* eksperymentu NA-48 w CERN.

Po przejściu na Politechnikę Warszawską w 1997 roku, zmienił zainteresowania naukowe i obecnie poświęca się rozwijaniu metod i technik cyfrowego zapisu, przetwarzania i odtwarzania sygnałów fonicznych. Realizowane prace badawcze dotyczą m.in. nowych rozwiązań filtrów cyfrowych o zmiennej częstotliwości próbkowania, analizy i projektowania modulatorów sigma-delta przeznaczonych do fonicznych przetworników a/c i c/a oraz do cyfrowych wzmacniaczy audio.

Zbigniew Kulka jest autorem lub współautorem ponad 40 artykułów naukowych, ponad 80 artykułów popularno-naukowych i 30 referatów konferencyjnych oraz 3 patentów. Jest także współautorem kilku książek, m.in.: *Liniowe układy scalone i ich zastosowania* (3 wydania, OIEJ — Ośrodek Informacji o Energii Jądrowej, Warszawa 1973, WKiŁ — Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1974 i 1976), skryptu Wojskowej Akademii Technicznej *Układy mikroelektroniczne* (cz. 1, *Układy liniowe*, 1975), *Analogowe układy scalone* (4 wydania, WKiŁ, Warszawa 1979, 1980, 1983 i 1985), *Wzmacniacze operacyjne i ich zastosowania* (cz. 2, *Realizacje praktyczne*, WNT, Warszawa 1982), *Zastosowania wzmacniaczy operacyjnych* (WNT, Warszawa 1986), *Przetworniki analogowo-cyfrowe i cyfrowo-analogowe* (WKiŁ, Warszawa 1987), a także współautorem tłumaczeń dwóch książek — *Metody rejestracji i obróbki danych w fizyce i technice jądrowej* (OIEJ, Warszawa 1971) i *Scalone przetworniki analogowo-cyfrowe i cyfrowo-analogowe* (WKiŁ, Warszawa 1997, 2001). Za osiągnięcia publikacyjne uzyskał wyróżnienie i nagrodę w konkursie Stowarzyszenia Elektryków Polskich na najlepszą książkę elektroniczną (1975) oraz II nagrodę w konkursie SEP za cykl publikacji (1996). Za osiągnięcia badawcze otrzymał Nagrodę

Zespołową Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1976) oraz nagrodę zespołową I stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe (2000) i za osiągnięcia dydaktyczne (2005).

Zbigniew Kulka opracował i prowadził w Politechnice Warszawskiej oryginalne wykłady, takie jak: „Cyfrowa technika foniczna”, „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów fonicznych” i „Cyfrowe systemy foniczne”. Wykłada również w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina (poprzednio Akademia Muzyczna) oraz w Wyższej Szkole Informatyki Stosowanej i Zarządzania w Warszawie.

Od 1998 roku Zbigniew Kulka pełni funkcję kierownika Zakładu Elektroakustyki w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. W latach 2000–2002 był członkiem Komisji Rady Wydziału Elektroniki i Techniki Informatycznych ds. Nagród i Wyróżnień, a od 2001 roku jest sekretarzem Rady Fundacji Wspierania Rozwoju Radiokomunikacji i Techniki Multimedialnych. W latach 2003–2007 był członkiem Rady Naukowej Instytutu Problemów Jądrowych oraz w latach 2003–2006 członkiem Rady Naukowej Centrum Naukowo-Badawczego Radia i Telewizji. Wielokrotnie był członkiem komitetów naukowych konferencji międzynarodowych, m.in. „New Trends in Audio and Video”, „International Symposium of Sound Engineering and Tonmeistering” oraz IEEE Workshop „Signal Processing”. Od 2001 roku jest członkiem Zarządu Polskiej Sekcji Audio Engineering Society (PS AES), a od 2007 roku pełni funkcję przewodniczącego PS AES.

W latach 1978–1983 był członkiem zespołu redakcyjnego miesięcznika „Radioelektronik”, następnie, w latach 1996–2000, pełnił funkcję zastępcy redaktora naczelnego miesięcznika „Sat-Audio-Video”, a w latach 2001–2002 — redaktora naczelnego tego miesięcznika pod zmienioną nazwą „Audio Video”.

Interesuje się literaturą faktu i muzyką, zwłaszcza jazzową. Lubi spacerować i grę w brydża.

K

k u r e k

KRZYSZTOF JACEK KUREK

Krzysztof Jacek Kurek urodził się 25 lipca 1970 roku w Jadowie. Po ukończeniu Technikum Elektroniczno-Mechanicznego im. M. Kasprzaka w Warszawie rozpoczął w 1990 roku studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył z wynikiem celującym. W 1997 roku rozpoczął studia doktoranckie na tym samym Wydziale, zakończone w 2002 roku uzyskaniem stopnia doktora nauk technicznych, za pracę *Analiza szerokopasmowych właściwości kanału propagacyjnego wewnątrz budynków w systemach łączności bezprzewodowej*. W tym samym roku został zatrudniony w Instytucie Radioelektroniki Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej na stanowisku adiunkta.

Zainteresowania naukowe Krzysztofa Kurka obejmują radiokomunikację i techniki

mikrofalowe, ze szczególnym uwzględnieniem aspektów związanych z propagacją fal radiowych, naziemnymi i satelitarnymi systemami łączności radiowej, radiofonią cyfrową i technologiami kosmicznymi. Uczestniczył w realizacji wielu projektów związanych z tą tematyką, m.in. *Wideband Analysis of the Propagation Channel in Mobile Broadband System* (1997, IST, Lizbona, Portugalia — program TEMPUS), *Analiza i projekt systemu transmisji i przetwarzania danych mini-satelite* (2003–2004 — grant KBN), *RESOLUTION — Reconfigurable System for Mobile Local Communications and Positioning* (2006–2009 — 6.PR UE), *Radiofoniczne sieci cyfrowe, narzędzia i metody ich projektowania oraz emisje doświadczalne* (2008–2010 — PBZ) *PROTEUS — Zintegrowany mobilny system wspomagający działania*

antyterrorystyczne i antykryzysowe (2009–2013 — POIG).

Jest autorem i współautorem ponad 50 publikacji naukowych. W 2006 roku wspólnie z profesorem Józefem Modelskim otrzymał I nagrodę w konkursie im. Prof. M. Pożaryskiego za artykuł *Perspektywy rozwoju łączności satelitarnej* zamieszczony w „Przełądzie Telekomunikacyjnym — Wiadomości Telekomunikacyjne”.

Krzysztof Kurek prowadzi zajęcia dydaktyczne dotyczące łączności satelitarnej i propagacji fal radiowych, zarówno na studiach dziennych, jak i wieczorowych. Jest współautorem skryptu *Podstawy radiokomunikacji — laboratorium*. Jest opiekunem naukowym, działającego od 2004 roku na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki

Warszawskiej, Studenckiego Koła Inżynierii Kosmicznej, którego celem jest pogłębianie wśród studentów i doktorantów Politechniki Warszawskiej wiedzy związanej z techniką kosmiczną i satelitarną. Członkowie koła aktywnie uczestniczyli w wielu projektach edukacyjnych, zarówno krajowych np. projekt piko-satelity PW-SAT, budowanego na Politechnice Warszawskiej, jak i zagranicznych finansowanych przez Europejską Agencję Kosmiczną ESA, np. kapsuła YES2 (*Young Engineer Satellite 2*), czy satelita ESEO (*European Student Earth Orbiter*).

W 2007 roku Krzysztof Kurek został odznaczony Brązowym Krzyżem Zasługi. Jest członkiem SEP i IEEE. Od 2007 jest członkiem Komitetu Badań Kosmicznych i Satelitarnych Polskiej Akademii Nauk.

K

kurjata

ROBERT KURJATA

Robert Kurjata urodził się 3 sierpnia 1975 roku we Wrocławiu. Szkołę podstawową ukończył w Warszawie (1990), tam też ukończył V Liceum Ogólnokształcące im. ks. Józefa Poniatowskiego (1994). Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 2000 roku na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych

Politechniki Warszawskiej. W tym samym roku rozpoczął studia doktoranckie. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 2007 roku na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej za rozprawę *Rekonstrukcja obrazu tomografii optycznej przy wykorzystaniu informacji morfologicznej*. Od października 2007 roku jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Radioelektroniki w Zakładzie Elektroniki Jądrowej i Medycznej.

Brał udział w wielu projektach naukowych związanych z obrazowaniem funkcjonalnym — zarówno technikami optycznymi, jak i techniką funkcjonalnego rezonansu magnetycznego. W ramach tych prac jest laureatem dwóch zespołowych nagród Rektora Politechniki Warszawskiej (2005 i 2008) oraz współautorem wielu prac naukowych. Obecnie w zakresie jego zainteresowań są także zastosowania zaawansowanej elektroniki w eksperymentach fizyki wysokich energii. Bierze czynny udział w eksperymentach COMPASS w CERN oraz T2K w Japonii.

W ramach pracy dydaktycznej specjalizuje się w nauczaniu języków programowania oraz podstaw technik informatycznych.

Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Fizyki Medycznej, a od 2008 roku skarbnikiem Oddziału Warszawskiego Towarzystwa.

Jest żonaty. Biegłe włada językiem angielskim, biernie rosyjskim. Czynnie uprawia turystykę rowerową.

k u r m a n

KONSTANTY JAN KURMAN (1930–2009)

Konstanty Jan Kurman urodził się 9 marca 1930 roku w Warszawie. W 1949 roku zdał maturę w Liceum im. Stefana Czarnieckiego w Chełmie i rozpoczął studia na Politechnice Warszawskiej, które ukończył w 1952 roku uzyskując tytuł inżyniera. Chciał być rzeczywistym inżynierem, nie podjął studiów drugiego stopnia i zaczął pracować w przemyśle, uczestnicząc w latach 1952–1958 w różnych pracach rozwojowych, m.in. przy modernizacji aparatury radioelektronicznej na niszczycielu ORP Burza, a także związanych z automatyką radiolokacyjną w Zakładach Radiowych T-1 w Warszawie (dzisiejszy Radar), gdzie był kierownikiem Pracowni Automatyki w Rozwojowym Biurze Konstrukcyjnym. W 1958 roku rozpoczął pracę w Katedrze Automatyki i Telemechaniki Politechniki Warszawskiej. Tytuł magistra uzyskał w 1963 roku, rok później obronił rozprawę doktorską *Elementy teorii kwantowo-impulsowej układów regulacji*. W 1971 roku uchwałą Rady Wydziału Elektroniki otrzymał stopień doktora habilitowanego. Od 1972 roku do przejścia w 1995 roku na emeryturę, pracował w Instytucie Automatyki na stanowisku docenta. Wypromował 2 doktorów.

W jego dorobku naukowym można wyróżnić trzy pozycje: *Podstawy modelowania łańcuchowego procesów optymalnych* — rozprawa habilitacyjna, wyróżniona w 1967 roku pierwszą nagrodą w konkursie Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, prezentowana na forum Czwartego Kongresu IFAC, Warszawa 1969; *Teoria regulacji: podstawy analiza projektowanie* (WNT, Warszawa 1975) i wersja angielska *Feedback Con-*

trol: Theory and Design (Elsevier, 1984; do dzisiaj monografia jest rekomendowana na świecie studentom automatyki); *Niezawodna stabilność a maksymalna dokładność regulacji — fakty empiryczne i mity teorii* — referat wygłoszony na IX Krajowej Konferencji Automatyki, Łódź 1985.

Szczególną satysfakcję przyniosło mu nagrodzenie przez studentów „Złotą Kredą” jego wykładów.

W latach 1980–1981 aktywnie uczestniczył w procesie narodzin NSZZ „Solidarność” Politechniki Warszawskiej. Od 8 maja do 10 lipca 1982 roku był internowany.

Od 1987 roku był wolnomularzem. W latach 1993–1997 opublikował w kwartalniku „Ars Regia” pięć swoich wystąpień lożowych, które nazywał „masońskim testamentem starego docenta”.

Zmarł w Warszawie dnia 24 września 2009 roku po długiej chorobie.

kuźmicz

WIESŁAW KUŹMICZ

Wiesław Kuźmicz urodził się 2 stycznia 1946 roku w Warszawie. W 1964 roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności (później Elektroniki) Politechniki Warszawskiej. Dyplom magistra inżyniera (z wyróżnieniem) otrzymał w 1970 roku. Po otrzymaniu dyplomu rozpoczął jako asystent pracę w Katedrze Elektroniki Ciała Stałego, która wkrótce weszła w skład Instytutu Technologii Elektronowej (obecnie Instytut Mikroelektroniki i Optoelektroniki) Politechniki Warszawskiej. Tam osiągnął kolejne etapy kariery naukowej: doktorat i stanowisko adiunkta (1974), habilitację (1986) i stanowisko docenta (1987), stanowisko profesora nadzwyczajnego (1993) oraz tytuł profesora (2000). W 1974 roku był inicjatorem powołania zespołu badawczego metod projektowania w mikroelektronice, którym kieruje do dziś. W latach 1990–1995 był kierownikiem Zakładu Mikroelektroniki w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej. W 2001 roku pracował jako kierownik Zakładu Konstrukcji Układów i Systemów w Instytucie Technologii Elektronowej w Warszawie, po czym powrócił na stanowisko kierownika Zakładu Metod Projektowania w Mikroelektronice w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki PW.

W 1977 roku odbył roczny staż przemysłowy w Naukowo-Produkcyjnym Centrum Półprzewodników. W latach 1984–1985 pracował na Carnegie Mellon University w Pittsburghu (USA) jako *visiting research associate*, następnie spędził na tej uczelni ponownie jeden semestr w 1989 roku jako *visiting associate professor*.

Zainteresowania naukowo-badawcze Wiesława Kuźmicza koncentrują się wokół problemów projektowania struktur półprzewodnikowych, a w szczególności struktur układów scalonych. W swoich pracach stara się przeplatać prace czysto badawcze z działalnością konstrukcyjno-projektową, a także z tworzeniem narzędzi komputerowego wspomaganie projektowania przydatnych w praktycznej działalności inżyniera. Najważniejszym dotąd dokonaniem naukowym jest cykl prac opublikowanych w latach 1981–1987 dotyczących fizyki transportu nośników ładunku w krzemie. Prace te są do dziś często cytowane. Najważniejszym praktycznym wynikiem prac jest opracowany w latach 1987–1992 i nadal rozwijany system projektowania IMiOCAD. Jest on wykorzystywany w pracach badawczych, projektowych i w dydaktyce, a także został udostępniony kilkunastu uczelniom w Europie, USA, Kanadzie i Japonii. Oprogramowanie to posłużyło m.in. do wykonania w latach 1992–1997 kilkudziesięciu projektów układów scalonych, z których największy to układ cyfrowy przeznaczony dla CERN w Genewie, liczący około 350 tys. tranzystorów.

Wiesław Kuźmicz jest autorem około 80 publikacji przedstawiających wyniki oryginalnych prac badawczych oraz wielu innych opracowań, raportów i ekspertyz. Jest także autorem książki *Projektowanie analogowych układów scalonych*, której dwa wydania ukazały się w 1981 i 1985 roku, oraz podręcznika elektronicznego *Układy scalone* (wyd. 1, — 2004, wyd. 2 — 2006, wyd. 3 rozszerzone — 2010). Poczynając od 1987 roku wygła-

Słowa kluczowe

- przyrządy półprzewodnikowe
- mikroelektronika
- CAD

K

szal seminaria i wykłady zaproszone w kilkunastu zagranicznych uniwersytetach i instytutach badawczych. Jest recenzentem czasopism „IEEE Transactions on Computer-Aided Design” oraz „IEEE Transactions on Electron Devices”, recenzował liczne prace konferencyjne jako członek komitetów naukowych konferencji krajowych i międzynarodowych, recenzuje granty dla KBN oraz dla Estońskiej Fundacji Nauki. Był członkiem Rady Naukowej Instytutu Technologii Elektronowej w Warszawie oraz Rady Naukowej Instytutu Systemów Sterowania w Katowicach, członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN. Jest członkiem IEEE.

Działalność dydaktyczna Wiesława Kuźmicza dotyczy fizyki przyrządów półprzewodnikowych oraz mikroelektroniki. W ostatnich latach postawił sobie, jako jeden z głównych celów, doprowadzenie do tego, aby umiejętność projektowania układów i systemów elektronicznych w postaci specjalizowanych układów scalonych (ASIC) stała się jednym z podstawowych elementów wykształcenia każdego inżyniera elektronika, tak jak w krajach technologicznie bardziej zaawansowanych od Polski. Opracował i prowadził w sumie 11 nowych wykładów (w tym jeden w USA). Był promotorem 9 pomyślnie zakończonych przewodów doktorskich (w tym 4 zakończonych wyróżnieniem), oraz opiekunem około 40 prac magisterskich. Jest także aktywny w edukacji na poziomie podstawowym i średnim oraz w popularyzacji nauki i techniki. W latach 1968–1977 opublikował około 20 artykułów popularnych w czasopiśmie „Młody Technik”. Współpracował z Wydawnictwami Szkolnymi i Pedagogicznymi przy opracowywaniu i ocenie podręczników szkolnych. W latach 1990–1991 współpracował z Ministerstwem Edukacji Narodowej w zakresie programu wprowadzania informatyki do szkół, opracował i prowadził wraz z zespołem letnie kursy informatyczne dla nauczycieli (1991–1992). Należy do grona członków-założycieli Społecznego Towarzystwa Oświatowego — pierwszej po 1989 roku i najpoważniejszej organizacji społecznej zakładającej i prowadzącej niepubliczne szkoły podstawowe i średnie. Był organizatorem i długoletnim członkiem władz szkoły podstawowej STO nr 9 w Warszawie.

W 1991 roku Wiesław Kuźmicz uczestniczył w nawiązywaniu pierwszych kontaktów polskiego środowiska naukowego z Komisją Europejską i od tej pory jest aktywnym organizatorem i propagatorem międzynarodowej współpracy z krajami Unii Europejskiej. Był

współinicjatorem i kierownikiem w Politechnice Warszawskiej 5 projektów programu Copernicus. Był także organizatorem i koordynatorem 2 projektów w programie TEMPUS. Jest przedstawicielem Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych w konsorcjum EUROPRACTICE, w latach 1996–2000 pełnił funkcję pełnomocnika Dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych do spraw współpracy europejskiej. W latach 2001–2005 zorganizował i był koordynatorem europejskiego projektu edukacyjnego w zakresie mikroelektroniki REASON (5. Program Ramowy UE). Był kierownikiem w Politechnice Warszawskiej projektu zintegrowanego CLEAN w 6. Programie Ramowym UE. Od 2007 roku jest kierownikiem w Politechnice Warszawskiej projektów IDESA i IDESA-2 (7. Program Ramowy UE). Broszura jego autorstwa omawiająca zasady uczestnictwa w 5. Programie Ramowym UE została wydana przez Ministerstwo Gospodarki i szeroko rozpowszechniona w Polsce. Od 2000 roku jest ekspertem Komisji Europejskiej oceniającym wnioski projektowe i projekty w toku w kolejnych programach ramowych.

W latach 1988–1992 uczestniczył w pracach nad ustawą *O ochronie własności intelektualnej w dziedzinie projektów układów scalonych*. Był opiniodawcą tej ustawy dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej. W latach 1996–2001 współpracował też z Departamentem Strategii Gospodarczej Ministerstwa Gospodarki Rzeczypospolitej Polskiej. Był współautorem rządowego programu podnoszenia innowacyjności polskiej gospodarki przyjętego przez rząd w 2000 roku (ale nigdy niezrealizowanego).

Wiesław Kuźmicz jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci i wnuka. Posługuje się biegle językami angielskim i rosyjskim oraz biernie niemieckim. Do swych zainteresowań pozazawodowych zalicza wyprawy w odległe góry świata, muzykę klasyczną, fotografię.

leszczyński

ANDRZEJ LESZCZYŃSKI

Andrzej Leszczyński urodził się 17 kwietnia 1939 roku w Warszawie. W Warszawie ukończył szkołę podstawową (1952) i Technikum Łączności (1956). W latach 1956–1962 studiował na Wydziale Łączności (później Elektroniki) Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika (1962). Pracę zawodową podjął w 1963 roku w Zakładzie Elektroakustyki PW jako asystent stażysta a następnie w 1964 roku jako asystent. W latach 1961–1964 studiuje jednocześnie na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej.

W 1972 roku uzyskał z wyróżnieniem stopień doktora nauk technicznych na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej za rozprawę *Stale propagacji magnetostrycyjnych ferrytów niklowo-cynkowych*, nagrodzoną następnie nagrodą indywidualną Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz nagrodą Polskiego Towarzystwa Akustycznego.

Po utworzeniu Instytutu Radioelektroniki Andrzej Leszczyński organizuje nowe laboratoria z ultradźwięków i akustyki ciała stałego, prowadzi zajęcia z Teorii Pola Elektromagnetycznego i ćwiczenia laboratoryjne w Instytucie Podstaw Elektroniki.

W latach 1975–1978 był kierownikiem Zakładu Elektroakustyki, opracował koncepcję i programy zestawu przedmiotów obieralnych dla Zakładu. W ramach wyjazdów prywatnych odwiedza w 1974 i 1976 roku ośrodki akademickie w Stanach Zjednoczonych (Columbia University, Princeton University, Queens College i City University of New York).

W latach 1976–1980 kierował i wykonał wiele prac naukowo-badawczych z dziedziny zastosowań ultradźwiękowych i fal powierzchniowych do konstrukcji pasywnych elementów układów elektronicznych i akustooptycznych. Do najważniejszych z nich realizowanych w tym czasie w Zakładzie, można zaliczyć: opracowanie i wykonanie pierwszego w Polsce akustycznego deflektora i modulatora światła laserowego (dla Instytutu Maszyn Matematycznych w ramach problemu węzłowego), cyfrowego miernika prędkości fali ultradźwiękowej (dla Instytutu Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego i IPPT PAN), ultradźwiękowego generatora mocy (dla Instytutu Tele i Radiotechnicznego), opracowanie metodyki i aparatury do pomiaru właściwości akustycznych cienkich warstw za pomocą akustycznych fal powierzchniowych oraz unikatowych konstrukcji przetworników krawędziowych (1976). Jako rzeczoznawca Izby Rzeczoznawców Stowarzyszenia Elektryków Polskich wykonał około 30 ekspertyz z dziedziny akustyki, elektroakustyki i ultradźwięków.

W zakresie prac naukowo-usługowych Andrzej Leszczyński zajmował się pomiarami hałasów (rurociąg w Płocku, hałasy kolejowe na zlecenie PKP, opracowanie metodyki pomiarowej hałasów lotniczych na terenie lotniska Okęcie, za którą otrzymał nagrodę Rektora 1967, badanie drgań dla Wojewódz-

kiego Konserwatora Zabytków oraz w licznych kopalniach i fabrykach).

W latach 1978–1984 był członkiem Rady Naukowej i Komisji Programowej Instytutu Radioelektroniki, komisji ds. aparatury, komisji Piezoelektroniki Rady Naukowej.

W 1984 roku Andrzej Leszczyński wyjechał na wykłady do École Nationale Polytechnique w Algierze (Algieria), gdzie pracował na Wydziale Sciences Fondamentales do 1989 roku. Po powrocie z Algierii w 1989 roku objął ponownie funkcję kierownika Zespołu Elektroakustyki, którą pełni do 1998 roku.

W 1996 roku Andrzej Leszczyński skierował swoje zainteresowania ku akustyce psychofizjologicznej i organizuje w Instytucie Radioelektroniki Studium Techniki Audiologicznej mające za zadanie kształcenie kadry w dziedzinie protetyki słuchu. Powoduje to jednocześnie wzrost zainteresowania naukowego i dydaktycznego dziedziną psychoakustyki, audiologii i techniki aparatów słuchowych. Studium pod ciągłym kierownictwem Andrzeja Leszczyńskiego działa do chwili obecnej i wykształciło ponad 700 osób. Był kierownikiem zespołu, który opracował dla Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu dwa dokumenty obowiązujące w skali krajowej: „Podstawy programowe kształcenia w zawodzie protetyk słuchu” (322[17]/SP/MENiS/2002) i „Program nauczania protetyk słuchu” (322[17]/SP/MENiS/2003). W 2005 roku opracował w ramach Europejskich Funduszy Strukturalnych „Modułowy Program nauczania protetyk słuchu” (322[17]/SP-2/MEN/2006.06.05) oraz materiały do egzaminów w tym zawodzie dla CKE. Jednocześnie w latach 2004–2007 brał udział w pracach komisji przy Ministerstwie Zdrowia nad opracowaniem nowej ustawy *O niektórych zawodach medycznych*.

W ciągu swojej pracy Andrzej Leszczyński opracował i prowadził kilkanaście oryginalnych wykładów, na studiach magisterskich, inżynierskich i podyplomowych na 4 wydziałach Politechniki Warszawskiej, m.in.: „Podstawy akustyki”, „Podstawy elektroakustyki”, „Technika ultradźwięków”, „Urządzenia ultradźwiękowe”, „Akustoelektronika”, „Akustyka ciała stałego”, „Akustyka molekularna”, „Wybrane zagadnienia elektroakustyczne” (dla ITE), „Podstawy akustyki” (dla Studium Podyplomowego na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej), „Podstawy elektroakustyki” (dla Wydziału Inżynierii Środowiska), „Podstawy akustyki i elektroakustyki” (dla Wydziału Mechatroniki Politechniki Warszawskiej), „Dźwiękowa

technika studyjna”, „Techniki dźwiękowe” (dla WSZ), „Dźwięk w architekturze” (dla Wydziału Architektury). Był organizatorem i brał udział w laboratoriach z przedmiotów: „Podstawy akustyki”, „Urządzenia ultradźwiękowe”, „Podstawy elektroakustyki” (studia dzienne i WSZ), „Zapis magnetyczny”, „Akustyka ciała stałego”. Był promotorem około 40 prac dyplomowych. Obecnie prowadzi autorski wykład z Akustyki i Elektroakustyki dla wydziału Mechatroniki, wraz z profesorem Zbigniewem Kulką wykład „Cyfrowa technika foniczna” w Wyższej Szkole Informatyki i Zarządzania (od 2002 roku) oraz z profesorem Zbigniewem Kulką i Marią Tajchert dwa wykłady („Podstawy techniki dźwiękowej” i „Urządzenia i systemy techniki dźwiękowej”) w ramach kształcenia na odległość „OKNO” (od 2004 roku). Jednocześnie prowadzi zajęcia z akustyki dla protetyków słuchu w policealnym Zespole Medycznych Szkół Zawodowych. Jest współautorem skryptu *Podstawy elektroakustyki. Ćwiczenia laboratoryjne* (Oficyna Wydawnicza PW, 1998, wydanie drugie — 2003).

Jest autorem lub współautorem około 40 publikacji w czasopismach naukowych i materiałach konferencyjnych, autorem kilku haseł encyklopedycznych (WEP, Encyklopedia WNT), autorem haseł w słownictwie elektroakustycznym (dla SEP), recenzentem 3 książek z dziedziny piezoelektroniki i ultradźwięków oraz kilku tłumaczeń encyklopedycznych i naukowych (m.in.: Encyklopedia Techniki, Muza, Oxford Encyklopedia szkolna, BGW).

Andrzej Leszczyński otrzymał 10 nagród Rektora Politechniki Warszawskiej oraz indywidualną Nagrodę Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki za szczególne osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych.

Włada czynnie językiem angielskim, rosyjskim i francuskim; biernie — niemieckim. Interesuje się muzyką klasyczną i jazzową (w latach 70. przez półtora roku grał jako muzyk w Teatrze Ateneum w Warszawie). Uprawia czynnie tenis i narciarstwo. Jest instruktorem narciarskim i ratownikiem wodnym.

Leśniewski

ANTONI LEŚNIEWSKI

Antoni Leśniewski urodził się w 1947 roku w Mławie. Liceum Ogólnokształcące imienia Stanisława Wyspiańskiego w Mławie ukończył w 1964 roku. Rozpoczął studia na wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1970 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika w dziedzinie aparatury elektronicznej. W trakcie studiów pobierał stypendium naukowe.

Pracę zawodową rozpoczął w 1970 roku w Zakładzie Miernictwa Instytutu Podstaw Elektroniki. Rozprawę doktorską w dziedzinie cyfrowej korekcji błędów dynamicznych obronił na wydziale Elektroniki w 1980 roku.

Jego zainteresowania naukowe koncentrowały się wokół zagadnień dotyczących automatyzacji pomiarów immitancji oraz cyfrowego przetwarzania sygnałów w systemach pomiarowych. Jest autorem lub współautorem 18 publikacji z tej dziedziny. Za wyniki badań w dziedzinie cyfrowych przy-

rządów pomiarowych otrzymał w 1978 roku wyróżnienie w konkursie Mistrza Techniki Naczelnej Organizacji Technicznej. Brał udział w projektach badawczych z dziedziny systemów pomiarowych przeznaczonych do testowania układów scalonych, za co otrzymał kilkakrotnie nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia w dziedzinie naukowej.

W ramach obowiązków dydaktycznych Antoni Leśniewski prowadzi zajęcia z przedmiotu „Podstawy pomiarów” i jest współautorem podręcznika do tego przedmiotu pt. *Podstawy miernictwa*. Opracował również i prowadził wykłady z przedmiotów obieralnych „Zastosowanie transformacji ortogonalnych do przetwarzania sygnałów cyfrowych” oraz „Oprogramowanie systemów pomiarowych”. Cieszy się wśród studentów opinią dobrego dydaktyka. Za działalność dydaktyczną otrzymał nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki w 1973 roku, a także trzykrotnie nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia dydaktyczne.

lewandowski

ARKADIUSZ LEWANDOWSKI

Arkadiusz Lewandowski urodził się w 1975 roku w Warszawie. W 1994 roku ukończył V Liceum Ogólnokształcące im. Ks. Józefa Poniatowskiego w klasie o profilu matematyczno-fizycznym i w tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych. W latach 1996–1997 studiował na Wydziale Filozofii i Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego, zaś w latach 1998–1999 przebywał na stypendium Sokrates/Erasmus w Universität Gesamthochschule Kassel, Kassel, Niemcy. W 2001 roku ukończył studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych z oceną celującą, otrzymując dyplom magistra inżyniera za pracę *Generator sygnału sinusoidalnego 24 GHz*, napisaną pod kierownictwem Wojciecha Wiatra. W 2010 roku obronił (z wyróżnieniem) rozprawę doktorską *Multi-frequency Approach to Vector-network-analyzer Scattering-parameter Measurements*, napisaną pod kierownictwem profesora Janusza Dobrowolskiego.

W latach 2002–2004 Arkadiusz Lewandowski pracował na stanowisku asystenta w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji, gdzie zajmował się cyfrową generacją sygnałów radiolokacyjnych. W latach 2004–2009 przebywał na stażu naukowym w National Institute of Standards and Technology w Boulder, USA, gdzie był zaangażowany

w rozwój metod kalibracji i analizy niepewności w pomiarach wektorowym analizatorem obwodów. Od 2010 roku pracuje w Instytucie Systemów Elektronicznych na stanowisku adiunkta.

Arkadiusz Lewandowski jest autorem i współautorem trzech publikacji w czasopiśmie IEEE MTT oraz autorem ponad 15 referatów prezentowanych na konferencjach MIKON, ARFTG i EuMC. W 2008 roku był laureatem nagrody za najlepszy artykuł dotyczący modelowania na konferencji MIKON 2008, zaś w 2005 roku był laureatem stypendium MTT-S. Jego zainteresowania naukowe koncentrują się wokół miernictwa mikrofalowego, a w szczególności wykorzystania metod statystycznych w kalibracji wektorowych analizatorów obwodów.

Zainteresowania pozazawodowe obejmują m.in. filozofię, biegi przełajowe i turystykę górską.

lewandowski

LECH LEWANDOWSKI

Lech Lewandowski urodził się w 1946 roku w miejscowości Kaliska w woj. kujawsko-pomorskim. W 1965 roku ukończył Technikum Mechaniczno-Elektryczne w Bydgoszczy, uzyskując dyplom technika elektryka i rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1970 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera w dziedzinie radiotechniki. Praca magisterska dotyczyła realizacji układu do pomiaru zniekształceń różnicowych w nadajnikach telewizyjnych i była wykonywana w zakładzie aparatury radiowo-telewizyjnej ZARAT, którego był stypendystą i gdzie od lutego 1970 roku rozpoczął pierwszą pracę zawodową. Od stycznia 1971 roku podjął pracę w charakterze nauczyciela akademickiego

na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w Instytucie Podstaw Elektroniki (obecnie Instytut Systemów Elektronicznych), gdzie nieprzerwanie pracuje do chwili obecnej. W 1980 roku obronił z wyróżnieniem rozprawę doktorską w dziedzinie optoelektroniki na wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Tematem pracy był *Optoelektroniczny demodulator częstotliwości bez heterodynowania optycznego, mało wrażliwy na modulację natężenia promieniowania*. Za tę pracę otrzymał w 1981 roku nagrodę indywidualną stopnia trzeciego, przyznaną przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Jego zainteresowania naukowe początkowo dotyczyły zagadnień stabilizacji częstotli-

wości laserów gazowych oraz analizy widma optycznego—realizacja analizatora widma lasera He-Ne, w późniejszym okresie natomiast — zagadnień miernictwa światłowodowego w tym pomiaru tłumienia spektralnego w światłowodach włóknowych — współautorstwo komputerowego stanowiska do pomiaru tłumienia spektralnego włókien i podzespołów światłowodowych, interferometrii światłowodowej oraz czujników światłowodowych, zwłaszcza realizacji światłowodowych siatek Bragga metodą interferometryczną.

Jest współautorem kilkudziesięciu artykułów z tej dziedziny oraz dwóch patentów krajowych.

W latach 1976–2010 brał udział w projektach badawczych z dziedziny optoelektroniki, miernictwa światłowodowego i światłowodowych siatek Bragga, systemu sieci

światłowodowych czujników pomiarowych. W ramach obowiązków dydaktycznych od wielu lat prowadzi wykłady i ćwiczenia laboratoryjne z przedmiotów: „Optoelektroniczne systemy pomiarowe”, „Optoelektronika”, „Podstawy techniki światłowodowej”, „Podstawy czujników pomiarowych”, „Podstawy miernictwa”. Pod jego kierownictwem powstało kilkadziesiąt prac dyplomowych magisterskich i inżynierskich. Jest współautorem dwóch skryptów — *Laboratorium miernictwa elektronicznego* (1993) oraz *Laboratorium podstaw optoelektroniki i miernictwa światłowodowego* (1997).

Za działalność dydaktyczną i naukową otrzymywał nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej w latach: 1986, 1990, 1991, 1998.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci.

lewenstein

KRYSTYN JĘDRZEJ LEWENSTEIN

Krystyn Jędrzej Lewenstein urodził się 18 grudnia 1928 roku w Karczewie. Od 1935 roku mieszkał w Warszawie, gdzie, w czasie wojny, ukończył w 1940 roku szkołę powszechną (harcerską) im. A. Małkowskiego. Następnie uczęszczał do szkoły handlowej im. J. Everta oraz na komplety Gimnazjum im St. Batorego.

Brał udział w Powstaniu Warszawskim na Mokotowie jako żołnierz kompanii B — 2 pułku Armii Krajowej „Baszta”. Za zdobycie broni i przeniesienie jej na teren powstańczy przez posterunki niemieckie został odznaczony Krzyżem Walecznych. Po upadku Powstania dostał się do niewoli i został wywieziony jako jeńiec wojenny do Stalagu Xb w Niemczech. Do kraju powrócił w sierpniu 1946 roku. W 1947 roku ukończył Liceum

Ogólnokształcące im. M. Konopnickiej w Warszawie, uzyskując maturę.

W 1948 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej (później, od chwili utworzenia, na Wydziale Łączności). Dyplom inżyniera łączności uzyskał w 1951 roku, a magistra inżyniera elektroniki w 1956 roku.

Od 1950 roku pracował na stanowisku technika, a od 1952 roku na stanowisku inżyniera w Zakładzie Elektroniki Przemysłowej, a później Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji. W 1953 roku rozpoczął pracę jako pracownik naukowy w Zakładzie Elektroniki Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk — w latach 1954–1956 jako starszy asystent. W latach 1957–1960 pracował w Zakładzie Lamp Nadawczych na stanowisku zastępcy kierownika oddziału w Biurze Konstrukcyjnym.

Pracę na Politechnice Warszawskiej w Katedrze Radiotechniki rozpoczął jeszcze w czasie studiów, w 1951 roku początkowo na stanowisku asystenta, a od 1952 roku starszego asystenta. W 1957 roku został mianowany adiunktem w Katedrze Radiotechniki, a od 1963 roku w Katedrze Przyrządów Elektronowych. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1968 roku za rozprawę *Studia nad technologią i emisją elektronową katod cermetowych opartych na ThO₂*, wykonaną pod kierunkiem profesora Bohdana Paszkowskiego.

Działalność naukowo-badawcza Krystyna J. Lewensteina koncentrowała się na zagadnieniach związanych z technologią lamp mikrofalowych oraz termokatod. Tematyką tą zajmował się już od 1950 roku najpierw w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji, następnie w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk, a potem w Katedrze Radiotechniki i Katedrze Przyrządów Elektronowych Politechniki Warszawskiej. Wśród opublikowanych w tym czasie prac wiele miało charakter oryginalny co najmniej w skali krajowej. Były to między innymi prace nad pierwszą polską lampą o fali bieżącej i wyrzutnią elektronową do niej,

lampą o fali bieżącej dużej mocy, katodami tlenkowymi torowymi oraz katodami cermetowymi, a także nad odprężaniem monokryształów rubinów i szafirów. Wiele prac referowanych było na krajowych i międzynarodowych konferencjach i sympozjach.

Działalność dydaktyczna Krystyna J. Lewensteina była również bardzo obszerna. Już w latach 1954–1957 prowadził na studiach II stopnia wykłady monograficzne z „Technologii termokatod”, a następnie od 1960 roku wykłady z „Technologii lamp elektronowych”. W latach 1961–1962 prowadził wykłady z „Elektroniki” na Studium Podyplomowym Wydziału Elektrycznego, a od 1964 roku wykłady z „Katod lamp elektronowych” na Wydziale Elektroniki.

Wiele pracy poświęcił na prowadzenie i zorganizowanie laboratoriów technologicznych: „Wysokiej próżni”, „Lamp elektronowych”, „Technologii lamp elektronowych”, „Elektroniki próżniowej”, „Podstaw technologii elektronowej” i „Lamp mikrofalowych”. Opracował i prowadził ćwiczenia w tych laboratoriach, a obok tego ćwiczenia audytoryjne, projekty i seminaria z „Technologii wysokiej próżni”, „Lamp elektronowych”, „Technologii lamp elektronowych”, „Podstaw technologii elektroniki” i „Katod lamp elektronowych”. Od 1957 roku prowadził także konsultacje dyplomowe dla ponad 30 magistrantów specjalności Elektronika.

W latach 1968–1970 pracował na stanowisku szefa produkcji w Katedrach Przyrządów Elektronowych, Wysokiej Próżni i Elektroniki Ciała Stałego. Od 1970 roku kierował Zakładem Doświadczalnym Opracowań Przyrządów i Aparatury Próżniowej ZOPAP przy Instytucie Technologii Elektronowej Politechniki Warszawskiej. Kierował zespołami projektującymi oraz był autorem lub współautorem kilkudziesięciu opracowań przyrządów i urządzeń z dziedziny próżnio-

wej aparatury pomiarowej wdrożonych do produkcji doświadczalnej, a także przemysłowej. Był również autorem lub współautorem wielu publikacji naukowo-technicznych i kilku patentów.

Krystyn J. Lewenstein był członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, Komitetu Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk oraz Polskiego Komitetu Techniki Próżni i Technologii Elektropróżniowych. Był członkiem zespołów wyróżnionych nagrodami w konkursach „Mistrz Techniki Warszawa 1972”, „Mistrz Techniki Polskiej 1973” oraz „Nauka 78” w Moskwie. W 1986 roku otrzymał nagrodę Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk za próżniomierz konwekcyjny. Był członkiem Rady Wydziału Elektroniki, a w 1981 roku został wybrany na członka Senatu Politechniki Warszawskiej (1981–1984).

Odnaczony został Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Walecznych, Krzyżem Armii Krajowej, Krzyżem Partyzanckim, Warszawskim Krzyżem Powstańczym oraz Medalem za Długoletnie Pożycie Małżeńskie. Otrzymał również m.in.: Złotą Odznakę „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”, Medal Stowarzyszenia Elektryków Polskich im. Prof. Janusza Groszkowskiego, Srebrną Odznakę „Za Zasługi dla Przemysłu Maszynowego”, Złotą Odznakę PTTK. Jest „Weteranem Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny”.

W 1991 roku przeszedł na emeryturę. Od tego czasu pracował społecznie w samorządzie mieszkaniowym i spółdzielczym, a obecnie w Światowym Związku Żołnierzy Armii Krajowej, w którym był m.in. sekretarzem Głównej Komisji Rewizyjnej, a także wiceprezesem Rady Naczelnej.

Przez wiele lat uprawiał narciarstwo i zeglarsstwo. Jest wdowcem, ma dwóch synów (obydwaj są profesorami) i pięcioro wnuków.

litwin

ROMUALD LITWIN (1924–1970)

Romuald Litwin urodził się w 28 maja 1924 roku w miejscowości Rakolupy, woj. lubelskie. W czasie okupacji był żołnierzem Armii Krajowej. W lipcu 1944 roku wstąpił do II Armii Wojska Polskiego i został skierowany do Oficerskiej Szkoły Artylerii, następnie brał udział w walkach na szlaku bojowym II Armii. W walkach pod Dreznem został ranny i odznaczony Krzyżem Walecznych.

W 1947 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, a w 1952 roku obronił na Wydziale Łączności pracę magisterską na temat magnetronów synchronicznych. Od 1951 roku był pracownikiem Katedry Urządzeń Radiotechnicznych i Telewizyjnych, w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych wykładał „Teorię

pola elektromagnetycznego” i „Technikę mikrofalową”. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1960 roku (rozprawa *Rozchodzenie się fal w mikrofalowych liniach opóźniających*), a stopień doktora habilitowanego w 1964 roku (rozprawa *Impedancja charakterystyczna niektórych odmian mikrofalowych linii opóźniających*).

Równocześnie w latach 1951–1956 pracował kolejno w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji, w Zakładach Lamp Elektrycznych i Zakładach Lamp Nadawczych nad zagadnieniami związanymi z lampami mikrofalowymi. Zajmował się też miernictwem mikrofalowym. Był konstruktorem i współtwórcą pierwszego polskiego magnetronu impulsowego.

W działalności naukowej skoncentrował się na obliczaniu i konstrukcji linii opóźniających do lamp mikrofalowych. Prace nad tym zagadnieniem prowadził w Katedrze oraz Laboratorium Elektronicznym Massachusetts Institute of Technology (USA), gdzie przebywał na stażu naukowym w latach 1958–1959. W 1966 roku został kierownikiem Zakładu Techniki Mikrofalowej w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych i Telewizyjnych na Wydziale Łączności (obecnie Elektroniki i Technik Informatycznych) Politechniki Warszawskiej, rozszerzając swe prace badawcze o zagadnienia związane z mikrofalową elektroniką ciała stałego. Opracował metody pomiarów elementów półprzewodnikowych (diod Gunna, lawinowych, waraktorów), przeznaczonych do pracy w zakresie mikrofalowym. W tej dziedzinie współpracował z Instytutem Technologii Elektronowej Polskiej Akademii Nauk. W ostatnim okresie swojego życia zajmował się również zagadnieniem fal sprzężonych w układach falowodowych.

Jako dydaktyk Romuald Litwin zorganizował tok nauczania przedmiotów „Teoria pola” i „Technika mikrofalowa” na różnych kierunkach studiów Wydziału Elektroniki Po-

litechniki Warszawskiej. Opracował skrypty i prowadził wykłady z tych przedmiotów. Był kierownikiem ponad 40 prac dyplomowych i promotorem 6 rozpraw doktorskich. Opublikował wiele oryginalnych prac naukowych i monografii. Wykaz jego publikacji zawiera 25 pozycji. Do najważniejszych należy zaliczyć podręcznik *Teoria pola elektromagnetycznego* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne) oraz, napisany wspólnie z profesorem Marianem Suskim, podręcznik *Technika mikrofalowa* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne).

Brał aktywny udział w wielu krajowych oraz zagranicznych zjazdach, konferencjach i sympozjach naukowych. Był członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, Rady Naukowej w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym oraz Zespołu Radiolokacji i Techniki Mikrofalowej Komisji Głównej Komitetu Nauki i Techniki.

Zmarł nagle, w pełni sił twórczych, podczas pracy w swoim gabinecie, 23 lutego 1970 roku. Jego imię nosi jedna z największych sal wykładowych w Gmachu im. Janusza Groszkowskiego (siedzibie Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej).

lityński

KAROL TADEUSZ LITYŃSKI

Karol Lityński urodził się 28 lutego 1949 roku w Gdyni. Od 1950 roku mieszka w Warszawie. Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1972 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Zatrudniony był w Instytucie Technologii Elektronowej (obecnie Instytut Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej) początkowo na stanowisku inżynierjno-technicznym, a w latach 1973–1982 — w charakterze nauczyciela akademickiego w Zakładzie Techniki Próżni kierowanym przez Wojciecha Górskiego, a następnie Stanisława Pytkowskiego. Pod opieką Wojciecha Górskiego uzyskał w 1982 roku stopień doktora nauk technicznych na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Praca doktorska *Metoda określenia rozkładu tempera-*

tury włókna w zastosowaniu do próżniomierzy cieplnoprzewodnościowych dotyczyła zagadnień modelowania konstrukcji czujników pomiaru niskich ciśnień, a jej promotorem był profesor Janusz Groszkowski. Po uzyskaniu stopnia doktora kontynuował pracę jako pracownik naukowo-techniczny, prowadząc prace badawcze w Zespole Wysokiej Próżni.

Zainteresowania badawcze Karola Lityńskiego dotyczyły głównie miernictwa niskich ciśnień, zarówno pod kątem metodyki pomiaru, jak i konstrukcji nowego typu przetworników ciśnienia i cieplnoprzewodnościowych metod pomiaru przepływu rozrzedzonego gazu. Szczególnie interesował się elektrycznymi metodami pomiaru próżni.

Badania, w których uczestniczył dotyczyły m.in.: budowy pierwszego w Polsce stanowiska do wzorcowania próżniomierzy metodą dynamiczną, w zakresie 10^{-3} – 10^{-6} mbara (pod kierunkiem Wojciecha Górskiego); konstrukcji cieplnoprzewodnościowej głowicy konwekcyjnej chłodzonej powietrzem o zakresie pomiarowym 10^3 – 10^{-3} mbara, w której po raz pierwszy do połączeń wykorzystano kleje epoksydowe (wzór użytkowy). Próżniomierz wraz z głowicą zostały wdrożone do produkcji w Zakładzie Opracowań Aparatury Próżniowej ITE Politechniki Warszawskiej (ZOPAP). Zespół autorów został nagrodzony wraz z zespołem nagrodą Prezesa Polskiej Akademii Nauk; konstrukcji wygrzewalnej (400°C) głowicy cieplnoprzewodnościowej o zakresie 1 – 10^{-5} mbara stabilizowanej ciekłym LN_2 (patent); miniaturowych głowic pomiarowych wykorzystywanych do badania gradientu ciśnienia w „odciętych” laserach gazowych z wyładowaniem łukowym; opracowania konstrukcji i metodologii pomiaru nieszczelności o natężeniu 10^{-13} atm·cm³/s wewnątrz tzw. komór gazeniowych; opracowanie zostało z powodzeniem wdrożone w Zakładach Elektronowych LAMINA do kontroli procesu produkcyjnego; opracowania głowicy membranowej z czujnikiem indukcyjnym do pomiaru ciśnienia

w zakresie 1–1000 mbar i opracowania konstrukcji ciepłoprzewodnościowego regulatora przepływu gazu o zakresie 1–10 atm · cm³/min.

Wszystkie te rozwiązania dotyczące przetworników ciśnienia były wynikiem pracy zespołowej, przy szczególnym udziale i wsparciu inż. Zbigniewa Wichrowskiego.

Po objęciu kierownictwa zakładu ZOPAP prowadził nadal prace badawcze i konstrukcyjne. Opracował i wdrożył do produkcji w ZOPAP nową konstrukcję tzw. iskrowego czujnika próżni, wykorzystywanego powszechnie w pracach laboratoryjnych z aparaturą szklaną. Zwiększył niezawodność i powtarzalność parametrów produkowanej przez ZOPAP głowicy jonizacyjnej o zakresie 1–10⁻³ mbara w celu.

Po likwidacji Zakładu rozpoczął pracę jako zastępca kierownika ds. technicznych w Centrum Rozwoju Przedsiębiorczości Politechniki Warszawskiej, które zostało powołane w 1991 roku. Zajmował się organizacją zaplecza technicznego oraz doradztwem technologicznym dla początkujących przedsiębiorców. Jednocześnie uruchomił część próżniową cyklotronu w Środowiskowym Laboratorium Jonów Ciężkich przy Uniwersytecie Warszawskim.

W latach 1997–2009 kierował Centrum Rozwoju Przedsiębiorczości Politechniki Warszawskiej. W 1997 roku podjął równocześnie pracę w Departamencie Strategii Gospodarczej Ministerstwa Gospodarki na stanowisku Radcy Ministra. Brał udział w pracach zespołów opracowujących dokumenty strategiczne w zakresie innowacyjności, zajmował się zagadnieniami transferu i komercjalizacji technologii do małych i średnich przedsiębiorstw oraz problemami zrównoważonego rozwoju w zakresie wzorców produkcji i konsumpcji. Reprezentował Ministerstwo na licznych konferencjach międzynarodowych, w tym w grupach roboczych OECD i ONZ. W trakcie pracy w Ministerstwie brał udział w opracowaniach: dokumentu rządowego „Zwiększenie innowacyjności gospodarki w Polsce w latach do 2006” (członek zespołu), „Wykorzystanie wyników

prac badawczych o dużym znaczeniu dla polskiej gospodarki” (autor), projektu założeń nowych obszarów aktywności biura UNIDO w Polsce na terenach byłego ZSRR (autor), założeń do udziału Polski w realizacji projektu pilotażowego UNIDO pn. E4PQ — Regionalnego programu wysokiej technologii i zwiększania przemysłowej e-produktywności i jakości (członek zespołu), koncepcji platformy informacyjnej dla przedsiębiorców MSP we współpracy z jednostkami administracji centralnej (MG, MNiSW, UP RP, ATT) (autor).

W 2001 roku objął stanowisko prezesa Agencji Techniki i Technologii. Na stanowisku tym pracował do czasu likwidacji niektórych agencji rządowych w I kwartale 2002.

W 2002 roku podjął pracę eksperta w Agencji Rozwoju Przemysłu, gdzie wraz z zespołem przygotował koncepcję zamiany zbędnych nieruchomości zakładów przemysłowych w parki przemysłowe. W tym samym roku, w utworzonej przez ARP SA fundacji, objął stanowisko Wiceprezesa Zarządu Centrum Innowacji FIRE, której misją jest wspieranie środowiska akademickiego w tworzeniu firm wdrażających wyniki prac badawczych. W kwietniu 2006 roku Karol Lityński został prezesem Zarządu CI FIRE. Funkcje tę sprawuje do chwili obecnej.

Oprócz kierowania Fundacją i realizacji licznych projektów Karol Lityński bierze udział w konsultacjach aktów prawnych i programów dotyczących wzrostu innowacyjności oraz rozwoju przedsiębiorczości w Polsce.

Od 2007 roku jest członkiem kapituły konkursu „Polski Produkt Przyszłości”, organizowanego przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości.

W 2008 roku rezygnuje z pracy w Centrum Rozwoju Przedsiębiorczości Politechniki Warszawskiej, lecz nadal utrzymuje bieżące kontakty z Centrum Transferu Technologii i Rozwoju Przedsiębiorczości Politechniki Warszawskiej. Jest członkiem Rady Narodowego Centrum Badań i Rozwoju.

Karol Lityński jest żonaty i ma dwie córki. Interesuje się muzyką i sportem.

lubacz

JÓZEF LUBACZ

Józef Lubacz urodził się 16 marca 1950 roku w Gliwicach. Szkołę podstawową i liceum ogólnokształcące ukończył w Warszawie. Dyplom inżyniera teleelektronika uzyskał w 1971 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od tegoż roku jest zatrudniony w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej. W 1977 roku uzyskał dyplom magistra matematyki na Wydziale Matematyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego. Stopień naukowy doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem) uzyskał w 1976 roku w Instytucie Łączności na podstawie rozprawy *Analiza ciągów błędów i zakłóceń transmisyjnych z punktu widzenia statystycznych metod oceny łącza do transmisji danych*. W 1986 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej; tytuł monografii habilitacyjnej *Problemy ruchowe cyfrowych sieci telekomunikacyjnych z komuta-*

cją łączy. Tytuł naukowy profesora nadano mu w 1995 roku. Od 2002 roku jest profesorem zwyczajnym Politechniki Warszawskiej.

W latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych Józef Lubacz prowadził badania nad zagadnieniami teorii ruchu telekomunikacyjnego, koncentracji ruchu w sieciach teleinformatycznych, a następnie analizy i projektowania sieci zintegrowanych, m.in. we współpracy z ośrodkami zagranicznymi we Francji (École Nationale Supérieure des Télécommunications oraz Centre National d'Etudes des Telecommunications, 1983–1985) i w Szwecji (Lund Institute of Technology, 1988). W latach dziewięćdziesiątych zajmował się głównie zagadnieniami metodologicznymi, a w szczególności opracował wiele nowatorskich modeli architektonicznych dla złożonych sieci telekomunikacyjnych, które znalazły zastosowanie w ich analizie i projektowaniu. Równoległe z zagadnieniami sieciowymi, od połowy lat osiemdziesiątych zajmował się metodyką analizy i projektowania systemów rozproszonych, m.in. w trakcie pobytu w Institut National de la Recherche Scientifique w Kanadzie, 1986–1987, jako *invited professor*. Od połowy lat dziewięćdziesiątych prowadził badanie w zakresie technicznych i pozatechnicznych aspektów rozwoju globalnej infrastruktury informacyjnej, a od połowy ostatniej dekady także w zakresie metod ochrony informacji w sieciach telekomunikacyjnych, głównie metod steganograficznych. Wyniki jego badań zostały przedstawione w licznych artykułach i referatach konferencyjnych. Jest współautorem kilku książek, m.in.: *Sterowanie i oprogramowanie w telekomunikacyjnych sieciach zintegrowanych* (WKiŁ, 1990), *Standardy zarządzania sieciami* (Wydawnictwo EFP, 1995 i 1996), *System i sieci SDH* (WKiŁ, 1996), *W drodze do społeczeństwa informacyjnego* (OWPW, 1999), *Metody aukcyjne i giełdowe w handlu zasobami sieci telekomunikacyjnych* (WKiŁ, 2011).

Do 2010 roku wypromował jedenastu doktorów. Był recenzentem licznych prac dok-

torskich, habilitacyjnych i wniosków o nadanie tytułu naukowego

Równocześnie z działalnością naukową, Józef Lubacz aktywnie uczestniczył w realizacji prac o charakterze badawczo-projektowym na rzecz krajowych i zagranicznych podmiotów gospodarczych i administracyjnych sektora telekomunikacyjnego. Wraz z zespołami badawczymi Zakładu Teleinformatyki i Telekomunikacji zrealizował kilkadziesiąt takich prac, większość w latach dziewięćdziesiątych. Prace te miały ważący wpływ na ukierunkowanie rozwoju nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej Polski.

Józef Lubacz opracował i prowadził wiele wykładów, m.in.: „Teoria kolejek”, „Teoria informacji i kodowania”, „Sieci zintegrowane”, „Zarządzanie sieciami telekomunikacyjnymi”, „Architektura systemów i sieci telekomunikacyjnych”, „Infrastruktura informacyjna”. Był inicjatorem wprowadzenia nowej specjalności nauczania na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych: Zarządzanie sieciami i usługami telekomunikacyjnymi. Od końca lat osiemdziesiątych kierował wieloma pracami programowymi związanymi z ewolucją systemu edukacyjnego Wydziału.

Józef Lubacz był kierownikiem Zakładu Teleinformatyki i Telekomunikacji Instytutu Telekomunikacji w latach 1987–2002. W latach 2002–2005 był dziekanem Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych. Od 2006 roku jest dyrektorem Instytutu Telekomunikacji.

W latach 1996–2005, równoległe z pracą w Politechnice Warszawskiej, kierował Ośrodkiem Zagadnień Społeczeństwa Informacyjnego międzyuczelnianego Instytutu Problemów Współczesnej Cywilizacji, w ramach którego prowadził badania i zorganizował liczne cykle wykładów dotyczących głównie

poza technicznych aspektów rozwoju infrastruktury informacyjnej współczesnych społeczeństw.

Od 2006 roku Józef Lubacz jest członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego; w latach 2006–2009 kierował jej Komisją Edukacji. Od 2010 roku pełni funkcję przewodniczącego Rady.

W ramach działalności na rzecz szkolnictwa wyższego Józef Lubacz był współautorem środowiskowej i ministerialnej strategii rozwoju szkolnictwa wyższego do 2020 roku oraz koncepcji i procesu wdrażania Krajowych Ram Kwalifikacji. Brał także czynny udział w przygotowaniu nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Józef Lubacz jest członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk. W latach 1999–2005 był członkiem Komitetu Prognoz „Polska 2000 Plus” przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk. W ramach prac koncepcyjnych Polskiej Akademii Nauk był współautorem wielu opracowań dotyczących pożądanego kierunku rozwoju sfery badawczej i technik informacyjno-telekomunikacyjnych.

W latach 1992–2004 był przedstawicielem Polski w Komitecie TIST COST koordynującym europejskie projekty badań podstawowych w dziedzinie telekomunikacji i nauk informacyjnych, Był ekspertem Komisji Europejskiej ds. oceny projektów badawczych w latach 1999–2004. Był członkiem licznych komitetów programowych konferencji międzynarodowych, w tym Komitetu Technicznego „World Telecom Forum” Międzynarodowej Unii Telekomunikacyjnej.

Jest członkiem zwyczajnym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego.

ŁADZIŃSKI

RADOSŁAW JERZY ŁADZIŃSKI

Radosław Jerzy Ładziński urodził się 2 marca 1927 roku w Toruniu. Szkołę powszechną i gimnazjum ukończył w Warszawie (odpowiednio w latach 1939 i 1943). W latach 1942–1944 był członkiem organizacji młodzieżowej „Orlęta” podporządkowanej Armii Krajowej, a w czasie Powstania Warszawskiego — żołnierzem 207 plutonu Zgrupowania AK „Żagłowiec” walczącego na Żoliborzu o utrzymanie północnych obrzeży Dworca Gdańskiego oraz dolnego odcinka ulicy Krasieńskiego. Po kapitulacji Żoliborza przebywał w obozie jeńców wojennych k. Magdeburga. W maju 1945 roku bezpośrednio po wyzwoleniu, wrócił do kraju. Maturę uzyskał w 1946 roku w Liceum im. Stefana Żeromskiego w Jeleniej Górze. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, zakończone w 1952 roku dyplomem inżyniera elektryka i magistra nauk technicznych.

W 1949 roku, będąc jeszcze studentem, powołany został na stanowisko asystenta rów-

nocześnie w dwóch katedrach — Katedrze Matematyki kierowanej przez profesora Witolda Pogorzelskiego oraz Katedrze Miernictwa Elektrycznego kierowanej przez profesora Kazimierza Drewnowskiego. W 1955 roku został adiunktem w Katedrze Automatyki i Telemekhaniki, organizowanej od podstaw i kierowanej przez ówczesnego docenta doktora Władysława Findeisena. Z tą jednostką organizacyjną (a ściślej — z jej kontynuatorami: Instytutem Automatyki Politechniki Warszawskiej, a następnie Instytutem Automatyki i Informatyki Stosowanej), związał się już na cały okres swojej dalszej pracy na Uczelni.

Rozprawę doktorską *Właściwości statyczne i dynamiczne podstawowych układów wzmacniaczy magnetycznych*, której promotorem był profesor Paweł Jan Nowacki, obronił, przed Radą Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej, w 1957 roku. W 1959 roku powołany został na stanowisko docenta w Katedrze Automatyki i Telemekhaniki. Tytuł naukowy profesora nauk technicznych uzyskał w październiku 1968 roku i z dniem 1 listopada 1968 roku powołany został na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze Automatyki i Telemekhaniki na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

W ciągu całego okresu pracy na Uczelni profesor Radosław Ładziński wykazywał wybitne zaangażowanie zarówno w działalność naukowo-dydaktyczną, jak i organizacyjną. W latach 1958–1959 kierował pierwszym Studium Automatyki zorganizowanym na Politechnice Warszawskiej i adresowanym do młodych pracowników naukowych z różnych wydziałów Uczelni — wielu przyszłych profesorów Politechniki Warszawskiej oraz profesorów Instytutów Polskiej Akademii Nauk było słuchaczami tego Studium. Następnie, przez blisko dziesięciolecie, kierował pracą Podyplomowego Studium Specjalnego w zakresie Automatyki, którego słuchacze rekrutowali się z terenu całego Kraju. W latach 1964–1969 przez dwie kadencje

był prodziekanem Wydziału Elektroniki, a w latach 1965–1969, czyli do chwili zasadniczej reorganizacji Uczelni i likwidacji Katedr — kierownikiem Zakładu Teorii Układów Dynamicznych. W latach 1977–1981 kierował Studium Doktoranckim Automatyki i Informatyki Politechniki Warszawskiej, a w latach 1991–1996 był na Wydziale Elektroniki i Techniki Informacyjnych przewodniczącym Komisji Przewodów Doktorskich w zakresie Automatyki, Robotyki i Informatyki. W latach 1992–1997 pełnił przez dwie kadencje obowiązki przewodniczącego Komisji Wyborczej na Wydziale.

Profesor Radosław Ładziński wypromował pięciu doktorów; był recenzentem kilkudziesięciu rozpraw doktorskich i habilitacyjnych oraz wniosków o nadanie tytułu naukowego profesora. Opublikował wiele artykułów i prac o charakterze monograficznym z zakresu teorii wzmacniaczy magnetycznych, teorii układów dynamicznych oraz teorii wielowymiarowych układów sterowania. Można tu wymienić m.in.: *Zarys teorii transduktora* („Zeszyty Naukowe Politechniki Warszawskiej, Elektryka”, nr 1, 1953), *Self-sustained Modulations in Transductor Circuits with Series Capacitors* (współautor F. Dahlgren; „Transactions of the Royal Institute of Technology”, nr 148, Stockholm, 1959), *On the theory of half-wave magnetic amplifiers with DC motor load* („Archiwum Automatyki i Telemechaniki”, tom VI, zeszyt 1, 1961), *Opis matematyczny układów dynamicznych o skończonej liczbie stopni swobody* („Prace Instytutu Automatyki PAN”, z. 62, 1967), *A note on the Quadratic Integral Evaluations of Transient Motion* („Control and Cybernetics”, vol. 5, No 2, 1976), *Dynamic Model and Control Strategy of a Manipulator with Three-dimensional Working Space and with the Last Arm Flexible* („Archives of Control Sciences”, vol. 2, No 1/2, 1993), *Synteza regulatora dla obiektu liniowego o skończonej wymiarowości metodą stabilnych funkcji wymiernych* („Prace Naukowe Politechniki Warszawskiej, Elektronika”, z. 116, 1997), *On Reducing the Order of the Stabilizing Compensator for a Linear Multivariable Plant* („Archives of Control Sciences”, vol. 7, No 1/2, 1998), *An Outline of the Linear Control System Synthesis by a Proper, Stable Rational Functions Approach* („Archives of Control Sciences”, vol. 7, No 3/4, 1998).

W ciągu kilkunastu lat, 1955–1968, poza pracą w Politechnice Warszawskiej, rozwijał również działalność naukową w placówkach Polskiej Akademii Nauk: w Zakładzie Elektrotechniki Instytutu Podstawowych Problemów Techniki, a następnie w Instytucie Automatyki.

Działalność naukową i dydaktyczną rozwijał też okresowo poza granicami kraju: w Royal Institute of Technology w Sztokholmie (1957), na Uniwersytecie Cambridge w Wielkiej Brytanii (1959/1960) oraz na kilku uniwersytetach w krajach rozwijających się — w Ghanie (University of Ghana, Accra-Legon 1962/1963), Iraku (University of Mosul, Mosul 1970–1974) i Nigerii (Rivers State University of Science and Technology, Port Harcourt 1981–1987). Wszędzie, gdzie pracował, dzięki swojemu zaangażowaniu, dociekliwości i rzetelności naukowej oraz niewątpliwemu talentowi dydaktycznemu, zyskiwał wysoki autorytet i uznanie wśród tamtejszej kadry profesorskiej, a wśród studentów cieszył się dużą popularnością. Szczególnie silne związki łączą go z Uniwersytetem Cambridge (m.in. członkostwo Magdalene College), gdzie w roku akademickim 1959/1960, będąc stypendystą British Council, prowadził prace naukowe oraz wykłady z zakresu teorii i zastosowań wzmacniaczy magnetycznych, włączając się przy tym intensywnie w nurt życia akademickiego tej wyjątkowej uczelni.

W czerwcu 1989 roku Radosław Ładziński był mężem zaufania NSZZ „Solidarność” Politechniki Warszawskiej w historycznych już dziś wyborach do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej. Uehonorowany został przez Rektora Uczelni odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”, a przez studentów — „Złotą Kredą”, wyróżnieniem przyznawanym najlepszym dydaktykom Wydziału Elektroniki. W 1998 roku przeszedł na emeryturę, jednak nadal, przez okres 10 lat, prowadził wykłady na studiach anglojęzycznych z układów dynamicznych i teorii regulacji.

Odnaczony został m.in. Krzyżem Walecznych, Krzyżem Armii Krajowej, Warszawskim Krzyżem Powstańcym, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem za Warszawę 1939–1945. Jest członkiem zwyczajnym Stowarzyszenia Żołnierzy Armii Krajowej „Żywiciel” oraz Związku Powstańców Warszawskich.

Jest żonaty, mają syna Tomasza i córkę Ewę oraz trzech wnuków. Zainteresowania pozazawodowe Radosława Ładzińskiego to szeroko rozumiana turystyka i literatura faktu.

Ł a p i ń s k i

MARIAN ŁAPIŃSKI (1909–1992)

Marian Łapiński urodził się 6 sierpnia 1909 roku w Pratuliniu, w powiecie Biała Podlaska. W 1928 roku skończył Seminarium Nauczycielskie w Ursynowie koło Warszawy, a następnie podjął naukę na Wydziale Elektrycznym Szkoły Mechaniczno-Technicznej Hipolita Wawelberga i Stanisława Rotwanda, którą ukończył w 1932 roku (po wojnie dyplomy ukończenia tej szkoły uznano za dyplomy inżynierskie). Po odbyciu służby wojskowej w Szkole Podchorążych Łączności w Zegrzu, w 1933 roku rozpoczął pracę zawodową jako asystent w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym w Warszawie. W skład Instytutu wchodziły Wydziały: Teletechniki, kierowany przez inżyniera Konstantego Dobrskiego oraz Wydział Radiotechni-

ki, kierowany przez inżyniera Janusza Groszkowskiego. Każdy z wydziałów składał się z działów, a jednym z działów w Wydziale Teletechniki był Dział Telefonii Nośnej, którego kierownikiem był inżynier Witold Nowicki. Właśnie tam zaczynał swoją działalność zawodową Marian Łapiński. Pierwszym zadaniem młodego adepta był udział w opracowaniu dodatkowego połączenia między Warszawą a Gdynią, wykorzystującego przewody napowietrzne. Była to tzw. telefonia nośna jednokrotna. Udział Mariana Łapińskiego został oceniony pozytywnie i w efekcie został awansowany na kierownika Działu Aparatów Pomiarowych, którego był organizatorem. W dziale tym opracowywano unikatową aparaturę ogólnego przeznaczenia oraz dla potrzeb telefonii. Wykonywano oporniki, kondensatory laboratoryjne, mostki pomiarowe, wzmacniacze pomiarowe, generatory, detektory fazowe oraz mierniki poziomu z przeznaczeniem do kontroli linii telefonicznych kablowych oraz napowietrznych. Prace te trwały do wybuchu II wojny światowej. Po wybuchu wojny pracowników Instytutu zwolniono z pracy, a cenniejszy sprzęt ewakuowano na wschód.

Od 1944 roku Marian Łapiński prowadził Technikum Łączności przy Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym. Od 1945 roku, prowadził działalność naukowo-badawczą w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym, a następnie w wydzielonym z niego Instytucie Łączności w Miedzeszynie oraz równoległe działalność dydaktyczną w Politechnice Warszawskiej na Oddziale Prądów Słabych Wydziału Elektrycznego, następnie na Wydziale Łączności, na Wydziale Elektroniki i od 1970 roku na Wydziale Mechaniki Precyzyjnej.

W latach 1945–1946 był asystentem, w latach 1946–1953 — adiunktem, w latach 1954–1955 pracował jako zastępca profesora, w latach 1955–1967 — jako docent, w latach 1967–1976 — jako profesor nadzwyczajny i w latach 1976–1977 — jako profesor zwyczajny. Prowadząc Zakład Mier-

nictwa w Instytucie Łączności Marian Łapiński zorganizował pracownię wzorców i pomiarów wzorcowych dla potrzeb resortu Łączności. Pracownia ta uzyskała uprawnienia Głównego Urzędu Miar i stała się Telekomunikacyjną Izbą Pomiarów.

Marian Łapiński był organizatorem i kierownikiem Zakładu Miernictwa Teleelektrycznego na Wydziale Łączności, a następnie Elektroniki. Jako zamiłowany dydaktyk zorganizował od podstaw proces nauczania przedmiotu „Miernictwo teleelektryczne” dla studentów studiów magisterskich Wydziału Łączności, a po powstaniu specjalności *Aparatura elektroniczna* — przedmiotów „Miernictwo elektroniczne”, „Metrologia elektryczna” oraz „Miernictwo wielkości nieelektrycznych”, a na Wydziale Mechaniki Precyzyjnej — przedmiotów „Elektrotechnika” oraz „Miernictwo elektryczne i elektroniczne”.

Większość tematów prac naukowo-badawczych prowadzonych w Politechnice Warszawskiej pod kierunkiem Mariana Łapińskiego dotyczyła opracowania unikatowej aparatury naukowej. W ramach tych prac wykonano kilkadziesiąt różnych urządzeń pomiarowych, przeznaczonych dla instytutów naukowo-badawczych, uczelni i zakładów przemysłowych. Szczęólnego podkreślenia wymaga opracowanie analizatorów sieci energetycznych.

W 1955 roku Marian Łapiński został mianowany docentem, w 1962 roku obronił pracę doktorską na Politechnice Wrocławskiej *Przebiegi nieustalone w impulsowych woltmierzach lampowych o prostowaniu szczytowym* i 25 stycznia 1963 roku uchwałą Rady Wydziału Łączności uzyskał stopień doktora nauk technicznych, 3 października 1967 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a 1 marca 1976 roku — profesora zwyczajnego.

Marian Łapiński był prodziekanem Wydziału Elektroniki, a w czasie pracy na Wydziale Mechaniki Precyzyjnej — zastępcą dyrektora do spraw nauczania w Instytucie Automatyki Przemysłowej. 1 października 1977 roku przeszedł na emeryturę.

Łapiński był metrologiem z zamiłowaniem. Do fundamentalnych jego prac należy opracowanie i uporządkowanie zagadnień miernictwa teletransmisyjnego. Wyniki tych prac zostały opublikowane w monografii *Miernictwo teletransmisyjne*, wydanej w 1950 roku oraz w innych opracowaniach monograficznych. Marian Łapiński jest autorem 21 monografii, podręczników i skryptów, z których wiele osiągnęło po kilka wydań, 16 artykułów

oraz 9 opatentowanych wynalazków. Do najważniejszych jego prac należą: 4-tomowa monografia *Miernictwo teleelektryczne*: t. 1 — *Wzorcy i mierniki* (WKiŁ, 1960), t. 2 — *Pomocniczy sprzęt pomiarowy* (WKiŁ, 1962), t. 3 — *Układy pomiarowe* (WKiŁ, 1966), t. 4 — *Pomiary elektromagnetyczne* (WKiŁ, 1974), wyróżniona nagrodą Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz nagrodą Stowarzyszenia Elektryków Polskich; *Miernictwo elektryczne* (WNT, 1969), *Miernictwo elektryczne wielkości nieelektrycznych* (WNT, wyd. 1 — 1965, wyd. 2 — 1968, wyd. 3 — 1970). Inna monografia z tej ostatniej dziedziny *Nowoczesne metody pomiaru wilgotności* (WNT, 1968), której współautorem był Marian Łapiński, została wydana przez Department of Commerce and the National Science Foundation w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej.

Marian Łapiński był promotorem 15 prac doktorskich oraz ponad 100 prac dyplomowych. Za osiągnięcia w kształceniu kadry naukowej otrzymał w 1977 roku nagrodę indywidualną I stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Marian Łapiński współpracował z wieloma instytucjami naukowymi. Był członkiem Polskiego Komitetu Pomiarów i Automatyki Naczelnej Organizacji Technicznej, Rady Programowej Wydawnictw Komunikacji i Łączności, Komitetu Metrologii i Danych dla Nauki i Techniki Wydziału IV Polskiej Akademii Nauk, Zespołu Dydaktyczno-Wychowawczego Wychowania Technicznego i Kształcenia Ogólnozawodowego Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Za osiągnięcia w pracy naukowej i zawodowej Marian Łapiński został dwukrotnie odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1938, 1956), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem X-lecia PRL, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Medalem „Zasłużony Nauczyciel”, Nagrodą Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk za kierowanie zespołem i udział w pracach nad wytwarzaniem i pomiarem wysokich ciśnień, Nagrodą Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki za prace nad wilgotnościomierzami.

Zmarł 29 lutego 1992 roku w Warszawie.

Ławryńczuk

MACIEJ ŁAWRYŃCZUK

Maciej Ławryńczuk urodził się w Warszawie 1 kwietnia 1972 roku. Do szkoły podstawowej i średniej uczęszczał w Warszawie. Po maturze, w 1992 roku, rozpoczął jednolite studia magisterskie o specjalności automatyka i robotyka na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1998 roku rozpoczął studia doktoranckie w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych. W marcu 2003 roku został zatrudniony na Politechnice Warszawskiej na stanowisku asystenta. W grudniu 2003 roku obronił rozprawę doktorską *Nieliniowe algorytmy regulacji predykcyjnej z neuronowymi modelami procesów*, której promotorem był profesor Piotr Tatjewski. Praca została uznana za wyróżniającą się przez Radę Wydziału Elektroniki i Techniki Informatycznych

Politechniki Warszawskiej oraz wyróżniona nagrodą Rektora Politechniki Warszawskiej. Od marca 2004 roku jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej.

Prowadzi badania naukowe w zakresie algorytmów regulacji predykcyjnej wykorzystujących, między innymi, neuronowe modele procesów. Zajmuje się również tematyką współdziałania algorytmów regulacji predykcyjnej z optymalizacją punktu pracy. Jest autorem ponad 100 publikacji naukowych: artykułów w czasopismach zagranicznych i polskich, rozdziałów w książkach oraz prac konferencyjnych. Brał udział w kilkunastu projektach badawczych.

Za osiągnięcia naukowe był trzykrotnie nagradzany przez Rektora Politechniki Warszawskiej (w tym dwukrotnie nagrodą pierwszego stopnia), za osiągnięcia dydaktyczne — dwukrotnie. Opiekun około 20 prac inżynierskich i magisterskich. Sekretarz Komisji Kształcenia na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych. Prowadzi, między innymi, wykład „Sterowanie procesów”, który przyniósł mu tytuł „Najlepszego wykładowcy” na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych, przyznawany przez wydziałowy Samorząd Studencki w ramach konkursu „Złotej Kredy”. Autor skryptu *Sterowanie procesów*, współautor skryptów: *Podstawy sterowania*, *Control* oraz *Soft computing w automatyce*.

Jest żonaty i ma córkę.

ł u b a

TADEUSZ ŁUBA

Tadeusz Łuba urodził się 14 czerwca 1946 roku w Jeleniej Górze. Szkołę podstawową i Liceum Ogólnokształcące im. Juliusza Słowackiego ukończył w Warszawie. Dyplom magistra inżyniera ze specjalnością Teletechniki uzyskał w 1971 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej z wynikiem bardzo dobrym. Od tego roku jest zatrudniony w Instytucie Telekomunikacji na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych jako nauczyciel akademicki. Stopień doktora nauk technicznych, a następnie doktora habilitowanego uzyskał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej odpowiednio w 1980 i 1988 roku. W październiku 1995 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał mu tytuł naukowy profesora.

W działalności naukowo-badawczej Tadeusza Łuby wyróżnić można dwa okresy. Pierwszy obejmuje lata 1972–1985, a drugi — od 1986 roku do chwili obecnej. W pierwszym okresie Tadeusz Łuba brał przede wszystkim udział w pracach naukowych dotyczących metod i przyrządów pomiarowych dla telekomunikacji cyfrowej. W szczególności brał udział w opracowaniu koncepcji, metody i wykonaniu aparatury do pomiarów traktów liniowych systemów PCM. Opracowane w ramach tych prac urządzenia pomiarowe przez wiele lat były wykorzystywane w Warszawskich Zakładach Telekomunikacyjnych Telkom-Teletra przy pomiarach produkcyjnych, a także przy pracach badawczych związanych z wdrażaniem systemów PCM do eksploatacji. Wyniki tych prac wyróżnione zostały nagrodą specjalną w I Ogólnopolskim Konkursie na Aparaturę Naukowo-Badawczą w 1973 roku.

Począwszy od 1986 roku Tadeusz Łuba rozpoczął prace badawcze w dziedzinie metod syntezy układów logicznych. W tym okresie opublikował pierwsze artykuły prezentujące oryginalne, dekompozycyjne podejście do syntezy logicznej. Podsumowaniem tych prac była rozprawa habilitacyjna *Synteza wielopoziomowych układów logicznych* (1988). Prace Tadeusza Łuby w dziedzinie metod i algorytmów dekompozycji uzyskały znaczne uznanie na arenie międzynarodowej. Wyrazem tego uznania było między innymi zaproszenie do napisania artykułów o dekompozycji w specjalnych numerach czasopism „Microprocessors and Microsystems” (1994) oraz „VLSI Design” (1995) oraz zaproszenia do wygłoszenia seminariów i prezentacji oprogramowania w Eindhoven, Bristolu, Evry i Grenoble. W tym czasie rozpoczął również prace badawcze związane z zastosowaniem procedur syntezy logicznej w zadaniach reprezentacji i pozyskiwania danych. Wyniki prac Tadeusza Łuby i jego zespołu prezentowane były na wielu konferencjach międzynarodowych w Europie, USA, Kanadzie i Australii, a także publi-

kowe w zbiorowych pracach monograficznych w Kluwer Academic Publisher i Springer Verlag. O dużym znaczeniu tych badań świadczy zaproszenie Tadeusza Łuby w maju 1995 roku (w ramach programu *Window of Science* sponsorowanego przez US Air Force) na cykl seminariów do kilku ośrodków naukowych w Stanach Zjednoczonych (m.in. Wright Patterson Lab w Dayton, Ohio). Z podobnymi badaniami związany był również pobyt w University of Waterloo (Kanada), gdzie w 1996 roku przez dwa miesiące pracował jako *visiting professor*, zajmując się między innymi dekompozycją funkcji boolowskich.

Był kierownikiem i koordynatorem kilkunastu grantów i projektów, m.in.: Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwa Edukacji Narodowej, A-STAR (Singapur), grantu sponsorowanego przez Air Force Office of Scientific Research (AFMC-USA — 1995), grantu NATO (2004). Aktywnie uczestniczył w pracach komitetów programowych wielu konferencji o zasięgu międzynarodowym, m.in.: ICCD, ED & TC, ICCIMA, ICSEng. W 2001 roku był współorganizatorem w Warszawie międzynarodowej konferencji EUROMICRO „Workshop on Digital Systems Design”.

Tadeusz Łuba jest jednym z prekursorów wdrożenia do praktyki inżynierskiej w Polsce istotnych osiągnięć najnowszych technologii światowych w technice cyfrowej, takich jak programowane struktury logiczne oraz dedykowane języki opisu sprzętu. Jego działalność naukowa obejmuje również współautorstwo obszernych monografii i podręczników z dziedziny syntezy układów cyfrowych. Z istotniejszych prac w tym zakresie należy wymienić: *Cyfrowe układy telekomunikacyjne*, *Programowalne moduły logiczne w syntezie układów cyfrowych*, *Specjalizowane układy cyfrowe w strukturach PLD i FPGA*, *Komputerowe projektowanie układów cyfrowych* (WKiŁ, 1986, 1992, 1997, 2000) oraz *Programowalne układy przetwarzania sygnałów i informacji* (WKiŁ, 2008). Łącznie — z uwzględnieniem artykułów, referatów i skryptów — Tadeusz Łuba jest autorem lub współautorem ponad 220 publikacji.

W ramach obowiązków dydaktycznych w latach 1980–2010 prowadził wykłady z przedmiotów „Systemy cyfrowe”, „Układy cyfrowe” i „Układy logiczne”, a także wiele wykładów obieralnych. Ponadto prowadził wykłady we Francusko-Polskiej Wyższej Szkole Nowych Technik Informatyczno-Telekomunikacyjnych, w Wojskowej Akademii

Technicznej, na Uniwersytecie Warszawskim oraz na kursach organizowanych dla inżynierów z przemysłu. Jego wykłady z układów logicznych i cyfrowych oraz — opracowane na ich podstawie skrypty, pomoce dydaktyczne i strony internetowe (www.zpt.tele.pw.edu.pl/pomoce.htm) — cieszą się ogromną popularnością wśród studentów i słuchaczy kursów. Jest dwukrotnym laureatem konkursu „Złota Kreda” na najlepszego wykładowcę Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych. Tadeusz Łuba jest promotorem 13 zakończonych przewodów doktorskich, z których 7 uzyskało wyróżnienie. Z działalnością dydaktyczną ściśle wiążą się prace nad organizacją procesu kształcenia. W latach 2001–2008 był kierownikiem specjalności Elektronika i inżynieria komputerowa, a jednocześnie (2007–2008) przewodniczącym Zespołu Programowego makrokierunku Elektronika i Techniki Informatyczne. W ramach prac tego zespołu zainicjował reformę i unowocześnienie nauczania techniki cyfrowej na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych. Jest kierownikiem Zakładu Podstaw Telekomunikacji od 1991 roku.

Jego działalność naukowa i dydaktyczna została wyróżniona: czterokrotnie nagrodami zespołowymi Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Ministra Edukacji Narodowej, wielokrotnie nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej, a także Złotą Odznaką Zasłużonego dla Resortu Łączności (1987); Brązowym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju” (2002) oraz Srebrnym Krzyżem Zasługi (2007).

W latach 1993–2002 był członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, a w kadencji 1993–1996 — sekretarzem tego Komitetu. W latach 1997–2002 był członkiem Rady Wydziału Elektroniki Wojskowej Akademii Technicznej, a w latach 1998–2005 — członkiem Senatu Wyższej Szkoły Informatyki Stosowanej i Zarządzania pod Auspicjami Polskiej Akademii Nauk. Obecnie jest członkiem Board od Directors w The Association for Microprocessing and Microprogramming EUROMICRO; redaktorem naczelnym czasopisma Polskiej Akademii Nauk: *International Journal of Electronics and Telecommunications* oraz ponownie członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk.

Jest żonaty. Żona Halina jest nauczycielką, córka — absolwentką Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego. Ma dwóch wnuków. Interesuje się historią Polski i turystyką.

Łukasiak

LIDIA ŁUKASIAK

Lidia Łukasiak urodziła się 16 grudnia 1964 roku w Warszawie. W 1983 roku ukończyła XIV Liceum Ogólnokształcące im. Klementa Gottwalda (obecnie im. Stanisława Staszica) w Warszawie i w tym samym roku rozpoczęła studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od ukończenia studiów (1988) do chwili obecnej jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych. W 1993 roku była stypendystką Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskała w 1994 roku, a jej rozprawa doktorska poświęcona modelowaniu charakterystyk prądowo-napięciowych tranzystora MOS została wyróżniona Nagrodą Premiera Rady Ministrów (1995). Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskała w 2002 roku (rozprawa dotyczyła modeli i elektrycznych metod charakteryzacji przyrządów MOS i MOS SOI). W 2005 roku została powołana na stanowisko profesora nadzwyczajnego na Politechnice Warszawskiej. Od 2004 roku pełni funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki ds. dydaktycznych. Odebrała staże naukowe w Irlandii (National Microelectronics Research Centre — 8 miesięcy), Korei Południowej (Kyung-Hee University — 2 miesiące) oraz USA (Penn State University — 3 × 2 miesiące).

Zainteresowania badawcze Lidii Łukasiak obejmują m.in.: modelowania przyrządów MOS (metal–tlenek–półprzewodnik) — modele statycznych charakterystyk prądowo-napięciowych tranzystora MOS o podwyższonej dokładności (uwzględnienie wybranych efektów fizycznych), model tranzystora i kon-

densatora MOS z kanałem krzemogermanowym, model tranzystora MOS SOI, model charakterystyk statycznych oraz napięcia progowego dwubramkowego tranzystora MOS; charakteryzacji przyrządów MOS, w szczególności badań jakości powierzchni granicznej dielektryk–półprzewodnik dla nowych generacji dielektryków bramkowych (charakteryzacja podłoży SOI metodą *surface-charge profiling*, charakteryzacja struktur MIS metodami impulsowymi, w tym metodą pompowania ładunku); modelowania heterozłączowych tranzystorów bipolarnych z bazą krzemogermanową (czas przelotu, efekt Early'ego, wzmocnienie prądowe); opracowania aparatury pomiarowo-kontrolnej, głównie dla celów diagnostyki struktur półprzewodnikowych (m.in. generator wymuszeń dla metody pompowania ładunku, system do impulsowej charakteryzacji przyrządów MOS).

Lidia Łukasiak jest autorką lub współautorką około 170 prac naukowych publikowanych w czasopiśmie bądź materiałach konferencyjnych. Publikowała swoje prace m.in.

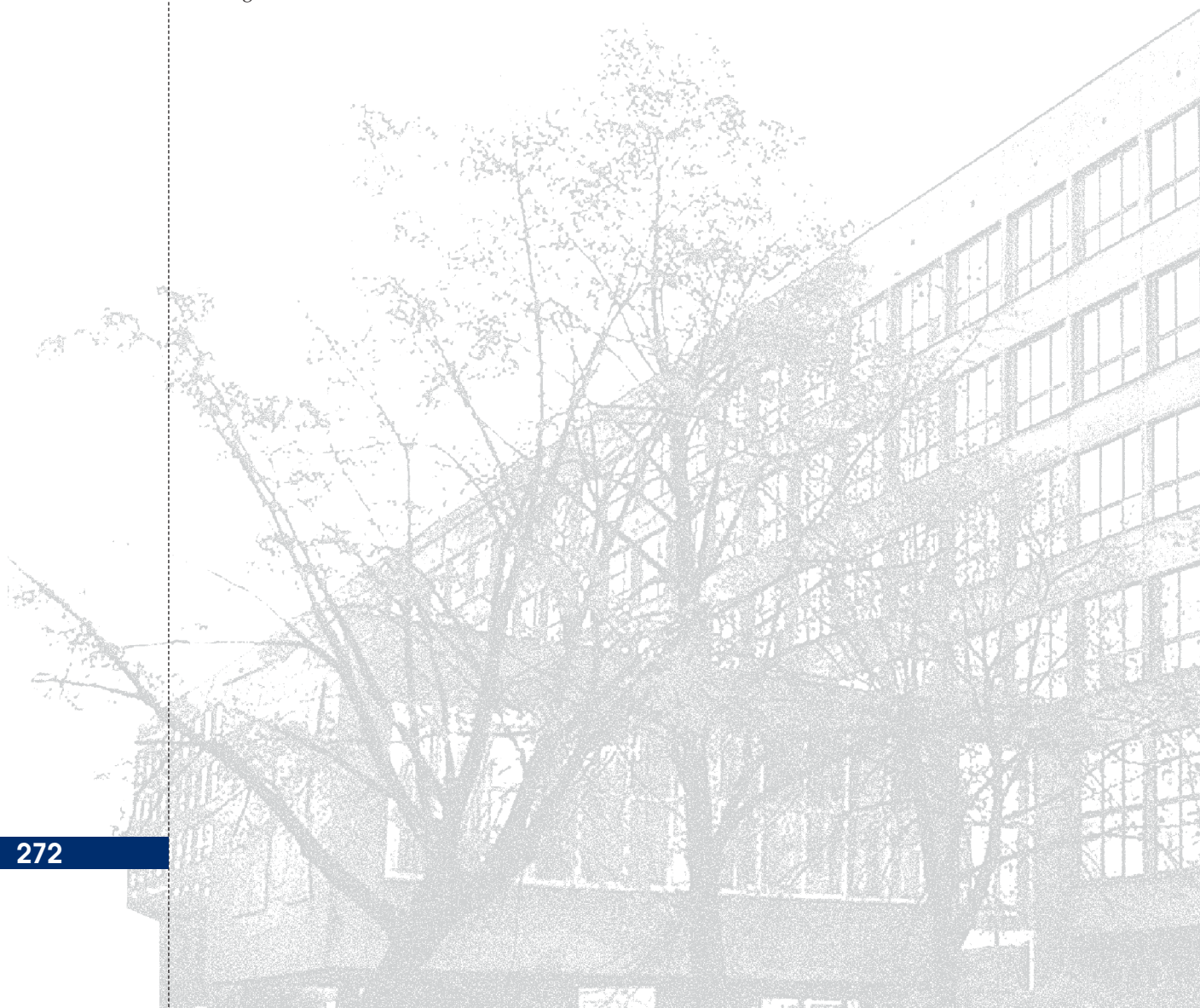
w: „IEEE Transactions on Electron Devices”, „Solid-State Electronics”, „Microelectronics Journal”, „Applied Physics Letters”, „Electron Technology”, „Journal of Telecommunications and Electron Technology”. Referaty i komunikaty konferencyjne były prezentowane na wielu konferencjach międzynarodowych i krajowych (w tym około 10 referatów zaproszonych).

Była zapraszana do wygłaszania referatów w wielu ośrodkach badawczych i uniwersytetach (m.in.: Uniwersytet Techniczny w Pradze, Czechy, Kyung Hee University, Seul, Korea Pd., X-ion, Paryż, Francja, LETI, Lyon, Francja, University of Warwick, Warwick, Wielka Brytania, École Supérieure d'Electricité, Université de Metz, Francja). Była także konsultantem firmy X-ion (USA–Francja).

Jej działalność dydaktyczna obejmuje wszystkie formy kształcenia w zakresie przyrządów półprzewodnikowych, mikroelektroniki i techniki mikroprocesorowej. Była promotorem trzech rozpraw doktorskich oraz około 30 prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

Lidia Łukasiak zajmuje się również popularyzacją nauki (publikacje popularnonaukowe, referaty dla młodzieży szkolnej).

Jest członkiem Sekcji Mikroelektroniki Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk od 1996 roku, a w latach 1996–2003 była Sekretarzem Naukowym Sekcji. W latach 1992–1995 była członkiem Kolegium Redakcyjnego Electron Technology. Od 2005 roku jest członkiem Technical Programme Committee międzynarodowej konferencji ESSDERC. Była także przewodniczącą Komitetu Programowego 6th, 7th i 8th Symposium „Diagnostics & Yield”, „Advanced Silicon Devices and Technologies for ULSI Era” w Warszawie (2003, 2006 i 2009), a także współredaktorem materiałów konferencyjnych wydanych przez „Journal of Telecommunications and Information Technology”. Była także członkiem Komitetu Naukowego Konferencji Naukowej ELTE 2007 oraz ELTE 2010 oraz współprzewodniczącą Sekcji Mikroelektroniki i Nanoelektroniki Konferencji Naukowej ELTE 2010. Jest recenzentem „IEEE Transactions on Electron Devices and Electron Device Letters”.

Łukaszewski

ROBERT PIOTR ŁUKASZEWSKI

Robert Piotr Łukaszewski urodził się 16 maja 1971 roku w Warszawie, gdzie ukończył szkołę podstawową i Technikum Elektroniczno-Mechaniczne im. Marcina Kasprzaka. W 1990 roku otrzymał tytuł technika elektronika.

Dyplom magistra inżyniera elektroniki i telekomunikacji uzyskał w 1997 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w Instytucie Radioelektroniki. Praca magisterska *System w standardzie IEEE-488 do pomiarów akustycznych* dotyczyła skonstruowania i oprogramowania przenośnego systemu do automatycznego pomiaru akustyki wewnątrz.

Dyplom doktora nauk technicznych o specjalności Elektronika uzyskał w 2007 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Promotorem rozprawy doktorskiej *Wykorzystanie sieci Petriego do modelowania komputerowych systemów pomiarowo-sterujących* był profesor Wiesław Winiecki. Rozprawa doktorska dotyczyła modelowania i symulacji czasowych rozproszonych komputerowych systemów pomiarowo-sterujących.

Od 1997 roku pracuje w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, gdzie był zatrudniony na stanowisku asystenta w Zakładzie Urządzeń Radiotechnicznych. W 2008 roku został zatrudniony w Zakładzie Elektroakustyki na stanowisku adiunkta.

Działalność dydaktyczna Roberta Łukaszewskiego obejmowała i obejmuje tematykę systemów pomiarowych. Na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych prowadził lub prowadzi wykłady z przedmiotów „Roz-

proszone systemy pomiarowo-kontrolne” i „Oprogramowanie systemów pomiarowych”, zajęcia laboratoryjne „Systemy pomiarowe” i „Systemy pomiarowe I” oraz zajęcia projektowe z przedmiotów „Oprogramowanie systemów pomiarowych” i „Rozproszone systemy pomiarowo-kontrolne”.

W ramach działalności naukowej brał aktywny udział w ponad dwudziestu pracach naukowo-badawczych realizowanych w Pracowni Komputerowej Techniki Pomiarowej w Instytucie Radioelektroniki. Najważniejsze z nich to: *Opracowanie systemu do badania odchyłek częstotliwości nadajników UKF/TV i stabilności aparatury pomiarowej* (praca naukowo-badawcza dla Zarządu Głównego Państwowej Agencji Radiokomunikacyjnej, 1998–1999); *Metodyka projektowania komputerowych systemów pomiarowych z wykorzystaniem graficznych, zintegrowanych środowisk programowych* (grant rektorski, 1999–2000); *Laboratorium wirtualne w Internecie* (grant dziekański, 1999–2000); *Wykorzysta-*

nie nowoczesnych technologii programowych i komunikacyjnych w projektowaniu sieciowych wirtualnych przyrządów pomiarowych (grant Komitetu Badań Naukowych, 2001–2003); Wykorzystanie nowoczesnych technologii komunikacyjnych i programowych w projektowaniu przewodowych i bezprzewodowych rozproszonych systemów pomiarowych (grant Komitetu Badań Naukowych, 2004–2006); Wykorzystanie metod formalnych w projektowaniu systemów pomiarowych (projekt badawczy — promotor, MNiSW, 2006–2007); Zastosowanie metod kryptograficznych do podwyższenia bezpieczeństwa sieci typu RSPS (grant dziekański, 2007); Bezpieczeństwo sieci typu RSPS o asymetrycznych zasobach obliczeniowych (grant dziekański, 2008).

Robert Łukaszewski brał udział w około piętnastu konferencjach krajowych i zagranicznych. Jest autorem lub współautorem czterech rozdziałów w monografiach, dziesięciu artykułów w czasopismach krajowych i zagranicznych, około trzydziestu artykułów, które ukazały się w materiałach konferencyjnych w kraju i za granicą.

Zainteresowania naukowe Roberta Łukaszewskiego dotyczą systemów pomiarowych, sieci komputerowych, systemów rozproszonych, systemów operacyjnych czasu rzeczywistego, sieci czujnikowych, kryptografii, modelowania systemów współbieżnych, analizy czasowej systemów komputerowych i programowania.

Zainteresowania pozazawodowe: podróże, film, literatura, sport, turystyka górską, technika, muzyka.

m a c

ALEKSANDER MAC

(1932–1988)

Aleksander Mac urodził się 21 lipca 1932 roku w Zagórzcu, powiat Przeworsk. W 1948 roku rozpoczął naukę w liceum pedagogicznym. W 1949 roku wstąpił do wojska jako ochotnik. Maturę uzyskał w 1952 roku, w czasie pełnienia służby wojskowej.

W 1954 roku wyjechał na studia do Związku Radzieckiego. Studiował na Wydziale Radiotechniki Moskiewskiego Instytutu Energetycznego. Po ukończeniu studiów w 1960 roku rozpoczął staż naukowy w tym Instytucie. Do 1963 roku zajmował się urządzeniami radiolokacyjnymi, a następnie zagadnieniami z zakresu telewizji specjalnej, a zwłaszcza — badaniami i konstrukcją aparatury kontrolno-pomiarowej. Między innymi skonstruował precyzyjny oscyloskop do pomiaru i badań sygnału telewizyjnego oraz opracowywał teoretyczne podstawy częstotliwościowej metody pomiaru nieliniowości odchylenia w kamerach telewizyjnych. Na podstawie tej metody skonstruował i wykonał prototypy: przyrządu do pomiaru nieliniowości odchylenia w kamerach telewizyjnych, który został nagrodzony medalem na Wystawie Osiągnięć Narodowych ZSRR w 1964 roku, oraz przyrządu do pomiaru nieliniowości odchylenia w odbiornikach telewizyjnych.

W 1966 roku obronił pracę doktorską *Badanie częstotliwościowej metody pomiaru nieliniowości układów odchylenia w kamerach telewizyjnych*.

W tym samym roku rozpoczął pracę na Politechnice Warszawskiej, w dawnej Kate-

drze Urzędzeń Radiotechnicznych i Telewizyjnych, na stanowisku starszego konstruktora, od 1968 roku był zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Radioelektroniki, a od 1971 roku — na stanowisku docenta. W tym okresie jego działalność naukowa koncentrowała się m.in. wokół zagadnień związanych z badaniem zniekształceń intermodulacyjnych przy wielokrotnej transmisji sygnałów wizyjnych. Był współautorem opracowania przetwornika a/c układu sterującego i kompresora sygnału mowy, a także unikatowej aparatury do odbioru, pomiaru i rejestracji sygnałów sztucznych satelitów Ziemi. Zajmował się również analizą przesyłania sygnałów wizyjnych drogą kablową na duże odległości, w wyniku której został opracowany prototyp układów korekcyjnych dla Warszawskich Zakładów Telewizyjnych oraz opracował oryginalny system instalacji tele-

M

wizji użytkowej na potrzeby techniki audio-wizualnej na Wydziale Mechanicznym Technologicznym Politechniki Warszawskiej. Prowadził również badania układów radiokomunikacyjnych w paśmie fal decymetrowych i centymetrowych na potrzeby służby specjalnej.

W latach 1982–1988 pełnił funkcję kierownika Zakładu Telewizji Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Jednocześnie współpracował z przemysłem telewizyjnym, zajmując się korekcją długiego kabla współosiowego przy przesyłaniu sygnałów telewizyjnych.

Prowadził zajęcia dydaktyczne z zakresu techniki odbioru, systemów radiotechnicznych, radiokomunikacji, techniki mikrofalowej i telewizji. Kierował 21 pracami dyplomowymi.

Był autorem wielu publikacji w materiałach konferencyjnych wydawanych w języku rosyjskim i niemieckim oraz w czasopismach naukowo-technicznych. Jego opublikowany dorobek naukowy obejmuje 18 pozycji, w tym 16 własnych. Wiele prac zostało wydanych przez Oficynę Wydawniczą Politechniki Warszawskiej, m.in.: A. Fiok, M. Rusin, A. Mac, A. Słowikowski, S. Poniatowski, *Aparatura do odbioru pomiaru i rejestracji sygnałów sztucznych satelitów Ziemi* („Prace

Naukowe Politechniki Warszawskiej — Elektryka”, 1971); A. Mac, *Zespół antenowy do odbioru sygnałów sztucznych satelitów Ziemi* („Prace Naukowe Politechniki Warszawskiej — Elektryka”, 1971), A. Mac, *Wzmacniacze antenowe oraz głowice wejściowe aparatury do odbioru sygnałów sztucznych satelitów Ziemi* („Prace Naukowe Politechniki Warszawskiej — Elektryka”, 1971) oraz skrypty: *Telewizja użytkowa, Automatyczna regulacja częstotliwości i automatyczna regulacja wzmocnienia w odbiornikach telewizyjnych, Tranzystorowa głowica wejściowa dla I i III zakresu telewizyjnego oraz Tor pośredniej częstotliwości wizji, detektor i wzmacniacz wizji tranzystorowego odbiornika telewizyjnego*.

W latach 1966–1967 pełnił funkcję grupowego partyjnego pracowników Instytutu. W 1967 roku został wybrany do Egzekutywy Oddziałowej Organizacji Partyjnej Wydziału Elektroniki. Pełnił funkcję II sekretarza, a później I sekretarza. Dwukrotnie otrzymał Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej (1967 i 1969). W 1970 roku został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi za całokształt pracy naukowej, dydaktyczno-wychowawczej i społecznej.

Zmarł 4 lipca 1988 roku.

m a j e w s k i

ADAM MAJEWSKI (1940–2002)

Adam Majewski urodził się 6 sierpnia 1940 roku w Korbielowie. Po ukończeniu liceum ogólnokształcącego w Żywcu rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Wrocławskiej, które ukończył jako magister inżynier elektronik (1964).

Adam Majewski podjął pracę w Zakładach Elektronowych LAMINA jako konstruktor w Dziale Głównego Konstruktora Lamp Mikrofalowych, gdzie pracował 9 lat. W tym czasie był na półrocznym stażu w University of Sheffield jako stypendysta UNIDO i przygotował pracę doktorską na temat projektowania obwodów magnetycznych lamp mikrofalowych typu M, za którą otrzymał stopień doktora nauk technicznych na Wydziale Elektroniki Wojskowej Akademii Technicznej (1973). Za prace w dziedzinie lamp mikrofalowych otrzymał dwukrotnie (1968, 1970) nagrodę Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki.

Od 1973 roku pracował w Zakładzie Silników Lotniczych Instytutu Techniki Ciepłej Politechniki Warszawskiej jako kierownik pracowni elektronicznej, a następnie był kierownikiem Laboratorium Informatyki Instytutu Techniki Ciepłej. Za prace w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej otrzymał zespołową Nagrodę III stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Od 1976 roku pracował w Instytucie Podstaw Elektroniki jako adiunkt (1976), następnie docent (1987), a od 1995 roku — profesor nadzwyczajny.

Od początku podjęcia pracy w Instytucie Podstaw Elektroniki, zainteresowania badawcze Adama Majewskiego koncentrowały się na problematyce światłowodowej. Opracował pakiet programów do analizy właściwości propagacyjnych światłowodów kołowych, obejmujący charakterystyki fazowe i dyspersyjne, warunki odcięcia modów oraz rozkłady pola i mocy modów, z uwzględnieniem strat ze względu na makro- i mikrozęgłęcia oraz na połączeniach. Opracował oprogramowanie do analizy niekołowych światłowodów z anizotropią jedno- i dwuosiową. Zbadał właściwości światłowodów z nieliniowością Kerra, przy użyciu trzech niezależnych metod. Ten program badawczy wynikał z jednej strony z konieczności utrzymania kontaktu z czołowymi ośrodkami badawczymi w zakresie techniki światłowodowej i prowadzenia dydaktyki na dobrym poziomie z drugiej.

M

Równoległe z badaniami opracował materiały oryginalne w postaci skryptów i obszernych artykułów naukowych. Opracował od podstaw 6 wykładów i skrypty do każdego z nich.

Stopień doktora habilitowanego uzyskał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej (1985) za pracę *Jednomodowe światłowody o małej dyspersji*.

Za prace badawcze w dziedzinie techniki światłowodowej otrzymał Nagrodę IV Wydziału Polskiej Akademii Nauk.

Tytuł profesora otrzymał w 1995 roku. Był promotorem 6 doktorantów oraz 12 magistrów inżynierów, z których 4 obronili prace doktorskie. Uczestniczył w tworzeniu pojęć i piśmiennictwa w języku polskim oraz kształceniu specjalistów dla nowo powstałej dziedziny techniki.

W wyniku konkursu bezpośredniego otrzymał stypendium Fundacji Aleksandra von Humboldta (1981–1983) i prowadził badania nad światłowodami o małej dyspersji w Institut für Hochfrequenztechnik Technische Universität Braunschweig, a następnie (1991) był zapraszany przez ten Instytut w celu kontynuowania prac. W ramach stypendium DAAD (1988) pracował nad światłowodami nieliniowymi. Jako stypendysta UNIDO prowadził badania nad światłowodami anizotropowymi w University College of London

(1995). Był zapraszany na wykłady w kraju i za granicą (Politechnika w Rydze, Politechnika w Bratysławie, Osaka Electro-Communication University — Japonia, Beijing Institute of Posts and Telecommunications — Chiny).

Od 1973 opublikował 143 prace (57 artykułów, 78 referatów, 6 skryptów i pre-skryptów, podręcznik i książkę). Prezentował referaty na 38 konferencjach zagranicznych, prawie we wszystkich krajach europejskich, a także w Chinach i w Japonii.

Adam Majewski, pracował nad zagadnieniami nieliniowymi w światłowodach, w szczególności, prowadził badania w zakresie generacji i propagacji impulsów femtosekundowych oraz solitoniki.

Współpracował z ośrodkami uniwersyteckimi w: RFN (Braunschweig, Berlin), Wielkiej Brytanii (Nottingham, Sheffield, Londyn), Japonii (Tokyo, Osaka), Chinach (Pekin), na Słowacji (Bratysława) i na Łotwie (Ryga).

Adam Majewski prowadził przez dwa lata wykłady z techniki światłowodowej jako profesor nadzwyczajny na Politechnice Świętokrzyskiej, a przez rok był kierownikiem katedry Elektroniki i Telekomunikacji.

Oprócz pracy naukowej i dydaktycznej, pasjonowała go historia antyczna.

Adam Majewski zmarł w Warszawie w 2002 roku po ciężkiej chorobie. Był żonaty, miał jedno dziecko.

majewski

WŁADYSŁAW MAJEWSKI (1933–2002)

Władysław Majewski urodził się 6 kwietnia 1933 roku w Warszawie. Studia wyższe pierwszego i drugiego stopnia odbył na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej w latach 1950–1956, uzyskując (z wyróżnieniem) dyplom magistra inżyniera łączności. Stopień doktora nauk technicznych otrzymał na tym samym Wydziale na podstawie rozprawy doktorskiej *Krakowianowa analiza układów linearnych*.

W latach 1954–1970 był zatrudniony w Katedrze Teletransmisji Przewodowej Politechniki Warszawskiej (a następnie — po reorganizacji — w Instytucie Telekomunikacji) jako asystent, starszy asystent i adiunkt. W latach 1970–1981 pracował w Instytucie Łączności jako adiunkt i zastępca dyrektora ds. naukowych, następnie jako samodzielny pracownik naukowo-badawczy (odpowiednik docenta), a potem jako docent. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1976 roku. W 1981 roku pełnił obowiązki dyrektora naczelnego Instytutu Łączności. W czerwcu 1981 roku został powołany na stanowisko ministra łączności, na którym pracował do października 1987 roku. Następnie powrócił na Politechnikę Warszawską na stanowisko profesora nadzwyczajnego. Tytuł profesora zwyczajnego uzyskał w 1990 roku.

Podczas pracy w Instytucie Łączności i Ministerstwie Łączności Władysław Majewski utrzymywał stały kontakt z Instytutem Telekomunikacji Wydziału Elektroniki i Technik

Informacyjnych Politechniki Warszawskiej — był zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu. Od 1991 roku pełnił funkcję dyrektora tego Instytutu. Wniósł istotny wkład w reorganizację działalności dydaktycznej prowadzonej na Wydziale.

Działalność naukową Władysława Majewskiego można podzielić na trzy okresy. Początkowo prowadził prace teoretyczne nad systemami analogowymi (teoria czwórników i zastosowanie teorii krakowianów, teoria linearnego wzmacniacza, silnego sprzężenia zwrotnego). Prace te miały istotny wkład konstrukcyjny (uruchomienie, modernizacja i przekazanie do produkcji urządzeń 12-krotnego systemu analogowego oraz oryginalne urządzenia systemu telekonferencyjnego, rozpoczęte przez profesora Stanisława Bellerta).

Następnie uczestniczył w opracowywaniu i wdrożeniu do małoseryjnej produkcji aparatury pomiarowej do badania kanałów cyfrowych tworzonych na podstawie kanałów analogowych. Prace te prowadził jako

M

jeden z kierowników zespołu, który później skierował swe zainteresowania w stronę prac teoretycznych nad syntezą układów cyfrowych. Po odejściu z Politechniki Warszawskiej nadal współpracował z zespołem jako konsultant. W zespole tym do 1988 roku zakończono 10 przewodów doktorskich, których promotorem był Władysław Majewski. Był on także opiniodawcą 16 prac doktorskich, 6 habilitacyjnych i 5 innych awansów naukowych.

Trzeci okres działalności Władysława Majewskiego jest związany ze studiami nad cyfryzacją i rozwojem telekomunikacji w Polsce. Pracował wówczas w Instytucie Łączności, a później w Ministerstwie Łączności.

W 1974 roku Władysław Majewski opracował nową wersję wykładu „Układy logiczne”, a następnie modernizował jego treść, zgodnie ze zmianami w technologii mikroelektronicznej. Dwa kolejne przygotowane i prowadzone przez niego wykłady to „Sieci zintegrowane” (w latach siedemdziesiątych) i „Matematyka dyskretna” (w latach pięćdziesiątych).

Z wymienionymi wykładami są związane monografie własne i współautorskie: *Teletransmisyjne systemy cyfrowe* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1976), *Projektowanie cyfrowych układów telekomunikacyjnych* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1977), *Systemy sieci zintegrowanych* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1978), *Algebraiczna teoria automatów* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1980), *Cyfrowe układy telekomunikacyjne* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1986), *Programowalne moduły logiczne w syntezie układów cyfrowych* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1992), *Układy logiczne. Wybrane zagadnienia* (Oficyna

Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1998) oraz *Układy logiczne* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, wydanie VI zmodyfikowane, Warszawa 1999). Podręcznik *Układy logiczne* uzyskał indywidualną Nagrodę Ministra Edukacji Narodowej. Inne ważniejsze publikacje to: *Parametry wzmacniaczy ze sprzężeniem zwrotnym i metody ich wyznaczania* („Rozprawy Elektrotechniczne”, tom IV, 1958), *Technika sprzężenia zwrotnego* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1961), *Podstawy krakowianowej analizy układów linearynych* („Rozprawy Elektrotechniczne”, tom X, 1964) oraz *Zagadnienia minimalizacji liczby stanów automatów niezupełnych* („Rozprawy Elektrotechniczne”, tom XV, 1969).

Dorobek Władysława Majewskiego obejmuje 13 monografii i rozpraw, 30 artykułów i komunikatów naukowych, 10 podręczników i skryptów, 27 prac projektowych i konstrukcyjnych oraz 20 innych publikacji. W latach 1970, 1973, 1974 i 1979 był laureatem nagród zespołowych Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Ministra Łączności za prace naukowo-badawcze lub dydaktyczne.

Władysław Majewski od 1981 roku był członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk oraz członkiem zwyczajnym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Ponadto był przewodniczącym Rady Sympozjum Kompatybilności Elektromagnetycznej we Wrocławiu oraz Komitetu Programowego Krajowego Sympozjum Telekomunikacji w Bydgoszczy. Był także członkiem Rady Naukowej Instytutu Łączności.

Profesor posiadał ogromną wiedzę pozazawodową; interesował się turystyką, muzyką i literaturą historyczną. Zmarł po długiej chorobie 22 maja 2002 roku. Został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

majkusiak

BOGDAN MAJKUSIAK

Bogdan Majkusiak urodził się 16 lutego 1955 roku w Warszawie. W 1974 roku ukończył Technikum Elektroniczno-Mechaniczne w Warszawie i rozpoczął na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej studia na specjalności Technologia elektronowa. Ukończył je z wyróżnieniem w 1979, roku uzyskując tytuł magistra inżyniera elektronika. Również na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej uzyskał w 1985 roku stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Stałoprądowy model diody tunelowej MIS (metal–ultracienki dielektryk–półprzewodnik)* (z wyróżnieniem) i w 1991 roku stopień doktora habilitowanego za rozprawę *Bardzo cienki tlenek bramkowy w tranzystorze MOS: konsekwencje dla działania i modelowania*. W 2003 roku uzyskał tytuł naukowy profesora. Od 1978 roku jest zatrudniony w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki, od 1995 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Odbył półroczne staże naukowe w Instytucie Technologii Elektronowej CEMI (1985) i Carnegie Mellon University, Pittsburgh, USA (1992).

Zainteresowania badawcze Bogdana Majkusiaka dotyczą teorii, charakteryzacji i modelowania przyrządów półprzewodnikowych mikroelektroniki, ze szczególnym ukierunkowaniem na konsekwencje zjawisk kwantowo-mechanicznych ujawniających się w przyrządach typu MOS i MOS/SOI o bardzo małych rozmiarach, a także zjawisk fizycznych i przyrządów nanoelektroniki. W jego dorobku naukowym znajdują się prace dotyczące teorii i modelowania prądu tunelowego w układzie metal–dielektryk–półprzewodnik (MOS) oraz opracowanie i doświadczalnie

zweryfikowanie modeli teoretycznych diod tunelowych MOS i MOS/SOI, przyrządów przełączającego MOS(np), tranzystora tunelowego MISIM a także zbadanie konsekwencji tunelowania przez ultracienki dielektryk bramkowy oraz kwantowania energii nośników w przypowierzchniowym obszarze półprzewodnika na pracę tranzystorów MOS i MOS/SOI. Do tego obszaru tematycznego należą również prace dotyczące transportu w dwuwymiarowym gazie elektronowym powstającym w kanale tranzystora MOS. W zakresie charakteryzacji struktur MOS jest on autorem oryginalnych metod określania grubości dielektryka bramkowego w strukturze MOS oraz ruchliwości przypowierzchniowej nośników i różnicy prac wyjścia metal–półprzewodnik w tranzystorze MOS. Prace badawcze prowadził w ramach wielu projektów badawczych krajowych Komitetu Badań Naukowych, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego i międzynarodowych Unii Europejskiej. Wyniki swych prac przedstawił w licznych naukowych artykułach i komu-

M

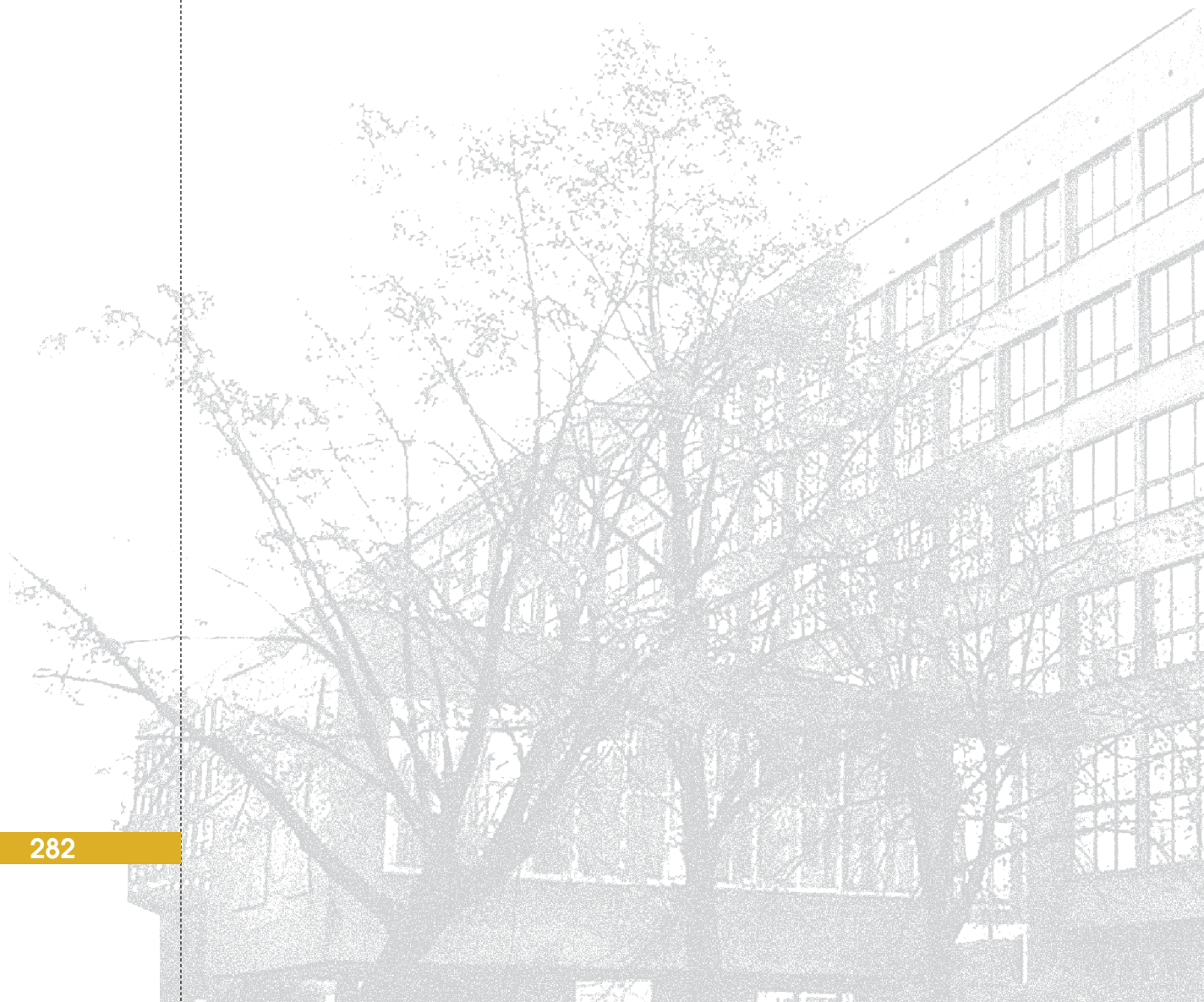
nikatach konferencyjnych. Za osiągnięcia naukowe otrzymał Nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz wielokrotnie Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej.

Tematykę swych prac badawczych wprowadzał do dydaktyki, opracowując i uruchamiając oryginalne wykłady: „Fizyczne podstawy przetwarzania informacji”, „Podstawy fizyczne nanoelektroniki”, „Charakteryzacja struktur i technologii mikroelektronicznych”. Prowadził też wykłady z zakresu podstaw elektroniki półprzewodnikowej i przyrządów półprzewodnikowych, w języku polskim i w języku angielskim.

Pracę naukową i dydaktyczną łączył z intensywną działalnością organizacyjną. W latach 1993–1996 był członkiem Rady Programowej i członkiem Komisji ds. Studiów w Języku Angielskim, w latach 1996–1999 koordynatorem Rad Programowych na Wy-

dziale Elektroniki i Technik Informatycznych, od 1996 roku członkiem Komisji ds. Kształcenia, od 1999 roku członkiem Senackiej Komisji ds. Badań Naukowych, był też członkiem lub przewodniczącym licznych komisji doraźnych. W latach 1993–1996 był kierownikiem specjalności Mikroelektronika. W latach 1996–1999 pełnił na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych funkcję prodziekana ds. nauczania, a w kadencji 1999–2002 funkcję prodziekana ds. ogólnych. W 2010 roku został kierownikiem specjalności *Mikroelektronika, fotonika i nanotechnologie*. Był członkiem komitetów naukowych krajowych i międzynarodowych konferencji, jak np.: INFOS 2005 w Leuven, INFOS 2007 w Atenach, INFOS 2009 w Cambridge, INFOS 2011 w Grenoble, IWCE 2010 w Pizie.

Jest żonaty, ma dwóch synów.

m a l e c k i

IGNACY MALECKI

Ignacy Malecki urodził się 18 listopada 1912 roku w Pakiewnej na Wileńszczyźnie. Matka Emilia pochodziła z artystycznej rodziny Witkiewiczów, a ojciec Jan, o ziemiańskim rodowodzie, pracował w bankowości.

W 1930 roku, po ukończeniu znanego Liceum im. Joachima Lelewela w Wilnie, rozpoczął studia inżynierskie na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej w Sekcji Prądów Słabych. W 1935 roku ukończył studia pracą dyplomową u profesora Janusza Groszkowskiego na temat wirujących pól elektromagnetycznych. Zetknięcie się z profesorem Groszkowskim stało się niewątpliwym bodźcem do dalszej pracy naukowej. Niebawem Ignacy Malecki, w drodze konkursu, uzyskał stypendium Funduszu Kultury Narodowej i wyjechał na dalsze studia do Berlina, do Instytutu Heinricha Hertza, gdzie pod kierunkiem profesora Mayera, wychowawcy całego grona akustyków niemieckich, pracował nad generacją drgań ultradźwiękowych o dużej, jak na owe czasy, częstotliwości 200 kHz za pomocą kryształu turmalinu. W Niemczech narastała wówczas fala hitleryzmu i Instytut zmienił nazwę na Schwingungsforschungsinstitut. Ignacy Malecki zmuszony był opuścić III Rzeszę i przeniósł się na krótki czas do laboratoriów Philipsa do Eindhoven.

W 1936 roku wrócił do kraju. Zostało mu powierzone organizowanie od podstaw laboratorium Polskiego Radia. Pierwszym opracowaniem był projekt techniczny i akustyczny Centrum Polskiego Radia. Równocześnie został mianowany reprezentantem Polski w Międzynarodowej Unii Radiofonicznej

(*Union Internationale de Radiodiffusion*). Starał się tam o przydział najkorzystniejszych częstotliwości dla rozwijającej się polskiej radiofonii.

Po wybuchu II wojny światowej, od 20 września 1939 roku, Ignacy Malecki kierował pracą studia Polskiego Radia na ul. Zielnej, i choć Mokotów był zajęty przez Niemców, nadajniki umieszczone na Fortach Mokotowskich jeszcze przez jakiś czas emitowały głos polski z tego studia. W latach okupacji brał udział w konspiracyjnej pracy dydaktycznej na Politechnice Warszawskiej. Tam też (w 1941 roku) odbyła się obrona jego pracy doktorskiej przed zespołem rektora Kazimierza Drewnowskiego, z udziałem profesora Stefana Bryły jako promotora oraz profesora Romana Trechcińskiego. Praca ta była gotowa już w 1939 roku. Jej temat, *Fizyka materiałów porowatych*, związany był

M

z problematyką pochłaniania dźwięku, z mechanizmem przenikania fali akustycznej przez materiały o strukturze kapilarnej. Ignacy Malecki prowadził już wtedy wykłady z akustyki na Wydziale Architektury. Przed Powstaniem Warszawskim uzyskał *venia legendi* — prawo do wykładania na wyższych uczelniach, co odpowiada dzisiejszej habilitacji. W Powstaniu straciła życie jego młoda żona, a on sam dostał się do obozu w Pruszkowie, skąd uciekł i ukrywał się pod Warszawą.

W 1945 roku dotarł do płonącego Gdańska, gdzie po wyzwoleniu objął stanowisko dyrektora Zjednoczenia Energetycznego. We wrześniu 1945 roku rozpoczął wykłady na Politechnice Gdańskiej, a rok później uzyskał nominację na profesora i zorganizował Katedrę Elektrotechniki Ogólnej i Akustyki. Miał już wtedy dobrze wyposażone laboratorium akustyczne z komorą bezechową. Prowadził też, we współpracy z Marynką Wojenną na Oksywiu, badania nad torpedami akustycznymi. Rozprawa habilitacyjna Ignacego Maleckiego *Rozchodzenie się fal w pomieszczeniach zamkniętych* została wydana w 1949 roku w Gdańsku. W pracy tej zastosował on oryginalną metodę statystyczną do obliczania stanów nieustalonych w akustycznym obszarze zamkniętym. Na pierwszy plan jego zainteresowań wysuwała się jednak problematyka odbudowy sal widowiskowych (teatrów, filharmonii). Powstały pierwsze projekty akustyczne sal Sejmu, Teatru Narodowego, Rady Państwa. Wprowadził tam technikę modelowania pomieszczeń zamkniętych.

Coraz silniejsze związki z odbudowującą się Warszawą, rekonstrukcją Polskiego Radia w Warszawie, a także rozbudową Filmu Polskiego spowodowały, że w 1950 roku Ignacy Malecki został powołany w Politechnice Warszawskiej na kierownika Katedry, a następnie Zakładu Elektroakustyki. W 1952 roku został dziekanem Wydziału Łączności, a następnie prorektorem Politechniki Warszawskiej. Katedrę prowadził do 1969 roku. Tu kształcił swych pierwszych uczniów — wśród nich Witolda Straszewicza. Równocześnie Ignacy Malecki pracował w nowo powstałym Głównym Instytucie Fizyki Technicznej, gdzie organizował laboratorium akustyczne, które w 1952 roku przekształcono w Zakład Badania Drgań Polskiej Akademii Nauk, a następnie włączono do Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk (1953), którego został pierwszym dyrek-

torem (funkcję tę pełnił do 1961 roku, a następnie w latach 1973–1982). Skupił tam wokół siebie duży zespół naukowców, zapewniając im możliwość prowadzenia prac badawczych.

Od 1958 roku Ignacy Malecki był członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk. W latach 1962–1968 był zastępcą sekretarza naukowego Polskiej Akademii Nauk, a od 1980 roku — członkiem Prezydium. W latach 1969–1973 pełnił funkcję dyrektora Departamentu Polityki Naukowej UNESCO w Paryżu.

Osiągnięcia naukowe Ignacego Maleckiego najlepiej charakteryzują wybrane tytuły książek podsumowujących kolejne okresy jego działalności naukowej: *Akustyka budowlana* (1949), *Akustyka filmowa i radiowa* (1950), książka współautorska o zwalczaniu hałasów (1954), *Technika nagrywania i odtwarzania dźwięków* (1953), *Teoria fal i układów akustycznych* (1964, wydana także w języku angielskim pt. *Physical Foundations of Technical Acoustics*, Pergamon Press, Oxford 1969) oraz *Podstawy teoretyczne akustyki kwantowej* (1972). Pod koniec życia jego zainteresowania koncentrowały się wokół różnych aspektów emisji akustycznej.

Ignacy Malecki był promotorem 25 prac doktorskich, z których ostatnia obroniona została w lutym 2001 roku. Jego dorobek naukowy obejmuje ponad 200 prac oraz 11 książek. Działalność naukowa przyniosła mu pełne uznanie w postaci: członkostwa Polskiej Akademii Nauk, 2 Nagród Państwowych (indywidualnej I stopnia za badania w dziedzinie akustyki oraz zespołowej II stopnia za badania propagacji fal ultradźwiękowych), doktoratów honoris causa Uniwersytetu Technicznego w Budapeszcie, Akademii Górniczo-Technicznej w Krakowie i Politechniki Gdańskiej, członkostwa honorowego towarzystw naukowych francuskich, hiszpańskich, południowoamerykańskiego i indyjskiego, honorowych dyplomów towarzystw akustycznych Japonii i Belgii oraz najwyższego stanowiska, jakie może osiągnąć akustyk na polu międzynarodowym — przewodniczącego Międzynarodowej Komisji Akustyki (ICA), a także honorowego przewodniczącego Federacji Europejskich Towarzystw Akustycznych (FASE).

Profesor Ignacy Malecki zmarł 12 czerwca 2004 roku w szacownym wieku 92 lat. Do końca był bardzo aktywny, wykazujący charakterystyczną dla niego jasność myślenia i szybki refleks, a także ogromne poczucie humoru.

malinowski

KRZYSZTOF MALINOWSKI

Krzysztof Malinowski urodził się 13 grudnia 1948 roku w Płocku. Od 1950 roku mieszka w Warszawie, gdzie ukończył szkołę podstawową i liceum ogólnokształcące. W 1966 roku podjął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Ukończył je z wyróżnieniem w 1971 roku, uzyskując tytuł magistra inżyniera elektronika w specjalności automatyka. Po trzyletnich studiach doktoranckich w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej obronił w 1974 roku rozprawę doktorską; Rada Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej nadała mu stopień doktora nauk technicznych, uznając jednocześnie rozprawę doktorską za wyróżniającą się.

Począwszy od 1974 roku pracuje w Politechnice Warszawskiej, w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej (dawniej Instytut Automatyki). W 1978 roku Rada Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej nadała mu stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie automatyki. W 1980 roku został powołany na stanowisko docenta. W 1989 roku otrzymał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk technicznych i nominację na stanowisko profesora. W 1994 roku został mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego w Politechnice Warszawskiej.

Zainteresowania badawcze Krzysztofa Malinowskiego dotyczą sterowania systemami i podejmowania decyzji w warunkach niepewności oraz teorii i metod optymalizacji, zwłaszcza metod hierarchicznych z dekompozycją i koordynacją zadań cząstkowych. Zastosowania obejmują sterowanie i zarządzanie złożonymi obiektami i systemami technicznymi i środowiskowymi oraz wspomaganie decyzji dotyczących ustalania wielkości cen i innych czynników w działaniach marketingowych. Badania dotyczące

metod optymalizacji hierarchicznej prowadziły do uzyskania wyników przedstawionych w rozprawie doktorskiej i wielu publikacjach. Kolejne badania związane są z hierarchicznymi strukturami sterowania dla obiektów statycznych i dynamicznych, wykorzystującymi koordynację iteracyjną i periodyczną. Badania te wpisują się w szerszy wątek stale prowadzonych prac poświęconych strukturom i mechanizmom sterowania i zarządzania z powtarzaną optymalizacją decyzji — w warunkach niepewności opisywanej przez różne modele. Wyniki tych prac, przedstawione w części w rozprawie habilitacyjnej, a następnie w innych publikacjach, wykorzystane zostały do budowy struktur sterowania dla systemów zbiorników retencyjnych, zwłaszcza w warunkach przeprowadzania fali powodziowej. Pod kierunkiem Krzysztofa Malinowskiego powstały pakiety programów do komputerowej analizy złożonych układów sterowania, w tym specjalizowane programy do wspomagania decyzji operatorskich w systemach zbiornikowych. Ważny obszar badań dotyczy sto-

M

sowania obliczeń równoległych w symulacji i optymalizacji procesów i systemów. Rozproszone i hierarchiczne mechanizmy decyzyjne oraz narzędzia do komputerowej analizy symulacyjnej układów sterowania i zarządzania odgrywają ważną rolę w obecnie prowadzonych pracach badawczych dotyczących sterowania ruchem i bieżącą wyceną usług w sieciach komputerowych.

Krzysztof Malinowski jest autorem lub współautorem kilku monografii, w tym książki *Control and Coordination in Hierarchical Systems* (J. Wiley & Sons, 1980), ponad stu pięćdziesięciu artykułów i opublikowanych referatów na konferencje, w tym ponad pięćdziesięciu artykułów w zagranicznych czasopiśmie i monografiach zbiorowych. Jest autorem licznych opracowań badawczych; w latach 1986–1990 był koordynatorem grupy tematycznej w CPBP 03.09, od 1991 roku kierował trzema dużymi projektami badawczymi Komitetu Badań Naukowych, był głównym wykonawcą kilku innych projektów badawczych. W latach 1994–1999 był kierownikiem uczelnianego priorytetowego Programu Automatyki, Technik Informatycznych i Automatyzacji PATIA w którym uczestniczyły zespoły wywodzące się z sześciu wydziałów Politechniki Warszawskiej. W latach 2000–2003 kierował, ze strony polskiej, pracami prowadzonymi w projekcie QoSIPS w 5. Programie Ramowym Unii Europejskiej; projekt ten poświęcony był m.in. opracowaniu metod służących do prawidłowej wyceny zróżnicowanych usług w sieci Internet. Za prace badawcze otrzymał szereg nagród, w tym jedną indywidualną i trzy zespołowe nagrody Ministra oraz nagrodę brytyjskiego IEE im. F.C. Williamsa w 1994 roku.

Krzysztof Malinowski był promotorem w 20 ukończonych przewodach doktorskich, cztery z promowanych przez niego osób uzyskały następnie stopień doktora habilitowanego. Był także recenzentem w 25 przewodach doktorskich i w 18 przewodach habilitacyjnych, opiniował liczne wnioski o tytuł profesora oraz kilka krajowych i zagranicznych wniosków awansowych na stanowiska profesorskie.

Przez wiele lat prowadził wykłady z „Podstaw automatyki” oraz do przedmiotów „Technika systemów automatyzacji” i „Podstaw sterowania systemami”. Obecnie wykłada „Podstawy automatyki” oraz „Metody syntezy reguł decyzyjnych”. Był kierownikiem ponad czterdziestu prac magisterskich. Prowadził wykłady na studiach doktoranckich w Politechnice Warszawskiej oraz w Uni-

versity of Minnesota, jako *visiting associate professor*, w roku akademickim 1979/1980. W latach 1991–1994 był koordynatorem ze strony Politechniki Warszawskiej projektu w Programie TEMPUS, zaś w latach 1994–1997 kierował jednym z siedmiu obszarów tematycznych w dużym projekcie międzynarodowym w Programie TEMPUS II. Od 1991 roku jest członkiem Zespołu Nauk Technicznych Komisji Ekspertów Ministerstwa Edukacji Narodowej. Jest współautorem kilku artykułów i referatów poświęconych kształceniu inżynierów i organizacji studiów.

W latach 1980–1984 pełnił funkcje zastępcy dyrektora Instytutu ds. nauczania, a następnie zastępcy dyrektora ds. nauki. W latach 1984–1996 był dyrektorem Instytutu Automatyki i Informatyki Stosowanej (IAiS). Jednocześnie, począwszy od 1990 roku do 2005 roku kierował Zespołem Sterowania Operacyjnego i Optymalizacji Złożonych Procesów, a od utworzenia Zakładu Sterowania Systemów Instytutu Automatyki i Informatyki Stosowanej w 1996 roku jest kierownikiem tego zakładu. W kadencjach 1993–1996 oraz 1999–2001 był członkiem Senatu PW oraz przewodniczącym Senackiej Komisji ds. Kadr. W latach 1996–1999 był dziekanem Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych oraz przewodniczącym Senackiej Komisji ds. Nauki. Od 2001 roku pracuje na stanowisku profesora w Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej (NASK), gdzie w latach 2000–2009 kierował pionem naukowym tej jednostki, a w okresie lipiec–listopad 2009 roku pełnił funkcję kierownika NASK.

Jest członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk (od 1998 roku) i członkiem zwyczajnym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Od 2007 roku jest przewodniczącym Komitetu Automatyki i Robotyki Polskiej Akademii Nauk, przewodniczącym Rady Naukowej Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów (PIAP), członkiem IFAC Technical Committee on Optimization, członkiem Rady Naukowej Instytutu Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk. W latach 1998–2001 był członkiem Rady Informatyki przy Prezesie Rady Ministrów. W latach 2000–2010 był członkiem kilku zespołów specjalistycznych w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Profesor Krzysztof Malinowski jest odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Jest żonaty, ma troje dzieci, syna i dwie córki, a także wnuczkę i wnuczka. Interesuje się historią.

malinowski

MICHAŁ MALINOWSKI

Michał Malinowski urodził się 22 października 1954 roku w Warszawie. Po ukończeniu w 1973 roku VII Liceum Ogólnokształcące im. Juliusza Słowackiego w Warszawie rozpoczął studia w Politechnice Warszawskiej, początkowo na Wydziale Elektrycznym, a następnie Wydziale Elektroniki. Studia ukończył w 1978 roku, otrzymując dyplom magistra inżyniera w specjalności Technologia elektronowa. W tym samym roku został uczestnikiem studiów doktoranckich w Politechnice Warszawskiej. Pracę doktorską przygotowywał w Zakładzie Elektroniki Kwantowej pod kierunkiem profesora Wiesława Wolińskiego.

Od 1982 roku był pracownikiem Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki (poprzednio Instytut Technologii Elektronowej), gdzie zajmował kolejno stanowiska konstruktora, specjalisty i adiunkta. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1985 roku, a doktora habilitowanego w 1990 roku za monografię *Wpływ kooperatywnego oddziaływania jonów ziem rzadkich i procesów wielofotonowych na przejścia optyczne w dielektrycznych kryształach laserowych na przykładzie kryształów czterofosforanów*. W 2004 roku uzyskał tytuł naukowy profesora nauk technicznych. Od 1996 roku jest zatrudniony w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki na stanowisku profesora nadzwyczajnego, od 2000 roku pełni funkcję kierownika Zakładu Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki.

Jeszcze przed uzyskaniem stopnia doktora Michał Malinowski uzyskał stypendium

Rządu Francji i odbył, na przełomie lat 1981 i 1982, 11-miesięczny staż naukowy w Laboratorium Spektrometrii Fizycznej Uniwersytetu w Grenoble we Francji. W latach 1987–1993 spędził ponad 17 miesięcy w Laboratorium Fizyko-Chemii Materiałów Luminescencyjnych w Lyonie we Francji kolejno w ramach stypendium Centre National de la Recherche Scientifique, stypendium Tempora oraz krótkoterminowych wyjazdów. W późniejszych latach (1997–2007) obejmował kilkakrotnie, w sumie na okres 15 miesięcy, stanowisko profesora na Uniwersytecie Blaise Pascal w Clermont Ferrand (Francja).

Zainteresowania zawodowe Michała Malinowskiego obejmują badania, analizę i modelowanie dielektrycznych ośrodków wzmacniających i laserowych, a szczególnie badania metodami spektroskopii optycznej domieszkowanych jonami lantanowców i metali przejściowych szkieł i kryształów optycznych. Istotną część pracy stanowią badania procesów

M

wielojonowych i wielofotonowych oraz analiza ich wpływu na parametry luminescencyjne materiałów. W ostatnim okresie prace te koncentrują się nad badaniami ośrodków czynnych o ograniczonej wymiarowości, np. falowodów planarnych lub włóknowych. W ramach działalności naukowej nawiązał współpracę i ściśle współpracuje z wieloma instytucjami krajowymi — Instytutem Technologii Materiałów Elektronicznych, Instytutem Technologii Elektronowej i Instytutem Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych Polskiej Akademii Nauk, oraz z instytutami badawczymi w Grenoble, Lyonie i Clermont Ferrand we Francji. Był kierownikiem międzynarodowych programów badawczych prowadzonego w ramach programów Tempra, Polonium i PICS. Brał udział w 39 projektach naukowo-badawczych Komitetu Badań Naukowych i Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, w tym kierował 14 projektami oraz 20 pracami własnymi Politechniki Warszawskiej. Wraz z partnerami francuskimi zorganizował cykliczną szkołę o nazwie „French-Polish Symposium on Spectroscopy of Modern Materials in Physics, Chemistry and Biology”, był członkiem komitetów naukowych i organizacyjnych wielu krajowych i międzynarodowych konferencji z obszaru spektroskopii materiałów fotonicznych.

Za osiągnięcia naukowe otrzymał m.in.: nagrodę indywidualną Rektora Politechniki Warszawskiej, kilkakrotnie nagrodę zespołową Rektora Politechniki Warszawskiej, Nagrodę Zespołową I stopnia Ministra Edukacji Narodowej oraz Nagrodę Sekretarza IV Wydziału Polskiej Akademii Nauk.

Wynikiem działalności naukowo-badawczej Michała Malinowskiego jest ponad 280 prac opublikowanych w większości w czasopiśmie o międzynarodowej renomie i prezentowanych na międzynarodowych konferencjach. Jest promotorem sześciu rozpraw doktorskich, a obecnie pod jego opieką prowadzonych jest siedem dalszych prac doktorskich.

W ramach działalności dydaktycznej Michał Malinowski prowadził na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej wiele zajęć, m.in. laboratoria z takich przedmiotów, jak: „Zastosowania laserów” (1980–1993), „Technika laserów” (1988–1990), „Podstawy optoelektroniki” (1990–1996), „Fizyka laserów” (1980–1994). Opracował program, zorganizował i kierował Laboratorium Laserów i ich zastosowań, oferujące zajęcia dla studentów innych wydziałów Politechniki Warszaw-

skiej: Wydziału Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej, Wydziału Elektrycznego, Wydziału Fizyki, Wydziału Mechatroniki, Wydziału Inżynierii Produkcji i innych. Do najważniejszych prowadzonych wykładów należą: „Lasery ciała stałego” (wykład obieralny, 1992), „Wybrane zagadnienia spektroskopii materiałów laserowych” (wykład obieralny, 1992–1994), „Podstawy optoelektroniki zintegrowanej” (1994–1996), „Podstawy fotoniki” (od 1995 roku), „Optoelektronika zintegrowana” (od 1996 roku), „Zintegrowane układy optoelektroniczne i optyczne układy logiczne” (od 1997 roku) oraz „Wzmacniacze i lasery światłowodowe” (od 2001 roku), „Elementy i systemy optoelektroniczne” (2006–2010). W ostatnich latach opracował kilka nowych przedmiotów, w tym „Metody spektroskopowe”, przedmiot dla oferty uczelnianej w ramach Centrum Studiów Zaawansowanych Politechniki Warszawskiej oraz „Integrated Photonics”, przedmiot dla anglojęzycznych studiów doktoranckich w ramach Programu Rozwojowego Politechniki Warszawskiej.

Michał Malinowski od 1993 roku uczestniczył w pracach Rady Programowej grupy specjalności układowo-technologicznych przygotowującej nowe plany studiów i programy nauczania dla systemu studiów dwustopniowych, wprowadzonego na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych z początkiem roku akademickiego 1994/1995. Od 1994 roku pełni również funkcję kierownika specjalności Optoelektronika oraz, jako członek Komisji Kształcenia i od 2000 roku jako przewodniczący Rady Programowej 1, bierze udział w przygotowaniu planów studiów I i II stopnia oraz prowadzi nadzór programowy nad realizacją kształcenia. Od 2004 roku przewodniczy Wydziałowej Komisji Akredytacji Przedmiotów.

Michał Malinowski pełnił w latach 1986–2000 funkcję prezesa Warszawskiego Towarzystwa Sportowego DeSki, zajmującego się nauką i szkoleniem dzieci i młodzieży w narciarstwie zjazdowym, tenisie i windsurfingu. Od 2000 roku jest przewodniczącym komisji rewizyjnej tego towarzystwa. Jest czynnym instruktorem i sędzią narciarskim.

maniecki

MAREK MANIECKI

Marek Maniecki urodził się 31 stycznia 1949 roku. W 1967 roku ukończył XIX Liceum im. Powstańców Warszawy w Warszawie i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów w 1972 roku w specjalności Maszyny matematyczne rozpoczął prace w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej, kolejno jako asystent, starszy asystent i adiunkt. W 1978 roku obronił doktorat uzyskując stopień doktora nauk technicznych. W 1981 roku został powołany na stanowisko zastępcy dyrektora Instytutu Informatyki Politechniki Warszawskiej ds. nauczania, którą to funkcję pełnił do 1984 roku.

W 1987 roku Marek Maniecki rozpoczął pracę w PZ Inter-Design w Warszawie, zajmując kolejno stanowiska kierownika projektu, dyrektora ds. oprogramowania i dyrektora generalnego. Od 1999 roku pracuje w firmie „Globema” Sp. z o.o. jako wiceprezes Zarządu.

Początkowo Marek Maniecki zajmował się problematyką projektowania i tworzenia systemów informatycznych, a w szczególności nowych metod implementacji systemów operacyjnych dla mini- i mikrokomputerów. Główne prace badawcze koncentrowały się wokół wielowątkowych systemów operacyjnych oraz metod synchronizacji procesów współbieżnych. Od rozpoczęcia pracy zawodowej w firmach komercyjnych zakres zainteresowań został poszerzony o problematykę inżynierii oprogramowania, zarządzania projektami informatycznymi oraz jakości w wytwarzaniu oprogramowania. Zapoczątkowany został też wtedy kolejny nurt badań związany z systemami informacji

przestrzennej (GIS), a szczególnie ich zastosowaniom w branżach sieciowych. Od 2006 roku głównym tematem badawczym są systemy informatyczne dla inteligentnych sieci energetycznych (Smart Grid).

Przez cały okres swojej działalności Marek Maniecki był zaangażowany w projekty mające na celu praktyczne wdrożenie wyników prac teoretycznych. W czasie pracy w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej uczestniczył w opracowaniu i implementacji kilku systemów operacyjnych dla produkowanych w Instytucie minikomputerów. W latach 1987–1998 współtworzył rodzinę oprogramowania do przetwarzania map rastrowych i zarządzania dokumentami skanowanymi. W kolejnych latach nadzorował wdrażanie i rozwój systemów GIS w wielu polskich przedsiębiorstwach energetycznych i ciepłowniczych. Kierował też dwoma projektami w ramach Programów Badawczych UE: „Inspire” na temat poprawy wytwarzania oprogramowania (FP4, 1997–1999) oraz

M

„EDITH” na temat metod organizacji i indeksowania hurtowni danych GIS (FP5, 2000–2002). Od 2008 roku nadzoruje 3 projekty badawczo-wdrożeniowe, współfinansowane przez UE, realizowane przez „Globemę” w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka.

Marek Maniecki jest współautorem jednej monografii, autorem bądź współautorem kilku podręczników, skryptów i materiałów metodycznych. Ponadto jest autorem kilku artykułów opublikowanych i prezentowanych na konferencjach informatycznych, a obecnie poświęconych systemom informatycznym w energetyce. Był promotorem kilkunastu prac magisterskich.

W latach 2006–2008 Marek Maniecki był członkiem Rady Nauki i Komisji Badań na Rzecz Rozwoju Gospodarki Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Od 2007 roku jest członkiem zespołu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego „Kreator Innowacyjności — Patent Plus”, opiniującego wnioski wspierające innowacyjną przedsiębiorczość akademicką. Był również członkiem Komitetów programowych I, II i III Kongresów Informatyki Polskiej, organizowanych w latach 1994, 1998 i 2003 oraz członkiem Komitetów Naukowych czterech kolejnych Krajowych Konferencji Inżynierii Oprogramowania (w latach 1999–2002).

Marek Maniecki przygotował i prowadził wiele wykładów w zakresie języków i metod programowania, systemów operacyjnych i programowania współbieżnego. W latach

1977–1978 był zaangażowany w opracowanie nowatorskiego programu kształcenia w zakresie systemów operacyjnych (wykłady i zajęcia projektowe) dla Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W latach 2001–2005 opracował i prowadził zajęcia na studium podyplomowym Polskiego Towarzystwa Informatycznego i Instytutu Organizacji i Zarządzania w Przemśle ORGMASZ na temat Jakości w projektach informatycznych.

Marek Maniecki jest członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Informatycznego, przez cztery pierwsze kadencje pełnił funkcje wiceprezesa Towarzystwa oraz w latach 2005–2008 przewodniczącego Głównego Sądu Koleżeńskiego, a od 2008 roku jest honorowym członkiem Polskiego Towarzystwa Informatycznego. Od 1992 roku jest nieprzerwanie członkiem Rady Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji, pełniąc w latach 2007–2009 funkcję przewodniczącego Rady Izby, a od 2011 roku przewodniczącego Komitetu Energia. Marek Maniecki jest również członkiem Komitetu Sterującego Polskiej Platformy Technologii Mobilnych i Komunikacji Bezprzewodowej. W 2005 roku został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi za działalność w zakresie rozwoju informatyki w Polsce.

Żonaty, ma dwoje dzieci, syna i córkę. Władza czynnie językiem angielskim i rosyjskim, biernie włoskim. Jego zainteresowania to podróże, wędrówki piesze, historia średniowieczna.

m a r t y n

TOMASZ MARTYN

Tomasz Martyn urodził się 30 listopada 1971 roku. W 1990 roku rozpoczął studia informatyki na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej. Po ukończeniu studiów w 1995 roku został przyjęty na Studium Doktoranckie na Politechnice Warszawskiej. W 1999 roku obronił z wyróżnieniem doktorat. W tym samym roku rozpoczął pracę w Zakładzie Grafiki Komputerowej Instytutu Informatyki Politechniki Warszawskiej, gdzie pracuje do dziś.

Od początku swojej działalności naukowej Tomasz Martyn zajmuje się problemami z zakresu geometrii fraktalnej i grafiki komputerowej, w szczególności algorytmami rozwiązywania problemów geometrycznych dotyczących zbiorów fraktalnych oraz wizualizacji tych zbiorów.

Opublikował na ten temat kilkanaście artykułów, które zostały przedstawione w uznanych czasopismach oraz na międzynarodowych konferencjach.

Tomasz Martyn jest również autorem lub współautorem czterech monografii z dziedziny geometrii fraktalnej.

Recenzował wiele artykułów dla renomowanych czasopism międzynarodowych (m.in.: „Fractals”, „Journal of Mathematical Imaging

and Vision”, „Computers and Mathematics with Applications”, „Applied Mathematical Modelling”, „International Journal of Computer Mathematics”) oraz był członkiem komitetów redakcyjnych kilku konferencji.

Był promotorem wielu prac inżynierskich i magisterskich.

Tomasz Martyn jest autorem dwóch wydań „Fraktale — podstawy matematyczne i zastosowania” oraz „Programowanie gier komputerowych”, które prowadził w latach 2000–2011 na Politechnice Warszawskiej.

Jest członkiem organizacji Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE).

marusak

PIOTR MARUSAK

Piotr Marusak urodził się dnia 1 stycznia 1974 roku w Warszawie. Uczęszczał do XIV Liceum Ogólnokształcącego im. Stanisława Staszica w Warszawie, do klasy o profilu matematycznym eksperymentalnym. Świadectwo dojrzałości z wyróżnieniem uzyskał w 1992 roku. Studia na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej na kierunku Informatyka, w specjalności Systemy sterowania i wspomaganie decyzji ukończył w 1997 roku z wynikiem celującym, uzyskując dyplom magistra inżyniera. W 2003 roku otrzymał stopień doktora inżyniera za rozprawę *Regulacja predykcyjna obiektów nieliniowych*

z zastosowaniem techniki DMC i modelowania rozmytego uznaną za wyróżniającą się przez Radę Wydziału Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Na stanowisku adiunkta pracuje w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej od 2003 roku. W ramach zajęć dydaktycznych prowadził między innymi wykłady „Dynamical Systems”, „Optimization Techniques” oraz „Sterowanie procesów”.

Jest autorem przeszło 80 publikacji naukowych. Jego zainteresowania naukowe obejmują: sterowanie obiektów nieliniowych, algorytmy regulacji predykcyjnej, modelowanie i sterowanie rozmyte, projektowanie układów regulacji odpornych na uszkodzenia, a także układów sterowania z optymalizacją punktu pracy.

Został wyróżniony czterema nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej. Jest członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP) oraz Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE). W latach 2001–2005 był sekretarzem Koła 108 Oddziału Warszawskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich. W 2007 roku został wyróżniony Srebrną Odznaką Honorową SEP, w 2009 roku — Medalem Stowarzyszenia Elektryków Polskich im. Michała Doliwo-Dobrowolskiego, a w 2010 roku — Srebrną Odznaką Honorową Naczelnej Organizacji Technicznej.

m a r z e c

JANUSZ MARZEC

Janusz Marzec urodził się w Sosnowcu w 1951 roku. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego im. Emilii Plater w 1969 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1973 roku ukończył studia inżynierskie na specjalności Aparatura pomiarowa, a w 1975 roku indywidualne uzupełniające studia magisterskie. Po rocznej służbie wojskowej w Szkole Oficerów Rezerwy rozpoczął pracę w Zakładzie Elektroniki Jądrowej Instytutu Radioelektroniki, w pracowni profesora Zdzisława Pawłowskiego. W 1983 roku obronił rozprawę doktorską *Licznik proporcjonalny z jednorodnym polem elektrycznym w obszarze lawinowego powielania elektronów*, a w 2003 roku rozprawę habilitacyjną *Wielkopowierzchniowe detektory śladowe w eksperymentach fizyki wysokich energii*. Od 2006 roku pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego w pracowni Detekcji i Spektrometrii Zakładu Elektroniki Jądrowej i Medycznej Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej.

Zainteresowania naukowe Janusza Marca koncentrują się wokół detektorów promieniowania jonizującego i elektroniki jądrowej. W znaczącej części są realizowane poprzez udział w międzynarodowych eksperymentach fizyki wysokich energii: eksperymentach

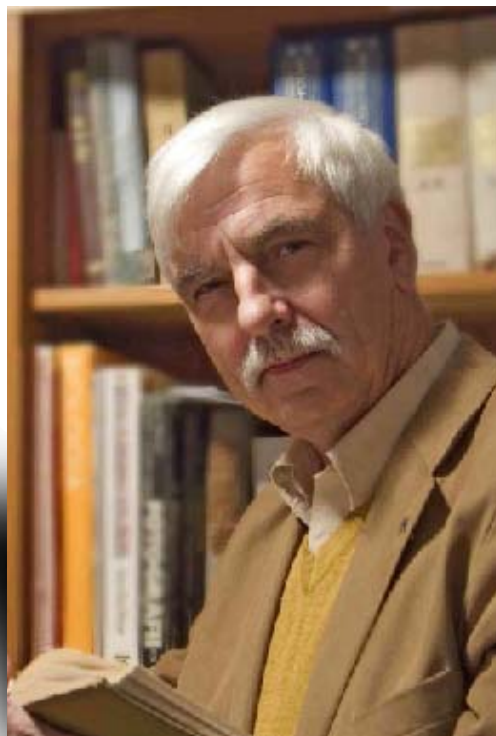

COMPASS w CERN (Genewa) i neutrinowym eksperymencie T2K (Tokai, Japonia). Jest współautorem ponad 20 publikacji prezentujących wyniki tych eksperymentów w najbardziej znaczących periodykach z dziedziny fizyki wysokich energii.

Janusz Marzec prowadzi wykłady na temat detekcji promieniowania jonizującego i elektroniki jądrowej. Jego ulubionym wykładem jest, oferowany wszystkim studentom Wydziału, wykład na temat szumów i zakłóceń w aparaturze elektronicznej.

W latach 2005–2008 był zastępcą dyrektora Instytutu Radioelektroniki do spraw naukowych.

mączyński

ZDZISŁAW MĄCZEŃSKI

Zdzisław S. Mączyński urodził się w 1942 roku w Warszawie, gdzie też ukończył Liceum im. Tadeusza Reytana w 1959 roku. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1966 roku. Po dyplomie podjął pracę, jako asystent w Katedrze Magnetyków i Dielektryków, której opiekunem był profesor Antoni Kiliński, a później docent Ludwik Badian. Od 1973 roku rozpoczął samodzielne wykłady z miernictwa elementów elektronicznych. Pracę doktorską z dziedziny badania materiałów dielektrycznych, uznaną za wyróżniającą się, obronił w 1976 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, po czym kontynuował pracę

nauczyciela akademickiego na stanowisku adiunkta w Instytucie Technologii Elektronowej Politechniki Warszawskiej. Jednocześnie w latach 1974–1979 był kierownikiem Zespołu Badawczego zajmującego się opracowaniem nowych metod badania materiałów dla elektroniki. W 1979 roku wyjeżdża do Stanów Zjednoczonych na dwuletni staż naukowy do Stanford University i Missouri University of Science and Technology, gdzie prowadził też wykłady kursowe z dziedziny elektroniki ciała stałego. W latach 1981–1984 był zastępcą ds. dydaktycznych dyrektora Instytutu Technologii Elektronowej Politechniki Warszawskiej oraz pełnił obowiązki kierownika Zakładu Magnetyków i Dielektryków.

W latach 1985–1987 wykładał i prowadził badania jako *visiting associated professor* w Missouri University of Science and Technology. W 1993 roku Minister Edukacji Narodowej mianował go swoim doradcą do spraw współpracy międzynarodowej. W latach 1996–2002 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych. W tym czasie prowadził także wykłady zamawiane dla koncernu Motorola w Wielkiej Brytanii, USA, Turcji i na Węgrzech. Członek Senatu Politechniki Warszawskiej w latach 2002–2008. Był członkiem licznych komisji senackich i rektorskich oraz przewodniczącym zespołów opracowujących regulaminy różnych rodzajów studiów w Politechnice Warszawskiej. Od 2009 roku jest pełnomocnikiem Rektora Politechniki Warszawskiej ds. rekrutacji na studia.

Opracował 19 nowych wykładów kursowych i zorganizował zbliżoną liczbę laboratoriów dydaktycznych. Kierował ponad 40 pracami dyplomowymi. Z zakresu metodolo-

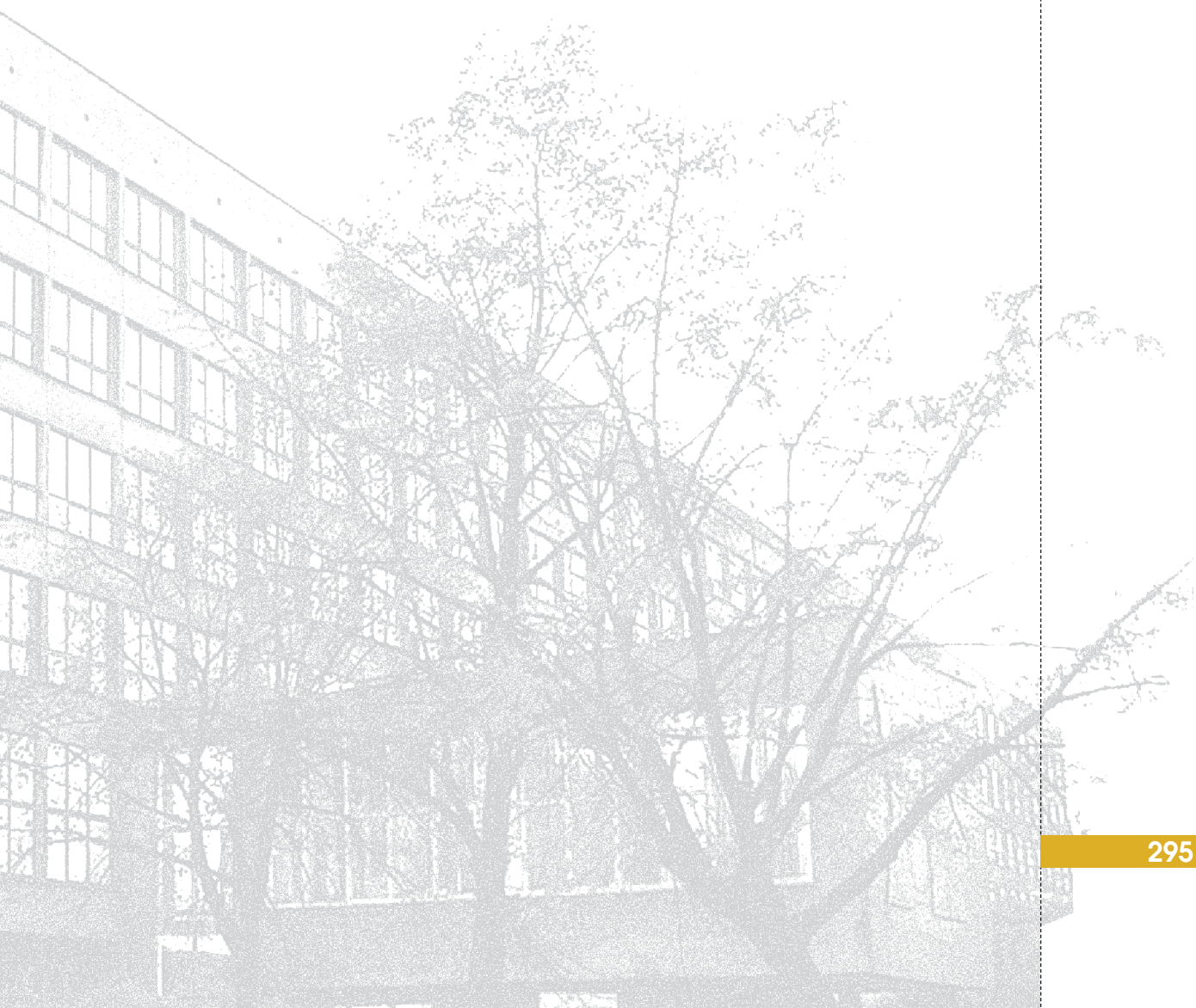
gii i organizacji dydaktyki w szkole wyższej jest autorem lub współautorem 23 publikacji.

Wynikiem jego badań naukowych było ponad 20 opracowanych i zrealizowanych oryginalnych systemów do badania materiałów oraz elementów magnetycznych i dielektrycznych dla zastosowań elektronicznych, w większości wdrożonych w laboratoriach badawczych w polskim przemyśle elektronicznym (POLFER, PHILIPS, MIFLEX, CERAD) oraz w ośrodkach badawczych i laboratoriach uczelnianych. Prace te zaowocowały autorstwem lub współautorstwem ponad 40 publikacji, referatów i raportów naukowych. Jest autorem licznych recenzji i ekspertyz, w tym dla Komitetu Badań Naukowych.

Był wielokrotnie nagradzany za działalność naukową i dydaktyczną przez Rektora Politechniki Warszawskiej i Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Odnznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem Edukacji Narodowej.

M

m i a z g a

PRZEMYSŁAW MIAZGA

Przemysław Miazga urodził się 13 kwietnia 1957 roku w Warszawie. W 1975 roku ukończył XIV Liceum Ogólnokształcące im. Klementa Gottwalda (obecnie Stanisława Staszica) w Warszawie. Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1980 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od 1981 roku jest zatrudniony jako nauczyciel akademicki w Zakładzie Mikrofal Instytutu Radioelektroniki na Wydziale Elektroniki i Techniki Informacyjnych. W 1989 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Metoda analizy obwodów mikrofalowych z wykorzystaniem transmisyjnych macierzy rozproszenia*.

Zainteresowania badawcze Przemysława Miazgi koncentrują się na zagadnieniach analizy i syntezy układów mikrofalowych. W latach 1981–1985 jego prace dotyczyły głównie metod projektowania mikro-

falowych przesuwników fazy. W następnych latach zajmował się zagadnieniami implementacji metod algorytmów mini-maksoowych optymalizacji globalnej oraz wyspecjalizowanych algorytmów ewolucyjnych do wspomaganego komputerem projektowania obwodów mikrofalowych. Opracował nową metodę analizy układów mikrofalowych z wykorzystaniem uogólnionej transmisyjnej macierzy rozproszenia. Od 1996 roku zajmuje się zagadnieniami optymalizacji układów analizowanych metodami polowymi. Opracował optymalizator do programu symulatora elektromagnetycznego QuickWave. Obecnie zajmuje się zagadnieniami projektowania niejednorodnych linii transmisyjnych oraz złożonych układów mikrofalowych o dowolnej topologii.

Przemysław Miazga jest autorem lub współautorem 8 artykułów oraz 30 komunikatów konferencyjnych.

W latach 1981–1987 Przemysław Miazga prowadził zajęcia dydaktyczne z „Teorii pola elektromagnetycznego”, „Podstaw Radiokomunikacji i Radiolokacji” oraz „Układów Logicznych” na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od 1998 roku prowadzi wykład „Digital Circuits”, od 2002 roku — wykład „Evolutionary Algorithms”, a od 2010 roku — wykład „Algorytmy ewolucyjne”.

Jest współautorem *Zbioru zadań z teorii pola elektromagnetycznego* (praca zbiorowa pod redakcją Tadeusza Morawskiego (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1990).

Od 1997 roku jest członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE).

Interesuje się podróżami, muzyką, historią i sztuką. Uprawia turystykę, nurkowanie, żeglarstwo, kite-surfing, fotografowanie i filmowanie, jazdę terenową (motor+4wd). Aktywne hobby — organizacja imprez turystyki kulinarno-kulturalnej. Od 1979 jest roku pilotem wycieczek zagranicznych. W latach 1980–1982 pełnił funkcję wiceprezesa Warszawskiego Klubu Pilotów Wycieczek Zagranicznych Almaturu.

michnowski

RYSZARD MICHNOWSKI

Ryszard Michnowski urodził się 7 lutego 1970 roku w Warszawie. W 1985 roku ukończył szkołę podstawową a w 1990 roku — XLIII Liceum Ogólnokształcące im. Marii Konopnickiej w Warszawie. Dyplom magistra inżyniera uzyskał na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej w 1997 roku. W tym samym roku rozpoczął studia doktoranckie. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 2006 roku za rozprawę *Model elektro-termiczny tranzystora LDMOS*, której promotorem był profesor Tadeusz Morawski. W latach 2006–2008 zatrudniony był w firmie handlowej AM Technologies jako specjalista ds. aparatury pomiarowej. Od 2008 roku pracuje jako adiunkt w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej (w Pracowni Systemów Ultraszerokopasmowych).

Działalność naukowa Ryszarda Michnowskiego obejmuje m.in. projektowanie pasywnych i aktywnych układów mikrofalowych, w tym wzmacniaczy małej i średniej mocy, układów generacyjnych a także systemy ultraszerokopasmowe (UWB).

Ryszard Michnowski jest autorem lub współautorem ponad 15 komunikatów konferencyjnych.

Prowadzi laboratoria z zakresu „Podstaw radiokomunikacji”, „Systemu UMTS” i „Miernictwa radioelektronicznego”.

Interesuje się podróżami i zwiedzaniem. W wolnych chwilach uprawia pływanie, nurkowanie, żeglarstwo, narciarstwo połączone z fotografowaniem i filmowaniem.

mieścicki

JERZY MIEŚCICKI

Jerzy Tomasz Mieścicki urodził się we wrześniu 1940 roku w Warszawie. Po ukończeniu szkoły podstawowej uczęszczał do znanego warszawskiego Liceum im. Tadeusza Reytana. Maturę uzyskał w 1957 roku i w tymże roku podjął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1963 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera łączności, jako absolwent drugiego rocznika nowoutworzonej wówczas specjalności Maszyny matematyczne.

Jeszcze przed uzyskaniem dyplomu, w 1962 roku, Jerzy Mieścicki podjął pracę jako laborant w Zakładzie Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiofonii. Po dyplomie, w 1963 roku, został nauczycielem akademickim w Katedrze Budowy Maszyn Matematycznych. W tej instytucji (która przekształciła się w 1970 roku w Instytut Budowy Maszyn Matematycznych, a w 1975 roku — w Instytut Informatyki) będzie pracował aż do 2008 roku.

W 1966 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (za rozprawę *O pewnych zagadnieniach niezawodności sieci logicznych*, której promotorem był profesor Antoni Kiliński) i objął stanowisko adiunkta. W 1972 roku został mianowany docentem kontraktowym i był powołany na stanowisko zastępcy dyrektora Instytutu ds. naukowych. Funkcję tę sprawował do 1978 roku, a przez kadencję 1978–1981 był dyrektorem Instytutu Informatyki.

Zainteresowania badawcze i dydaktyczne Jerzego Mieścickiego koncentrowały się w tym okresie na zagadnieniach niezawodności sieci logicznych, organizacji komputerów oraz modelowaniu wydajności systemów. Tej tematyki dotyczyły także prace doktorskie, których Jerzy Mieścicki był promotorem. W sumie, do 1981 roku, stopień doktora uzyskało wówczas pod jego kierownictwem sześć osób, co m.in. przyniosło mu w 1982 roku Nagrodą Ministra Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia w dziedzinie kształcenia kadr naukowych.

W 1981 roku nowa ustawa o szkolnictwie wyższym zlikwidowała stanowisko docenta kontraktowego, a Jerzy Mieścicki powrócił na poprzedni etat, pozostając odąd rzadkim przypadkiem adiunkta, który ma w dorobku sześcioro wypromowanych doktorów i trzy recenzje prac doktorskich broniących na innych uczelniach w Polsce.

W latach 80. zainteresowania naukowe Jerzego Mieścickiego zwróciły się w kierunku modelowania systemów współbieżnych. Sformułował on wówczas model symulacyjny, nazwany EDN — *Event Driven Nets*, a później — oryginalny automatowy model CSM (*Concurrent State Machines*), ukierunkowany na weryfikację modelową (*model checking*).

Pracę nad teoretyczną stroną modelu i jego szerszą promocją w publikacjach spowołniło ponowne objęcie przez Jerzego Mieścickiego w 1988 roku funkcji zastępcy dyrektora Instytutu ds. nauki. Nastąpiło to w momencie dla Instytutu kryzysowym, spowodowanym m.in. odejściem z Instytutu blisko połowy

nauczycieli akademickich (głównie na skutek emigracji po stanie wojennym) i załamaniem działalności Zakładu Doświadczalnego Instytutu w ówczesnej sytuacji ekonomicznej kraju. Jerzy Mieścicki pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu nieprzerwanie aż do 2001 roku, a więc przez bardzo trudny czas wypracowywania przez Instytut gruntownie nowego profilu naukowego, dydaktycznego, organizacyjnego i personalnego.

Mimo znacznego obciążenia tą działalnością organizacyjną, Jerzy Mieścicki zgromadził wokół siebie zespół, z którym kontynuował prace nad teorią i zastosowaniami modelu CSM. W ramach tych badań (m.in. finansowanych przez dwa duże granty Komitetu Badań Naukowych) dopracowano podstawy teoretyczne modelu i implementowano programowy *model checker* COSMA. Tematyka ta była m.in. przedmiotem dwóch prac doktorskich, a także wielu publikacji i prac dyplomowych. Jednocześnie, ten sam zespół zrealizował kilka dużych projektów B+R, również kierowanych lub współkierowanych przez dr Mieścickiego (dwa projekty dla Deutsche Telekom oraz system nadzoru bloków energetycznych, wykonany we współpracy z Instytutem Techniki Ciepłej Politechniki Warszawskiej, nagrodzony w 1996 roku Nagrodą Siemens I stopnia).

Za istotne osiągnięcie dydaktyczne można uznać autorski wykład „Wstęp do informatyki”, który Jerzy Mieścicki opracował i prowadził od 2001 roku. Przedmiot ten był przez studentów bardzo dobrze oceniany w dziekańskich ankietach, a Wydziałowy Samorząd Studentów dwukrotnie przyznał Jerzemu Mieścickiemu (w 2005 i 2006 roku) tytuł najlepszego wykładowcy Wydziału (tzw. konkurs „Złotej Kredy”).

W 2009 roku Jerzy Mieścicki przeszedł na emeryturę. Bierze jednak nadal czynny

udział w pracach swego dawnego zespołu, wygłasza wykłady popularno-naukowe, a także przygotowuje do druku książkę, będącą rozszerzoną i zmodyfikowaną wersją wykładu ze „Wstępu do informatyki”, przeznaczoną dla publiczności szerszej, niż tylko studenci kierunku Informatyka.

Jerzy Mieścicki jest autorem lub współautorem kilkudziesięciu artykułów w czasopiśmie naukowych i referatów na konferencjach o międzynarodowym zasięgu, a także kilkudziesięciu instytutowych raportów badawczych. Ma za sobą pobyty naukowe w Finlandii (Helsinki University of Technology, dwukrotnie), Kanadzie (University of Waterloo) i USA (Loyola University, New Orleans). Posiada Srebrną Odznakę „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”, a także dwa odznaczenia państwowe: Złoty Krzyż Zasługi (1976) oraz Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (2002).

W życiu prywatnym — rozwiedziony w początku lat dziewięćdziesiątych, a od 2007 roku ponownie i szczęśliwie żonaty. Ma dorosłą, zamężną córkę oraz dwoje dorosłych dzieci i wnuczka od strony żony. Lubi muzykę klasyczną i jazz, ma zresztą w swym życiorysie okres czynnego uprawiania muzyki: w czasie liceum i studiów uczył się w szkole muzycznej, grywał w amatorskich zespołach jazzowych, potem jeszcze kilka lat w orkiestrze Zespołu Pieśni i Tańca Politechniki Warszawskiej. Poświęca sporo czasu słuchaniu muzyki, a także literaturze i filmom dokumentalnym, zwłaszcza z dziedziny szeroko rozumianej historii. Uprawia taoistyczne Tai Chi. Nie lubi chamstwa i ludzi bez poczucia humoru, bardzo natomiast sobie ceni dyskusje z osobami mającymi coś do powiedzenia, niezależnie od ich wieku, płci czy wykształcenia.

M

mięki na

ANDRZEJ MIĘKI NA

Andrzej Mięki na urodził się 7 grudnia 1954 roku w Kielcach. Od 1956 roku mieszka w Warszawie, gdzie ukończył szkołę podstawową (1969). W 1974 roku został absolwentem Technikum Nukleonicznego w Otwocku. W latach 1974–1979 studiował na Wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej. Od 1980 roku jest zatrudniony w Instytucie Radioelektroniki na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych: początkowo jako robotnik, a po uzyskaniu dyplomu magistra inżyniera fizyki technicznej na stanowisku konstruktora, specjalisty i nauczyciela akademickiego, od 1998 roku — na stanowisku adiunkta. Stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie elektroniki uzyskał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1998 roku za rozprawę *Zastosowanie wariacyjnych metod odtwarzania mezurandów do poprawiania jakości analiz spektrometrycznych*.

Dwukrotnie przebywał na Université du Québec à Trois-Rivières (Kanada) — w 1991 roku cztery miesiące i w 1994 roku dwa miesiące — jako *chercheur invite*, realizując

system wspomagania projektowania i badania metod odtwarzania mezurandów.

Zainteresowania badawcze Andrzeja Mięki ny od początku koncentrowały się na problematyce zastosowania cyfrowego przetwarzania sygnałów w spektrofotometrii i w inteligentnych czujnikach optoelektronicznych, stosowanych w monitoringu środowiska naturalnego, w monitoringu przemysłowym, w telekomunikacji i w badaniach żywności. Na Politechnice Warszawskiej brał udział w pracach dotyczących automatyzacji pomiarów fizyko-chemicznych, metod odtwarzania wielkości pomiarowych zmiennych w czasie, metod dynamicznego wzorcowania torów pomiarowych oraz metod interpretacji danych spektrofotometrycznych. W firmie Measurement Microsystems, Inc., jako *research advisor*, realizował prace badawczo-rozwojowe dotyczące spektrofotometrycznych monitorów optycznych kanałów telekomunikacyjnych. Jest współautorem ponad 30 artykułów w takich czasopismach jak „IEEE Transactions on Instrumentation and Measurement” i „Measurement — Journal of

IMEKO". Jest współtwórcą 9 zagranicznych patentów. Za osiągnięcia badawcze był nagradzany przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1986), i dwukrotnie przez Rektora Politechniki Warszawskiej (1981, 1986).

Andrzej Miękina brał udział w prowadzeniu następujących wykładów: „Oprogramowanie systemów pomiarowych”, „Metody i algorytmy przetwarzania sygnałów pomiarowych”, „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów pomiarowych”, „Metody numeryczne”, „Wstęp do metod numerycznych” oraz w zajęciach laboratoryjnych z przedmiotów „Systemy pomiarowe”, „Metody numeryczne” i „Cyfrowa technika pomiarowa”. Ponadto prowadzi wykład i zajęcia laboratoryjne z przedmiotu „Technika obliczeniowa i metody symulacyj-

ne” na studiach wieczorowych. Jest współautorem podręcznika akademickiego *Wstęp do metod numerycznych dla studentów elektroniki i technik informacyjnych* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 2009).

Andrzej Miękina jest członkiem (*senior member*) Institute of Electrical and Electronic Engineers (USA) gdzie pełni funkcję skarbnika Polskiej Sekcji Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE).

Jest żonaty; ma syna i dwoje wnuków. Władza biernie i czynnie językiem angielskim i rosyjskim. Interesuje się muzyką poważną, literaturą *science-fiction* i historyczną, wolne chwile lubi spędzać z wnukami w swoim ogrodzie.

M

misiurewicz

JACEK MISIUREWICZ

Jacek Misiurewicz urodził się w 1965 roku w Warszawie. XIV Liceum Ogólnokształcące imienia Klementa Gottwalda (obecnie Staszica) w Warszawie ukończył w 1983 roku. Jako laureat Olimpiady Wiedzy Technicznej rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1988 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera w dziedzinie aparatury elektronicznej. Praca magisterska (napisana wspólnie z Jerzym Siennickim, w pracowni magistra Leonida Bułhaka pod kierownictwem magistra Michała Tuszyńskiego) dotyczyła opracowania mikrokomputera przemysłowego na bazie supernowoczesnego wówczas procesora 80186.

Pracę zawodową rozpoczął w 1988 roku w zespole doktora Andrzeja Wojtkiewicza w Instytucie Podstaw Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Rozprawę doktorską *Estymacja częstotliwości sygnałów nierównomier-*

nie spróbkowanych — zastosowanie w cyfrowym przetwarzaniu sygnałów radiolokacyjnych obronił w 1996 roku z wynikiem bardzo dobrym. Za tę pracę otrzymał Nagrodę indywidualną Rektora Politechniki Warszawskiej II stopnia za osiągnięcia naukowe.

Jeszcze przed ukończeniem pracy doktorskiej, zgromadził znaczący dorobek publikacyjny, w tym w materiałach renomowanych międzynarodowych konferencji naukowych, co z pewnością przyczyniło się do przyznania mu stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej w 1993 roku. Jego zainteresowania naukowe koncentrowały się wokół zagadnień dotyczących radiolokacji — początkowo w dziedzinie nierównomiernego próbkowania sygnałów, następnie także radarów SAR oraz szumowych i pasywnych.

Jest autorem, lub współautorem kilkudziesięciu publikacji naukowych.

W latach 1988–2011 brał udział w wielu projektach badawczych i rozwojowych z dziedziny radiolokacji w ramach kooperacji Politechniki Warszawskiej z krajowym przemysłem. W latach 2009–2011 kierował w Politechnice badaniami prowadzonymi w ramach międzynarodowego projektu finansowanego przez Europejską Agencję Obrony. Wyrazem uznania dla tej pracy były nagrody zespołowe Rektora Politechniki Warszawskiej w latach 1999, 2002, 2008.

W ramach obowiązków dydaktycznych prowadził zajęcia z przedmiotów podstawowych prowadzonych w Zakładzie Teorii Obwodów i Sygnałów. Od 2001 roku prowadzi opracowany przez siebie przedmiot EDISP — „Digital Signal Processing” wykładany w języku angielskim, a od 2006 roku także ESPTR

— „Signal Processing in Telecommunications and Radar”. Wcześniej brał udział w opracowaniu laboratorium cyfrowego przetwarzania sygnałów do przedmiotu CYPS (i skryptu do tego przedmiotu), za co otrzymał zespołową Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej w 2000 roku.

Był również członkiem komitetów organizacyjnych konferencji „Krajowa Konferencja Teoria Obwodów i Układy Elektroniczne” (1996, 1997) oraz „International Radar Symposium” (2004, 2006, 2008). W latach 1998–2004 był członkiem Zarządu Polskiej Sekcji Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE) i redaktorem „Newslettera” tejże Sekcji.

Hobby: góry, rower, narty, ostatnio też poprawianie mapy ump.waw.pl.

M

m o d e l s k i

JÓZEF WIESŁAW MODELSKI

Józef Wiesław Modelski urodził się 25 marca 1949 roku w Kawnicach. W 1967 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Kościuszki w Koninie. Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1973 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Rada Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej nadała mu też stopnie doktora nauk technicznych (1978) i doktora habilitowanego (1987). W 1994 roku otrzymał tytuł profesora. Od 1973 roku Józef W. Modelski jest zatrudniony w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, od 2002 roku na stanowisku profesora zwyczajnego. W latach 1976–1977, jako stypendysta Fulbrighta w USA, prowadził badania w laboratoriach mikrofalowych: Cornell University, University of Texas at Austin oraz Communications Satellite Corporation Laboratories.

W 1985 roku przebywał na półrocznym stypendium Deutscher Akademischer Austauschdienst (DAAD) w RFN. W latach 1986–1988 pracował w Technische Universität Braunschweig (RFN) na stanowiskach *senior scientist* oraz *visiting professor*. W 2005 roku otrzymał trzyletnie subsydlum profesorskie Fundacji Nauki Polskiej. Prowadził wykłady zaproszone i kursy w kilkunastu krajach europejskich, USA, Japonii, Indiach, Brazylii i na Bliskim Wschodzie. Jest konsultantem podmiotów gospodarczych w Polsce, USA i Niemczech.

W Politechnice Warszawskiej, poza pracą dydaktyczną i naukową, pełnił szereg funkcji akademickich, m.in. kierownika Zakładów Telewizji (1988–2000) i Radiokomunikacji (2003–2008), a od 1996 roku jest dyrektorem Instytutu Radioelektroniki.

Zainteresowania naukowo-badawcze Józefa W. Modelskiego koncentrują się wokół techniki mikrofalowej, radiokomunikacji i telewizji. Początkowo brał udział w opracowaniu metod i aparatury do pomiaru parametrów mikrofalowych diod półprzewodnikowych, w latach 1974–1988 zajmował się projektowaniem i realizacją mikrofalowych modulatorów i przesuwników fazy stosowanych w systemach telekomunikacyjnych. W trakcie pobytu w Technische Universität Braunschweig uczestniczył w badaniach nad projektowaniem układów mikrofalowych w technologii falowodów zintegrowanych INWATE. W latach 1983–1994 prowadził badania dotyczące opracowania metod analizy rezonatorów dielektrycznych i ferrytowych oraz zastosowań tych rezonatorów w miernictwie parametrów materiałów w paśmie mikrofalowym. W ostatnich latach główne obszary jego zainteresowań to anteny ferroelektryczne i rekonfigurowalne. Kierował kilkoma dużymi pracami badawczymi dla gospodarki narodowej, m.in. opracowaniem koncepcji i warunków wdrożenia systemu GSM-R dla Polskich Kolei Państwowych. Był inicjatorem i współorganizatorem kilkunastu programów międzynarodowych. W jego zespole naukowym w latach 2003–2009 zrealizowano 5 programów europejskich, m.in. *RESOLUTION Reconfigurable Systems for Mobile Local Communication and Positioning*, *CODMUCA Core Subsystem for Delivery of Multi-Band Data in CATV* oraz *SAFESPOT Co-operative Systems for Road Safety „Smart Vehicles on Smart Road”*. Obecnie jest koordynatorem ze strony Politechniki Warszawskiej projektu *PROTEUS Zintegrowany Mobilny System Wspomagający Działania Antyterrorystyczne i Antykryzysowe* realizowanego w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka.

Jest autorem lub współautorem ponad 300 publikacji naukowych, 9 patentów oraz 4 monografii, m.in. *Mikrofalowe modulatory i przesuwniki fazy z diodami półprzewodnikowymi* (WNT, 1984) i *Rezonatory dielektryczne i ich zastosowania* (PWN, 1990). Do najważniejszych oryginalnych osiągnięć wdrożonych w praktyce należą: mikrofalowy scalony modulator fazy zastosowany w przekaźniku satelity Intelsat VI (USA, 1978), konwerter satelitarny w technologii INWATE do odbioru programów TV z satelity KOPERNIKUS (wdrożony do masowej produkcji, RFN, 1988), generator napisów telewizyjnych PASTON zastosowany w studiach TV w Polsce i na Litwie (1992) oraz system do pomiaru pa-

rametrów dielektryków i ferrytów w paśmie mikrofalowym.

Józef W. Modelski był promotorem 19 prac doktorskich oraz opiekunem ponad 100 prac dyplomowych. Prowadził wykłady z przedmiotów podstawowych „Teoria pola elektromagnetycznego” i „Technika mikrofalowa”. Opracował kilka oryginalnych wykładów, m.in.: „Współczesne zastosowania mikrofal”, „Telewizja satelitarna”, „Telewizja przewodowa”, „Łączność satelitarna”. Jest współautorem podręcznika *Zbiór zadań z teorii pola elektromagnetycznego* (WNT, 1990) oraz skryptów: *Pomiary parametrów anten* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 2003) i *Podstawy radiokomunikacji — laboratorium* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 2004). W latach 1991–1997 był koordynatorem europejskich programów edukacyjnych TEMPUS: JEP-2038 *The Use of Computers in Electrical Engineering Education* oraz JEP-7403 *Modern Technologies in Telecommunications for New Polish Educational Systems*. W tym czasie był też współtwórcą kilku nowych laboratoriów w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, m.in.: „Telewizji satelitarnej i przewodowej”, „Techniki mikroprocesorowej”, „Radiokomunikacji”, „Anten”. Był inicjatorem powołania i współorganizatorem nowej specjalności Radiokomunikacja i techniki multimedialne oraz uruchomienia kursów specjalistycznych RADEM dla firm z rynku telekomunikacyjnego (ponad 5000 uczestników).

Od 2005 roku jest członkiem Senatu Politechniki Warszawskiej, a od 2008 roku przewodniczącym Senackiej Komisji ds. Organizacji Uczelni. Od 2006 roku jest prezesem Rady Nadzorczej spółki AZS Politechnika Warszawska. Jest założycielem i prezesem Fundacji Wspierania Rozwoju Radiokomunikacji i Techniki Multimedialnych. W latach 1980–1985 był pełnomocnikiem Rektora Politechniki Warszawskiej ds. Studenckich Praktyk Zagranicznych, a w latach 2002–2005 przewodniczącym Komisji Rektorskiej ds. Rozwoju i Modernizacji Uczelni.

Józef W. Modelski jest jednym z nielicznych polskich naukowców posiadających stopień *fellow* of the Institute of Electrical and Electronic Engineers (IEEE). Jest członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk, przewodniczącym Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, członkiem prezydium Komitetu Badań Kosmicznych i Satelitarnych Polskiej Akademii Nauk, członkiem zagranicznym Ukraińskiej Akademii Nauk; członkiem rzeczywistym

M

M

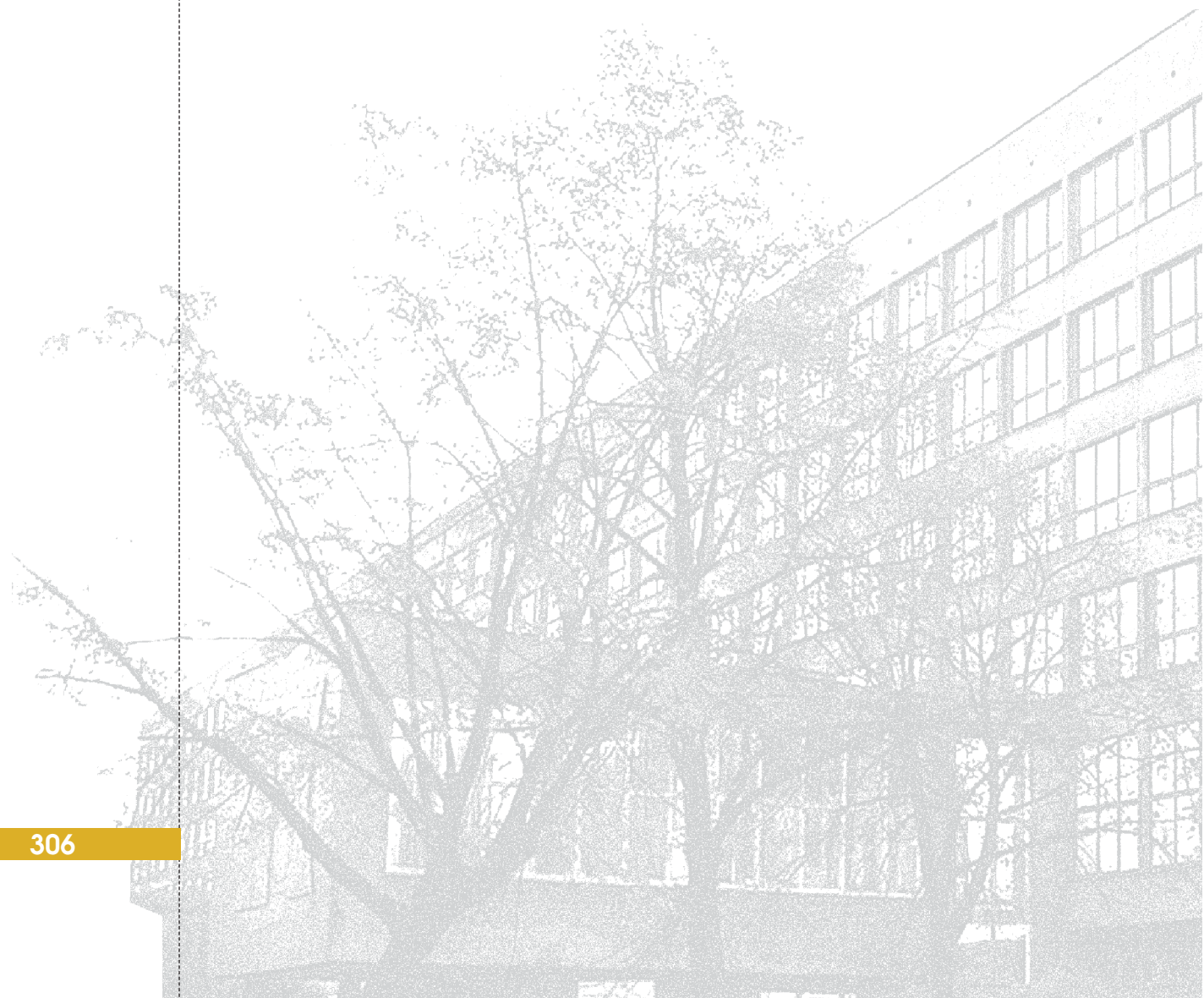
Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Jest (lub był) przewodniczącym lub członkiem rad naukowych JBR-ów, komitetów programowych wielu konferencji zagranicznych i krajowych, komitetów redakcyjnych periodyków naukowych międzynarodowych i krajowych.

Był prezydentem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE) Microwave Theory and Techniques Society (2008) oraz dyrektorem Regionu 8. IEEE (2009–2010) — pierwszym Polakiem na tak prestiżowych stanowiskach. Był przewodniczącym Rady Telekomunikacji przy Urzędzie Regulacji Telekomunikacji i Poczty (2003–2005), członkiem Międzyresortowego Zespołu Koordynującego ds. Przestrzeni Kosmicznej przy Premierze RP (2001–2006), członkiem

zarządu European Microwave Association EuMA (1997–2007).

Józef W. Modelski został odznaczony i wyróżniony m.in.: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, „IEEE Third Millenium Medal”, „IEEE Walter Cox Award”, Srebrnym Medalem Senatu RP, 10 nagrodami Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego/Ministra Edukacji Narodowej, Nagrodą Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk, dwukrotnie Odznaczeniem Zasłużony dla Łączności oraz Złotym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju”.

Jest żonaty, ma troje dzieci i dwie wnuczki. Interesuje się operą klasyczną i historią średniowieczną; lubi jazdę na nartach, pracę w ogrodzie, grę w tenisa oraz w brydża.

modzelewski

JULIUSZ STEFAN MODZELEWSKI

Juliusz Stefan Modzelewski urodził się 23 marca 1953 roku w Warszawie. Jego rodzice (Stanisław i Irena) byli artystami plastykami. W 1968 roku ukończył Szkołę Podstawową nr 189 w Warszawie a w 1972 roku — LI Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Kościuszki w Warszawie uzyskując Srebrny Medal „Za wzorowe osiągnięcia w nauce” (przyznany przez Kuratorium Warszawskie). W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył z wyróżnieniem w 1977 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika ze specjalnością Aparatura elektroniczna. Za pracę dyplomową otrzymał II nagrodę w VIII Konkursie Stowarzyszenia Elektryków Polskich na najlepszą pracę dyplomową z dziedziny elektroniki i telekomunikacji. W 1977 roku rozpoczął pracę w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej jako asystent-stażysta. W latach 1977–1992 prowadził prace nad cyfrowym pomiarem charakterystyk statycznych elektronowych lamp dużej mocy (nadawczych i przemysłowych), w wyniku których w Instytucie Problemów Jądrowych w Świerku powstał laboratoryjny system do pomiaru charakterystyk lamp w zakresie napięć do 50 kV i prądów do 500 A z bardzo dużą dokładnością (błąd do 0,5%). W 1993 roku obronił z wyróżnieniem pracę doktorską *Precyzyjne pomiary charakterystyk statycznych lamp mocy*, a w 1994 roku otrzymał zespołową Nagrodę stopnia II Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe. Od 1993 roku jest zatrudniony

na stanowisku adiunkta. Od 1995 roku prowadzi badania nad modelowaniem, doskonaleniem właściwości oraz nad metodami projektowania i zasadami budowy wzmacniaczy mocy sygnałów o częstotliwościach do około 100 MHz, w tym nad rezonansowymi kluczowanymi wzmacniaczami klasy D, DE i E o wysokiej sprawności energetycznej oraz wzmacniaczami liniowymi. W obszarze jego zainteresowań naukowych są także wysokosprawne modulatory amplitudy o dużej mocy wyjściowej, zasilacze impulsowe a także obwody rezonansowe do wzmacniaczy mocy. Był kierownikiem jednego grantu finansowanego przez Komitet Badań Naukowych i głównym wykonawcą trzech takich grantów. W 2001 roku został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi. Od 2005 roku pełni funkcję kierownika Pracowni Urządzeń Radiotechnicznych w Zakładzie Radiokomunikacji Instytutu Radiokomunikacji Politechniki Warszawskiej. Obecnie (2010–2011) bierze udział w pracach nad próbną emisją

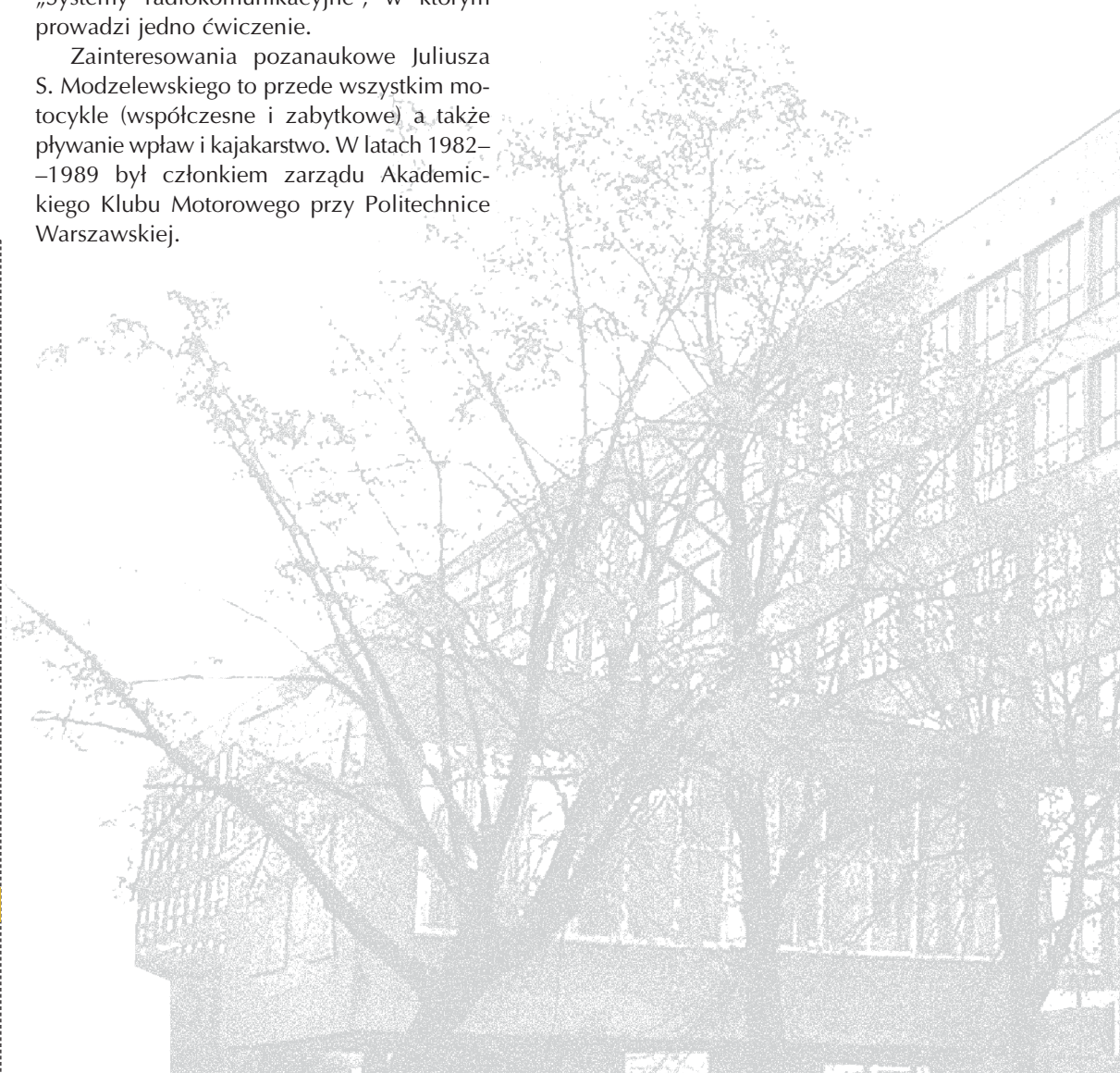
M

radiofonii cyfrowej DRM w zakresie fal krótkich, zajmując się projektem i budową liniowego wzmacniacza mocy do doświadczalnego nadajnika o mocy 300 W (PEP).

Juliusz S. Modzelewski jest autorem lub współautorem 6 patentów krajowych, 14 artykułów w czasopismach naukowo-technicznych oraz 36 referatów na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych.

Zajęcia dydaktyczne prowadzone przez Juliusza S. Modzelewskiego w latach 1977–1988 dotyczyły projektowania układów cyfrowych, przetwarzania A/C i C/A oraz układów modulacji delta. Od 1995 roku prowadzi zajęcia z dziedziny układów nadawania radiowego i techniki dużej mocy. Opracował i prowadzi wykład z „Techniki nadawania radiowego” i, wraz z doktorem Wojciechem Kazubskim, wykład z „Podstawowych układów radioelektronicznych” oraz wykład z „Techniki emisji i odbioru radiowego” (dla WSZ). Opracował także i prowadzi ćwiczenia laboratoryjne i projektowe do tych wykładów. Był również kierownikiem 22 prac inżynierskich i 13 prac magisterskich. Jest współautorem skryptu do laboratorium do przedmiotu „Systemy radiokomunikacyjne”, w którym prowadzi jedno ćwiczenie.

Zainteresowania pozanaukowe Juliusza S. Modzelewskiego to przede wszystkim motocykle (współczesne i zabytkowe) a także pływanie w pływ i kajakarstwo. W latach 1982–1989 był członkiem zarządu Akademickiego Klubu Motorowego przy Politechnice Warszawskiej.

morawski

ROMAN Z. MORAWSKI

Roman Z. Morawski urodził się 24 sierpnia 1949 roku w Warce, gdzie też ukończył szkołę podstawową (1963) i liceum ogólnokształcące (1967). Dyplom magistra inżyniera elektronika (z wyróżnieniem) uzyskał w 1972 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od tegoż roku jest zatrudniony w Instytucie Radioelektroniki na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych jako nauczyciel akademicki, od 1993 roku — na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Stopień kandydata nauk technicznych w dziedzinie informatyki uzyskał w Leningradzkim Instytucie Elektrotechniki w 1979 roku za rozprawę *O modelowaniu analogo-cyfrowych elektronicznych schem*, stopień naukowy doktora habilitowanego na Wydziale Elektroniki — w 1990 roku za monografię *Metody odtwarzania sygnałów pomiarowych*, tytuł naukowy profesora nauk technicznych — w 2001 roku.

W 1972 roku Roman Z. Morawski odbył praktykę zawodową w zakładach aparatury pomiarowej NORMA w Wiedniu, w latach 1974–1975 — staż naukowy w Katedrze Automatyki i Informatyki Leningradzkiego Instytutu Elektrotechniki, a w 1987 roku — staż naukowy na Wydziale Fizyki Stosowanej Technische Universiteit Delft. W latach 1988–2008 współpracował z Université du Québec à Trois-Rivières (Kanada) i firmą zaawansowanych technologii Measurement Microsystems, Inc. (Kanada). Odwiedził w tym czasie ponad 70 instytucji akademickich i przemysłowych Zachodniej Europy, Stanów Zjednoczonych, Kanady i Japonii.

Zainteresowania badawcze Romana Z. Morawskiego od początku koncentrowały się na problematyce systemów pomiarowych: w latach siedemdziesiątych — na metodyce komputerowego ich projektowania, w latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych — na cyfrowym przetwarzaniu sygnałów pomiarowych, a od 1990 roku — na zastosowaniach cyfrowego przetwarzania sygnałów w spektrofotometrach i czujnikach optoelektronicznych, stosowanych monitoringu środowiska naturalnego, w monitoringu przemysłowym, w telekomunikacji i w badaniach żywności. Na Politechnice Warszawskiej brał udział w pracach dotyczących projektowania mierników częstotliwości i czasu, układów sterowania procesami technologicznymi w mikroelektronice, komputerowego modelowania systemów pomiarowych, automatyzacji pomiarów fizykochemicznych, metod odtwarzania wielkości pomiarowych zmiennych w czasie, metod dynamicznego wzorcowania torów pomiarowych oraz metod interpretacji

M

danych spektrofotometrycznych. Ponadto, podczas stażu w Leningradzkim Instytucie Elektrotechniki uczestniczył w badaniach dotyczących projektowania struktur i algorytmów obliczeniowych, a podczas stażu w Technische Universiteit Delft — w pracach dotyczących algorytmów rozwiązywania zadań odwrotnych fizyki technicznej. W ramach współpracy z Université du Québec à Trois-Rivières uczestniczył w projektach dotyczących nowych rozwiązań systemów do pomiaru stężeń roztworów i wysokich ciśnień oraz metod projektowania scalonych czujników spektrofotometrycznych wspomaganych procesorem cyfrowym. W firmie Measurement Microsystems, Inc., jako jej *Chief Scientific Officer*, odpowiadał za prace badawczo-rozwojowe dotyczące spektrofotometrycznych monitorów optycznych kanałów telekomunikacyjnych i projekt scalonego mikrospektrofotometru. Jest autorem lub współautorem ponad 50 artykułów w takich czasopismach, jak: „IEEE Transactions on Instrumentation and Measurement”, „Measurement — Journal of IMEKO”, „Journal of Chemometrics”. Jest współtwórcą 16 patentów (w większości zagranicznych). Był (współ)promotorem w czterech zakończonych przewodach doktorskich (na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych, w Université du Québec à Trois-Rivières i w École Polytechnique de Montréal). Za osiągnięcia badawcze był nagradzany przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1980, 1986), Sekretarza Wydziału IV Polskiej Akademii Nauk (1994) i wyróżniany przez Komitet Badań Naukowych (1998, 2000).

Roman Z. Morawski prowadził wiele oryginalnych wykładów, dotyczących ogólnej metodyki projektowania systemów pomiarowych, cyfrowego przetwarzania sygnałów pomiarowych, metod numerycznych oraz etyki badań naukowych. Jest współautorem dwóch podręczników akademickich — *Wprowadzenie do metrologii i techniki eksperymentu* (WNT, Warszawa 1992) oraz *Wstęp do metod numerycznych dla studentów elektroniki i technik informacyjnych* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1999 i 2009), współautorem tłumaczenia jednego podręcznika (1988) oraz współautorem trzech skryptów (1979, 1982, 1997). Rozwijając swoje zainteresowania w zakresie organizacji szkolnictwa wyższego, brał udział w realizacji wielu projektów dotyczących tej tematyki, realizowanych na Politechnice Warszawskiej, w Instytucie Spraw Publicznych oraz w Fundacji

Rektorów Polskich. Opublikował blisko 50 artykułów i rozdziałów w książkach, poświęconych problematyce szkolnictwa wyższego. Za osiągnięcia w pracy dydaktycznej otrzymał Medal Komisji Edukacji Narodowej (1998) oraz 4 zespołowe nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1976, 1977, 1979, 1983).

W latach 1981–1984 Roman Z. Morawski był sekretarzem Senackiej Komisji ds. Struktury i Organizacji Uczelni, która opracowała projekt pierwszego w czasach PRL statutu Politechniki Warszawskiej; w latach 1985–1986 — członkiem dwóch Rektorskich Komisji Statutowych, a w 1990 roku — sekretarzem Społecznej Komisji Statutowej. W 1992 roku był członkiem Senackiego Zespołu ds. Perspektywicznej Struktury Uczelni; a w latach 1999–2002 — członkiem Senatu i członkiem Rady Szkoły Businessu Politechniki Warszawskiej. W latach 1992–1993 był pełnomocnikiem dziekana ds. studiów w języku angielskim, w latach 1993–1996 — prodziekanem ds. ogólnych, w latach 1996–1999 — prodziekanem ds. rozwoju i promocji Wydziału, a latach 1999–2002 — dziekanem Wydziału. Obecnie przewodniczy Dziekańskiej Komisji ds. Studiów Anglojęzycznych i Komisji Rady Wydziału ds. Historii i Tradycji Wydziału.

Roman Z. Morawski jest przedstawicielem Stowarzyszenia Pomiarów, Automatyki i Robotyki w Radzie Generalnej Międzynarodowej Konfederacji Pomiarów IMEKO oraz członkiem Komitetu Doradczego IMEKO; członkiem zespołu redakcyjnego kwartalnika „Measurement — Journal of IMEKO” oraz przewodniczącym Międzynarodowego Komitetu Programowego Kwartalnika „Metrology and Measurement Systems”. Jest też członkiem Komitetu Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk oraz członkiem Institute of Electrical and Electronic Engineers (IEEE, USA).

Jest żonaty; ma troje dzieci. Władza biernie i czynnie językiem angielskim, francuskim, niemieckim i rosyjskim; biernie — hiszpańskim i włoskim. Interesuje się etyką i historiozofią; gra na skrzypcach.

morawski

TADEUSZ WACŁAW MORAWSKI

Tadeusz Wacław Morawski urodził się 11 sierpnia 1940 roku w Sosnowcu. W 1957 roku ukończył Technikum Łączności nr 1 w Warszawie. Dyplom magistra inżyniera elektronika (z wyróżnieniem) uzyskał w 1963 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od tego roku jest zatrudniony jako nauczyciel akademicki w Instytucie Radioelektroniki na Wydziale (obecnie) Elektroniki i Technik Informatycznych. W 1966 roku ukończył studia na Wydziale Matematyki i Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego, uzyskując dyplom magistra matematyki. W 1970 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Określenie rozkładu pola elektrycznego w rezonatorach obciążonych skupioną pojemnością przy pomocy metody perturbacji*, a w 1973 roku — stopień doktora habilitowanego za monografię *Nowe zastosowania metody małych zaburzeń w mierzalności mikrofalowej* (oba stopnie nadała mu Rada Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej). W 1980 roku uzyskał tytuł profesora. W latach 1978–1981 Tadeusz W. Morawski był wicedyrektorem ds. dydaktycznych Instytutu Radioelektroniki, a w latach 1981–1996 dyrektorem tego Instytutu.

Od 1981 do 2005 roku był kierownikiem Zakładu, który obecnie nosi nazwę Zakładu Techniki Mikrofalowej i Radiolokacyjnej. Od 1993 roku jest profesorem zwyczajnym w Instytucie Radioelektroniki.

Zainteresowania badawcze Tadeusza W. Morawskiego koncentrują się na technice mikrofalowej — od polowych i obwodowych

metod analizy układów mikrofalowych, przez metody pomiaru i projektowania, do konstruowania urządzeń pomiarowych, radiokomunikacyjnych i radiolokacyjnych. W latach sześćdziesiątych były to głównie prace dotyczące metod wyznaczania rozkładów pola elektromagnetycznego w strukturach biernych, nierezonansowych i rezonansowych. Prace te, prowadzone pod kierunkiem docenta Romualda Litwina, obejmowały m.in. badanie pól w liniach opóźniających do lamp z falą bieżącą. W latach siedemdziesiątych badania naukowe dotyczyły głównie metod pomiaru mikrofalowych diod półprzewodnikowych. Metody pomiaru parametrów diod PIN i waraktorów wykorzystywały oryginalne twierdzenia dotyczące właściwości transformacji impedancji oraz niezmienników (monografia *Zastosowanie transformacji impedancji do badania obwodów mikrofalowych*, Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa 1976). W 1978 roku Tadeusz W. Morawski, wspólnie z profesorem Jerzym Osiowskim opracował teorię wielowrotników *quasi-odwracalnych* i *Q-odwracalnych*. W latach

M

osiemdziesiątych jego prace dotyczyły głównie metod projektowania mikrofalowych modulatorów fazy (w tym modulatorów o bardzo szerokich pasmach pracy), modulatorów amplitudowo-fazowych oraz sześciowrotników do pomiaru reflektancji. Konstrukcja tych przyrządów znacznie się uprościła dzięki zastosowaniu przesuwników fazy. Kierował też pracą zespołu opracowującego automatyczne częstotściomierze mikrofalowe. W latach dziewięćdziesiątych był kierownikiem i uczestnikiem wielu prac aplikacyjnych dotyczących projektowania różnych elementów toru radiolokacyjnego, w tym wzmacniaczy mocy, źródeł mocy szumów oraz różnego typu modulatorów cyfrowych i analogowych.

Jest autorem lub współautorem ponad 200 artykułów i komunikatów konferencyjnych, 20 patentów oraz 7 monografii, m.in.: *Zastosowanie transformacji impedancji do badania obwodów mikrofalowych* (PWN, Warszawa 1976), *A Theory of Q-reciprocal Multiports nad Q-semmetrical Matrices*, (Inst. of Electronic Fundamentals, Warsaw University of Technology, 1978), *Mikrofalowe modulatory i przesuwniki fazy z diodami półprzewodnikowymi* (PWN, Warszawa 1984). Wypromował 21 doktorów, spośród których 3 jest profesorami (Józef W. Modelski i Wojciech K. Gwarek — na Politechnice Warszawskiej, Marek Białkowski w University of Queensland, Australia). Za osiągnięcia naukowe otrzymał nagrody indywidualne: Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1971), Sekretarza Naukowego Wydziału Nauk Technicznych Polskiej Akademii Nauk (1976) oraz nagrody zespołowe: Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1981), Nagrodę „Mistrz Techniki” (1989), a także dwie nagrody Urzędu Postępu Technicznego i Wdrożeń (1990).

Od 1963 roku Tadeusz W. Morawski prowadził zajęcia dydaktyczne z „Teorii pola elektromagnetycznego” na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W latach 1965–1990 prowadził wykłady z tego przedmiotu, w latach 1975–1985 — wykład „Wybrane zagadnienia miernictwa mikrofalowego”, od 1990 roku do chwili obecnej — wykład „Pola i fale” i od 1992 roku — zaawansowany wykład z „Teorii pola elektromagnetycznego” na studiach doktoranckich i magisterskich. Napisał z tego zakresu skrypt i podręczniki: T. Morawski, W. Gwarek, *Teoria pola elektromagnetycznego* (WNT, 1978), praca zbiorowa pod redakcją T. Morawskiego, *Zbiór zadań z teorii pola elektromagnetycznego* (WNT, 1990), T. Morawski,

W. Gwarek, *Pola i fale* (WNT, 1998), T. Morawski, J. Zborowska, *Pola i fale elektromagnetyczne — zbiór zadań* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 2005).

Za działalność dydaktyczną otrzymał w latach 1979 i 1983 Nagrody Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki (zespołowe) oraz Medal Edukacji Narodowej w 1989 roku. Za całokształt działalności został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Jest członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk (od 1990 roku), był przewodniczącym Sekcji Mikrofal i członkiem prezydium tego Komitetu (1996–2004). Od połowy lat siedemdziesiątych jest członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich i Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. W latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych był członkiem Zarządu Oddziałów Warszawskich tych organizacji. Jest także członkiem zwyczajnym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego oraz *life senior member* Institute of Electrical and Electronics Engineers. Był członkiem wielu rad naukowych, a także komitetów naukowych konferencji krajowych i międzynarodowych (w tym m.in. sekretarzem naukowym „Europejskiej Konferencji Teorii Obwodów i Projektowania” ECCTD’80). Obecnie jest członkiem komitetu naukowego Krajowej Konferencji Elektroniki oraz Rady Programowej miesięcznika „Elektronika”. Jest także profesorem-konsultantem w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji.

Interesuje się muzyką, uprawia turystykę, fotografowanie i filmowanie. Aktywne hobby — jest czołowym obecnie autorem palindromów (które tak samo się czyta wprost i wspak). Wydał książki z palindromami: *Gór ech chce róg* (2005), *Zagwiżdż i w gaz* (2006), *Zaradny dynda raz* (2007), *Żartem dano nadmetraż* (2008), *Kobyła ma mały bok* (2008), *Raz czar — raz czar* (2009), *Aga naga* (2009), *A kilku tu klika* (2010) oraz *Wór mrów* (2010). Ponadto w 2007 roku wydano książkę *Może jeździe jeżom* zawierającą wiersze różnych autorów z jego palindromami. W 2008 roku z jego inicjatywy powstała książka *Panopticum I*, zawierająca wybrane wykłady profesorskie i habilitacyjne pracowników Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych związane z ich humanistycznymi zainteresowaniami. Prowadzi stronę internetową www.palindromy.pl.

mossakowska-wyszyńska

AGNIESZKA MOSSAKOWSKA- -WYSZYŃSKA

Agnieszka Mossakowska-Wyszyńska urodziła się 23 kwietnia 1966 roku w Warszawie, gdzie też ukończyła Liceum Ogólnokształcące (1985). W 1986 roku rozpoczęła studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1991 roku obroniła pracę magisterską *Analiza drgań relaksacyjnych w planarnym falowodowym laserze z rozłożonym sprzężeniem zwrotnym DFB* wykonaną w Zakładzie Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej. Od marca 1992 do lutego 1996 roku była studentką Studiów Doktoranckich na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej na kierunku Elektronika i Telekomunikacja. W kwietniu 1994 roku zajęła pierwsze miejsce w Konkursie na Najlepszą Pracę Młodego Naukowca z dziedziny Optoelektroniki na V Konferencji Naukowej Technologia Elektronowa ELTE'94. Natomiast w marcu 1995 roku otrzymała roczne stypendium z Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej. Od kwietnia 1996 roku jest zatrudniona w Zakładzie Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej najpierw na stanowisku asystenta, a od stycznia 1997 roku na stanowisku adiunkta. Pracę doktorską *Zagadnienie dynamicznej pracy falowodowych laserów z rozłożonym sprzężeniem zwrotnym* obroniła z wyróżnieniem 5 listopada 1996 roku. 18 grudnia 1997 roku otrzymała

Nagrodę Prezesa Rady Ministrów za wyróżnioną pracę doktorską.

Od września 2005 roku jest członkiem Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej jako przedstawiciel nauczycieli akademickich nie posiadających tytułu profesora ani stopnia doktora habilitowanego. W latach 2005–2008 była członkiem Komisji Rady Wydziału ds. nagród, a od 2008 roku jest członkiem Komisji Rady Wydziału ds. organizacji Wydziału. W 1996 roku została powołana na stanowisko Redaktora Raportu Roczego w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej i pełni je do dzisiaj. W 2010 roku została kierownikiem ds. dydaktycznych w Zakładzie Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej.

Jest współautorem wykładu „Optoelektronika zintegrowana” dla studentów studiów I i II stopnia oraz „Semiconductor Optoelec-

M

tronics” dla studentów studiów III stopnia. Jest także autorem i współautorem projektów do wykładów: „Zintegrowane optoelektroniczne układy logiczne”, „Integrated Photonics” i „Semiconductor Optoelectronics”. Jest kierownikiem naukowym kilkunastu prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

W latach 2003–2006 była kierownikiem grantu badawczego *Analiza pasma modulacji w laserach planarnych z przerwą fotonową*. Opublikowała około pięćdziesięciu komunikatów konferencyjnych i dziesięć artykułów naukowych w wiodących czasopismach naukowych: „Optics Communications”, „IEEE J. Quantum Electronics”, „Applied Optics-LP OSA”. Recenzowała artykuły naukowe do takich czasopism jak: „IEEE J. Quantum Electronics”, „Central European Journal of Physics”, „IEEE Photonics Technology Letters”. W latach 2004–2008 brała udział w pracach Sieci Doskonałości NEMO w 6. PR UE.

Od 1996 roku jest członkiem i sekretarzem Sekcji Optoelektroniki Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk. Od 1996 roku jest również członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, a od 2002 roku członkiem Society of Photographic Instrumentation Engineers Polish Chapter, który w 2008 roku został przekształcony w Polskie Stowarzyszenie Foniczne. W 2004 była wiceprzewodniczącą Komitetu Organizacyjnego VIII Konferencji Naukowej „Technologia Elektronowa” ELTE, a w 2005 roku członkiem Komitetu Organizacyjnego SPIE International Congress on Optics and Optoelectronics.

W 2000 roku ukończyła kurs ACCA „Dyplom z rachunkowości i finansów” (*Interpretacja Sprawozdań Finansowych, Rachunkowość Zarządcza, Zarządzanie Finansami, Analiza Przedsiębiorstwa*).

m r o c z e k

KRZYSZTOF MROCZEK

Krzysztof Mroczek urodził się 24 kwietnia 1970 roku w Świdniku. Ukończył szkołę podstawową w Ostrowie w 1985 roku, a w 1990 roku technikum elektroniczne w Lublinie. W 1990 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu tych studiów w 1995 roku otrzymał tytuł magistra inżyniera o specjalności aparatura elektroniczna. W 2002 roku, po ukończeniu studiów doktoranckich na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, obronił pracę doktorską *Realizacje sprzętowe algorytmów estymacji ruchu oraz kodowania tekstury obrazu metodami transformacji ortogonalnych*.

Od 2002 roku jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Radioelektroniki na tymże wydziale. Prowadził zajęcia dydaktyczne i brał udział w pracach badawczych prowadzonych w Instytucie Radioelektroniki. Zainteresowania naukowe i dydaktyczne Krzysztofa Mrocza dotyczą: techniki cyfrowej, metod projektowania układów cyfrowych, zastosowania układów FPGA, komputerowej techniki pomiarowej, systemów wbudowanych, metod sprzętowej akceleracji obliczeń i projektowania aparatury elektronicznej.

mroczkowski

CEZARY JULIUSZ MROCZKOWSKI

Cezary Juliusz Mroczkowski urodził się 12 lipca 1961 roku w Olsztynie. Od 1966 roku mieszka w Warszawie. Tu ukończył szkołę podstawową (1976), oraz (1980) XIV Liceum Ogólnokształcące im. Klementa Gottwalda (obecnie Stanisława Staszica). Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1985 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W tym samym roku podjął pracę w Instytucie Radioelektroniki, w Zakładzie Techniki Mikrofalowej kierowanym przez profesora Tadeusza Morawskiego. W 1990 roku dołączył do zespołu badawczego prowadzonego przez profesora Wojciecha Gwarka. W 1996 roku pod jego kierunkiem obronił pracę doktorską *Vector Two-dimensional Structures and Their Analysis by the FD-TD Method* i uzyskał stopień doktora nauk technicznych.

W początkowym okresie pracy w Instytucie Radioelektroniki prowadził prace badaw-

cze nad metodami pomiarów obwodów mikrofalowych techniką sześciowrotników pracujących w układzie reflektometru pomiarowego oraz zajmował się badaniami przesuwników fazy w zastosowaniu do modulatorów PSK i QAM. Następnie zajął się tematyką analizy pola elektromagnetycznego metodą różnic skończonych w dziedzinie czasu (FD-TD). Tematyka prac naukowych i badawczych dotyczyła analizy propagacji pola elektromagnetycznego, zastosowania metod numerycznych i technik komputerowych w technice mikrofalowej oraz modelowania układów mikrofalowych. Tej dziedziny dotyczyła również praca doktorska.

Wyniki tych prac znalazły zastosowanie w opracowanym przez profesora Wojciecha Gwarka wraz z zespołem programie komputerowym o nazwie *QuickWave*. Program ten pozwala na analizę obwodów mikrofalowych o dowolnych kształtach. Został on wpro-

wadzony na rynek w wersji komercyjnej, jest do dnia dzisiejszego rozwijany przez swoich twórców w ramach firmy QWED i stosowany w laboratoriach naukowych oraz ośrodkach badawczo-rozwojowych na całym świecie.

Cezary Mroczkowski jest autorem około 20 publikacji w pismach naukowych i na konferencjach zagranicznych i krajowych. Za swój wkład pracy w rozwój nauki otrzymał nagrodę Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Nagrodę Premiera (1999). Dwukrotnie (1991 i 1993) odbył staże naukowe w Niemczech, gdzie kontynuował swoje badania w ramach współpracy z Uniwersyte-tem w Duisburgu.

Równoległe z działalnością naukową pracował jako nauczyciel akademicki. Prowadził zajęcia ze studentami w dziedzinie techniki

mikrofalowej i teorii układów logicznych. Prowadził studentów ostatnich lat studiów, przygotowujących prace magisterskie.

W 1993 roku opuścił pracę na uczelni. Pracował w Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji, gdzie uczestniczył w tworzeniu rynku telewizyjnego i radiowego w Polsce; w Polskiej Telefonii Cyfrowej, gdzie niemal od początku uczestniczył w budowie sieci telefonii komórkowej ERA; następnie pracował w Telekomunikacji Polskiej oraz spółce mPay SA, która jest pierwszym w Polsce agentem rozliczeniowym płatności bezgotówkowych realizowanych za pomocą telefonów komórkowych.

Cezary Mroczkowski posługuje się językiem angielskim i francuskim oraz biernie — niemieckim. Jest żonaty, ma dwoje dzieci.

M

mroczyński

ROBERT MROCZYŃSKI

Robert Mroczyński urodził się 2 marca 1978 roku w Warszawie, gdzie też ukończył XXXV Liceum Ogólnokształcące im. Bolesława Prusa w klasie o profilu matematyczno-fizycznym (1997). W następnym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Po uzyskaniu tytułu magistra inżyniera (specjalność Mikroelektronika) rozpoczął studia III stopnia (2003). Pracował w Instytucie Technologii Elektronowej na stanowisku inżyniera, a także jako asystent w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej. W 2008 roku uzyskał tytuł doktora nauk technicznych w zakresie elek-

troniki i od tego samego roku pracuje jako adiunkt w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej.

Jest autorem bądź współautorem 17 publikacji naukowych, w tym 8 z nich notowane są na Liście Filadelfijskiej. W swoim dorobku posiada także 18 komunikatów oraz 5 wystąpień konferencyjnych (w tym dwa wystąpienia zagraniczne). Jego komunikaty konferencyjne zostały trzykrotnie wyróżnione na konferencjach ELTE (2004 i 2007) oraz na międzynarodowym sympozjum „Diagnostics & Yield” (2006). Recenzował także prace naukowe zgłaszane na 216th Meeting of Electrochemical Society w panelu tematycznym: „EuroCVD XVII and CVD-17”.

Realizował jako jeden z wykonawców zadania w trzech projektach europejskich: *Silicon-based Nanodevices* — SINANO (2004–2007), *Pulling the Limits of NanoCMOS Electronics* — PULLNANO (2007–2008) oraz *Silicon-based Nanostructures and Nanodevices for Long Term Microelectronics Applications* — NANOSIL (2008–2011). Aktualnie jest także wykonawcą dwóch projektów własnych oraz kierownikiem projektu pt. *Technologia i charakteryzacja struktur MIS z podwójną warstwą dielektryka bramkowego dla zastosowań w nieulotnych pamięciach półprzewodnikowych (NVSM)*.

W 2009 roku uzyskał stypendium CAS/2/POKL dla młodych doktorów w ramach Programu Rozwojowego Politechniki Warszawskiej, realizowanego przez Centrum Studiów Zaawansowanych Politechniki Warszawskiej.

Dwukrotnie wygłaszał wykłady i lekcje festiwalowe na XIII i XIV Warszawskim Festiwalu Nauki (2009 i 2010). Uzyskał także nominację i uczestniczył w charakterze Eksperta Branżowego w projekcie *Foresight priorytetowych, innowacyjnych technologii na rzecz automatyki, robotyki i techniki pomiarowej*.

mulawka

JAN JERZY MULAWKA

Jan Jerzy Mulawka urodził się 19 kwietnia 1948 roku w Gdańsku. Studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Gdańskiej ukończył w 1971 roku, uzyskując (z wyróżnieniem) stopień magistra inżyniera. W latach 1973–1975 był słuchaczem studiów doktoranckich o kierunku energo-teleelektryka i w 1976 roku uzyskał (z wyróżnieniem) doktorat. Stopień doktora habilitowanego otrzymał w Politechnice Warszawskiej w 1985 roku. Tytuł profesora nauk technicznych uzyskał w 1995 roku. Od 1975 roku był zatrudniony w Politechnice Warszawskiej na stanowisku starszego asystenta, od 1976 roku — adiunkta, od 1987 roku — docenta, a od 1996 roku — profesora nadzwyczajnego.

Na jego dorobek naukowy składają się trzy monografie: *Układy mikroelektroniczne z przełączanymi pojemnościami* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1987); *Schematy na operacyjnych urządzeniach z pierokluczającymi kondensatorami* (Izdawstwo Mir, Moskwa 1992); *Systemy ekspertowe* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1996 i 1997) oraz 150 artykułów w czasopismach zagranicznych lub krajowych i referatów na recenzowanych międzynarodowych i krajowych konferencjach, 10 patentów, a także wiele raportów technicznych. Kierował programami badawczymi Komitetu Badań Naukowych (4 granty) i współuczestniczył w 4 innych grantach Komitetu Badań Naukowych oraz w pracach Centralnego Programu Badań Podstawowych.

W czasie 26 lat pracy dydaktycznej prowadził w Politechnice Warszawskiej 10 różnych wykładów, w tym 7 nowych, opraco-

wanych całkowicie od podstaw, 4 wykłady na Kursach Zastosowań Matematyki Polskiej Akademii Nauk (1990–1994), wykład i laboratorium dla pracowników Przemysłowego Instytutu Elektroniki (1991), 2 wykłady na Studium Podyplomowym Telekomunikacji, Informatyki i Zarządzania Politechniki Warszawskiej — CITCOM-PW (1991–1993), wykład i laboratorium dla pracowników Instytutu Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk (1993), 4 wykłady w Prywatnej Wyższej Szkole Bussinesu i Administracji (1993–1997) oraz wykład w WSEI (od 1998 roku). Napisał 4 skrypty wydane przez Przemysłowy Instytut Elektroniki (1991), Instytut Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej (1991, 1993) oraz Wydawnictwa Prywatnej Wyższej Szkoły Bussinesu i Administracji (1994). Wykładał również w University of Patras (Grecja, 1981). Prowadził wykłady na obozach naukowych w Rozalinie (1989) i Jadwisinie (1995). Wykonał 4 nowe laboratoria

M

komputerowe, za które otrzymał nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej w 1993 roku, oraz laboratorium na temat układów z przełączanymi pojemnościami (1981). Opracował całkowicie od podstaw 3 laboratoria z podstaw elektroniki w Prywatnej Wyższej Szkole Bussinesu i Administracji (1994).

Był kierownikiem ponad 50 prac magisterskich (w tym wielu z wyróżnieniem). Ma duże zasługi w kształceniu kadry, m.in. wypromował 8 doktorów, w tym 2 zostało wyróżnionych. Wykonał 1 recenzję rozprawy habilitacyjnej oraz 7 recenzji rozpraw doktorskich.

Jan J. Mulawka od 1993 roku jest kierownikiem Samodzielnej Pracowni Sztucznej Inteligencji Instytutu Podstaw Elektroniki Politechniki Warszawskiej (na prawach zakładu). Był członkiem komitetów naukowych wielu konferencji, członkiem Kolegium Redakcyj-

nego czasopisma „Informatyka” i recenzentem projektów badań naukowych dla Komitetu Badań Naukowych. Wykonał wiele recenzji dla zagranicznych czasopism (m.in. „IEEE Transactions”). Pracował jako ekspert w University of Manchester Institute of Science and Technology — UMIST (Manchester, Wielka Brytania, 1988), *visiting professor* w Centre National d’Etudes des Télécommunications (Bagneux, Francja, 1986) i Eidgenössische Technische Hochschule (Zurich, Szwajcaria, 1984) oraz *research associate* w Oakland University (Rochester, USA, 1978, 1979). Od 1985 roku jest członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Za swoją działalność naukową i dydaktyczną uzyskał 16 nagród i wyróżnień, m.in. Wydziału IV Nauk Technicznych Polskiej Akademii Nauk oraz 2 nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

muraszkiewicz

MIECZYŚLAW R. MURASZKIEWICZ

Mieczysław R. Muraszkiewicz urodził się 8 października 1948 roku. Jego życiorys zawodowy pomieszczono na stronie www.icie.com.pl/mrm.htm. Po ukończeniu Technikum Radiowego im. Marcina Kasprzaka w Warszawie rozpoczął w 1967 roku studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1972 roku. Następnie pracował w Centralnym Ośrodku Informatyki Politechniki Warszawskiej jako asystent i kierownik stanowiska terminalnego systemu CYBER, po czym w latach 1975–1989 pracował w Instytucie Informacji Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej, kolejno jako asystent, adiunkt i docent oraz jako zastępca dyrektora do spraw naukowych. W okresie 1989–2005 pracował jako profesor w Instytucie Informatyki Teoretycznej i Stosowanej Polskiej Akademii Nauk oraz od 1999 roku w Instytucie Informatyki Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, gdzie od 2005 roku jest profesorem zwyczajnym. Od 1984 roku wykłada także w Instytucie Informacji Naukowej i Studiów Bibliologicznych na Uniwersytecie Warszawskim. Jego praca doktorska, obroniona i wyróżniona w 1978 roku, dotyczyła operacji nienumerycznych w komórkowych komputerach równoległych (*Algoritmy procedur nienumerycznych w procesach przetwarzania danych i sposoby ich realizacji w macierzowej jednostce funkcjonalnej*). Rozszerzenie i uogólnienie uzyskanych w tej pracy wyników zostało przedstawione w rozprawie habilitacyjnej (*Sieci komórkowe*

do przetwarzania danych nienumerycznych) obronionej w 1984 roku. M. Muraszkiewicz otrzymał nominację profesorską z rąk Prezydenta RP w 1993 roku.

Zainteresowania naukowe Mieczysława Muraszkiewicza dotyczą podstaw informatyki, sieciowych systemów informacyjnych, systemów zarządzania bazami danych, metod reprezentacji wiedzy, sztucznej inteligencji, logik nieklasycznych, eksploracji danych i zarządzania wiedzą, przetwarzania w chmurze (*cloud computing*), bezpieczeństwa, inteligencji obliczeniowej i kognitywistyki oraz związków informatyki z kulturą i zachowaniami społecznymi.

Mieczysław Muraszkiewicz jest autorem lub współautorem ponad 110 publikacji, z czego większość została opublikowana w zagranicznych lub międzynarodowych czasopismach i materiałach konferencyjnych. W tej liczbie znajduje się 12 książek o charakterze monograficznym. Jest współautorem jednego patentu z zakresu inżynierii medycznej. Pro-

M

wadził liczne wykłady i seminaria dotyczące programowania, projektowania i analizy systemów informacyjnych, baz danych oraz metod reprezentacji wiedzy w kraju i za granicą. Odbył staże naukowe we Francji, Norwegii i Szwecji. Kierował 1 grantem Komitetu Badań Naukowych i współkierował (z profesorem Henrykiem Rybińskim) 2 grantami Komitetu Badań Naukowych. Był koordynatorem 2 projektów w ramach Programu Ramowego FP6 Komisji Europejskiej oraz ewaluatorem projektów tego Programu. Wypromował ponad 160 magistrów i 15 doktorów. Jest laureatem „Złotej Kredy 2008” — nagrody przyznanej przez studentów Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej.

Kierował licznymi projektami naukowo-badawczymi w Polsce, w tym wieloletnim projektem dla Polskiej Telefonii Cyfrowej na temat eksploracji danych, oraz ponad 50-oma międzynarodowymi projektami informatycznymi jako ekspert ONZ, Banku Światowego i Komisji Europejskiej, korporacji międzynarodowych oraz polskich agencji rządowych pracując w ponad 45 krajach świata. Uczestniczył i uczestniczył także w różnorodnych gremiach, w tym m.in.: członek Sekcji Telekomunikacji Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk (od 2007 roku); sekretarz naukowy i członek Komitetu Informacji Naukowej Polskiej Akademii Nauk (1982–1990); członek Komitetu „Polska 2000” Polskiej Akademii Nauk (1987–1990); członek Komitetu Informatyki Polskiej Akademii Nauk (1991–1994); członek Komitetu Redakcyjnego „Zagadnień Informacji Naukowej” (od 1994 roku); członek Rady Naukowej Instytutu Informatyki Teoretycznej i Stosowanej

Polskiej Akademii Nauk (1990–2005); członek Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych (od 1999 roku); członek Rady Naukowej Instytutu Informacji Naukowej i Studiów Bibliologicznych (od 1984–2008); członek Rady Naukowej Instytutu Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk (1987–1995) i wiceprzewodniczący tej Rady (1993–1995); członek Rady Naukowej Instytutu Informacji Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej (1986–1995) i przewodniczący tej Rady (od 1999 roku); członek Rady Naukowej Ośrodka Informacji Naukowej Polskiej Akademii Nauk (1986–1995); członek założyciel Polskiego Towarzystwa Informatycznego; członek Institute of Electrical and Electronics Engineers (od 1988 roku), członek Association for Computing Machinery (od 1987 roku); przedstawiciel Polski w ISO TC 46 (1981–1983); członek Polskiego Komitetu Międzynarodowej Federacji Dokumentacji (Fédération Internationale de Documentation — FID, od 1979 roku); członek Komitetu Redakcyjnego „Prace IINTE” (1975–1989); członek jury międzynarodowego konkursu EuroPrix Multimedia (1998) i rzecznik tego jury (1999/2000); wiceprezes Fundacji na rzecz Zaawansowanych Studiów Komputerowych (1995–2010), Prezes Polskiej Platformy eMobility (od 2005 roku); przedstawiciel Polski do Domain Committee (Information and Communication Technology) of the European Cooperation in the field of Scientific and Technical Research (COST, od 2006 roku).

Mieczysław Muraszek jest przewodniczącym ds. nauki i współpracy międzynarodowej Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych w kadencji 2008–2012.

narkiewicz-jodko

JERZY NARKIEWICZ-JODKO

Jerzy Narkiewicz-Jodko urodził się 20 marca 1936 roku w Stambule. W Turcji jego ojciec Stanisław pełnił funkcję sekretarza polskiej ambasady w Ankarze, kontynuując dyplomatyczne tradycje stryjecznego brata dziadka Witolda Narkiewicza-Jodko, współpracownika Józefa Piłsudskiego. Karierę dyplomatyczną ojca przerwała śmierć w Oświęcimiu upamiętniona na zbiorowej tablicy pracowników Ministerstwa Spraw Zagranicznych przy wejściu do gmachu, w Warszawie. Brat ojca Janusz — żołnierz panczernej brygady Generała Maczka — zginął podczas walk w Normandii. Jerzego wychowywała matka Maria Eleonora z Sąsiedzkich z kresowej rodziny na Besarabii, gdzie kultywowano polskie osiągnięcia naukowe i społeczne.

Jerzy od lat szkolnych interesował się radiotechniką, co sprawiło, że Maria Dąbrowska uwieczniła go w swoich *Dziennikach*, gdy naprawił Jej uszkodzony radiodbiornik. Mieszkał wtedy w Komorowie koło Pruszkowa, gdzie w 1954 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Kościuszki.

Przy wyborze studiów myślał nie tylko o elektronice, ale i o fizyce, pamiętając o Konstantym Narkiewicz-Jodko, alpinście, geofizyku specjalizującym się w badaniach promieniowania kosmicznego.

W 1960 roku ukończył Politechnikę Warszawską na Wydziale Łączności (później Elektroniki) ze specjalizacją Elektroakustyka, gdzie w Katedrze profesora Ignacego Maleckiego istniały duże możliwości podejmowania

interdyscyplinarnej tematyki prac doktorskich. Wynikało to z zaangażowania Profesora w rozwój Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk.

Do 1969 roku Jerzy Narkiewicz-Jodko pracował jako asystent profesora Ignacego Maleckiego. W tym też roku obronił na Politechnice Gliwickiej pracę doktorską *O pewnym problemie w akustyce cieczy. Z akustyki molekularnej związanej z rozchodzeniem się fal ultradźwiękowych w mieszaninach, w aspekcie własności lepko-sprężystych materiałów*. Uzyskał tam tytuł doktora nauk technicznych.

Jako adiunkt w Zakładzie Elektroakustyki Instytutu Radioelektroniki prowadził opracowany przez siebie wykład „Miernictwo ultradźwiękowe” oraz „Podstawy elektroakustyki” w zastępstwie profesora Ignacego

N

Maleckiego, powołanego na stanowisko dyrektora UNESCO ds. polityki naukowej w Paryżu.

Kierując Pracownią Ultradźwięków w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej Jerzy Narkiewicz-Jodko kontynuował badania rozpoczęte w pracy doktorskiej z fizykami na Politechnice Śląskiej. Prace te były rozwijane dzięki współpracy z zespołami z IPPT PAN. Pozwoliło to na opracowanie i budowę cyfrowego miernika prędkości fal ultradźwiękowych SA-1000 (działającego na zasadzie krążącego impulsu — *Sing-around*), a następnie — różnych modeli deflektorów światła laserowego.

Jerzy Narkiewicz-Jodko uczestniczył też w różnych pracach związanych z pomiarami i zwalczaniem hałasu w zakładach przemysłowych, m.in. w hutach na Śląsku, w przepompowniach Rurociągu „Przyjaźń”, w transporcie kolejowym, drogowym oraz budownictwie.

W latach 1973–1974 pełnił funkcję prezesa Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Akustycznego. Jest także rzeczoznawcą Stowarzyszenia Elektryków Polskich, autorem 65 różnego rodzaju opracowań naukowych i technicznych, w tym 14 opublikowanych i wygłoszonych na międzynarodowych i krajowych konferencjach i seminariach. W latach 1974–1975 pełnił funkcję Przewodniczącego Rady Związku Nauczycielstwa Polskiego w Instytucie Radioelektroniki, a po powstaniu „Solidarności” dołączył do tego Związku. Był siedmiokrotnie nagradzany, w tym w 1977 roku Nagrodą Zespołową Ministra III stopnia za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze.

W latach 1981–1985 pracował na Uniwersytecie w Tlemcen w Algierii jako *visiting professor*, prowadząc wykłady, ćwiczenia i prace dyplomowe w języku francuskim.

Po powrocie został zaangażowany do udziału i prowadzenia jednego z zespołów Komisji Dyscyplinarnych ds. studentów przy Rektorze Politechniki Warszawskiej.

W 1992 roku uczestniczył we Francji w Lyon w Kongresie i warsztatach naukowych z aktywnej redukcji hałasu i drgań; tematykę tę rozwijał następnie w Instytucie, głównie w pracach dyplomowych.

Około 2000 roku rozpoczął działalność dydaktyczną związaną z psychoakustyką — na Politechnice, w Studium Techniki Teatralnej i w Policealnym Studium Medycznym dla protetyków słuchu.

Zainteresowania naukowe Jerzego Narkiewicza-Jodko dotyczą przede wszystkim elektroakustyki, biernej i aktywnej redukcji

hałasu oraz zjawisk fizycznych towarzyszących propagacji fal akustycznych i ich wykorzystania w miernictwie właściwości materiałów konstrukcyjnych. Zajmował się także emisją akustyczną wywoływaną naprężeniami mechanicznymi oraz rozkładami pól akustycznych w akwenach. Prowadził też grant *Opracowanie metod numerycznego obliczania promieniowania powierzchniowych źródeł akustycznych*.

W ostatnich latach prowadził wykłady z przedmiotów „Podstawy elektroakustyki”, „Głośniki i obudowy głośnikowe” oraz „Podstawy urządzeń głośnikowych”, uwzględniając najnowsze komputerowe metody ich projektowania i pomiaru.

Jerzy Narkiewicz-Jodko był opiekunem naukowym wielu studentów w pracowniach problemowych i dyplomowych.

W Lidze Walki z Hałasem oprócz konsultacji społecznej pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Oddziału Warszawskiego.

Jako wieloletni mieszkaniec Podkowy Leśnej, od 1995 roku sprawował tam funkcję prezesa Stowarzyszenia Gospodarność i Pracowarówność, aż do jego rozwiązania, starając się inspirować i wspierać działania na rzecz ochrony środowiska.

Niezawodowe zainteresowania turystyczno-sportowe to żeglarstwo, narciarstwo, a kulturalne to historia krajów basenu Morza Śródziemnego, teatr oraz muzyka symfoniczna i jazz.

n aru nie c

JACEK NARUNIEC

Jacek Naruniec urodził się 31 grudnia 1982 roku w Białymstoku. Z Wydziałem Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej związany jest od 2002 roku. Wiosną 2006 roku obronił pracę inżynierską, aby zaledwie pół roku później otrzymać tytuł magistra inżyniera. W czasie swoich czteroletnich studiów doktoranckich był autorem lub współautorem 11 publikacji, w tym wielu ważnych pozycji o zasięgu międzynarodowym. Brał udział w trzech dużych projektach: CODMUCA, VISNET II oraz PROTEUS.

W 2010 roku złożył i obronił swoją pracę doktorską z informatyki pt. *Metody częstotliwościowo-przestrzenne w detekcji i śledzeniu charakterystycznych punktów twarzy*. Treść pracy zawierała się w tematyce widzenia maszynowego. Wychodzi ona naprzeciw aktualnym problemom dotyczącym analizy twarzy, w tym detekcji i śledzenia charakterystycznych punktów twarzy. Promotorem

Jacka Naruńca był profesor Władysław Skarbek.

W swojej pracy dydaktycznej prowadził zajęcia z dziedziny programowania obiektowego, widzenia maszynowego oraz języka JAVA. Od 2011 roku prowadzi wykład na temat analizy semantycznej obrazu i dźwięku.

niewiadomska-szynkiewicz

EWA NIEWIADOMSKA- SZYNKIEWICZ

Ewa Niewiadomska-Szynkiewicz urodziła się 20 marca 1961 roku w Lublinie. W 1976 roku ukończyła Szkołę Podstawową nr 18, a w 1980 roku II Liceum Ogólnokształcące im. Jana Zamoyskiego w Lublinie. Dyplom magistra inżyniera elektronika, w specjalności Automatyka otrzymała w 1986 roku. W marcu 1987 roku podjęła pracę w Zakładzie Zasobów Wodnych Instytutu Geofizyki Polskiej Akademii Nauk jako stażystka, a następnie pracowała na stanowisku elektronika. W grudniu 1987 roku zakończyła pracę w IG PAN na mocy porozumienia zakładów pracy i rozpoczęła pracę w Instytucie Automatyki (od 1994 roku Instytut Automatyki i Informatyki Stoso-

wanej) Politechniki Warszawskiej na stanowisku matematyka, później specjalisty, adiunkta, a od 2009 roku profesora nadzwyczajnego. W 1995 roku decyzją Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej uzyskała stopień naukowy doktora nauk technicznych w specjalności Automatyka i robotyka. W 2005 roku uchwałą Rady Wydziału uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk technicznych, publikując monografię pt. *Symulacja komputerowa w analizie i projektowaniu złożonych systemów sterowania*. Za rozprawę habilitacyjną otrzymała nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Pracę naukowo-badawczą i dydaktyczną na Politechnice Warszawskiej w latach 1987–2006 prowadziła w ramach zespołu zajmującego się sterowaniem i optymalizacją złożonych systemów, kierowanego przez profesora Władysława Findeisena i następnie przez profesora Krzysztofa Malinowskiego. Od 2006 roku kieruje Zespołem Złożonych Systemów w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej. Od 2001 roku pracuje również w instytucie badawczym Naukowa i Akademicka Sieć Komputerowa (NASK). W latach 2006–2009 kierowała Zespołem Metod Inżynierii Ruchu i Badań Symulacyjnych Sieci, a od 2009 roku kieruje Pracownią Sterowania Siecią. Od września 2009 roku pełni funkcję zastępcy dyrektora ds. naukowych NASK.

Ewa Niewiadomska-Szynkiewicz aktywnie uczestniczyła w kolejnych edycjach programu TEMPUS Joint European Project. Przebywała na stypendiach w City University w Londynie (1991), Technische Universität of Ilmenau w Niemczech (1995 i 1996), University of Eindhoven w Holandii (1998) i IIASA w Austrii (1999). Była również stypendystką Fundacji Batorego oraz Lombardia per l'ambiente z Włoch. W latach 2000–2001 uczestniczyła w pracach nad biblioteką metod optymalizacji, tworzoną w firmie Knowledge Support Systems Group plc w Manchester.

W latach 1986–1990 brała udział w pracach Resortowego Programu Badawczo-Roz-

N

wojowego CPBP 03.09 Ministerstwa Edukacji Narodowej. Rezultatem badań były propozycje reguł operatorskich oraz struktura sterowania systemem zbiorników retencyjnych zlokalizowanych w dorzeczu górnej Wisły, działających podczas powodzi. Prace poświęcone sterowaniu falą powodziową kontynuowała, uczestnicząc w czterech projektach badawczych Komitetu Badań Naukowych (1991–1999). Rezultatem były dwa systemy wspomaganie decydentów akcji przeciwpowodziowej *FP-SOZ: Fala Powodziowa System Operatora Zbiornika* i *FP-SGW: Fala Powodziowa — System Górna Wisła*. W roku 1996 zespół otrzymał Nagrodę Ministra za osiągnięcia w dziedzinie sterowania falą powodziową. W latach 2006–2009 E. Niewiadomska-Szynkiewicz kierowała zadaniem dotyczącym zagrożeń powodziowych, w ramach projektu badawczego zamawianego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego pt. *Modele zagrożeń aglomeracji miejskiej wraz z systemem zarządzania kryzysowego na przykładzie m.st. Warszawy*. W latach 1991–2009 uczestniczyła również w pracach poświęconych strukturalnym oraz algorytmom sterowania i optymalizacji dla złożonych systemów, a także metodom i narzędziom do analizy sterowania takimi systemami. Badania były prowadzone w ramach siedmiu zespołowych projektów badawczych Komitetu Badań Naukowych oraz jednego projektu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, w trzech z nich pełniła funkcję kierownika projektu. W latach 1995–2000 kierowała również czterema zadaniami realizowanymi w ramach priorytetowego uczelnianego Programu Automatyka, Techniki Informatycznej i Automatyzacja (PATIA) Politechniki Warszawskiej i jednym zadaniem realizowanym w ramach Centrum Automatyki i Techniki Informatyczno-Decyzyjnych (CATID). Ważnym rezultatem było opracowanie jednolitej metodyki projektowania i analizy układów sterowania dla złożonych systemów oraz oprogramowanie do symulacji takich systemów. Narzędzia te były prezentowane na wystawach i targach nowoczesnych technologii we Włoszech, Francji i Japonii.

Aktualne zainteresowania badawcze Ewy Niewiadomskiej-Szynkiewicz koncentrują się wokół problematyki sieci teleinformatycznych, sieci ad hoc oraz obliczeń równoległych i rozproszonych. W latach 1999–2002 była wykonawcą projektu 5. Programu Ramowego Unii Europejskiej pt. *Quality of Service and Pricing Differentiation for IP Services* (QOSIPS). Od 2008 roku kieruje zespołem NASK uczestniczącym w budowie systemu gwarantującego jakość usług w sieciach IP

tworzonego w ramach projektu zamawianego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego pt. *Usługi i sieci teleinformatyczne następnej generacji — aspekty techniczne, aplikacyjne i rynkowe*. Od 2010 roku kieruje pracami wykonywanymi przez zespół z Politechniki Warszawskiej w projekcie 7. Programu Ramowego UE pt. *ECONet — low Energy CONsumption NETworks* (ECONET). Jest również kierownikiem realizowanego w NASK projektu badawczego rozwojowego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, którego celem jest budowa klastra CPU/GPU do złożonych obliczeń.

Ewa Niewiadomska-Szynkiewicz jest autorką lub współautorką ponad 40 artykułów naukowych w czasopismach oraz monografiach i ponad 60 referatów w materiałach konferencji. Jest współautorką monografii *Obliczenia równoległe i rozproszone* (2002) i podręcznika *Programowanie równoległe i rozproszone* (2009) wydanych przez Oficynę Wydawniczą Politechniki Warszawskiej, a także podręcznika multimedialnego *Programowanie w klastrach i gridach*. Za osiągnięcia naukowo-badawcze, dydaktyczne i organizacyjne otrzymała jedną indywidualną (2007) oraz dwie zespołowe (1996 i 2002) nagrody Ministra i cztery nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej.

Doświadczenia zdobyte podczas realizacji prac badawczych Ewa Niewiadomska-Szynkiewicz przekazuje studentom m.in. w ramach przedmiotów: „Synteza reguł decyzyjnych”, „Sterowanie i symulacja systemów”, „Metody optymalizacji globalnej” i „Programowanie równoległe i rozproszone”. Prowadzone w ostatnich latach wykłady na studiach dziennych, anglojęzycznych, podyplomowych oraz studiach na odległość dotyczą również rozproszonych systemów operacyjnych, klastrów i gridów.

Ewa Niewiadomska-Szynkiewicz bierze czynny udział w działalności organizacyjnej w obu swoich miejscach pracy i poza nimi. Od 1999 roku jest członkiem Rady Wydziału Elektroniki i Techniki Informatycznych oraz członkiem Komisji Rady Wydziału ds. Nagród i Odznaczeń. W latach 2002–2009 była członkiem Rady Naukowej NASK i latach 2008–2009 jej wiceprzewodniczącą. Od 2010 roku jest członkiem Państwowej Komisji Akredytacyjnej. Od 1997 roku jest współorganizatorem „Krajowej Konferencji Algorytmy Ewolucyjne i Optymalizacja Globalna” (KAEiOG). Jest członkiem komitetów programowych kilku konferencji krajowych i międzynarodowych oraz czasopism.

Jest mężatką, ma jednego syna.

nowak

ROBERT MAREK NOWAK

Robert Marek Nowak, urodził się 19 stycznia 1974 roku w Chelmie. Jest absolwentem Technikum Elektronicznego (5 miejsce na Olimpiadzie Wiedzy Elektryczno-Elektronicznej) oraz Instytutu Informatyki Politechniki Warszawskiej, ukończył specjalność Budowa i oprogramowanie komputerów (praca magisterska została nagrodzona przez Rektora). Tytuł doktora nauk technicznych w dziedzinie informatyka uzyskał w listopadzie 2004 roku, rozprawa *Zagadnienia implementacji urządzeń przetwarzających informację przy użyciu cząsteczek DNA* została wyróżniona przez Radę Wydziału.

We wrześniu 2004 roku został zatrudniony na Politechnice Warszawskiej w Zakładzie Sztucznej Inteligencji Instytutu Systemów Elektronicznych, na stanowisku asystenta, a później adiunkta.

Jego zainteresowania naukowe obejmują stosowanie algorytmów optymalizacji i sztucznej inteligencji do obróbki danych w biologii i medycynie, bioinformatykę, obliczenia molekularne oraz rozwój technik wykorzystywanych podczas projektowania i wytwarzania oprogramowania. Otrzymał zespołową nagrodę naukową drugiego stopnia Rektora Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego za osiągnięcia w dziedzinie Genetyki Molekularnej Człowieka.

Odbył kilkanaście kilkudniowych wyjazdów naukowych, oraz 3-miesięczny staż naukowy w Instytucie Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk, uczestniczył w zajęciach z „Genetyki i biologii molekularnej” na Uniwersytecie Warszawskim. Członek Polskiego Towarzystwa Bioinformatycznego (od 2008 roku) oraz SCRUM Alliance (od 2009 roku).

W dorobku posiada kilkadziesiąt publikacji, jest współautorem książki *Język C++: mechanizmy, wzorce, biblioteki* (BTC, 2010), w której opisano techniki stosowane w programowaniu w C++ przy użyciu bibliotek standardowej i bibliotek boost, czyli mechanizmy języka, wzorce projektowe, programowanie generyczne i funkcyjne, kontenery, grafy, tablice wielowymiarowe, współbieżność, strumienie, asynchroniczną obsługę urządzeń, przetwarzanie tekstu, wyrażenia regularne i łączenie C++ z innymi językami oprogramowania.

Prowadził i prowadzi następujące oryginalne wykłady: „Zaawansowane programowanie w C++” na Wydział Elektroniki i Technik Informatycznych (od 2007 roku), „Metody bioinformatyki” (od 2008 roku), „Programowanie obiektowe” (od 2006 roku), „Bazy danych” na Wieczorowych Uzupełniających Studiach Magisterskich Radiokomunikacja Politechniki Warszawskiej (od 2006 roku), „Programowanie w C++” w Wyższej Szkole Informatyki w Warszawie (w 2007 roku) oraz zajęcia z informatyki dla młodzieży z rodzin patologicznych Gminy Warszawa-Targówek (w 2007 roku). W 2009 roku otrzymał nagrodę „Złota Kreda” od Samorządu Studentów Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych.

Robert M. Nowak jest promotorem wielu prac magisterskich i inżynierskich.

W działalności inżynierskiej projektuje, implementuje i zarządza tworzeniem systemów informatycznych wymagających wydajnej implementacji złożonych algorytmów. Ze względu na nowatorski charakter tych systemów i związane z tym duże prawdopodobieństwo zmian wymagań, wykorzystywane są zwinne metody prowadzenia projektu (RN posiada certyfikat SCRUM Master). Najważniejsze projekty to: DAFNE (od 2010 roku, kierownik części informatycznej, projekt finansowany przez Europejską Agencję Obrony, przetwarzanie rozproszone i fuzja danych), 8decision (2008–2010, kierownik projektu, Octagonet SA, aplikacja wspierająca zarządzanie ryzykiem na rynku energii elektrycznej), FAMA (2001–2005, kierownik zespołu, Filbico sp. z o.o., analiza i obróbka dokumentów bojowych), Dunaj (1999–2001, programista, Filbico. sp. z o.o., system zarządzania sytuacjami kryzysowymi), REMEDIUM (1998–1999, projektant-programista, Remedium SC, system sprzedaży dla aptek). Dodatkowo tworzy biblioteki i aplikacje w ramach Wolnego Oprogramowania, m.in. biblioteka *faif.sourceforge.net* — umieszczona w Softpedii.

N

nowicki

MARCIN NOWICKI

Marcin Nowicki urodził się w 1950 roku i wychował w Warszawie. Uczęszczał do Liceum im. Klementyny Hoffmanowej. Maturę uzyskał w 1967 roku i podjął studia w Warszawie na Wydziale SMT (później Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej, obecnie Matematyki i Nauk Informacyjnych). W 1972 roku obronił pracę magisterską, która polegała na zdefiniowaniu języka do opisu układów cyfrowych oraz opracowania interpretera tego języka na maszynie Odra 1204. Następnym krokiem było rozpoczęcie studiów doktoranckich przy Instytucie Matematyki Polskiej Akademii Nauk.

Po uzyskaniu oferty pracy w Instytucie Informatyki na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej został zatrudniony w 1974 roku jako asystent, a następnie adiunkt (do 1986 roku). W 1982 roku obronił pracę doktorską (*Detekcja i lokalizacja uszkodzeń logicznych dowolnego typu w układach cyfrowych*). Okres ten Marcin Nowicki wspomina

jako czas kształtowania zainteresowań (diagnostyka i tolerowanie uszkodzeń układów i systemów cyfrowych) i intensywnej pracy badawczej przeplatanej budowaniem systemu softwarowego (ATPG) do detekcji uszkodzeń oraz pracy dydaktycznej.

Jego cechą osobowości jest zainteresowanie efektami praktycznymi pracy. Z braku perspektyw współpracy Uczelni z upadającym w Polsce przemysłem komputerowym zrezygnował z pracy na Uczelni. Przez pewien czas pracował dla prywatnej firmy rozwijającej oprogramowanie dla celów zarządzania, aż do czasu, gdy (po wielu latach odmawiania mu paszportu) w 1990 roku otworzyła się przed nim możliwość wyemigracji do Stanów Zjednoczonych. Tam natychmiast podjął pracę w Krzemowej Dolinie, w firmie Everex Systems (od *Ever-for-Excellence*), w pięcioosobowym zespole budującym procesor kompatybilny z IBM-PC. Firma Everex była wtedy jedną z najlepszych małych firm Krzemowej Doliny. Robiła dobre i niezawodne systemy IBM-PC, a jej szef marzył o ostatnim brakującym ogniwie własnym procesorze. Marcin Nowicki opracował wtedy samodzielnie pierwszy w Krzemowej Dolinie (według opinii jego współpracowników) system do rozmieszczania logiki, optymalizujący ścieżki krytyczne. Niestety, systemy Everex przestały być konkurencyjne cenowo z innymi systemami i firma upadła.

W 1993 roku Marcin Nowicki podjął pracę w firmie Amdahl nad budową dużego systemu wieloprocesorowego opartego o architekturę typu *cross-bar*. Jego zadaniem było opracowanie specjalizowanego języka do walidacji projektu i kierowanie implementacją tego języka w języku C++. Kłopoty finansowe firmy Amdahl spowodowały jednak zaniechanie projektu w fazie uruchamiania prototypu.

W poszukiwaniu kolejnego ambitnego projektu Marcin Nowicki przeniósł się do San Diego i w połowie 1994 roku podjął pracę w firmie Metaflow. Firma została założona przez wynalzców architektury opartej na za-

sadzie *out-of-order execution*. Wykonany tam z sukcesem projekt procesora SPARC nie znalazł inwestora. Ponieważ na rynku dominował procesor Pentium, firma kontynuowała budowanie procesora kompatybilnego z IBM-PC, w którym instrukcje SPARC spełniały rolę poziomu mikroprogramowania. W obu projektach Marcin Nowicki zajmował się opracowaniem systemu do generowania testów diagnostycznych i oceną jakości tych testów. Kolejnymi projektami, nad którymi pracował w Metaflow, były trzy systemy SOC dla systemów wbudowanych (sterowników).

Przeczuwając trudną sytuację małych firm komputerowych, Marcin Nowicki przeniósł się w 2001 roku do nowo powstałego w Austin centrum projektowego firmy Intel. Pierwszym projektem, w którym brał udział, był superprocesor, który miał w perspektywie osiągnąć szybkość 8 GHz. Marcin Nowicki pracował wtedy w 30-osobowym zespole DFX (DFTesting + DFDebugging). Projekt skończył się sukcesem inżynierskim, ale nie został wprowadzony do masowej produkcji. Następnym jego zadaniem była walidacja zarządzania mocą w układzie graficznym i kontrolerze pamięci DRAM; tym razem projekt znalazł się na rynku. Mimo że jest przeciwnikiem patentowania każdego, nawet marginalnego pomysłu, został skłoniony do opatentowania jednego ze swoich rozwiązań dotyczących redundancji pamięci SRAM.

W 2007 roku przeniósł się do nowo powstałego w centrum Intela laboratorium uruchamiania projektów (tzw. *post-development*

engineering). Marcin Nowicki kieruje obecnie kiluosobowym zespołem, który zajmuje się różnorodnymi zadaniami: poczynając od opracowania instrumentacji związanej z testowaniem, opracowywaniem lub generacją testów funkcjonalnych, uruchamianiem testów na testerze, wyszukiwaniem błędów w projekcie.

W swoją drogę „wolnego najmity” Marcin Nowicki zabrał w 1990 roku żonę i dwójkę 14-letnich dzieci. Gdy dzieci dorosły, żona uznała (nie bez przyczyny), że życie gospodyni domowej przy mężu w USA jest marowaniem jej życia i po 10 latach pobytu za granicą wróciła do Polski. Teraz, choć w separacji, pozostają przyjaciółmi i wspierają się, gdy zachodzi potrzeba.

Marcin Nowicki z przyjemnością i jeszcze bez specjalnego wysiłku lubi wskoczyć do basenu i przepłynąć milę, wspominając dawne czasy, gdy reprezentował w pływaniu Uczelnię. Kilka razy w roku żegluje z przyjaciółmi na pobliskim teksańskim jeziorze. Na narty wybiera się najchętniej do Utah lub Colorado. Raz w tygodniu gra w brydża porównawczego w klubie brydżowym ACBL i raz w tygodniu próbuje swoich sił w siodle angielskim. Stara się też pomagać i brać czynny udział w imprezach miejscowej organizacji polonijnej. Mniej więcej raz w miesiącu odwiedza teatr lub operę. Ma plany, by ukończyć rozpoczęty kurs nurkowania i spędzić przed emeryturą kilka wakacji pod wodą w ciekawych zakątkach świata.

N

nowicki

WITOLD NOWICKI (1903–1994)

Witold Nowicki urodził się 11 stycznia 1903 roku w Wilnie. Szkołę średnią — Gimnazjum Państwowe im. Króla Zygmunta Augusta w Wilnie — ukończył w 1922 roku, a studia wyższe na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej w 1930 roku. W czasie studiów aktywnie uczestniczył w ruchu studenckim, rozpoczynając jednocześnie pracę naukowo-dydaktyczną, początkowo jako asystent, a później starszy asystent przy Katedrze Mechaniki Teoretycznej Politechniki Warszawskiej.

Po ukończeniu studiów został pracownikiem naukowym Laboratorium Teletechnicznego przy Ministerstwie Poczty i Telegrafów, gdzie zajmował się zagadnieniami miernictwa teletechnicznego. W latach 1934–1939 był pracownikiem naukowym Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego. W tym okresie, z ramienia Ministerstwa, brał udział w kilku zjazdach Doradczego Komitetu Telefonicznego (*Comité Consultatif Internationale*

de Télégraphie — CCIT) Międzynarodowej Unii Telekomunikacyjnej (Union Internationale de Télécommunication — LUT).

Działalność dydaktyczną w zakresie telekomunikacji rozpoczął w 1930 roku (Państwowa Szkoła Teletechniczna w Warszawie, Politechnika Lwowska). W tym czasie opublikował wiele artykułów i kilka rozdziałów w wydawnictwach książkowych. W 1939 roku Stowarzyszenie Elektryków Polskich powierzyło mu stanowisko redaktora naczelnego „Przeglądu Telekomunikacyjnego” oraz „Kwartalnika Telekomunikacyjnego”.

W okresie okupacji, jeszcze w 1939 roku, zorganizował zajęcia szkolne w Państwowym Liceum Telekomunikacyjnym, przekształconym następnie w Wydział Telekomunikacyjny Państwowej Szkoły Elektrycznej II stopnia. Był wykładowcą tej szkoły oraz kierownikiem Wydziału do kwietnia 1944 roku. W latach 1943–1944 pracował równocześnie w Spółdzielni Grupa Techniczna, gdzie podjął działalność konspiracyjną. 3 kwietnia 1944 roku aresztowało go gestapo i, po przesłuchaniu w Alei Szucha oraz pobycie na Pawiaku, został osadzony w obozie koncentracyjnym w Sztutthofie koło Gdańska, w którym przebywał aż do 12 marca 1945 roku.

Po wojnie objął stanowisko wicedyrektora Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego, które zajmował do 1949 roku. Jednocześnie, w 1945 roku, został organizatorem i kierownikiem nowo tworzonej Katedry Przenoszenia Przewodowego Politechniki Warszawskiej, przemianowanej później na Katedrę Teletransmisji Przewodowej. Kierował nią do 1970 roku, czyli do włączenia jej do nowo utworzonego Instytutu Teleelektroniki, później — Instytutu Telekomunikacji. Był jego dyrektorem do 1973 roku, czyli do czasu otrzymania statusu profesora emerytowanego.

W 1945 roku obronił przed Radą Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej pracę doktorską, rozpoczętą w 1938 roku, uzyskując stopień doktora nauk technicznych. W 1947 roku otrzymał nominację na

profesora nadzwyczajnego, a w 1956 roku — na profesora zwyczajnego.

Witold Nowicki zorganizował Katedrę od podstaw. Zaczął od opracowania programów nauczania oraz od przygotowania skryptów, a następnie — podręczników. Do jego najbardziej znanych podręczników należą *Zasady teletransmisji przewodowej* (1957), *Podstawy teletransmisji* (1974) oraz *Telekomunikacja współczesna* (1966).

Na dorobek publikacyjny Witolda Nowickiego składa się także wiele skryptów, książek i monografii oraz artykułów problemowych, przeglądowych i popularnonaukowych.

Działalność naukowa Witolda Nowickiego w okresie powojennym koncentrowała się nadal na zagadnieniach dotyczących czwórników, transformatorów telekomunikacyjnych, układów rozgałęźnych, torów przewodowych i radiowych, struktur sieci telekomunikacyjnych, a także odtłumików, które zostały pod jego kierunkiem opracowane jako pierwsze w Polsce. Na odtłumik czwórnikowy uzyskał patent.

Jego aktywność naukowa przejawiała się także na innych obszarach. Był redaktorem naczelnym „Rozpraw Elektrotechnicznych” — czasopisma Polskiej Akademii Nauk. Brał czynny udział w pracach kilku komitetów redakcyjnych. Był członkiem komitetów naukowych Polskiej Akademii Nauk, rad naukowych, komitetów Stowarzyszenia Elektryków Polskich, a także członkiem rzeczywistym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego.

Witold Nowicki prowadził działania w trzech kierunkach pokrewnych ze swą działalnością podstawową.

Kierunek pierwszy to porządkowanie pojęć z dziedziny telekomunikacji, które obejmowało stworzenie listy pojęć, podanie ich definicji i wprowadzenie nazw.

Kierunek drugi był związany z przekonaniem, że telekomunikacja w Polsce jest zaniedbana, chociaż powinna być rozwijana znacznie szybciej i skuteczniej niż dotychczas. Swoje przekonania przedstawił najdobitniej na Zjeździe Sekcji Telekomunikacyjnej Stowarzyszenia Elektryków Polskich (Szczecin, 1948), a także w wielu artykułach, memoriałach i wystąpieniach oraz w książce *Teraźniejszość i przyszłość telekomunikacji gospodarczej* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1960). W 1963 roku zorganizował wielką konferencję Polskiej Akademii Nauk i Stowarzyszenia Elektryków Polskich pod hasłem „Dziś i jutro telekomunikacji”.

Kierunek trzeci wiązał się z wyrażanym

przez niego przekonaniem, że w Polsce niezbędne jest utworzenie przemysłu precyzyjnego do produkcji małoseryjnej. Dzięki jego staraniom przy Katedrze Teletransmisji Przewodowej utworzono zakład przeznaczony do produkcji małoseryjnej aparatury pomiarowej (ZOTAP). Kilka podobnych zakładów powstało przy innych katedrach tego Wydziału.

Po przejściu na emeryturę Witold Nowicki nadal pozostał czynny. Rozwijał zainteresowania językowe z lat poprzednich. Swoje poglądy przedstawił w 40 odcinkach publikowanych w „Przeglądzie Telekomunikacyjnym” w latach 1976–1985 pod wspólnym tytułem *Poradnik terminologiczno-językowy* oraz w książce zatytułowanej *O ścisłość pojęć i kulturę słowa w technice* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1978). Z inicjatywy i pod kierunkiem Witolda Nowickiego zaczęło powstawać dzieło *Glossarium telekomunikacji*.

Za wieloletnią działalność naukową, dydaktyczną i publikacyjną otrzymał wiele nagród od Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Ministra Łączności, Rektora Politechniki Warszawskiej oraz od wydawnictw.

Przed wojną został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, a po wojnie — Krzyżami Komandorskim, Oficerskim i Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Polskiej Akademii Nauk im. Mikołaja Kopernika i innymi odznaczeniami państwowymi, a także odznakami honorowymi Naczelnej Organizacji Technicznej, Stowarzyszenia Elektryków Polskich, odznaką „Zasłużonego Pracownika Łączności” oraz wieloma medalami i dyplomami honorowymi. Został również honorowym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Zmarł 17 grudnia 1944 roku.

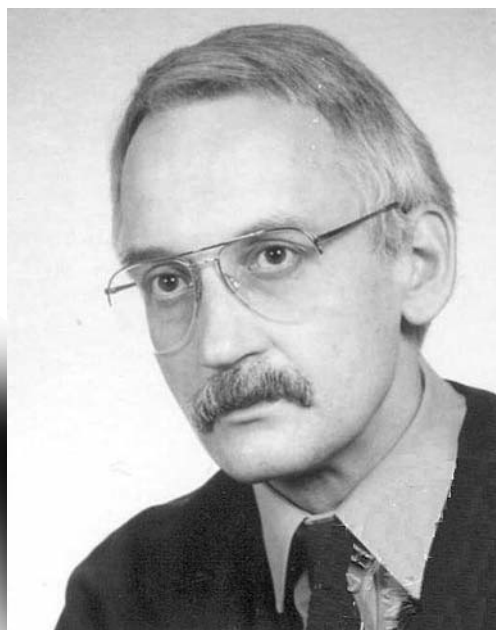
Witold Nowicki był pionierem telekomunikacji polskiej, twórcą teletransmisji przewodowej w Polsce nie tylko jako dziedziny techniki, ale także jako dziedziny nauki.

Był nie tylko technikiem, lecz także humanistą. Łączył zainteresowania zawodowe z językoznawczymi. Był turystą i żeglarzem.

N

nowosad

KRZYSZTOF NOWOSAD (1951–2000)

Krzysztof Nowosad urodził się 13 stycznia 1951 roku w Jeleniej Górze. W 1968 roku ukończył VI Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Reytana w Warszawie, a następnie w 1973 roku Wydział Elektroniki Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera w specjalności automatyka. W latach 1973–1976 pracował w Przemysłowym Instytucie Automatyki i Pomiarów, gdzie zajmował się instalacjami komputerowych układów sterowania, głównie w zakładach przemysłu chemicznego. W latach 1976–1979 był słuchaczem Studium Doktoranckiego Politechniki Warszawskiej. W 1979 roku uzyskał tytuł doktora nauk technicznych za rozprawę doktorską pt. *Własności i zastosowania struktur sterowania z dyskretnym sprzężeniem zwrotnym*. Od 1980 roku pracował

w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej (od 1994 roku Instytut Automatyki i Informatyki Stosowanej) na stanowisku adiunkta. W 1998 roku uchwałą Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dziedzinie automatyka i robotyka, prezentując monografię pod tytułem *Strukturalne cechy regulacji predykcyjnej*.

W pracy naukowej zajmował się problematyką sterowania repetycyjnego (predykcyjnego) zarówno od strony teoretycznej jak i praktycznej — w zastosowaniu do sterowania linią reaktorów periodycznych, systemem zbiorników retencyjnych (zespołowa nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w 1986 roku). Równolegle zajmował się kon-

N

strukcją przemysłowych sterowników mikrokomputerowych. Łączył cechy naukowca o zacięciu teoretycznym, poznawczym z wysokimi umiejętnościami i zamiłowaniem inżyniera konstruktora elektronika. W latach 1985–1986 brał udział w projektowaniu sterowania robota przemysłowego RIMP 900, w latach 1987–1989 był głównym konstruktorem programowanego sterownika logicznego FPLC. W latach 1989–1991, pracując dodatkowo jako konstruktor w Przedsiębiorstwie Automatyki Przemysłowej MERA-PNEFAL, brał udział w pracach nad przemysłowym regulatorem jednokanałowym EFTRONIK.

Odbył dwa dłuższe zagraniczne staże naukowe w Wielkiej Brytanii. W latach 1983–1984 przebywał w Control Systems Centre, Institute of Sciences and Technology, University of Manchester, a w 1992 roku w ramach programu *Tempus w Control Engineering Centre* w City University of London.

Pracę naukowo-badawczą i dydaktyczną prowadził przede wszystkim w ramach zespołu naukowo-badawczego zajmującego się hierarchicznymi metodami optymalizacji i sterowania złożonych procesów, kierowanego przez profesora Władysława Findeisena

i następnie profesora Krzysztofa Malinowskiego. Opublikował ponad 20 opracowań naukowych. Brał udział w pracach naukowo-badawczych dotyczących sterowania systemem zbiorników retencyjnych w warunkach powodziowych (konstruował sprzętowy symulator transformacji fali powodziowej), a także w pracach kilku zespołowych projektów badawczych finansowanych przez Komitet Badań Naukowych.

Prowadził wykłady i zajęcia laboratoryjne przede wszystkim z przedmiotów „Komputerowa aparatura automatyki” oraz „Układy sterowania komputerowego”. W latach 1986–1995, pracując w zespole dwuosobowym, stworzył w Instytucie Automatyki Laboratorium Sterowania Komputerowego (nagroda Rektora Politechniki Warszawskiej w 1995 roku). Ponadto wykładał „Podstawy regulacji” i kierował wykonaniem 12 prac dyplomowych.

W latach 1998–1999 pełnił obowiązki Sekretarza Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych, a od 1999 roku był członkiem Komisji Senatu Politechniki Warszawskiej ds. Badań Naukowych.

Zmarł po ciężkiej chorobie 4 grudnia 2000 roku. Był żonaty, pozostawił dwoje dzieci.

nowosielski

STANISŁAW NOWOSIELSKI (1906–1976)

Stanisław Nowosielski urodził się 6 września 1906 roku w Popławach k. Pułtuska. Tam ukończył Gimnazjum im. Piotra Skargi i wstąpił do Legionu Młodych — organizacji założonej przez marszałka Józefa Piłsudskiego.

Studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej ukończył w 1936 roku. W tym samym roku rozpoczął pracę w fabryce K. Szpotański i S-ka w Warszawie, a w 1938 roku przeszedł do pracy w Centrali Zaopatrzenia Instytucji Ubezpieczeń Społecznych, gdzie został kierownikiem Warsztatów i Renowacji Aparatów Rentgenowskich i Elektromedycznych. W 1939 roku został kierownikiem Sekcji Aparatów Elektromedycznych tej Centrali i pracował na tym stanowisku aż do wybuchu Powstania Warszawskiego.

Po wyzwoleniu podjął pracę w Ubezpieczalni Społecznej i odbudowywał Zakład Rentgenowski w szpitalu na Solcu. W październiku 1945 roku podjął pracę w Centralnej Składnicy Ministerstwa Zdrowia jako specjalista przy odbiorze sprzętu rentgenowskiego i elektromedycznego z UNRRA, a w 1947 roku został członkiem Komisji Naukowej przy Ministrze Zdrowia oraz doradcą ds. aparatury elektromedycznej. Był wówczas jedynym w kraju specjalistą w dziedzinie tej aparatury. W związku z tym zaproponowano mu w 1948 roku objęcie Zakładu Budowy Aparatów Elektromedycznych w ramach Sekcji Elektrotechniki Medycznej, powstałej w 1946 roku na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej.

W lutym 1948 roku Stanisław Nowosielski rozpoczął pracę na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, początkowo jako wykładowca, a następnie adiunkt. W 1952 roku został powołany na stanowisko zastępcy profesora i objął kierownictwo Katedry Budowy Aparatury Elektromedycznej na Wydziale Łączności. W 1966 roku został powołany na stanowisko docenta. W tych latach prowadził 2 wykłady — „Aparaty elektromedyczne” i „Budowa sprzętu rentgenowskiego”. W 1959 roku wydał obszerny skrypt *Budowa urządzeń rentgenowskich*. Pod jego kierunkiem wykonano około 200 prac dyplomowych. Tematyka tych prac dotyczyła przeważnie pionierskich w kraju badań podstawowych oraz prototypowych opracowań konstrukcyjnych z zakresu elektroniki medycznej i techniki jądrowej. Gospodarstwo Pomocnicze przy Katedrze było jednym z największych i najlepiej wyposażonych w Politechnice Warszawskiej. Powstało tam ponad 100 prototypów aparatów elektromedycznych. Niektóre z tych opracowań powielano w seriach liczących kilkadziesiąt sztuk, a wiele z nich wykonano na zlecenie Fabryki Aparatów Rentgenowskich, Wojskowej Akademii Medycznej, Akademii Medycznej i Wojskowego Instytutu Medycyny Lotniczej. Do największych osiągnięć zespołu kierowanego

N

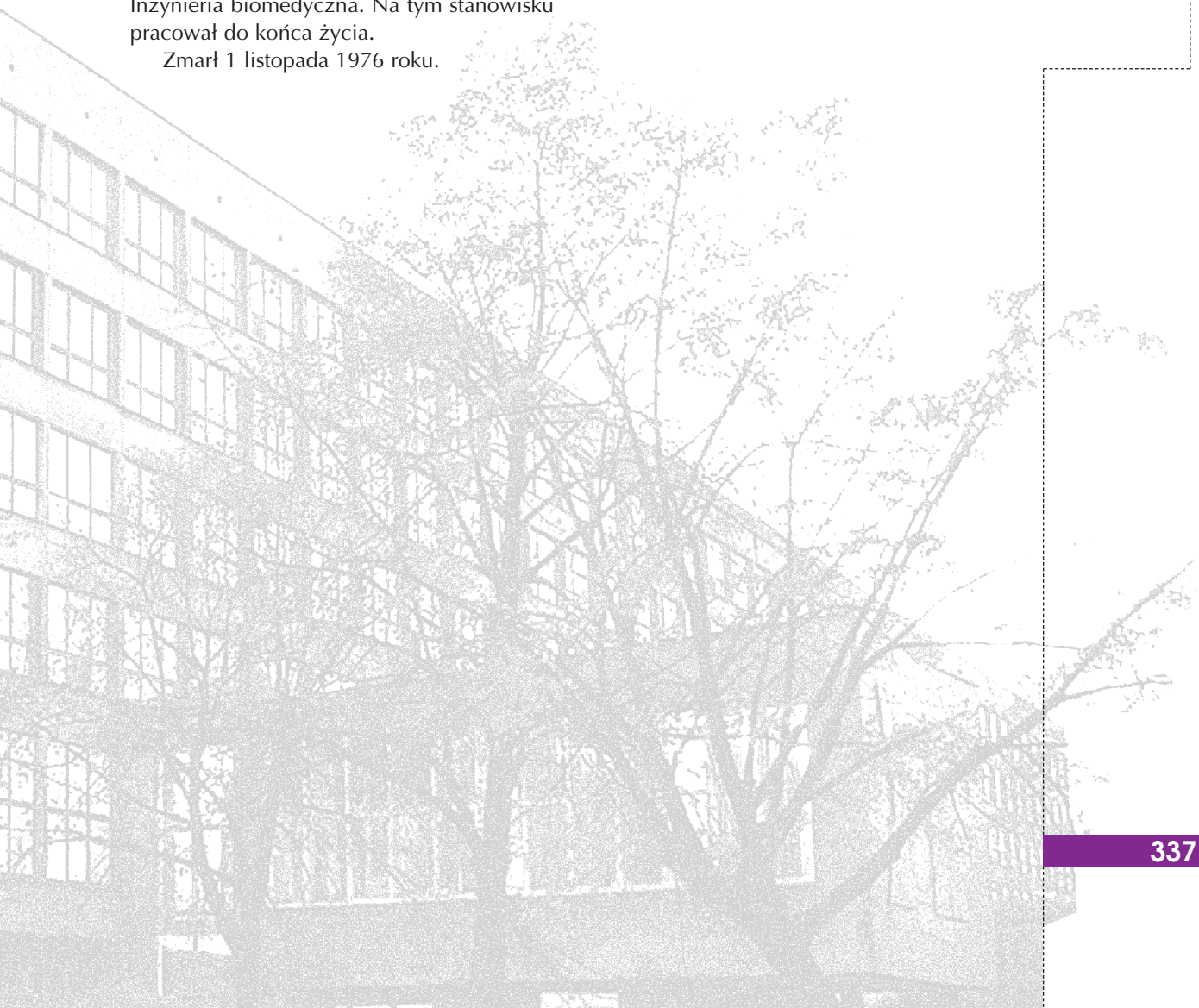

przez Stanisława Nowosielskiego należy zaliczyć opracowanie stereowektokardiografu i wdrożenie go do produkcji seryjnej. Autorzy tego opracowania uzyskali Nagrodę Państwową. Ponadto w Katedrze tej opracowano pierwszy w Polsce elektroencefalograf, audiometr, polifizjograf wielokanałowy, wiele urządzeń pomiarowych stosowanych w technice rentgenowskiej oraz kilka aparatów rentgenowskich, z których największymi były: aparat na 125 kV oraz dwulampowy aparat do sterylizacji żywności.

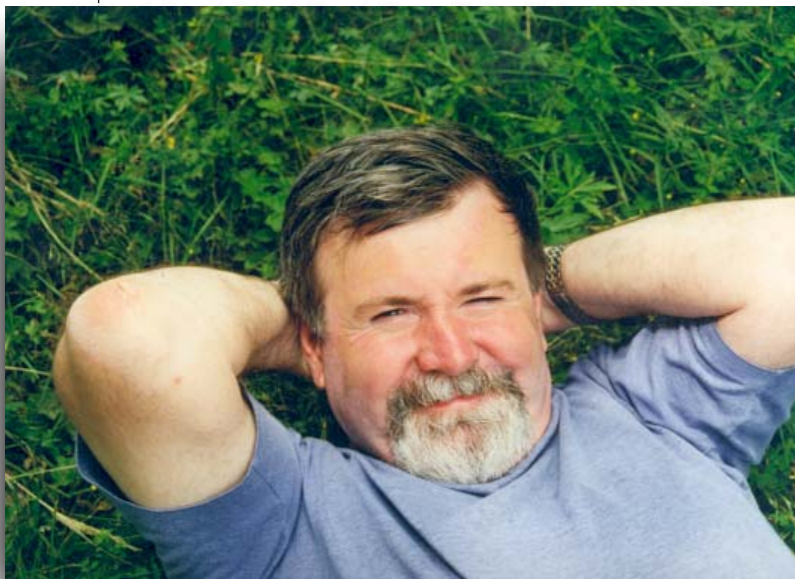
Stanisław Nowosielski jest autorem patentu dotyczącego stereoskopowego aparatu rentgenowskiego. W Katedrze powstało też wiele urządzeń techniki jądrowej, jak dawkomierze, elektrometry czy układy obniżające bieg własny liczników.

W 1970 roku, po reorganizacji Uczelni, Stanisław Nowosielski wraz z częścią personelu Katedry został przeniesiony na Wydział Mechaniki Precyzyjnej do Instytutu Budowy Sprzętu Precyzyjnego i Elektronicznego. Pełnił tam funkcję kierownika Zespołu Inżynierii Biomedycznej i wykształcił następną grupę specjalistów, tym razem w specjalności Inżynieria biomedyczna. Na tym stanowisku pracował do końca życia.

Zmarł 1 listopada 1976 roku.

ogrodzki

JAN OGRODZKI

Jan Ogrodzki urodził się 5 maja 1954 roku w Warszawie. Jest wychowankiem XVI Liceum Ogólnokształcącego im. Stefanii Sempołowskiej. W latach 1973–1977 studiował na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej i uzyskał tytuł magistra inżyniera w specjalności Aparatura elektroniczna na podstawie pracy dyplomowej *Wrażliwości wielkoprzystosowe w układach elektronicznych, za którą otrzymał wyróżnienie*.

Od 1977 roku pracuje na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w Instytucie Podstaw Elektroniki (później Instytut Systemów Elektronicznych).

W latach 1977–1982 pracował pod kierunkiem Macieja Styblińskiego, zajmując się teorią funkcji układowych i wrażliwości wielkoprzystosowych w układach liniowych w zastosowaniu do komputerowego projektowania z uwzględnieniem rozrzutów — zarówno na najgorszy przypadek jak i w sensie statystycznym. Prace te, prowadzone wraz z Maciejem Styblińskim, Leszkiem Opalskim,

Januszem Loncem i Witoldem Straszem, należały wówczas do światowej czołówki i były prezentowane na najważniejszych światowych konferencjach, m.in. International Symposium on Circuits and Systems.

W tym okresie Jan Ogrodzki opublikował 8 artykułów i komunikatów o zasięgu krajowym oraz 8 o zasięgu międzynarodowym. Jego dziełem było opracowanie techniki jednowymiarowych przeszukiwań ortogonalnych (ODOS) oraz algorytmy do analizy i wizualizacji obszarów sprawności. W 1982 roku Jan Ogrodzki obronił rozprawę doktorską *Zastosowanie jednowymiarowych przeszukiwań ortogonalnych do centrowania, doboru tolerancji i optymalizacji uzysku produkcyjnego w układach elektronicznych*, za którą otrzymał wyróżnienie, a w 1983 roku nagrodę indywidualną III stopnia Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

W latach 1983–1996 Jan Ogrodzki zajmował się komputerową analizą układów elektronicznych: algorytmami analizy stałoprądowej, czasowej, elektrotermicznej oraz modelowaniem i językami opisu sprzętu (HDL). Odbił dwa staże naukowe: w University of Essex (Colchester, Anglia, 1984) i University of York (Heslington, Anglia, 1992).

Istotnym dziełem Jana Ogrodzkiego było w tym okresie opracowanie i implementacja (wraz z zespołem w składzie: D. Andziak, D. Bukat, L. Opalski, R. Rogocki, M. Bukowski, W. Bandurski, P. Plaskura) uniwersalnego analizatora układów elektronicznych OPTIMA z językiem behawioralnego opisu modeli. Za dzieło to zespół otrzymał w 1993 roku nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej. Zostało ono opisane w książce D. Bukat, J. Ogrodzki, *OPTIMA-2-universalny analizator układów elektronicznych* (WNT, 1995). Symulator ten został pod koniec lat dziewięćdziesiątych wyposażony w analizator relaksacyjny dla układów mieszanych.

W tym okresie Jan Ogrodzki stał się specjalistą w zakresie komputerowej symulacji układów: opublikował 22 artykuły i komunikaty o zasięgu krajowym i 23 o zasięgu

międzynarodowym, opracował cieszący się dobrą opinią studentów wykład „Analiza i projektowanie komputerowe układów elektronicznych” i wydał trzy fundamentalne monografie: *Analiza i projektowanie komputerowe układów elektronicznych* (wspólnie z E. Śliwą, Wydawnictwo PW, 1984), za którą otrzymał nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej w 1986 roku, *Komputerowa symulacja układów elektronicznych* (Wydawnictwo Naukowe PWN, 1994), za którą otrzymał nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej w 1994 roku, oraz *Circuit Simulation Methods and Algorithms* (CRC Press, USA 1995), za którą otrzymał nagrodę Ministra Edukacji Narodowej w 1995 roku. Przedstawione w tych książkach ujęcie jest oparte na będącej dziełem autora jednolitej teorii algorytmów analizy sieci. Za sformułowanie tej teorii uzyskał w 1996 roku stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie elektroniki — komputerowego projektowania, na podstawie rozprawy habilitacyjnej *Jednolite ujęcie metod klasycznych komputerowej symulacji sieci elektrycznych*.

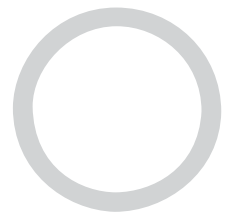
Po 1997 roku Jan Ogrodzki zajmował się komputerową analizą systemów analogowych, cyfrowych i mieszanych oraz mikrosystemów wielodomenowych, ich modelowaniem i symulacją. W szczególności w ramach Grantów opracował wraz ze studentami kierowany zdarzeniami symulator SYMULAK dla układów cyfrowych modelowanych na poziomie bloków funkcjonalnych i przesłań między rejestrowych oraz symulator SWITCH dla układów z elementami przełączanymi (np. z przetwornikami mocy). Był promotorem dwóch doktoratów z dziedziny komputerowej analizy układów elektronicznych.

Od 2000 roku pracuje w Politechnice Warszawskiej na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W tym okresie w ramach projektów badawczych Unii Europejskiej zajmował się modelowaniem i symulacją czujników chemicznych CHEMFET selektywnie wrażliwych na jony. Podejmuje również prace nad modelowaniem i symulacją mikrosystemów wielodomenowych z wykorzystaniem języka opisu sprzętu VHDL-AMS. Ze studentami pracuje również w dziedzinie architektury procesorów i projektowania ich prototypowych rozwiązań za pomocą środowiska symulacyjnego VHDL.

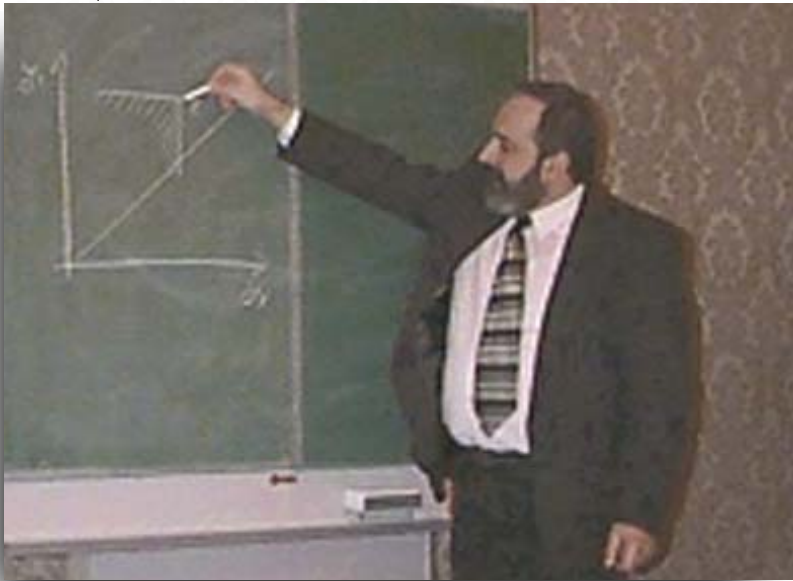
Prowadzi wykłady z przedmiotów „Systemy komputerowe” i „Algorytmy i struktury danych”. Jest autorem i współautorem skryptów, podręcznika i zbioru zadań do tych przedmiotów.

Jan Ogrodzki jest żonaty, ma syna Pawła.

Zainteresowania i działalność Jana Ogrodzkiego daleko wykraczają poza obszar wyznaczony pracą zawodową. Studiował teologię biblijną i teologię duchowości. Jest intensywnie zaangażowany w Kościele katolickim. Wygłasza wykłady i prowadził rekolekcje. Zajmuje się także indywidualną pomocą duchową. Pracuje jako wolontariusz w Poradni Psychologiczno-Pastoralnej Archidiecezji Warszawskiej. Prowadzi również działalność pisarską. Jest autorem ponad stu artykułów z dziedziny Biblii i duchowości oraz książki *Słowo i kontemplacja* (Wydawnictwo Michalineum, Warszawa 1997). Interesuje się także historią. Badał dzieje Wolnej Szkoły Malarstwa i Rysunku w Krakowie i Lublinie. Jest autorem artykułu na ten temat.

ogryczak

WŁODZIMIERZ OGRYCZAK

Włodzimierz Ogryczak urodził się 5 lutego 1951 roku w Warszawie, gdzie też ukończył szkołę podstawową i II Liceum Ogólnokształcące im. Stefana Batorego. W 1968 roku podjął studia na Wydziale Matematyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego. Ukończył sekcję metod numerycznych i w 1973 roku otrzymał dyplom magistra matematyki. Bezpośrednio po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Instytucie Informatyki Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie pozostawał zatrudniony na kolejnych stanowiskach naukowo-dydaktycznych do 2000 roku. W 1983 roku uzyskał na Uniwersytecie Warszawskim tytuł doktora nauk matematycznych za rozprawę *Analiza numeryczna metody sympleks*, a w 1997 roku stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie informatyki (w Instytucie Badań Systemowych PAN) za monografię *Wielokryterialna optymalizacja liniowa*

i *dykretna*. Od 2000 roku pracuje w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej na stanowisku profesora nadzwyczajnego Politechniki Warszawskiej. W latach 2003–2008 był kierownikiem Zakładu Optymalizacji i Wspomagania Decyzji. Od 2008 roku pełni funkcję Zastępcy Dyrektora Instytutu Automatyki i Informatyki Stosowanej ds. Nauki.

W latach 1989–1992 Włodzimierz Ogryczak odbył staż (H. Paul Kizer Eminent Scholar Chair) w Department of Computer and Information Sciences w Marshall University (Huntington, USA), gdzie prowadził wykłady dla studentów College of Business w ramach programów BBA i MBA. W roku akademickim 1994/1995 odbył staż naukowy w Service de Mathématiques de la Gestion, Université Libre de Bruxelles (Bruksela, Belgia), gdzie realizował indywidualny projekt badawczy dotyczący wykorzystania technik optymalizacji wielokryterialnej w zagadnieniach lokalizacji i przydziału. Odwiedził około 20 instytucji akademickich Zachodniej Europy, Stanów Zjednoczonych i Kanady.

Początkowo zainteresowania badawcze Włodzimierza Ogryczaka koncentrowały się na algorytmach obliczeniowych programowania liniowego i całkowitoliczbowego. Rezultatem tych badań była między innymi monografia: K. Zorychta, W. Ogryczak, *Programowanie liniowe i całkowitoliczbowe* (WNT, Warszawa 1981), wyróżniona nagrodą Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Badania nad wrażliwością zadania programowania liniowego na zaburzenia danych i stabilnością numeryczną metody sympleks doprowadziły do wyników stanowiących podstawę rozprawy doktorskiej. Od 1984 roku w swoich badaniach zajmuje się wykorzystaniem technik programowania liniowego i dyskretnego do optymalizacji wielokryterialnej i wspomagania decyzji. W 1986 roku rozpoczął współpracę z zespołem wspomagania decyzji w Instytucie Automatyki. W latach 1986–1996 brał udział w koordynowanych przez profesora Andrzeja Wierzbickiego programach badawczych

sponsorowanych przez Międzynarodowy Instytut Stosowanej Analizy Systemowej (IIASA). W ramach tych badań projektował i implementował system DINAS dla wielokryterialnej analizy problemów transportowo-lokalizacyjnych oraz pakiet MOMIP dla mieszanych zadań optymalizacji całkowitoliczbowej. Wyniki teoretyczne obejmują między innymi: opracowanie symetrycznej teorii dualności dla leksykograficznych zagadnień programowania celowego, opracowanie rozszerzeń programowania celowego dla modelowania metod punktu odniesienia, opracowanie leksykograficznych wariantów metody punktu odniesienia, jak również opracowanie aksjomatycznych koncepcji i metodologii dla optymalizacji wielokryterialnej z homogenicznymi ocenami. Ten ostatni kierunek badań jest metodologicznie pokrewny zagadnieniom wspomagania decyzji w warunkach ryzyka i niepewności. Umożliwiło to opracowanie liniowego wielokryterialnego modelu wspomagania decyzji w warunkach ryzyka, jak również (wspólnie z profesorem Andrzejem Ruszczyńskim) rozstrzygnięcie zgodności różnych miar ryzyka i odpowiednich modeli typu Markowitza z relacjami dominacji stochastycznej.

Jest autorem lub współautorem 2 monografii naukowych (w tym rozprawy habilitacyjnej) oraz ponad 70 oryginalnych artykułów w czasopismach naukowych, takich

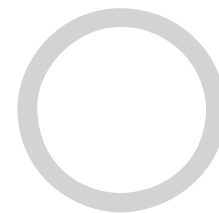
jak: „European Journal of Operational Research”, „Mathematical Programming”, „Naval Research Logistics”, „Computers and Operations Research”, „Annals of Operations Research”. Jego wyniki są licznie cytowane.

Włodzimierz Ogryczak prowadził wiele oryginalnych wykładów dla studentów Informatyki Uniwersytetu Warszawskiego, z których najważniejsze to: „Metody obliczeniowe optymalizacji” (1983–1989), „Optymalizacja wielokryterialna i wspomaganie decyzji” (1995–1999) i „Badania operacyjne” (1997–2000). W Marshall University (USA) prowadził w latach 1989–1992 wykłady dla studentów programu MBA, między innymi „Using the Computer as a Decision Making Tool”, „Computer Assisted Statistical Analysis” i „Operations Analysis and Modeling”.

Obecnie prowadzi na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych wykłady „Teoria optymalizacji”, „Optymalizacja we wspomaganiu decyzji” oraz „Wspomaganie decyzji w warunkach ryzyka”.

Włodzimierz Ogryczak jest od 1989 roku członkiem założycielem International Society for Multiple Criteria Decision Making (ISMCDM), a od 1990 roku członkiem The Institute for Operations Research and Management Science (INFORMS).

Jest żonaty, ma jednego syna. Władza czynnie językiem angielskim i rosyjskim. Interesuje się fotografią i turystyką.

okoniewski

STEFAN OKONIEWSKI (1914–2004)

Stefan Okoniewski urodził się 20 listopada 1914 roku w miejscowości Kamienskoje (Ukraina). W latach 1920–1925 przebywał w Warszawie gdzie rozpoczął naukę w szkole podstawowej im. K. Szlenkera. Od 1925 do 1933 roku mieszkał w Radomiu gdzie ukończył gimnazjum matematyczno przyrodnicze im. Tytusa Chałubińskiego. Po ukończeniu szkoły średniej w 1933 roku odbył służbę wojskową w Szkole Podchorążych Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim.

Studia na Politechnice Warszawskiej Stefan Okoniewski rozpoczął w 1934 roku na Wydziale Mechanicznym. Brał udział w II Wojnie Światowej na terenie Polski w stopniu podporucznika. Po odzyskaniu niepodległoś-

ci uczestniczył w odbudowie i reorganizacji przemysłu w Radomiu i w Krakowie. W 1949 roku ukończył studia na Politechnice Warszawskiej, uzyskując stopień magistra inżyniera. W latach 1949–1953 był pracownikiem naukowo-badawczym w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji. Jednocześnie w latach 1951–1957 był zatrudniony w Wojskowej Akademii Technicznej w Katedrze Metaloznawstwa i Technologii Metali na stanowisku kierownika Katedry, a następnie zastępcy szefa Katedry.

W 1953 roku podjął pracę na Politechnice Warszawskiej, początkowo na Wydziale Mechanicznym, a od 1960 roku na Wydziale Łączności, gdzie nieprzerwanie pracował do 1985 roku, czyli do przejścia na emeryturę. Stefan Okoniewski w 1959 roku obronił pracę doktorską na temat zdolności rozdzielczej zanieczyszczeń niektórych metali przy zastosowaniu destylacyjnej i sublimacyjnej metody oczyszczania.

Na Wydziale Łączności w 1962 roku zorganizował Zakład Podstaw Technologii, a następnie Katedrę Technologii Sprzętu Elektronicznego, której był kierownikiem do chwili reorganizacji uczelni, czyli do 1970 roku.

W 1967 roku został powołany na stanowisko docenta etatowego. Następnie pełnił funkcję kierownika Zakładu Technologii Aparatury Elektronicznej, a po wejściu Zakładu w skład Instytutu Technologii Elektronowej, kierował Zakładem Materiałów i Technologii Elektronicznej.

Zainteresowania badawcze Stefana Okoniewskiego koncentrowały się na problematyce dotyczącej: wytwarzania ultraczystych materiałów dla elektroniki i metodach badania ich właściwości; wymiany i rozpraszania ciepła w aparaturze elektronicznej i cieplnych granic miniaturyzacji sprzętu elektronicznego; nowoczesnych technologii w konstrukcji sprzętu elektronicznego.

Prowadzona przez niego działalność badawcza równoległe z działalnością dydaktyczną zainicjowała kształcenie na Wydziale Elektroniki specjalistów z materiałoznawstwa

elektronicznego, konstrukcji i technologii aparatury elektronicznej oraz warstwowych technologii mikroelektronicznych.

Stefan Okoniewski jest autorem 15 artykułów naukowych, czterech książek akademickich i promotorem pięciu zakończonych przewodów doktorskich.

W zakresie działalności dydaktycznej prowadził wiele oryginalnych wykładów z których najważniejsze to: „Podstawy technologii” (1960–1975), „Podstawy konstrukcji” (1972–1980), „Technologia sprzętu elektronicznego” (1978–1980) oraz „Technologia materiałów” (1980–1983).

Za osiągnięcia w pracy dydaktyczno-wychowawczej otrzymał dwie indywidualne i dwie zespołowe nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1968, 1973, 1974, 1975), oraz Medal Komisji Edukacji Narodowej (2000). Ponadto, uczestnicząc w Komisji Programowej Ministerstwa Oświaty, brał czynny udział w opracowaniu programów zajęć dla średniego szkolnictwa zawodowego. Dla tego szkolnictwa napisał 7 podręczników, spośród których niektóre doczekały się dwudziestu wydań.

Jednocześnie z działalnością na uczelni brał czynny udział w radach naukowych kilku instytutów. Od 1966 roku był członkiem Rady Naukowej Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, przez kolejne trzy kadencje był jej przewodniczącym. W latach 1966–1990 był członkiem Rady Naukowej ITR, a w latach 1972–1982 członkiem Rady Naukowej PIE oraz Rady Naukowej Zjednoczenia Przemysłu Elektronicznego „Unitra”.

Był również wielokrotnie zapraszany do komitetów naukowych wielu konferencji naukowo-technicznych, np.: „KONSEL” (przewodniczący Komitetu Organizacyjnego w la-

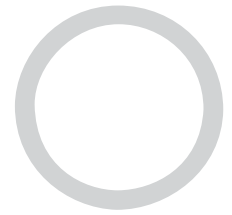
tach 1978 i 1980), „MIKRONIKA” (przewodniczący sekcji technologii sprzętu precyzyjnego i elektronicznego w 1979 roku), ELTE (przewodniczący Komitetu Organizacyjnego w 1983 roku).

Stefan Okoniewski aktywnie uczestniczył (lata 1965–1975) w Komitecie Redakcyjnym podręczników akademickich z serii „Elektronika”, spośród których trzy podręczniki były jego autorstwa: *Podstawy technologii* (WNT, 1967), *Podstawy konstrukcji* (WNT, 1969), *Fizyczne podstawy technologii materiałowej* (WNT, 1977). Podręczniki te przez wiele lat wykorzystywane były przez studentów Elektroniki Politechniki Warszawskiej i Wrocławskiej.

Oprócz działalności naukowej i dydaktycznej pełnił również wiele odpowiedzialnych funkcji w Politechnice Warszawskiej, będąc dwukrotnie prodziekanem na Wydziale Mechaniczno Technologicznym (1955–1960) oraz na Wydziale Elektroniki (1969–1971), zastępcą dyrektora Instytutu Technologii Elektronowej (przez dwie kadencje (1977–1981) i dyrektorem tego Instytutu (1981–1984).

Został odznaczony wieloma odznaczeniami państwowymi i resortowymi, z których najważniejsze to: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złota Odznaka „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”, Złoty Medal „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, Srebrna Odznaka „Za Zasługi dla Rozwoju Przemysłu”, Złoty Medal „Za Zasługi dla Lotnictwa”, Medal „Za Udział w Wojnie Obronnej 1939”, Krzyż Armii Krajowej, Krzyż Partyzancki oraz Warszawski Krzyż Powstańczy.

Od 1985 roku był na emeryturze. Zmarł w kwietniu 2004 roku.

olbrot

ANDRZEJ W. OLBROT (1946–1998)

Andrzej Olbrot urodził się 6 kwietnia 1946 roku w Lisowie w powiecie jasielskim. Maturę otrzymał w I Liceum Ogólnokształcącym im. Króla Stanisława Leszczyńskiego w Jaśle w 1964 roku. W tym roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1970 roku uzyskując tytuł magistra inżyniera elektronika w specjalności automatyka. Po trzyletnich studiach doktoranckich w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej obronił na Wydziale Elektroniki w grudniu 1973 roku rozprawę doktorską. W marcu 1977 roku uchwałą Rady Wydziału Elektroniki uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie Automatyka, prezentując monografię *Sterowanie układami z opóź-*

nieniami przy ograniczeniach w przestrzeni funkcyjnej. Od 1973 roku pracował w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej na stanowisku asystenta (1973), adiunkta (1974–1978) oraz docenta (1978–1987).

W 1977 roku, w latach 1979–1980 oraz w 1987 roku pracował jako *visiting professor* na University of Minnesota, Center for Control Sciences, współpracując z profesorem E. Bruce Lee. Prowadził także prace naukowe w: Mathematical Research Center of the University of Montreal (1977), w Universität Bremen, Fachbereich Informatik und Mathematik (1981, 1986), oraz w Politecnico di Torino (1984, 1985 oraz 1987).

Działalność naukowa Andrzeja Olbrota skupiała się początkowo wokół problemów teorii sterowania systemów z opóźnieniami, czyli ich sterowalności, obserwowalności, wykrywalności oraz stabilizowalności drogą przesuwania biegunów. W tym czasie był jednym z pierwszych badaczy, który w analizie tych zagadnień posługiwał się przestrzeniami funkcyjnymi, a nie skończeniowymi. Wiele jego prac z tego okresu zawiera przełomowe wyniki, na przykład w 1978 roku podał definicje stabilizowalności i wykrywalności w pętli otwartej układów z ogólną strukturą opóźnień, pokazał ich związki z analogicznymi pojęciami dla pętli zamkniętej, a na przełomie lat 70. i 80. (we współpracy, m.in. z profesorem E. Bruce Lee z Center for Control Sciences na University of Minnesota) przedstawił praktyczne kryteria pozwalające sprawdzać sterowalność, wykrywalność i stabilizowalność układów z opóźnieniami.

Pod koniec lat 70. jego zainteresowania zwróciły się w kierunku projektowania odpornych (*robust*) układów sterowania (nazywał je „krzepkimi”). Za jego pierwszą pracę na ten temat, uznaje się artykuł, powstały we współpracy z A. Gosiewskim i opublikowany w 1980 roku, dotyczący odporności liniowych regulatorów obiektów z opóźnieniami w pomiarze stanu. W tym czasie rozpoczął badania nad wykorzystaniem twierdzenia

rosyjskiego matematyka W.L. Charitonowa (1978), dotyczącego stabilności wielomianów przedziałowych do badania parametrycznej odporności systemów sterowania. W 1982 roku jako pierwszy zwrócił uwagę społeczności automatyków zajmujących się badaniem odporności układów sterowania na przydatność podejścia Charitonowa do analizy odporności parametrycznej. Jak podkreślił w swoich wspomnieniach J.E. Ackermann, to wystąpienie A. Olbrota na Robust Control Workshop w Interlaken w Szwajcarii zapoczątkowało, trwające do dziś, badania odporności parametrycznej wykorzystujące w analizie, m.in. wielokomórki związane z wielomianami albo *quasi-wielomianami* (*polytopes of polynomials or quasi polynomials*).

W 1988 roku Andrzej Olbrot rozpoczął pracę w Department of Electrical and Computer Engineering na Wayne State University (WSU) w Detroit. Profesorem zwyczajnym WSU został w 1992 roku.

Większość jego prac prowadzonych w Wayne State University, oprócz rozważań teoretycznych, zawierała istotne aspekty praktyczne związane z zastosowaniem teorii sterowania odpornego w komputerowych układach sterowania używanych w samochodach. Od początku lat 90. współpracował z Research and Development Division of Ford Motor Co., który finansował jego badania. Prace teoretyczne z końca lat 80. i lat 90. dotyczyły m.in. określenia granic stabilizowalności w zależności od perturbacji parametrów w metodzie przesuwania biegunów, a także rozszerzenia tzw. twierdzenia o krawędziach (*the Edge Theorem*) na odporną

stabilność układów z opóźnieniami oraz układów o parametrach rozłożonych. Natomiast współpraca z przemysłem motoryzacyjnym doprowadziła, m.in., do opracowania odpornego cyfrowego regulatora działającego w systemie sterowania tzw. zewnętrznego układu recyrkulacji spalin (1997).

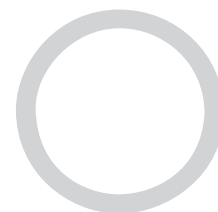
Andrzej Olbrot był autorem lub współautorem ponad 100 artykułów, z których wiele pobudziło innych do uogólniania i udoskonalania przedstawionych tam wyników. Chętnie współpracował z wieloma naukowcami zajmującymi się podobną problematyką w różnych krajach świata. Lista jego współautorów liczy prawie 20 osób. Na początku lat 90. pełnił funkcję *Associate Editor* for the „IEEE Transactions on Automatic Control” oraz był członkiem the IFAC Working Group on Robust Control.

Zarówno w Polsce, jak i w USA był kierownikiem wielu prac dyplomowych i promotorem wielu doktoratów (na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej — trzech). W opinii studentów był nauczycielem bardzo wymagającym, lecz równocześnie wspaniale potrafiącym wytłumaczyć złożone i abstrakcyjne pojęcia, posługując się prostymi przykładami.

Obok czytania książek w wielu językach, jedną z jego pasji była jazda na nartach.

Zginął 10 grudnia 1998 roku, zastrzelony przez nieznajomego doktoranta polskiego pochodzenia, który wtargnął do sali, w której przeprowadzał egzamin pisemny.

Był dwa razy żonaty, pozostawił dwóch synów.

o p a l s k a

KATARZYNA OPALSKA

Katarzyna Opalska urodziła się w 1961 roku w Warszawie. W 1979 roku ukończyła XLIV Liceum Ogólnokształcące im. Antoniego Dobiszewskiego w Warszawie i (zwolniona z egzaminów wstępnych) rozpoczęła studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, w Instytucie Podstaw Elektroniki. Studia ukończyła w 1984 roku dyplomem magistra inżyniera elektronika ze specjalnością Aparatura elektroniczna. Tytuł doktora nauk technicznych w dziedzinie elektroniki otrzymała w 1998 roku za rozprawę doktorską *Komputerowo-pomiarowa weryfikacja modelu diody ładunkowej* obronioną na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych (promotor — profesor Jerzy Baranowski).

Od czerwca 1985 roku (po półrocznym stażu na stanowisku młodszego konstruktora w Centralnym Laboratorium Radiokomunikacji) zatrudniona została na macierzystej uczelni w Instytucie Podstaw Elektroniki, przemianowanym następnie na Instytut Systemów Elektronicznych. Początkowo praco-

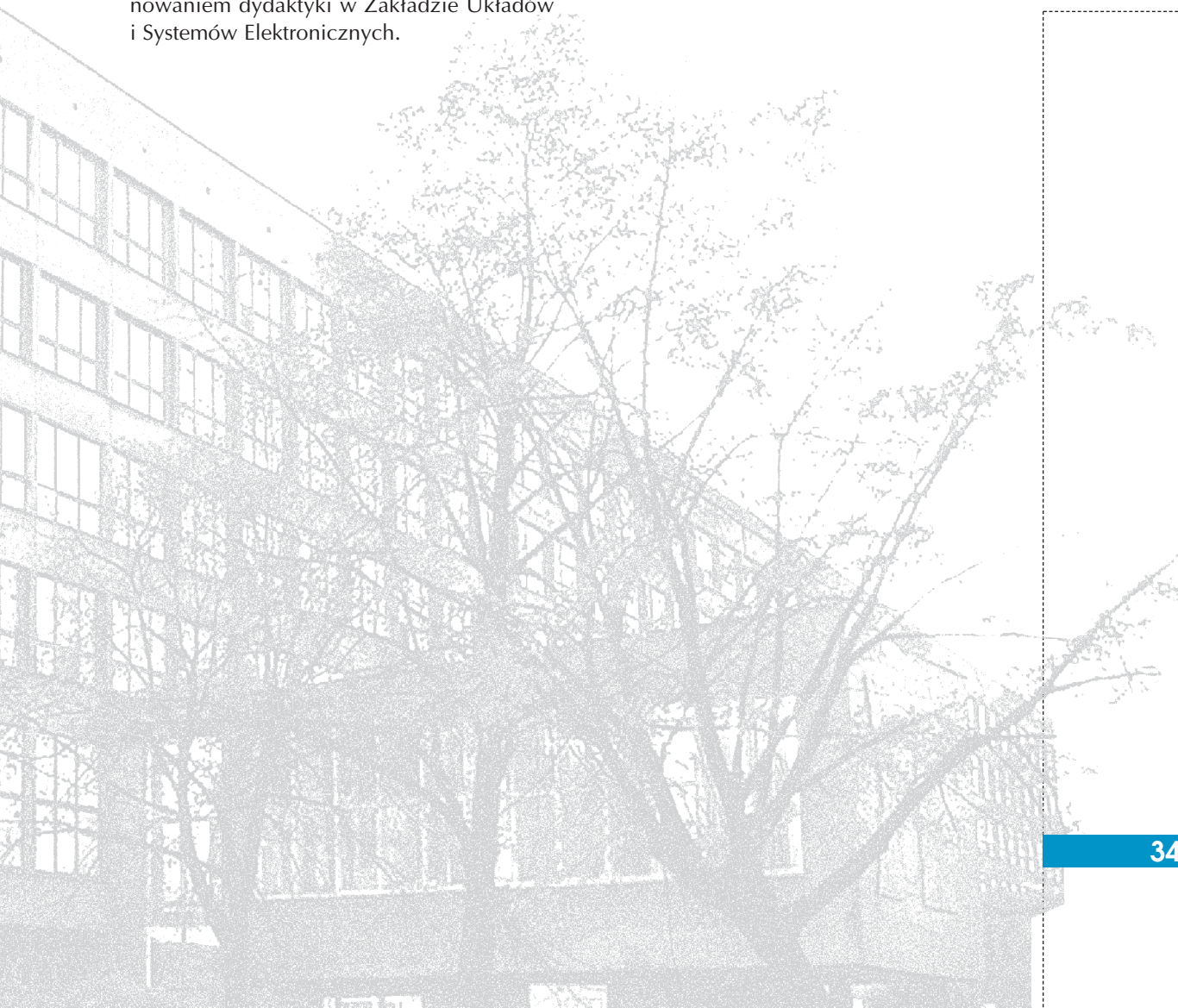
wała na stanowisku konstruktora, w 1998 roku została adiunktem.

Jeszcze przed ukończeniem pracy doktorskiej zgromadziła znaczący dorobek publikacyjny, głównie w materiałach międzynarodowych konferencji naukowych. Była też współautorką książki *Systemy interfejsu w miernictwie* (1985).

Jej zainteresowania naukowe początkowo koncentrowały się wokół zagadnień dotyczących komputerowo sterowanej aparatury pomiarowej, automatyzacji pomiarów elektrycznych, a także modelowania elementów i przyrządów półprzewodnikowych. W kolejnych latach zajmowała się głównie modelowaniem i identyfikacją parametrów, szczególnie w odniesieniu do elementów szybkiej techniki impulsowej oraz metodami analizy komputerowej układów elektronicznych. W okresie krótkiej pracy (1990–1991, niepełny wymiar) w Texas A & M University na stanowisku programisty zajmowała się konstrukcją symbolicznych modeli opóźnienia w układach cyfrowych CMOS.

Jest autorką lub współautorką około 20 publikacji z tej dziedziny (głównie artykuły w materiałach konferencyjnych). Najważniejszymi są: *A Charge Model of Step Recovery Diode for CAD* (w „MTT-S Digest”, 1997), *A Pulser with Inverted Microstrip Line for Time-domain Reflectometry* (w „Proc. of SPIE”, 2007), *TDR-based Examination of DSL Transmission Line* (w „Electronics and Telecommunications quarterly”, 2008).

W ramach obowiązków dydaktycznych prowadziła zajęcia z przedmiotów „Metody numeryczne” i „Algorytmy i struktury danych” oraz związanych z programowaniem niskiego poziomu (assembler, technika mikroprocesorowa), projektowaniem układów VLSI przy użyciu narzędzi CAD, a także „Układy elektroniczne” (również w języku angielskim). Była też współautorką 2 zbiorów zadań dla studentów: z dziedziny układów impulsowych i cyfrowych (1997) oraz algorytmów i struktur danych (2011). Za działalność dydaktyczną otrzymała zespołową nagrodę I stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej (1997). Zajmowała się też działalnością organizacyjną związaną z planowaniem dydaktyki w Zakładzie Układów i Systemów Elektronicznych.

Opalski

LESZEK JAN OPALSKI

Leszek Jan Opalski urodził się w 1953 roku w Sosnowcu. Dyplom magistra inżyniera w dziedzinie elektroniki (specjalność Automatyka) uzyskał (z wyróżnieniem) w 1978 roku. W 1979 roku rozpoczął pracę w Instytucie Podstaw Elektroniki Politechniki Warszawskiej, w Zespole Układów Analogowych profesora Andrzeja Filipkowskiego, pod opieką Macieja A. Styblińskiego. Początkowo jego praca dotyczyła zagadnień optymalnego projektowania układów elektronicznych w sensie najgorszego przypadku. Brał udział w dużych projektach badawczych (np. *Tolerance Analysis and Yield Optimization*, *Program elektronizacji kraju*).

Znaczący, w rozwoju zawodowym, okazał się wyjazd w 1983 roku na dwuletni staż naukowy do Dept. of Electrical Engineering, Texas A & M University (TAMU) w College Station, USA. Pracując jako wykładowca,

kontynuował pracę naukową w zespole profesora Macieja Styblińskiego, w dziedzinie statystycznych metod projektowania. Opracował, z profesorem Maciejem Styblińskim, metodę statystycznej perturbacji parametrów dla optymalizacji uzysku układów scalonych względem parametrów technologicznych i rozmiarów tranzystorów. Opracował też oryginalną koncepcję miary przychodu, uogólniającą miarę uzysku. W czasie pobytu w TAMU zgromadził nie tylko znaczący dorobek publikacyjny, ale i inne wartościowe doświadczenia — stał się np. entuzjastą TeX-a, systemu UNIX i języka C; polubił granie muzyki country, udzielał się w studenckich Aggie Retreat.

Optymalizacja miary przychodu i dalsze rozwinięcia metody perturbacji parametrów były podstawowymi tematami rozprawy doktorskiej *Uogólnione sformułowania zadania optymalizacji uzysku układów elektronicznych, metody rozwiązywania i algorytmy*. Doktorat w dziedzinie elektroniki uzyskał (z wyróżnieniem) na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1988 roku.

W latach 1989–1991 oraz w 1995 i 1997 roku Leszek Jan Opalski ponownie pracował w TAMU, gdzie kontynuował prace nad modelowaniem statystycznym i optymalizacją układów scalonych, metodologiami projektowania oraz symulacją behawioralną dla potrzeb optymalizacji. Prowadził też wykłady i projekty, a także rozwijał system projektowania statystycznego układów GOSSIP (produkt uboczny pracy nad doktoratem), licencjonowany przez TAMU ośrodkiem badawczo-rozwojowym.

Systematyczna analiza podstawowych źródeł niepewności projektowej (niedokładność procesu wytwarzania, zmienność środowiska pracy układu, starzenie, negocjowalność specyfikacji projektowych) oraz struktur i własności miar jakości doprowadziły do jednolitego opisu zadań projektowania zorientowanych na jakość i metod ich rozwiązywania w monografii *Metody i algorytmy optymalizacji jakości układów elektronicznych* (habilitacja w zakresie elektroniki-opty-

malizacji urządzeń elektronicznych, Wydział Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej, 2003 rok).

Przez kilka lat był zaangażowany w tematykę symulacji szumów i niestałości w układach w ramach współpracy z profesorem T. Kwaśniewskim z Carleton University, w Ottawie, biorąc też udział (jako *exchange visiting researcher*) w projekcie Strategic Microelectronics Consortium, dotyczącym projektowania bezindukcyjnych generatorów dla potrzeb telekomunikacji.

Brał również udział w projekcie dotyczącym symulacji i projektowania sterowanych przełącznikami przetworników mocy. Jest autorem nowej metody symulacji układów z idealnymi przełącznikami, dokładnego algorytmu optymalizacji globalnej dla projektowania na najgorszy przypadek, oraz oprogramowania do wielokryterialnej optymalizacji układów przełączanych SCAD.

Od 1998 roku, kiedy został głównym wykonawcą grantu Komitetu Badań Naukowych *Metody projektowania i symulacji mikrosystemów do monitorowania środowiska*, rozpoczął aktywną działalność naukową i inżynierską w obszarze projektowania systemów i mikrosystemów pomiarowych na potrzeby ochrony środowiska. Do 2010 roku był wykonawcą jeszcze 4 znaczących projektów związanych z tą dziedziną, w tym trzech Unii Europejskiej. W ostatnim z nich (WARMER, FP 6) był odpowiedzialny za międzynarodowy zespół realizujący zadanie badawcze *Development of Modular Algorithms and Firmware for Data Processing and Instrument Control*. Opracował metodę i algorytmy do pomiaru zawartości jonów w wodzie, wykorzystując koncepcję fuzji danych pomiarowych pochodzących z zestawu czujników jonoselektywnych.

Leszek Jan Opalski kształcił swoje umiejętności dydaktyczne od początku swojej działalności akademickiej. W latach 1992–2005 w ramach grantów Unii Europejskiej badał programy i metody nauczania elektroniki w kilku europejskich uczelniach (w Wielkiej Brytanii, Danii, Holandii).

Na Wydziale Elektroniki (obecnie Wydział Elektroniki i Technik Informacyjnych) Opalski prowadził początkowo zajęcia pomocnicze do wykładów profesora Wiktora Goldego (z „Układów elektronicznych”) i Macieja A. Styblińskiego („Zastosowanie metod optymalizacji do projektowania układów”, „Analiza i projektowanie komputerowe układów”). Już jako adiunkt został współautorem (i do dziś jest wykładowcą) przedmiotu „Me-

tody numeryczne” i jego kontynuacji, a także współautorem skryptów i podręcznika akademickiego. Był autorem i realizatorem kilku przedmiotów obieralnych: „Komputerowe projektowanie układów”, „Sieci TCP/IP — podstawy projektowania”, „Optymalizacja projektów inżynierskich”. Od ponad 10 lat prowadzi też autorskie wykłady „Systemów Operacyjnych” na rodzimym Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych, na Wydziale Matematyki i Nauk Informacyjnych Politechniki Warszawskiej i w innych uczelniach.

W 1995 roku uzyskał w Motorola University certyfikat wykładowcy przedmiotu „Zarządzanie czasem cyklu — perspektywa systemowa”. Takie wykłady Leszek J. Opalski współprowadził w 1998 roku dla kadry menedżerskiej polskich firm branży elektronicznej.

Był członkiem Wydziałowej Komisji Akredytacji Przedmiotów i członkiem Zespołu Programowego Komisji Kształcenia Rady Wydziału do opracowania programu studiów II stopnia, odpowiadając za kształtowanie programu specjalności Mikrosystemy i Systemy Elektroniczne.

Od 2000 roku jest kierownikiem Zakładu Układów i Systemów Elektronicznych. W 2006 roku został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego.

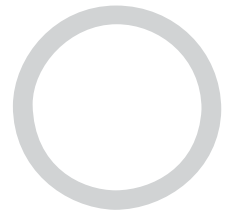
Do chwili obecnej Leszek J. Opalski jest autorem około 100 prac naukowych.

Za pracę naukowo-badawczą i dydaktyczną uzyskał m.in. nagrodę Ministra i sześć nagród Rektora Politechniki Warszawskiej oraz Srebrny Krzyż Zasługi.

W 2005 roku został członkiem Sekcji Sygnałów, Układów i Systemów Elektronicznych Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk. Jest członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE), obecnie w stopniu *senior member*.

Leszek J. Opalski ukończył Szkołę Muzyczną (I stopień) w klasie skrzypiec w 1967 roku; od tego czasu częściej niż na skrzypcach gra jednak na instrumentach klawiszowych i gitarze. Lubi też słuchać muzyki.

Gdy tylko ma okazję, próbuje wchodzić na wierzchołki gór, by zobaczyć — co też znajduje się „z drugiej strony”...

Osiowski

JERZY OSIOWSKI

Jerzy Osiowski urodził się 23 października 1927 roku w Warszawie. Uczył się w szkołach powszechnych w Drohobycz (1934–1939) i we Lwowie (1939–1941). W latach 1941–1943 ukończył we Lwowie dwuletnią Szkołę Handlową. Maturę uzyskał w 1946 roku w Miejskim Liceum Męskim im. Józefa Piłsudskiego w Łodzi. W latach 1946–1951 studiował na Politechnice Warszawskiej uzyskując w 1951 roku na Wydziale Łączności stopień magistra inżyniera łączności w zakresie radiotechniki. W 1958 roku, na podstawie rozprawy *Analiza przebiegów w obwodzie anodowym wzmacniacza rezonansowego wielkiej częstotliwości klasy C* (promotor — profesor Stanisław Ryżko), Rada Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej nadała mu stopień kandydata nauk technicznych. W 1959 roku objął stanowisko docenta. W 1967 roku uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, a w 1978 roku

tytuł naukowy profesora zwyczajnego. 26 maja 1995 roku otrzymał tytuł doktora *honoris causa* Politechniki Łódzkiej. 1 października 1998 roku przeszedł na emeryturę. Obecnie pracuje w Wyższej Szkole Informatyki Stosowanej i Zarządzania jako doradca rektora.

Jerzy Osiowski rozpoczął pracę w Politechnice Warszawskiej — jeszcze jako student — w 1948 roku, początkowo w Katedrze Matematyki profesora Witolda Pogorzelskiego. Następnie związał się z Zakładem Podstaw Teleelektryki w Katedrze Podstaw Telekomunikacji i wraz z tym zakładem przeszedł w 1963 roku do nowoutworzonej na Wydziale Łączności Katedry Elektrotechniki Teoretycznej „A”. W 1970 roku katedra ta zostaje włączona do Instytutu Podstaw Elektroniki. W instytucie tym (obecna nazwa: Instytut Systemów Elektronicznych) Jerzy Osiowski pracuje do dnia dzisiejszego (na pół etatu). Równoległe z pracą w Politechnice Warszawskiej pracował na pół etatu w Instytucie Matematycznym PAN (1952–1958) oraz w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki PAN (1958–1963).

Początkowo zainteresowania naukowe Jerzego Osiowskiego koncentrowały się wokół zastosowań nowoczesnych metod matematycznych w teorii obwodów (rachunek operatorowy, teoria dystrybucji, podstawy matematyczne teorii obwodów). W 1965 roku ukazała się obszerna monografia jego autorstwa *Zarys rachunku operatorowego* (WNT).

Od początku lat siedemdziesiątych, wraz z kierowanym przez siebie zespołem naukowym, pracuje nad aktualną wówczas problematyką filtrów aktywnych RC. Liczne publikacje tego zespołu stworzyły podstawy do podjęcia w latach 1975–1979, kierowanego przez polsko-amerykańskiego programu badawczego pt. *Circuit Theory and Active RC Filters* (finansowanego przez National Science Foundation i Fundusz im. Marii Skłodowskiej-Curie). Program ten przyczynił się do powstania wielu oryginalnych publikacji i referatów zagranicznych. Wspólnie z profesorem Tadeuszem Morawskim stworzył teorię

układów quasi-odwracalnych i Q-odwracalnych, opublikowaną w 1979 roku za granicą oraz przedstawioną na kilku konferencjach międzynarodowych. W latach osiemdziesiątych główny nurt działalności naukowej Jerzego Osiowskiego dotyczył metod kompensacji nieidealności elementów aktywnych filtrów. Wspólnie z Aleksandrem Urbasiem stworzył teorię wzmacniaczy aktywnie skompensowanych (*composite operational amplifiers*).

Jerzy Osiowski jest autorem lub współautorem 60 publikacji, w tym 6 książek. Był promotorem w 10 zakończonych przewodach doktorskich. Od 1972 roku jest członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk (do 1990 roku również członkiem Prezydium KEiT PAN). W latach 1975–1990 był przewodniczącym Sekcji Układów i Systemów Elektronicznych KEiT PAN. Był jednym ze współorganizatorów Krajowych Konferencji Teorii Obwodów i Układów Elektronicznych i w latach 1977–1990 przewodniczącym Komitetu Naukowego tych konferencji. W ramach współpracy naukowej z Katedrą Obwodów Politechniki w Pradze (České Vysoké Učení Technické), a później również z Instytutem Telekomunikacji Politechniki Budapeszteńskiej, był jednym ze współorganizatorów serii polsko-czeskich, a następnie polsko-czesko-węgierskich, seminariów roboczych (odbywających się do dziś), poświęconych wspólnym tematom prac i zainteresowań (Workshops on Circuit Theory and Applications). W latach 1986–1990 pełnił funkcję kierownika programu 02.14 CPBP *Rozwój teorii i nowoczesnych metod projektowania układów i systemów elektronicznych*.

Jest członkiem komitetu naukowego konferencji ECCTD (European Conference on Circuit Theory and Design), a w 1980 roku był przewodniczącym tej konferencji (ECCTD'80) w Warszawie. Jest członkiem (*senior member*) Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE) i członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. W latach 1993–1997 był członkiem Council for European Circuit Society. W 1996 roku otrzymał Nagrodę Naukową Siemens, za utworzenie szkoły naukowej i wybitne osiągnięcia w kształceniu akademickim.

Dorobek dydaktyczny Jerzego Osiowskiego jest dość jednorodny. Prowadził zajęcia (wykłady i ćwiczenia) ze wszystkich kursów matematyki. W późniejszych latach wykładał „Rachunek operatorowy” i „Stany nieustalone” (także poza Politechniką Warszawską), a następnie „Teorię obwodów” we wszystkich wariantach. Był laureatem „Złotej Kredy” — wyróżnienia przyznawanego przez studentów. Napisał drugi tom podręcznika *Teoria obwodów* (WNT, 1971; pierwszy tom napisał profesor Czesław Rajska). Najważniejsze osiągnięcie w tym zakresie stanowi, napisany wspólnie z Jerzym Szabatinem, trzytomowy nowoczesny podręcznik *Podstawy teorii obwodów* (WNT, 1992–1995).

W latach 1963–1967 Jerzy Osiowski był w okresie dwóch kadencji prodziekanem Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej. W latach 1970–1978 był dyrektorem Instytutu Podstaw Elektroniki. W 1978 roku został powołany na stanowisko dziekana Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej na kadencję 1978–1981. Funkcję tę pełnił również w kadencji 1981–1984 w wyniku wyborów przeprowadzonych w 1981 roku. Był członkiem Senatu Politechniki Warszawskiej w latach 1975–1987. W kadencji 1981–1984 był przewodniczącym Senackiej Komisji Struktury i Organizacji Uczelni, która opracowała projekt statutu Politechniki Warszawskiej. W 1990 roku powierzono mu, w drodze wyborów, funkcję przewodniczącego Zespołu Ekspertów Ministerstwa Edukacji Narodowej w zakresie nauk technicznych. W kadencji 1990–1993 pełnił (z wyboru) funkcję wiceprzewodniczącego, a w kadencji 1993–1996 — przewodniczącego Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. W styczniu 1997 roku, z inicjatywy rektorów uczelni podległych Ministerstwu Edukacji Narodowej, został powołany przez Ministra Edukacji Narodowej na przewodniczącego Zespołu ds. Nowelizacji Ustawodawstwa Dotyczącego Szkolnictwa Wyższego. Zespół ten zakończył prace 15 lutego 1998 roku wydając *Założenia reformy prawa o szkolnictwie wyższym* (tzw. „żółta książeczka”).

Jerzy Osiowski jest żonaty i ma dwóch synów. Dawniej uprawiał turystykę górską, jeździł na nartach i grał w tenisa.

K

OWCZAREK

TOMASZ OWCZAREK

Tomasz Owczarek urodził się 15 lutego 1969 roku w Pruszkowie. W 1988 roku, po ukończeniu Technikum Elektroniczno-Mechanicznego, rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów w 1994 roku został zatrudniony na stanowisku asystenta w Instytucie Podstaw Elektroniki. W 2003 roku uzyskał stopień doktora za rozprawę *Algorytmiczna korekcja zniekształceń w systemach próbkujących przy wykorzystaniu jakościowych informacji o mierzonym sygnale*.

W swojej pracy naukowej Tomasz Owczarek zajmuje się głównie korygowaniem błędów systemów pomiarowych z próbkowaniem, zwłaszcza wynikających z ograniczonego pasma przepustowego tych systemów. W pracy dydaktycznej zajmuje się prowadzeniem zajęć z zakresu projektowania podstawowych układów cyfrowych oraz systemów mikroprocesorowych.

p a c u t †

ANDRZEJ PACUT

Andrzej Pacut ukończył studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1969 roku, uzyskując z wyróżnieniem stopień magistra inżyniera elektronika o specjalności Automatyka i maszyny matematyczne. W 1975 roku uzyskał na tym samym wydziale stopień doktora nauk technicznych, przedstawiając rozprawę *Model matematyczny pewnego procesu uczenia*. W 2000 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych, przedstawiając monografię *Stochastic Modeling at Diverse Scales: From Poisson to Network Models*. W 2010 roku uzyskał tytuł profesora nauk technicznych.

W 1969 roku Andrzej Pacut rozpoczął pracę nauczyciela akademickiego w Zakładzie Matematyki dla Wydziału Elektroniki Instytutu Matematyki na Politechnice Warszawskiej. Późniejsze zmiany organizacyjne „przenieśli go” wraz z Instytutem Matematyki na Wydział Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej. W 1978 roku powrócił na Wydział Elektroniki do Instytutu Automatyki, gdzie pracuje do chwili obecnej. W latach 1980–1981 odbył roczny staż naukowy w Lefschetz Center for Dynamical System na Brown University w Providence (Rhode Island, USA). Kolejne staże naukowe odbył w latach 1984 oraz 1987–1991 na Wydziale Electrical and Computer Engineering w Oregon State University w Corvallis (Oregon, USA). Od 2001 roku pracuje równocześnie w Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej NASK, gdzie kieruje Pracownią Biometrii.

W latach 1986–1987 i 1993–1996 Andrzej Pacut był zastępcą dyrektora ds. nauczania

Instytutu Automatyki Politechniki Warszawskiej, a w latach 1996–2005 zastępcą dyrektora ds. nauki Instytutu. Współorganizował, a następnie kierował jako pełnomocnik Dziekana studiami w języku angielskim na Wydziale Elektroniki. Od 2004 roku jest członkiem Rady Naukowej NASK, a od 2009 roku jej wiceprzewodniczącym.

Zajęcia dydaktyczne prowadzone przez Andrzeja Pacuta dotyczą różnych aspektów modelowania niepewności. Są to m.in.: „Stochastyczna teoria sterowania”, „Modelowanie stochastyczne”, „Identyfikacja”, „Modelowanie i prognozowanie”, „Metody sztucznej inteligencji”, „Sieci neuronowe i ich zastosowania” na Politechnice Warszawskiej i prowadzone w Oregon State University (1984–1991): „System Identification”, „Stochastic Control”, „Signals and Noise”, „Nonlinear Systems”, „Adaptive and Learning Control Systems”, „Neural Networks”. Kierował wieloma pracami dyplomowymi na wszystkich poziomach studiów, zarówno na Politechnice Warszawskiej, jak i w Oregon State University.

P

Badania naukowe profesora Andrzeja Pacuta dotyczą modelowania w warunkach niepewności. Tematyka rozprawy doktorskiej zrodziła się ze współpracy z Instytutem Biologii Doświadczalnej im. M. Nenckiego w Warszawie i dotyczyła modelowania procesu uczenia w celu zbadania wpływu zabiegów operacyjnych i leków na dynamikę uczenia. Staż w Brown University pozwolił na znaczne pogłębienie wiedzy w zakresie teorii i zastosowań procesów stochastycznych i statystyki. Badania dotyczące problemów pierwszego przejścia wynikały z proponowanej przez niego metodologii analizy eksperymentów behawioralnych (Instytut Biologii Doświadczalnej), badania w dziedzinie analizy obrazu były związane z prognozowaniem wyników przeszczepów kości (Akademia Medyczna w Warszawie), a badania w dziedzinie sterowania adaptacyjnego dotyczyły analizy danych doświadczalnych odruchu oko-ruchowego i modelowania mózdzku. Badania w dziedzinie prognozowania procesów stochastycznych wykorzystywane były do tworzenia modeli prognostycznych dla systemu przesyłowego gazu ziemnego, a także dla prognozowania przepływu wody w rzece w warunkach powodzi. Inne dziedziny prac dotyczyły metod czaso-częstotliwościowych (wykorzystane przez Tektronix w cyfrowym analizatorze widma), analizy statystycznej ryzyka w pewnych grach losowych (wykorzystywane przez Gtex), morfologii matematycznej (system do wykrywania uszkodzeń desek wykorzystywany w tartakach w USA), analizy falkowej (dla Hughes Laboratories) i sieci neuronowych.

Aktualna tematyka badań Andrzeja Pacuta związana jest z biometrią, zagadnieniami uczenia maszynowego, modelowaniem stochastycznym i metodologią modelowania. Problematyka modelowania dotyczy relacji modeli o różnym stopniu uśrednienia zarówno w czasie, jak i w „granulacji” modelu i zagadnień upraszczania modeli. Zajmuje się ponadto badaniem własności probabilistycznych i modelowania błędów przetworników analogowo-cyfrowych. Badania w zakresie uczenia maszyn dotyczą uczenia przez wzmacnianie z zastosowaniami w technice i biologii, a także alternatywnych modeli niepewności i ich zastosowania w podejmowaniu decyzji. Prace dotyczące detekcji zmian komórkowych związanych z działaniem środków chemicznych i trucizn (współpraca z Oregon State University) zakończone zostały zgłoszeniem patentowym w USA. Bieżące prace dotyczą zagadnień biometrycznych

go rozpoznawania tożsamości na podstawie podpisu odręcznego, obrazu tęczy, problemów testowania autentyczności wzorców biometrycznych oraz zagadnień zawartości informacyjnej danych biometrycznych.

Andrzej Pacut zorganizował (w 2010 roku) i przewodniczył nowemu Komitetowi Technicznemu KT309 Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, zajmującego się zagadnieniami biometrii, jest również ekspertem ISO w tym zakresie. Jest on ponadto, od 2003 roku, członkiem Komitetu Technicznego KT182 PKN ds. Bezpieczeństwa Systemów Teleinformatycznych. Andrzej Pacut wprowadził i rozbudował problematykę biometrii na Politechnice Warszawskiej, m.in. organizując w 2001 roku laboratorium Biometrii, obecnie znacznie rozbudowane i pełniące rolę zarówno badawczą, jak i dydaktyczną. Jest promotorem 6 obronionych prac doktorskich (w tym 5 w zakresie biometrii) i opiekunem kolejnych dwu, znacznie zaawansowanych prac doktorskich w tym zakresie.

Andrzej Pacut jest autorem lub współautorem ponad 160 publikacji naukowych, w tym dwu monografii, pięciu rozdziałów w monografiach i artykułów w renomowanych czasopismach. Jest autorem wydanej w 1985 roku książki *Prawdopodobieństwo — teoria. Modelowanie probabilistyczne w technice* o charakterze monograficznym w zakresie modelowania probabilistycznego, omawiającej zarówno siłę, jak i słabości narzędzi probabilistycznych. Za osiągnięcia badawcze był dwukrotnie nagrodzony nagrodami Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, i wielokrotnie Nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej.

Jest wieloletnim członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE), a w 2002 roku został mianowany *senior member* IEEE. W latach 2002–2009 pełnił wybieralne funkcje wiceprzewodniczącego, a następnie przewodniczącego Polskiej Sekcji IEEE; bierze również udział w działalności Komitetu Regionu 8. IEEE (obecnie: konkursy studenckie). Uczestniczył czynnie w kilkudziesięciu konferencjach naukowych, jest recenzentem kilkunastu wydawnictw zagranicznych i krajowych. W 2008 roku zorganizował pierwszą konferencję „Bio-inspired Signal and Image Processing” BISIP’2008, a obecnie organizuje BISIP’2011.

paczyński

JERZY PACZYŃSKI

Jerzy Paczyński urodził się w Warszawie 15 kwietnia 1942 roku. Uczył się w szkole Wojciecha Górskiego, później w XVIII Liceum Ogólnokształcącym im. Jana Zamoyskiego (matura w 1958 roku). Studiował na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej na specjalności Automatyka i Telemekhanika. Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1964 roku. Studiował również na Studium Zaocznym Matematyki Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie dyplom magistra matematyki uzyskał w 1973 roku. W 1974 roku uzyskał tytuł doktora nauk technicznych w dziedzinie Automatyki.

Pracę zawodową rozpoczął jeszcze przed uzyskaniem dyplomu. W latach 1963–2011 pracował na Politechnice Warszawskiej, kolejno w Katedrze Automatyki i Telemekhaniki — Instytucie Automatyki — Instytucie

Automatyki i Informatyki Stosowanej, najpierw ze względu na ówczesne uwarunkowania kadrowo-etatowe na różnych stanowiskach technicznych, później od 1975 roku na etacie adiunkta i docenta.

Uczestniczył w pracach dotyczących opracowywania modeli matematycznych różnych przemysłowych procesów fizykochemicznych oraz koncepcji sterowania takimi obiektami. Przedmiotem badań było również sterowanie ruchem w wielkich sieciach telekomunikacyjnych. W późniejszym okresie uczestniczył w pracach związanych z opracowywaniem koncepcji oraz implementacji systemów wspomaganie decyzji.

W latach 1996–2005 sprawował funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Automatyki i Informatyki Stosowanej ds. dydaktycznych.

Został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1989) i medalem Komisji Edukacji Narodowej (2003).

p a d é e

LECH PADÉE

Lech Padée urodził się 14 lipca 1946 roku w Kowalówce, powiat Szczecinek. Szkołę podstawową ukończył w Ursusie (1960), a Technikum Radiowe im. Marcina Kasprzaka w Warszawie (1965). Dyplom magistra inżyniera elektronika (z wynikiem bardzo dobrym) uzyskał w 1970 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W tym też roku został zatrudniony w Zakładzie Elektroniki Jądrowej i Medycznej jako stażysta, a później asystent.

W październiku 1980 roku uzyskał dyplom doktora nauk technicznych i stanowisko adiunkta za wyróżnioną rozprawę doktorską *Metoda pomiaru grubości z jednoczesnym oznaczaniem koncentracji składników powłok Sn-PB wykorzystująca zjawisko fluorescencji rentgenowskiej*. Praca ta pod tytułem *Simultaneous Fluorescent X-ray Method for Measuring Thickness and Element Concen-*

trations of Alloy Coatings ukazała się w „Nuclear Instruments and Methods” w 1983 roku i spotkała się z dużym zainteresowaniem.

Działalność dydaktyczna Lecha Padée obejmowała wszystkie formy procesu dydaktycznego: wykłady ćwiczenia, zajęcia laboratoryjne i projektowe. Prowadził zajęcia z przedmiotów „Elektroniczna aparatura medyczna” oraz „Medyczna aparatura ultrasonograficzna”. Aktywnie pracował też przy modernizacji laboratoriów Zakładu Elektroniki Jądrowej i Medycznej oraz przy opracowaniu nowych ćwiczeń. Kierował wieloma pracami magisterskimi i inżynierskimi. W latach 70. prowadził również wykład z „Elektroniki przemysłowej” na Studium Kształcenia Nauczycieli.

W latach 70. i 80. brał udział w licznych pracach naukowo-badawczych o charakterze konstrukcyjnym, w tym w pracach umow-

nych na rzecz przemysłu i obronności. Do najważniejszych osiągnięć z tego okresu zaliczyć można: integrator liniowy do radiometru polowego opracowanego w Instytucie Radioelektroniki i produkowanego w Zakładzie Opracowań i Wdrożeń Aparatury Radioelektronicznej (ZDAR); integrator ten jest przedmiotem patentu P160717; kieszonkowy ostrzegacz przed promieniowaniem jonizującym; zasilacz impulsowy o wysokiej sprawności; udział w opracowaniu oprogramowania dla systemu sterowania spektrometrem neutronów spolaryzowanych CAMAC; uproszczony moduł CSM dla magistrali PCB systemu Multibus II.

Za działalność naukową i dydaktyczną Lech Padée został kilkakrotnie nagrodzony zespołową Nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i wielokrotnie nagrodą Rektora Politechniki Warszawskiej oraz nagrodami resortu zlecniodawcy za prace specjalne.

Lech Padée w 1992 roku podjął pracę w firmie zaopatrującej placówki medyczne w importowany elektroniczny sprzęt medyczny. Wiązało się to z koniecznością ograniczenia zatrudnienia na Politechnice do 1/3 etatu.

W latach 1992–2007 Lech Padée prowadził w dalszym ciągu wykłady z „Elektronicznej aparatury medycznej” i „Aparatury ultrasonograficznej”.

W nowej firmie Lech Padée pracował na stanowisku kierownika serwisu aparatury medycznej. Do jego zadań należało m.in. kierowanie montażami i przeprowadzanie pomiarów akredytacyjnych instalowanej aparatury rentgenowskiej i ultrasonograficznej w szpitalach i klinikach, również w placówkach akademickich. Zajmował się także szkoleniem personelu medycznego i udzielaniem wszechstronnych konsultacji technicznych.

W latach 90. Lech Padée odbył staże kwalifikacyjne w firmach Bennett (Nowy Jork), Hologic (Boston) i Elscint (Hajfa).

Największą pozazawodową pasją Lecha Padée jest żeglarstwo, w której to dziedzinie osiągnął stopień Jachtowego Sternika Morskiego.

Przebyty w 2007 roku niedokrwienny udar mózgu wyłączył Lecha Padée z życia naukowego, zawodowego i sportowego.

P

pająk

ANDRZEJ PAJĄK

Andrzej Pająk urodził się 8 maja 1945 roku w Stryżawie (województwo małopolskie). W 1958 roku rozpoczął naukę w 5-letnim Liceum Pedagogicznym w Żywcu, w którym zdał maturę w 1963 roku. W tym samym roku został przyjęty na studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Dyplom (z wyróżnieniem) magistra inżyniera elektronika w specjalności Automatyka i maszyny matematyczne otrzymał w marcu 1969 roku, już na Wydziale Elektroniki. Bezpośrednio po ukończeniu studiów podjął pracę w ówczesnej Katedrze Budowy Maszyn Matematycznych jako asystent stażysta i później, na stanowisku asystenta i starszego asystenta (Katedra z czasem została przekształcona w Instytut Budowy Maszyn Matematycznych, a następnie Instytut Informatyki). W 1979

roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych przyznany przez Radę Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej za rozprawę *Niektóre problemy koordynacji współbieżności w systemach rozproszonych*. Po 1979 roku był zatrudniony w Instytucie Informatyki na stanowisku adiunkta, starszego wykładowcy (w latach od 1989–2001 roku) i ponownie jako adiunkt do chwili obecnej.

Zainteresowania naukowe i dydaktyczne Andrzeja Pajaka dotyczą szeroko rozumianych zagadnień języków i metod programowania, algorytmów, struktur danych, języków formalnych, modelowania i analizy systemów współbieżnych i rozproszonych. Ma znaczny dorobek we wprowadzaniu tych zagadnień do praktyki dydaktycznej. Prowadził lub prowadził takie wykłady, jak: „Analiza algorytmów”, „Techniki kompilacji”, „Programowanie obiektowe”, „Algorytmy i struktury danych”, „Struktura języków programowania”, „Oprogramowanie systemowe”, a także liczne kursy programowania w językach Algol, Fortran, Pascal, C, C++ i Java.

W 1971 roku odbył dwumiesięczny staż zawodowy w ośrodku obliczeniowym Politechniki Helsińskiej (Helsinki Univ. of Technology). Przygotowując rozprawę doktorską odbył w 1977 roku staż naukowy w INRIA (Institut National de Recherche en Informatique et en Automatique) w Rocquencourt, Francja. W zespole CORNAFION kierowanym przez Profesora Claude’a Kaisera zajmował się problemami weryfikacji poprawności protokołów komunikacyjnych w systemach rozproszonych. Wyniki dotyczące tej tematyki, rozszerzone o zagadnienia badania efektywności protokołów zostały przedstawione w rozprawie doktorskiej.

W latach 1983–1985 w ramach urlopu bezpłatnego w Politechnice Warszawskiej pracował jako wykładowca w USTO (Université des Sciences et Technologies d’Oran, Algieria), prowadząc wykłady z metod numerycznych i podstaw optymalizacji dyskretnej. Po powrocie do Instytutu angażował się w rozmaite działania z obszaru dydaktyki i spraw

P

organizacyjnych. W latach 1988–1999 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu ds. nauczania. W 1990 roku, we współpracy z Instytutem Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej i sponsorującym partnerem francuskim — Institut Télésystèmes (filia France Télécom), zorganizował Studium Podyplomowe Teleinformatyki CITCOM, a w latach 1990–1993 był kierownikiem tego Studium. W latach 1993–1995 był członkiem Rady Programowej Kursów Zastosowań Matematyki Polskiej Akademii Nauk. Uczestniczył w pracach licznych komisji Rady Wydziału i komisji powoływanych przez Dziekana. Był także przedstawicielem Wydziału w Rektorskiej Komisji ds. Informatyzacji Uczelni (1999–2002).

Uczestniczył w kilku dużych projektach badawczych Instytutu, m.in.: w projekcie systemu KRTM/GEO 20 był współautorem oprogramowania aplikacyjnego pod nazwą SFINX; w projekcie SLOT był autorem biblioteki graficznej niskiego poziomu i współautorem oprogramowania sterującego wizualizacją terenu dla symulatora lotu; w projekcie „Cyf-

rowa archiwizacja zdjęć” dla PAP opracował (wraz z M. Rudowskim) interakcyjne oprogramowanie obsługujące proces archiwizacji i wyszukiwania. Wyniki tych prac były dokumentowane w publikacjach, na konferencjach krajowych lub w raportach technicznych. Był współautorem 4 publikacji książkowych: *System SFINX* (Wydawnictwo SIGMA, 1981; z G. Prochowskim i J. Sobolewskim), *Makrogeneratory, asemblery i konsolidatory* (PWN, 1983; z A. Wigurą), *Grafika komputerowa: metody i narzędzia* (praca zbiorowa pod red. J. Zabrodzkiego, WNT, 1994) oraz *Język C++: mechanizmy, wzorce, biblioteki* (Wyd. BTC, 2010; z R. Nowakiem).

W 2003 roku otrzymał Medal Komisji Edukacji Narodowej. Wcześniej był trzykrotnie wyróżniany nagrodami Ministra i kilka razy nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej.

Jest żonaty, ma dwie córki. Zna język francuski, angielski i rosyjski. Pozazawodowo interesuje się turystyką górską, muzyką klasyczną i gwarą góralską.

pałka

PIOTR PAŁKA

Piotr Pałka urodził się w Rzeszowie 29 czerwca 1980 roku. W 2000 roku ukończył Zespół Szkół Elektronicznych w Rzeszowie, uzyskując zawód technika elektronika w specjalności systemy komputerowe. W ostatnim roku nauki pobierał stypendium ufundowane przez Prezesa Rady Ministrów dla najlepszych uczniów szkół średnich. W 2000 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik In-

formacyjnych Politechniki Warszawskiej, które ukończył z wyróżnieniem 5 lat później, uzyskując tytuł magistra inżyniera specjalności Systemy informatyczne wspomagania decyzji.

W 2005 roku rozpoczął studia doktoranckie na Politechnice Warszawskiej w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej w Zespole Badań Operacyjnych i Systemów Zarządzania pod kierownictwem profesora Eugeniusza Toczyłowskiego. W 2009 roku uzyskał tytuł doktora nauk technicznych za rozprawę *Analiza zgodności motywacji mechanizmów wieloagentowej platformy wymiany towarowej*.

Pracę w Politechnice Warszawskiej rozpoczął w 2009 roku, jako asystent w tym samym Instytucie. Niedługo potem został adiunktem. Zajmuje się optymalizacją, zwłaszcza w problemach rynkowych, teorią mechanizmów oraz zastosowaniem systemów wieloagentowych. Uczestniczył w licznych projektach zarówno zamawianych, jak i własnych. Do najważniejszych należy *Opracowanie perspektywicznych rozwiązań rynku bilansującego energii elektrycznej* wykonywany dla PSE Operator S.A.

Jest autorem lub współautorem ponad 30 publikacji, z których najważniejsze dotyczą problemów zgodności motywacji na rynkach infrastrukturalnych w sytuacji koncentracji (polski rynek energii elektrycznej), modelowania problemów decyzyjnych za pomocą systemów wieloagentowych oraz modelowania rynków o architekturze zarówno scentralizowanej, jak i rozproszonej.

Jest żonaty i ma syna.

p a n k a n i n

**GRZEGORZ
PANKANIN**

Grzegorz Pankanin urodził się 20 marca 1951 roku w Bydgoszczy. Studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej ukończył w 1975 roku. W 1984 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Metoda doboru parametrów przetwornika pierwszego stopnia w elektronicznym przepływomierzu wirowym*. W 2009 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego na podstawie monografii *Przepływomierz wirowy — analiza zjawiska generacji wirów. Współczesne metody badań i wizualizacji ścieżki wirowej von Karmana*.

W latach 1996–2005 był zastępcą dyrektora Instytutu Systemów Elektronicznych ds. naukowych). Od 1984 roku pełni funkcję kierownika Zespołu Naukowego. Od 1999 roku jest wybieralnym członkiem Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych. W latach 1999–2005 był członkiem Komisji Rady Wydziału ds. Badań Naukowych.

Jest członkiem wielu organizacji naukowych. Posiada status *senior member* w Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE), sprawując jednocześnie w Zarządzie Polskiej Sekcji funkcję Membership Development Officer (od 2010 roku). W latach 1986–1990 był przewodniczącym Sekcji Pomiarów Przepływu Polskiego Komitetu Pomiarów, Automatyki i Robotyki. W Polskim Stowarzyszeniu Pomiarów Automatyki i Robotyki POLSPAR w latach 2005–2008 pełnił funkcję Wiceprzewodniczącego Komitetu Pomiarów, a w 2008 roku został wybrany do Zarządu Stowarzyszenia. Od 1995 roku jest sekretarzem Kom-

sji Czujników Pomiarowych (obecnie Sekcji Mikrosystemów i Czujników Pomiarowych) Komitetu Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk. Jest członkiem-założycielem Polskiego Towarzystwa Techniki Sensorowej.

Jest recenzentem czasopism naukowych: „Measurement Science & Technology IOP”, „IEEE Trans. Instr. & Meas.”, „Sensors & Actuators A: Physical”, „IEEE Sensors, Measurement”, „Metrology & Measurement Systems”.

W latach 1995–1998 był członkiem Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Politechnice Warszawskiej, a w latach (1995–1996) był przewodniczącym Koła przy Instytucie Podstaw Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

W 2003 roku został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi. Trzykrotnie otrzymał nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej za wybitne osiągnięcia naukowe (1993 —

P

zespołową II stopnia, 2004 — zespołową I stopnia, 2010 — indywidualną I stopnia).

Dorobek naukowy Grzegorza Pankanina obejmuje ponad 75 pozycji, 2 patenty oraz około 50 raportów. W 2005 roku opublikował w renomowanym czasopiśmie „Measurement Science & Technology” wydawanym przez Institute of Physics (UK) artykuł przeglądowy *Vortex Flow Meters — Various Methods of Phenomena Investigations*, obejmujący swoją tematyką szeroki zakres zagadnień z dziedziny przepływomierza wirowego. Artykuł spotkał się z dużym zainteresowaniem (był ściągany przeszło 500 razy w ciągu pierwszego roku po opublikowaniu — co oznacza znalezienie się w grupie 3% artykułów o największym zainteresowaniu) i jest często cytowany przez licznych autorów.

Głównym wątkiem prowadzonych prac badawczych są pomiary przepływu. Pierwsze prace obejmowały konstruowanie przepływomierzy turbinkowych do pomiaru małych strumieni objętości z przeznaczeniem do pomiaru zużycia paliwa w pojazdach samochodowych. Później na bazie tych doświadczeń rozszerzono zakres ich zastosowań m.in. do pomiaru przepływu cieczy żrących w instalacjach chemicznych, a także pomiaru bardzo małych przepływów w stanowiskach probierczych.

Grzegorz Pankanin rozpoczął pionierskie w Polsce badania nad metodą wirową pomiaru przepływu. Wprowadził polską terminologię do tej dziedziny. Dotyczy to między innymi nazwy *przepływomierz wirowy*. Obecnie jest ona powszechnie stosowana w literaturze fachowej i w materiałach promocyjnych. Prowadzone przez niego badania zjawiska ścieżki wirowej von Karmana obejmowały prawie wszystkie jego aspekty, ważne z punktu widzenia jego wykorzystania w przepływomierzu wirowym. Eksperymenty naukowe prowadzone z wykorzystaniem różnych metod badawczych pozwoliły na pełniejsze zrozumienie zjawiska, a także odkrycie dotychczas nieznanymi jego właściwości.

Grzegorz Pankanin może wykazać się znaczącym dorobkiem konstrukcyjnym. W kierowanym przez niego zespole opracowano

m.in.: model użytkowego elektronicznego przepływomierza małych przepływów dla potrzeb motoryzacji, przepływomierz małych przepływów o obniżonym zakresie pomiarowym dla cieczy aktywnych chemicznie, przepływomierz cieczy aktywnych chemicznie o podwyższonej temperaturze krzepnięcia, przepływomierz turbinowy do pomiaru zużycia paliw płynnych w silnikach wysokoprężnych, przepływomierz do pomiaru dawki paliwa w stanowisku probierczym, typoszereg przepływomierzy dla silników wysokoprężnych jednostek pływających żeglugi śródlądowej, przepływomierz turbinowy do pomiaru przepływu w stanowisku do wytwarzania pary wodnej, prototyp agrolotniczego kalkulatora z czujnikiem LV, serię prototypową licznika ciepła CV-2, typoszereg przepływomierzy wirowych, przepływomierz wirowy do pomiaru przepływu cieczy ścierniej dla stanowisk do polerowania powierzchni kineskopów, przepływomierz wirowy do pomiaru przepływu koncentratu jabłkowego, mlekomierz. Ciepłomierz CV-2 uzyskał świadectwo zatwierdzenia typu wydane przez PKNMij (obecnie GUM).

Prace w dziedzinie pomiarów natężenia pola elektrycznego zaowocowały opracowaniem zestawu czujników typu „field-mill” przeznaczonych do stałego monitoringu natężenia pola elektrycznego w atmosferze — w kontekście przewidywania trzęsień Ziemi, a także realizacją anten aktywnych dla badań zmian pola natężenia elektrycznego towarzyszących doziemnym wyładowaniom atmosferycznym.

Grzegorz Pankanin kierował 5 projektami badawczymi Komitetu Badań Naukowych, 1 pracą zleconą przez podmiot zagraniczny, 11 projektami zleconymi przez przemysł oraz 25 projektami badawczymi wewnętrznymi.

W ramach działalności dydaktycznej prowadził wykłady: „Elektroniczne czujniki przepływu cieczy i gazów”, „Wstęp do teorii obwodów i sygnałów elektrycznych”, „Miernictwo wielkości nieelektrycznych” (studia wieczorowe). Był promotorem 14 prac dyplomowych inżynierskich i 25 prac dyplomowych magisterskich.

p a r k a

JANUSZ PARKA

Janusz Parka urodził się 10 stycznia 1952 roku w Elku. W 1971 roku rozpoczął studia na kierunku Fizyka Techniczna w Wojskowej Akademii Technicznej. Ostatnie dwa lata studiował w trybie indywidualnym, zapoczątkowując swoje zainteresowania ciekłymi kryształami. Studia ukończył w 1977 roku z wynikiem bardzo dobrym, broniąc z wyróżnieniem pracę magisterską i uzyskując tytuł magistra inżyniera fizyki technicznej.

Po ukończeniu studiów w tym samym roku rozpoczął pracę w Wojskowej Akademii Technicznej i jednocześnie rozpoczął pod kierunkiem pułkownika profesora Józefa Żmiji realizację pracy doktorskiej *Badania możliwości wykorzystania efektów barwnych w ciekłych kryształach do matrycowego zobrazowania informacji*. Pracę obronił w 1983 roku, uzyskując stopień doktora nauk technicznych. Tytuł doktora habilitowanego uzyskał w roku 2001 za monografię *Właściwości elektrooptycznych i zastosowania nematycznych ciekłych kryształów domieszkowanych barwnikami dichroicznymi*. W latach 1977–1989 prowadził badania efektów barwnych w ciekłych kryształach. Badał właściwości elektrooptyczne ciekłokrystalicznych mieszanin złożonych z azoksyzwiązków, estrów i izotiocyjanianów oraz dichroiczne barwniki azowe, azometimowe i antrachinonowe. Zajmował się efektami dwójłomnymi, efektami typu superskręconego nematyka oraz zjawiskiem przejścia fazowego cholestryk–nematyk w ciekłych kryształach. W latach 1982–1994 uczestniczył w realizacji tematyki związanej z zastosowaniem ciekłych kryształów do zobrazowania informacji. Pracował nad

wprowadzeniem nowych rozwiązań technologicznych do produkcji wyświetlaczy ciekłokrystalicznych, szczególnie efektu gościa-gospodarza. Opracował (jako autor i współautor) modele użytkowe i prototypy barwnych cyfrowych wyświetlaczy ciekłokrystalicznych, wyświetlacza do zastosowania w desce rozdzielczej samochodu i wyświetlacza do szybowca PW-5 (1999–2000) opracowanego w Politechnice Warszawskiej.

W 1994 roku rozpoczął badania nad wykorzystaniem właściwości fotorefrakcyjnych nematycznych ciekłych kryształów do zobrazowań holograficznych. Zrealizował jako jeden z kilku pierwszych w Polsce i na świecie dynamiczne zapisy holograficzne z wykorzystaniem domieszkowanych barwnikami ciekłych kryształów. Zagadnienia te są obecnie bardzo intensywnie badane na świecie ze względu na możliwości ich zastosowania do optycznego przetwarzania informacji oraz w telekomunikacji. Prace własne dotyczące tych zagadnień są wielokrotnie cytowane

P

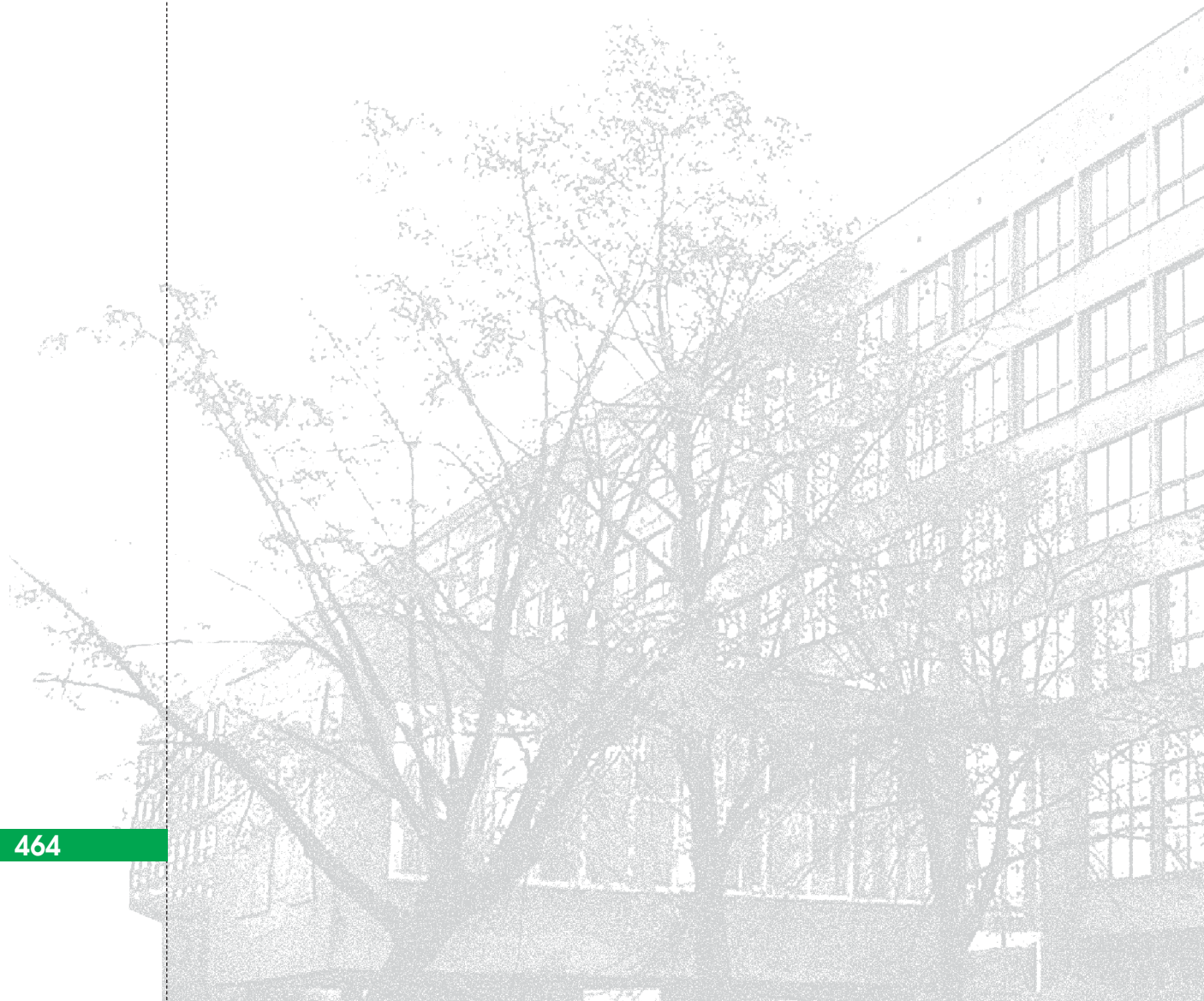
w literaturze światowej. Obecnie kontynuuje badania zagadnień fotorefrakcji w nematycznych i smektycznych ciekłych kryształach do dynamicznych i stałych zapisów holograficznych. Jest współautorem monografii *Displeje ciekłokrystaliczne, fizyka, technologia, zastosowanie*, wydanej przez Państwowe Wydawnictwo Naukowe. Uczestniczył w realizacji wielu grantów krajowych i międzynarodowych.

Prowadzi zajęcia dydaktyczne z fizyki ogólnej, technicznych zastosowań fizyki, optoelektronicznych technik obrazowania informacji oraz zaawansowanych metod optycznego przetwarzania informacji. Był kierownikiem ponad 20 prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich oraz promotorem dwóch prac doktorskich.

Współpracuje z ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą m.in.: Politechnika Wrocławska (współpraca wieloletnia) oraz od kil-

ku lat z Instytutem Fizyki Ukraińskiej Akademii Nauk w Kijowie, Instytutem Elektroniki Białoruskiej Akademii Nauk Mińsku, a ostatnio z Instytutem Fizyki Uniwersytetu Stanowego w Cleveland (USA). Uczestniczył sześciokrotnie w wykładach na zaproszenie w uniwersytetach we Włoszech, Ukrainie, Korei, Rosji, Chinach i USA. Był wielokrotnie uczestnikiem komitetów naukowych krajowych i międzynarodowych konferencji dotyczących tematyki ciekłych kryształów oraz przetwarzania informacji. Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Wzrostu Kryształów i Polskiej Sekcji SPIE.

Za osiągnięcia naukowe był ośmiokrotnie nagradzany (nagrodą Prezesa Rady Ministrów, sześciokrotnie nagrodami rektorskimi oraz krajowym i międzynarodowym wyróżnieniem za nowatorskie rozwiązania techniczne.

pastuszak

GRZEGORZ PASTUSZAK

Grzegorz Pastuszak urodził się 30 kwietnia 1977 roku w Lubartowie (województwo lubelskie), gdzie ukończył szkołę podstawową (1992) oraz Liceum Ogólnokształcące (profil matematyczno-fizyczny, 1996). Dyplom magistra inżyniera uzyskał na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej w 2001 roku (z wyróżnieniem). Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 2006 roku za rozprawę *Optimization of Hardware Architectures of Binary Coders in Compression of Visual Data*, której promotorem był profesor Władysław Skarbek. Od 2006 roku pracuje w Instytucie Radioelektroniki jako adiunkt.

Zainteresowania badawcze Grzegorz Pastuszaka koncentrują się na zagadnieniach związanych z kompresją obrazów i sekwencji wideo oraz ich sprzętowych implementacji w strukturach FPGA. Jest autorem lub współautorem ponad 40 referatów i artykułów prezentowanych na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych oraz w czasopiśmie. Brał czynny udział w pro-

jektach prowadzonych w Zakładzie Telewizji od 2003 roku.

W ramach pracy dydaktycznej Grzegorz Pastuszek prowadził wykłady „Architektura sprzętu w multimediami i radiokomunikacji” oraz laboratoria z przedmiotu „Algorytmy i standardy multimedialne”. Był opiekunem kilkunastu prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

Poza zawodowe zainteresowania obejmują politykę, ekonomię, historię i filozofię. Gra na gitarze.

paszkiewicz

ANDRZEJ PASZKIEWICZ

Andrzej Paszkiewicz urodził się w Białymstoku 2 stycznia 1957 roku. W 1976 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Adama Mickiewicza w Białymstoku (w klasie matematycznej). W 1981 roku uzyskał tytuł magistra inżyniera w Wojskowej Akademii Technicznej na Wydziale Cybernetyki. W 1987 roku obronił doktorat na Wydziale Elektroniki WAT. Równocześnie odbył studia podyplomowe w zakresie systemów telekomunikacyjnych na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

Po ukończeniu studiów podjął pracę w Wojskowym Instytucie Łączności w Zakładzie Teletransmisji, gdzie zajmował się zagadnieniami kodowania i synchronizacji. W latach 1986–1993 był kierownikiem pracowni w Zakładzie Kryptologii w Wojskowym Instytucie Łączności, a w latach 1993–1996 kierownikiem Zakładu Kryptologii. W 1996 roku podjął pracę na stanowisku adiunkta w Zakładzie Podstaw Telekomunikacji Instytut Telekomunikacji na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W latach 1998–

–2003 był wykładowcą na Wydziale Cybernetyki w Wojskowej Akademii Technicznej. Na przełomie lat 1999–2000 odbył roczny staż naukowy na stanowisku adiunkta w Instytucie Matematycznym Polskiej Akademii Nauk w Zakładzie Teorii Liczb. Zajmuje się zastosowaniami matematyki w telekomunikacji i informatyce. Jest autorem ponad 40 prac naukowych z tej dziedziny. Interesuje się ponadto teorią informacji i kodowania.

Prowadził wykłady z przedmiotów: „Matematyka dyskretna”, „Podstawy teoretyczne kryptografii”, „Elementy ochrony informacji”, „Obliczeniowa teoria liczb”. Ostatni przedmiot został opracowany i wprowadzony w sposób autorski. Aktualnie w druku jest ukończona rozprawa habilitacyjna *Badania własności liczb pierwszych i wielomianów nieprzywiedlnych pod kątem zastosowania w telekomunikacji*.

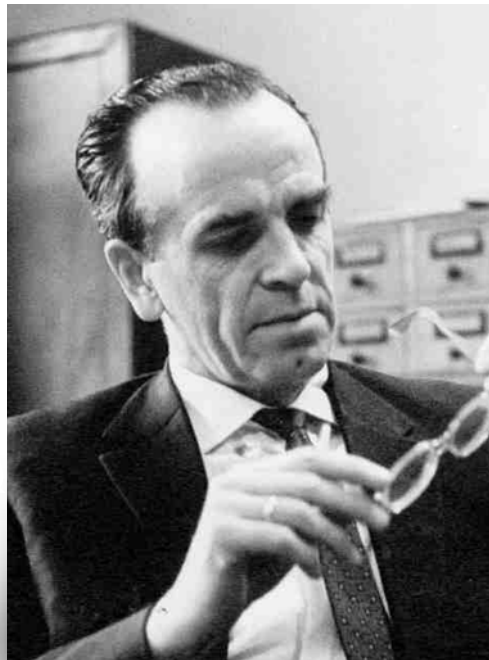
W latach 2001–2018 uczestniczył we wspólnych pracach badawczych z Wojskowym Instytutem Łączności oraz Telekomunikacją Polską S.A. (przed zmianą statusu własnościowego Spółki).

Zainteresowania pozanaukowe: turystyka, historia religii, dobra książka, literatura rosyjska i niemiecka.

paszkowski

BOHDAN PASZKOWSKI (1916–2000)

Bohdan Paszkowski urodził się 28 marca 1916 roku w Lublinie, gdzie ukończył prywatne gimnazjum o profilu humanistyczno-filologicznym, tzw. Szkołę Lubelską im. Stefana Batorego (1933). W tym samym roku rozpoczął studia równocześnie na Wydziale Matematyki i Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego (2 lata) i Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Jako student Politechniki Warszawskiej został kreślącym, w Instytucie Metalurgii i Metaloznawstwa u profesora Jana Czochralskiego (1936), a następnie w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych (1937). Podczas wojny pracował w Lubelskich Zakładach Elektryfikacji jako technik elektryk (1940–1944); dla ruchu oporu montował urządzenia nadawczo-odbiorcze. Po wyzwoleniu Lublina został zastępcą szefa departamentu Radiokomunikacji w resorcie Poczty, Telegrafu i Komunikacji. Po powrocie do Warszawy pracował w Katedrze Radiotechniki Politechniki Warszawskiej, której kierownikiem był profesor Janusz Groszkowski. Tu uzyskał stopień inżynierski (1946), a następnie przeszedł w Politechnice Warszawskiej wszystkie stanowiska nauczyciela akademickiego do profesora nadzwyczajnego (1961) i profesora zwyczajnego (1969). W 1965 roku został członkiem korespondentem, a w 1976 roku członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk. W 1986 roku Wojskowa Akademia Techniczna przyznała Bohdanowi Paszkowskiemu, godność *doctora honoris causa*.

W latach 1963–1970 był kierownikiem Katedry Przyrządów Elektronowych Politechniki Warszawskiej. Równoległe kierował Zakładem Elektroniki Z-3 w Państwowym Instytucie Telekomunikacji (1945–1953), a następnie pracował w Zakładzie Elektroniki Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk (1953–1958). W latach 1966–1973 był dyrektorem nowo utworzonego Instytutu Technologii Elektronowej, a także zastępcą dyrektora ds. naukowych Naukowo-Produkcyjnego Centrum Półprzewodników (od 1970 roku). W 1977 roku powrócił do Instytutu Technologii Elektronowej Politechniki Warszawskiej, a w latach 1978–1986 był dyrektorem Instytutu Fizyki na Wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej.

Bohdan Paszkowski prowadził wiele oryginalnych i fascynujących wykładów od „Lamp elektronowych” do „Podstaw technologii elektronowej”, które zapelniały audytoria słuchaczami. Był promotorem w 25 zakoń-

P

czonych przewodach doktorskich. Opracował ponad sto recenzji prac doktorskich, habilitacyjnych i wniosków na profesora. Uważany jest za twórcę polskiej *szkoły technologii elektronowej*.

Prace badawcze Bohdana Paszkowskiego kończyły się zawsze konkretną konstrukcją, metodą technologiczną, przyrządem oraz projektami dalszych usprawnień. Do najważniejszych osiągnięć należą: wykorzystanie lampy trójelektrodowej do pomiaru wysokich napięć w.c.z. (1950), opracowanie metody pomiaru napięcia wstecznego lamp elektronowych (1951) oraz współautorstwo wielu przyrządów: magnetronu wnekowego pracującego na fali 10 cm o mocy w impulsie 100 KW (1953), noktowizora snajperskiego (1958) i lampy o fali bieżącej. W latach 1962–1963 opracował technologię złącz próżniuszczelnych german–szkło, german–kowar i szafir–metal, a następnie brał udział w opracowaniu i uruchomieniu lasera helowo-neonowego (1963), lasera ciała stałego na szkłe neodymowym zaprojektowanym i wytopionym w kraju (1964) oraz lasera molekularnego o pracy ciągłej (1968). Jest współautorem katody cermetowej z tlenku toru wykonanej metodą spiekania w próżni w temperaturze 2700°C, detektora podczerwieni PbTe (1963), prototypu infraskopu (1963) oraz modelu półprzewodnikowego wzmacniacza obrazu (1964). Późniejsze zainteresowania naukowe związane były z technologią włókien światłowodowych i optoelektroniką zintegrowaną. Kierując programem badawczo-rozwojowym CPBR 8.12 „Optoelektronika” zapoczątkował w skali kraju systematyczne badania w tej dziedzinie.

Opublikował ponad dziewięćdziesiąt artykułów naukowych i dwa patenty, dziesięć książek, podręczników i monografii. Do najważniejszych należą: *Lampy elektronowe* (współautor, 1953), *Optyka elektronowa* (1959, 1965), *Electronic Universal Vade-Mecum* (współautor, Pergamon Press i Mc Millan, 1964), *Electron Optics* (1968) oraz *Włókna światłowodowe* (1978).

Z inicjatywy Bohdana Paszkowskiego powstały czasopisma „Electron Technology” w 1968 roku (pierwszy redaktor) oraz „Przegląd Elektroniki” (1969), wydawany od 1970 roku pod nazwą „Elektronika” (członek Kolegium Redakcyjnego Rady Programowej).

Zainicjował i zorganizował I i II Krajowe Narady Elektroniki (1958 i 1962), które miały decydujący i pozytywny wpływ na rozwój polskiej elektroniki. Był współorganizatorem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Pol-

skiej Akademii Nauk, członkiem Prezydium, przewodniczącym (1981–1987), a od 1987 roku honorowym przewodniczącym tego Komitetu. Był również członkiem wielu komitetów i towarzystw: Komitetu Fizyki i Komitetu Nauki o Materiałach Polskiej Akademii Nauk, Towarzystwa Naukowego Warszawskiego (od 1963 roku), Polskiego Towarzystwa Fizycznego (od 1963 roku) i Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej (członkiem honorowym od 1982 roku), Institute of Electrical and Electronics Engineers (*senior member* od 1963 roku), Komitetu Narodowego URSI (od 1965), SPIE (od 1987 roku), Rady Głównej Polskiego Towarzystwa Kultury Technicznej (przewodniczącym od 1985 roku), Stowarzyszenia Elektryków Polskich (od 1938 roku, wiceprezesem w latach 1978–1987, prezesem w latach 1987–1990), Polskiego Komitetu Próżni i Technologii Próżniowych (przewodniczącym w latach 1981–1987), Naczelnej Organizacji Technicznej (NOT, członkiem Prezydium przez 5 kadencji) oraz współzałożycielem Prezydium Polskiego Komitetu Optoelektroniki (1987).

Był także członkiem lub przewodniczącym wielu rad naukowych: Instytutu Technologii Materiałów Elektronicznych CEMAT (przewodniczący), Instytutu Technologii Elektronowej CEMI, Instytutu Fizyki Plazmy i Laserowej Mikrosyntezy (zastępca przewodniczącego), Instytutu Fizyki Polskiej Akademii Nauk, Instytutu Fizyki Politechniki Warszawskiej, Instytutu Tele i Radiotechnicznego (przewodniczący), Przemysłowego Instytutu Elektroniki (przewodniczący) i Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Elektronicznego Sprzętu Powszechnego Użytku (przewodniczący).

Był laureatem trzech nagród I stopnia Ministra Szkolnictwa Wyższego i Nauki (w latach 1963–1970), nagród Ministra Obrony Narodowej (1975) oraz zespołowej Nagrody Państwowej II stopnia (1968). Odznaczony Krzyżem Oficerskim (1969) i Komandorskim (1976) Orderu Odrodzenia Polski oraz Orderem Sztandaru Pracy II (1970) i I (1985) klasy. Otrzymał również kilkanaście odznak i medali resortowych i stowarzyszeniowych m.in.: Medal Komisji Edukacji Narodowej (1984), Medal im. Bolesława Rumińskiego nadany przez Naczelną Organizację Techniczną, Złotą Odznakę „Zasłużonego dla Politechniki Warszawskiej” (1978).

Zmarł 13 sierpnia 2000 roku.

p a w l a k

ZDZISŁAW I. PAWLAK
(1926–2006)

Zdzisław I. Pawlak urodził się 10 listopada 1926 roku w Łodzi, gdzie ukończył szkołę powszechną w 1939 roku. W czasie okupacji pracował w firmie Siemens. W 1946 roku zdał maturę jako ekstern i w 1947 roku wstąpił na Wydział Elektryczny Politechniki Łódzkiej, zaś w 1949 roku przeniósł się na Wydział Łączności Politechniki Warszawskiej. Dyplom magistra inżyniera łączności uzyskał w 1951 roku. Po ukończeniu studiów pracował do 1957 roku w Instytucie Matematyki Polskiej Akademii Nauk na stanowisku asystenta. W okresie tym brał udział w konstruowaniu pierwszego polskiego komputera elektronicznego. W latach 1957–1959 pracował na Politechnice Warszawskiej, gdzie pod jego kierunkiem została zbudowana jedna z pierwszych maszyn liczących w Polsce. Następnie w latach 1959–1963 ponownie pracował w Instytucie Matematyki Polskiej Akademii Nauk na stanowisku adiunkta. W latach 1963–1969 pracował na drugim pełnym etacie w Instytucie Matematyki Uniwersytetu Warszawskiego na stanowisku docenta. Doktorat (wówczas stopień kandydata nauk technicznych) uzyskał w Instytucie Podstaw Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk, w 1958 roku, na podstawie pracy *Zastosowanie teorii grafów do syntezy dekodów*, a stopień naukowy doktora habilitowanego (matematyka) w Instytucie Matematycznym Polskiej Akademii Nauk w 1963 roku, na podstawie rozprawy *Organizacja maszyn bezadresowych*. Tytuł profesora nadzwyczajnego matematyki otrzymał w Insty-

tucie Matematyki Polskiej Akademii Nauk w 1971 roku, a stopień profesora zwyczajnego matematyki w Instytucie Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk w 1978 roku, gdzie był w latach 1971–1979 zastępcą dyrektora ds. naukowych. W 1983 roku został wybrany członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk, a w 1991 roku — członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk. Od 1985 roku pracował w Instytucie Informatyki Teoretycznej i Stosowanej PAN w Gliwicach. Jednocześnie w latach 1989–1996 pracował w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej (drugi pełny etat) na stanowisku dyrektora.

W 1951 roku zaproponował nową metodę generowania liczb przypadkowych, którą opublikował w 1953 roku w prestiżowym amerykańskim czasopiśmie naukowym. Jest to prawdopodobnie pierwsza praca naukowa z zakresu informatyki polskiego autora opublikowana za granicą. Następnie zaproponował nową metodę przedstawiania liczb w systemie pozycyjnym z ujemną podstawą

P

(tzw. system „-2”). Praca ta wzbudziła pewne zainteresowanie na świecie i na jej temat ukazało się sporo prac autorów krajowych i zagranicznych. Jednocześnie według jego projektu i pod jego kierunkiem została na Politechnice Warszawskiej zbudowana eksperymentalna maszyna licząca działająca w oparciu o tę zasadę. Jej nowością, poza systemem „-2”, było po raz pierwszy zastosowanie mikrorozkazów. Komputer ten po pewnych zmianach był produkowany seryjnie przez ELWRO.

Następnie zajmował się informatyką teoretyczną, m.in. zaproponował nową klasę języków beznawiasowych, stanowiących uogólnienie beznawiasowej notacji Łukasiewicza. Wyniki te były włączone do fundamentalnego dzieła Donalda Knutha *The Art of Computer Programming*. Prace te spowodowały, że został zaproszony do University of Illinois (USA) przez profesora Tauba do udziału w budowie projektowanego tam w owym czasie, pod jego kierunkiem, pierwszego na świecie równoległego superkomputera ILLIAC IV, jednak z powodu zatrzymania mu paszportu wyjazd nie doszedł do skutku. W następnych latach zajmował się różnymi aspektami informatyki teoretycznej, między innymi, lingwistyką matematyczną, teorią automatów, automatycznym dowodzeniem twierdzeń i innymi. Za ciekawsze wyniki z tego zakresu można uznać podanie nowego modelu formalnego maszyny liczącej, różnego od maszyny Turinga i automatów Rabina-Scotta, który wzbudził spore zainteresowanie na świecie i został w literaturze nazwany „maszyną Pawłaka”. Zdzisław Pawlak stworzył nowy formalny model systemów wyszukiwania informacji, który był rozwijany przez wielu badaczy na świecie. Interesujące wydaje się również podanie przez niego formalnego modelu kodów genetycznych Cricka i Watsona. Zdaniem profesora Salomona Marcusa (Bukareszt) był to pierwszy na świecie model matematyczny DNA. Stworzył nowe podejście matematyczne do teorii konfliktów, mającej duże znaczenie w psychologii, ekonomii, polityce i innych. Model ten wzbudził spore zainteresowanie i jest rozwijany między innymi na kilku uniwersytetach japońskich. Przez kilkanaście lat zajmował się zaproponowaną przez niego w 1982 roku teorią zbiorów przybliżonych, która zdobyła sobie pewną popularność na świecie. Na jej temat ukazało się przeszło 2000 publikacji, w tym kilkanaście książek (wydanych przez Springer Verlag oraz Kluwer Academic Publishers) oraz odbyło się wiele międzynarodowych seminariów i konferencji, głównie w USA, Kanadzie i Japonii.

Zdzisław Pawlak był zapraszany ponad 100 razy na renomowane międzynarodowe konferencje, seminaria i uczelnie (wielokrotnie jako honorowy przewodniczący bądź jako tzw. *keynote speaker*) do wygłoszenia referatów — w USA, Kanadzie, Japonii, Tajwanie, Australii, Korei Południowej, Izraelu i większości krajów europejskich. Wielokrotnie zapraszany jako *visiting professor* na uczelnie w USA, Kanadzie i Europie, między innymi na wydział filozofii Uniwersytetu Stanforda (1965).

Prowadził wykłady z zakresu logiki matematycznej, matematycznych podstaw informatyki, organizacji maszyn liczących, lingwistyki matematycznej i inne.

Otrzymał wiele odznaczeń i nagród, m.in. Nagrodę Państwową zespołową II stopnia (1973), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1984), Nagrodę im. Hugo Steinhausa za osiągnięcia w zakresie zastosowań matematyki (1989), Nagrodę Ministra Edukacji Narodowej (1997) roku oraz Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1999).

Był członkiem różnych organizacji naukowych, w tym około 20 rad naukowych (w kilku jako przewodniczący), członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej w latach 1975–1988 (sekcja matematyczna i techniczna), członkiem Komitetu Informatyki Polskiej Akademii Nauk, przewodniczącym Komisji Współpracy Akademii Nauk Krajów Socjalistycznych w zakresie Techniki Obliczeniowej (1971–1979), członkiem Komitetu Badań Naukowych (1994–2000), członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych (2000–2006), członkiem Polskiego Towarzystwa Matematycznego, a także członkiem oraz wiceprzewodniczącym (1990–1996) Polskiego Towarzystwa Semiotycznego.

Był także członkiem redakcji kilkunastu zagranicznych i krajowych czasopism naukowych, m.in. zastępcą redaktora naczelnego „Biuletynu Polskiej Akademii Nauk”. Z jego inicjatywy zostało założone znane czasopismo „Fundamenta Informaticae”.

Opublikował przeszło 200 prac oraz kilka książek, głównie w renomowanych wydawnictwach o zasięgu międzynarodowym.

Był promotorem 30 doktorów z zakresu informatyki i matematyki.

Interesował się filozofią, malarstwem i fotografią. W latach pięćdziesiątych otrzymał trzecią nagrodę w międzynarodowym konkursie fotograficznym „Timesa”.

Zdzisław Pawlak zmarł 7 kwietnia 2006 roku.

pawłowski

CEZARY PAWŁOWSKI (1895–1981)

Cezary Pawłowski urodził się w 1895 roku w Łomży. Wyższe studia ukończył na Wydziale Matematyczno-Fizycznym Uniwersytetu w Odessie. Stopień doktora filozofii w zakresie fizyki (1926) i stopień doktora habilitowanego (1933) uzyskał w Uniwersytecie Warszawskim, a tytuł profesora (1946) w Uniwersytecie Poznańskim.

Do 1919 roku pracował jako asystent na Wydziale Matematyczno-Fizycznym Uniwersytetu w Odessie. Po powrocie do kraju rozpoczął pracę w Zakładzie Doświadczalnym Uniwersytetu Warszawskiego. W 1927 roku, jako stypendysta rządu francuskiego, wyjechał do Paryża, gdzie przez kilka lat, pod kierunkiem Marii Skłodowskiej-Curie, prowadził badania w Laboratorium Curie Instytutu Radowego. Prace badawcze wykonywane przez niego w tym Instytucie dotyczyły zjawisk w cienkich warstwach poddanych działaniu promieniowania alfa, badań protonów emitowanych ze związków wodoru naświetlanych promieniowaniem alfa oraz badań reakcji jądrowych zachodzących w lekkich pierwiastkach pod wpływem promieniowania alfa polonu. Część z tych prac została w 1930 roku wyróżniona przez Conseil de L'Université de Sorbonne. Po powrocie z Paryża i uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego Cezary Pawłowski został adiunktem w Zakładzie Doświadczalnym Uniwersytetu Warszawskiego, kierowanym przez profesora Stefana Pieńkowskiego. Na Uniwersytecie Warszawskim prowadził wykłady z promieniotwórczości.

W 1934 roku, z rekomendacji Marii Skłodowskiej-Curie, został kierownikiem Pracowni Fizycznej Instytutu Radowego powstającego w Warszawie. Kierowana przez niego Pracownia w krótkim czasie stała się znaczącym na świecie ośrodkiem naukowym. W uznaniu zasług i w dowód przyjaźni dla Cezarego Pawłowskiego małżonkowie Piotr i Irena Joliot-Curie z przyznanej nagrody Nobla ufundowali dla Instytutu Radowego duży elektromagnes (obecnie w muzeum Marii Skłodowskiej-Curie), a siostra Marii Skłodowskiej, Bronisława Dłuska, zakupiła 100 mg radu. W pracowni kierowanej przez Cezarego Pawłowskiego powstała Wzorcownia Rentgenowska i Laboratorium Ciał Promieniotwórczych, zbudowano aparaturę do ekstrakcji radonu, a preparaty radowe zostały wprowadzone do terapii nowotworów. Prace naukowe prowadzone wówczas przez Cezarego Pawłowskiego dotyczyły badań promienio-

P

wania beta izotopów promieniotwórczych wytwarzanych w reakcjach jądrowych z neutronami oraz jonizacji kolumnowej wywołanej przez ciężkie cząstki naładowane. We wrześniu 1939 roku Cezary Pawłowski zabezpieczył przed okupantem cenną aparaturę Instytutu Radowego. W czasie okupacji wykonywał pomiary promieniowania rentgenowskiego w szpitalach i ośrodkach zdrowia oraz prowadził konspiracyjne nauczanie młodzieży akademickiej.

Po wyzwoleniu został mianowany profesorem Uniwersytetu Poznańskiego. W 1946 roku powrócił do Warszawy i objął stanowisko profesora w Politechnice Warszawskiej. Dzięki jego staraniom na Wydziale Elektrycznym tej uczelni powstał Oddział Fizyki Stosowanej z Sekcją Elektrotechniki Medycznej, która w latach późniejszych przeniesiona została na Wydział Łączności (obecny Wydział Elektroniki i Technik Informacyjnych). Sekcja Elektrotechniki Medycznej była jedną z pierwszych na świecie jednostek kształcących w zakresie technik stosowanych w medycynie. Na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej Cezary Pawłowski był kierownikiem Katedry Radiologii i Sekcji Elektrotechniki Medycznej, a w latach 1951–1956, jednocześnie, kierownikiem Pracowni Fizyki Instytutu Radowego (dziś Centrum Onkologii) w Warszawie. W okresie tym opracował technologię produkcji liczników Gei-

gera-Müllera, wprowadził do ochrony radiologicznej test — filmy rentgenowskie, badał własności absorpcyjne i wyznaczył równoważnik pochłaniania promieniowania rentgenowskiego barytu, prowadził badania fantomowe rozkładów dawek przy wielopolowym napromieniowaniu oraz zbudował pierwszy w Polsce aparat do telecurieterapii — bombę radową.

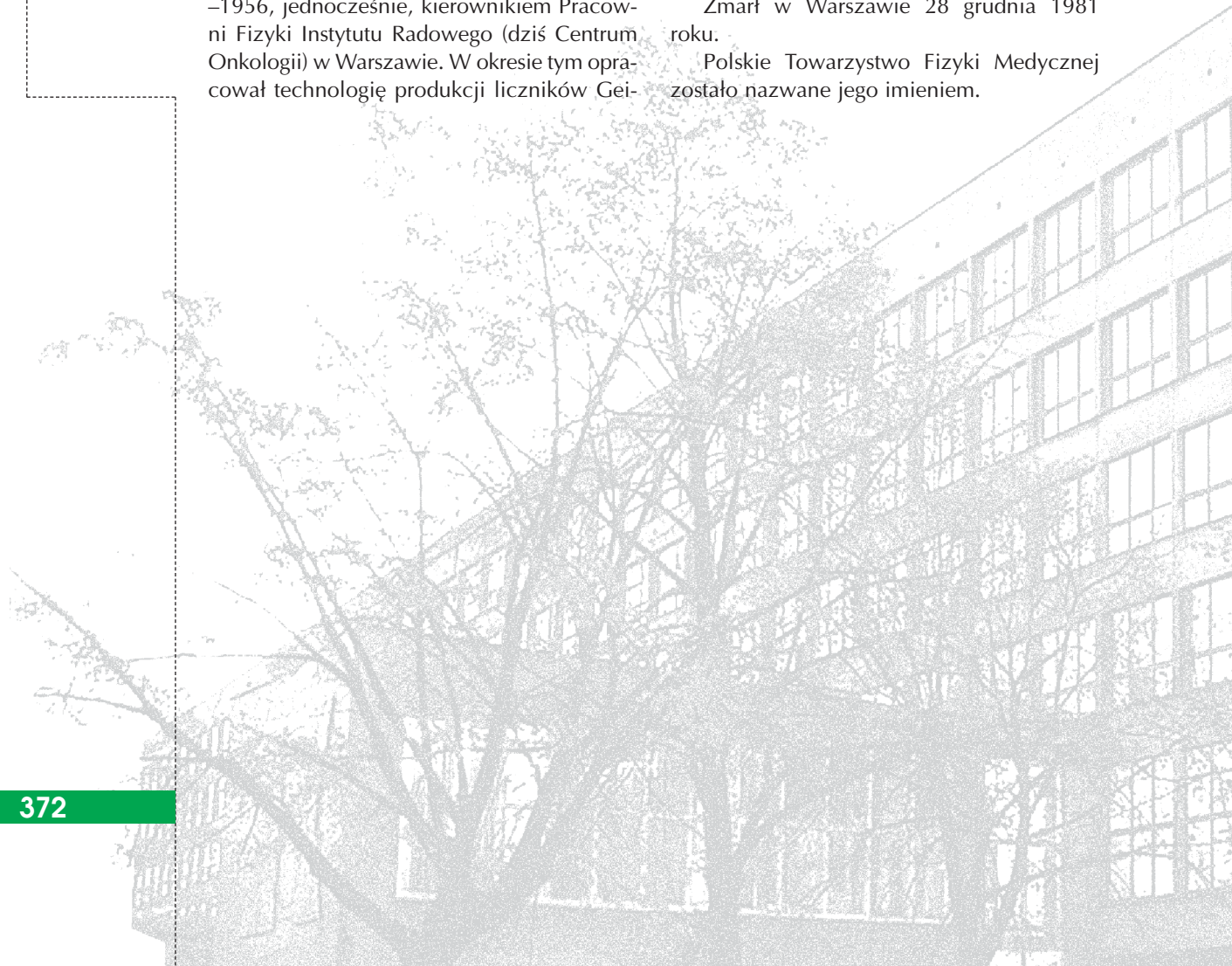
Na Politechnice prowadził wykłady z: „Radiologii ogólnej”, „Radiologii przemysłowej”, „Miernictwa radiologicznego”, „Miernictwa ciał promieniotwórczych” i „Ochrony radiologicznej”. Na Wydziale Łączności wypromował 6 doktorów, m.in. przyszłych profesorów: Zdzisława Pawłowskiego, Adama Piątkowskiego i Grzegorza Pawlickiego.

W latach 1954–1956 był dziekanem Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej. Sekcją Elektrotechniki Medycznej (później Elektrotechniki Medycznej i Jądrowej) kierował do chwili odejścia na emeryturę w 1965 roku.

Był członkiem założycielem i członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Fizyki Medycznej. Tytuł członka honorowego przyznało mu również Polskie Towarzystwo Badań Radiacyjnych.

Zmarł w Warszawie 28 grudnia 1981 roku.

Polskie Towarzystwo Fizyki Medycznej zostało nazwane jego imieniem.

pawłowski

JERZY KAJETAN PAWŁOWSKI

Jerzy Kajetan Pawłowski urodził się 4 kwietnia 1932 roku w Warszawie, gdzie ukończył Publiczną Polską Szkołę Powszechną nr 80 (1944). Wykształcenie średnie zdobywał w Państwowym Gimnazjum Elektrycznym w Jeleniej Górze (1945–1949) oraz w Państwowym Liceum Radiotechnicznym Polskiego Radia w Warszawie (1949–1952). W latach 1952–1958 studiował na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera łączności. Doktorem nauk technicznych został w 1965 roku, a w 1972 roku awansował na stanowisko docenta.

Całą karierę zawodową związał z Politechniką Warszawską. Rozpoczął ją na stanowisku laboranta w Katedrze Radiotechniki Wydziału Łączności jeszcze przed podjęciem studiów. Jego bezpośrednim przełożonym był wówczas profesor Janusz Groszkowski, który przyczynił się do ukształtowania profilu osobowego i zawodowego przyszłego naukowca i dydaktyka.

Jerzy K. Pawłowski rozpoczął działalność dydaktyczną już w czasie studiów. Jako student IV roku prowadził ćwiczenia audytoryjne z „Teorii obwodów” i „Podstaw radiotechniki”. Po uzyskaniu dyplomu magisterskiego prowadził również ćwiczenia audytoryjne z „Układów elektronicznych” (od 1960 roku) oraz ćwiczenia laboratoryjne z „Podstaw radiotechniki” i „Układów elektronicznych”. W latach 1967–1994 wykładał przedmioty podstawowe dla studentów Wydziału Elektroniki — „Układy elektroniczne I” i „Układy elektroniczne II”. Równolegle, w latach 1986–1988, wykładał „Układy elektroniczne” dla studentów nowego Wydziału Fizyki

Technicznej i Matematyki Stosowanej oraz (w latach 1990–1992) prowadził przedmioty obieralne „Wybrane nieliniowe układy elektroniczne” i „Generatory drgań sinusoidalnych”.

Z działalnością dydaktyczną Jerzego K. Pawłowskiego bezpośrednio wiąże się jego działalność publicystyczna. Jest jednym z tłumaczy bardzo popularnego w latach sześćdziesiątych podręcznika Samuela Seely’ego *Układy elektroniczne* (1961). Jest również współautorem *Poradnika inżyniera radioelektronika* (1969). Napisał także 2 książki zawierające nie tylko informacje teoretyczne przekazywane studentom na wykładach „Układów elektronicznych”, lecz będące ich znaczącym rozszerzeniem w kierunku układów stosowanych w praktyce elektronicznej. Zostały one wydane przez Wydawnictwa Komunikacji i Łączności jako dwie części serii *Podstawowe układy elektroniczne* o tytułach *Wzmacniacze i generatory* (1975, 1980 —

P

II wydanie zmienione) oraz *Nieliniowe układy analogowe* (1979). Dużo pracy włożył w kolejną publikację *Układy elektroniczne, część I — Układy wzmacniające i generacyjne*, będące kompendium wiedzy teoretycznej i praktycznej o wzmacniaczach i generatorach, która nie została jednak wydana. Jej maszynopis, za zgodą autora, był dostępny dla studentów i współpracowników. Działalność dydaktyczna Jerzego K. Pawłowskiego była wysoko oceniana przez kolegów i władze Politechniki Warszawskiej, a także przez studentów. Otrzymał za nią w 1971 roku indywidualną Nagrodę III stopnia Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, 2 indywidualne Nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (II stopnia — w 1976 roku i III stopnia — w 1980 roku) oraz 5 Nagród Rektora Politechniki Warszawskiej. Został również uhonorowany w 1978 roku nagrodą „Złotej Kredy” przyznawaną przez studentów.

Wysoki poziom dydaktyki Jerzego K. Pawłowskiego wiąże się nie tylko z umiejętnością przekazywania posiadanej wiedzy, ale także z bardzo dużym doświadczeniem w konstruowaniu sprzętu elektronicznego. W czasie izolacji Polski od światowych osiągnięć technicznych projektował, sam wykonywał lub kierował wykonaniem wielu unikatowych przyrządów pomiarowych (np. selektywne wzmacniacze rezonansowe, wzmacniacze szerokopasmowe, korelatory, słynna kabina ekranująca o nazwie „Ambicjonal”). Przyrządy te były niezbędne do prowadzenia prac badawczych, a także, z powodu braku sprzętu fabrycznego, używano ich w laboratoriach studenckich.

Prace naukowo-badawcze Jerzego K. Pawłowskiego dotyczyły początkowo techniki wykrywania i wzmacniania słabych syg-

nałów, technik korelacyjnych, a następnie teorii i praktyki układów generacyjnych. Kierował Zespołem Teorii Generacji. Był promotorem 3 prac doktorskich poświęconych zagadnieniom generacyjnym (1976, 1980 i 1986). Za działalność naukową i badawczą otrzymał 6 indywidualnych i zespołową Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej.

Jerzy K. Pawłowski wiele czasu poświęcał działalności organizacyjnej, zwłaszcza na Wydziale Elektroniki i w macierzystym Instytucie Podstaw Elektroniki. W latach 1970–1973 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektroniki ds. wychowawczych. W latach 1970–1971 pełnił obowiązki zastępcy dyrektora Instytutu Podstaw Elektroniki, a w latach 1973–1975 i 1980–1985 był zastępcą dyrektora tego Instytutu. Ponadto był członkiem wielu Komisji Rady Wydziału Elektroniki. Działał również poza miejscem pracy — był zastępcą przewodniczącego Komisji ds. Programów i Podręczników Szkół Grupy Elektronicznej w Instytucie Kształcenia Zawodowego (1976–1978) oraz członkiem Rady Programowej Wydawnictw Komunikacji i Łączności (1975–1979). Nie stronił również od działalności politycznej. Pracował w organizacjach młodzieżowych (Związek Studentów Polskich, Związek Młodzieży Polskiej) i był członkiem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej (od 1972 roku do jej rozwiązania w 1989 roku). Jego prace na rzecz środowiska akademickiego i kraju uhonorowano Złotym Krzyżem Zasługi (1974), Honorową Odznaką Socjalistycznego Związku Studentów Polskich (1976), Złotą Odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1985).

pawłowski

ZDZISŁAW PAWŁOWSKI

Zdzisław Pawłowski urodził się 30 czerwca 1935 roku we Lwowie. Szkołę podstawową (1948), gimnazjum i liceum ogólnokształcące im. Józefa Ignacego Kraszewskiego (1952) ukończył w Białej Podlaskiej. Dyplom magistra inżyniera łączności, w zakresie elektroniki medycznej i radiacyjnej, uzyskał w 1960 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, gdzie jeszcze w czasie studiów, w 1957 roku, został zatrudniony jako nauczyciel akademicki w Katedrze Radiologii. Po reformie wydziału i likwidacji katedr, od 1970 roku pracował w powstałym na wydziale Instytucie Radioelektroniki. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej w 1964 roku za rozprawę *Analiza zdolności rozdzielczej impulsowych komór jonizacyjnych z siatką w zastosowaniu do spektrometrii promieniowania alfa*, a stopień doktora habilitowanego w 1987 roku, na tym samym Wydziale, za pracę *Modele zjawisk w spektrometrycznych gazowych detektorach promieniowania jądrowego*. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1990 roku, tytuł profesora zwyczajnego w 1996 roku.

W 1967 roku odbył staż naukowy w instytucie Centro Informazioni Studi di Esperienze w Mediolanie. W latach 1975–1995 uczestniczył w pracach naukowych w Zjednoczonym Instytucie Badań Jądrowych w Dubnej. W latach 1985–1995 był członkiem międzynarodowego zespołu w The Svedberg Laboratory and Department of Radiation Sciences w Uniwersytecie w Uppsali (Szwecja) przy-

gotowującego eksperyment do badań rzadkich rozpadów mezonów Π^0 . Podczas stażu naukowego w Centro Informazioni Studi di Esperienze w Mediolanie uczestniczył w badaniach wpływu zderzeń jądrowych na energetyczne zdolności rozdzielcze detektorów półprzewodnikowych. W Zjednoczonym Instytucie Badań Jądrowych w Dubnej brał udział w opracowaniu systemu do akwizycji danych i sterowania spektrometrem strimerowym. W Uniwersytecie w Uppsali projektował system komór dryfowych do aparatury do badań rzadkich rozpadów zainstalowanej na akceleratorze „CELSIUS”.

Zainteresowania badawcze Zdzisława Pawłowskiego w latach 1960–1990 koncentrowały się na problematyce detekcji i spektrometrii promieniowań jądrowych, a od 1990 roku — na bioinżynierii. W Politechnice Warszawskiej kierował pracami związanymi z: projektowaniem i konstrukcją komór impulsowych do spektrometrii promieniowania alfa i badań reakcji jądrowych z neutronami,

P

badaniami fluktuacji jonizacji i lawinowego powielania ładunku w ośrodkach gazowych stosowanych do wypełniania detektorów pro-mieniowań jądrowych, opracowaniem metod i systemów do pomiarów małych aktywności izotopów promieniotwórczych, udoskonalaniem konstrukcji i technologii gazowych i półprzewodnikowych detektorów promieniowania, opracowaniem detektorów do badań efektu Mössbauera oraz budową systemów pomiarowych do spektrometrii elektronów Augera. W kierowanym przez niego zespole opracowany również został spektrometr wzbudzonej fluorescencji rentgenowskiej do badań składu tkanek biologicznych i aparatura do badań gęstości tkanek kostnych w diagnozowaniu osteoporozy. Prowadzone były również prace z optymalizacji luminescencyjnych sensorów obrazów radiograficznych.

Jest on autorem bądź współautorem ponad 100 prac publikowanych m.in. w: „Nuclear Instruments and Methods in Physics Research”, „Nuclear Physics”, „Physics Letters”, „Physics Scripta”, „IEEE Transactions on Nuclear Science” i „Biocybernetics and Biomedical Engineering”, a także autorem lub współautorem 4 monografii, z detekcji promieniowań jądrowych, wydanych przez Ośrodek Informacji o Energii Jądrowej w Warszawie: *Szumy układów elektronicznych stosowanych w spektrometrii* (1967), *Komory impulsowe* (1968), *Eliminacja biegu własnego detektorów i pomiary małych aktywności* (1970), *Liczniki proporcjonalne — konstrukcja, technologia i zastosowanie* (1978). Był promotorem 13 zakończonych prac doktorskich, uzyskał 14 patentów. Szereg opracowanych przez niego i pod jego kierunkiem urządzeń było seryjnie produkowanych (m.in. 2 systemy do pomiaru małych aktywności izotopów promieniotwórczych, detektory do badań efektu Mössbauera) i eksportowanych za granicę. Za osiągnięcia w pracy naukowej uzyskał trzykrotnie Nagrody Państwowej Rady ds. Pokojowego Wykorzystania Energii Atomowej, pięciokrotnie Nagrody Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Nagrody Ministra Edukacji Narodowej.

Na Politechnice Warszawskiej prowadził wiele wykładów, m.in. z: „Detekcji i spektrometrii promieniowań jądrowych”, „Radiologii”, „Elektronicznej aparatury jądrowej”, „Detekcji sygnałów jądrowych i medycznych”, „Analizy danych pomiarowych w medycynie”. Wygłosił dwa wykłady inauguracyjne rok akademicki — na Wydziale Elektro-

nik (rok akademicki 1987/1988) i na Uczelni (rok akademicki 1991/1992). Przez 16 lat (1987–2003) był kierownikiem Zakładu Elektroniki Jądrowej i Medycznej Instytutu Radioelektroniki. W zakładzie wypromował 11 doktorów, z których 3 ukończyło prace habilitacyjne. Dzięki jego działalności rozwinęła się na wydziale nowa specjalność Inżynieria Biomedyczna. Od początku jej powstania był kierownikiem specjalności i głównym twórcą programów kształcenia. Przez studentów wyróżniony został „Złotą Kredą” (rok akademicki 1979/1980) — nagrodą przyznaną najlepszym dydaktykom Wydziału.

Kierował dwoma międzynarodowymi programami Tempus. Był członkiem Senackiej Komisji ds. Badań Naukowych (1990–1993), Rektorskiej Komisji ds. Rozwoju Sieci Bibliotecznych (1973–1976), Międzywydziałowego Studium Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej (1987–1990) oraz przewodniczącym Komisji Rady Wydziału ds. Badań Naukowych (1990), przewodniczącym Dziekańskiej Komisji ds. Finansowych (1990–2002). W latach 1972–1983 był zastępcą ds. naukowych dyrektora Instytutu Radioelektroniki, a w 1974 roku pełnił obowiązki dyrektora Instytutu Radioelektroniki. Był członkiem komisji ekspertów Pełnomocnika Rządu ds. Wykorzystania Energii Atomowej, oraz Ministra Edukacji Narodowej i Ministra Zdrowia. Był członkiem Rady Naukowej Instytutu Problemów Jądrowych (1998–2002), Komitetu Fizyki Medycznej i Radiobiologii Polskiej Akademii Nauk (1998–2004), jest członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego (od 1996 roku) oraz Towarzystwa Fizyki Medycznej.

Odnaczone zostały odznaczeniami państwowymi: Złotym Krzyżem Zasługi (1979), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1987), Medalem Edukacji Narodowej (1990) oraz Złotą Odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” (2005).

Jest żonaty, ma jednego syna. W 2007 roku przeszedł na emeryturę.

p e r l i c k i

**KRZYSZTOF
TADEUSZ PERLICKI**

Krzysztof Perlicki urodził się 19 lutego 1969 roku w Szubinie w rodzinie Tadeusza i Krystyny Majewskiej. Krzysztof Perlicki ukończył Szkołę Podstawową nr 16 im. Marii Dąbrowskiej we Włocławku (1976–1984) i Liceum Ogólnokształcące im. Ziemi Kujawskiej we Włocławku (1984–1988). Studiował na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w latach 1988–1994 i po ukończeniu studiów uzyskał tytuł magistra inżyniera. W 1994 roku rozpoczął studia doktoranckie w Zakładzie Systemów Mikrofalowych i Optoelektronicznych w Instytucie Telekomunikacji na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W grudniu 1996 roku został przyjęty na etat asystenta. W dniu 1999 roku obronił z wyróżnieniem rozprawę doktorską *Transmisja wykorzystująca zjawisko światłowodowej konwersji modulacji częstotliwości na modulację amplitudy o dwupoziomym optycznym sygnale wyjściowym* i otrzymał tytuł doktora nauk technicznych ze specjalnością naukową: Telekomunikacja. Rozprawę doktorską napisał pod opieką profesora Jerzego Siuzdaka. W tym samym roku został przyjęty na etat adiunkta. W 2010 roku obronił rozprawę habilitacyjną *Transmisja światłowodowa wykorzystująca polaryzację światła* i otrzymał tytuł doktora habilitowanego nauk technicznych.

Krzysztof Perlicki jest autorem lub współautorem 70 artykułów naukowych, 2 podręczników akademickich oraz 1 monografii naukowej.

Krzysztof Perlicki specjalizuje się w badaniach sieci optokomunikacyjnych o dużych przepustowościach, a jego zainteresowania zawodowe dotyczą: systemów zwielokrotniania falowego i polaryzacyjnego, zjawisk polaryzacyjnych występujących w światłowodach oraz przewodowych i bezprzewodowych optycznych sieci dostępowych.

Do jego najważniejszych osiągnięć zawodowych należy zaliczyć: opracowanie systemu transmisja wykorzystująca zjawisko światłowodowej konwersji modulacji częstotliwości na modulację amplitudy o dwupoziomym optycznym sygnale wyjściowym, opracowanie nowych metod służących do wyznaczenia ilościowego rozkładu dyspersji polaryzacyjnej w traktach światłowodowych, opracowanie metody służącej do określania rozkładu stanów polaryzacji na sferze Poincaré'go, opracowanie statystycznego symulatora zjawisk polaryzacyjnych, opracowanie metody odbioru sygnałów optycznych w sys-

P

temie z kluczowaniem polaryzacji opartej na parametrach krzywej przestrzennej oraz badania dotyczące jakości transmisji mowy w języku polskim w sieciach pakietowych.

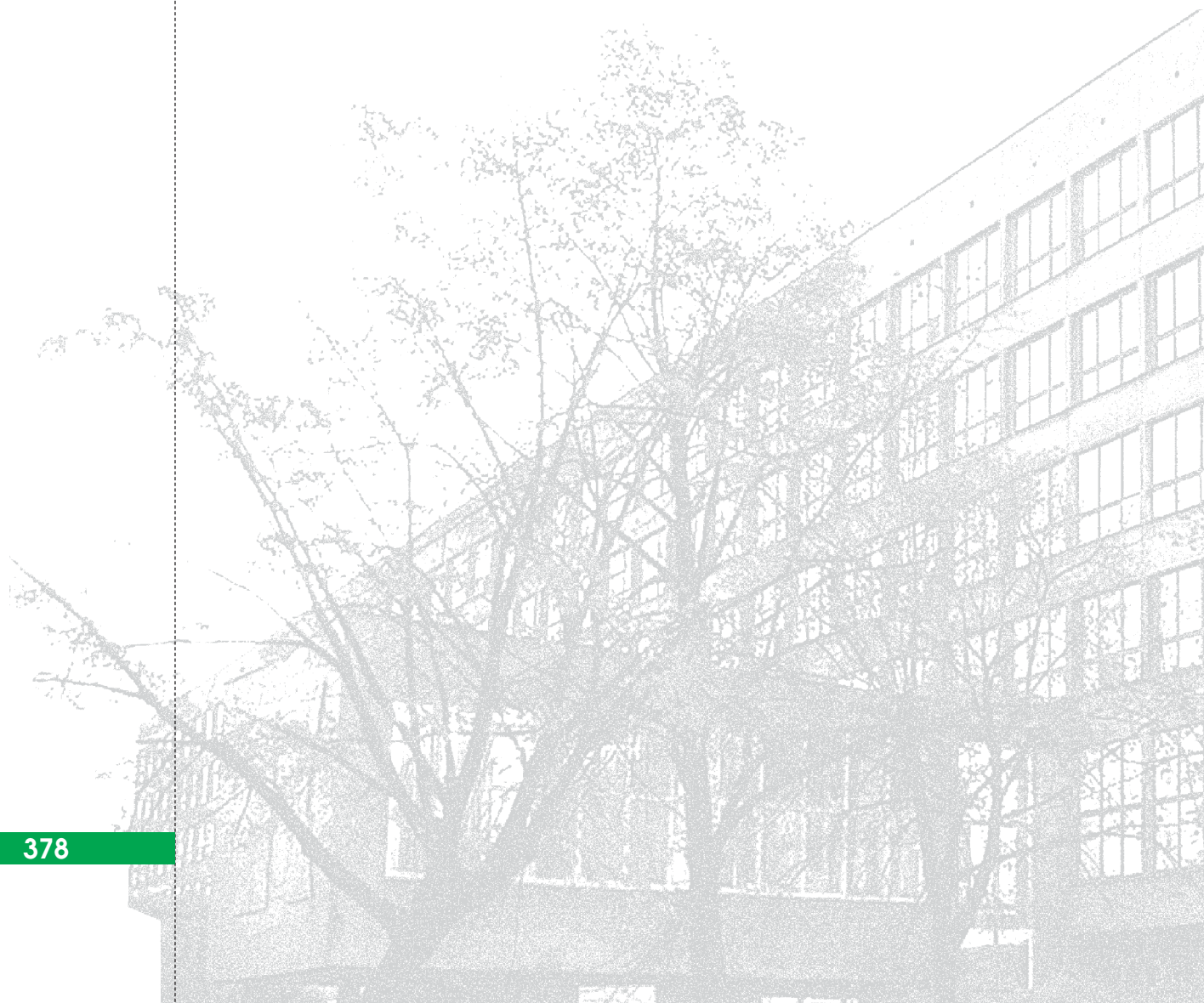
Krzysztof Perlicki jest członkiem organizacji naukowych — Optical Society of America (od 2005 roku), World Scientific and Engineering Academy and Society (od 2008 roku) — i zawodowych: Federation of Telecommunications Engineers of the European Community (od 2008 roku), Stowarzyszenie Inżynierów Telekomunikacji (od 2007 roku).

Krzysztof Perlicki otrzymał: wyróżnienie za referat *Światłowodowy czujnik mętności* na II Konferencji Naukowej „Czujniki optoelektroniczne i elektroniczne” (1994), III nagrodę w konkursie im. profesora Mieczysława Pożaryskiego za artykuł *Światłowodowe telekomunikacyjne sieci podmorskie* (1996),

indywidualną Nagrodę II stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe w 1999 roku, indywidualną Nagrodę I stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia dydaktyczne w 2007 roku. Jego książka *Pomiary w optycznych systemach telekomunikacyjnych* została wyróżniona w konkursie na Najlepszą Książkę Akademicką ATENA'2003.

Krzysztof Perlicki prowadził na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych autorskie wykłady „Pomiary w optycznych systemach telekomunikacyjnych” (w latach 2004–2005) oraz „Systemy WDM — architektura, projektowanie i utrzymanie” (w latach 2009–2010, 2010–2011).

Do jego zainteresowań pozazawodowych należą: historia, archeologia i muzyka.

p f i t z n e r

ANDRZEJ PFITZNER

Andrzej Pfitzner urodził się 16 listopada 1951 roku w Katowicach. Dyplom magistra inżyniera elektronika (z wyróżnieniem) uzyskał w 1974 roku w specjalności Elektronika ciała stałego na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W latach 1974–1977 był słuchaczem studium doktoranckiego w Instytucie Technologii Elektronowej CEMI. Stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie elektroniki uzyskał w 1978 roku za rozprawę z zakresu analizy numerycznej przyrządów półprzewodnikowych (promotorem był profesor Jerzy Pułtorak). Od 1977 roku jest zatrudniony w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki (wówczas Instytutu Technologii Elektronowej) na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej jako nauczyciel akademicki (adiunkt 1979, starszy wykładowca 1990, profesor nadzwyczajny 2002). Na tym Wydziale uzyskał w 1999 roku stopień naukowy doktora habilitowanego za rozprawę *Modelowanie elementów półprzewodnikowych dla statystycznej symulacji układów scalonych VLSI*. Był stypendystą International Centre for Theoretical Physics w Trieście (1986) oraz odbył staże w ramach programu TEMPUS w Institute National des Sciences Appliquées w Tuluzie (1992 i 1993) i dwumiesięczny staż naukowy w Carnegie Mellon University w Pittsburghu (1995).

Działalność naukowa Andrzeja Pfitznera obejmuje projektowanie i symulację przyrządów półprzewodnikowych i układów scalonych. Prace badawcze podjęte w latach siedemdziesiątych dotyczyły analizy numerycznej działania tych przyrządów. Stanowiły one

pierwsze w kraju prace w tej dziedzinie oparte na rozwiązaniu pełnego układu równań transportu nośników ładunku. Kolejne badania z tego obszaru koncentrowały się na specjalnych warunkach pracy przyrządu oraz na zwiększaniu dokładności i efektywności obliczeniowej stosowanych algorytmów numerycznych. Od połowy lat osiemdziesiątych w obszarze jego zainteresowań znalazło się komputerowo wspomagane projektowanie układów scalonych, w tym weryfikacja projektów w oparciu o symulację statystyczną pozwalającą na uwzględnienie losowych zaburzeń występujących w realnych procesach technologicznych. W ramach systemu do projektowania układów scalonych IMiOCAD (zrealizowanego w Zakładzie Metod Projektowania w Mikroelektronice) opracował koncepcję i program nadzorujący symulatora statystycznego SYPRUS wraz z sekwencją operacji technologicznych dla procesu NMOS i CMOS, a także szereg bibliotek. Oprócz zastosowania w systemie IMiOCAD (wykorzystywanym na kilku polskich i kilkunastu zagranicznych uczelniach),

P

symulator ten był wykorzystany do diagnostyki procesu na linii technologicznej w Instytucie Technologii Elektronowej CEMI. Równolegle, w latach dziewięćdziesiątych rozwinął koncepcję symulacji statystycznej, łączącej rozwiązania numeryczne z modelami o zapisie analitycznym. Opracowana metoda *symulacji hybrydowej*, wraz z modelami *półempirycznymi* procesów i elementów układów, pozwoliła osiągnąć dużą dokładność przy jednoczesnym wyeliminowaniu czasochłonnych obliczeń w pętli Monte-Carlo podczas symulacji statystycznej. Wraz z zespołem prowadził badania dotyczące wpływu zjawisk pasożytniczych na pracę układów scalonych VLSI z uwzględnieniem uwarunkowań technologicznych. Od 2006 roku jest zaangażowany w rozwijanie nowej nanometrowej technologii VeSTIC (*Vertical Slit Transistor based Integrated Circuits*) we współpracy z twórcą jej koncepcji profesorem Wojciechem Małym. Odgrywa wiodącą rolę w projektowaniu konstrukcji i opracowaniu modeli nowego bezzłączowego tranzystora polowego i innych elementów dla tej technologii. Opublikował około pięćdziesięciu prac. Kierował i był głównym wykonawcą szeregu projektów badawczych: prac własnych i statutowych oraz projektów Komitetu Badań Naukowych (1991–1993, 1994–1997, 1999–2002) i Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (od 2010 roku). Ponadto był kierownikiem zakończonego grantu promotorskiego Komitetu Badań Naukowych. Promotor w pięciu przewodach doktorskich (dwóch zakończonych w 2001 i 2008 roku).

Od 1979 roku opracował i prowadził kilkanaście wersji wykładów z zakresu fizyki półprzewodników, przyrządów półprzewodnikowych, podstaw mikroelektroniki, technologii i projektowania układów scalonych oraz układów elektronicznych. Do najważniejszych należy kilka autorskich wersji programowych przedmiotu „Przyrządy półprzewodnikowe”. Jest głównym autorem podręcznika multimedialnego *Podstawy elektroniki* (dwa wydania — w 2002 i 2003 roku) dla studiów na odległość (przez internet). Kierował ponad 30 pracami dyplomowymi (w większości magisterskimi). Brał udział w utworzeniu wielu wersji programów studiów i konkretnych przedmiotów. Do autorskich opracowań należą: *Plan studiów elastycznych magisterskich* (1992). *Wymagania programowe studiów II stopnia* (1997) oraz *Plan wzorcowy w układzie szeregowym studiów I i II stopnia* (1998), odnoszące się do spe-

cialności Mikroelektroniki oraz Optoelektronika. Jako przewodniczący Komisji Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych ds. Kształcenia uczestniczył w opracowaniu nowych programów studiów I stopnia oraz procedur stanowiących elementy zapewniania jakości kształcenia.

Za działalność naukową był nagrodzony nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej (indywidualnymi i zespołową), a za udział w opracowaniu systemu kształcenia w dziedzinie mikroelektroniki — zespołową Nagrodą Ministra Edukacji Narodowej (w 1993 roku). Najbardziej ceni wyróżnienie przez studentów „Złotą Kredą” dla najlepszego wykładowcy (1979).

Od 1979 roku pełnił szereg funkcji przedstawicielskich i organizacyjnych. Był wieloletnim przedstawicielem grupy niesamodzielnych nauczycieli akademickich (1980–1985, 1990–1999) i NSZZ „Solidarność” (1989–1991) w Radzie Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych. Sekretarz Rady Wydziału (1984–1989) oraz od 1981 roku członek wielu jej Komisji i Komisji Dziekańskich. Przewodniczący Komisji Rady Wydziału ds. Kształcenia (2005–2008). W Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki był kierownikiem Zespołu Dydaktycznego w Zakładzie Mikroelektroniki (1979–1985), następnie zastępcą dyrektora Instytutu ds. dydaktycznych (1991–1999) i dyrektorem naczelnym Instytutu (1999–2004). Współautor programu modernizacji Instytutu (1994–1997). Członek Senackiej Komisji ds. Mienia i Finansów (2002–2005). Od 2007 roku wydziałowy pełnomocnik ds. jakości kształcenia i członek Uczelnianej Rady ds. Jakości Kształcenia. Członek komitetów naukowych konferencji: krajowej „Technologia Elektronowa” oraz międzynarodowej „Mixed Design of Integrated Circuits and Systems”. Od 1980 roku aktywny w NSZZ „Solidarność”, m.in. członek Prezydium Komisji Zakładowej w Politechnice Warszawskiej (od 2010 roku). Od 1990 roku działa w Społecznym Towarzystwie Oświatowym (m.in. współtwórca szkoły podstawowej i gimnazjum, przewodniczący jej Rady w latach 1992–2004).

Jest żonaty; ma córkę i syna. Do zainteresowań pozazawodowych należy historia sztuki. Uprawia pływanie i narciarstwo śladowe.

piątkowska-janko

EWA PIĄTKOWSKA-JANKO

Ewa Piątkowska-Janko urodziła się w 1955 roku w Warszawie. Ukończyła Liceum Ogólnokształcące nr XVIII im. Jana Zamoyskiego w Warszawie. Dyplom magistra inżyniera uzyskała w 1978 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Była słuchaczem Studiów Doktoranckich w latach 1978–1981. Od listopada 1981 roku jest zatrudniona jako nauczyciel akademicki w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, w Zakładzie Elektroniki Jądrowej i Medycznej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskała na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej w 2001 roku za rozprawę *Wielowymiarowa analiza dyskryminacyjna w zastosowaniu do badania w dziedzinie czasu niestabilności elektrycznej serca* (promotor — profesor Zdzisław Pawłowski, dyscyplina — elektronika, specjalność — Elektronika jądrowa i medyczna).

Jest współautorem kilkunastu artykułów w czasopiśmie naukowych i ponad 30 wystąpień konferencyjnych. Uczestniczyła w realizacji wielu prac, w tym grantów dziekańskich, uczelnianych projektach badawczych, grantów Komitetu Badań Naukowych, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, dwóch projektów TEMPUS, dwóch projektów EUREKA. Niektóre z nich to: *Analiza metod obrazowania MR dla uzyskania optymalnej rozdzielczości kontrastowej w badaniach serca i dużych naczyń* (kierownik dr inż. Piotr Bogorodzki, 1996–1999), *Metody i urządzenia do jednoczesnej rejestracji przetwa-*

rzania i analizy potencjałów przedśionkowych i komorowych z jednoczesnym wspomaganie diagnozy (kierownik prof. Adam Piątkowski, 1997–1999), *Screening of Cardiovascular Systems Based on Multi-parameter Analysis* (EUREKA-CAVASCREEN, kierownik części projektu realizowanej na Politechnice Warszawskiej dr inż. Ewa Piątkowska-Janko, 2003–2007), *System monitorowania perfuzji podczas zabiegów chirurgicznych interwencyjnych i farmakologicznych* (EUREKA 2427, kierownik dr inż. Piotr Bogorodzki, 2001–2003), *Opracowanie metodyki i aparatury do klinicznych badań czynnościowych kory słuchowej metodą funkcjonalnego rezonansu magnetycznego* (kierownik dr inż. Piotr Bogorodzki, 2005–2007), *Neuroanatomiczne korelaty percepcji czasu* (kierownik projektu prof. dr hab. Elżbieta Szelaż z Instytutu Biologii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk im. M. Nenckiego, 2006–2009), *Badania czynnościowe fMRI chorych usprawnianych po udarze*

P

mózgu (kierownik dr inż. Piotr Bogorodzki, 2008–2011).

Aktywnie uczestniczy w pracach realizowanych w Pracowni Biomedycznych i Nukleonicznych Systemów Komputerowych najpierw kierowanej przez jej ojca profesora Adama Piątkowskiego, a po jego śmierci w 2002 roku — przez doktora Piotra Bogorodzkiego.

Główna tematyka prac prowadzonych przez Ewę Piątkowską-Janko dotyczy odbioru sygnałów biologicznych w tym wysokorozdzielczego EKG oraz technik rezonansu magnetycznego, m.in. analizy badań czynnościowych fMRI i nowych środków kontrastowych. Uczestniczy w pracach powstałego w 2009 roku Naukowego Centrum Obrazowania Biomedycznego przy Instytucie Fiziologii i Patologii Słuchu. Bierze udział w pracach związanych z powstaniem Centrum Badań Przedklinicznych i Technologii CePT.

Prowadzi zajęcia dydaktyczne na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej: wykład „Elektroniczna aparatura medyczna” (EAME) i wiele laboratoriów. Była opiekunem ponad 30 prac inżynierskich i magisterskich.

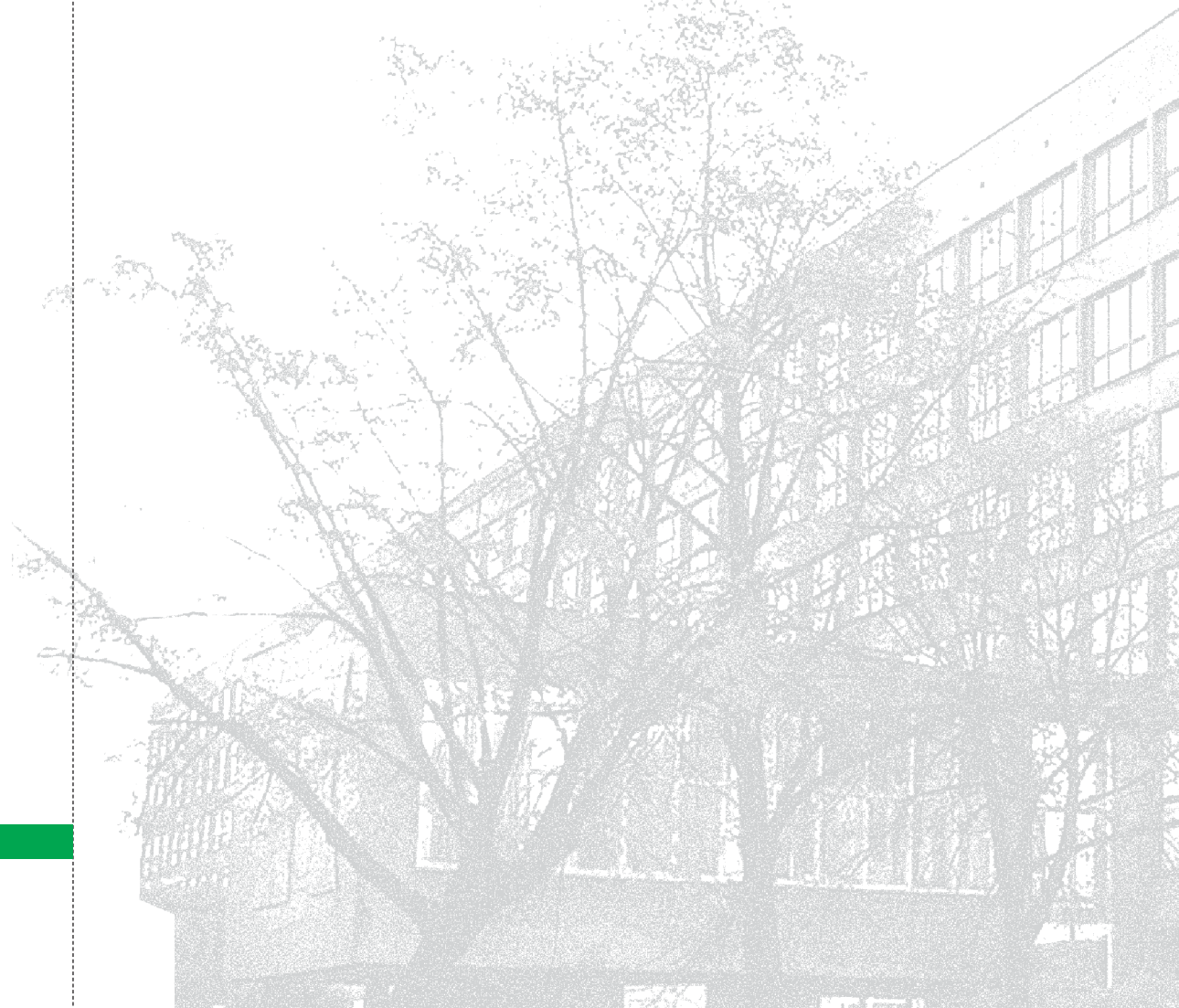
Otrzymała kilka nagród, m.in.: Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (zespołową II stopnia, 1980) i Nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe: zespołowe I stopnia (2008, 2004, 1993), indywidualną II stopnia (2002) i zespołową II stopnia (1997 oraz za osiągnięcia dydaktyczne — zespołową II stopnia (1999).

W 2005 roku otrzymała Srebrny Krzyż Zasługi.

Jest opiekunem Studenckiego Koła Naukowe Inżynierii Biomedycznej i Jądrowej „Biomedyczni”. Jest również opiekunem dydaktycznym studentów semestrów 1–5 dla specjalności Elektronika i Informatyka w Medycynie.

W 1977 roku uzyskała uprawnienia przewodnika beskidzkiego studenckiego oraz PTTK i aktywnie działała w Studenckim Kole Przewodników Beskidzkich w Warszawie. Od listopada 1981 roku do listopada 1982 roku pełniła funkcję Prezesa Studenckiego Koła Przewodników Beskidzkich. Obecnie pełni formalną funkcję opiekuna Studenckiego Koła Przewodników Beskidzkich na Politechnice Warszawskiej.

Mężatka, trójka dzieci.

piątkowski

ADAM PIĄTKOWSKI (1930–2002)

Adam Piątkowski urodził się 5 maja 1930 roku w Warszawie. W 1942 roku, po ukończeniu Szkoły Powszechnej, rozpoczął naukę na tajnych kompletach w Gimnazjum i Liceum im Świętego Wojciecha fundacji Wojciecha i Anieli Górskich.

W 1948 roku, po egzaminie maturalnym, podjął studia na Politechnice Warszawskiej. W 1952 roku, po zdaniu egzaminu inżynierskiego w sekcji Elektrotechniki Medycznej Oddziału Fizyki Stosowanej, rozpoczął studia magisterskie i pracę w Katedrze Fizyki na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej jako asystent, a od 1955 roku, po złożeniu egzaminu magisterskiego — starszy asystent. W 1957 roku został przeniesiony do Katedry Radiologii. Po obronie w 1965 roku pracy doktorskiej *Analiza metod pomiaru promieniotwórczego skażenia powietrza przy użyciu różnych metod filtracji*, został adiunktem. W 1968 roku został powołany na stanowisko docenta (od 1970 roku — w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej), a w 1975 roku, po przedstawieniu rozprawy *Skojarzona metoda filtracji aerozoli submikronowych*, uzyskał stopień doktora habilitowanego w zakresie techniki jądrowej. W 1978 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1990 roku — profesora zwyczajnego.

W latach 1971–1972 odbył 9-miesięczny staż naukowy w Centre de Physique Atomique et Nucleaire na Uniwersytecie w Tuluzie. Od 1990 roku, w ramach projektu TEMPUS, współpracował z Instytutem Elektroniki Politechniki w Gruzji oraz Klinikami Radiologii: Uniwersytetu w Gruzji, Uniwersytetu w Leuven (Belgia), Uniwersytetu La Sapienza w Rzymie i Akademii Medycznej w Warszawie.

Zainteresowania badawcze Adama Piątkowskiego dotyczyły dwóch dziedzin — techniki jądrowej i elektroniki medycznej.

Prace z zakresu techniki jądrowej zapoczątkowała budowa aparatury, wykorzysta-

nej w 1959 roku w rejsie pomiarowo-badawczym (ochrona radiologiczna) po Morzu Śródziemnym. W latach późniejszych kierował zespołem, który opracował i wdrożył do produkcji w Zjednoczonych Zakładach Urządzeń Jądrowych „POLON” skomputeryzowany spektrometr efektu Mössbauera (produkt eksportowy), a także zbudował system sterowania spektrometrem hybrydowym „GIBS” w Zjednoczonym Instytucie Badań Jądrowych w Dubnej. Opracował również prototypy mierników promieniotwórczego skażenia powietrza PAK1, PAK2, PKSP1. Współpracował z Uniwersytetem w Uppsali (Szwecja) przy projekcie prototypu zestawu do radiochirurgii mózgu z wykorzystaniem akceleratora liniowego i urządzeń tomografii komputerowej. Zbudował skomputeryzowany system do pomiaru aktywności wzbudzonej dla określenia widma strumieni neutronów w reaktorach atomowych WWER-400 i typu WWER-1000.

P

Z osiągnięć naukowych z zakresu elektroniki medycznej należy wymienić m.in. prace związane z zastosowaniem wielodrutowych komór proporcjonalnych jako urządzeń topograficznych, badania nowej metody trójwymiarowej lokalizacji ognisk padaczki, opracowanie metody do ciągłej nieinwazyjnej rejestracji sygnałów układu bodźco-przewodzącego serca (współpraca z Centre de Technologie Biomedicale de Toulouse), zastosowanie metod wysokorozdzielczej elektrokardiografii do badania późnych potencjałów komorowych i przedsionkowych (współpraca z Akademią Medyczną w Warszawie), udział w opracowaniu i wykonaniu prototypu „walizki lekarza domowego” (realizacja w Instytucie Techniki i Aparatury Medycznej w Zabrze), budowę laboratorium tomografii magnetycznego rezonansu (projekt TEMPUS).

Był promotorem 18 doktorów, w tym 5 wyróżnionych.

Jest autorem lub współautorem przeszło 100 artykułów naukowych i wystąpień konferencyjnych. Jest autorem książki *Pył promieniotwórczy* (Wydawnictwo MON, 1962) oraz współautorem (z Waldemarem Scharfem) książek *Elektroniczne mierniki promieniowania jonizującego* (Wydawnictwo MON, dwa wydania) i *Aparatura radiometryczna w medycynie i biologii* (Państwowy Zakład Wydawnictw Lekarskich).

Prowadził wiele oryginalnych wykładów, m.in.: „Aparaty światłolecznicze”, „Radiologia przemysłowa”, „Ochrona radiologiczna”, „Miernictwo radiologiczne”, „Technika stosowania izotopów”, „Miernictwo nukleoniczne”, „Zastosowania techniki jądrowej w medycynie”, „Informatyka w medycynie”, „Aparatura radiologiczna w medycynie”.

Adam Piątkowski był członkiem Senatu Politechniki Warszawskiej (1966–1969) oraz członkiem Zespołu Opiniodawczego ds. Badań Naukowych przy Rektorze Politechniki Warszawskiej (1975–1981). Na Wydziale Elektroniki pełnił funkcję kierownika Zakładu Elektroniki Jądrowej i Medycznej w Instytucie Radioelektroniki (1970–1984), a także prodziekana (1970–1971 i 1975–1981).

Sprawował wiele funkcji organizacyjnych poza Uczelnią. Był redaktorem naczelnym „Postępów Fizyki Medycznej” (1966–1975), a także wiceprzewodniczącym Rady ds. Atomistyki przy Państwowej Agencji Atomistyki (1984–1988) oraz przewodniczącym Sekcji „Technika w Medycynie” przy Komitecie Badań Naukowych (od 1990 roku przez 3 kadencje).

Był członkiem wielu rad naukowych, m.in.: Centralnego Laboratorium Ochrony

Radiologicznej (1970–1988), Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Techniki Medycznej „ORMED” (od 1974 roku), Instytutu Elektrotechniki Politechniki Białostockiej (1977–1988), Instytutu Badań Jądrowych (od 1984 roku przez 2 kadencje) oraz Instytutu Systemów Sterowania w Katowicach (od 1984 roku przez 2 kadencje). Był także członkiem Komitetu Fizyki Polskiej Akademii Nauk (1968–1990, a w latach 1974–1975 sekretarzem tego Komitetu), Komitetu Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej Polskiej Akademii Nauk (od 1980 roku) oraz Komitetu Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk (1992–1996).

Był również członkiem European Standard Organization for Nuclear Electronics (1986–1991) oraz Rad Redakcyjnych periodyków: „Journal of Electrical Engineering” (od 1988 roku), „Revue Européenne de Technologie Biomedicale” oraz „Innovation et Technologie en Biologie et Medicine” (1984–1992).

Był aktywnym członkiem licznych organizacji naukowych i społecznych: International Radiation Protection Association (od 1970 roku), Polskiego Towarzystwa Fizyki Medycznej (w którym był m.in. prezesem Oddziału Warszawskiego w latach 1969–1972 i 1979–1983 oraz wiceprezesem Zarządu Głównego – od 1983 roku przez 2 kadencje), Stowarzyszenia Elektryków Polskich (w tym — przewodniczącym Polskiego Komitetu ds. Systemu CAMAC w latach 1986–1991), Towarzystwa Naukowego, Polskiego Towarzystwa Inżynierii Biomedycznej oraz Stowarzyszenia Autorów „ZAIKS” (członek nadzwyczajny od 1968 roku).

Adam Piątkowski za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne otrzymał wiele odznaczeń i wyróżnień, m.in.: Złoty Krzyż Zasługi (1973), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1978), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1981), Dyplom Honorowy Polskiego Towarzystwa Fizyki Medycznej (1976), Złotą Odznakę „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” (1979), Medal „Zasłużony dla Politechniki Białostockiej” (1979), Złotą Odznakę Honorową Stowarzyszenia Elektryków Polskich (1981) oraz Złotą Odznakę Honorową Naczelnej Organizacji Technicznej (1986).

Ta krótka notatka to wspomnienie o człowieku, który całe życie odznaczał się niespożytą energią poszukując możliwości współpracy między środowiskami naukowymi technicznymi i medycznymi, niespożytą inwencją organizatorską.

Zmarł 4 sierpnia 2002 roku. Zostawił żonę, dwie córki, dwie wnuczki i trzech wnuków.

pieńkosz

KRZYSZTOF PIEŃKOSZ

Krzysztof Pieńkosz urodził się 22 września 1960 roku w Warszawie. W latach 1967–1975 uczęszczał do Szkoły Podstawowej nr 45, a następnie rozpoczął naukę w XIV Liceum Ogólnokształcącym im. Stanisława Staszica w Warszawie. W 1979 roku zdał egzamin maturalny i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w ramach specjalności Automatyka, które ukończył w 1984 roku.

Od listopada 1984 roku do stycznia 1986 roku był zatrudniony w Zakładzie Sterowania i Automatyki Instytutu Górnictwa Naftowego i Gazownictwa (oddział Warszawa), gdzie zajmował się zagadnieniami związanymi z analizą i symulacją przepływów w sieciach gazowych. W sierpniu 1985 roku powierzono mu pełnienie obowiązków Kierownika Pracowni w Zakładzie Sterowania i Automatyki.

Od lutego 1986 roku pracuje w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej, obecnie na stanowisku adiunkta. Prace naukowe i dydaktyczne prowadzi w Zespole Badań Operacyjnych i Systemów Zarządzania kierowanym przez profesora Eugeniusza Toczyłowskiego. Zajmuje się zagadnieniami optymalizacji dyskretnej, problemami planowania i harmono-

gramowania procesów produkcyjnych oraz badaniem mechanizmów aukcyjnych i giełdowych. Wykaz jego publikacji z tej dziedziny obejmuje około 50 pozycji, w tym jedną książkę *Wybrane modele i metody optymalizacji alokacji zasobów*.

W 1992 roku Rada Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej nadała mu stopień doktora nauk technicznych w zakresie automatyki i robotyki, uznając jego rozprawę doktorską *Metody agregacji wyrobów w zadaniach harmonogramowania produkcji realizowanej porcjami* za wyróżniającą się.

W okresie od marca do czerwca 1993 roku przebywał na Uniwersytecie w Genui we Włoszech (wydział DIST — Dipartimento di Informatica Sistemistica e Telematica), gdzie prowadził prace nad przygotowaniem wykładu z zakresu planowania produkcji w elastycznych systemach wytwarzania. Od sierpnia 1997 roku do stycznia 1998 roku był na stażu naukowym w Brunel University w Londynie (Department of Manufacturing and Engineering Systems), gdzie zajmował się metodami rozwiązywania problemów lokalizacyjno-dystrybucyjnych.

Otrzymał trzy nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej — nagrodę zespołową za osiągnięcia naukowe w 1986 roku, nagrodę indywidualną za osiągnięcia naukowe w 1993 roku i nagrodę zespołową za osiągnięcia dydaktyczne w 1997 roku.

Jest żonaty i ma troje dzieci.

piotrowski

JERZY KRZYSZTOF PIOTROWSKI

Jerzy Krzysztof Piotrowski urodził się 10 maja 1952 roku w Tomaszowie Mazowieckim, gdzie ukończył Szkołę Podstawową nr 11, a następnie I Liceum Ogólnokształcące. W 1970 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1975 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika ze specjalnością Technologia Elektronowa. Na tym samym Wydziale otrzymał w 1988 roku stopień doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem) na podstawie rozprawy *Analiza i metoda obliczania parametrów linii płetwowej*. Od 1975 roku Jerzy K. Piotrowski jest zatrudniony w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej (poprzednio Instytut Technologii Elektronowej), kolejno na stanowiskach: asystenta, starszego

specjalisty i adiunkta. W latach 1982–1984 przebywał na półtorarocznym stypendium Deutscher Akademischer Austauschdienst w Technische Universität Braunschweig (RFN). Odbił też kilka krótkoterminowych staży zawodowych w uniwersytetach technicznych Niemiec, Wielkiej Brytanii i Włoch. W latach 2002–2004 pracował w Technische Universität Hamburg-Harburg (RFN) na stanowisku *visiting professor*.

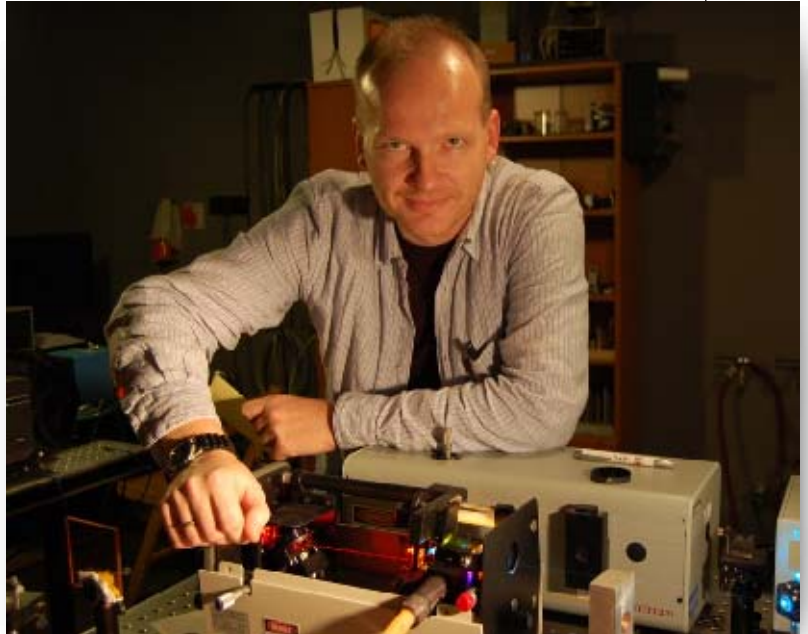
Zainteresowania naukowo-badawcze Jerzego K. Piotrowskiego koncentrują się wokół techniki i fotoniki mikrofalowej. Jest współautorem ponad 50 prac, opublikowanych w większości w czasopismach o światowej renomie i prezentowanych na międzynarodowych konferencjach.

Jerzy K. Piotrowski jest członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE).

piramidowicz

RYSZARD PIRAMIDOWICZ

Ryszard Piramidowicz urodził się 29 grudnia 1969 roku w Stalowej Woli, tam też ukończył w 1988 roku Liceum Ogólnokształcące im. Komisji Edukacji Narodowej. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Pracę magisterską *Badanie właściwości spektroskopowych kryształów laserowych domieszkowanych jonami tulu* obronił w 1994 roku. W tym samym roku podjął studia doktoranckie, wynikiem, których było przygotowanie, pod kierunkiem profesora Michała Malinowskiego, pracy doktorskiej *Warunki wzbudzenia emisji promieniowania w zakresie widzialnym w dielektrycznych ośrodkach laserowych domieszkowanych jonami Pr^{3+}* , obronionej z wyróżnieniem w grudniu 2000 roku. Od marca 2001 roku jest adiunktem w Zakładzie Optoelektroniki w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki, od września 2008 roku pełni funkcję zastępcy dyrektora ds. naukowych Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki. Dodatkowo, w latach 1991–1994 był nauczycielem matematyki w Szkole Podstawowej dla Pracujących nr 16 w Warszawie, a w latach 1998–2003 i 2006–2010 kolejno specjalistą, starszym specjalistą i głównym specjalistą w Centrum Badawczo-Rozwojowym Telekomunikacji Polskiej SA, gdzie zajmował się zagadnieniami normalizacyjnymi i uczestniczył w pracach badawczych nad nowymi rozwiązaniami w dziedzinie aktywnych i pasywnych elementów warstwy fizycznej sieci światłowodowych.

Ryszard Piramidowicz jest członkiem wielu krajowych i międzynarodowych organizacji technicznych i stowarzyszeń — Optical Society of America, Institute of Electrical and Electronics Engineers, Polskiego Komitetu Optoelektroniki Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Polskiego Towarzystwa Naukowego Edukacji Internetowej oraz Komitetu Technicznego nr 282 ds. Techniki Światłowodowych Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Główne zainteresowania naukowe Ryszarda Piramidowicza koncentrują się na zagadnieniach właściwości optycznych elementów i układów fotonicznych i obejmują w szczególności badania spektroskopowe nowych ośrodków aktywnych optycznie (szkielek i kryształów objętościowych oraz nanomateriałów) do zastosowań w układach laserów i wzmacniaczy optycznych, badania laserów światłowodowych na zakres widzialny i bliskiej podczerwieni, jak również zagadnienia projektowania i badania elementów warstwy fizycznej nowoczesnych sieci telekomunikacji optycznej, ze szczególnym uwzględ-

P

nieniem światłowodów mikrostrukturalnych i wzmacniaczy optycznych. Ta tematyka została ostatnio poszerzona o zagadnienia projektowania i badania wielofunkcyjnych fonicznych układów scalonych (Photonic Integrated Circuits) do zastosowań w systemach telekomunikacji optycznej, czujnikowych i metrologicznych. Niezależny wątek zainteresowań naukowych Ryszarda Piramidowicza związany jest z jego wieloletnią współpracą z Ośrodkiem Kształcenia na Odległość OKNO Politechniki Warszawskiej i dotyczy technik kształcenia z wykorzystaniem narzędzi internetowych oraz zdalnych systemów pomiarowych.

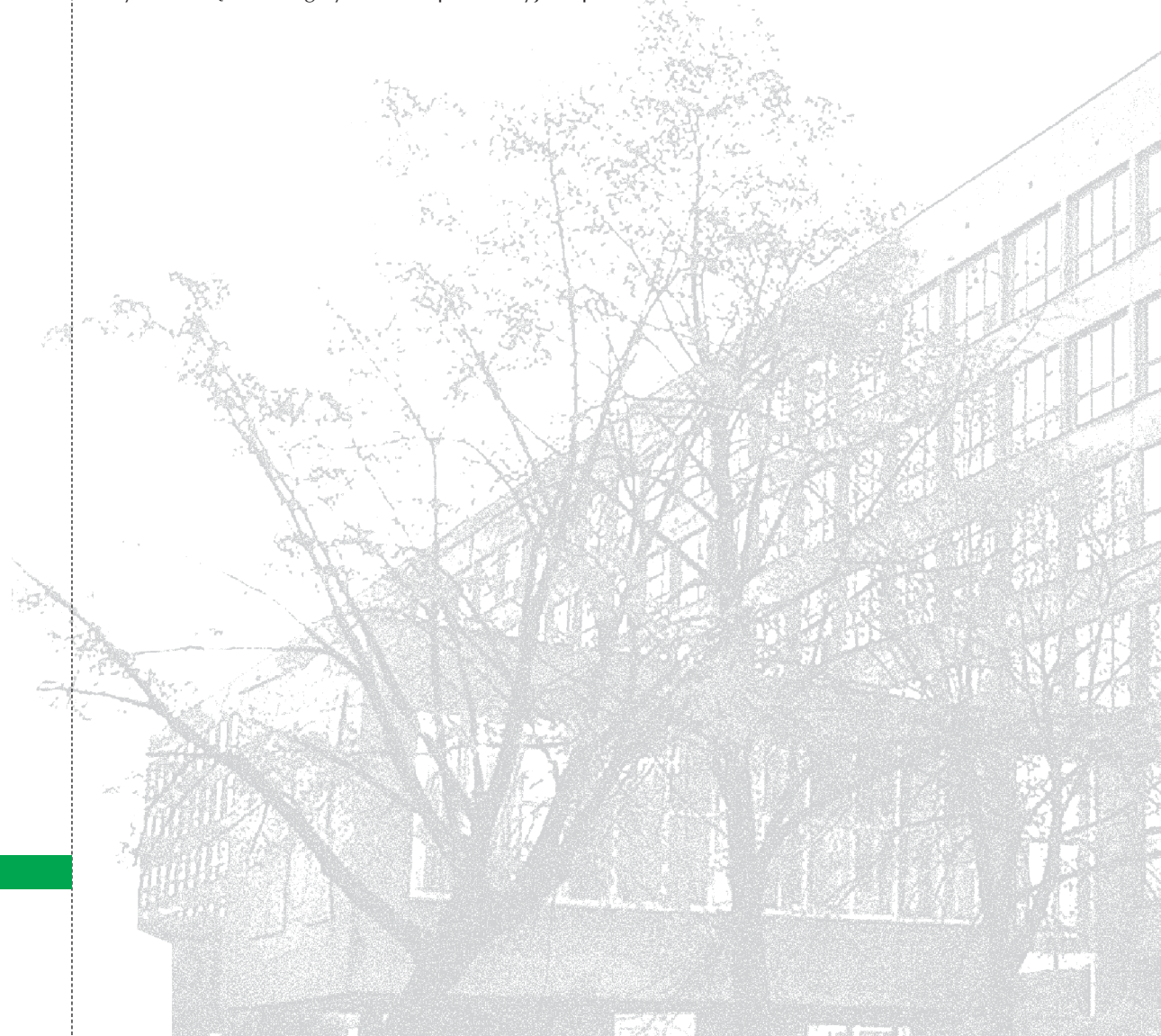
Wielowątkowość prac badawczych i ich interdyscyplinarny charakter sprawia, że są prowadzone w ramach szeroko zakrojonej współpracy z zespołami badawczymi Instytutu Technologii Materiałów Elektronicznych, Uniwersytetu Warszawskiego, Centrum Badawczo-Rozwojowego Telekomunikacji Polskiej SA oraz Instytutu Łączności oraz licznymi ośrodkami zagranicznymi.

Efektom tej współpracy są liczne projekty badawcze, w których był kierownikiem lub wykonawcą oraz bogaty dorobek publikacyj-

ny. Ryszard Piramidowicz jest autorem i współautorem ponad 120 publikacji, obejmujących wystąpienie na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych i artykuły naukowe w czasopiśmie o cyrkulacji międzynarodowej. Za osiągnięcia naukowe Ryszard Piramidowicz był trzykrotnie nagradzany przez Rektora Politechniki Warszawskiej (w 2001, 2008 i 2010 roku).

Działalność dydaktyczna Ryszarda Piramidowicza skoncentrowana jest na szeroko rozumianej optoelektronice, obejmującej zagadnienia z pogranicza techniki światłowodowej i techniki laserowej. Opracował i prowadzi m.in. wykłady „Wzmacniacze i lasery światłowodowe”, „Technika laserów” oraz „Elementy foniczne”. Był opiekunem 10 prac inżynierskich i 16 magisterskich. Dodatkowo, od 2006 roku jest opiekunem aktywnie działającego Koła Naukowego Optoelektroniki.

Prywatnie Ryszard Piramidowicz jest szczęśliwym mężem i ojcem dwójki dzieci. Jego zainteresowania i pasje pozazawodowe obejmują dobrą literaturę, teatr i podstawową aktywność sportową, a w tym szczególnie pletwonurkowanie.

piwowarska

ELŻBIETA PIWOWARSKA

Elżbieta Piwowarska urodziła się 9 września 1959 roku w Warszawie. Dyplom magistra inżyniera elektronika (z wyróżnieniem) uzyskała w 1983 roku w specjalności technologia elektronowa na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie elektroniki uzyskała (z wyróżnieniem) w 1995 roku za rozprawę *Modelowanie połączeń wewnątrzukładowych układów VLSI CMOS*, której promotorem był profesor Wiesław Kuźmich. Od 1983 roku jest zatrudniona w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki (dawniej Instytucie Technologii Elektronowej) Politechniki Warszawskiej. W latach 1983–1985 pracowała jako elektronik konstruktor w Zakładzie Elektroniki Mikrofalowej, a od 1985 roku jako nauczyciel akademicki w Zakładzie Metod Projektowania w Mikroelektronice (dawniej część zakładu Przyrządów Półprzewodnikowych), kolejno na stanowiskach: asystent (1985), adiunkt (1995), docent (2007).

Działalność naukowa Elżbiety Piwowarskiej obejmuje zagadnienia dotyczące projektowania układów mikro-elektronicznych na różnym poziomie abstrakcji. W początkowym okresie zajmowała się metodami symulacji procesu technologicznego układów CMOS. W ramach systemu do projektowania układów scalonych IMiOCAD (zrealizowanego w Zakładzie Metod Projektowania w Mikroelektronice) uczestniczyła w opracowaniu symulatora SYPRUS, w szczególności programów symulacji procesów utleniania

i implantacji oraz programu symulującego sekwencję procesów technologicznych dla procesu NMOS i CMOS. Symulator SYPRUS jest wykorzystywanym na kilku polskich i kilkunastu zagranicznych uczelniach oraz do diagnostyki procesu na linii technologicznej w Instytucie Technologii Elektronowej CEMI. Od początku lat 90-tych zainteresowania naukowe Elżbiety Piwowarskiej związane są z analizą wpływu parametrów pasożytniczych elementów układów scalonych na działanie układu oraz metodami modelowania parametrów pasożytniczych połączeń wewnątrzukładowych. W pracach badawczych zajmuje się znaczeniem i modelowaniem indukcyjności pasożytniczej i związanymi z nią efektami transmisyjnymi w układach scalonych oraz metodami projektowania w mikroelektronice. Indywidualnie lub w zespole zaprojektowała kilka wyprodukowanych układów scalonych. Brała udział w szeregu projektów badawczych: prac

P

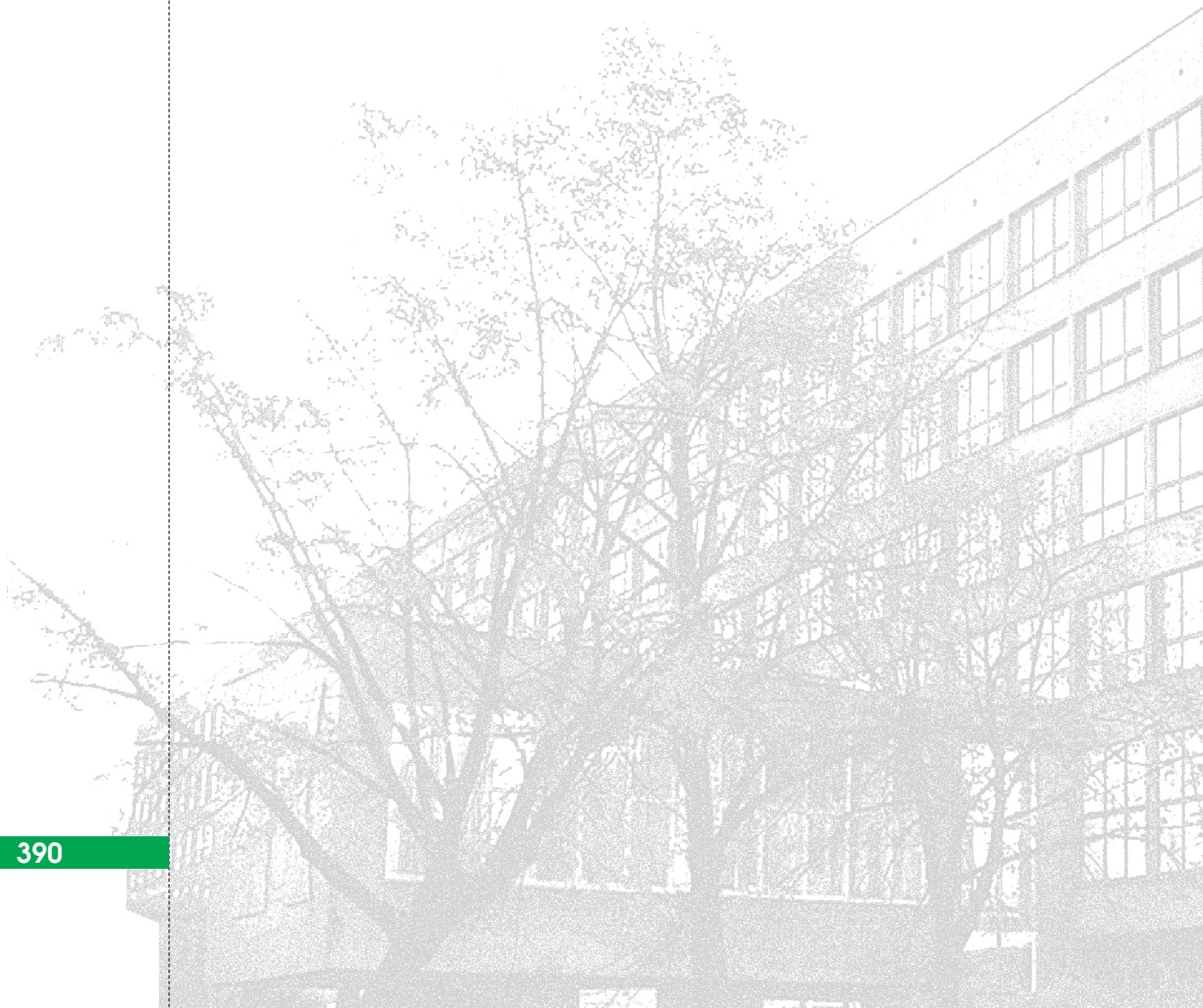
własnych i statutowych, projektów Komitetu Badań Naukowych, projektów Unii Europejskiej, (1991–1993, 1994–1997 i od 1999 roku nieprzerwanie).

Elżbieta Piwowarska jest aktywna na polu organizacyjnym i dydaktycznym. W latach 1999–2003 pełniła funkcję zastępcy Dyrektora Instytutu ds. dydaktycznych. Brała aktywny udział w powoływaniu Ośrodka Kształcenia na Odległość Politechniki Warszawskiej. Od momentu jego powstania w 2001 roku pełniła funkcję pełnomocnika dziekana wydziału ds. studiów na odległość, a od 2006 roku jest dyrektorem OKNO Politechniki Warszawskiej. Bierze udział w wielu inicjatywach związanych z promowaniem e-edukacji i nowych technik kształcenia z wykorzystaniem ICT (*Information and Communication Technologies*). Współuczestniczyła w powstawaniu w 2000 roku, i jest nieprzerwanie w komitetach naukowych, corocznej konferencji „Uniwersytet Wirtualny — model, narzędzia, praktyka”. Organizatorem pierwszych pięciu konferencji była Politechnika Warszawska. Od 2009 roku, na mocy porozumienia Politechniki Warszawskiej,

Uniwersytetu Warszawskiego, Polsko-Japońskiej Wyższej Szkoły Technik Komputerowych oraz Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, Komitet Sterujący i Programowy konferencji tworzą cztery wymienione uczelnie. Od 2009 roku Elżbieta Piwowarska pełni na wydziale funkcję kierownika największej specjalności — Elektronika i inżynieria komputerowa. Przygotowała wiele nowych ćwiczeń laboratoryjnych, uczestniczyła w powstawaniu kilku przedmiotów, między innymi „Podstawy mikroelektroniki” i „Projektowanie systemów scalonych w technice VLSI”. Opracowała i wprowadziła przedmiot „Syn-teza sprzętowo programowa systemów cyfrowych”. Prowadzi wykłady z zakresu „Układów cyfrowych”, a w przeszłości z „Elektroniki ciała stałego”.

Jest laureatką zespołowej i indywidualnej Nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia w dziedzinie naukowej (1989, 1996) oraz 3 zespołowych Nagród Ministra Edukacji Narodowej w dziedzinie dydaktyki (1993, 2003, 2006).

Jest zamężna, ma syna i córkę.

p l e s k a c z

**WITOLD
ADAM PLESKACZ**

Witold Pleskacz urodził się 12 października 1959 roku w Warszawie, gdzie ukończył szkołę podstawową (1974) i XX Liceum Ogólnokształcące im. Bolesława Chrobrego (1978). Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1983 roku w specjalności technologia elektronowa na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Pracę magisterską dotyczącą strat ładunku w strukturach typu EPROM realizował w Instytucie Technologii Elektronowej w Warszawie (Naukowo-Produkcyjne Centrum Półprzewodników — CEMI) pod kierunkiem profesora Jerzego Pułtoraka. Stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie elektroniki uzyskał (z wyróżnieniem) w 1995 roku za rozprawę z zakresu analizy zaburzeń topografii układów scalonych, której promotorem był profesor Wiesław Kuźmich. Od 1984 roku jest zatrudniony w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej (wówczas Instytutu Technologii Elektronowej) na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej jako nauczyciel akademicki (asystent 1984, adiunkt 1995). Na tym Wydziale uzyskał w 2011 roku stopień naukowy doktora habilitowanego za rozprawę *Analiza topografii układów scalonych VLSI pod kątem ich produkowalności*. Odbił dwa staże przemysłowe: ośmiomiesięczny w Zakładach Radiowych im. Marcina Kasprzaka w Warszawie (1985–1986) oraz dwumiesięczny w Centro Nacional de Microelectronica – Bellaterra koło Barcelony, Hiszpania (1995). W okresie

od stycznia 1996 do czerwca 1997 roku przebywał na stażu naukowym jako *visiting researcher* w Carnegie Mellon University, Pittsburgh USA, gdzie współpracował z profesorem Wojciechem Małym. Po powrocie do kraju współtworzył Centrum Kształcenia w Dziedzinie Specjalizowanych Układów Scalonych — ADEC (ang. *ASIC Design Education Centre*), którego misją jest pomoc w dostępie do zaawansowanych technologii mikroelektronicznych niesiona dla polskich przedsiębiorstw (zwłaszcza małych i średnich).

Witold Pleskacz zajęcia dydaktyczne i prace dyplomowe prowadzi z zakresu szeroko rozumianej tematyki projektowania układów scalonych wielkiej skali integracji (VLSI) i elektroniki ciała stałego. Dotychczas wypromował 22 magistrów i 6 inżynierów. W pracach naukowych zajmuje się: analizą topografii układów scalonych pod kątem produkowalności i metod testowania; modelowaniem i analizą uzysku produkcyjnego układów scalonych VLSI; metodami i algorytmami CAD (automatyzacja projektowania, mode-

P

lowanie układów scalonych). Na początku pracy zawodowej na Politechnice Warszawskiej włączył się w opracowanie oprogramowania dla symulacyjnej metody diagnostyki procesu MOS. Następnie brał udział w pracy zespołu nad systemem projektowania układów scalonych z uwzględnieniem statystycznych cech procesu produkcyjnego. W końcu lat 80-tych rozpoczął badania nad wpływem zaburzeń topografii masek układów VLSI na ich uzysk produkcyjny. Głównym celem tych prac było opracowanie odpowiednich metod i oprogramowania komputerowego służących do oceny strat uzysku produkcyjnego spowodowanych defektami punktowymi oraz umożliwiającymi odpowiednie przeprojektowanie topografii układu scalonego. Opracował oryginalny algorytm ekstrakcji obszarów krytycznych na rozwarcia w dużych układach scalonych uwzględniając obszary krytyczne dla ścieżek przewodzących i dla kontaktów elektrycznych. Wprowadził nowe pojęcie obszarów wrażliwych oraz koncepcję rejonów kontaktowych dla kontaktów typu Contact Cut i Via. Zaproponował nowy model uzysku produkcyjnego uwzględniający zjawiska nadtrawienia i niedotrawienia warstw występujące w operacjach litograficznych. Opracował również metodę szacowania uzysku produkcyjnego dla skalowanych topografii układów scalonych VLSI. W 1999 roku rozpoczął prace nad jakością testowania układów scalonych w zakresie sposobów generacji wektorów testowych uwzględniających projekt topografii i statystykę występowania defektów produkcyjnych. Rezultatem tych prac była metoda charakteryzacji kombinacyjnych komórek standardowych i bloków funkcjonalnych CMOS dla testowania napięciowego i prądowego IDDQ opartego na fizycznym modelu uszkodzeń.

Jest autorem lub współautorem około czterdziestu prac: rozdziałów w książkach, artykułów w czasopismach naukowych i materiałach konferencyjnych. Wygłosił 20 wykładów i referatów zaproszonych w 8 krajach UE, Rosji, Ukrainie i USA. Kierował i był głównym wykonawcą szeregu projektów badawczych i rozwojowych: Komitetu Badań Naukowych (1991–1993, 1994–1997, 1999–2002, 2003–2006), Narodowego Centrum Badań i Rozwoju (od 2011 roku), Grantów Dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej oraz prac statutowych. Brał udział w 8 projektach Unii Europejskiej. W projekcie IST 5th FP REASON był kierownikiem tematu

Educational Integrated Circuits oraz współautorem 2 wdrożeń: układu scalonego *DefSim* i testera pomiarowego *BlueBox*. Za działalność naukową i dydaktyczną był dwukrotnie nagrodzony nagrodami zespołowymi Ministra Edukacji Narodowej (1993) i Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (2006), trzykrotnie nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej (indywidualną — 1996 i zespołowymi — 1989, 2010) oraz Dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych (1994). Szczególnie ceni sobie dwukrotne wyróżnienie przez studentów „Złotą Kredą” dla najlepszego wykładowcy za prowadzony wykład „Elektronika ciała stałego” (2000 i 2008).

Witold Pleskacz od 1999 roku pełni funkcję kierownika warszawskiego ośrodka ADEC przy Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej, a od 2008 roku pełnomocnika dyrektora Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej ds. współpracy ze szkołami ponadgimnazjalnymi. Został powołany na członka Rady Programowej Wszechnicy Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych (kadencja 2008–2012). Bierze udział w pracach 7 komitetów naukowych i programowych konferencji międzynarodowych: IEEE „Defect and Fault Tolerance”, IEEE „Design and Diagnostic of Electronic Circuits & Systems”, „CAD Systems in Microelectronic”, MEMSTECH, „Electronic Circuits and Systems”, DSD-SS, IEEE YOT. Recenzuje artykuły dla czasopism naukowych: „IEEE Transactions on Reliability”, „Journal of Microelectronic Systems Integration” (Plenum Press), „Journal of System Architecture” (Elsevier Science) i „Electron Technology”.

Jest żonaty, ma dwie córki i syna. Do jego zainteresowań pozazawodowych należy historia i muzyka klasyczna. Uprawia pływanie i turystykę pieszą.

płatonow

ANATOLIJ ANATOLIEWICZ PŁATONOW

Anatolij Anatoljewicz Płatonow urodził się 18 października 1945 roku w ZSRR w Krasnojarsku (Syberia). W 1963 roku podjął studia na Wydziale Fizyki Moskiewskiego Państwowego Uniwersytetu (MGU) im. Michała Wasiljewicza Łomonosowa. Pracę magisterską *Optymalne kwantowanie w systemach adaptacyjnych przy ograniczeniach na ilość informacji* przygotował pod kierunkiem profesora Borysa A. Griszana. Studia ukończył w 1969 roku z wyróżnieniem.

Po studiach został doktorantem w Katedrze Modelowania Elektronicznego Wydziału Fizyki MGU, gdzie w latach 1969–1972 pod kierunkiem profesora Rusłana L. Stratonowicza przygotował pracę doktorską (na stopień naukowy kandydata nauk fizyczno-matematycznych) *Termodynamiczna teoria ciepłych elektrycznych fluktuacji w nieliniowo przewodzących środowiskach*. Stopień doktora habilitowanego otrzymał w 2007 roku po przedstawieniu na Radzie Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej pracy *Analityczne metody projektowania analogowo-cyfrowych adaptacyjnych systemów estymacji*.

Pracę naukowo-dydaktyczną podjął w 1972 roku w Katedrze Cybernetyki Wydziału Matematyki Stosowanej Moskiewskiego Instytutu Elektroniki i Matematyki, od stycznia 1977 roku jako docent, był zastępcą kierownika Katedry. W 1980 roku otrzymał tytuł naukowy docenta.

W 1979 roku Anatolij Płatonow odbył roczny staż naukowy w Instytucie Systemów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej pod opieką profesora Jacka Kudrewicza. Na kursach języka Polskiego poznał Danutę Wasilewską, wykładowczynię Instytutu Kultury i Języka Polskiego dla Cudzoziemców „Polonicum” Uniwersytetu Warszawskiego, z którą ożenił się w 1983 roku w Moskwie. W 1988 roku na zaproszenie Politechniki Warszawskiej przyjechał do Polski i od tego czasu do chwili obecnej pracuje w Instytucie Systemów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej, od 2009 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

W okresie pracy w Moskiewskim Instytucie Elektroniki i Matematyki był głównym wykonawcą pięciu kilkuletnich projektów badawczych Ministerstwa Elektroniki i Przemysłu Radiowego ZSRR, dotyczących metod identyfikacji i optymalizacji złożonych systemów przetwarzania sygnałów. Prowadził badania nad zastosowaniem metod nieliniowej

P

statystycznej termodynamiki do analizy właściwości systemów dynamicznych. Wyniki tych badań opublikował w ponad 40 artykułach i materiałach konferencyjnych, a także w przygotowanym przez Akademię Nauk ZSRR cyklu czterech międzynarodowych zbiorowych monografií poświęconych nowym trendom w teorii i zastosowaniach statystycznej termodynamiki.

Na początku lat 80-tych Anatolij Płatonow rozpoczął badania w dziedzinie statystycznych metod kompleksowej optymalizacji analogowo-cyfrowych systemów estymacji z adaptacyjnie dostrajaną częścią analogową. Opracował podstawy oryginalnej koncepcji adaptacyjnej dopasowanej obserwacji i metod jej zastosowania do optymalizacji analogowo-cyfrowych systemów estymacji. Koncepcja ta dała początek cyklowi badań prowadzonych do dzisiaj.

Po rozpoczęciu pracy w Politechnice, Anatolij Płatonow aktywnie włączył się w badania w dziedzinie metod odpornego przetwarzania sygnałów prowadzone w zespole profesora Jerzego Szabatina w Zakładzie Teorii Obwodów i Sygnałów Instytutu Systemów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej. Wyniki tych badań stworzyły podstawy do nawiązania roboczych kontaktów z zespołem akademika RAN profesora J. Cypkina i podpisania w 1991 roku Umowy o Współpracy między Politechniką i Instytutem Problemów Sterowania RAN. Z kolei, rozwój zainicjowanych przez Anatolia Płatonowa badań w kierunku teorii systemów adaptacyjnych umożliwił podpisanie w 1993 roku Umowy o Współpracy z Moskiewskim Instytutem Lotniczym (MAI), z zespołem profesora V.A. Melnikowa. Efektem wspólnych badań w ramach tych Umów był szereg wspólnych i indywidualnych publikacji, w tym w czasopismach „RAN” i „IEEE Transactions” oraz w materiałach wiodących międzynarodowych konferencji i kongresów.

Od 2001 roku Anatolij Płatonow prowadzi cykl badań teoretyczno-aplikacyjnych, które umożliwiły opracowanie zasad funkcjonowania i realizację w latach 2002–2004 prototypu adaptacyjnego systemu transmisji z kanałem zwrotnym o efektywności zbliżonej do granicznej. Wykonał także cykl badań w dziedzinie adaptacyjnej konwersji analogowo-cyfrowej. W latach 2005–2008 kierował grantem Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, w którego ramach został opracowany i zrealizowany w technologii CMOS AMS 0.35 prototyp adaptacyjnego przetwornika A/C pracującego na nowych

zasadach. W latach 1988–2008 kierował albo był głównym wykonawcą kilkunastu grantów Dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych i Rektora Politechniki Warszawskiej.

Obecnie, poza rozwojem metod kompleksowej optymalizacji, badania naukowe Anatolija Płatonowa są skoncentrowane na metodach kompleksowej optymalizacji bezprzewodowych systemów komunikacyjnych i na teorii informacji. Jednocześnie, kierując zespołem „Adaptacyjne systemy przetwarzania informacji”, kontynuuje badania w dziedzinie adaptacyjnej konwersji A/C.

Dorobek naukowy Anatolija Płatonowa składa się z ponad 160 prac naukowych, w tym około 70 opublikowanych w materiałach międzynarodowych konferencji i kongresów oraz w 30 artykułach m.in. w czasopismach: „IEEE Transactions on Signal Processing”, „IEEE Transactions on Instrumentation & Measurement”, „Biuletynie Polskiej Akademii Nauk”, „Measurement” (Elsevier), „Metrology and Measurement Science”, czasopismach RAN „Radiotechnika i Elektronika” i „Automatika i Telemekhanika”.

W latach pracy w Moskiewskim Instytucie Elektroniki i Matematyki prowadził szereg wykładów z teorii optymalnego przesyłania i przetwarzania informacji, sterowania w sieciach telekomunikacyjnych, teorii niezawodności. W Politechnice prowadził wykłady obieralne z teorii informacji i optymalnego przetwarzania danych, wykład „Teoria sygnałów i informacji”. W Moskiewskim Instytucie Elektroniki i Matematyki był promotorem ponad 50 prac magisterskich, konsultantem kilku prac doktorskich.

Podstawowym kierunkiem aktywności społecznej Anatolija Płatonowa w Politechnice Warszawskiej był i pozostaje rozwój współpracy Wydziału i Politechniki z uniwersytetami technicznymi Rosji i krajów Wschodniej Europy. Obecnie jest pełnomocnikiem Dziekana ds. Współpracy z krajami Europy Wschodniej i Azji. Jest koordynatorem Umowy o współpracy między Politechniką Warszawską i Moskiewskim Państwowym Uniwersytetem Technicznym (MGU) im. N.E. Baumana oraz Umowy o współpracy z Uniwersytetem Sannio-Benevento, Włochy. Jest członkiem Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych oraz Sekcji Sygnałów, Układów i Systemów Elektronicznych Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk. Był członkiem Moskiewskiego Towarzystwa Matematycznego. Od 1993 roku jest członkiem Polskiego Sto-

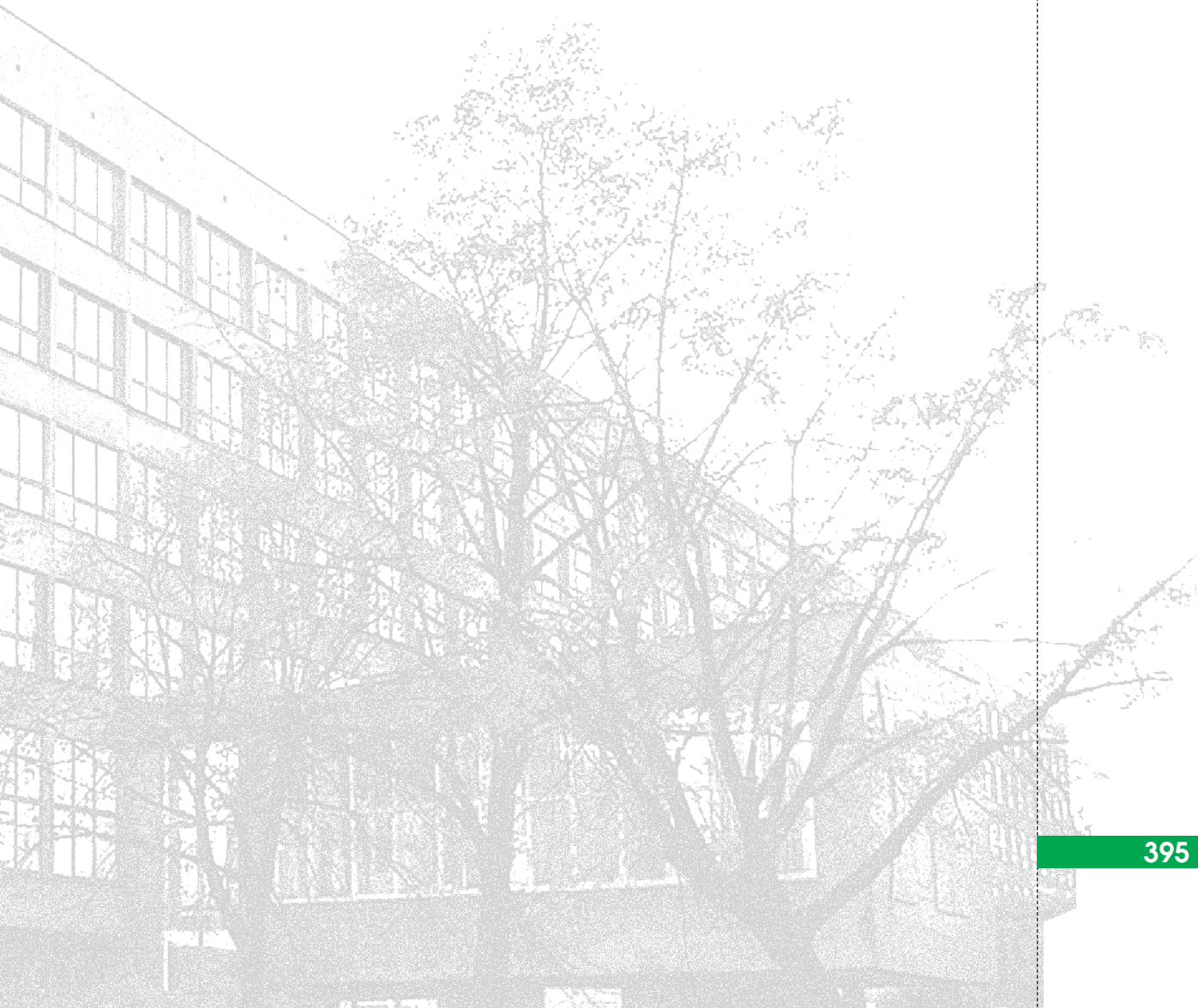
warzystwa Pomiarów, Automatyki i Robotyki (POLSPAR), od 1991 roku — członek Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE), od 2008 roku — *senior member* IEEE.

Za działalność naukowo-badawczą i dydaktyczną był nagradzany zespołowymi nagrodami Ministerstwa b. ZSRR i Rektora Moskiewskiego Instytutu Elektroniki i Matematyki, w Politechnice — zespołowymi i indywidualnymi nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej i Dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych.

Lubi ludzi, naturę, sztukę, muzykę klasyczną i chóralną, literaturę. Gra na fortepianie i gitarze. Interesuje się filozofią, historią, psychologią pozytywną, literaturą *science-fiction*. Władza biegle językami: rosyjskim, polskim i angielskim.

Ma dwóch synów Maxima i Sergeja i gromadkę wnuków.

P

płoszajski

GRZEGORZ PŁOSZAJSKI

Grzegorz Płoszajski urodził się w Warszawie 12 lutego 1946 roku. W Warszawie uczęszczał do szkoły podstawowej i do Liceum Ogólnokształcącego im. Adama Mickiewicza. W 1962 roku uzyskał maturę i rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Ukończył je w 1968 roku. Rozpoczął wtedy pracę na stanowisku asystenta (najpierw staż asystencki) w Katedrze Elektrotechniki Teoretycznej „A” na Wydziale Elektroniki. Jednocześnie rozpoczął studia zaoczne na Uniwersytecie Warszawskim na wydziale Matematyki i Mechaniki. Po studiach doktoranckich odbytych w latach 1970–1973 na Politechnice Warszawskiej uzyskał w 1974 roku stopień doktora nauk technicznych i został zatrudniony w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej na stanowisku adiunkta. W tymże roku ukończył studia matematyczne na Uniwersytecie Warszawskim.

Specjalizował się w badaniach operacyjnych. Zajmował się też symulacją analogową i cyfrową. Większość swoich zainteresowań poświęcił dydaktyce. Brał udział w pracach nad konstruowaniem sprzętu elektronicznego (analogowego) do zastosowań dydaktycznych i opracował wiele ćwiczeń laboratoryjnych wykonywanych na sprzęcie komputerowym.

W latach 1980–1981 zaangażował się w tworzenie NSZZ „Solidarność” na Politechnice Warszawskiej i był członkiem Komisji Zakładowej (z 12 na 13 grudnia 1981 roku miał z ramienia Komisji Zakładowej nocny dyżur w Gmachu Głównym Politechniki Warszawskiej).

W latach 1990–1991 przebywał ponad półtora roku w University of Manchester

Institute of Science and Technology, biorąc udział w prowadzonych tam projektach naukowych.

Jest autorem i współautorem podręczników dla szkół technicznych z zakresu elektroniki i automatyki oraz podręcznika dla szkół średnich z informatyki a także autorem opracowań naukowych podręczników szkolnych. Brał udział w pracach na rzecz oświaty.

Od 1996 roku zaangażował się w prace na rzecz Biblioteki Głównej Politechniki Warszawskiej. Został zastępcą dyrektora ds. informatyzacji; zajmował się w szczególności digitalizacją zasobów bibliotecznych.

W 2002 roku został członkiem Komitetu Kasy im. Józefa Mianowskiego — Fundacji Upowszechniania Nauki (kontynuującej tradycję powstałej w XIX wieku Kasy Mianowskiego, która wspierała naukę polską w zaborze rosyjskim i następnie prowadziła szeroką działalność w okresie międzywojennym, m.in. wydając podręczniki akademickie).

Od 2006 roku brał udział w pracach Zespołu ds. digitalizacji powołanego przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Współautor i redaktor opracowania końcowego zespołu roboczego oraz opartej na nim publikacji książkowej *Standardy w procesie digitalizacji obiektów dziedzictwa kulturowego*, udostępnionej w wersji elektronicznej w Bibliotece Cyfrowej Politechniki Warszawskiej.

Jest współautorem wydanej w 2009 roku antologii literackiej *Polska jest jedna*.

Jest członkiem Rady Duszpasterskiej przy Arcybiskupie warszawskim.

Został odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej, uzyskał indywidualną Nagrodę I Stopnia Ministra Edukacji Narodowej, a także zespołową Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki i innymi wyróżnieniami.

Jest żonaty i ma dwóch synów.

podgórski

ANDRZEJ PODGÓRSKI

Andrzej Podgórski urodził się 12 marca 1951 roku w Warszawie, gdzie w 1965 roku ukończył szkołę podstawową, a w 1969 roku uzyskał świadectwo dojrzałości z wyróżnieniem w Liceum Ogólnokształcącym nr 50 im. Ruy Bartosa. W latach 1969–1975 studiował na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, który ukończył z wyróżnieniem. W 1975 roku został zatrudniony w Instytucie Radioelektroniki na stanowisku asystenta stażysty. W grudniu 1983 roku uzyskał z wyróżnieniem stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie elektroniki za rozprawę *Zastosowanie przetwarzania cyfrowego sygnałów do odtwarzania sygnałów kalorymetrycznych*. Od 1984 roku zatrudniony jest na stanowisku adiunkta. W latach 1985–1988 przebywał w Algierii, gdzie pracował jako *maitre d'assistant* w Instytucie Informatyki i na Politechnice w Algierze.

Dwukrotnie przebywał na Université du Québec à Trois-Rivières (Kanada) — w 1991 roku cztery miesiące i w 1994 roku dwa miesiące — jako *chercheur invite*, realizując system wspomagania projektowania i badania metod odtwarzania mezurandów.

Zainteresowania badawcze Andrzeja Podgórskiego od początku koncentrowały się na problematyce zastosowania cyfrowego przetwarzania sygnałów w kalorymetrii, spektrofotometrii, akustyce, drganiach i w inteligentnych czujnikach optoelektronicznych, stosowanych w monitoringu środowiska naturalnego i w monitoringu przemysłowym. Na Politechnice Warszawskiej brał udział w pra-

cach dotyczących opracowania i konstrukcji kilku wersji Modułowych Systemów Akwizycji Sygnałów (granty Centralnych Programów Badań Podstawowych i Centralnych Programów Badawczo-Rozwojowych), automatyzacji pomiarów fizyko-chemicznych, metod odtwarzania wielkości pomiarowych zmiennych w czasie, metod dynamicznego wzorcowania torów pomiarowych oraz metod interpretacji danych spektrofotometrycznych. W 1990 roku współtworzył istniejącą do chwili obecnej firmę Svantek Sp. z o.o., która zajmuje się opracowywaniem, produkcją i sprzedażą na rynkach światowych zaawansowanej technologicznie aparatury i oprogramowania, przeznaczonych do pomiaru i analizy sygnałów akustycznych i drganiowych. Uczestniczył w wielu międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych i jest współautorem kilku artykułów, m.in. w „IEEE Transactions on Instrumentation and Measurement” i „Measurement — Journal of IMEKO”. Za osiągnięcia badawcze i dydak-

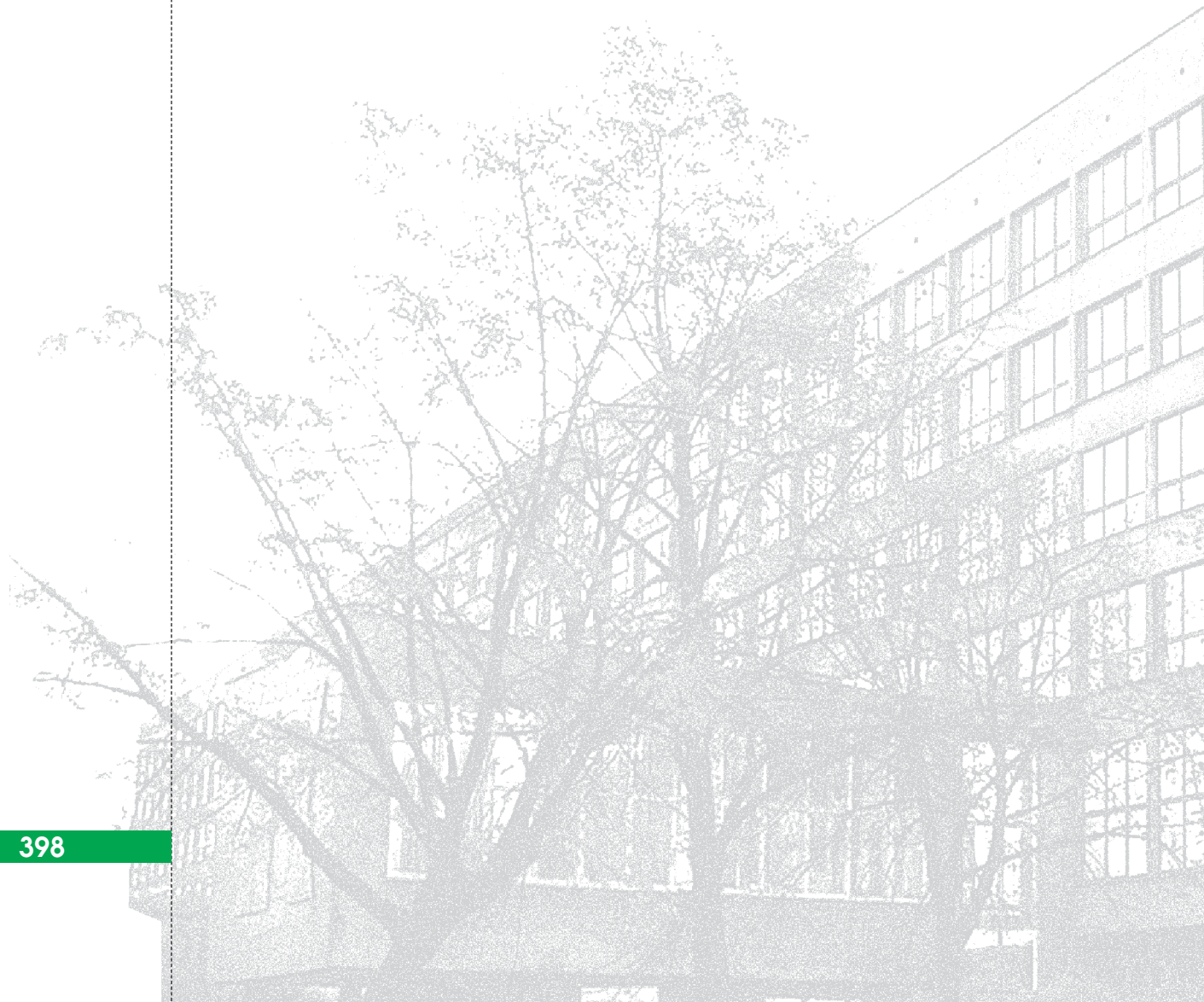
P

tyczne był nagradzany przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki i przez Rektora Politechniki Warszawskiej.

Andrzej Podgórski brał udział w prowadzeniu następujących wykładów: „Oprogramowanie systemów pomiarowych”, „Metody i algorytmy przetwarzania sygnałów pomiarowych”, „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów pomiarowych”, „Zastosowania procesorów sygnałowych”, „Programowanie”, „Podstawy programowania” oraz w zajęciach laboratoryjnych z przedmiotów: „Systemy pomiarowe”, „Metody numeryczne”, „Podstawy programowania”, „Systemy i sygnały”, „Cyfrowa technika pomiarowa”. Ponadto prowadzi zajęcia laboratoryjne z przedmiotu „Procesory sygnałowe” na studiach wieczorowych. Jest współautorem kilku skryptów.

Andrzej Podgórski jest członkiem Institute of Electrical and Electronic Engineers (USA).

Jest żonaty; ma córkę, syna, synową i wnuczkę. Władza biernie i czynnie językiem angielskim, francuskim i rosyjskim. Interesuje się sportem, czynnie uprawia jazdę na rowerze, jazdę na nartach, żeglarstwo i grę w brydża.

podraza

ROMAN PODRAZA

Roman Podraza urodził się 6 sierpnia 1957 roku w Mielcu, gdzie ukończył Szkołę Podstawową nr 5 w 1972 roku. Następnie uczęszczał do II Liceum Ogólnokształcącego im. Mikołaja Kopernika w Mielcu. W 1976 roku został finalistą Olimpiady Fizycznej i uzyskał maturę. W tym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej na kierunku Informatyka. Dyplom magistra inżyniera informatyka uzyskał w 1981 roku i podjął studia doktoranckie na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, gdzie w 1986 roku uzyskał tytuł doktora nauk technicznych na podstawie pracy *O pewnej modyfikacji modelu obliczeń sterowanych przepływem danych*.

Od 1985 roku pracował w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej kolejno na stanowisku konstruktora (1985–1986), asystenta stażysty (1986), adiunkta (1987–2008) i docenta (od 2009 roku). W latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych zajmował się obliczeniami równoległymi, a w szczególności badaniami nad zmodyfikowanym modelem sterownia przepływowego zaproponowanym po raz pierwszy w rozprawie doktorskiej. W latach dziewięćdziesiątych był kierownikiem trzech grantów finansowanych przez Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego i Komitet Badań Naukowych. W pierwszym dziesięcioleciu XXI wieku prowadził badania w dziedzinie analizy danych, ze szczególnym uwzględnieniem automatycznego wykrywania danych nieprzystających. W efekcie tych badań powstał i jest rozwijany system ARES, służący do analizy danych z wykorzystaniem metodologii zbiorów przy-

bliżonych, wzorców wyłaniających się oraz maszyny wektorów wspierających. W tym czasie był kierownikiem grantu finansowanego przez Komitet Badań Naukowych. Jest autorem bądź współautorem około 50 prac naukowych, w przeważającej większości w języku angielskim. Były one prezentowane na wielu międzynarodowych konferencjach i wydane przez renomowane wydawnictwa o zasięgu międzynarodowym.

Prowadził wykłady z języków programowania (Fortran, C, C++, Java), algorytmów i struktur danych, podstaw informatyki i inne. Od 1996 roku regularnie prowadził wykłady w języku angielskim na Politechnice Warszawskiej na kierunku Electrical and Computer Engineering na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych oraz na kierunku Computer Science na Wydziale Matematyki i Nauk Informatycznych. Był promotorem 40 prac inżynierskich i 30 prac magisterskich.

W latach dziewięćdziesiątych był też współpracownikiem firmy Transition Technologies, gdzie zajmował się tworzeniem oprogramowania dla branży energetycznej we współpracy z firmą Westinghouse Electric Company.

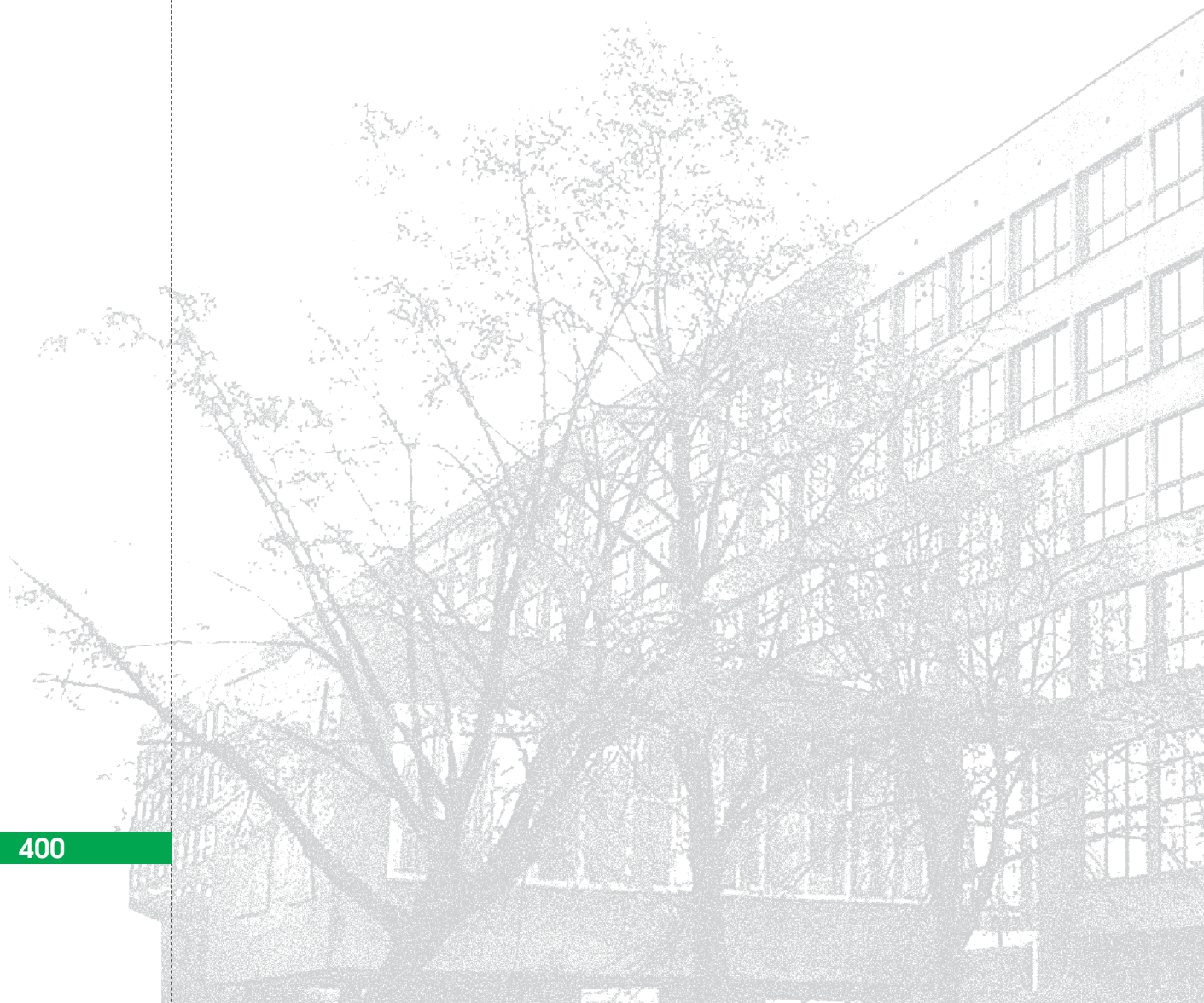
Od początku pracy był zaangażowany w działalność organizacyjną wydziału. Był pełnomocnikiem Instytutu Informatyki ds. Praktyk Studenckich, członkiem Komisji Organizacyjnej, członkiem Komisji Kształcenia. Od 1994 roku pełnił nieprzerwanie funkcję Pełnomocnika Dziekana ds. Studiów w Języku Angielskim i w ramach tej funkcji organizował wprowadzenie na Wydziale studiów w języku angielskim a następnie sprawował

P

pieczę na ich przebiegiem od strony organizacyjnej. W tym czasie był też członkiem różnych komisji opracowujących programy oraz ramy organizacyjne studiów w języku angielskim. W latach 2009–2010 był kierownikiem zadania 47 Programu Rozwojowego Politechniki Warszawskiej „Modernizacja” finansowanego z Programu Operacyjnego „Kapitał Ludzki”.

W 1986 roku otrzymał Brązową Odznakę „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”, a w 2010 roku zespołową Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej I stopnia za osiągnięcia dydaktyczne za rok 2009.

Jest żonaty ma dwie córki. Interesuje się muzyką, teatrem i sportem. W latach 1976–1986 był członkiem sekcji tanecznej Zespołu Pieśni i Tańca Politechniki Warszawskiej.

pogorzelska

JULITTA POGORZELSKA (1937–2006)

Julitta Pogorzelska urodziła się 30 lipca 1937 roku. Po uzyskaniu matury w 1955 roku rozpoczęła studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończyła w 1960 roku. W październiku 1960 roku rozpoczęła staż przemysłowy w Państwowych Zakładach Telekomunikacyjnych na stanowisku starszego konstruktora, a od 1 stycznia 1961 roku podjęła pracę na stanowisku asystenta w Zakładzie Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiofonii Politechniki Warszawskiej kierowanym przez profesora Antoniego Kilińskiego. Od stażu w PZT rozpoczął się jej związek z przemysłem, kontynuowany przez dziesięciolecia pracy w Politechnice Warszawskiej. Od 1 października 1968 roku powierzono Julittcie Pogorzelskiej obowiązki asystenta naukowo-technicznego w Katedrze Magnetyków i Dielektryków (opiekunem Katedry był profesor Antoni Kiliński). Zajmowała się tam niezawodnością podzespołów i urządzeń radiotechnicznych. Brała aktywny udział w działalności dydaktycznej Katedry prowadząc zajęcia w Laboratorium Materiałów i Podzespołów Elektronicznych i organizując unikatowe Laboratorium Wytrzymałości Dielektrycznej.

Mając otwarty przewód doktorski z dziedziny zjawisk starzeniowych w radioceramicie Julitta Pogorzelska prowadziła również praktyki dyplomowe krajowe i zagraniczne, pracowała także społecznie w Radzie Odziałowej Związku Nauczycielstwa Polskie-

go, pełniąc funkcję Sekretarza Rady Wydziału Elektroniki.

Prace badawcze z zakresu starzenia dielektryków kontynuowała w Katedrze Elektroniki Ciała Stałego, a następnie Instytucie Technologii Elektronowej (później Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki).

19 czerwca 1976 roku Julitta Pogorzelska obroniła na Politechnice Wrocławskiej pracę doktorską *Wytrzymałość dielektryczna jako kryterium starzenia ceramiki rutilowej* (promotorem był profesor Ludwik Badian).

Do końca lat dziewięćdziesiątych Zakład Materiałów i Technologii Elektronicznych na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, w którym pracowała doktor Julitta Pogorzelska działał na pograniczu dydaktyki i przemysłu elektronicznego. Przemiany polityczno-gospodarcze i związany z nimi upadek tegoż przemysłu spowodowały zmianę profilu dydaktyki uprawianej przez Julittę Pogorzelską.

Od 1997 roku Julitta Pogorzelska prowadziła na Wydziale Elektroniki i Technik Infor-

P

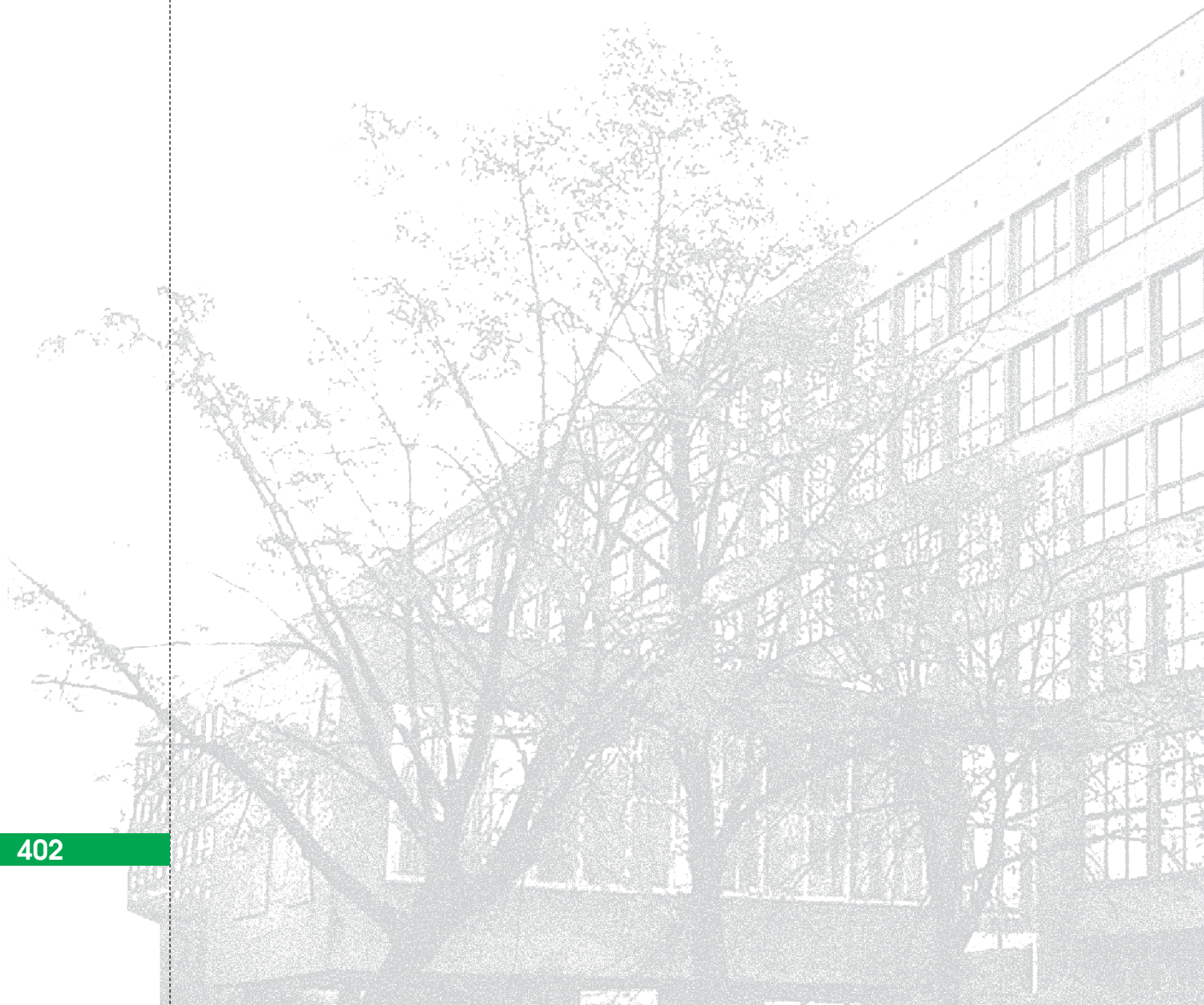
macyjnych wykłady z „Zarządzania produktywnością i jakością”. W ramach warsztatów z tego przedmiotu nawiązała kontakty z zakładami przemysłowymi stosującymi nowoczesne metody zarządzania. Współpraca z młodzieżą zaowocowała powstaniem Koła Naukowego Przedsiębiorczości i Innowacyjności przy Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych, a Julitta Pogorzelska została opiekunem tego Koła. Mimo odejścia na emeryturę w 2002 roku utrzymywała kontakty z młodzieżą m.in. w prowadząc zajęcia w Wyższej Szkole Pedagogicznej.

Julitta Pogorzelska ma w swoim dorobku wiele artykułów naukowych i komunikatów, ostatnie z dziedziny badania ceramiki termistorowej (we współpracy z profesorem Bohdanem Butkiewiczem i magistrem inżynierem Józefem Maciakiem).

Julitta Pogorzelska w trakcie pracy w Politechnice Warszawskiej prowadziła intensywną działalność społeczną i związkową (przez wiele lat była prezesem RO ZNP). Za swoją działalność w różnych obszarach otrzymała wiele odznaczeń, m.in. Srebrny Krzyż Zasługi (1977), Złotą Odznakę Związku Nauczycielstwa Polskiego (1977), Srebrną Odznakę „Zasłużony dla Politechniki” (1979). Wielokrotnie otrzymywała nagrody Ministra i Rektora za sukcesy w dziedzinie badań degradacji ceramiki oraz w obszarze dydaktyki.

Przez blisko 25 lat wolny czas poświęcała uprawianiu szybownictwa (była rekordzistką Polski w przelocie otwartym — wspólnie z Adelą Dankowską).

Zmarła 7 października 2006 roku.

porządkowski

EDMUND PORZĄDKOWSKI (1914–1998)

Edmund Porządkowski urodził się 31 maja 1914 roku we wsi Strzegowo, powiat Mława. W 1936 roku ukończył gimnazjum w Grudziądzu oraz wstąpił na Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej. W 1938 roku uzyskał tzw. półdyplom. Od 1939 roku pracował w Państwowych Zakładach Teletransmisyjnych, a następnie w Standard Electric Company. W latach 1939–1946 przebywał w Związku Radzieckim. Pracował tam w różnych miejscowościach, zarówno w rolnictwie, jak i w przemyśle. Od 1944 roku był członkiem Związku Patriotów Polskich. Od 1945 roku był przewodniczącym rejonu Takmak (Kirgiska SSR), a od 1946 roku — sekretarzem rejonu. Pracę w Polsce rozpoczął w 1947 roku jako radiotechnik w Spółdzielni Pracy „Siła i Dźwięk”. W 1949 roku wznowił studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. W 1952 roku uzyskał dyplom na Wydziale Łączności. Od września 1951 roku pracował w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych na tym Wydziale, kolejno jako asystent, starszy asystent, adiunkt, a od 1968 roku — jako docent. Dziedzina, której się poświęcił, to zastosowanie techniki liczenia impulsów elektrycznych do celów pomiarowych. Opracował m.in. przyrządy do pomiaru czasu i częstotliwości, falomierze, generatory, fazomierz, miernik błędów przy transmisji telegraficznej. Niektóre z tych opracowań wdrożono do produkcji (m.in. falomierz liczący PFL-2).

Edmund Porządkowski szczególnie zasłużył się w krzewieniu w kraju nowoczesnych metod pomiaru czasu i częstotliwości. W latach osiemdziesiątych jego zainteresowania skupiły się na elektronice motoryzacyjnej, a w szczególności na elektronicznych układach zapłonowych. Opracował kilka oryginalnych modeli układów zapłonowych, będących na owe czasy rozwiązaniami nowatorskimi, a ponadto — kilkadziesiąt innych urządzeń technicznych, m.in. dla energetyki, górnictwa, wojska, Zakładu Opracowań Polskiej Akademii Nauk, Biura Urządzeń Techniki Jądrowej. Był współautorem 2 książek — *Licznik elektroniczny w miernikach zliczających* (1962) i *Elektroniczne mierniki zliczające* (1965) oraz autorem lub współautorem 23 artykułów w czasopiśmie, 4 referatów konferencyjnych, a także twórcą 4 patentów. Był promotorem jednego przewodu doktorskiego.

Za osiągnięcia badawcze został nagrodzony przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1960, 1976) oraz Państwową Radę ds. Pokojowego Wykorzystania Energii Jądrowej (1962). Otrzymał również Nagrodę Państwową I stopnia (1966).

P

Edmund Porządkowski prowadził wykłady nie tylko na Wydziale Łączności i Wydziale Elektroniki, ale także na Wydziale Komunikacji, Wydziale Mechanicznym Technologicznym, Wydziale Sprzętu Mechanicznego oraz Wydziale Elektrycznym. Najważniejsze z nich to: „Układy elektroniczne” (1958–1959), „Podstawy elektroniki i automatyki” (1956–1958), „Elektronika” (1956–1965), a w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych: „Pomiary cyfrowe”, „Miernictwo elektroniczne”, „Cyfrowe metody pomiarowe” oraz „Pomiary czasu i częstotliwości”. Był współautorem 3 skryptów: *Objaśnienia do ćwiczeń laboratorium urządzeń nadawczych*, *Podstawy elektroniki* (1978) oraz *Wybrane zagadnienia komputerowej techniki pomiarowej* (1982).

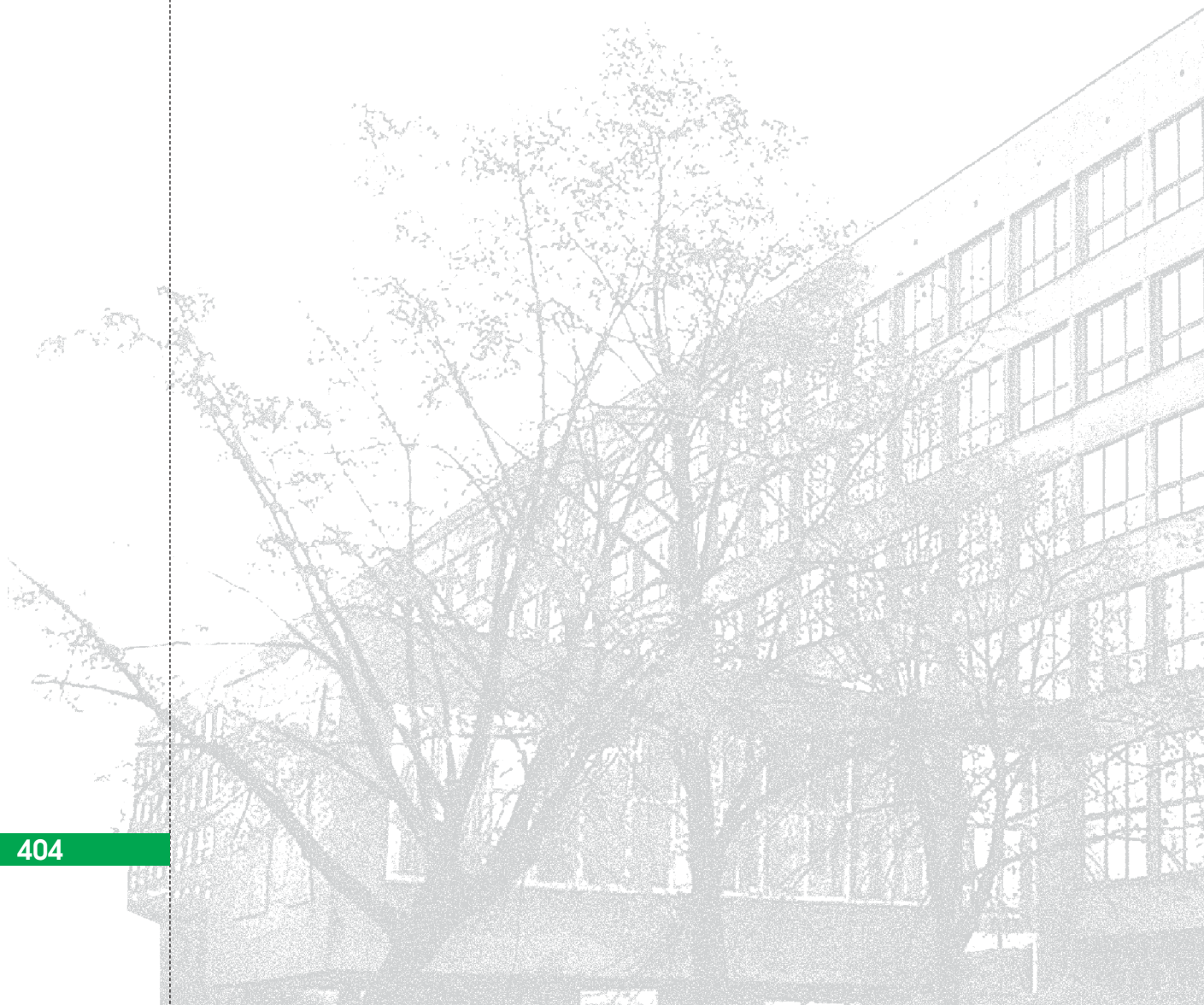
Za osiągnięcia w pracy dydaktycznej otrzymał Medal Komisji Edukacji Narodowej (1976) oraz zespołową Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1973).

W latach 1970–1975 Edmund Porządkowski był kierownikiem Wieczorowego Stu-

dium Zawodowego na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, a w latach 1975–1978 prodziekanem Wydziału Elektroniki.

Był także aktywnym działaczem społecznym Związku Patriotów Polskich (1944–1946) oraz Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej (od 1948 roku, był m.in. I sekretarzem Oddziałowej Organizacji Partyjnej na Wydziale Elektroniki), Związku Nauczycielstwa Polskiego (od 1952 roku, był m.in. wiceprzewodniczącym Rady Zakładowej Politechniki Warszawskiej w latach 1969–1971) i Związku Akademickiej Młodzieży Polskiej (1950–1952). Za działalności społeczno-organizacyjną został odznaczony Medalem Dzieśięciolecia Polski Ludowej (1955), Złotym Krzyżem Zasługi (1958) oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1974).

Przeszedł na emeryturę w 1984 roku, ale jeszcze przez wiele lat czynnie uczestniczył w życiu Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Zmarł w 1998 roku.

pożniak

KRZYSZTOF POŻNIAK

Krzysztof Pożniak urodził się w 1964 roku w Warszawie. XLVII Liceum Ogólnokształcące imienia Stanisława Wyspiańskiego w Warszawie ukończył w 1984 roku. Studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej ukończył w 1990 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera w specjalności Miernictwo elektroniczne. Praca magisterska dotyczyła opracowania i realizacji Modułowego Mikroprocesorowego Systemu Laboratoryjnego, który jest używany w Laboratorium Podstaw Pomiarów do dnia dzisiejszego. Pracę zawodową rozpoczął w 1990 roku w Instytucie Podstaw Elektroniki (dzisiejszy Instytut Systemów Elektronicznych) jeszcze jako student. Rozprawę doktorską z zakresu projektowania elektronicznych systemów pomiarowo-akwizycyjnych stosowanych w eksperymentach fizyki wysokich energii obronił z wyróżnieniem na wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych w 1999 roku.

Jego zainteresowania naukowe dotyczą modelowania, projektowania i eksploatacji szybkich, rozległych, wielokanałowych i synchronicznych systemów pomiarowo-kontrolnych. Specjalizuje się w opracowywaniu systemów elektronicznych bazujących na układach programowalnych FPGA dla dużych akceleratorowych eksperymentów fizyki cząstek oraz fizyki plazmy.

Jestem autorem ponad stu publikacji, w tym kilkunastu zamieszczonych w zachodnich czasopismach naukowych („Nature Photonics”, „MST”, „NIM”, „IEEE”), kilkudziesięciu krajowych publikacji recenzowanych (m.in. „Kwartalniki Polskiej Akademii Nauk”, „Elek-

tronika”), kilkudziesięciu publikacji konferencyjnych opublikowanych za granicą (m.in. SPIE, IEEE) oraz kilkunastu krajowych publikacji konferencyjnych (m.in. KKTOiU, KKM). Najważniejszymi publikacjami są: *Operation of a Free-electron Laser from the Extreme Ultraviolet to the Water Window* (2007, ponad 200 cytowań), *The CMS Experiment at the CERN LHC* (ponad 100 cytowań), *Pi of the Sky — All-sky, Real-time Search for Fast Optical Transients* (około 50 cytowań). W 2011 roku wydał monografię *Metody diagnostyczne systemów TRIDAQ implementowanych w układach FPGA dla eksperymentów fizyki wysokich energii* (Seria „Technika Akceleratorowa”, Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej). Za wyniki badań naukowych otrzymał w 2006 roku zespołową Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej I stopnia, a w 2009 roku indywidualną Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej I stopnia.

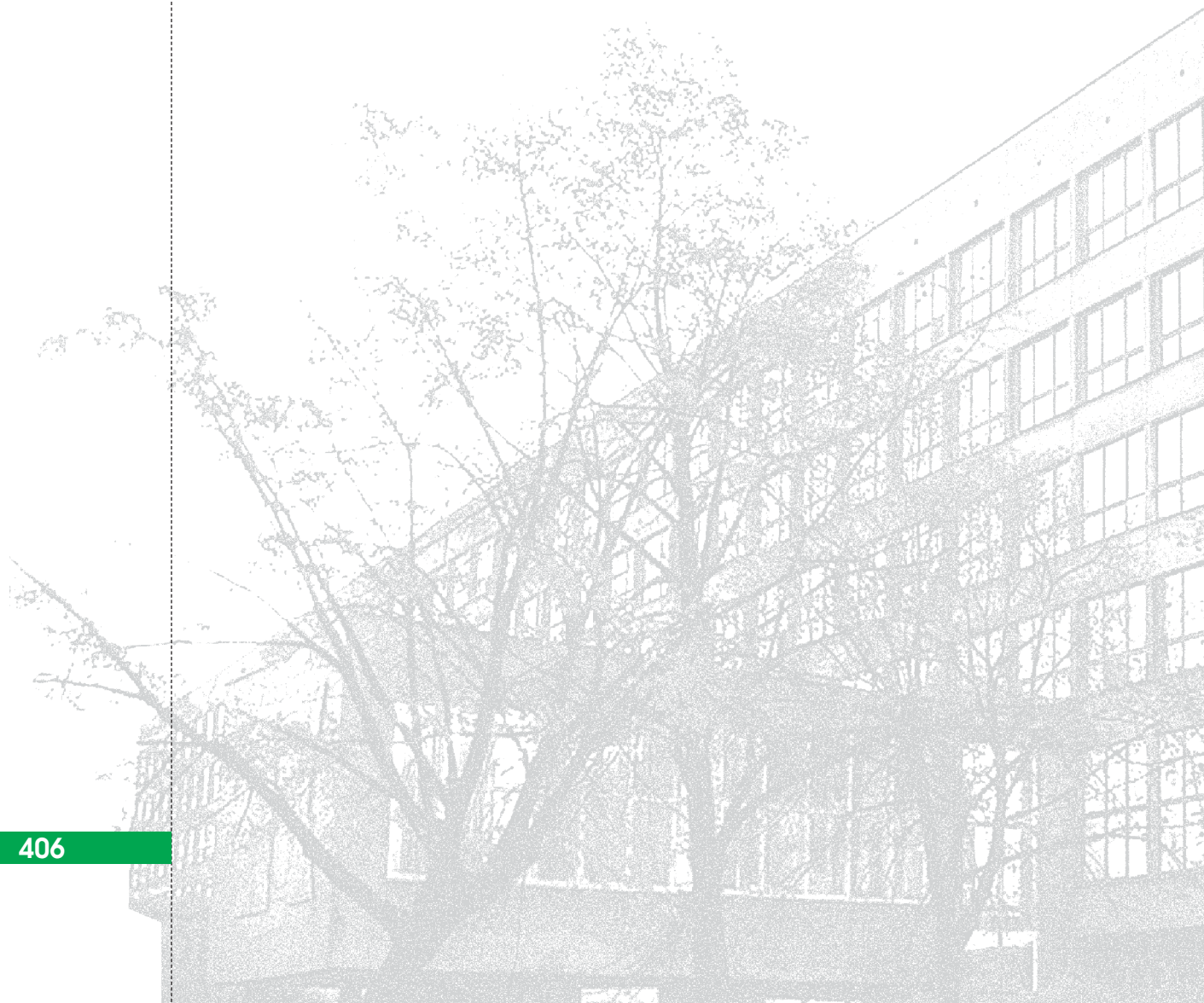
P

Krzysztof Pożniak był również współorganizatorem ponad 20 Naukowych Sympozjów Studencko-Doktoranckich pod auspicjami IEEE oraz SPIE, które odbywają się dwa razy w roku od ponad 10-ciu lat. Był także współinicjatorem podpisania międzynarodowej umowy Politechniki Warszawskiej z ośrodkiem badawczym DESY (Hamburg), który m.in. zaowocował uczestnictwem Instytutu Systemów Elektronicznych (ISE) w programie FP6-CARE oraz podpisania umowy stowarzyszenia ISE z eksperymentem CMS przy LHC (CERN, Genewa).

W ramach obowiązków dydaktycznych Krzysztof Pożniak prowadził zajęcia z przed-

miotów: „Laboratorium podstaw pomiarów” (LPP), „Laboratorium miernictwa optoelektronicznego” (LMO) oraz „Internetowe systemy pomiarowe” (ISYP). W 2008 roku wydał autorski podręcznik *Detektorowe systemy pomiarowe typu TRIDAQ w eksperymentach fizyki wysokich energii* do przedmiotu ISYP. Jest też współautorem dwóch skryptów do przedmiotów LPP i LMO. Wypromował ponad 100 studentów. Za działalność dydaktyczną otrzymał nagrodę III stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej w 2003 roku.

Interesuje się muzyką rockową, narciarstwem zjazdowym i biegowym oraz podróżowaniem.

protaziuk

GRZEGORZ PROTAZIUK

Grzegorz Protaziuk urodził się 28 lipca 1977 roku. W 1996 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Macierzy Polskiej Szkolnej w Mińsku Mazowieckim i rozpoczął studia na wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu z wyróżnieniem studiów w specjalności inżynieria oprogramowania i systemy informacyjne w 2001 roku rozpoczął studia doktoranckie. Pracę doktorską *Odkrywanie wiedzy w niekompletnych zbiorach danych* obronił w 2006 roku. W 2008 roku ukończył studia podyplomowe Zarządzanie Projektami w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Od 2005 roku pracuje w Instytucie Informatyki, początkowo na stanowisku asystenta, a od 2006 roku na stanowisku adiunkta.

Od początku swojej działalności naukowej Grzegorz Protaziuk zajmował się dziedziną eksploracji danych. Początkowe prace badawcze związane były z metodami odkrywania wiedzy w postaci różnego typu, a od 2006 roku prowadzone przez niego badania koncentrują się obszarze odkrywania wiedzy w zasobach tekstowych na potrzeby systemów budowania i utrzymywania ontologii.

W trakcie swojej pracy w Instytucie Informatyki Grzegorz Protaziuk był zaangażowany w realizację projektów rozwojowo-badawczych, głównie dotyczących praktycznego zastosowania metod eksploracji danych do analizy dużych zbiorów danych oraz dokumentów tekstowych. W latach 2001–2010 realizował projekty dla takich firm jak PTC, France Telecom, Samsung. Uczestniczył

również w realizacji projektów Europejskich w programie FP6.

Grzegorz Protaziuk jest autorem lub współautorem 12 artykułów naukowych publikowanych m.in. w serii „Lecture Notes on Computer Science” wydawnictwa Springer.

Grzegorz Protaziuk prowadzi projekty i laboratoria z zakresu systemów baz danych, projektowania systemów informacyjnych oraz metod eksploracji danych.

Żonaty, ma córkę. Władza czynnie językiem angielskim, biernie rosyjskim. Zainteresowania: szachy, filozofia.

przelaskowski

ARTUR PRZELASKOWSKI

Artur Przelaskowski urodził się 1 grudnia 1965 roku w Koszalinie. W 1980 roku ukończył szkołę podstawową nr 2 w Międzyrzeczu Podlaskim, a w 1985 roku — Technikę Elektryczną w Siedlcach. W latach 1985–1990 studiował na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika. Praca magisterska dotyczyła algorytmów interpolacji i aproksymacji konturów w badaniu echokardiograficznym do oceny asynergii lewej komory.

Pracę zawodową w Zakładzie Elektroniki Jądrowej Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, w pracowni doktora Ma-

riana Kazubka, rozpoczął bezpośrednio po ukończeniu studiów. Był uczestnikiem studiów doktoranckich w zakresie Elektroniki i Telekomunikacji w latach 1992–1995. Dyplom doktora nauk technicznych uzyskał w 1995 roku. Promotorem rozprawy *Efektywne metody kompresji obrazów medycznych* był profesor Zdzisław Pawłowski. Rozprawę habilitacyjną *Falkowe metody kompresji danych obrazowych* obronił w 2004 roku. Od 2008 roku pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego kierując Pracownią Telemedycyny Zakładu Telewizji Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej.

Zainteresowania naukowe Artur Przelaskowskiego obejmują dwa zasadnicze obszary: inżynierię biomedyczną, przede wszystkim w zakresie informatyki medycznej, oraz multimedia. Wśród istotnych zagadnień wymienić należy przede wszystkim efektywne metody kompresji danych, koncepcję rozumienia obrazów na uproszczeń reprezentacji źródłowej, miary jakości obrazów, analiza danych, indeksowanie zawartości multimedialnych, wspomaganie diagnostyki medycznej, medyczne systemy informatyczne, teoria informacji, teoria aproksymacji, teoria i zastosowanie przekształceń wieloskalowych, modele semantyczne, ontologie.

Artur Przelaskowski kierował trzema projektami badawczymi finansowanymi przez Ministerstwo i brał udział w kilku innych. Opracował 6 autorskich wykładów („Kompresja danych”, „Komputerowe wspomaganie obrazowej diagnostyki medycznej”, „Grafika komputerowa”, „Podstawy inżynierii diagnostyki obrazowej w medycynie”, „Systemy

informatyczne w medycynie”, „Techniki multimedialne”), mając udział w opracowaniu kilku innych. Wypromował 4 doktorów, był opiekunem około 25 inżynierów i blisko 25 magistrów, jest aktualnie opiekunem 4 doktorantów. W 2006 roku otrzymał nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za książkę *Kompresja danych: podstawy, metody bezstratne, kodery obrazów*.

Artur Przelaskowski jest autorem dwóch monografii, 3 rozdziałów w monografiach, redaktorem specjalnego numeru zeszytów naukowych, autorem 4 skryptów akademickich, 50 prac w seriach książkowych zagranicznych i krajowych, ponad 50 artykułów w czasopiśmie (w tym ponad 30 o zasięgu międzynarodowym), ponad 60 artykułów w materiałach konferencji o zasięgu międzynarodowym i krajowym, ponad 200 recenzji artykułów w czasopiśmie, rozpraw doktorskich i habilitacyjnych, prac konferencyjnych, raportów projektów.

P

przesmycki

OLGIERD PRZESMYCKI

Olgierd Przesmycki urodził się 24 listopada 1922 roku w Łodzi. W czerwcu 1939 roku ukończył Gimnazjum im. Adama Mickiewicza w Warszawie i został przyjęty do liceum matematyczno-fizycznego. Od 17 do 22 września 1939 roku służył jako ochotnik w Wojsku Polskim w 20 Kompanii, biorąc udział w walkach z wojskami sowieckimi m.in. w Wilnie i pod Oranami. Od końca września 1939 roku do maja 1940 roku przebywał w Nowogrodku i Baranowiczach, gdzie kontynuował naukę i przedterminowo ukończył szkołę średnią. 20 maja 1940 roku, gdy jako repatriant wracał do Warszawy, został osadzony przez Niemców w obozie w Białej Podlaskiej, po czym wywieziono go do Niemiec na roboty przymusowe, gdzie przebywał od 26 maja 1940 roku do chwili wyzwolenia przez wojska amerykańskie (25 marca 1945 roku). Od tego dnia do 15 czerwca

1945 roku służył jako ochotnik w armii amerykańskiej w kompanii 55 Q.M. 144 Co., biorąc udział w działaniach wojennych, m.in. w południowej części Niemiec. Od 16 czerwca do 26 lipca 1945 roku przebywał w obozie DP (displaced persons) w Weinsbergu i był zastępcą kierownika tego obozu. Następnie przebywał w obozie Polskich Sił Zbrojnych w Nordheim i w październiku 1945 roku rozpoczął studia na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Georga Augusta w Getyndze. W lipcu 1946 roku powrócił do Warszawy, gdzie mieszka do chwili obecnej.

W latach 1946–1952 studiował na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej i uzyskał dyplom magistra inżyniera (z wyróżnieniem). W latach 1946–1950 pracował w Spółdzielni Grupa Techniczna w Warszawie jako pracownik teletechniczny, a w latach 1950–1953 — na Politechnice Warszawskiej. W grudniu 1953 roku został przeniesiony służbowo do Polskiej Akademii Nauk. Następnie powrócił do pracy na Politechnice Warszawskiej, gdzie był zatrudniony do chwili przejścia na emeryturę (1991). Stopień doktora nauk technicznych otrzymał w 1973 roku. W 1974 roku został powołany na stanowisko docenta w Instytucie Teleelektroniki (obecnie Telekomunikacji) Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

Jest znanym nie tylko w Polsce specjalistą z dziedziny filtrów elektrycznych pasywnych i układów pokrewnych, twórcą wielu metod ich realizacji i projektowania, m.in. wspomagane go komputerem. Na Politechnice Warszawskiej prowadził zajęcia dydaktyczne m.in. z: „Miernictwa elektrycznego” (1950–1952) „Podstaw teletransmisji”, „Filtrów i korektorów” oraz „Metod numerycznych” (1952–1991). Analogiczne zajęcia z zakresu teletransmisji prowadził także w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej (1955–1966), na kursach magisterskich zorganizowanych przy Politechnice Warszawskiej Przez Instytut Łączności (1955–1960) oraz w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej na Studium Podyplomowym Telekomunikacji,

P

którego był kierownikiem w latach 1978–1982. Był opiekunem ponad 90 prac dyplomowych, z których wiele zostało wyróżnionych, a kilka nagrodzonych. W 1976 roku otrzymał dyplom najlepszego dydaktyka. Opracował 8 skryptów i reskryptów dydaktycznych dla studentów, w tym 2 skrypty współautorskie Podstawy teletransmisji. Jest autorem bądź współautorem 5 książek naukowych i technicznych, w tym autorem obszernej monografii *Filtry elektryczne* (WKŁ, 1962) oraz rozszerzonego wydania rosyjskiego *Projektowanie elektrycznych leśnicznych filtrów* (Swiaż, Moskwa 1968). Ponadto jest autorem lub współautorem ponad 50 artykułów naukowych i technicznych, 13 publikacji popularyzatorskich z zakresu programowania mikrokomputerów. Jest też twórcą ponad 90 programów dla komputerów, m.in. IBM PC, w tym ponad 30 unikatowych, opartych na opracowanych przez siebie metodach. Między innymi te metody prezentował na ponad 25 konferencjach, seminariach i kursach specjalistycznych. Przez wiele lat był konsultantem naukowym i doradcą technicznym w 5 jednostkach naukowo-badawczych i produkcyjnych. W Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej był kierownikiem Pracowni Filtrów i Korektorów (1971–1991), zastępcą dyrektora ds. nauki (1975) i ds. nauczania (1979–1982) oraz kierownikiem Zakłady Systemów Teletransmisyjnych (1987–1991). W 1971 roku utworzył w Pracowni Filtrów i Korektorów wydawnictwo publikujące opracowania naukowe i techniczne pracowników tej Pracowni w zeszytach serii „Podstawowej” i „ETO” (od 1991 roku wydano około 70 tytułów) oraz w 1974 roku — wydawnictwo Instytutu Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej publikujące opracowania w zeszytach serii „Komunikaty i Referaty”. Był promotorem 3 rozpraw doktorskich oraz recenzentem i konsultantem kilkunastu takich rozpraw. Był ponadto członkiem Rady Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej oraz Komisji Egzaminów Doktorskich na tym Wydziale do chwili wprowadzenia restrykcyjnej Ustawy o szkolnictwie wyższym z dnia 12 września 1990 roku. W ramach prac nau-

kowo-badawczych zaprojektował ponad 60 układów teletransmisyjnych (głównie filtrów i zwrotnic elektrycznych) wdrożonych do produkcji (m.in. W Polskich Zakładach Teletransmisyjnych i Zakładach OMIG).

Za osiągnięcia naukowe, naukowo-badawcze, dydaktyczno-wychowawcze i popularyzatorskie otrzymał Nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej, Ministra Łączności, Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki oraz Przewodniczącego Wydziału IV Polskiej Akademii Nauk, Nagrodę Stowarzyszenia Elektryków Polskich „za wyróżniającą się książkę z zakresu elektryki napisaną i wydaną w kraju w latach 1959–1968” (książka *Filtry elektryczne*), Nagrodę Wydawnictwa Epoka za publikacje z serii „Konkrety” (1986), a także około 10 odznaczeń, w tym: Medal Komisji Edukacji Narodowej (1976), Złotą Odznakę „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” (1979), Złotą Honorową Odznakę „Zasłużony Pracownik Łączności” (1976) i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1989).

Przez wiele lat był przewodniczącym Koła Stowarzyszenia Elektryków Polskich na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej i redaktorem naczelnym wydawnictwa Instytutu Telekomunikacji Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W latach 1995–2001 był zatrudniony na stanowisku głównego specjalisty w Centrum Badawczo-Rozwojowym Telekomunikacji Polskiej SA, gdzie wykonywał na komputerach prace projektowe i symulacyjne związane z siecią dostępową ze stykiem „Z” central cyfrowych.

Jest żonaty, ma 3 dzieci. Interesuje się muzyką klasyczną i grywał na rozmaitych instrumentach. Ze szczególną atencją wspomina następujących swych profesorów z Uniwersytetu w Getyndze i z Politechniki Warszawskiej: profesora Pohla (fizyka eksperymentalna), profesora Goubeau (chemia fizyczna), profesora Rellicha (matematyka), profesora Kazimierza Drewnoskiego (miernictwo elektryczne), profesora Witolda Pogorzelskiego (matematyka) i profesora Witolda Nowickiego (teletransmisja).

pułaczewski

JERZY W. PUŁACZEWSKI

Jerzy W. Pułaczewski urodził się 3 lutego 1933 roku w Warszawie. Ciężko ranny w czasie oblężenia Warszawy we wrześniu 1939 roku. W 1951 roku ukończył z wyróżnieniem Liceum Ogólnokształcące im. Stanisława Staszica w Warszawie. Dyplomy inżyniera łączności (1955) oraz magistra inżyniera elektronika, specjalność Automatyka (1958), uzyskał na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Od 1956 roku jest zatrudniony jako nauczyciel akademicki w Politechnice Warszawskiej, najpierw w Katedrze Automatyki i Telemechaniki, a następnie po zmianach nazwy w Instytucie Automatyki i w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej. Doktorat uzyskał na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej w 1965 roku za rozprawę *Dobór nastaw regulatora PID na płaszczyźnie Wyszniegradzkiego w przypad-*

ku obiektów z opóźnieniem. W styczniu 1973 roku został mianowany docentem.

W latach 1958–1959 odbył 8-miesięczny staż naukowy w Moskiewskim Instytucie Energetycznym (MEI), w latach 1965–1966 uzyskał roczne stypendium British Council na Uniwersytecie w Cambridge (Anglia), w latach 1980–1981 przebywał jako pracownik naukowy na Uniwersytecie w Minneapolis (USA) oraz w laboratorium badawczym firmy 3M (St. Paul, USA).

W latach 1956–1965 zainteresowania badawcze Jerzego W. Pułaczewskiego koncentrowały się na problematyce działania, budowy i zastosowań aparatury regulacyjnej, a zwłaszcza serwomechanizmów i regulatorów. Opracował on wówczas szereg prototypowych układów, głównie dla potrzeb laboratoriów studenckich. W latach 1966–1980 w ramach prac dotyczących przemysłu cukrowniczego oraz produkcji tlenku glinu, zajmował się modelowaniem matematycznym i strukturami sterowania złożonych procesów technologicznych. Od tego czasu datuje się zainteresowanie Jerzego W. Pułaczewskiego automatyzacją procesów przetwórczych, zwłaszcza w przemyśle chemicznym oraz zagadnieniami na styku automatyki i inżynierii chemicznej.

Od początku lat sześćdziesiątych, Jerzy W. Pułaczewski prowadził wykłady dotyczące elementów i układów automatyki, podstaw automatyki, regulatorów i serwomechanizmów oraz dynamiki procesów. Od przyjazdu z USA (1981) interesuje się cyfrowymi algorytmami regulacji, w tym algorytmami predykcyjnymi. Od 1990 roku prowadzi wykład obieralny „Cyfrowe algorytmy regulacji”.

Jerzy W. Pułaczewski był opiekunem ponad sześćdziesięciu dyplomowych prac magisterskich i promotorem pięciu rozpraw doktorskich.

Jerzy W. Pułaczewski brał aktywny udział w znaczących zespołowych pracach badawczych i konferencjach naukowych. Był również wybierany do rad naukowych różnych

P

instytucji (Instytut Przemysłu Cukrowniczego, Resortowy Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Chemoautomatyka, Przemysłowy Instytut Telekomunikacji). Jest autorem lub współautorem kilkudziesięciu publikacji naukowych oraz kilku książek naukowo technicznych, a także popularyzujących technikę oraz podręczników i skryptów akademickich. Jedną z pasji Jerzego W. Pułaczewskiego (oprócz sportu i turystyki) jest popularyzacja techniki. Współpracując z Wydawnictwem Szkolnym i Pedagogicznym opublikował kilka, cieszących się powodzeniem, podręczników dla średnich szkół technicznych.

Odbywając w 1965–1966 roku staż naukowy w Anglii, Jerzy W. Pułaczewski zapoznał się ze stosowanym na Uniwersytecie w Cambridge systemem oferowanych studentom przedmiotów obieralnych. Gdy więc na początku lat siedemdziesiątych zaczęto wprowadzać podobny system na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, Jerzy W. Pułaczewski stał się aktywnym propagatorem tego systemu. Pracując w latach 1972–1980

jako zastępca dyrektora Instytutu Automatyki, wkładał wiele wysiłku w sprawne funkcjonowanie i ulepszanie systemu przedmiotów obieralnych.

W trudnych latach 1981–1987 Jerzy W. Pułaczewski był prodziekanem Wydziału Elektroniki, a w latach 1981–1990 pełnił także funkcję przewodniczącego komisji programowej Rady Wydziału. W latach 1987–1990 był członkiem Senatu Politechniki Warszawskiej, w latach 1990–1996 członkiem Uczelnianej Komisji Wyborczej, a w latach 1993–1996 ponownie zastępcą dyrektora Instytutu Automatyki. Za swą działalność dydaktyczną i naukowo badawczą uzyskał kilkanaście nagród Rektora i Dziekana oraz cztery nagrody Ministra.

W 1998 roku Jerzy W. Pułaczewski przeszedł na emeryturę. Od tego czasu jest zatrudniony w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej, początkowo na stanowisku naukowo badawczym a obecnie w formie wykładów zleconych.

pytkowski

STANISŁAW JERZY PYTKOWSKI (1930–2009)

Stanisław Pytkowski urodził się 29 sierpnia 1930 roku w Warszawie, gdzie ukończył szkołę podstawową, a następnie Liceum Ogólnokształcące im. Hugo Kołłątaja. W 1949 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Szkoły Inżynierskiej im. H. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie, które kontynuował na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1958 roku. Od 1953 roku był zatrudniony jako nauczyciel akademicki w Katedrze Radiotechniki Politechniki Warszawskiej. Głównymi tematami jego pracy były: technika próżniowa i badania powierzchni ciała stałego.

Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1972 roku po obronie rozprawy *Por-*

tencjał izolowanych powierzchni próżniomierzy głowicy jonizacyjnej i jego wpływ na parametry pomiarowe i został zatrudniony na stanowisku adiunkta.

Specjalnością Stanisława Pytkowskiego była technologia próżni oraz próżniowe analizatory stosowane w elektronice. Był on współorganizatorem i współautorem dydaktycznego laboratorium Techniki Próżni, wykładowcą przedmiotu „Podstawy Techniki Próżni”, inicjatorem i autorem wprowadzenia do dydaktyki nowoczesnej tematyki z zakresu analizy powierzchni ciała stałego za pomocą wiązek jonowych.

Stanisław Pytkowski był wieloletnim kierownikiem Zespołu Badawczego Instytutu, współinicjatorem i współorganizatorem oraz

opiekunem Zakładu Doświadczalnego ZOPAP przy Katedrze Wysokiej Próżni. W latach 1978–1984 był kierownikiem Zakładu Techniki Próżni, a w latach 1984–1991 zastępcą dyrektora do spraw nauki w Instytucie.

W 1976 roku Stanisław Pytkowski wprowadza do programu badawczego nowy temat — budowa spektrometrów elektronowych do analizy powierzchni ciała stałego. Wykonanie tego tematu prowadzi do zbudowania kilku spektrometrów Augera pracujących w laboratorium dydaktyczno-badawczym Instytutu oraz w innych laboratoriach instytutów Polskiej Akademii Nauk i szkół wyższych. Twórcy spektrometru otrzymali nagrodę Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk (1986).

W 1982 roku Stanisław Pytkowski zorganizował wykład kursowy pod tytułem „Metody badania ciała stałego”. Do treści tego wykładu weszły na stałe metody analizy powierzchni ciała stałego wzbogacone ćwiczeniami laboratoryjnymi.

W 1985 roku Stanisław Pytkowski opracował sprawdzoną później, w okresie 6 lat badań, metodykę określania potencjału naukowo-badawczego Instytutu. Umożliwiło to, w zmieniających się warunkach ekonomicznych i prawnych, dokładne wyznaczenie po-

ziomu optymalnego zaangażowania Instytutu w pracach naukowo-badawczych.

Stanisław Pytkowski pełnił liczne funkcje organizacyjne, był między innymi członkiem komitetów naukowych wielu konferencji, członkiem Rady Naukowej OBREP, członkiem Rady Programowej „Elektroniki”, sekretarzem naukowym Sekcji „Technologii Elektronowej KEiT” Polskiej Akademii Nauk, krajowym koordynatorem prac badawczych w dziedzinie próżni, członkiem różnych Komisji Rady Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

Wyróżniony nagrodami: Ministra Szkolnictwa Wyższego, Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki, Rektora Politechniki Warszawskiej i Dziekana Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

Odnaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1974), Złotą Odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”, Srebrną Odznaką Honorową Stowarzyszenia Elektryków Polskich (1986).

Z żoną Anną (z domu Tarnogórska) wychowali dwoje dzieci.

Szczególnym jego zamiłowaniem było żeglarstwo. W 1963 roku uzyskał patent kapitana jachtowego żeglugi wielkiej.

Zmarł 1 lutego 2009 roku.

P

r a d e c k i

KAROL WOJCIECH RADECKI

Karol Wojciech Radecki urodził się 1 listopada 1946 roku w Milanówku. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego im. Bolesława Prusa w Grodzisku Mazowieckim studiował na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

Studia ukończył w 1970 roku uzyskując tytuł magistra inżyniera elektronika w zakresie elektroniki o specjalności radiotechnika. Pracę magisterską *Badanie wiązki atomów cezu Cs133* wykonał w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk pod kierunkiem profesora Stefana Hahna i doktora Andrzeja Chachulskiego. Wyniki pracy magisterskiej były wykorzystane przy budowie pierwszego polskiego miniaturowego cezowego wzorca częstotliwości.

Karol W. Radecki pracuje w Politechnice Warszawskiej od 1970 roku. Jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym w Instytucie Radioelektroniki, Wydziału Elektroniki i Tech-

nik Informatycznych. Stopień doktora nauk technicznych otrzymał w 1978 roku.

Przedmiotem rozprawy doktorskiej Karola W. Radeckiego była budowa spektrometru mikrofalowego z wiązką atomową srebra, z wykorzystaniem jednoczesnego rezonansu atomowego dwóch stabilnych izotopów tego pierwiastka Ag107 i Ag109. Zbudowany spektrometr był unikalny w skali krajowej a w niektórych aspektach — w skali światowej. Spektrometry tego rodzaju nie były dotychczas budowane. Nowość pracy polegała na eksperymentalnym zrealizowaniu pomiaru tzw. linii superpozycyjnej to jest jednoczesnego rezonansu dwóch izotopów, w danym przypadku izotopów srebra.

Karol W. Radecki od początku zatrudnienia aktywnie uczestniczył w działalności dydaktycznej Zakładu Radiokomunikacji. Prowadził autorskie wykłady, ćwiczenia i laboratoria z zakresu radiokomunikacji na studiach dziennych magisterskich, studiach wieczorowych i podyplomowych a także wykłady na kursach telefonii komórkowej dla pracowników PTK Centertel.

Przygotował liczne materiały pomocnicze do prowadzonych przez niego zajęć dydaktycznych. Jest redaktorem i współautorem skryptu *Materiały i elementy elektroniczne*, współredaktorem skryptu *Teoria sygnałów i modulacji*. Laboratorium, współautorem skryptu *Systemy radiokomunikacyjne. Laboratorium*.

Ostatnio prowadzi wykłady z: „Sygnałów i modulacji”, „Materiałów i elementów elektronicznych”, „Radiowych systemów nawigacyjnych i wzorców częstotliwości”.

Przez wiele lat pełnił funkcję kierownika laboratoriów studenckich. Pod jego kierunkiem zostały wykonane 54 prace dyplomowe magisterskie i inżynierskie. W 1975 roku za osiągnięcia w pracy naukowo-dydaktycznej, wychowawczej i organizacyjnej otrzymał nagrodę Dziekana Wydziału Elektroniki, a w 1999 i 2001 roku nagrody zespołowe I stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia dydaktyczne.

R

Działalność naukowa Karola W. Radeckiego koncentruje się wokół zagadnień stabilizacji częstotliwości za pomocą atomowych wzorców częstotliwości oraz budowy elektronicznych systemów wspomaganie osób niewidomych. Prace badawcze miały przede wszystkim charakter aplikacyjny i były prowadzone w ramach różnych projektów badawczych oraz prac własnych i statutowych.

W zakresie wzorców atomowych dotyczyły one projektów oraz badań srebrowego i cezowego spektrometru mikrofalowego. Karol W. Radecki był członkiem kierownictwa zespołowego projektu Instytutu Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej Polskiej Akademii Nauk i Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej *Elektroniczny system orientacji terenowej w środowisku miejskim dla osób niewidomych*, finansowanego z funduszy PHARE. Uczestniczył w projektach badawczych dla potrzeb Państwowej Agencji Radiokomunikacyjnej, Instytutu Lotnictwa i Centrum Naukowo-Technicznego PKP.

W 1973 roku za opracowanie laboratoryjnego stanowiska wysokiej próżni otrzymał nagrodę zespołową Rektora Politechniki Warszawskiej. Za działalność naukowo-badawczą otrzymał w 1979 roku nagrodę indywidualną III stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz w 1982 roku nagrodę zespołową Rektora Politechniki Warszawskiej. Jest autorem lub współautorem 42 publikacji naukowych, współautorem jednego patentu.

Obecna działalność naukowa Karola W. Radeckiego dotyczy metod poprawy dokład-

ności cezowych wzorców częstotliwości oraz budowy i badań radiowych układów orientacji i nawigacji terenowej dla osób niewidomych.

Karol W. Radecki łączy pracę dydaktyczną i naukową z działalnością organizacyjną i społeczną. Przez kilka lat organizował i pełnił funkcję sekretarza seminariów naukowych w Instytucie Radioelektroniki. Organizował studenckie wizyty naukowo-techniczne w radiowych i telewizyjnych ośrodkach nadawczych, zakładach przemysłowych i laboratoriach naukowych, był opiekunem zawodowych praktyk studenckich, członkiem Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej. Jest członkiem Krajowego Komitetu Narodowego Union Radio-Scientifique Internationale, przewodniczącym Krajowej Komisji A (Metrologii Elektromagnetycznej) Union Radio-Scientifique Internationale, członkiem Komitetu Programowego Krajowego Sympozjum Nauk Radiowych Union Radio-Scientifique Internationale, członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE).

Przez szereg lat był przewodniczącym Rady Programowej Radia Bogoria w Grodzisku Mazowieckim oraz członkiem Rady Naukowej Polskiego Związku Niewidomych. Został odznaczony Złotym Medalem za Długoletnią Służbę.

Jego zainteresowania to fotografia i turystyka górską. Jest członkiem PTTK oraz Stołecznego Klubu Tatrzańskiego w Warszawie.

radomski

DARIUSZ RADOMSKI

Dariusz Radomski urodził się 28 września 1970 roku w Warszawie. W latach 1986–1990 był uczniem klasy matematyczno-fizycznej XVI Liceum Ogólnokształcącym im. Stefanii Sempołowskiej. W latach 1990–1996 studiował na Wydziale Elektroniki w Instytucie Automatyki. Poznawanie metod opisywania procesów dynamicznych oraz ich sterowania stało się inspiracją do zainteresowania się procesami biologicznymi, które regulują czynności życiowe organizmu człowieka. W latach 1993–1995, równoległe ze studiami na Politechnice, uczęszczał jako wolny słuchacz na wybrane wykłady i ćwiczenia na Wydział Lekarski Akademii Medycznej w Warszawie. Wówczas także zaczął czynnie brać udział w pracach kół naukowych na Akademii Medycznej, wspierając przyszłych lekarzy wiedzą matematyczną i techniczną. Efektem tej współpracy był temat pracy dyplomowej — *Modelowanie i analiza dynamiki fali tętniczego ciśnienia krwi*, obronionej w 1996 roku na ocenę celującą. W latach 1996–2001 odbył studia doktoranckie w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej, podczas których zajmował się modelowaniem i stero-

waniem wybranych procesów fizjologicznych człowieka.

W 2001 roku obronił z wyróżnieniem pracę doktorską *Sterowanie adaptacyjne pompą do dożylniej iniekcji leków*, przygotowaną pod kierunkiem doktora Andrzeja Pacuta. Otrzymał stopień doktora nauk technicznych w zakresie automatyki i robotyki, specjalność Biocybernetyka. Od 2002 roku jest zatrudniony w Zakładzie Elektroniki Jądrowej i Medycznej Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej.

W maju 2006 obronił również pracę doktorską na Wydziale Lekarskim Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego *Identyfikacja czynników ryzyka torbieli endometrioidalnych jajników* pod kierunkiem doktora Piotra I. Roszkowskiego, otrzymując stopień doktora nauk medycznych w zakresie biologii medycznej, specjalność epidemiologia reprodukcyjna.

Zainteresowania naukowe Dariusza Radomskiego koncentrują się na rozwoju metodologii i aplikacji modelowania matematycznego do rozwiązywania zarówno podstawowych, jak i klinicznych problemów

medycznych związanych z układem hormonalnym i procesem rozrodczym.

Jest autorem lub współautorem 37 doniesień konferencyjnych, 38 publikacji w recenzowanych czasopismach oraz 9 rozdziałów w monografiach zbiorowych. Tematyka ostatnich publikacji dotyczy problematyki optymalizacji dawki insuliny u pacjentów z cukrzycą typu I oraz badań nad bioelektryczną aktywnością ciężarnej macicy.

W czerwcu 2009 roku odbył tygodniowy staż naukowy w Institute of Metabolic Science, Addenbrooke's Hospital w Cambridge pod Londynem.

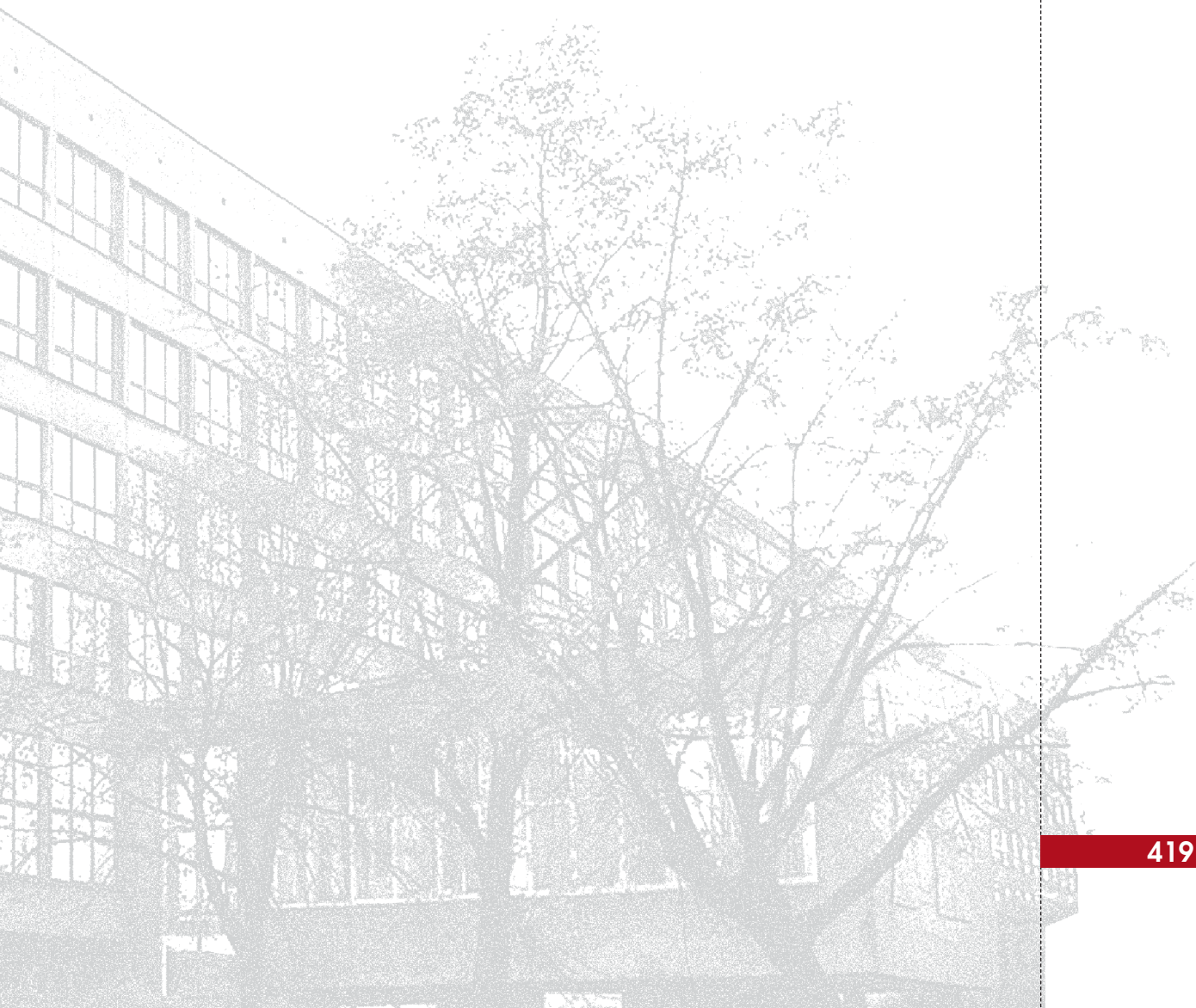
Dariusz Radomski jest aktywnym członkiem 3 towarzystw naukowych: International Society for Clinical Biostatistics, Polskiego Towarzystwa Ginekologicznego i Polskiego Towarzystwa Seksuologicznego.

Od 2004 roku sprawuje funkcję Pełnomocnika Rektora Politechniki Warszawskiej ds. osób niepełnosprawnych. Połączenie wiedzy z zakresu zdrowia reprodukcyjnego człowieka z działalnością na rzecz środowiska osób niepełnosprawnych zaowocowało wprowadzeniem zagadnień rehabilitacji seksualnej do programów specjalizacyjnych dla przyszłych lekarzy seksuologów oraz specjalistów z fizjoterapii i rehabilitacji medycznej.

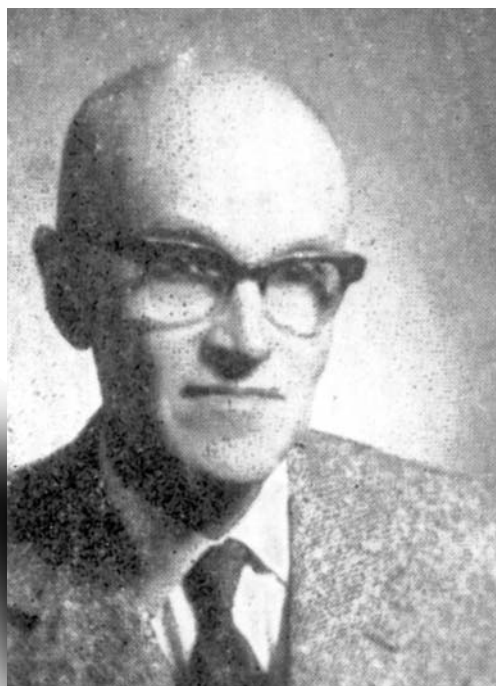
Zainteresowania pozazawodowe Dariusza Radomskiego to piosenka literacka i kabaretowa, filozofia, literatura biograficzna. Jest autorem ponad 50 tekstów piosenek. Część z nich doczekała się muzyki i była prezentowana w klubach studenckich.

Wolny czas lubi spędzać z przyjaciółmi w górach.

R

r a j s k i

CZESŁAW RAJSKI (1905–1992)

Czesław Waław Rajski urodził się 30 kwietnia 1905 roku w Kijowie. Studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej ukończył w 1929 roku, specjalizując się — podług ówczesnej terminologii — w prądach słabych. W 1952 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Teoria skośnego włączenia toru długiego w obwód elektryczny*. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1956 roku, a w 1964 roku — profesora zwyczajnego. Był dziekanem Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej w latach 1960–1964 i kierownikiem Katedry Elektrotechniki Teoretycznej „A” w latach 1962–1970. Od 1 października 1975 roku profesor Rajski był na emeryturze.

Do wybuchu wojny inżynier Rajski pracował w Państwowych Zakładach Tele- i Ra-

diotechnicznych, najpierw jako konstruktor, a następnie jako kierownik wydziału. Opracował w tym czasie między innymi część bardzo na owe czasy nowoczesnej — bo „bezsnurowej” — międzymiastowej centrali telefonicznej dla Warszawy. Wynalazł i opatentował system modulacji lampowych nadajników telegraficznych; system ten znalazł trwałe zastosowanie w produkcji. W latach międzywojennych był kilkakrotnie członkiem delegacji polskiej na kongresach CCIF (Comité Consultatif International pour les Communications Téléphoniques á Grandes Distances).

Po wojnie, w latach 1945–1948, był Czesław Rajski naczelnym dyrektorem w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych, a w latach 1949–1952 — dyrektorem Centralnego Biura Konstrukcyjnego Telekomunikacji. Równolegle w 1946 roku był ekspertem do spraw telekomunikacji przy Polskiej Misji Ekonomicznej w Waszyngtonie, która była afiliowana przy UNRRA. W latach 1952–1962 pracował w Instytucie Matematycznym Polskiej Akademii Nauk, gdzie zajmował się zastosowaniem rachunku prawdopodobieństwa i statystyki matematycznej do zagadnień przemysłowych.

W 1949 roku rozpoczął profesor Rajski pracę dydaktyczną na Politechnice Warszawskiej. Początkowo prowadził wykłady zlecone z materiałoznawstwa telekomunikacyjnego na Wydziale Elektrycznym, a następnie już jako etatowy pracownik Wydziału Łączności wykładał teorię obwodów, elektronowe maszyny cyfrowe i teorię informacji. Wykład teorii obwodów, wywodzący się pierwotnie z potrzeb elektroenergetyki, opracował i wykładał w zupełnie innym ujęciu, odpowiadającym potrzebom elektroniki i telekomunikacji. W 1954 roku zorganizował Zakład Podstaw Teleelektryki przy Katedrze Podstaw Telekomunikacji, który następnie został przekształcony w Katedrę Elektrotechniki Teoretycznej „A”. W 1970 roku Katedra ta weszła w skład Instytutu Podstaw Elektroniki.

Jako dziekan Wydziału Łączności, Czesław Rajski zainicjował daleko idącą reformę nauczania wszystkich prawie przedmiotów. Przyczynił się do znacznego wzrostu sprawności studiowania. Spowodował również powstanie kilku nowych katedr. Przez wiele lat był przedstawicielem Wydziału w Senacie Politechniki Warszawskiej.

W roku akademickim 1965/1966 przebywał w Ghanie, gdzie jako *visiting professor* wykładał analizę matematyczną na University of Science and Technology w Kumasi. W latach 1972–1974 przebywał kilkakrotnie w Algierii; pełnił tam funkcję konsultanta UNESCO do spraw kształcenia kadr i prowadził (w roku akademickim 1973/1974) wykłady z teorii informacji w École Nationale Polytechnique d'Alger.

Dorobek naukowy Czesława Rajskiego obejmuje kilkadziesiąt pozycji. W 1957 roku napisał skrypt *Elektronowe maszyny cyfrowe*. Była to pierwsza publikacja zwarta, dotycząca urządzeń zwanych obecnie komputerami. W 1964 roku ukazał się następny skrypt, tym razem z teorii obwodów, a w 1971 roku książka *Teoria obwodów, część I*, której zakres obejmował program pierwszego semestru wykładu tego przedmiotu. Spośród publikacji, które ukazały się w wydawnictwach periodycznych trzy były szczególnie bliskie autorowi. W 1961 roku podał on definicję metryki w przestrzeni zmiennych losowych dyskretnych, a w 1963 roku nową definicję mocnego współczynnika korelacji takich zmiennych (w obu wypadkach w oparciu o funkcjonal entropii). W 1982 roku wykazał, że dla bardzo obszernej klasy makroskopowych systemów dynamicznych, również dysypatywnych, istnieje wielkość, która w każdej chwili przyjmuje dla przebiegów rzeczywistych wartość stacjonarną, przeważnie minimalną.

W trakcie swej długoletniej pracy dydaktycznej był promotorem ponad 20 zakończonych rozpraw doktorskich, z których wiele zostało wyróżnionych.

Czesław Rajski był członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej oraz członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Cybernetycznego. Był również członkiem Polskiego Towarzystwa Matematycznego oraz członkiem The Institution of Electrical Engineers w Wielkiej Brytanii i The Association for Symbolic Logic w USA.

W 1964 roku za swoje osiągnięcia naukowe i dydaktyczne profesor Rajski został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, a w 1981 roku wyróżniony tytułem honorowym „Zasłużony Nauczyciel PRL”. W 1984 roku otrzymał godność członka honorowego Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej.

Mimo przejścia na emeryturę w 1975 roku Czesław Rajski nie zaprzestał działalności naukowej. Opiekował się również intensywnie licznym gronem doktorantów promując w latach 1975–1985 dziewięciu nowych doktorów. Do ostatnich lat, dopóki pozwalało mu na to zdrowie, kierował pracami zespołu naukowego.

Dla wychowanków i współpracowników pozostanie zawsze wzorem człowieka i uczonego. Miał niezwykle i oryginalne poczucie humoru, które zjednywało mu powszechną sympatię. W przedmowie do wspomnianego już podręcznika *Teoria obwodów* napisał: „Jedną z największych liczb znanych w przyrodzie jest liczba podręczników z teorii obwodów. Są one z reguły bardzo dobre a przeważnie świetne. W tych warunkach wydanie jeszcze jednego podręcznika z tego zakresu wymaga usprawiedliwienia”.

Profesor Czesław Rajski zmarł w Warszawie w dniu 26 listopada 1992 roku.

r a ś

ZBIGNIEW W. RAŚ

Zbigniew W. Raś urodził się 17 czerwca 1947 roku w Milanówku. Szkołę licealną im. Klementa Gottwalda (obecnie Stanisława Staszica) ukończył w 1965 roku i w tym samym roku przyjęty został na Wydział Matematyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego. Dyplom magistra uzyskał w dniu 17 czerwca 1970 roku. Jego praca magisterska dotycząca systemów dedukcyjnych została wyróżniona w konkursie Polskiego Towarzystwa Matematycznego nagrodą im. Józefa Marcinkiewicza.

Po ukończeniu studiów pracował przez dwa lata jako asystent a później jako starszy asystent w Instytucie Matematyki Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1970–1972 prowadził badania dotyczące automatycznego generowania twierdzeń rachunku predykatów za które uzyskał nagrodę Prezesa Polskiej Akademii Nauk. W 1972 roku rozpoczął studia doktoranckie w Instytucie Informatyki UW które ukończył w 1973 ro-

ku. Pracę doktorską zatytułowaną *Algebraiczne własności semi-programów w maszynach adresowych stałoprogramowych* napisał pod kierunkiem profesora Zdzisława Pawlaka i obronił ją w czerwcu 1973 roku. Została ona wyróżniona przez Ministra Edukacji Narodowej nagrodą trzeciego stopnia. W okresie 1974–1981 pracował na stanowisku adiunkta w Instytucie Matematyki Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1976–1978 pracował również jako adiunkt w Instytucie Informatyki Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. W tym okresie zatrudniony był również w Centrum Medycznym Kształcenia Podyplomowego w Warszawie gdzie współpracował z grupą profesora Jana Doroszewskiego w tematyce modelowania diagnozy medycznej.

We wrześniu 1975 roku wyjechał do Nowego Yorku gdzie pracował przez 9 miesięcy pod kierunkiem profesora Samuela Eilenberga w Instytucie Matematyki na uniwersytecie Columbia. Uzyskane tam wyniki dotyczyły zastosowania metod teorii kategorii do modelowania procesów obliczeniowych. W okresie tym zapraszany był na wykłady do wielu instytutów badawczych, uniwersytetów amerykańskich i kanadyjskich (IBM San Jose, Carnegie-Mellon University, Simon Fraser University, University of Waterloo, University of Montreal, University of Colorado, University of Chicago, oraz University of Pennsylvania). Rok akademicki 1978–1979 spędził na University of Florida w Gainesville gdzie pracował jako *visiting assistant professor* pod kierunkiem profesora Stanisława Ulama oraz profesora Alexandra Bednarka. Uzyskane w tym okresie wyniki badawcze dotyczyły głównie systemów informacyjnych będących uogólnieniem systemu Saltona. Od września 1981 roku pracuje cały czas na Uniwersytecie w Północnej Karolinie w Charlotte gdzie w 1987 roku otrzymał tytuł pełnego profesora na Wydziale Informatyki. Od 2001 roku jest dyrektorem laboratorium wydobywania wiedzy z baz danych oraz dyrektorem „Graduate Certificate in Advanced Databases and Knowledge Discovery”.

Od maja 1985 do sierpnia 1987 roku pracował również jako *associate professor* w instytucie informatyki uniwersytetu Tennessee w Knoxville. W okresie tym współpracował z zespołem Mary Emrich w Oak Ridge National Laboratory zajmującym się inteligentnymi systemami informacyjnymi. W 1986 roku wspólnie z Marią Zemankovą organizuje w Knoxville pierwszą konferencję międzynarodową sponsorowaną przez Association for Computing Machinery Special Interest Group on Artificial Intelligence oraz Oak Ridge National Laboratory na temat podstaw systemów inteligentnych (International Symposium on Methodologies for Intelligent Systems, 1986). W 2011 roku konferencja ISMIS odbędzie się w Warszawie i jej organizatorem jest Instytut Informatyki Politechniki Warszawskiej. Był profesorem wizytującym na University of Bonn, w Linköping University, Consiglio Nazionale delle Ricerche (w Rzymie), University Palma de Mallorca, University of Turin, Lockheed Research Laboratory w Palo Alto, Maebashi Institute of Technology (Japan). Od 1994 roku zatrudniony jest również w IPI Polskiej Akademii Nauk w Warszawie jako profesor zagraniczny. Prowadził wykłady z zakresu logiki matematycznej, podstaw informatyki, systemów wyszukiwania informacji, struktur danych, złożoności algorytmów, systemów wiedzy, systemów eksploracji danych, baz danych, oraz sztucznej inteligencji.

Otrzymał wiele nagród na Uniwersytecie w Północnej Karolinie zarówno za wyniki w pracy badawczej jak również za opiekę nad studentami i prowadzenie wykładów na studiach magisterskich i doktoranckich (2009 Harshini V. De Silva Graduate Mentor Award, 2000 Alcoa Foundation Outstanding Faculty Award). W 2008 roku był finalistą Bank of America Award for Teaching Excellence. Prowadził granty jako Principal Investigator sponsorowane przez National Science Foundation, Department of Defense/US Army, US Naval Research Laboratory, Oak Ridge National Laboratory.

W 1992 roku wspólnie z Marią Zemankovą (National Science Foundation) i z Larry Kershberg (George Mason University) założył znane czasopismo Intelligent Information Systems („Journal of Intelligent Information Systems”), wydawane przez Springer — do dnia dzisiejszego prowadzi je jako *Editor-in-Chief*, wspólnie z Marenglen Biba (University of New York, Albania). Jest założycielem oraz edytorem (*Editor-in-Chief*) nowego czasopisma Social Network Mining („International Journal Social Network Mining”), wydawane-

go przez Inderscience Publishers. W latach 1994–2009 był również na stanowisku *Deputy Editor-in-Chief* czasopisma „Fundamenta Informaticae”. Jest jednym z głównych edytorów czasopisma „International Journal of Data Mining, Modelling and Management”.

Opublikował przeszło 200 prac w dziedzinie systemów informacyjnych, eksploracji danych i jej zastosowań w budowie systemów decyzyjnych zarówno w medycynie jak i muzyce (automatyczne etykietowanie muzyki za pomocą instrumentów muzycznych i emocji). Był edytorem ponad 30 książek, głównie w renomowanych wydawnictwach (takich jak Springer, North Holland, IEEE Computer Society) o zasięgu międzynarodowym.

Był członkiem komitetu programowego ponad 200 konferencji międzynarodowych, takich jak: „Practice of Knowledge Discovery in Databases”, „Knowledge Discovery and Data Mining”, „Flexible Query Answering Systems”, „Knowledge Discovery and Information Retrieval”, „International Conference on Data Mining”, „Association of Computer and Information Science and Engineering Departments at Minority Institutions”, „Data Warehousing and Knowledge Discovery”. Był Program Committee Chair (*Vice-Chair*) ponad 15 konferencji międzynarodowych, takich jak „International Symposium on Methodologies for Intelligent Systems”, „International Conference on Intelligent Agent Technology”, „Web Intelligence” (WIC), „Mining Complex Data” (MCD), „Multi-Valued Logic” (MVL).

Był promotorem 9 doktorów z zakresu informatyki. Aktualnie jest promotorem dwóch prac doktorskich w Polsce i dwóch prac doktorskich w USA.

Ma syna (mieszkającego na stałe w Niemczech) oraz córkę (mieszkającą w Warszawie). Interesuje się muzyką, medycyną, fotografią oraz poezją. W czasie swojego pobytu na Columbia University w Nowym Yorku kilkakrotnie publikował swoje wiersze w lokalnym czasopiśmie.

Słowa kluczowe: matematyczne podstawy informatyki, inteligentne systemy informacyjne, hurtownie danych, eksploracja danych, informatyka medyczna, systemy multimedialne.

rawski

MARIUSZ RAWSKI

Mariusz Rawski urodził się 10 czerwca 1971 roku w Lubaczowie, gdzie ukończył szkołę podstawową i liceum ogólnokształcące. Dyplom magistra inżyniera elektroniki i telekomunikacji w zakresie telekomunikacja uzyskał w 1995 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej z wynikiem bardzo dobrym. W tym samym roku rozpoczął pracę w Instytucie Telekomunikacji na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych jako nauczyciel akademicki, obecnie jako adiunkt. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał z wyróżnieniem na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 2000 roku.

Działalność naukowo-badawcza Mariusza Rawskiego obejmuje metody syntezy układów logicznych, projektowania i optymalizacji systemów cyfrowych oraz kosyntezy sprzętowo-programowej z wykorzystaniem struktur programowalnych Field Programmable Gate Array. W ramach pracy naukowej opracował wiele metod syntezy układów opartych na dekompozycji funkcjonalnej. Prace Mariusza Rawskiego w dziedzinie metod i algorytmów dekompozycji uzyskały znaczne uznanie na arenie międzynarodowej. Wyrazem tego było między innymi zaproszenie do wygłoszenia seminariów i prezentacji oprogramowania w Eindhoven i Grenoble. Wyniki prac Mariusza Rawskiego prezentowane były na wielu konferencjach międzynarodowych w Europie i USA, a także publikowane w zbiorowych pracach monograficznych w Kluwer Academic Publisher i Springer Verlag.

Mariusz Rawski brał udział w kilku grantach i projektach finansowanych m.in. przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwo Edukacji Narodowej, Agency for Science, Technology and Research (Singapur) i NATO. Aktywnie uczestniczył w pracach komitetów programowych konferencji o zasięgu międzynarodowym: „International Conference on Computational Intelligence and Multimedia Applications” oraz „International Conference on Systems Engineering”. W 2001 roku brał udział w organizacji w Warszawie międzynarodowej konferencji EURO-MICRO „Workshop on Digital Systems Design”.

Mariusz Rawski jest autorem lub współautorem ponad 80 publikacji obejmujących artykuły, referaty i książki. Referaty wygłoszone przez niego były wielokrotnie wyróżniane nagrodami i dyplomami — „Best Paper Award” — m.in. na konferencjach: Krajowe Sympozjum Telekomunikacji KST’98, Int. Conference on Advanced Computer Systems ACS’99, International Conference Mixed Design of Integrated Circuits and Systems MIXDES’02, Design & Architectures for Signal and Image Processing DASIP’07, International Conference Mixed Design of Integrated Circuits and Systems MIXDES’09. W ostatnim okresie pojawiły się książki, których jest współautorem (np. *Programowalne układy przetwarzania sygnałów i informacji*, WKŁ, 2008), dotyczące różnorodnych aspektów komputerowego projektowania układów cyfrowych z wykorzystaniem uniwersalnych języków HDL, w których autorzy wyraźnie podkreślają istotną, ale nie

R

zawsze docenianą w Polsce rolę technologii układów programowalnych.

W ramach obowiązków dydaktycznych w latach 1995–2010 prowadził zajęcia laboratoryjne i ćwiczenia oraz zajęcia projektowe z „Układów logicznych” i „Układów cyfrowych”, zaś od 7 lat wykłady z przedmiotu „Układy cyfrowe”. Obecnie prowadzi również wykłady w Wyższej Szkole Informatyki i Zarządzania pod auspicjami Polskiej Akademii Nauk. Jego wykłady z „Układów cyfrowych” oraz — opracowane na ich podstawie pomoce dydaktyczne i strony internetowe — cieszą się ogromną popularnością wśród studentów i słuchaczy kursów. Jest laureatem konkursu „Złota Kreda” na najlepszego wykładowcę Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych. Mariusz Rawski jest promotorem około 70 prac inżynierskich i magisterskich.

Jego działalność naukowa i dydaktyczna została wyróżniona nagrodami zespołowymi Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Ministra Edukacji Narodowej, a także nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej.

Jest żonaty — żona Dorota jest nauczycielką. Ma dwoje dzieci: siedmioletniego syna i pięcioletnią córkę. Interesuje się turystyką. Należy do klubu nurkowego „Wanda”.

rokita

PRZEMYSŁAW ROKITA

Przemysław Rokita urodził się 1 kwietnia 1962 roku w Warszawie. W latach 1969–1976 uczęszczał do szkoły podstawowej w Warszawie, a następnie w latach 1976–1979 do szkoły średniej w Warszawie i Paryżu. Po uzyskaniu matury w 1979 roku rozpoczął studia wyższe na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1980–1985 po zmianie uczelni i kierunku, kontynuował studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w Instytucie Informatyki na specjalności Budowa i oprogramowanie maszyn cyfrowych. W kwietniu 1985 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera informatyka w Instytucie Informatyki Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Jego praca magisterska *Nowy program szeregujący wysokiego poziomu dla systemu George-3* została nagrodzona w konkursie Polskiego Towarzystwa Informatycznego. Jeszcze przed ukończeniem studiów — w grudniu 1984 roku — został zatrudniony w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej. W czerwcu 1993 roku

uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych w zakresie informatyki, nadany przez Radę Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej za pracę *Modelowanie wybranych zjawisk optycznych dla potrzeb cyfrowej generacji obrazów w czasie rzeczywistym*. W maju 2000 roku na podstawie monografii *Problemy łączenia obrazów generowanych metodami grafiki komputerowej z obrazami rzeczywistymi* oraz kolokwium habilitacyjnego Rada Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej jednogłośnie nadała mu stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie informatyki. Od grudnia 2001 roku jest profesorem nadzwyczajnym Politechniki Warszawskiej. Od października 2001 roku pracuje również na Wydziale Cybernetyki Wojskowej Akademii Technicznej, gdzie jest profesorem w Instytucie Automatyki i Teleinformatyki.

W pracy na Politechnice, poza zajęciami dydaktycznymi, początkowo zajmował się rozwojem oprogramowania oraz był administratorem głównego komputera Centralnego Ośrodka Obliczeniowego Politechniki Warszawskiej. W okresie tym przez kilka lat zajmował się również informatyczną obsługą egzaminów wstępnych na studia w Politechnice i był członkiem Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej. W ramach zajęć dydaktycznych prowadził m.in. laboratoria i projekty z programowania maszyn cyfrowych, teorii układów logicznych, struktur danych, wstępu do informatyki. Od strony naukowej, w pierwszym okresie pracy zawodowej zajmował się problemami oprogramowania dużych systemów operacyjnych. Opracowany przez niego nowy algorytm szeregowania prac i jego implementacja na poziomie jądra systemu operacyjnego George-3 znalazły zastosowanie w wielu ośrodkach obliczeniowych (Politechniki Warszawskiej, LOT-u, Centrum Informatycznego Gospodarki Morskiej).

Wraz z rozpowszechnieniem się mikroprocesorów i komputerów osobistych zmienił się jego krąg zainteresowań naukowych — zajął się problematyką systemów odpornych

na uszkodzenia oraz grafiką komputerową. W ramach prac nad systemami odpornymi na uszkodzenia opracował nową architekturę rekonfigurowalnego procesora tablicowego. Niestety, skromne możliwości finansowe nie pozwoliły na dalsze rozwijanie tego pomysłu. W tym okresie pracował również w zespole Instytutu Informatyki Politechniki Warszawskiej realizującym prototyp symulatora lotu. Zespół ten, kierowany przez profesora Jana Zabrodzkiego, w późniejszym okresie przekształcił się w Zakład Grafiki Komputerowej Instytutu Informatyki. Wynikiem prac Przemysława Rokity w ramach tego projektu była specjalna szybka biblioteka procedur graficznych niskiego poziomu.

W latach 1989–1991 odszedł z Politechniki i pracował jako programista, projektant oprogramowania oraz kierownik zespołu w dziale oprogramowania eksportowego przedsiębiorstwa zagranicznego Karen — filii amerykańskiej firmy Logical Design Works z Krzemowej Doliny w Kalifornii. Podstawową zaletą tej pracy — oczywiście poza aspektem finansowym — był bardzo dobry dostęp do najnowszego sprzętu komputerowego. Był to okres, kiedy na Politechnice trzeba było rezerwować dostęp do komputera typu IBM PC z tygodniowym wyprzedzeniem. W firmie można było otrzymać kilka komputerów do wyłącznej dyspozycji. W ramach zespołów, w których Przemysław Rokita brał udział oraz sam prowadził powstawało oprogramowanie dla wszystkich obecnych w tym okresie na rynku komputerów osobistych. Zrealizowane oprogramowanie było dystrybuowane w USA oraz Europie zachodniej — były to kompilatory, arkusze kalkulacyjne oraz gry komputerowe. Z punktu widzenia wcześniejszych zainteresowań naukowych Przemysława Rokity szczególnie interesująca była praca przy realizacji komputerowych gier symulacyjnych (m.in. symulator wyścigów samochodowych oraz strategiczna gra symulacyjna „Solidarność”). Generowanie płynnych interaktywnych animacji na ówczesnym sprzęcie było bardzo trudnym zadaniem, a ich realizacja wymagała rozwiązania szeregu interesujących problemów naukowych i inżynierskich — co było bardzo ciekawym doświadczeniem.

W 1991 roku Przemysław Rokita wrócił do pracy w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej, gdzie oprócz pracy dydaktycznej (m.in. poprowadził wykład z programowania w assemblerze) zajął się głębiej problematy-

ką grafiki komputerowej. Efektem tej pracy była obroniona w 1993 roku rozprawa doktorska.

Główny obszar zainteresowań naukowych Przemysława Rokity to grafika komputerowa, cyfrowe przetwarzanie obrazów oraz problemy percepcji obrazów. Poza licznymi publikacjami, efektem jego prac badawczych jest też rozwój dydaktyki — m.in. wykłady „Przetwarzanie i rozpoznawanie obrazów” oraz „Cyfrowe przetwarzanie obrazu”. Pod jego opieką zostały zakończone dwie prace doktorskie, w tym jedna z wyróżnieniem, oraz kilkadziesiąt prac dyplomowych magisterskich i inżynierskich. Jego praca dydaktyczna została doceniona przez studentów — dwukrotnie został laureatem konkursu „Złotej Kredy” organizowanego przez Wydziałową Radę Samorządu Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej i otrzymał tytuł najlepszego wykładowcy.

Najistotniejsze osiągnięcia naukowe Przemysława Rokity to opracowane przez niego algorytmy: wizualizacji silnych źródeł światła, symulacji w grafice komputerowej efektów głębi ostrości oraz akomodacji, łączenia obrazów komputerowych i rzeczywistych, antyaliasingu sekwencji animowanych. Potwierdzeniem oraz uznaniem jego osiągnięć ze strony środowiska naukowego są m.in. cytowania, zaproszenia do recenzowania artykułów dla międzynarodowych czasopism naukowych (m.in.: „IEEE Computer Graphics & Applications”, „Real-Time Imaging”, „The Visual Computer”, „Opto-Electronics Review”, „Machine Graphics & Vision”, „Journal of Imaging Science and Technology”, „IEEE Transactions on Circuits and Systems for Video Technology”, „Measurement — Journal of the International Measurement Confederation”, „IEEE Transactions on Multimedia”, „Journal of Virtual Reality and Broadcasting”), zaproszenia do współpracy w komitetach programowych międzynarodowych konferencji naukowych oraz do pracy na uniwersytetach oraz w ośrodkach badawczych Anglii, Japonii i Niemiec (Imperial College of London — 1995, Hiroshima University — 1995/1996, University of Aizu — 1998/1999, Max-Planck-Institut für Informatik — 2002).

Włada biegle językiem angielskim i francuskim. Gra na fortepianie. Jego hobby to m.in. turystyka górską, motocykle, modelarstwo. Ma syna Michała i córkę Dominikę. Żona Waleria jest muzykiem.

romaniuk

RYSZARD ROMANIUK

Ryszard Romaniuk urodził się 8 maja 1952 roku w Koźminie Wielkopolskim. W 1976 roku ukończył studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, uzyskując tytuł magistra inżyniera elektronika. W 1980 roku obronił rozprawę doktorską *Analiza dyspersji w dielektrycznym światłowodzie włóknistym*, uzyskując stopień doktora nauk technicznych. W 2002 roku Rada Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej nadała mu stopień doktora habilitowanego w zakresie elektroniki na podstawie rozprawy *Studia nad światłowodami kształtowanymi*. Od 2005 roku zajmuje stanowisko profesora nadzwyczajnego i pełni funkcję zastępcy dyrektora ds. naukowych Instytutu Systemów Elektronicznych. W 1990 roku pracował w Ministerstwie Edukacji Narodowej jako dyrektor departamentu. W 1991 roku przebywał w USA jako stypendysta Eisenhower Exchange Fellowships.

Działalność naukowa przed uzyskaniem stopnia doktora dotyczyła teorii i technologii światłowodów włóknistych, i ich zastosowań. Zaproponowane przez niego rozwiązania zostały wykorzystane w badaniach, nad technologią światłowodów do celów oświetleniowych w Warszawskich Hutach Szkła Polam-Ożarów, światłowodów nietelekomunikacyjnych w Instytucie Technologii Materiałów Elektronicznych oraz w Politechnice Białostockiej i Hucie Szkła Białostok. Jego rozwiązanie urządzeń światłowodowych wykorzystano w Instytucie Dendrologii Polskiej Akademii Nauk w Kórniku do badania mechanizmu wzrostu drzew oraz w Fabryce Płyt Wiórowych w Grajewie do budowy systemu przeciwpożarowego. W tym czasie był współorganizatorem Oddziału Badawczo-Produkcyjnego Światłowodów Huty Szkła Białostok-Biaglass.

W latach 1980–1990 zajmował się zastosowaniami światłowodów w medycynie, przemyśle, ochronie środowiska i obronno-

ści, a także podyplomowym kształceniem inżynierów w tej dziedzinie. Powstały opracowania dotyczące zastosowań światłowodów dla Wojskowego Instytutu Łączności, Instytutu Łączności, Ministerstwa Łączności. Zostały one wykorzystane, przy podejmowaniu decyzji o budowie światłowodowego kabla podmorskiego łączącego Koszalin z wyspą Bornholm. W tym okresie uzyskał on uprawnienia Rejestrowanego Rzeczoznawcy Stowarzyszenia Elektryków Polskich w zakresie Elektroniki i Telekomunikacji oraz dyplomy Naczelnej Organizacji Technicznej i Ministerstwa Edukacji Narodowej, Specjalizacji Zawodowej Inżyniera I i II stopnia, a następnie tytuł EUR ING FEANI.

W latach 1990–2000 uczestniczył w realizacji projektów badawczych CPBR i Programów Priorytetowych z dziedziny optoelektroniki. Największe osiągnięcie w tej dziedzinie to opracowanie, wspólnie z Janem Doroszem, technologii unikalnych typów światłowodów kształtowanych dla celów instrumentalnych fotoniki. Światłowodowy czujnik jonów hydroniowych, wapnia i jonów metali ciężkich w wodach powierzchniowych i wodzie pitnej. Czujnik był testowany we współpracy z warszawskimi wodociągami.

W latach 2000–2010 uczestniczył w badaniach międzynarodowych. Z jego inicjatywy Politechnika Warszawska podpisała umowy z Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire (CERN) w Genewie (eksperyment Compact Muon Solenoid przy akceleratorze Large Hadron Collider) oraz Deutsches Elektronen-Synchrotron (DESA) w Hamburgu (lasery TESLA, FLASH i European X-FEL). Największym osiągnięciem w tym okresie było zorganizowanie grupy badawczej pracującej w Deutsches Elektronen-Synchrotron. Grupa ta, opracowała jedno z pierwszych na świecie rozwiązanie parametryzowanego systemu kontrolno-pomiarowego dla liniowego akceleratora nadprzewodzącego. To rozwiązanie pod nazwą SIMCON rozpowszechniło się w laboratoriach akceleratorowych i było stosowane, oprócz Deutsches Elektronen-Synchrotron także w Fermilab w Chicago, we Francji w Commissariat à l’Energie Atomique, Anglii w Science and Technology Facilities Council, w Szwajcarii w Paul Scherrer

Institut a w kraju w Instytucie Problemów Jądrowych. Za to osiągnięcie został nominowany przez partnerów z Niemiec do nagrody Copernicus. W tym okresie był inicjatorem i kierownikiem, części realizowanych w kraju, dwóch projektów ramowych FP6 — CARE (*Coordinated Accelerator Research in Europe*, 2004–2008) oraz FP7 — EuCARD (*European Coordination of Accelerator Research in Europe*, 2009–2013). Celem tych projektów jest budowa infrastruktury badawczej. Częścią tej infrastruktury ma być polski laser na swobodnych elektronach.

Obecnie zajmuje się problematyką projektowania i testowania nowych rozwiązań fotonicznych i elektronicznych systemów kontrolno-pomiarowych dla eksperymentów fizyki wysokich energii, techniki akceleratorowej i techniki jądrowej. Jest jednym z inicjatorów badań w zakresie łączenia zaawansowanych technik elektronicznych wykorzystujących procesory osadzone General Purpose Processor (*embedded*), procesory Digital Signal Processor i Field Programmable Gate Array oraz multi-gigabitowe sieci światłowodowe.

Był promotorem w dwóch przewodach doktorskich. Jest autorem lub współautorem ponad 500 publikacji naukowych w dziedzinach optoelektroniki światłowodowej oraz światłowodowych systemów kontrolno-pomiarowych. Z tego ponad 300 opublikowano za granicą, a 55 w czasopiśmie listy filadelfijskiej. Jego prace są znane w kraju i za granicą i były i są nadal często cytowane. Bazy danych Institute for Scientific Information, Scholar i Scopus podają ponad 1000 cytowań. Posiada jeden z najwyższych współczynników bibliometrycznych cytowań Hirscha na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej.

Opracował i prowadził kilka przedmiotów związanych z optoelektroniką światłowodową, fotoniką, systemami pomiarowymi i inżynierią Internetu. Był także autorem innowacyjnych przedsięwzięć w kształceniu inżynierów w warunkach uczelniano-przemysłowych, we współpracy z Okręgowym Laboratorium Poczty i Telekomunikacji, Politechniką Białostocką i Hutą Szkła Białostok. Zorganizował studencko-doktorancką Grupę Naukową Photonics and Web Engineering Research Group, która od kilkunastu lat organizuje znane w środowisku Sympozjum WILGA na temat Zastosowań Fotoniki i Inżynierii Internetu. Łącznie to sympozjum, pod patronatem Politechniki Warszawskiej, Polskiej Akademii Nauk, Stowarzyszenia Elek-

R

tryków Polskich (SEP), The Society of Photo-Optical Instrumentation Engineers i Institute of Electrical and Electronics Engineers, Photonics Society of Poland zgromadziło ponad 4000 studentów i opublikowało ponad 1000 studenckich prac naukowych zagranicą, głównie w USA.

Jego pozycję w środowisku naukowym określają ponadto: mianowanie na stopień *fellow* przez The Society of Photo-Optical Instrumentation Engineers, redakcja ponad 20 tomów serii wydawniczej Proceedings of The Society of Photo-Optical Instrumentation Engineers, członkostwo w Kapitulie Światowej Nagrody Przemysłowej Fotoniki — The Prism Award (USA), udział w radach programowych czasopism naukowych („International Journal of Optoelectronics”, „Photonics Spectra”, „International Journal of Electronics and Telecommunications”, „Opto-Electronics Review”), pełnienie funkcji Redaktora Naczelnego czasopisma „Photonics Letters of Poland”. Pełnił też funkcję Sekretarza Naukowego w Komitecie Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, wiceprzewodniczącego Polskiego Komitetu Optoelektroniki Stowarzyszenia Elektryków Polskich, wiceprzewodniczącego Polskiej Sekcji Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE), członka zarządu Polskiego Stowarzyszenia Fonicznego.

rosłonie c

STANISŁAW ROSŁONIEC

Stanisław Rosłonec urodził się 25 czerwca 1948 roku w Ostaszewie k. Ciechanowa. Studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej ukończył w 1972 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera o specjalności radiotechnika. W tym samym czasie rozpoczął pracę zawodową w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej gdzie pracuje do chwili obecnej. Stopień doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem) uzyskał w 1976 roku za rozprawę doktorską *Zjawiska nieliniowe w układach mikrofalowych z diodami lawinowo-przelotowymi (IMPATT)*. Rozprawę habilitacyjną zatytułowaną *O zastosowaniu torów schodkowych w projektowaniu liniowych układów mikrofalowych* obronił w 1991 roku przed Radą Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 2001 roku uzyskał tytuł profesora nauk technicznych.

Zainteresowania naukowe Stanisława Rosłonia na początku jego działalności naukowej związane były z techniką mikrofalową, głównie — z generacją drgań mikrofalowych i metodami komputerowego projektowania różnego rodzaju urządzeń. Wyniki tych prac zostały opublikowane w ponad 80 artykułach naukowych i w 7 książkach, m.in.: *Algorytmy projektowania wybranych liniowych układów mikrofalowych* (WKiŁ, 1987), *Metody matematyczne w projektowaniu układów elektronicznych o parametrach rozłożonych* (WNT, 1988), *Algorithms for Computer Aided Design of Linear Microwave Circuits* (Artech House, Inc., Boston 1990), *Liniowe obwody mikrofalowe — metody analizy i syn-*

tezy (WKiŁ, 1990), *Podstawy techniki antenowej* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 2006) i *Metody numeryczne z przykładami zastosowań w zadaniach inżynierskich* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 2002). Drugie, rozszerzone wydanie podręcznika *Metody numeryczne z przykładami zastosowań w zadaniach inżynierskich* zostało wydane przez Oficynę Wydawniczą Politechniki Warszawskiej w 2008 roku równocześnie z jego anglojęzyczną wersją *Fundamental Numerical Methods for Electrical Engineering* opublikowaną przez Springer-Verlag (Heidelberg-Berlin).

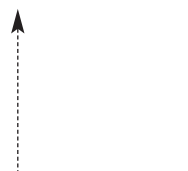
Od 1992 roku Stanisław Rosłonec ściśle współpracuje z Przemysłowym Instytutem Telekomunikacji (PIT) w Warszawie gdzie zajmuje się opracowywaniem wieloelementowych, synfazowych anten radiolokacyjnych. Kilka z zaprojektowanych przez niego anten zastosowano w urządzeniach radiolokacyjnych serii TRD-12, RST-12M, TRS-15 i CAR 1100, które to urządzenia są wykorzystywane przez Wojsko Polskie i kontrahentów zagranicznych.

Z przedstawioną wyżej działalnością naukową, badawczą i konstrukcyjną nierozwal-

R

nie wiąże się jego działalność dydaktyczna na rzecz Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych (WEiTI) Politechniki Warszawskiej. W latach 1977–1990 prowadził wykłady z przedmiotów „Podstawy techniki mikrofalowej” oraz „Materiały i elementy radioelektroniczne”. Od 1991 roku prowadzi nowo opracowane wykłady: „Analiza i synteza układów mikrofalowych”, „Metody numeryczne w radioelektronice”, „Anteny” oraz „Podstawy radiolokacji i radionawigacji”.

Dotychczas jest promotorem czterech obronionych rozpraw doktorskich.

rotkiewicz

WILHELM ROTKIEWICZ (1906–1983)

Wilhelm Rotkiewicz urodził się w 27 lipca 1906 roku w Dokszycach na Litwie. Studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej ukończył w 1929 roku. W latach 1929–1939 był starszym asystentem w Katedrze Radiotechniki Politechniki Warszawskiej. Pracę zawodową rozpoczął, będąc jeszcze studentem, w 1928 roku w Instytucie Radiotechnicznym, a następnie był radiotechnikiem w Laboratorium Radiotechnicznym Biura Badań Technicznych Wojsk Łączności. Po ukończeniu studiów otrzymał stanowisko inżyniera laboratoryjnego w Państwowej Wytwórni Łączności, potem kontynuował pracę w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych (powstałych w wyniku przyłączenia w 1931 roku Państwowej Wytwórni Łączności do Państwowej Wytwórni Aparatów Telegraficznych i Telefonicznych), początkowo na stanowisku starszego konstruktora, a później — aż do wybuchu wojny — kierownika Oddziału Odbiorników Radiowych w Dziale Studiów. W tym okresie dał się poznać jako niezwykle zdolny konstruktor radiowego sprzętu odbiorczego. Skonstruował m.in. nowoczesne wówczas odbiorniki krótkofalowe z podwójną przemianą częstotliwości o bardzo dobrych parametrach technicznych. Był też współtwórcą (opracował część odbiorczą) konstrukcji nowego, wielce udanego typu korespondencyjnej radiostacji wojskowej. Jeszcze w okresie pracy w Państwowej Wytwórni Łączności skonstruował słynny „Detefon” — popularny, dwuzakreso-

wy odbiornik detektorowy z kryształkiem, czym walnie się przyczynił do rozpowszechnienia radiofonii w Polsce. Później, już w Państwowych Zakładach Teletransmisyjnych, opracował przystosowany do „Detefonu” wzmacniacz z głośnikiem „Amplifon” oraz kilka innych, mniej znanych modeli odbiorników radiofonicznych, produkowanych seryjnie.

Po wybuchu wojny w 1939 roku przedostał się wraz z grupą inżynierów do Rumunii, a następnie do Jugosławii, gdzie pracował początkowo w zakładach wojskowo-technicznych. Po zajęciu Jugosławii przez wojska hitlerowskie w 1941 roku walczył w oddziałach partyzanckich pod wodzą Josipa Broz-Tito, w sztabie 40. Dywizji Szturmowej pełnił funkcję oficera łączności. Za swoją działalność został odznaczony w 1965 roku dwoma wysokimi odznaczeniami jugosłowiańskimi: Orderem Bratstva i Jedinstva sa Srebrim Vencem i Orderem Zasługi za Narod sa Srebrim Zvezdom.

R

Powrócił do Polski 29 sierpnia 1945 roku i został pełnomocnikiem rządu do spraw organizacji przemysłu teletechnicznego. W początkach 1946 roku powierzono mu zadanie zorganizowania fabryki odbiorników radiowych w Dzierżonowie na terenie byłych niemieckich zakładów o tej samej specjalności. Jako dyrektor (do 1947 roku) Państwowej Fabryki Odbiorników Radiowych uruchomił produkcję pierwszych odbiorników typu AGA na licencji szwedzkiej, a w Centralnym Laboratorium Konstrukcyjnym zajął się konstrukcją pierwszego polskiego powojennego odbiornika „Pionier”. Ze względu na prostotę konstrukcji i przystępną cenę, odbiornik ten odegrał wielką rolę w radiofonizacji kraju.

W latach 1948–1964 Wilhelm Rotkiewicz był kierownikiem Katedry Techniki Odbiorczej na Wydziale Łączności Politechniki Wrocławskiej. W 1949 roku został profesorem kontraktowym i kierownikiem Katedry Urządzeń Radiofonicznych. W 1954 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1962 roku — profesora zwyczajnego. Po reorganizacji Wydziału Łączności i utworzeniu Katedry Techniki Odbiorczej był jej kierownikiem do 1964 roku, czyli do czasu przeniesienia na Politechnikę Warszawską.

Od 1964 roku pracował na Politechnice Warszawskiej, gdzie m.in. pełnił funkcję kierownika Katedry Radiologii na Wydziale Elektroniki. W latach 1970–1976 był kierownikiem Zakładu Telewizji Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Prowadził działalność naukowo-badawczą w dziedzinie radiotechniki, techniki odbioru radiowego i miernictwa radiotechnicznego. Szczególnie bliska była mu problematyka kompatybilności elektromagnetycznej. W tej dziedzinie był autorytetem uznanym w skali międzynarodowej. W latach 1970–1980 prowadził wykłady z następujących przedmiotów: „Podstawy telewizji”, „Miernictwo radiotechniczne” oraz „Kompatybilność elektromagnetyczna”.

Równocześnie utrzymywał żywe kontakty z przemysłem elektronicznym. Pełnił m.in. obowiązki doradcy technicznego w Warszawskich Zakładach Telewizyjnych i Zakładach im. Marcina Kasprzaka. Przez wiele lat współpracował z Polskim Komitetem Normalizacyjnym oraz był przewodniczącym Branżowej Komisji Normalizacyjnej ds. Zakłóceń Radioelektrycznych przy Instytucie Łączności. Był też przewodniczącym Komisji Ekspertów ds. Oceny Jakości Odbiorników Radiofonicznych i Telewizyjnych przy Biurze Znaku Jakości. Interesował się również radiestezją.

Wilhelm Rotkiewicz miał w swoim dorobku ponad 70 publikacji naukowo-technicznych, zamieszczonych w różnych czasopiśmie krajowych i zagranicznych. Był autorem lub współautorem wielu podręczników i książek. Fundamentalne znaczenia miały: 3-tomowa *Technika odbioru radiowego* (WNT, 1962–1973) oraz *Kompatybilność elektromagnetyczna w radiotechnice* (WKiŁ, 1978), opublikowana również jako *Electromagnetic Compatibility in Radio Engineering* (Elsevier, 1982).

Wilhelm Rotkiewicz otrzymał wiele odznaczeń, m.in.: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Srebrny i Złoty medal „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, Złotą Odznakę „Zasłużonego Pracownika Łączności”, Złotą Odznakę „Za Zasługi dla Rozwoju Przemysłu Maszynowego”, Złotą Odznakę Honorową „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” i taką samą odznakę Politechniki Wrocławskiej, Złotą Odznakę Honorową Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Srebrną i Złotą Odznakę Honorową Naczelnej Organizacji Technicznej oraz Medal im. Prof. Mieczysława Pożaryskiego.

Zmarł 3 grudnia 1983 roku w Warszawie. Pośmiertnie został odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Jego imię nosi Zespół Szkół numer 1 w Dzierżonowie (tworzą go: liceum ogólnokształcące oraz technika: mechaniczne, mechatroniczne, informatyczne i elektroniczne).

r u b e l

TYMON RUBEL

Tymon Rubel urodził się 15 października 1975 roku w Warszawie, gdzie też ukończył szkołę podstawową nr 69 (1989) oraz XXVIII Liceum Ogólnokształcące im. Jana Kochanowskiego (1993). W 2003 roku ukończył z wyróżnieniem studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektroniki ze specjalnością Elektronika biomedyczna. Stopień doktora nauk technicznych z zakresie elektroniki uzyskał za rozprawę *Wybrane metody analizy danych w proteomice*, obronioną z wyróżnieniem w 2010 roku na tym samym wydziale. Promotorem pracy był profesor Krzysztof Zaremba.

W latach 2008–2010 zatrudniony był w Centrum Onkologii — Instytut w Warszawie, początkowo w Pracowni Biologii i Gastroenterologii Molekularnej Kliniki Gastroenterologii, a następnie w Samodzielnej Pracowni Bioinformatyki i Biologii Systemowej jako młodszy asystent. Od października 2010 podjął pracę na stanowisku adiunkta w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej.

Działalność naukowa Tymona Rubla związana jest z rozwojem metod przetwarzania wstępnego, wielowymiarowej analizy statystycznej i klasyfikacji danych pochodzących z wielkoskalowych technik pomiarowych biologii molekularnej. Głównym obszarem jego zainteresowań badawczych jest analiza danych uzyskiwanych z eksperymentów transkryptomicznych wykorzystujących mikromacierze DNA oraz proteomiki wspo-

maganej spektrometrią mas, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień związanych z diagnostyką schorzeń nowotworowych. Opracowane na tym polu algorytmy oraz implementujące je oprogramowanie znalazły zastosowanie w szeregu badań nad ekspresją genów i białek prowadzonych we współpracy z Centrum Onkologii w Warszawie oraz Instytutem Biochemii i Biofizyki Polskiej Akademii Nauk.

Tymon Rubel jest autorem lub współautorem 15 publikacji w czasopiśmie naukowych (w tym 11 w wydawnictwach zagranicznych) i ponad 20 doniesień konferencyjnych. Jest również laureatem dwóch nagród zespołowych Ministra Zdrowia (w latach 2007 i 2008) oraz nagrody Dyrektora Centrum Onkologii w Warszawie (2006).

Działalność dydaktyczna w czasie studiów doktoranckich związana była z laboratorium podstaw programowania, a obecnie prowadzi również wykład „Aplikacje multimedialne”.

rudowski

MICHAŁ RUDOWSKI

Michał Rudowski urodził się 15 lipca 1956 roku w Warszawie. W 1975 roku został laureatem Olimpiady Fizycznej i finalistą Olimpiady Matematycznej, ukończył II Liceum Ogólnokształcące im. Stefana Batorego w Warszawie i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów na kierunku Informatyka w 1980 roku został przyjęty na Studium Doktoranckie.

Od 1978 roku współpracował z Instytutem Informatyki w zakresie oprogramowania urządzeń mikroprocesorowych (crossassemblery procesorów Intel i Motorola wykorzystywane w procesie dydaktycznym Instytutu), projektowania i oprogramowania urządzeń mikroprocesorowych (WEGA — specjalizowany mikrokomputer do poszukiwania ropy naftowej i gazu ziemnego, projekt symulatora lotu), dydaktyki.

W 1984 roku rozpoczął pracę w Centralnym Ośrodku Badań i Rozwoju Techniki Kolejnictwa w pracowni Badań Operacyjnych

Zakładu Informatyki, gdzie zajmował się między innymi optymalizacją procesów transportowych w przedsiębiorstwie PKP, optymalizacją organizacji pracy drużyn, symulacją jazdy pociągów.

W 1986 roku obronił doktorat na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W latach 1986–1990 i 1990–1993 pracował na stanowiskach adiunkta i Kierownika Zakładu Informatyki w Centrum Naukowo-Technicznym Kolejnictwa (dawniej COBiRTK) w Warszawie kontynuując wcześniejsze prace na rzecz PKP w zakresie symulacji jazdy pociągów, optymalizacji zużycia energii na cele trakcyjne, tworzenia wykresów ruchu pociągów, optymalizacji przewozów i optymalizacji procesu obsługi i utrzymania pojazdów trakcyjnych.

Od 1987 roku do chwili obecnej pracuje jako adiunkt w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej. Początkowo zajmował się zagadnieniami architektury komputerów i arytmetyki komputerowej oraz grafiki komputerowej. Pracownik Zakładu Grafiki Komputerowej od chwili jego powstania. W latach 1987–1997 prowadził zajęcia z arytmetyki i grafiki komputerowej oraz prace magisterskie z tych tematów.

W 1991 roku ukończył w Paryżu studia podyplomowe CITCOM-PW z zakresu Teleinformatyki i Zarządzania współorganizowane przez Instytut Telesystemes (France Telecom) i Politechnikę Warszawską.

Od 1994 roku pracował w Centrum Informatyki Kolejnictwa jako kierownik zespołu administratorów baz danych a od początku 2000 roku jako naczelnik wydziału odpowiedzialny za zarządzanie ogólnokrajową siecią komputerową, systemami operacyjnymi, bazami danych i wsparciem użytkowników sieciowych systemów informatycznych PKP. Od 2001 roku nadal pełni te obowiązki w spółce PKP Informatyka, która powstała z Centrum Informatyki Kolejnictwa w wyniku restrukturyzacji przedsiębiorstwa PKP.

W 1994 i 1998 roku uczestniczył w międzynarodowych konferencjach użytkowników

R

systemu Oracle w San Francisco, a w 2002 roku w Kopenhadze. W latach 2001–2006 uczestniczył jako delegat PKP w międzynarodowych konferencjach organizowanych przez UIC (Międzynarodowy Związek Kolei) w Paryżu poświęconych wykorzystaniu technik informacyjnych w kolejnictwie.

W latach 1997–2007 współpracował z Oracle Polska prowadząc szkolenia z zakresu administrowania i optymalizacji wydajności baz danych Oracle w centrum szkoleniowym Oracle (Oracle University). Od 1997 roku prowadzi na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych autorskie przedmioty obieralne na studiach dziennych i wieczorowych studiach zawodowych z zakresu architektury i administrowania bazami danych.

W 2000 roku ukończył studia podyplomowe w zakresie *Organizacji i zarządzania zasobami ludzkimi* na Wydziale Transportu Politechniki Warszawskiej. W 2005 roku uzyskał certyfikat Oracle z zakresu administrowania bazami danych. W 2007 roku ukończył studia podyplomowe w zakresie zarządzania procesami informatycznymi na Wydziale Zarządzania Uniwersytetu Warszawskiego. W 2008 roku uzyskał certyfikat Information Technology Infrastructure Library (ITIL) w zakresie zarządzania usługami (IT Service Ma-

nagement), a w 2010 roku certyfikat PRINCE2 z zakresu zarządzania projektami.

Michał Rudowski przygotował i prowadził wykłady i zajęcia dydaktyczne (laboratoria, ćwiczenia, projekty) w zakresie architektury i arytmetyki komputerów, urządzeń mikroprocesorowych, programowania, grafiki komputerowej, baz danych i systemów informacyjnych.

Michał Rudowski jest autorem lub współautorem około 30 publikowanych i około 30 niepublikowanych prac naukowo-badawczych i artykułów na konferencjach naukowo-technicznych oraz autorem materiałów dydaktycznych dla kilku przedmiotów. Był opiekunem kilkudziesięciu prac magisterskich oraz kilkudziesięciu prac inżynierskich z zakresu arytmetyki komputerów, grafiki komputerowej, modelowania matematycznego i symulacji, baz danych, administrowania i zarządzania systemami informatycznymi, eksploatacji systemów.

Recenzował projekty badawczo-rozwojowe dla Komitetu Badań Naukowych z zakresu zastosowań informatyki w kolejnictwie.

Żonaty, ma troje dzieci.

Władza językiem angielskim, rosyjskim i francuskim.

Zainteresowania: historia, sport, turystyka.

rudziński

ADAM RUDZIŃSKI

Adam Rudziński urodził się 5 listopada 1980 roku w Płocku, gdzie w 1999 roku ukończył I Liceum Ogólnokształcące im. Stanisława Małachowskiego. W 2003 roku uzyskał dyplom inżyniera elektronika na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, a w 2004 roku — dyplom magistra inżyniera elektronika (z wyróżnieniem) na tym samym wydziale (w obydwu

przypadkach promotorem prac był profesor Paweł Szczepański), zaś w 2009 roku — dyplom magistra fizyki na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego (promotorem pracy był profesor Krzysztof Pachucki). Rozprawę doktorską, której promotorem był profesor Paweł Szczepański, przygotował w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki, a przedstawił i obronił w 2010 roku, otrzymując stopień doktora nauk technicznych nadany przez Radę Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej (z wyróżnieniem rozprawy doktorskiej). W grudniu 2004 roku rozpoczął karierę zawodową, w trakcie której pracował m.in. w firmach takich jak Transbit czy WB Electronics oraz brał udział w projektach badawczo-rozwojowych prowadzonych w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Projektował i programował podzespoły urządzeń elektronicznych przeznaczonych dla wojska, a także podzespoły urządzeń z zakresu radioelektroniki.

Zainteresowania naukowe i zawodowe Adama Rudzińskiego obejmują modelowanie układów elektronicznych i zjawisk fizycznych w nich występujących, oddziaływanie promieniowania elektromagnetycznego z materią oraz konstrukcje elektroniczne. Jest autorem lub współautorem ponad 20 artykułów w czasopiśmie (w większości z listy filadelfijskiej) oraz referatów w materiałach pokonferencyjnych. Prywatnie jest fanem i użytkownikiem systemu Linux, lubi muzykę (gra na gitarze basowej) oraz prozę Kurta Vonneguta.

Jest żonaty, ma jednego syna.

rusin

MAREK CZESŁAW RUSIN

Marek Czesław Rusin urodził się 16 września 1943 roku w Warszawie. W 1960 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Reytana w Warszawie. W 1965 roku ukończył (z wyróżnieniem) studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżynier elektroniki, a w 1976 roku — w tej samej Uczelni — stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie radioelektroniki (z wyróżnieniem). Od 1966 roku jest nieprzerwanie pracownikiem Politechniki Warszawskiej, początkowo w Katedrze Urządzeń Radio-technicznych i Telewizyjnych, a od 1970 roku w Instytucie Radioelektroniki. W latach 1966–2009 pracował na stanowiskach naukowo-dydaktycznych (od 1987 roku w wymiarze pół etatu), ostatnio adiunkta, a od 2009 roku — na stanowisku docenta.

Główną dziedziną działalności naukowej Marka Rusina jest technika odbioru sygnałów radiowych, w szczególności telewizyjnych, a także miernictwo układów i systemów radiokomunikacyjnych. Jest autorem dwóch monografii z serii wydawniczej „Telewizja” — *Systemy transmisji* (WKŁ, Warszawa 1990, 340 str.) oraz *Wizyjne przetworniki optoelektroniczne* (WKŁ, Warszawa 1991, 440 str.), a także współautorem skryptu akademickiego *Podstawy telewizji* (Wydawnictwo Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1983, 508 str.). Do największych jego osiągnięć inżynierskich z tego zakresu, należy zaliczyć kierownictwo techniczne (główny konstruktor) pionierskiego w skali światowej

zestawu do odbioru sygnałów pierwszych satelitów Ziemi (1969), wyróżnionego prezentacją na światowej wystawie „Polska Nauka i Technika” w Paryżu, zorganizowanej z okazji 1000-lecia Państwa Polskiego, oraz opracowanie pierwszego w Polsce profesjonalnego kodera sygnału telewizyjnego w standardzie SECAM, który umożliwił realizację pierwszego polskiego wozu transmisyjnego telewizji barwnej, przez wiele lat jedyne studia telewizji barwnej w Polsce.

Marek Rusin prowadzi intensywną działalność dydaktyczną, którą zapoczątkował będąc jeszcze studentem. Wykładał m.in.: „Podstawy telewizji” (1986–2011), „Telewizja” (1966–1976), „Technika odbioru telewizyjnego” (1976–2000), „Wybrane zagadnienia współczesnej telewizji” (1995–2000, 2003–2011). Za działalność dydaktyczną został trzykrotnie (w latach 1977, 1978 i 1979) wyróżniony „Złotą Kredą” dla najlepszego wykładowcy, przyznawaną przez studentów. Był opiekunem ponad 50 prac magisterskich

R

i inżynierskich, w tym kilkunastu uznanych za wyróżniające się.

W latach 1987–1990 Marek Rusin, równoległe z pracą na Politechnice Warszawskiej, prowadzi działalność badawczo-wdrożeniową z zakresu elektronicznego sprzętu powszechnego użytku, na stanowisku docenta — dyrektora ds. naukowych Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Elektronicznego Sprzętu Powszechnego Użytku (COBRESPU), gdzie pełnił m.in. funkcję merytorycznego koordynatora rządowego programu badawczo-rozwojowego — CPBR nr 6 (1987–1989), w wyniku którego została podjęta w Polsce produkcja pierwszego, nowoczesnego odbiornika telewizji barwnej.

W latach 1990–2002 Marek Rusin pełnił funkcje państwowe w centralnych organach państwa, w tym: kierownika Ministerstwa Łączności (1991–1992), Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Łączności (1990–2000), Prezesa Państwowej Agencji Radiokomunikacyjnej (1991–1993) oraz zastępcy prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji (2000–2002). W tym okresie działalności uczestniczył, przy współpracy z Prezesem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (KRRiTV), w tworzeniu współczesnego ładu medialnego w Polsce, a także nadzorował: implementację w Polsce nowoczesnej gospodarki zasobami widma częstotliwości, wdrażanie nowych technik telekomunikacyjnych (w tym sieci telefonii mobilnej — kolejno: NMT (1991), GSM (1995), UMTS (1999), sieci trunkingowych, sieci satelitarnych itp.) oraz proces dostosowania polskich telekomunikacyjnych regulacji prawnych do standardów Unii Europejskiej (1990–2000). Był m.in. autorem ustawy — *Prawo telekomunikacyjne* (2000), w pełni zgodnej z ustawodawstwem europejskim. W 1999 roku wszedł w skład Rządowego Zespołu Negocyjacyjnego w sprawie akcesji Polski do Unii Europejskiej, w którym doprowadził do zakończenia negocjacji w obu nadzorowanych przez siebie obszarach negocjacyjnych: telekomunikacja i techniki informacyjne oraz kultura i polityka audiowizualna (1999–2002).

Z racji pełnionych obowiązków Marek Rusin uczestniczył, jako reprezentant Polski, w działalności licznych organizacji międzynarodowych, takich jak: International Telecommunication Union (ITU), Universal Postal Union (UPU, krajowy koordynator wdrażania strategii seulskiej), World Trade Organization (WTO, krajowy koordynator wdrażania strategii z Seattle w zakresie urządzeń i usług telekomunikacyjnych), Governmental Advisory Committee — Internet Corporation for Assig-

ned Names and Numbers (GAC-ICANN, akredytowany przedstawiciel rządu RP), a także międzynarodowych albo międzyrządowych organizacji satelitarnych (INTELSAT, INMARSAT, EUTELSAT, INTERSPUTNIK, INTERKOMOS), pełniąc okresowo funkcje przewodniczących lub wiceprzewodniczących organów niektórych z nich. Wchodził w skład Rad Naukowych: Instytutu Łączności (1991–1994), COBRESPU (Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Elektronicznego Sprzętu Powszechnego Użytku, 1990–1991), Komitetu Badań Kosmicznych i Satelitarnych Polskiej Akademii Nauk (1990–1992, 1996–1998), Komitetu ds. Radia i Telewizji (1990–1993). Po zakończeniu pracy państwowej pełnił funkcje doradcy m.in. Prezesa Telekomunikacji Polskiej SA oraz dyrektora Naukowej Akademickiej Sieci Komputerowej).

Jest też czynnie zaangażowany w działalność społeczną, od 1981 roku w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich (SEP), od 2000 roku w Stowarzyszeniu Inżynierów Telekomunikacji (SIT) — gdzie od 2007 roku jest skarbnikiem Zarządu, oraz w spółdzielczości mieszkaniowej (od 1976 roku). W latach 1999–2010 był Prezydentem Europejskiej Federacji Radioorientacji Sportowej.

Za swą działalność zawodową i społeczną został odznaczony: Srebrnym (1982) i Złotym (1987) Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej za wybitne osiągnięcia naukowe i dydaktyczne (2008), Złotym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju” (2010), Złotą Odznaką „Zasłużony dla Łączności” (2001), Złotą Odznaką Honorową Stowarzyszenia Elektryków Polskich (1992), Złotą Odznaką Honorową „Za Zasługi dla Warszawy” (1983), a także wyróżniony: Złotą Anteną Świata Telekomunikacji w kategorii „Człowiek Roku 2008” za „stworzenie podwalin dla niezależnej regulacji w Polsce” (2009), Złotą Statuetką Stowarzyszenia Elektryków Polskich z okazji Międzynarodowego Dnia Telekomunikacji 2001 za „wybitny wkład wniesiony w rozwój polskiej telekomunikacji” (2001) oraz Nagrodą Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze (1984).

Jest żonaty, ma dwóch synów urodzonych w latach 1969 i 1975, oraz dwoje wnucząt. Włada biegle językiem angielskim, biernie: niemieckim i rosyjskim. Interesuje się muzyką poważną, głównie operową, a także poznawaniem historii innych narodów, co wiąże się z podróżami.

ruszczyński

ANDRZEJ RUSZCZYŃSKI

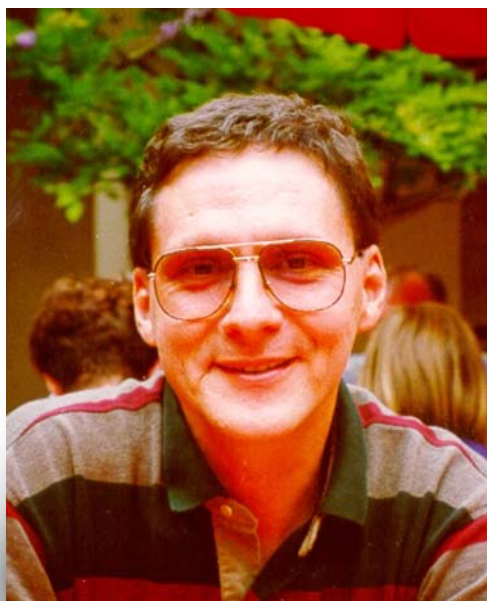
Andrzej Ruszczyński, urodził się 29 lipca 1951 roku w Częstochowie. W 1974 roku ukończył studia magisterskie na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej o specjalności Automatyka. W 1977 roku uchwałą Rady Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej uzyskał stopień doktora nauk technicznych (rozprawa *Metody zrównoważenia interakcji w sterowaniu procesów rzeczywistych*), a w 1983 roku stopień doktora habilitowanego nauk technicznych (rozprawa *Własności i metody rozwiązywania nieliniowych zadań programowania stochastycznego*).

Swoją aktywność zawodową związał początkowo z Instytutem Automatyki (od 1995 roku Instytut Automatyki i Informatyki Stosowanej) na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, początkowo jako asystent (1974–1977), starszy asystent (1977–1978), później adiunkt (1978–1987), docent (1987–1990), a od 1990 roku profesor nadzwyczajny. W latach 1991–1997 przebywał na urlopie bezpłatnym.

W 1987–1990 był prodziekanem Wydziału Elektroniki.

W latach 1984–1986 odbył staż w Insitute for Operations Research na Uniwersytecie w Zurychu w Szwajcarii. W latach 1991–1992 przebywał w Department of Civil Engineering and Operations Research, Princeton University w USA. W okresie 1992–1996 kierował dużym projektem badawczym w International Institute for Applied Systems Analysis, Laxenburg w Austrii. W latach 1996–1997 został zaproszony na cykl wykładów do Department of Industrial Engineering, University of Wisconsin-Madison w USA. Od 1997 roku pracuje w Department of Management Science and Information Systems, Rutgers University w USA.

Andrzej Ruszczyński jest autorem bądź współautorem 6 książek (w tym autorem podręcznika *Nonlinear Optimization*, Princeton

University Press 2006) i ponad 80 artykułów w czasopismach naukowych, głównie amerykańskich. Wypromował 9 doktorów.

Jego zainteresowania badawcze koncentrują się na problematyce badań operacyjnych. Ma szczególne osiągnięcia w zakresie rozwoju teorii i metod rozwiązywania zadań optymalizacji w warunkach niepewności modelowanej probabilistycznie — zwłaszcza metod modelowania ryzyka, rozwoju metod dekompozycji dla dwu- i wieloetapowych zadań programowania stochastycznego, rozwoju teorii ograniczeń probabilistycznych, zastosowania do planowania finansowego.

Jest członkiem Mathematical Programming Society oraz Society for Industrial and Applied Mathematics. Jest współredaktorem czasopism: „SIAM Journal on Optimization”, „Mathematics of Operations Research”, „Annals of Operations Research” i „Optimization Methods and Software”.

Andrzej Ruszczyński zajął I miejsce w Olimpiadzie Matematycznej w 1969 roku. Jest Mistrzem Międzynarodowym w problemistyce szachowej i wielokrotnym mistrzem Polski.

rużyłło

JERZY RUŻYŁŁO

Jerzy Rużyłło urodził się 27 czerwca 1947 roku w Warszawie. W 1965 roku ukończył XIV Liceum Ogólnokształcące (obecnie Stanisława Staszica) w Warszawie i w tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po uzyskaniu w 1970 roku tytułu magistra inżyniera elektronika zatrudniony został na stanowisku asystenta w Instytucie Technologii Elektronowej (obecnie Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki) na Wydziale Elektroniki (obecnie Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych) Politechniki Warszawskiej. Tutaj też w 1977 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Analiza wpływu warunków niskotemperaturowego utleniania termicznego na właściwości ultracienkich warstw SiO₂ na Podłożu Krzemowym*, a następnie, w 1983 roku, doktora habilitowanego za monografię *Ultracienkie warstwy tlenkowe w technice półprzewodnikowych przyrządów krzemowych*.

Jako stypendysta japońskiego Ministerstwa Oświaty Jerzy Rużyłło odbył w latach 1973–1975 staż naukowy na Uniwersytecie Tohoku w Sendai. W 1977 roku mianowany został na stanowisko adiunkta na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W latach 1979–1980 prowadził prace badawcze na Stanowym Uniwersytecie Pensylwanii w Stanach Zjednoczonych. W latach 1981–1984 pełnił funkcję zastępcy dyrektora ds. nauki w Instytucie Technologii Elektronowej (obecnie Instytut Mikroelektroniki i Optoelektroniki) na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1984 roku podjął pracę na stanowisku docenta (*associate professor*) na Wydziale Elektroniki (Electrical Engineering) Stanowego Uniwersytetu Pensylwanii (Penn State University). Uzyskując w międzyczasie tytuł profesora (1992) i tytuł *distinguished professor* (2010) Jerzy Rużyłło kontynuuje pracę w tym uniwersytecie do dnia dzisiejszego. Jednocześnie utrzymuje bardzo ścisłe kontakty z Politechniką Warszawską gdzie, między innymi, pracował w ramach urlopu naukowego z Penn State na wiosnę 2010 roku. W 2003 roku uzyskał w Polsce tytuł profesora. W czasie swej pracy w Politechnice Warszawskiej Jerzy Rużyłło zaangażowany był we wszystkich aspektach działalności dydaktycznej i naukowej, koncentrującej się na zagadnieniach związanych z badaniem i wykorzystywaniem zjawisk powierzchniowych w półprzewodnikach, jak i w szeregu aspektach działalności administracyjnej.

Po podjęciu pracy w Penn State kontynuował zakrojoną na szeroką skalę działalność naukową w ramach której prowadził dziesiątki projektów badawczych, wypromował 16 doktorów i prowadził znaczną liczbę prac magisterskich. Stworzył i prowadzi Laboratorium Technologii Powierzchni Półprzewodników. Prowadzi wykłady z dziedziny zaawansowanych technologii mikro- i nanoelektronicznych oraz właściwości i zastosowań materiałów elektronicznych i fonicznych. Pełnił i pełni wiele funkcji w strukturze akademickiej Penn State, m.in. przewodniczące-

go Komitetu Studiów Doktoranckich i Magisterskich, przewodniczącego Komisji ds. Promocji Akademickich (*Promotion and Tenure*), koordynatora programu materiałów elektronicznych i fotonicznych, koordynatora międzynarodowej współpracy naukowej i innych. W 1993 roku doprowadził do podpisania umowy o współpracy między Penn State, a Politechniką Warszawską.

Zainteresowania badawcze Jerzego Rużyłło koncentrują się na szeregu aspektach rozwoju nanotechnologii w tym zwłaszcza pracami nad rozwojem technologii, materiałów i przyrządów dla potrzeb przyszłych generacji układów scalonych jak i metodami integracji i wykorzystania nanokropek kwantowych w półprzewodnikowych przyrządach elektronicznych i fotonicznych. Ponadto rozwija metody obróbki powierzchni półprzewodników w fazie gazowej jak i metody monitorowania procesów technologicznych w produkcji przyrządów półprzewodnikowych.

Swoją dotychczasową działalność naukową podsumował w ponad 250 pracach publikowanych w czasopiśmie naukowych i materiałach konferencyjnych. Jednocześnie swoimi doświadczeniami dzielił się w kilkudziesięciu referatach wygłaszanych na zaproszenie instytucji akademickich i przemysłowych w kilkunastu krajach. Jest współautorem pięciu amerykańskich patentów jak i autorem rozdziałów w kilku monografiach. Jest również autorem stałej kolumny w wydawnictwie IEEE Potentials. Jest zapraszany do oceny projektów prac badawczych zgłaszanych do najważniejszych instytucji finansujących prace badawcze w Stanach Zjednoczonych, Polsce, Belgii i Francji. Jest również recenzentem prac zgłaszanych do czołowych czasopiśmie naukowych i technicznych w dziedzinie techniki półprzewodnikowej. W ostatnich latach był konsultantem szeregu firm przemysłowych w Stanach Zjednoczonych i we Francji jak i członkiem rad nadzorczych i doradczych niektórych z nich. W 1997

roku pracował jako zaproszony profesor w Interuniversity Microelectronics Center (IMEC) w Leuven w Belgii. Działalność badawcza Jerzego Rużyłło wyróżniana była zarówno w Polsce (dwukrotnie nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego), jak i w Stanach Zjednoczonych.

Jerzy Rużyłło jest członkiem komitetów programowych i organizacyjnych wielu międzynarodowych konferencji, w tym konferencji organizowanych w Polsce (np. Symposium Diagnostics and Yield jak i Konferencja Naukowa ELTE). W 1989 roku był inicjatorem, pierwszym organizatorem i edytorem materiałów konferencyjnych serii International Symposium on Cleaning Technology in Semiconductor Device Manufacturing organizowanych co dwa lata w pod auspicjami Electrochemical Society. Do chwili obecnej organizuje konferencje z tej serii dzieląc funkcje przewodniczącego i edytora materiałów konferencyjnych. W podobny sposób zaangażowany jest od 1991 roku w organizację serii międzynarodowych konferencji Ultra Clean Processing of Semiconductor Surfaces w Belgii.

Jerzy Rużyłło jest członkiem honorowym (*fellor*) Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE) oraz członkiem honorowym (*fellor*) Electrochemical Society. W ramach Electrochemical Society pełnił szereg kierowniczych funkcji m.in. przewodniczącego komisji wykonawczej Sekcji Elektroniki i Fotoniki i przewodniczącego komisji nagrody im. Gordona Moore'a. W 2009 roku był nominowany przez radę nadzorczą stowarzyszenia jako jednym z dwóch kandydatów na stanowisko prezydenta Electrochemical Society.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci. Jego hobby to propagowanie wiedzy o półprzewodnikach w internecie zaś pasją pozazawodową narciarstwo alpejskie, które przez szereg lat uprawiał wyczynowo, oraz tenis. W chwilach wolnych gra na pianinie.

R

rybiński

HENRYK RYBIŃSKI

Henryk Rybiński urodził się 1 kwietnia 1946 roku. W 1964 roku ukończył Liceum w Lubinie Legnickim i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów w 1970 roku w specjalności Automatyka został przyjęty na Studium Doktoranckie. W 1974 roku obronił z wyróżnieniem doktorat. W latach 1974–1975 pracował na stanowisku adiunkta w Centralnym Ośrodku Informatyki Politechniki Warszawskiej. W latach 1975–1992 pracuje w Instytucie Informacji Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej. W 1988 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego na Wydziale Elektroniki za monografię *Modele baz danych*.

Od 1986 roku Henryk Rybiński współpracuje z Instytutem Informatyki Politechniki Warszawskiej prowadząc prace magisterskie i wykłady dla studentów ostatnich lat. W latach 1989–1992 pracował w Instytucie Infor-

matyki na pół etatu, zaś od 1992 roku na pełnym etacie. W 1994 roku objął stanowisko kierownika Zakładu Systemów Informatycznych. W latach 1978–2001 odwiedził wiele ośrodków naukowo-badawczych i akademickich w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie i w Europie Zachodniej.

Od początku swej działalności Henryk Rybiński zajmuje się problematyką systemów informacyjnych. Inicjatywy badawcze i prace Henryka Rybińskiego przede wszystkim dotyczą badań nad stworzeniem wydajniejszych i silniejszych semantycznie i operacyjnie systemów baz danych. W jego działalności naukowej można wyróżnić kilka nurtów. W pierwszym okresie (lata 1970–1982) prowadził on badania w zakresie sposobów organizowania danych w systemach informacyjnych i strategii ich reorganizowania. Opublikował wówczas wiele prac poświęconych algorytmom sortowania i strategiom organizowania zbiorów informacyjnych. Od 1983 roku zakres swoich zainteresowań poszerza o logiczne podstawy systemów informacyjnych i związki baz danych z metodami sztucznej inteligencji, w szczególności zajmuje się bazami wyposażonymi w mechanizmy wnioskowania. W latach 1985–1995 zagadnienia te stanowią główny nurt jego badań. Trzeci nurt badań, zapoczątkowany na początku dziewięćdziesiątych, wiąże się z zainteresowaniami w zakresie eksploracji danych w dużych zasobach informacyjnych. W tym nurcie mieszczą się badania nad wykorzystaniem teorii zbiorów przybliżonych do opisu niepełności i niepewności informacji w systemach informacyjnych oraz do wykrywania wiedzy w systemach z niepełną informacją. Również w tym nurcie mieszczą się prowadzone od 2005 roku badania nad metodami odkrywania wiedzy w zasobach tekstowych na potrzeby systemów wyszukiwania i ekstrakcji informacji oraz systemów budowania i utrzymywania ontologii.

Henryk Rybiński był zaangażowany w projekty mające na celu praktyczne wdrożenie wyników prac teoretycznych. W latach 1975–

R

–1985 kierował pracami nad oprogramowaniem dla krajowego systemu informacji naukowej. Wyniki tych prac były wykorzystywane szeroko w kraju i za granicą w wielu ośrodkach informacyjnych. Praktyczne wyniki prac prowadzonych w latach 1990–2000 związane z włączeniem tezaursów do procesu wyszukiwania w tekstowych bazach danych znalazły zastosowanie w wielu międzynarodowych systemach informacyjnych o światowym zasięgu, prowadzonych przez agendy ONZ (ds. Wyżywienia i Rolnictwa — FAO, ds. Rozwoju Przemysłowego — UNIDO, Program Ochrony Środowiska — UNEP, ds. Rozwoju Rolnictwa — IFAD, ds. Oświaty, Nauki i kultury — UNESCO) oraz organizacje rządowe i pozarządowe w wielu krajach, np. w OECD, GTZ (Niemcy), CEDEFOP (Unia Europejska), INFOTERM, TERMNET (Austria). W latach 2005–2009 realizował projekty dla takich firm jak France Telecom, SAMSUNG. Kierował też dwoma projektami Europejskimi w programie FP6.

Henryk Rybiński jest autorem/współautorem czterech monografii, współedytorem trzech monografii, jest też autorem bądź współautorem siedmiu podręczników i materiałów metodycznych. Ponadto jest autorem ponad 100 artykułów opublikowanych w uznanych czasopiśmie (m.in.: „ACM Transactions on Databases”, „Information Systems”, „Information Processing and Management”, „Fundamenta Informaticae”, „International Journal on Intelligent Information Systems”), jako rozdziały w książkach (w seriach „Lecture Notes on Computer Science” czy „Lecture Notes on AI”, w wydawnictwach North Holland, Elsevier). Był promotorem w 9 zakończonych przewodach doktorskich.

Recenzował prace dla renomowanych czasopism, m.in.: „Fundamenta Informaticae”, „International Journal on Intelligent Information Systems”, „European Journal of Operational Research”, „IEEE TKDE”. Jest zapraszany do komitetów programowych wielu konferencji (m.in. International Symposium on Methodologies for Intelligent Systems,

„Rough Sets and Current Trends in Computing”, „Intelligent Information Systems”, International Symposium on Knowledge Management, „Practice of Knowledge Discovery in Databases”, Pacific-Asia Conference on Knowledge Discovery and Data Mining, International Symposium on Wearable Computers). W latach 1991–1994 był członkiem komisji ds. grantów Komitetu Badań Naukowych w dziedzinie informatyki. Jest często powoływany przez agendy ONZ w charakterze eksperta w dziedzinie systemów informacyjnych (UNIDO, FAO, UNESCO, IFAD, UNEP). Współpracował w projektach ONZ przy realizacji oprogramowania takich międzynarodowych baz danych jak Faolex, Ecolex, ELIS, realizował też oprogramowanie na potrzeby baz danych AGRIS i ASFA.

Henryk Rybiński przygotował i prowadził wiele wykładów w zakresie systemów informacyjnych, metod reprezentacji wiedzy i logicznych baz danych. W latach 1986–1988 był zaangażowany we wprowadzanie tematyki baz danych i systemów informacyjnych do programu kształcenia na Wydziale Elektroniki. Opracował i wprowadził w życie nowatorski program kształcenia w zakresie baz danych, systemów informacyjnych i metod reprezentacji wiedzy. Od początku wprowadzania reformy nauczania na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych uczestniczył w pracach Rady Programowej. W latach 2000–2005 był kierownikiem specjalności Inżynieria oprogramowania i systemy informacyjne, zaś w latach 2005–2008 był na Wydziale odpowiedzialny za kierunki Inżynieria Systemów Informacyjnych dla studiów inżynierskich i Informatyka dla studiów magisterskich. Od 2008 roku jest dyrektorem Instytutu Informatyki.

Henryk Rybiński jest członkiem głosującym organizacji Association for Computing Machinery.

Żonaty, ma dwoje synów. Władza czynnie językiem angielskim i rosyjskim, biernie francuskim i włoskim. Zainteresowania: muzyka klasyczna, historia, filozofia.

rydel

MIECZYŚLAW RYDEL (1930–2005)

Mieczysław Rydel urodził się 27 listopada 1930 roku w Woli Mieleckiej. W 1949 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące w Rybniku. Dyplom inżyniera elektryka w specjalności Teletransmisja uzyskał w 1953 roku na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Dyplom magistra inżyniera łączności uzyskał w 1957 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Na tymże Wydziale w 1965 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych za rozprawę *Analiza teoretyczna własności niejednorodnych współosiowych torów teletransmisyjnych*. Stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie telekomunikacji uzyskał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1979 roku za monografię *Analiza sygnałów kodowych*. Tytuł profesora nauk technicznych został mu nadany przez Prezydenta RP dnia 29 lipca 1991 roku. Zatrudnio-

ny jest w Politechnice Warszawskiej od lutego 1955 roku jako nauczyciel akademicki, początkowo w Katedrze Teletransmisji Wydziału Łączności, a następnie — po reformach organizacyjnych — w Instytucie Telekomunikacji Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych.

Działalność badawcza Mieczysława Rydla koncentrowała się wokół problematyki torów transmisyjnych i transmisji sygnałów (zwłaszcza cyfrowych) oraz na związanej z nią teorii sygnałów kodowych. Zajmował się również projektowaniem i konstruowaniem aparatury pomiarowej i laboratoryjnej. Prace aplikacyjne, których z reguły był kierownikiem i współwykonawcą, były m.in. wykonywane na zamówienia instytucji przemysłowych i naukowych, takich jak fabryki kabli w Krakowie i Bydgoszczy, Przedsiębiorstwo Budowy Linii Kablowych, Biuro Studiów i Projektów Łączności, Centralny Ośrodek Badań i Rozwoju Kolejnictwa, Instytut Łączności, Wojskowy Instytut Łączności, Państwowe Zakłady Teletransmisyjne. W latach 1956–1965 zajmował się opracowaniami przyrządów pomiarowych i aparatury laboratoryjnej oraz teorią torów współosiowych; opracował metodykę wyznaczania parametrów torów i rozwinął teorię torów o losowych niejednorodnościach stosowaną przy interpretacji wyników pomiarów. W latach późniejszych zajmował się zastosowaniem teorii grafów przepływowych do analizy układów zawierających tory transmisyjne. Rozwijał również metody obliczania zniekształceń impulsów niemodulowanych i modulowanych w torach przewodowych. W 1970 roku, podczas stażu w Królewskim Uniwersytecie w Sztokholmie, zajmował się teorią błędów transmisji cyfrowej. Po 1970 roku, zajął się teorią kodowania transmisyjnego. Jest autorem oryginalnych, stosowanych do różnych klas kodów, modeli matematycznych kodera i ogólnych metod opisu sygnału łańcuchami Markowa. Rozwijał metody analizy sygnałów kodowych. Wyniki były wykorzystywane i rozwijane w pracach prowadzonych ze

współpracownikami i doktorantami. M.in. opracowano metody analizy widmowej sygnałów z cyfrowymi modulacjami fazy oraz przyspieszenia kątownego, metodę analizy procesu fluktuacji fazowych w synchronizatorze elementowym, rozwinęto teorię detekcji błędów transmisji w regeneratorach i w odbiorniku, rozwinęto teorię procesu synchronizacji blokowej. Do tych zagadnień opracowano algorytmy i programy komputerowe, w tym wiele autorstwa Mieczysława Rydla. Zbadano wiele kodów transmisyjnych, zaproponowano szereg rozwiązań technicznych urządzeń. Wyniki tych prac były wykorzystywane przez projektantów systemów cyfrowych, między innymi w Instytucie Telekomunikacji, przy opracowaniu pierwszego w Polsce i jednego z pierwszych na świecie, doświadczalnego traktu światłowodowego PCM w Lublinie (1979) i kolejnych w Łodzi i Poznaniu (lata osiemdziesiąte). Obecnie interesuje się możliwościami zastosowań procesów chaotycznych w telekomunikacji. Mieczysław Rydel jest autorem lub współautorem ponad 60 artykułów, publikowanych w czasopismach Polskiej Akademii Nauk „Archiwum Elektrotechniki” i „Rozprawy Elektrotechniczne”, w „Zeszytach Naukowych Politechniki Warszawskiej — Elektryka”, „Przeglądzie Telekomunikacyjnym” i „Wiadomościach Telekomunikacyjnych”, „Proceedings SPIE”, „AMSE Revue” oraz materiałach z konferencji krajowych (m.in. Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej i Krajowego Sympozjum Telekomunikacji) i zagranicznych (m.in. IEEE International Symposium on Information Theory, Society of Photo-Optical Instrumentation Engineers i „Association for Advancement of Modeling and Simulation Techniques in Enterprises”). Jest współtwórcą dwóch patentów. Wyniki badań upowszechniał również w monograficznych cyklach wykładów, do których był zapraszany przez ośrodki naukowe i przemysłowe w kraju oraz w odczytach wygłaszanych w kraju i za granicą. Był opiekunem naukowym i promotorem w 5 zakończonych przewodach doktorskich, w tym trzech obronionych z wyróżnieniem i jednego zagranicznego. Sprawował także opiekę naukową nad doktorantami z ośrodków krajowych i zagranicznych, odbywającymi staże naukowe. Recenzował rozprawy doktorskie i przewody habilitacyjne, a także liczne publikacje i granty Komitetu Badań Naukowych. Od lat 80. jest członkiem Sekcji Telekomunikacji Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, członkiem

Rady Sympozjum i Komitetu Programowego Krajowego Sympozjum Telekomunikacji. W latach 1992–2000, jako Przewodniczący Komisji Rady Wydziału Elektroniki ds. Przewodów Doktorskich Kierunku Telekomunikacji przeprowadził ponad 20 obron.

Jako nauczyciel akademicki prowadził wszystkie rodzaje zajęć dydaktycznych na wszystkich rodzajach studiów, m.in. wykłady: „Postawy teletransmisji”, „Tory telekomunikacyjne”, „Teoria transmisji sygnałów cyfrowych”, „Introduction to Signal Transmission”. Poza Politechniką Warszawską wykładał w filii Uniwersytetu Śląskiego i w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej oraz prowadził szereg cykli wykładów dla pracowników telekomunikacji. W wykładach uwzględniał własne badania i opracowania. Jest autorem lub współautorem 4 skryptów Politechniki Warszawskiej i 4 książek (WKiŁ) Jako wykładowca został w 1979 roku wyróżniony przez studentów „Złotą Kredą”. Kierował ponad 60 pracami dyplomowymi. Przewodniczył jednej z Komisji Egzaminów Dyplomowych w Instytucie Telekomunikacji. Był kilkakrotnie członkiem Komisji Rady Wydziału związanych z dydaktyką: Programowej, Rozwoju Kadry, Organizacji Wydziału. Opracował wiele programów przedmiotów. W Instytucie Telekomunikacji, w latach 1972–1974, 1980–1984 i 1987–1990 był kierownikiem Zakładu Podstaw Telekomunikacji, a w latach 1972–1973 i 1978–1980 zastępcą dyrektora ds. nauczania.

Za osiągnięcia badawcze i dydaktyczne Mieczysław Rydel został odznaczony: Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1976), Złotą Odznaką „Zasłużony Pracownik Łączności” (1976), Złotym Krzyżem Zasługi (1977), Złotą Odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” (1980), Złotą Honorową Odznaką „Zasłużony Pracownik Łączności” (1983), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1987), Medalem „Zasłużony dla Krajowego Sympozjum Telekomunikacji” (1999).

Zmarł nagle, w pełni sił twórczych, 2 grudnia 2005 roku w Warszawie. Był wybitnym naukowcem, cenionym i lubianym nauczycielem oraz dobrym szefem. Kochał swoją pracę i, w każdej wolnej chwili, wypoczynek w ukochanych Tatrach, gdzie kiedyś uprawiał najtrudniejsze wspinaczki, a w późniejszych latach — samotne wędrówki z aparatem fotograficznym.

ryżko

DOMINIK RYŻKO

Dominik Ryżko urodził się 3 stycznia 1977 roku. W 1995 roku ukończył IX Liceum Ogólnokształcące w Warszawie i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 2001 roku obronił z wyróżnieniem pracę dyplomową i rozpoczął studia doktoranckie. W 2007 roku obronił doktorat. Od 2008 roku pracuje na stanowisku adiunkta w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej, prowadzi prace inżynierskie i magisterskie oraz wykłady, projekty i laboratoria głównie z baz danych.

W swojej pracy badawczej Dominik Ryżko zajmuje się szeregiem zagadnień związanych z systemami informacyjnymi, a w szczególności ze sztuczną inteligencją. Do pierwszych zainteresowań należy zaliczyć symboliczne metody uczenia maszyno-

wego, którymi zajmował się jeszcze na etapie pracy magisterskiej. W czasie studiów doktoranckich zainteresował się systemami agentowymi, które z czasem stały się głównym nurtem jego badań. W szczególności w swoich publikacjach zajmował się rozproszonym wnioskowaniem oraz uczeniem się w systemach agentowych. W chwili obecnej w jego obszarze zainteresowań znajdują się również odkrywanie i komponowanie usług, zastosowanie kontekstu w inteligentnych systemach informacyjnych, modelowanie doświadczenia i procesu podejmowania decyzji przez konsumentów oraz zjawiska emergentne.

Dominik Ryżko brał udział w wielu projektach mających na celu praktyczne zastosowanie aktualnych badań w przemyśle. Do najważniejszych należy zaliczyć projekty dla

R

France Telecom związane z usługami i przetwarzaniem kontekstu użytkownika. Uczestniczył również w realizacji grantów dziekańskich i MNiSW prowadzonych na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych. Przed rozpoczęciem pracy w Instytucie Informatyki brał udział w szeregu komercyjnych projektów jako wdrażając głównie systemy klasy ERP, w rolach kierownika projektu, architekta, konsultanta.

Dominik Ryżko jest autorem publikacji przyjętych na szeregu znaczących międzynarodowych konferencji w dziedzinie sztucznej inteligencji i systemów informacyjnych, publikowanych w prestiżowych seriach wydawniczych („Springer Lecture Notes in Computer Science”, „IEEE”). Recenzował prace na konferencjach „Rough Sets and Current Trends in Computing 2010” i International Symposium on Methodologies for Intelligent Systems

2011. Był pomysłodawcą i organizatorem sesji specjalnej *Multi-agent Systems* przy „Rough Sets and Current Trends in Computing 2010” i sesji przemysłowej przy International Symposium on Methodologies for Intelligent Systems 2011. Był też przewodniczącym komitetu organizacyjnego tego Sympozjum.

Był promotorem jednej pracy magisterskiej i 5 prac inżynierskich. Od początku pracy w Instytucie Informatyki prowadzi zajęcia z baz danych. Był inicjatorem projektu mającego na celu poszerzenie oferty dydaktycznej, która uzyskała finansowanie z Norweskiego Mechanizmu Finansowego. W ramach tego projektu przygotował autorski wykład o systemach agentowych.

Żonaty, ma córkę i syna. Władza czynnie językiem angielskim, biernie rosyjskim i niemieckim. Zainteresowania: muzyka i sprzęt hi-fi, bieganie, fotografia, turystyka górską.

ryżko

STANISŁAW RYŻKO

Stanisław Ryżko urodził się 14 stycznia 1910 roku w Stanisławowie, powiat Mińsk Mazowiecki. W 1927 roku ukończył gimnazjum im. Romualda Traugutta w Brześciu nad Bugiem i podjął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Studia ukończył w 1934 roku, z dyplomem inżyniera na sekcji prądów słabych (tak nazywano wówczas teletechnikę i radiotechnikę). Pod koniec studiów został zatrudniony na stanowisku asystenta (a następnie starszego asystenta i adiunkta) w Katedrze Radiotechniki. Podczas wojny brał udział w tajnym nauczaniu na Politechnice Warszawskiej oraz w walce z okupantem.

Po wojnie uczestniczył w odbudowie Politechniki Warszawskiej i Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego. W Instytucie tym kierował Zakładem Nadajników. Współpracował też z Polskim Radiem, od 1947 roku jako członek Rady Technicznej, oraz — z prze-

mysłem jako doradca. Owocem własnych badań naukowych był doktorat obroniony w 1948 roku przed Radą Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej z profesorem Januszem Groszkowskim jako promotorem.

Dalsze awanse naukowe to tytuł profesora nadzwyczajnego (1954) oraz profesora zwyczajnego (1962). Dowodem uznania jego osiągnięć, zarówno na polu badań jak i organizacji nauki, było powołanie w 1967 roku na członka korespondenta Polskiej Akademii Nauk.

Stanisław Ryżko miał istotny udział w zorganizowaniu nowego Wydziału Łączności w 1951 roku. W 1952 roku otrzymał nominację na kierownika Katedry Urządzeń Radiotechnicznych. Ważnym etapem rozwoju Katedry było połączenie jej z Katedrą Telewizji i zmiana nazwy na: Katedra Urządzeń Radiotechnicznych i Telewizyjnych.

Działalność organizacyjna Stanisława Ryżki na rzecz środowiska akademickiego wykraczała daleko poza funkcję kierownika Katedry. Zajmował on na Politechnice Warszawskiej następujące stanowiska: prodziekana Wydziału Łączności (1950–1951), dziekana Wydziału Łączności (1951–1954), prorektora Politechniki Warszawskiej (1954–1955), prodziekana ds. naukowych na Wydziale Elektroniki (1966–1969). Od 1970 roku aż do śmierci kierował Instytutem Radioelektroniki jako jego pierwszy dyrektor.

Działał aktywnie w Radzie Wydziału Elektroniki i w Senacie Uczelni. Przewodniczył licznym komisjom oraz zespołom wydziałowym, senackim i rektorskim. Pełnił także wiele funkcji poza Uczelnią — był przewodniczącym Rady Naukowej Przemysłowego Instytutu Elektroniki i Przemysłowego Instytutu Telekomunikacyjnego, członkiem rad naukowych Instytutu Łączności, Instytutu Lotnictwa, Instytutu Technologii Elektronowej, Instytutu Tele- i Radiotechnicznego, Rady Ośrodka Badań Rozwojowych Elektroniki Próżniowej, Wojskowego Instytutu Łączności, Rady Naukowej ds. Metrologii przy Polskim Komitecie Normalizacji i Miar, pełnił

też wiele funkcji doraźnych, często na wysokim szczeblu (był np. członkiem Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Łączności oraz Rady Głównej w Ministerstwie Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki). Był również przewodniczącym Polskiego Towarzystwa Cybernetycznego.

Stanisław Ryżko wyróżniał się niezależnością sądu i kompetencją. Te jego cechy doceniono także na arenie międzynarodowej. Jednym z dowodów był wybór na zastępcę przewodniczącego I Komisji Studiów Międzynarodowego Komitetu Doradczego Radiokomunikacji (Comité Consultatif Internationale Radiocommunications — CCIR, agenda ONZ) od 1956 roku. W tej roli Stanisław Ryżko kilkakrotnie przewodniczył obradom I Komisji w Genewie. Był również przewodniczącym Komisji I Pomiarów i Wzorców Komitetu Narodowego Międzynarodowej Unii Nauk Radiowych (Union Radio-Scientifique Internationale — URSI).

Przyczynił się wydatnie do budowy nowego Gmachu Elektroniki, do którego przeniósł Katedrę Urządzeń Radiotechnicznych w 1963 roku, jeszcze przed ostatecznym ukończeniem budowy.

Stanisław Ryżko zainicjował i włożył wiele wysiłku w budowę oraz tworzenie Zakładu Doświadczalnego ZDAR (Zakład Opracowań i Wdrożeń Aparatury Radioelektronicznej), którego zadaniem było wdrażanie wyników badań naukowych. Dzięki jego zaangażowaniu w Instytucie Radioelektroniki powstało m.in. kilka serii częstotłomierzy — czasomierzy elektronicznych oraz układy rozszerzające zakres pomiarowy. Mierniki były produkowane przez ZDAR (także przez ZOPAN) i używane w wielu laboratoriach w Polsce.

W latach sześćdziesiątych zespół pod kierunkiem Stanisława Ryżki intensywnie rozwijał cyfrowe metody pomiarów, dążąc do osiągnięcia coraz wyższych częstotliwości. Wyniki prac nad pomiarami cyfrowymi opublikowano m.in. w zbiorowej książce pod jego redakcją *Elektroniczne mierniki zliczające* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, 1965). W 1966 roku za prace nad rozwojem techniki cyfrowych przyrządów pomiarowych zespół ten uzyskał Nagrodę Państwową I stopnia w dziedzinie techniki. Prace nad cyfrową sta-

bilizacją częstotliwości zostały nagrodzone w 1973 roku zespołową Nagrodą II stopnia Ministra Obrony Narodowej.

Stanisław Ryżko, w ścisłym związku z prowadzonymi wykładami na Politechnice Warszawskiej i w Wojskowej Akademii Technicznej, zajmował się rozwinięciem metod graficznych w zastosowaniu do projektowania obwodów dopasowujących w nadajnikach radiowych oraz optymalizacji warunków pracy lamp mocy i tranzystorów. Wyniki tych prac przyczyniły się do wzbogacenia dwóch podręczników. Pierwszy, *Urządzenia radionadawcze*, został wydany w 2 tomach przez Wydawnictwo Ministerstwa Obrony Narodowej (1953, 1956). Drugi, *Wzmacniacze rezonansowe i generatory mocy*, którego współautorem był Jan T. Ebert, został wydany przez Wydawnictwo Naukowo-Techniczne (1968, drugie wydanie — 1971). Dorobek publikacyjny Stanisława Ryżki zawiera przeszło 70 pozycji, w tym 20 oryginalnych artykułów naukowych i 7 książek. Oddzielnym rozdziałem jego działalności było organizowanie konferencji i sympozjów naukowych.

Stanisław Ryżko ma szczególne zasługi w kształceniu kadry. Formalne osiągnięcia w tej dziedzinie wyrażają się liczbą 17 wypromowanych doktorów. Jednak liczba osób, które wiele mu zawdzięczają, gdyż stymulował ich poczynania naukowe, jest znacznie większa.

Za kształcenie kadry Stanisław Ryżko uzyskał w 1973 roku Nagrodę Indywidualną I stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyki otrzymał w 1963 roku Nagrodę Indywidualną II stopnia, a w 1969 roku Nagrodę Zespołową I stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Został także uhonorowany wieloma odznaczeniami państwowymi: Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżami Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, brązowym i srebrnym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju”.

Zmarł 7 kwietnia 1974 roku, w pełni sił twórczych.

W pierwszą rocznicę jego śmierci Wydział Elektroniki Politechniki Warszawskiej uczcił pamięć swojego profesora przez nadanie Jego imienia jednemu z audytoriów w Gmachu Elektroniki.

rzeczut

JANUSZ RZESZUT

Janusz Rzeszut urodził się 6 sierpnia 1954 roku w Koszalinie. W 1969 roku rozpoczął naukę w eksperymentalnej klasie matematycznej w XIV Liceum Ogólnokształcącym im. Klementa Gottwalda (obecnie im. Stanisława Staszica) w Warszawie. W 1973 roku uzyskał świadectwo dojrzałości i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów w 1978 roku został przyjęty do pracy w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej. W 1989 roku obronił rozprawę doktorską *Operacje w przestrzeniach kolorów dla potrzeb cyfrowej generacji obrazu*. Od 1989 roku pracuje w Instytucie Informatyki na stanowisku adiunkta. W latach 1990–1991 pracował w École Polytechnique w Montrealu w Kanadzie. W kadencji 2005–2008 pełnił obowiązki wicedyrektora ds. dydaktycznych w Instytucie Informatyki. Od 2008 roku jest

kierownikiem Studiów Podyplomowych Informatyki.

W działalności dydaktycznej Janusz Rzeszut koncentruje się na zagadnieniach związanych z konstrukcją sprzętu i grafiką komputerową. Prowadzone wykłady to m.in.: „Cyfrowe układy scalone”, „Układy liniowe w technice cyfrowej”, „Technika mikroprocesorowa”, „Urządzenia zewnętrzne systemów mikroprocesorowych”, „Elektronika cyfrowa” i „Computer Graphics” (wykład prowadzony w języku angielskim). W latach 2006–2008 prowadził wykłady dotyczące układów scalonych i techniki mikroprocesorowej w Wojskowej Akademii Technicznej im. Sylwestra Kaliskiego w Warszawie. Obecnie jest zapraszany do poprowadzenia wykładu „Computer Graphics” (prowadzonego w języku angielskim w Polsko-Japońskiej Wyższej Szkole Technik Komputerowych w Warszawie).

Janusz Rzeszut był opiekunem 59 prac dyplomowych magisterskich i inżynierskich. Prowadzone prace uzyskiwały nagrody Polskiego Towarzystwa Informatycznego, były wdrażane w Zakładzie Doświadczalnym Instytutu Informatyki. Były również wdrażane do produkcji przemysłowej. Dyplomanci licznie byli przyjmowani na Studia Doktoranckie. Dwu z nich pracuje obecnie w Instytucie Informatyki.

W jego działalności naukowej można wyróżnić dwa nurty. Pierwszy był związany z testowaniem układów cyfrowych i cyfrowo-analogowych. Praca z tej dziedziny była opublikowana w czasopiśmie „IEEE Design & Test of Computers”. Inne były publikowane na konferencjach zagranicznych, np. IEEE/ACM International Conference on CAD'94. Drugi nurt jest związany z grafiką komputerową, a w szczególności z teorią barw i jej zastosowaniami. Ta tematyka była przedmiotem rozprawy doktorskiej. Praca z tej dziedziny została opublikowana w czasopiśmie „The Visual Computer”. Bieżący stan wiedzy został zawarty w książce *Grafika komputerowa. Metody i narzędzia* w rozdziale *Barwa w grafice komputerowej*. W dorobku znajdują się

R

dwa artykuły w czasopiśmie zagranicznych, cztery artykuły w czasopiśmie krajowych, jedenaście artykułów na konferencjach zagranicznych, szesnaście artykułów na konferencjach krajowych, dwa seminaria wygłoszone za granicą, siedem raportów badawczych, dwa skrypty. A ponadto obraz do encyklopedii PWN ilustrujący hasło „grafika komputerowa”.

Janusz Rzeszut był recenzentem artykułów w czasopiśmie krajowych i zagranicznych, np. „IEEE Design & Test of Computers” czy „Journal of Electronic Testing: Theory and Applications”. Ponadto artykułów zgłaszanych na konferencję „Machine Graphics and Vision”. Recenzował również wnioski o grant Komitetu Badań Naukowych.

Brał udział w licznych pracach na zlecenie przemysłu: w ramach PR-3, kierował tematem CPBR oraz uczestniczył w realizacji trzech grantów Komitetu Badań Naukowych. W latach 1995–1998 brał udział w programie TEMPUS COHERENCE grupującym uczelnie z czterech krajów europejskich. Ponadto był kierownikiem trzech grantów rektorskich oraz trzech grantów dziekańskich.

W latach 1979–1980 skonstruował pierwszy na Wydziale Elektroniki system mikroprocesorowy M6800. System został wprowadzony do dydaktyki. Kolejne opracowania to Modułowy System Mikroprocesorowy, system laboratoryjny SML. Przy współpracy

z przemysłem uczestniczył w konstruowaniu programatora pamięci stałych PROG-2 i systemu zbierania danych geofizycznych WEGA-2. Do badań w ramach przygotowywania pracy doktorskiej skonstruował unikatowy w owym czasie kolorowy monitor graficzny z 18 bitami na pixel.

Janusz Rzeszut uczestniczył w pracach komisji dziekańskich i komisji Rady Wydziału. W kadencji 1996–1999 był przedstawicielem w Radzie Wydziału. Uczestniczył również w akcji rekrutacyjnej jako sekretarz Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej.

Cztery razy otrzymał Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej, dwie za realizację prac badawczych, dwie zaś za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze. Ponadto otrzymał zespołową nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Żonaty, ma jednego syna, obecnie studenta Wydziału Matematyki Uniwersytetu Warszawskiego. Władza czynnie językiem angielskim, biernie rosyjskim. Zainteresowania: fotografia klasyczna barwna i czarno-biała poczynając od małoobrazkowej poprzez średni do dużego formatu. Kolekcjonerstwo instrumentów dętych drewnianych, gra na flecie poprzecznym i prostym altowym. A ponadto strzelectwo z broni pneumatycznej, łucznictwo, żeglarstwo — stopień sternika jachtowego.

sacha

KRZYSZTOF SACHA

Krzysztof Sacha jest profesorem nadzwyczajnym na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Stopnie doktora nauk technicznych oraz doktora habilitowanego w dyscyplinie Informatyki uzyskał w latach 1976 i 1996 na Politechnice Warszawskiej. Od 1976 roku jest pracownikiem Politechniki Warszawskiej, zajmując początkowo stanowisko adiunkta, a od 2000 roku profesora nadzwyczajnego w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej. Pracę na Uczelni łączył ze współpracą z przemysłem, pełniąc w latach 1987–1990 funkcję konsultanta ds. Inżynierii Oprogramowania w Przedsiębiorstwie Automatyki Przemysłowej PNEFAL, a w latach 1999–2002 projektując oprogramowanie sterujące inteligentnych budynków w firmie Alerton Polska. W roku akademickim 1991/1992 prowadził badania w University of Groningen (Holandia), których owocem była monografia *Real-Time Systems*, wydana

przez World Scientific. Począwszy od 2002 roku prowadził audyt procesów tworzenia wielkich systemów informatycznych, budowanych w tym czasie dla administracji publicznej kraju. W latach 2005–2009 był Doradcą Prezesa ZUS ds. Rozwoju Kompleksowego Systemu Informatycznego Zakładu. Od 2003 roku jest również profesorem i kierownikiem katedry Metod Programowania i Sieci Komputerowych Wyższej Szkoły Ekonomiczno-Informatycznej w Warszawie. Wyniki swoich prac opublikował w monografii *Inżynieria oprogramowania*, wydanej przez Wydawnictwo Naukowe PWN w prestiżowej serii „Fundamenty informatyki” w 2010 roku.

Krzysztof Sacha jest autorem 21 książek oraz 99 artykułów naukowych w dziedzinie analizy, projektowania oraz wdrażania i oceny oprogramowania systemów informatycznych. Z tej liczby 2 książki oraz 41 artykułów zostało opublikowanych przez wydawnictwa międzynarodowe, takie jak Springer, World Scientific, Kluwer itd. Czynn timer uczestniczy w pracach międzynarodowych organizacji zawodowych International Congress for global Science and Technology oraz Institute of Electrical and Electronics Engineers.

Był promotorem w czterech przewodach doktorskich, był recenzentem kilkunastu rozpraw doktorskich oraz uczestniczył w kilku procesach nostryfikacji zagranicznych dyplomów doktorskich i habilitacyjnych. Jest też znanym na rynku wydawniczym popularyzatorem nauki i techniki. Opracowane przez niego podręczniki dla szkół zawodowych przyniosły mu medal honorowy „Za szczególne zasługi położone w dziele rozwoju polskiej książki szkolnej”, nadany przed laty przez Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne. Na jego książkach popularyzujących technikę mikrokomputerową wykształciło się całe pokolenie młodzieży — późniejszych studentów i inżynierów informatyków.

W listopadzie 2010 roku został wybrany na dwuletnią kadencję członka Rady Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, z rekomendacji środowisk gospodarczych i finansowych.

s a p i e c h a

**KRZYSZTOF
SAPIECHA**

Krzysztof Sapiecha urodził się 26 października 1942 roku w Warszawie, gdzie też ukończył liceum ogólnokształcące im. Króla Władysława IV (1960). Dyplom magistra inżyniera elektronika o specjalności Maszyny matematyczne uzyskał w 1966 roku na Wydziale Łączności (przemianowanym na Wydział Elektroniki a następnie Wydział Elektroniki i Technik Informacyjnych) Politechniki Warszawskiej. W latach 1965–1989 był zatrudniony jako nauczyciel akademicki w Katedrze Maszyn Matematycznych, a po przemianowaniu — Instytucie Informatyki na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych, od 1977 roku — na stanowisku docenta, a w roku akademickim 1989/1990 — profesora nadzwyczajnego (drugi etat). Stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie informatyki uzyskał na Wydziale Elektroniki w 1971 roku za rozprawę *Zastosowanie pojęcia różnicy boolowskiej do analizy i syntezy asynchronicznych sieci kombinacyjnych*, stopień naukowy doktora habilitowanego na Wydziale Elektroniki — w 1976 roku za monografię *Algebraiczne modele układów przełączających i ich zastosowania w dziedzinie analizy i diagnostyki struktur cyfrowych*. Tytuł profesora otrzymał na wniosek Rady Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1989 roku.

W 1981 roku uzyskał dwumiesięczne stypendium naukowe na Politechnikach w Mediolanie i Neapolu, a w 1984 roku miesięczne stypendium naukowe Deutscher Akademischer Austauschdienst (DAAD) na badania

na Uniwersytecie w Tubingen. W roku akademickim 1987–1988 był zatrudniony w charakterze profesora wizytującego na Uniwersytecie J.W. Goethego w Frankfurt nad Menem. W latach 1988–2010 odwiedził ponad 20 instytucji akademickich Zachodniej Europy, Stanów Zjednoczonych i Japonii.

Zainteresowania badawcze Krzysztofa Sapiechy początkowo koncentrowały się na problematyce projektowania układów cyfrowych, następnie na zagadnieniach związanych z testowaniem i diagnostyką systemów cyfrowych i kosyntezą systemów mieszanych, a obecnie na projektowaniu systemów rozproszonych. W latach 1972–1983 na Politechnice Warszawskiej kierował projektowaniem, wykonaniem i wdrożeniem systemów cyfrowych UMB-2 i UMB-10 wyspecjalizowanych dla potrzeb analizy w czasie rzeczywistym sygnału EKG. Równocześnie w la-

S

latach 1976–1989, na zlecenie PAN, prowadził prace nad metodami testowania i diagnozowania układów i systemów cyfrowych. Prace te kontynuował w Politechnice Świętokrzyskiej oraz Krakowskiej (w ramach grantów Komitetu Badań Naukowych, lata 1989–2000). We współpracy z University of Arizona opracował środowisko do szybkiego prototypowania mieszanych systemów cyfrowych. Po 2005 roku poświęcił się pracy nad skalowalnymi architekturami wielokomputerów, architekturami zorientowanymi na usługi sieciowe oraz zastosowaniami mobilnych robotów. W Politechnice Świętokrzyskiej opracowano pod jego kierunkiem Pracownię Multi-komputerową Robotów Mobilnych w ramach Laboratorium Innowacyjnych Technik Komputerowych (Program Operacyjny „Innowacyjna Gospodarka”). Jest autorem dwóch monografii: *Testowanie i diagnostyka systemów cyfrowych* (PWN, Warszawa 1987) oraz *Szybkie prototypowanie specjalizowanych systemów cyfrowych — wprowadzenie do technik i narzędzi projektowych* (Cracow Centre for Advanced Training in Information Engineering, Kraków 1998) oraz autorem lub współautorem ponad 150 prac naukowych opublikowanych, między innymi, w takich czasopismach, jak: „IEEE Transactions on Computers”, „IEEE Computer”, „Microprocessing and Microprogramming” i w „Springer-Verlag LNCS”, oraz materiałach takich konferencji naukowych, jak: „IEEE Fault-Tolerant Computing”, „IEEE Computer Architecture”, „IEEE Engineering of Computer Based Systems”, „IEEE Electronics”, „IFAC”. Był promotorem w dziewięciu zakończonych przewodach doktorskich oraz wykonał ponad 30 recenzji rozpraw doktorskich, habilitacyjnych, o tytuł profesora i o stanowisko profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego. Za osiągnięcia badawcze był nagradzany przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1979) i Sekretarza Wydziału IV Polskiej Akademii Nauk (1981).

Krzysztof Sapiecha prowadził wiele oryginalnych wykładów, z których najważniejsze to: „Diagnostyka i niezawodność systemów cyfrowych” (1976–1981), „Architektura systemów komputerowych” (od 1989 roku), „Testowanie i diagnostyka urządzeń cyfrowych” (1991–2005), „Systemy cyfrowe tolerujące błędy” (od 1995 roku), „Bazy danych” (1997–2005), „Algorytmy i struktury danych” (1997–2005), „Architektura i projektowanie systemów cyfrowych” (od 1997 roku), „Technologie obiektowe” (od 2005 roku), „Inżynieria systemów informacyjnych” (od 2007 roku),

„Inteligentne usługi informacyjne” (od 2009 roku). Ponadto, w Johann Wolfgang Goethe-Universität Frankfurt am Main (Niemcy) prowadził wykład z przedmiotu „Fault Tolerant Computing” (1987–1988). Jest współautorem dwóch podręczników akademickich — *Elektroniczna technika obliczeniowa* (WNT, Warszawa 1981) oraz *Podstawy programowania maszyn cyfrowych: FORTRAN* (WNT, Warszawa 1987) oraz współautorem trzech skryptów (1968, 1977–1980, 1983). Za osiągnięcia w pracy dydaktycznej otrzymał Medal Komisji Edukacji Narodowej (2000) oraz indywidualną (1982) i zespołową nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1981).

Krzysztof Sapiecha brał udział w tworzeniu kierunku Informatyka na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, utworzył specjalność Informatyka techniczna, a następnie kierunek Informatyka (studia I i II stopnia) na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Informatyki Politechniki Świętokrzyskiej oraz specjalność Inżynieria komputerowa na Wydziale Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej Politechniki Krakowskiej. Współtworzył także kierunek Informatyka (studia I stopnia) na tej uczelni. W Politechnice Warszawskiej był kierownikiem Zakładu (1976–1981), wicedyrektorem Instytutu Informatyki (1981) oraz dyrektorem Instytutu Informatyki (1987–1989). Jest obecnie kierownikiem Katedry Informatyki na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Informatyki Politechniki Świętokrzyskiej oraz kierownikiem Katedry Informatyki Technicznej na Wydziale Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej Politechniki Krakowskiej (drugi etat). Brał udział w pracach wielu senackich i wydziałowych komisji statutowych na trzech wyżej wymienionych politechnikach. W 1987 roku został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, za dwudziestoletnią wyróżniającą się pracę dydaktyczno-wychowawczą, a w 2001 roku Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Krzysztof Sapiecha jest członkiem Association for Computing Machinery (USA), oraz członkiem Kolegium Redakcyjnego Wydawnictw Naukowych Politechniki Krakowskiej.

Jest żonaty, ma dwóch synów. Zna biegle język angielski, a biernie francuski i rosyjski. Jego zainteresowania pozazawodowe to czynne formy wypoczynku.

scharf

WALDEMAR SCHARF

Waldemar Scharf urodził się 14 września 1930 roku w Warszawie. Maturę uzyskał w 1948 roku w Liceum im. Emilii Plater w Zalesiu Dolnym, po czym rozpoczął studia na Politechnice Warszawskiej na Wydziale Elektrycznym w Oddziale Prądów Słabych, który już wtedy posiadał sekcję elektrotechniki medycznej. Jeszcze w czasie studiów rozpoczął pracę zawodową w charakterze asystenta redakcji w Państwowym Wydawnictwie Technicznym.

Dyplom inżyniera łączności uzyskał w 1953 roku, na Wydziale Łączności. W tym okresie zachorował na chorobę Heine-Medina, wskutek czego ponad dwa lata spędził w czechosłowackim sanatorium Jańskie Łaźnie. W 1956 roku rozpoczął pracę w Instytucie Badań Jądrowych Czechosłowackiej Akademii Nauk w Pradze, gdzie objął stanowisko kierownika laboratorium aparatury fizycznej. Konstruował tam aparaturę radiometryczną i wyposażenie do badań jądrowych i do współpracy z cyklotronem. Dodatkowym polem dziesięcioletniego w sumie pobytu w Czechosłowacji było bardzo dobre opanowanie języka czeskiego, co zaowocowało tłumaczeniami kilku podręczników z dziedziny elektroniki, wydanych potem w Warszawie.

W 1961 roku powrócił do Warszawy do tworzonego wówczas przemysłu nukleonicznego i rozpoczął pracę w Zakładzie Doświadczalnym POLON w charakterze konstruktora. Prowadził tam pracownię wag izotopowych i odpowiadał za program rozwojowy zakładu. W tym okresie Zakład wyprodukował łącznie ponad 400 wag taśmociągowych

dla przemysłów wydobywczych. Waldemar Scharf jest autorem trzech patentów, wykorzystanych do tej produkcji.

W 1970 roku rozpoczął pracę w Katedrze Radiologii na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Pracował tam początkowo formalnie jako pracownik techniczny, opracowując nowe wersje wag izotopowych i innych urządzeń dozymetrycznych, ale jednocześnie podjął obowiązki dydaktyczne i prace nad doktoratem. W tym okresie wspólnie z profesorem Adamem Piątkowskim opracował dwa podręczniki — *Mierniki promienowania jonizującego* (1969, wyd. drugie — 1979) oraz *Aparatura radiometryczna w medycynie i biologii* (1972). W 1970 roku został redaktorem naczelnym kwartalnika „Postępy Fizyki Medycznej”.

Następnym podręcznikiem były *Spektrometry rozkładów amplitudowych*, wydane przez PWN (1973); na anglojęzyczną wersję tej książki zakupiło licencję holenderskie wydawnictwo Elsevier, które wydało ją pod

S

tytułem *Amplitude Distribution Spectrometers*.

Stopień doktora nauk technicznych uzyskał na Wydziale Elektroniki w 1977 roku; tematem pracy doktorskiej był *Układ do pomiaru masy na przenośnikach taśmowych metodą rozpraszania promieniowania gamma*. Następnie objął etat adiunkta w Zakładzie Elektroniki Medycznej i Jądrowej w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Oprócz realizacji obowiązków dydaktycznych opracował w tym okresie metodę aktywacji powierzchniowej wiązką przyspieszonych protonów, przeznaczoną do badania bardzo małych stopni zużycia elementów mechanicznych; metoda ta została zastosowana przez krajowy przemysł samochodowy.

Dalszą działalność autorską skoncentrował całkowicie na tematyce akceleratorowej. W PWN wydał podręcznik *Akceleratory cząstek naładowanych i ich zastosowania* (1978). Amerykańskie wydawnictwo Gordon and Breach przetłumaczyło go na język angielski i wydało w Nowym Jorku w 1980 roku w rozszerzonej wersji dwutomowej (łącznie 1050 stron) jako *Particle Accelerators and Their Uses*. Podręcznik ten przez wiele lat pełnił rolę podstawowego podręcznika tej gałęzi nauki i doczekał się drugiego wydania.

W latach 1984–1987 Waldemar Scharf pełnił przez jedną kadencję obowiązki kierownika Zakładu Elektroniki Jądrowej i Medycznej.

Kolejne podręczniki dotyczyły aplikacji praktycznych akceleratorów. W 1989 roku PWN opublikował *Akceleratory cząstek na-*

ładowanych. Zastosowania w nauce i technice. Wersja angielskojęzyczna ukazała się w tym samym roku nakładem angielskiego wydawnictwa John Wiley & Sons.

Ponieważ największą liczbę — około dziesięciu tysięcy akceleratorów — stanowią akceleratory do radioterapii, następna monografia była poświęcona tej tematyce i ukazała się pod tytułem *Akceleratory biomedyczne* nakładem PWN w 1994 roku. Równoległe powstała edycja amerykańska, wydana w tym samym roku w Nowym Jorku przez American Institute of Physics Press jako *Biomedical Particle Accelerators*.

W 1994 roku rząd japoński przyznał Waldemarowi Scharfowi stypendium na roczny pobyt w Instytucie Fizyki Wysokich Energii w Tsukubie (KEK). Rezultatem tego pobytu było opracowanie zaktualizowanej wersji *Akceleratorów biomedycznych*, która w tłumaczeniu na język japoński ukazała się w Tokio w 1998 roku nakładem wydawnictwa Iriou-kagaku-sha (Medical Science Publishing Co).

Ostatnią pozycją z cyklu akceleratorowego była monografia *Proton Radiotherapy Accelerators* wydana wspólnie z Wioletta Wieszczycką w 2001 roku w New Jersey przez World Scientific Co.

Za swoją pracę dydaktyczną i autorską otrzymał wiele nagród Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Państwowej Rady ds. Energii Jądrowej. Posiada Medal Komisji Edukacji Narodowej. Po przejściu na emeryturę w 1995 roku prowadził jeszcze przez 12 lat w Zakładzie Elektroniki Jądrowej i Medycznej wykłady z „Akceleratorów biomedycznych”.

s i u z d a k

JERZY SIUZDAK

Jerzy Siuzdak urodził się 25 września 1955 roku w Krakowie. Rodzina bardzo szybko przeniosła się do Warszawy, gdzie też ukończył szkołę podstawową (1970) oraz szkołę średnią w 1974 roku (XXVIII Liceum Ogólnokształcące im. Jana Kochanowskiego). Studia wyższe ukończył na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1979 roku, gdzie uzyskał stopień magistra inżyniera telekomunikacji (z wyróżnieniem). W latach 1979–1982 był uczestnikiem studiów doktoranckich, kierunku Elektronika i Telekomunikacja. W 1982 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (praca wyróżniona) i rozpoczął pracę w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej, początkowo na stanowisku konstruktora, a następnie specjalisty i starszego specjalisty. W latach 1987–1988 i 1990 pracował na Uniwersytecie Technicznym w Eindhoven (Holandia) jako *research fellow*. W 1991 roku przeszedł na etat adiunkta. W 1992 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 1999 roku pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego, zaś w 2004 roku uzyskał tytuł profesora nauk technicznych.

Zainteresowania badawcze Jerzego Siuzdaka w początkowym okresie jego działalności koncentrowały się na konstrukcji optoelektronicznych przyrządów pomiarowych. Brał istotny udział w opracowaniu miernika charakterystyk częstotliwościowych nadawczych elementów optoelektronicznych. Następnie zajmował się konstrukcją fázomierza pracującego w prototypie dalmierza optoelektronicznego DLS-2. Zaowocowało to zainteresowaniem pomiarami fazy w obecności

zakłóceń. Zainteresowania te były kontynuowane przy pracy studialnej dotyczącej konstrukcji systemu nawigacyjnego dla bezzałogowego pojazdu naziemnego. W latach 1989–1991 zajmował się pracami nad budową optoelektronicznego systemu pomiaru pozycji ruchomych obiektów. System ten działał z powodzeniem w ośrodku Instytutu Okrętowego w Hławie, gdzie służył do pomiaru trajektorii ruchu modeli statków.

Badania prowadzone przez Jerzego Siuzdaka w Eindhoven koncentrowały się nad światłowodowymi systemami odbioru koherentnego. Rezultatem tych prac były między innymi znaczące publikacje w „IEEE/OSA Journal of Lightwave Technology”. Tematyka badawcza światłowodowych systemów koherentnych była kontynuowana również w kraju. W latach 1992–1994 udało mu się stworzyć pierwszy w kraju model światłowodowego systemu koherentny z binarną modulacją częstotliwości.

W dalszych latach działalność naukowa Jerzego Siuzdaka jest związana głównie z ba-

S

daniami nad transmisją optyczną, w tym transmisją światłowodową. Dotyczy to wspomnianej już światłowodowej transmisji koherentnej, jak również badań nad transmisją wykorzystującą dyspersję światłowodu (DST). W tym nurcie mieszczą się również badania nad metodami optycznego zwielokrotnienia toru światłowodowego, a także badania nad transmisją światła w wolnej przestrzeni, podczas których udało się stworzyć optoelektroniczny system transmisyjny pracujący w oparciu o zwielokrotnienie kodowe (CDMA). Od 2004 roku główną dziedziną badań Jerzego Siuzdaka jest transmisja światła w światłowodach wielomodowych i możliwości budowy unikalnych systemów transmisyjnych bazujących na tych światłowodach. W trakcie tych badań zostały stworzone systemy transmisyjne wykorzystujące zwielokrotnienie grup modowych, transmisję poza pasmem podstawowym światłowodu wielomodowego, niekoherentny system MIMO i wreszcie przestrzenną filtrację światła przy pomocy modulatora ciekłokrystalicznego. Badano również możliwość stworzenia sieci pasywnych bazujących na światłowodach wielomodowych. Powyższe prace były realizowane zarówno w ramach grantów krajowych (KBN), jak i międzynarodowych (France Telecom).

Owoce działalności badawczej Jerzego Siuzdaka jest około sto sześćdziesiąt publikacji i referatów na konferencjach krajowych i międzynarodowych. Wśród nich znajduje się dwie książki oraz ponad czterdzieści prac

w renomowanych czasopiśmie międzynarodowych (tzw. lista filadelfijska). Jerzy Siuzdak był promotorem sześciu obronionych prac doktorskich. Za swoją działalność był wielokrotnie nagradzany nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej oraz nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Dowodem pozycji Jerzego Siuzdaka jest zaproszenie do prac w komitetach naukowych światowych konferencji ECOC'09 i ECOC'10 oraz prowadzenie sesji na tych konferencjach.

Działalność dydaktyczna Jerzego Siuzdaka obejmowała zarówno prowadzenie wykładów z zakresu szeroko rozumianej telekomunikacji, jak również opracowanie nowych wykładów, głównie z zakresu transmisji optycznej. Do tych wykładów należały m.in. „Systemy i sieci fotoniczne” oraz „Nowe techniki światłowodowe”, a w chwili obecnej „Sieci fotoniczne nowej generacji” i nowo przygotowywany przedmiot „Telekomunikacja optyczna”. Równolegle Jerzy Siuzdak prowadził kursy z pokrewnej tematyki na studium podyplomowym CITCOM. Jerzy Siuzdak był opiekunem kilkudziesięciu prac magisterskich i inżynierskich.

W latach 1996–1999 Jerzy Siuzdak pełnił funkcję Zastępcy Dyrektora Instytutu Telekomunikacji ds. Naukowych, a od 1999 roku jest kierownikiem Zakładu Systemów Mikrofalowych i Optoelektronicznych w Instytucie Telekomunikacji. Jest członkiem Sekcji Optoelektroniki oraz Sekcji Telekomunikacji Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk.

s k a r b e k

**WŁADYSŁAW
KAZIMIERZ SKARBK**

Władysław Kazimierz Skarbek urodził się 9 grudnia 1949 roku w Kielcach, gdzie ukończył szkołę podstawową (1963) i Liceum Ogólnokształcące im. Stefana Żeromskiego (1967). W 1967 roku został laureatem XVI Olimpiady Fizycznej i zdobył wyróżnienie w Olimpiadzie Międzynarodowej z Fizyki.

Dyplom magistra inżyniera matematyki w zakresie elektrotechniki (z wyróżnieniem) uzyskał w 1972 roku w Studium Podstawowych Problemów Techniki utworzonym przy Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Praca magisterska *Computability of Continuous Machines* dotyczyła własności efektywnej obliczalności systemów ciągłych.

Dyplom doktora nauk matematycznych w zakresie matematycznych podstaw informatyki uzyskał w 1977 roku w Centrum Obliczeniowym (obecnie Instytut Podstaw Informatyki) Polskiej Akademii Nauk. Promotorem rozprawy *Sieci rejestrów przesuwnych jako model synchronizacji procesów współbieżnych* był profesor Zdzisław Pawlak.

Monografię *Metody reprezentacji obrazów cyfrowych*, opublikowaną w 1993 roku przez Akademię Oficynę Wydawniczą PLJ, zgłosił Radzie Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej jako rozprawę habilitacyjną i w 1994 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego w dziedzinie informatyki w specjalności Przetwarzanie obrazów.

W 2003 roku uzyskał tytuł profesora nauk technicznych w dziedzinie informatyki w specjalności Multimedia.

Zainteresowania naukowe Władysława K. Skarbka w ciągu już prawie 40 lat pracy

badawczej dotyczyły wielu specjalności w informatyce. Jako doktorant zajmował się modelami obliczeń (1972–1977). Jako *assistant professor* na Wydziale Computer Science na Uniwersytecie w Trypolisie (Libia, 1981–1986) zajmował się algorytmami kombinatorycznymi i teorią relacyjnych baz danych. W latach 1987–1997 rozwijał w Instytucie Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk nowatorskie w Polsce badania z zakresu obrazowania medycznego, metody śledzenia promienia w grafice komputerowej, syntezy obrazów fraktalnych i kompresji obrazów metodą fraktalną. W tym okresie prowadził Zespół Przetwarzania Obrazów w Instytucie Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk. W 1989 roku odbył 6-miesięczny staż naukowy w Tokyo Institute of Technology w laboratorium Imaging Science and Technology Laboratory, a w 1993 roku — 2-miesięczny staż w Imperial College, na Wydziale Computing. W latach 1995–1996, pracując na kontrakcie jako badacz w RIKEN, Frontier

S

Research Program (Japonia), w laboratorium Artificial Brain Systems, opublikował wiele prac dotyczących zastosowań sztucznych sieci neuronowych w przetwarzaniu obrazów, zwłaszcza w rozpoznawaniu twarzy i pisma ręcznego. Rozwinął w nich m.in. oryginalną metodę lokalnej analizy składowych głównych (LPCA) oraz metodę fraktalną w rozpoznawaniu twarzy.

Od 1997 roku jest profesorem nadzwyczajnym w Instytucie Radioelektroniki na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Jest kierownikiem Pracowni Technik Multimedialnych, a od 2001 roku — również kierownikiem Zakładu Telewizji.

W ostatnich latach Władysław K. Skarbek kierował wieloma pracami badawczymi finansowanymi m.in. ze środków Unii Europejskiej (grant CRIT2, 1997–2000, sieć doskonałości VISNET I, 2003–2005, NOE VISNET II, 2006–2009), Komitetu Badań Naukowych (1995–1997, 2001–2002) i Politechniki Warszawskiej (1997–2009).

Opracował i prowadził ponad 30 tematycznie różnych wykładów z zakresu informatyki, w tym ostatnich 10 latach: „Analiza semantyczna obrazu i dźwięku”, „Obiektowe programowanie aplikacji współbieżnych i rozproszonych”, „Algorytmy i standardy multimedialne”, „Indeksowanie multimedii”, „Geometria stosowana”, „Adaptive Image Recognition” — na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej; „Matematyka w multimediach”, „Grafika 3D”, „Programowanie gier komputerowych” — na Wydziale Informatyki Politechniki Białostockiej. Był opiekunem około 40 prac inżynierskich i około 50 prac magisterskich. Był też promotorem dziewięciu zakończonych prac doktorskich.

Władysław K. Skarbek był zapraszany za granicę do prowadzenia wykładów i seminariów, w tym w Tokyo Institute of Technology, Imperial College, University of Erlangen, Technical University of Berlin, Technical University of Porto, Riken Institute in Tokyo, University of Kiel, University of Surrey, Aristoteles University of Thessalonik, Norway Technical University of Trondheim, Koc University in Istanbul.

Był lub nadal jest członkiem wielu komitetów konferencji krajowych i międzynarodowych, w tym: „Computer Analysis of Images and Patterns”, CAIP’93-05, RECPAD’94-’02, ICIAR’02-06, KKRRiT (od 2001 roku); przewodniczącym Zespołu Multimedii przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym (od 1999 roku); przewodniczącym delegacji polskiej na

spotkania grupy roboczej ISO-SC29WG11 MPEG (od 2000 roku); jest także aktywnym uczestnikiem prac nad standardem MPEG-7 (14 kontrybucji w latach 2000–2007, w tym przyjęty do standardu deskryptor dominujących temperatur barwowych); przewodniczącym grupy koordynacyjnej w zakresie przetwarzania multimedii w obszarze projektów NAVSHP 6. Ramowego programu Unii Europejskiej (*The Convenor of Media Processing Coordination Group for Networked Audiovisual Systems and Home Platforms*) w latach 2004–2005. Jest aktywnym recenzentem kilkunastu renomowanych czasopism, takich jak: „Pattern Analysis and Machine Intelligence”, „Pattern Recognition Letters”, „Machine Vision and Application”. Jest też edytorem w obszarze przetwarzania obrazów czasopism „Opto-Electronics Review” oraz „Fundamenta Informaticae”.

Otrzymał zespołowe nagrody Ministra Edukacji: w 1975 roku za wprowadzanie informatyki do szkół średnich i w 2000 roku za monografię *Multimedia — algorytmy i standardy kompresji* oraz *Multimedia — sprzęt i oprogramowanie* wydane przez Akademicką Oficynę Wydawniczą PLJ w latach 1998 i 1999.

Był kierownikiem wielu projektów badawczo-wdrożeniowych, w tym autorem lub współautorem, m.in.: oprogramowania internetowej sieci semantycznej — dla firmy BMW (1998–1999), multimedialnego systemu monitoringu i nadzoru M3S — dla firmy Polixel Polska (1999–2000), oprogramowania kodera MPEG-2 i oprogramowania transkodera z MPEG-2 na MPEG-4 — dla firmy ALVS z Izraela, oprogramowania elementów domowej platformy multimedialnej opartego na transmisji Bluetooth — dla firmy Arris Interactive z USA (2000–2001), systemu rozpoznawania tablic rejestracyjnych — dla firmy Alnet (2003–2004).

W ramach długoletniej (lata 2001–2010) współpracy z Mitsubishi Visual Information Laboratory opracował dwa patenty międzynarodowe dotyczące rozpoznawania obrazów twarzy.

Władysław K. Skarbek jest autorem trzech monografii, redaktorem dwóch monografii wydanych w wydawnictwach Springer, autorem pięciu skryptów akademickich i kilkunastu rozdziałów w książkach i monografiach, około 90 artykułów w czasopismach międzynarodowych (w tym około 60 w renomowanych wydawnictwach zagranicznych), ponad 110 artykułów w materiałach konferencyjnych (w tym ponad 70 z konferencji zagranicznych) oraz około 30 raportów technicznych (w tym 14 raportów dla grupy ISO/IEC MPEG).

skonieczny

ŁUKASZ SKONIECZNY

Łukasz Skonieczny urodził się 18 grudnia 1980 roku w Warszawie. W 1999 roku ukończył XL Liceum Ogólnokształcące im. Stefana Żeromskiego w Warszawie i został przyjęty na studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 2004 roku uzyskał tytuł magistra inżyniera w specjalności Inżynierii oprogramowania i systemów informatycznych. Jego praca magisterska dotycząca grupowania pojęciowego w eksploracji danych została wyróżniona. Natychmiast po ukończeniu studiów magisterskich rozpoczął naukę na studiach doktoranckich w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej. Jego opiekunem została profesor Marzena Kryszkiewicz. W 2010 roku obronił (z wyróżnieniem) pracę doktorską *Odkrywanie częstych grafów z uwzględnieniem niespójności*. W tym samym roku został przyjęty na stanowisko asystenta w macierzystym Instytucie Informatyki.

W czasie studiów magisterskich, w 2001 roku, Łukasz Skonieczny podjął pracę nauczyciela informatyki w liceum ogólnokształcącym w Warszawie, którą wykonywał do 2008 roku. Jako nauczyciel prowadził klasy z rozszerzonym programem nauczania informatyki oraz klasy z nauczaniem anglojęzycznym, prowadził koło informatyczne, przygotowywał uczniów do matury z informatyki, opiekował się szkolną siecią komputerową i stroną internetową. W ramach pracy nauczyciela ukończył kurs pedagogiczny i uzyskał tytuł nauczyciela kontraktowego.

W czasie studiów doktoranckich Łukasz Skonieczny był sekretarzem seminarium Za-

kładu Systemów Informatycznych. Prowadził laboratorium z podstaw programowania, algorytmów i struktur danych oraz projekty z teorii kompilacji, systemów operacyjnych, podstaw sztucznej inteligencji, metod eksploracji danych oraz inteligentnych systemów informatycznych. Jest autorem lub współautorem pięciu opublikowanych artykułów naukowych oraz jednego raportu badawczego. Pomagał w organizowaniu konferencji RSEISP'2007 oraz ISMIS'2011. Brał też udział licznych projektach naukowo-badawczych prowadzonych przy Zakładzie Systemów Informatycznych, takich jak: AMI-SME, FT, UNEP, SAMSUNG, PASSIM. Był również jednym z wykonawców w projekcie modernizacji infrastruktury informatycznej wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych.

W 2008 roku zawarł związek małżeński. Ma jedno dziecko.

skorupski

ANDRZEJ SKORUPSKI

Andrzej Skorupski urodził się 27 maja 1940 roku. W 1958 roku ukończył w Warszawie Liceum im. Tadeusza Reytana. Po maturze przebywał w Brazylii, gdzie pracował w RCA Victor Radio. Po powrocie do kraju w 1959 roku pracował w Państwowych Zakładach Teletransmisyjnych. W 1960 roku rozpoczął naukę na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, który ukończył w 1966 roku. W 1965 roku rozpoczął pracę w Zakładzie Doświadczalnym ZBMM przy Katedrze Budowy Maszyn Matematycznych. W 1966 roku rozpoczął staż asystencki w tej katedrze. Następnie pracował jako asystent i starszy asystent do 1975 roku. W tym roku obronił doktorat na temat projektowania układów logicznych. Od tego czasu do 2008 roku pracował jako adiunkt w Instytucie Informatyki.

W latach 1978–1981 był zastępcą Dyrektora Instytutu Informatyki ds. dydak-

tycznych. W tym czasie brał udział w licznych konferencjach dotyczących nauczania informatyki, na których wygłaszał referaty dotyczące nauczania techniki mikroprocesorowej. Był także inicjatorem wprowadzenia do programów nauczania tej techniki. W latach 1981–1987 był zastępcą Dyrektora Instytutu ds. doświadczalnych i kierował zakładem doświadczalnym. W tym czasie w zakładzie opracowano i wdrożono do produkcji wiele urządzeń związanych z techniką mikroprocesorową. Brał udział w pracach Komisji Kształcenia Rady Wydziału i był kierownikiem specjalności Budowa i oprogramowanie komputerów.

W latach 1989–1990 przebywał w Kanadzie gdzie na University of Regina wykładał architekturę komputerów i języki programowania. Odwiedził także liczne ośrodki naukowe w Kanadzie i USA. Pobyt ten zaowocował książką *Podstawy budowy i działania komputerów*.

Zainteresowania zawodowe Andrzeja Skorupskiego dotyczyły wdrażania nowych technologii cyfrowych do praktyki inżynierskiej. Brał udział w wielu przedsięwzięciach technicznych jako projektant lub konsultant. Były to zastosowania techniki cyfrowej w sterowaniu (obrabiarki elektrochemiczne), w medycynie (aparatura do badań kardiologicznych) itp. Praktyka inżynierska została wykorzystana w pracy dydaktycznej, a rezultaty zostały przedstawione w książkach *Podstawy techniki cyfrowej* oraz *Projektowanie złożonych układów cyfrowych* (wspólnie z M. Pawłowskim). W sumie jest autorem lub współautorem 8 książek, ponad 70 artykułów naukowych lub referatów na konferencje oraz 2 patentów.

Doświadczenie dydaktyczne wykorzystywał do unowocześniania i modernizacji laboratoriów instytutowych. Andrzej Skorupski był jednym z inicjatorów i projektantów laboratoryjnych systemów dydaktycznych. W latach 60-tych opracował kilka modułów wykorzystywanych w laboratorium dydaktycznym. Potem był współprojektantem dy-

daktycznych systemów laboratoryjnych SML-1, SML-2, SML-3, a także MSM i DSM. Systemy te umożliwiały zarówno efektywne nauczanie techniki cyfrowej, jak i prototypowanie nowych rozwiązań. Za te prace został dwukrotnie wyróżniony nagrodą Ministra i wielokrotnie nagrodami Rektora. Ponadto został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Edukacji Narodowej i odznaką Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej.

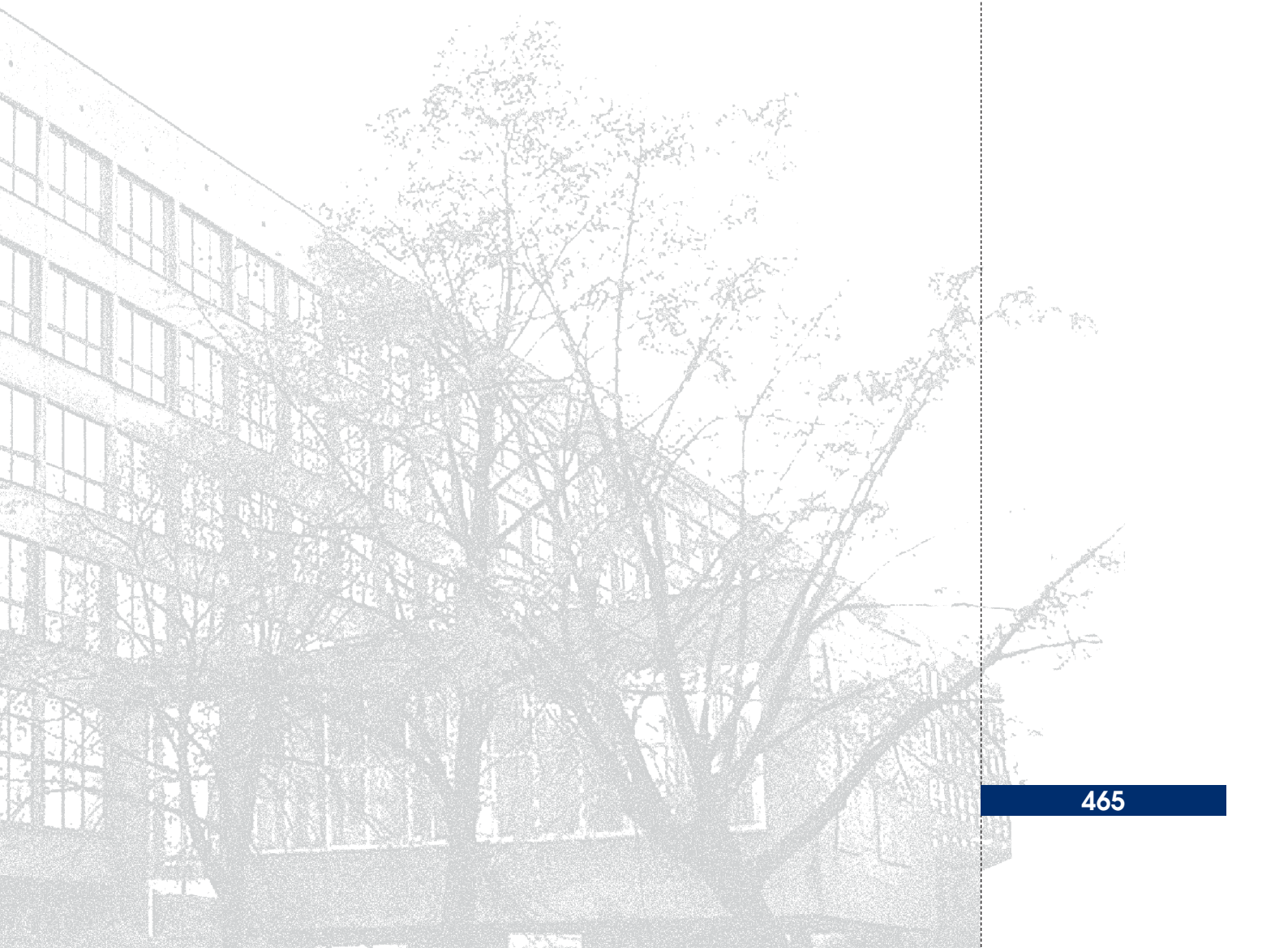
Ponad 50 lat jest członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Pełnił wiele różnych funkcji. Jest także rzeczoznawcą Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP). Jest kierownikiem działu informatyki i weryfikatorem w Izbie Rzeczoznawców SEP. Jest Zasłużo-

nym Seniorem SEP. Za swą działalność został wyróżniony odznaczeniami: Złotą i Srebrną Honorową Odznaką Naczelnej Organizacji Technicznej, Złotą i Srebrną Honorową Odznaką Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Zasłużony dla Łączności, Medalem im. Groszkowskiego i innymi.

Działalność Andrzeja Skorupskiego obejmuje także popularyzację techniki. Pisał teksty dla czasopism SEP — „Przeglądu technicznego” i „Tygodnika Powszechnego”.

Żonaty, ma czworo dzieci. Posługuje się językiem angielskim. Interesuje się muzyką: gra na gitarze, słucha muzyki klasycznej. Czyta książki filozoficzne i historyczne. Uprawia żeglarstwo, narciarstwo i pływanie.

S

sław i ń s k i

STANISŁAW SŁAWIŃSKI

Stanisław Sławiński urodził się 1 stycznia 1922 roku w Puchaczowie koło Lublina. Uczył się w szkole powszechnej w Puchaczowie (1928–1935), a następnie w Gimnazjum im. Stanisława Staszica w Hrubieszowie (1935–1939). Maturę otrzymał w 1944 roku od Państwowej Komisji Weryfikacyjnej ds. legalizacji wyników tajnego nauczania w Zamościu. Pierwszy rok studiów wyższych ukończył w Oddziale Politechniki Warszawskiej w Lublinie (1944), a następnie studiował w Politechnice Gdańskiej na Wydziale Elektrycznym (1945–1948), gdzie w 1948 roku otrzymał dyplom inżyniera elektryka, magistra nauk technicznych.

Stopień naukowy doktora (wówczas kandydata nauk) uzyskał w 1955 roku w Instytucie Podstaw Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie. Tytuł naukowy

profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1963 roku, a profesora zwyczajnego — w 1969 roku.

Pracę zawodową rozpoczął w 1945 roku jako nauczyciel matematyki w jednym z gdańskich gimnazjów. W latach 1947–1952 pracował w Katedrze Radiotechniki Politechniki Gdańskiej, zaczynając jako zastępca młodszego asystenta, kończąc zaś jako adiunkt. W latach 1952–1954 pracował jako starszy inżynier w laboratorium rozwojowym radiolokacji Zakładów Radiowych im. Marcina Kasprzaka w Warszawie. Pracę na Politechnice Warszawskiej rozpoczął w 1954 roku jako zastępca profesora w Katedrze Techniki Fal Ultrakrótkich na Wydziale Łączności. W 1956 roku otrzymał tytuł docenta oraz powołanie na stanowisko kierownika Katedry, przemianowanej wkrótce na Katedrę Radiolokacji i zlikwidowanej w 1970 roku. W latach 1960–1964 pełnił funkcję prodziekana a w latach 1964–1969 dziekana Wydziału Elektroniki. W latach 1973–1978 był prorektorem Politechniki ds. nauczania, a w latach 1983–1988 dyrektorem Instytutu Telekomunikacji. W latach 1971–1972 był profesorem w Uniwersytecie w Mosulu (Irak), a w latach 1979–1982 ekspertem Organizacji Narodów Zjednoczonych w Oranie (Algeria). Po przejściu w 1922 roku na emeryturę pracował przez 3 lata na stanowisku profesora w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu.

W okresie zatrudnienia w Politechnice Warszawskiej był przez wiele lat członkiem Senatu Uczelni, przewodniczącym kilku komisji senackich, członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Naukowych, a także członkiem bądź przewodniczącym kolejnych zespołów powoływanych przez Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego ds. związanych z reformami studiów i programów nauczania. Był członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk (m.im. przewodniczącym Sekcji telekomunikacji) oraz rad naukowych Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji, Insty-

S

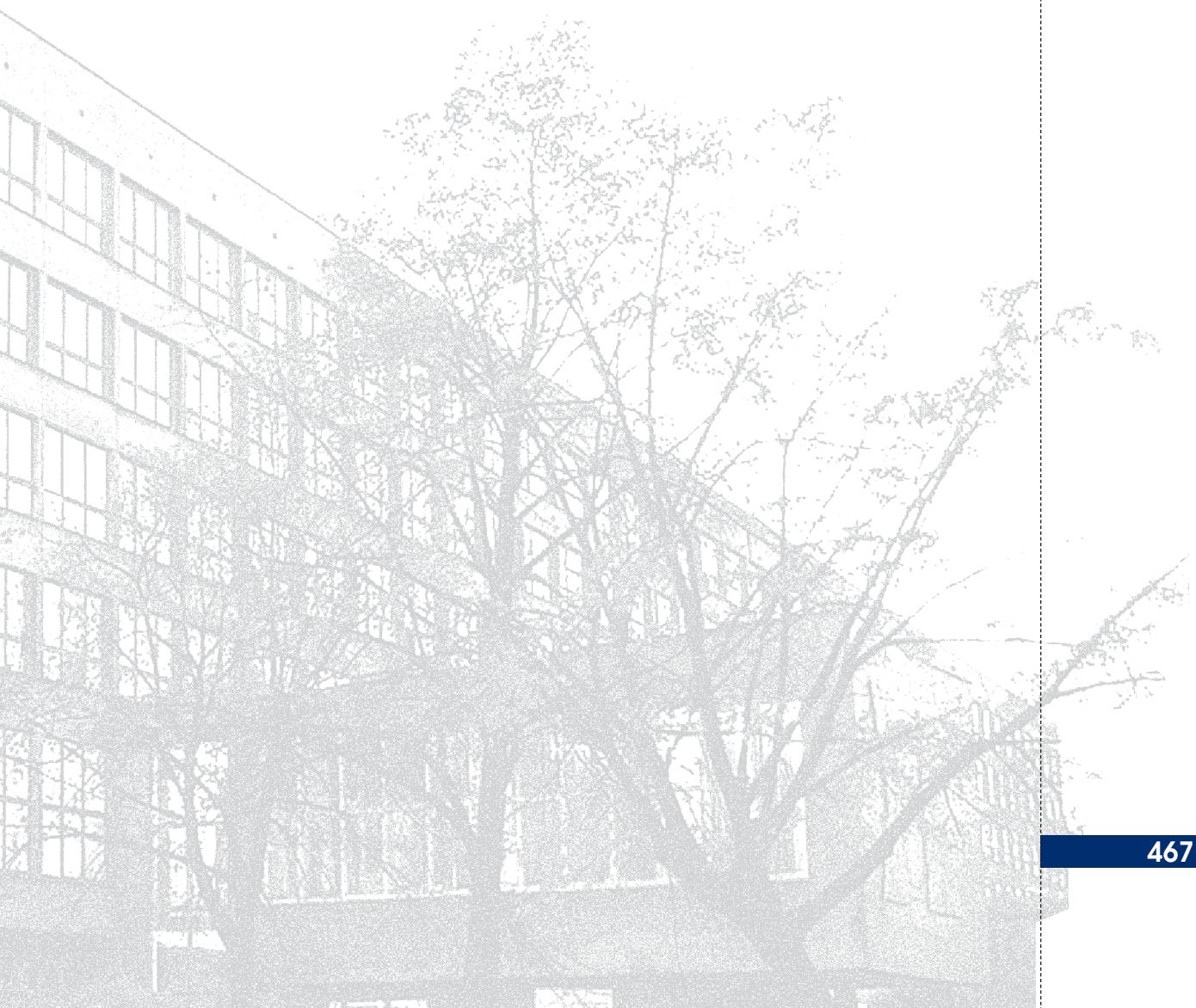
tutu łączności, Polskiego Komitetu Normalizacji i Miar, Wojskowego Instytutu Techniki Uzbrojenia. Był także członkiem komitetów redakcyjnych serii wydawniczych: „Podstawy Radiolokacji” (Państwowe Wydawnictwo Naukowe), „Podręczniki Akademickie — Elektronika i Telekomunikacja” (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne), „Problemy Elektroniki i Telekomunikacji” (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności) oraz „Monografie Elektroniki Teoretycznej” (Polska Akademia Nauk). Uczestniczył w organizacji kilku krajowych sympozjów telekomunikacji.

Specjalizował się w dziedzinie radiolokacji i teorii sygnałów. Przez wiele lat wykładał

przedmioty: „Podstawy radiolokacji”, „Systemy radiotechniczne”, „Teoria sygnałów” i „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów”. Był opiekunem stu kilkudziesięciu prac dyplomowych, promotorem 28 doktorów, recenzentem kilkunastu rozpraw habilitacyjnych.

Był członkiem Komitetu Uczelnianego NSZZ „Solidarność” w Politechnice Warszawskiej i przewodniczącym jego sekcji ds. etosu środowiska akademickiego. Jest członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego i Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej.

Jest żonaty, ma córkę.

s ł o m i ń s k i

MIROSŁAW SŁOMIŃSKI

Mirosław Słomiński urodził się 29 września 1952 roku w Tomaszowie Mazowieckim, gdzie ukończył Szkołę Podstawową Nr 3 (1967) oraz I Liceum Ogólnokształcące (1971). Dyplom magistra inżyniera telekomunikacji uzyskał w 1977 roku na Wydziale Elektroniki (obecnie Wydział Elektroniki i Technik Informatycznych) Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu Studium Doktoranckiego PW (na kierunku Elektronika i Telekomunikacja), Podyplomowego Studium Pedagogicznego INES PW oraz stażu naukowo-dydaktycznego, od września 1980 roku jest zatrudniony w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej. Na tym Wydziale uzyskał w 1984 roku stopień naukowy doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem) za rozprawę *Analiza procesu synchronizacji*

słów w dekodowaniu kodów transmisyjnych. W latach 1988–1991 był zastępcą dyrektora Instytutu Telekomunikacji ds. nauki, 2005–2008: zastępcą dyrektora Instytutu Telekomunikacji ds. nauczania, a od 2008 roku jest zastępcą dyrektora Instytutu Telekomunikacji ds. ogólnych. Od 1985 roku współpracuje z przedsiębiorstwami telekomunikacyjnymi w kraju i za granicą w zakresie projektowania, badań pilotażowych i wdrażania systemów i sieci telekomunikacyjnych z gwarantowaną jakością transmisji.

Działalność badawcza Mirosława Słomińskiego początkowo koncentrowała się w zagadnieniach dostosowywania sygnałów cyfrowych do przekazu w różnych mediach transmisyjnych z wykorzystaniem teorii sygnałów kodowych. Opracował algorytmiczne metody i programy do komputerowej analizy sygnałów kodowych (1976–1979), detekcji błędów transmisji i synchronizacji blokowej (1978–1984), które wykorzystywano przy projektowaniu teletransmisyjnych systemów cyfrowych (m.in. w Instytucie Łączności, Wojskowym Instytucie Łączności i Państwowych Zakładach Teletransmisyjnych TELKOM-PZT). Za osiągnięcia w badaniach naukowych w 1985 roku otrzymał Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej.

W latach 1985–1989, w ramach dodatkowego zatrudnienia w TELKOM-PZT, brał udział we wdrażaniu do produkcji teletransmisyjnych systemów światłowodowych oraz systemów lokalizacji uszkodzeń w teletransmisyjnych traktach cyfrowych. Po reaktywacji wymiany naukowo-technicznej z Francją, na początku 1987 roku wyjechał na stypendium oraz staż naukowo-badawczy (udział w projekcie europejskim *Prometheus-ProCom*) i dydaktyczny do École Supérieure des Telecommunications w Paryżu. Bezpośrednio po powrocie, w latach 1988–1991, jako wicedyrektor IT i pełnomocnik Dziekana ds. organizacji współpracy naukowo-dydaktycznej z Zarządem Wyższych Szkół Telekomunikacyjnych (DEST) we Francji, bierze udział w pracach Komitetu Organizacyjnego i Ko-

mitetu Programowego nad utworzeniem Francusko-Polskiej Wyższej Szkoły Nowych Technik Informatycznych i Telekomunikacyjnych w Poznaniu, Francusko-Polskiego Studium Podyplomowego („EuroMaster”) Teleinformatyki i Zarządzania w Telekomunikacji „CITCOM-Varsovie-PW” (zastępca kierownika Studium) oraz kieruje, wspólnie z Profesorem B.G. Evans (University of Surrey, UK) i Profesorem C. Gimenes (DEST), realizacją Projektu Nr 0069 w Programie Europejskim TEMPUS. Zajmuje się także projektowaniem algorytmów kodowania i dekodowania informacji przesyłanych w teletransmisyjnych systemach światłowodowych (1988–1991). Za osiągnięcia w badaniach podstawowych otrzymuje nagrodę Ministra Edukacji Narodowej (1989).

W 1991 roku wyjeżdża do Computers & Communications Media Research Labs, NEC Corp. w Tokio, gdzie realizuje projekt dotyczący opracowania metodologii projektowania i sterowania połączeniami wirtualnymi w warstwie ATM sieci BISDN (*Self-Healing ATM-BISDN Networks: Design and Operation*). Jest autorem oryginalnej metody wymiarowania zasobów transmisyjnych, trasowania połączeń i zunifikowanego systemu („Guided Restoration System”) sterowania automatyczną rekonfiguracją połączeń w wielosługowych sieciach telekomunikacyjnych. Metoda ta została wykorzystana w opracowanej we współpracy z Information and Mathematical Science Labs w Japonii (dr. T. Hamamoto) oraz NEC’s Product Development Labs (dr. H. Okazaki, dr. S. Hasegawa i dr. B. Hiroasaki) — platformie programistycznej PARES. Po powrocie, jako kierownik Pracowni Transmisji Sygnałów Cyfrowych w Systemach i Sieciach Telekomunikacyjnych w Zakładzie Podstaw Telekomunikacji IT, kontynuował (1996–2000) prace dla NEC w zakresie rozbudowy tej platformy o moduły interaktywnego projektowania sieci korporacyjnych (VPN), a także sieci aktywnych wykorzystujących środowisko *Stream Code Engine* firmy NEC. W okresie styczeń–luty 1997 roku przebywa w Centre for Broadband Telecommunications & Networking, Australian Telecommunications Research Institute (ATRI) w Perth, jako *visiting senior research fellow*.

Od kilku lat Mirosław Słomiński zajmuje się opracowywaniem narzędzi programistycznych wspomagających projektowanie szerokopasmowych, nomadycznych systemów dostępu bezprzewodowego integrujących standardy IEEE 802.16d (WiMAX) oraz IEEE 802.11 (Wi-Fi), metodami doboru sieci i routingu w systemach *Always Best Connected*,

modelowaniem sieci dostępu radiowego typu *Cognitive Mesh* oraz symulacją procesu routingu w sieciach typu *Wireless Mesh Networks*. Mirosław Słomiński jest autorem lub współautorem ponad 100 publikacji naukowych, większość z nich w języku angielskim. Posiada cztery patenty, w tym amerykański (*Multi-link Type Self-healing System For Communication Networks*). Wyniki badań prezentował m.in. w monograficznych cyklach wykładów i seminariach za granicą (ponad 30).

Jako nauczyciel akademicki opracował i prowadził kilkanaście przedmiotów, m.in.: „Metody obliczeniowe w transmisji sygnałów cyfrowych” (OMS), „Laboratorium z podstaw teletransmisji” (TT-lab), „Teoria transmisji sygnałów cyfrowych” (TTS), „Sieci lokalne” (SLO), „Nowoczesne sieci telekomunikacyjne” (NST), „Projektowanie i konfiguracja sieci ATM-BISDN” (PKSA), „Nowoczesne sieci typu Self-Healing” (SHN). W wykładach uwzględniał własne badania i opracowania. Prowadził także wykłady m.in. na Kursach Zastosowań Matematyki PAN („Sieci LAN”) oraz Warsztatach Naukowych i Studium Podyplomowym Instytutu Łączności „Zarządzanie sieciami telekomunikacyjnymi” („Współczesne Sieci Telekomunikacyjne: Systemy Szerokopasmowe i ATM”) oraz liczne szkolenia z projektowania, budowy i utrzymania szerokopasmowych sieci dla operatorów telekomunikacyjnych. Za osiągnięcia w działalności dydaktycznej, otrzymał Nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej (1991, 1996).

W latach 2000–2002, Mirosław Słomiński współpracował z Wyższą Szkołą Informatyki, Zarządzania i Administracji w Warszawie; jako członek Senatu brał udział w pracach nad utworzeniem kierunku Informatyka i Telekomunikacja, a następnie Wydziału Informatyki i Telekomunikacji. Od 2005 roku jest członkiem Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych; pracuje w Komisji ds. Finansowych, Komisji ds. Badań Naukowych, Komisji ds. Prac Badawczych; w poprzedniej kadencji pracował w Komisji ds. Finansowych, Komisji Kształcenia i Komisji ds. Nauczania. Od 2009 roku jest członkiem Kolegium Dziekańskiego.

Jest żonaty (z absolwentką Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych), ma dwoje dzieci. Jego hobby to turystyka indywidualna, film amatorski i taniec towarzyski.

smolik

WALDEMAR TOMASZ SMOLIK

Waldemar Tomasz Smolik urodził się 5 kwietnia 1966 roku w Otwocku. Edukację rozpoczął w Szkole Podstawowej nr 1 w Józefowie, kontynuował w Szkole Podstawowej nr 126 na warszawskiej Pradze. Jest absolwentem II Liceum Ogólnokształcącego im. Stefana Batorego (matura w 1985 roku). Studiował na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Uzyskał dyplom magistra inżyniera o specjalności Aparatura elektroniczna w Instytucie Radioelektroniki. W latach 1991–1997 był uczestnikiem studiów doktoranckich na tym wydziale jak również w Instytucie Wysokich Energii w Brukseli (Interuniversity Institute for High Energies, Free University of Brussels). Doktorat z nauk technicznych obronił w 1997 roku (na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej). Jego promotorem

był Kierownik Zakładu Elektroniki Jądrowej i Medycznej prof. dr. hab. inż. Zdzisław Pawłowski. Od 1998 roku jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Elektroniki Jądrowej i Medycznej w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej.

Waldemar Smolik rozpoczął swoją działalność naukową od informatyki medycznej i prac nad komputerowym systemem dla medycyny nuklearnej NMS (Nuclear Medicine System) tworzonym pod kierunkiem doktora Romana Szabatina i doktora Piotra Brzeskiego. System NMS został opracowany dla wspomagania procesu diagnostycznego w medycynie nuklearnej, obsługiwał akwizycję, wizualizację i analizę obrazów scyntygraficznych i tomograficznych SPECT. System NMS został zainstalowany w ponad 20 Zakładach Medycyny Nuklearnej (głównie w Akade-

S

miach Medycznych i Szpitalach Wojewódzkich). Rozprawa doktorska Waldemara Smolika dotyczyła algorytmów rekonstrukcji obrazów w tomografii SPECT.

W latach 2002–2011 Waldemar Smolik zajmował się elektryczną tomografią pojemnościową w zespole docenta Romana Szabatina. Brał udział w opracowaniu i wdrożeniu Elektrycznego Tomografu Pojemnościowego ET3 do wizualizacji rozkładu przenikalności dielektrycznej. W opracowanym tomografie zastosowano nową oryginalną technologię pomiaru femtofaradowych pojemności o trójdekadowej dynamice. Tomograf ET3 znalazł zastosowanie w laboratoriach w kraju i za granicą (Manchester, UK; New Castle, Australia) do wizualizacji przepływów. Opracował system ECTsim do modelowania i rekonstrukcji obrazów w elektrycznej tomografii pojemnościowej. System, zrealizowany jako pakiet do środowiska MATLAB, umożliwia modelowanie sond tomograficznych (rozwiązanie problemu w przód) jak i rekonstrukcję obrazów (rozwiązanie problemu odwrotnego) za pomocą algorytmów nieliniowych. Waldemar Smolik opublikował wiele prac o tej tematyce w renomowanych czasopismach.

Waldemar Smolik brał udział w kilkudziesięciu konferencjach naukowych, opublikował wiele artykułów w czasopismach, w tym kilkanaście w czasopismach z tzw. li-

sty filadelfijskiej. Jest współautorem rozdziału książki poświęconej elektrycznej tomografii pojemnościowej. Brał udział w kilkunastu projektach badawczych i rozwojowych. Był kierownikiem kilku projektów badawczych. Za działalność naukową otrzymał wiele nagród: w 1993 roku — nagrodę zespołową Ministra Edukacji Narodowej za „opracowanie systemu do akwizycji, wizualizacji i analizy obrazów dla medycyny nuklearnej” i trzykrotnie — nagrody zespołowe Rektora Politechniki Warszawskiej (w 2003 roku za „elektryczny tomograf pojemnościowy”, w 2005 roku za „osiągnięcia naukowe w 2004 roku” i w 2008 roku za „działalność naukową w latach 2006–2007”).

W ramach działalności dydaktycznej na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Waldemar Smolik prowadzi zajęcia ze studentami z różnych specjalności: Elektronika i informatyka w medycynie, Inżynieria komputerowa i Inżynieria biomedyczna. Obecnie prowadzi wykłady z „Programowania obiektowego”, „Języków programowania” i „Tomografii komputerowej”. Prowadził wykłady z „Oprogramowania systemów medycznych” i „Technik multimedialnych”. Waldemar Smolik zaangażowany był w rozwój laboratorium tomografii komputerowej. Dzięki jego zaangażowaniu laboratorium to zostało wyposażone w rentgenowski tomograf komputerowy i przeszło kolejne modernizacje.

smoliński

ADAM KAROL SMOLIŃSKI (1910–1996)

Adam Karol Smoliński urodził się 1 października 1910 roku w Radziechowie koło Lwowa. Gimnazjum typu klasycznego ukończył ze złotym medalem w Katowicach w 1928 roku. Mając 22 lata ukończył studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej w zakresie radiotechniki i elektrotechniki wojskowej i za pracę dyplomową otrzymał nagrodę Rady Wydziału Elektrycznego. Swą pierwszą rozprawę naukową na temat filtrów oporowo-pojemnościowych napisał będąc jeszcze studentem. W 1945 roku obronił rozprawę doktorską *Teoria wzmacniaczy klasy AB pracujących z lampami trójelektrodowymi* (promotor — profesor Janusz Groszkowski).

Pracę zawodową rozpoczął Adam Smoliński w 1934 roku w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych, gdzie pracował

do końca 1949 roku na stanowisku od konstruktora do dyrektora technicznego włącznie. W okresie przedwojennym zaprojektował i skonstruował szereg nowatorskich urządzeń nagłaśniających i radiokomunikacyjnych, wymagających nowych opracowań teoretycznych, których wyniki opublikował w 15 artykułach. Na początku 1945 roku jako dyrektor techniczny Państwowych Zakładów Tele- i Radiotechnicznych organizuje ich odbudowę w Warszawie i Łodzi. Odbywa też półroczny staż naukowy w Stanach Zjednoczonych i w Anglii.

Jesienią 1945 roku wznawia swą działalność Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej i Adam Smoliński kontynuuje na nim działalność dydaktyczną rozpoczętą w czasie okupacji w Szkole Elektrycznej II stopnia. W latach 1947–1952 pełni obowiązki kierownika Oddziału Telekomunikacji Wydziału Elektrycznego. W 1949 roku otrzymuje tytuł profesora nadzwyczajnego i jest współorganizatorem Wydziału Łączności stworzonym w 1950 roku, jego prodziekanem i dziekanem do 1952 roku.

Adam Smoliński od 1949 roku kierował utworzonymi przez siebie Katedrami Podstaw Telekomunikacji i Układów Elektronicznych, a następnie był kierownikiem Zakładu Układów Elektronicznych i Zakładu Układów i Aparatury Mikrofalowej w Instytucie Podstaw Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Był również organizatorem i pierwszym opiekunem Katedry Magnetyków i Dielektryków na naszym Wydziale.

Równoległe do działalności dydaktycznej prowadził w latach 1949–1952 prace nad materiałami magnetycznymi w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacyjnym, które następnie kontynuował w zorganizowanym przez siebie Zakładzie Materiałów Magnetycznych w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk (w latach 1963–1966 pełnił funkcję zastępcy dyrektora ds. naukowych). W 1962 roku Adam Smoliński został wybrany członkiem korespondentem, a w 1973 roku członkiem rze-

czywistym Polskiej Akademii Nauk. Jego działalność naukowa została bardzo wysoko oceniona i w 1964 roku otrzymuje wraz z najbliższymi współpracownikami Nagrodę Państwową II stopnia. W tym czasie ukończył też czterotomową monografię *Zasady wzmacniania*.

W kierowanym przez siebie Zakładzie Układów i Aparatury Mikrofalowej zainicjował prace badawcze i pomiarowe nad projektowaniem i technologią mikrofalowych układów scalonych. Napisał monografię *Mikrofalowa elektronika ciała stałego* (Ossolineum, Wrocław 1973), był organizatorem i przewodniczącym komitetu naukowego I Krajowej Konferencji Mikrofalowej Elektroniki Ciała Stałego (Zakopane 1968), konferencji, która zapoczątkowała serię periodycznie organizowanych, aż do dni dzisiejszych, konferencji międzynarodowych pod nazwą MICON. Jednocześnie (1973–1979) był wiceprzewodniczącym Zarządu Europejskich Konferencji Mikrofalowych (EuMC — Londyn).

Profesor był pionierem elektroniki światłowodowej w kraju. W lutym 1971 roku zorganizował pierwsze seminarium na temat światłowodów. Był autorem pierwszej w kraju poważnej rozprawy naukowej na ten temat opublikowanej w „Rozprawach Elektrotechniki” (1976). Napisał książkę *Światłowody i ich zastosowania* (Ossolineum, Wrocław 1980). Napisał i wydał monografię *Optoelektronika światłowodowa* (WKŁ, Warszawa 1985) oraz zorganizował Szkoły Elektroniki Polskiej Akademii Nauk, których był rektorem (od 1987 do 1995 roku — około 1800 uczestników i prawie 200 wykładowców). Jako członek The International Society of Optical Engineerin zorganizował Polską Sekcję tego Towarzystwa i został jej pierwszym przewodniczącym (1987).

Adam Smoliński był więc twórcą czterech szkół naukowo-dydaktycznych: teorii wzmacniania, materiałów magnetycznych, mikrofalowej elektroniki ciała stałego i techniki światłowodowej. Wypromował 31 doktorów nauk technicznych. Za osiągnięcia w kształceniu awangardowej kadry otrzymał profesor tytuł honorowy „Zasłużony Nauczyciel”, w uznaniu zasług dla polskiej elektroniki Wojskowa Akademia Techniczna nadała mu tytuł doktora *honoris causa* tej uczelni oraz uzyskał cztery nagrody I stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Jako członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk brał czynny udział w pracach licznych komitetów, zespołów, sekcji i instytutów naukowych Akademii. W latach 1954–1960 był członkiem Prezydium Komitetu Łączno-

ści Polskiej Akademii Nauk i przewodniczącym Sekcji Materiałoznawstwa, w latach 1960–1986 członkiem Prezydium Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji, wiceprzewodniczącym Komitetu (1975–1980), przewodniczącym Zespołu Problemowego Mikrofalowej Elektroniki Ciała Stałego (1969–1980), przewodniczącym Zespołu Problemowego Techniki Światłowodowej (1975–1980) i przewodniczącym Sekcji Optoelektroniki (1980–1986). W latach 1961–1986 był członkiem i przewodniczącym (1980–1986) Komisji Nagród IV Wydziału Polskiej Akademii Nauk, członkiem Głównej Komisji Kwalifikacyjnej przy PAN, Sekcja nauk Technicznych (1967–1974), członkiem Komitetu Narodowego ds. Międzynarodowej Rady Unii Naukowych ICSU (1974–1986), członkiem Polskiego Komitetu ds. UNESCO, Komisja Nauk Ścisłych i Przyrodniczych (1974–1986), brał udział w obradach II (1973) i III (1985) Kongresu Nauki Polskiej i na obydwie te Kongresy opracowywał referaty problemowe. Był też członkiem rad naukowych: Instytutu Podstawowych Problemów Techniki (1960–1978), Instytutu Maszyn Matematycznych (1962–1963), Instytutu Fizyki (1966–1972) i Instytutu Technologii Elektronowej (1966–1969).

Znana i bardzo owocna dla kraju była działalność Adama Smolińskiego na arenie międzynarodowej, w latach 1956–1986 był członkiem International Union of Radio Science, przewodniczył Polskiemu Komitetowi Narodowemu (1972–1980), był wiceprzewodniczącym i przewodniczącym komisji Radiotechniki URSI, a w latach 1978–1983 wiceprezydentem URSI. Jako wieloletni członek (*life fellow*) IEEE (*Institute of Electrical and Electronics Engineers*) założył Polską Sekcję IEEE i był jej przewodniczącym przez dwie kadencje. Należał też do współzałożycieli i był pierwszym przewodniczącym Polskiego Oddziału SPIE (International Society for Optical Engineers).

Za swoje zasługi profesor Adam Smoliński został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżami Oficerskim i Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Sztandarem Pracy II i I klasy oraz 36 innymi medalami i odznaczeniami. Profesor zmarł 29 lutego 1996 roku, prowadząc merytoryczne konsultacje ze swoimi byłymi współpracownikami do ostatnich swoich dni.

smolira

KAMIL SMOLIRA

Kamil Smolira urodził się 26 listopada 1978 roku w Staszowie (woj. świętokrzyskie). W 1997 roku zdał egzamin dojrzałości w Liceum Ogólnokształcącym im. Bolesława Prusa w Skierniewicach. W tym samym roku podjął studia na wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej na makrokierunku Informatyka, Automatyka i Robotyka, Elektronika i Telekomunikacja. Pracę magisterską w dziedzinie informatyki obronił w czerwcu 2003 roku z wynikiem celującym.

Bezpośrednio po uzyskaniu tytułu magistra inżyniera rozpoczął studia doktoranckie w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej Stosowanej w Zespole Badań Operacyjnych i Systemów Zarządzania pod kierownictwem profesora Eugeniusza Toczyłowskiego. Rozprawę doktorską *Analiza mechanizmów bilansowania*

na rynkach czasu rzeczywistego obronił z wyróżnieniem w styczniu 2009 roku.

W maju 2009 roku rozpoczął pracę w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej na stanowisku adiunkta. Zajmuje się badaniami operacyjnymi i optymalizacją, głównie w obszarze mechanizmów i procesów bilansowania rynków infrastrukturalnych. Uczestniczył w licznych projektach badawczych zarówno zamawianych, jak i własnych związanych z rynkiem energii elektrycznej.

Wykaz jego publikacji obejmuje ponad 20 pozycji. Dotyczą one głównie projektowania oraz analizy procesów i mechanizmów dla rynków z istotnymi ograniczeniami technicznymi.

Za osiągnięcia naukowe w 2009 roku otrzymał nagrodę indywidualną II stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej.

Jest żonaty i ma syna.

s n o p e k

KAJETANA
MARTA SNOPEK

Kajetana Marta Snopek urodziła się 30 maja 1966 roku w Sosnowcu. Do szkoły podstawowej (1972–1980) i Liceum Ogólnokształcącego im. Leona Kruczkowskiego (1980–1984) uczęszczała w Tychach. Po pomyślnym zdaniu egzaminów wstępnych na Politechnikę Śląską z powodów rodzinnych wyjechała do Tunezji, gdzie studiowała przez dwa lata w École Nationale d'Ingénieurs de Gabès na wydziale Génie Civil (Inżynieria Lądowa). W 1986 roku wróciła do Polski i rozpoczęła studia na Wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej ze specjalnością Matematyka stosowana.

W 1991 roku ukończyła studia uzyskując ocenę bardzo dobrą za pracę zatytułowaną *Testy zgodności oraz tytuł magistra inżyniera podstawowych problemów techniki*. Swoją pierwszą pracę podjęła na stanowisku naukowo-technicznym w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej w listopadzie 1991 roku. W 1997 roku, po powrocie z urlopu wychowawczego, rozpoczęła studia doktoranckie na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych pod kierunkiem profesora Stefana Hahna.

W 2002 roku obroniła z wyróżnieniem rozprawę doktorską zatytułowaną *Rozkłady klasy Cohena sygnałów wielowymiarowych i ich zastosowania* uzyskując tytuł doktora

w zakresie elektroniki. W tym samym roku objęła stanowisko adiunkta w Zakładzie Radiokomunikacji Instytutu Radioelektroniki, gdzie pracuje do dnia dzisiejszego. W 2003 roku otrzymała indywidualną Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej II stopnia za osiągnięcia w dziedzinie naukowej za pracę doktorską wyróżnioną przez Radę Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej uchwałą z 21 czerwca 2002 roku.

Działalność naukowa Kajetany Snopek dotyczy teorii sygnałów zespolonych i hiperzespolonych oraz czasowo-częstotliwościowych metod analizy sygnałów. W latach 1999–2004 była członkiem zespołu realizującego projekty badawczo-naukowe Komitetu Badań Naukowych zatytułowane: *Wielowymiarowe rozkłady Wignera i funkcje nieoznaczności dla sygnałów analitycznych. Rozwinięcie teorii oraz zastosowania oraz Podwójnie-wymiarowe rozkłady klasy Cohena. Badania własności oraz zastosowań*. W okresie od sierpnia do grudnia 2006 roku była kierownikiem grantu dziekańskiego pt.

S

Czasowo-częstotliwościowe właściwości szerokopasmowych sygnałów telekomunikacyjnych i ich wykorzystanie w znakowaniu wodnym i steganografii. Badania prowadzone były ponadto w ramach prac statutowych w Instytucie Radioelektroniki. Wyniki badań zostały opublikowane w czasopismach naukowych oraz konferencyjnych oraz raportach wewnętrznych Instytutu Radioelektroniki. Kajetana Snopek jest autorką i współautorką 23 publikacji naukowych, w tym 6 w czasopismach krajowych (m.in. „Electronics and Telecommunications Quaterly” i „Przegląd Telekomunikacyjny”) i zagranicznych („IEEE Transactions on Signal Processing”, „World Scientific and Engineering Academy and Society Transactions on Computers”). Jest ponadto współautorką podręcznika *Sygnały i systemy — zbiór zadań* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 2010).

Kajetana Snopek jest członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE).

W ramach działalności dydaktycznej prowadzi wykłady i ćwiczenia na studiach dziennych i wieczorowych (WSZ i USM) w zakresie przedmiotów: „Sygnały i modulacje” (SMRM), „Sygnały i systemy” (SYGSY), „Sygnały, modulacje i systemy” (SYMSE), „Metody numeryczne” (MNW). Opracowała również kilka ćwiczeń laboratoryjnych do wymienionych

przedmiotów. Za swoje osiągnięcia dydaktyczne otrzymała w 1999 roku zespołową Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej I stopnia.

Kajetana Snopek była promotorem 16 prac inżynierskich i magisterskich zarówno na studiach dziennych, jak i wieczorowych. Aktualnie jej opieką jest objętych kilku studentów.

Do grudnia 2002 roku pełniła funkcję sekretarza seminarium w Zakładzie Radiokomunikacji Instytutu Radioelektroniki. Od października 2005 roku jest pełnomocnikiem dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej ds. Uzupełniających Studiów Magisterskich — Elektronika i Telekomunikacja. Była członkiem komitetów organizujących Krajową Konferencję Radiokomunikacji, Radiofonii i Telewizji w Warszawie w 2004 i 2008 roku oraz obchody 35-lecia i 40-lecia istnienia Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej w 2005 i 2010 roku.

Lubi aktywnie spędzać czas wolny od pracy zawodowej i innych obowiązków. Ważne miejsce w jej życiu zajmuje aktywność fizyczna — taniec, wycieczki piesze i rowerowe oraz basen. Miejscem relaksu jest też własny ogród, a prawdziwą przyjemnością fotografowanie natury. Chętnie podróżuje po kraju i za granicą.

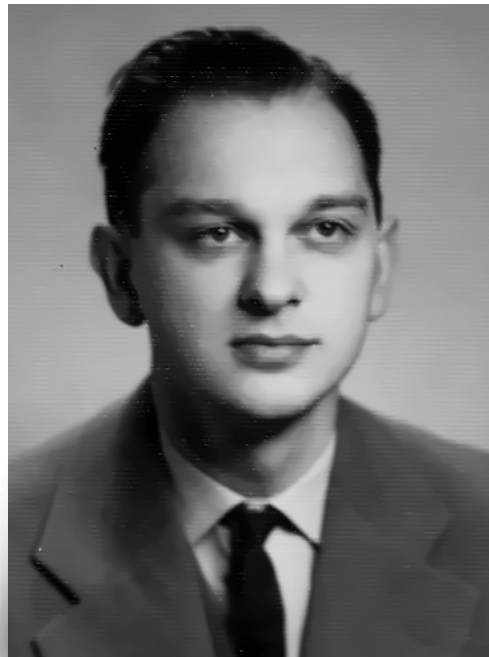
sobaszek

**ANDRZEJ
MICHAŁ SOBASZEK**

Andrzej Michał Sobaszek urodził się 22 października 1933 roku w Poznaniu. Czas niemieckiej okupacji spędził z rodziną w Warszawie. Po wojnie powrócił do Poznania, gdzie w 1951 roku zdał maturę w Liceum Ogólnokształcącym im. Karola Marcinkowskiego. Po maturze studiował dwa lata na Wydziale Elektrycznym Szkoły Inżynierskiej w Poznaniu, po czym jesienią 1953 roku przeniósł się do sekcji elektroniki medycznej i techniki radiacyjnej Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej, gdzie ukończył studia pierwszego stopnia i w 1955 roku uzyskał dyplom inżyniera.

W grudniu 1955 roku podjął prace jako asystent w Katedrze Fizyki A Politechniki Warszawskiej u profesora Waława Szymanowskiego, równocześnie kontynuując studia na kursie magisterskim. W tym okresie opatentował (patent nr 40772) układ termometru termistorowego.

W 1959 roku otrzymał dyplom magistra za pracę eksperymentalną polegającą na pomiarze współczynnika samodyfuzji siatkowej srebra metodą Kriukowa i Żuchowickiego z wykorzystaniem izotopu promieniotwórczego srebra Ag110, wykonaną w Katedrze Radiologii Wydziału Łączności u profesora Cezarego Pawłowskiego. W tej katedrze zatrudnił się jako asystent od 1960 roku. W 1965 roku zakończył przewód doktorski. Tytuł pracy ustalony przez promotora, profesora Cezarego Pawłowskiego, brzmiał: *Opracowanie nowej metody pomiaru współczynnika dyfuzji własnej wzdłuż granic ziaren w meta-*

lu opartej na pomiarach promieniowania beta śladowych ilości izotopu promieniotwórczego wprowadzonego do tego metalu. Po uzyskaniu stopnia doktora na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej awansował na stanowisko adiunkta i był opiekunem trzech prac magisterskich. W latach 1961–1970 opublikował sześć artykułów samodzielnych oraz był współautorem trzech publikacji zamieszczonych w „Zeszytach Naukowych Politechniki Warszawskiej — Elektryka”, „Nukleonice” oraz „Physica Status Solidi”. Równocześnie był autorem bądź współautorem doniesień na zjazdach i sympozjach, m.in. na I Krajowym Sympozjum Zastosowań Izotopów w Technice (Rogów 1960), XVII Zjeździe Fizyków (Gdańsk 1961), III Krajowym Sympozjum Zastosowań Izotopów w Technice (Szczecin 1966), Sympozjum Radionuklidy w Badaniach Naukowych (Spała 1967).

W 1970 roku opuścił Wydział Elektroniki i przeniósł się do Instytutu Fizyki Politechniki

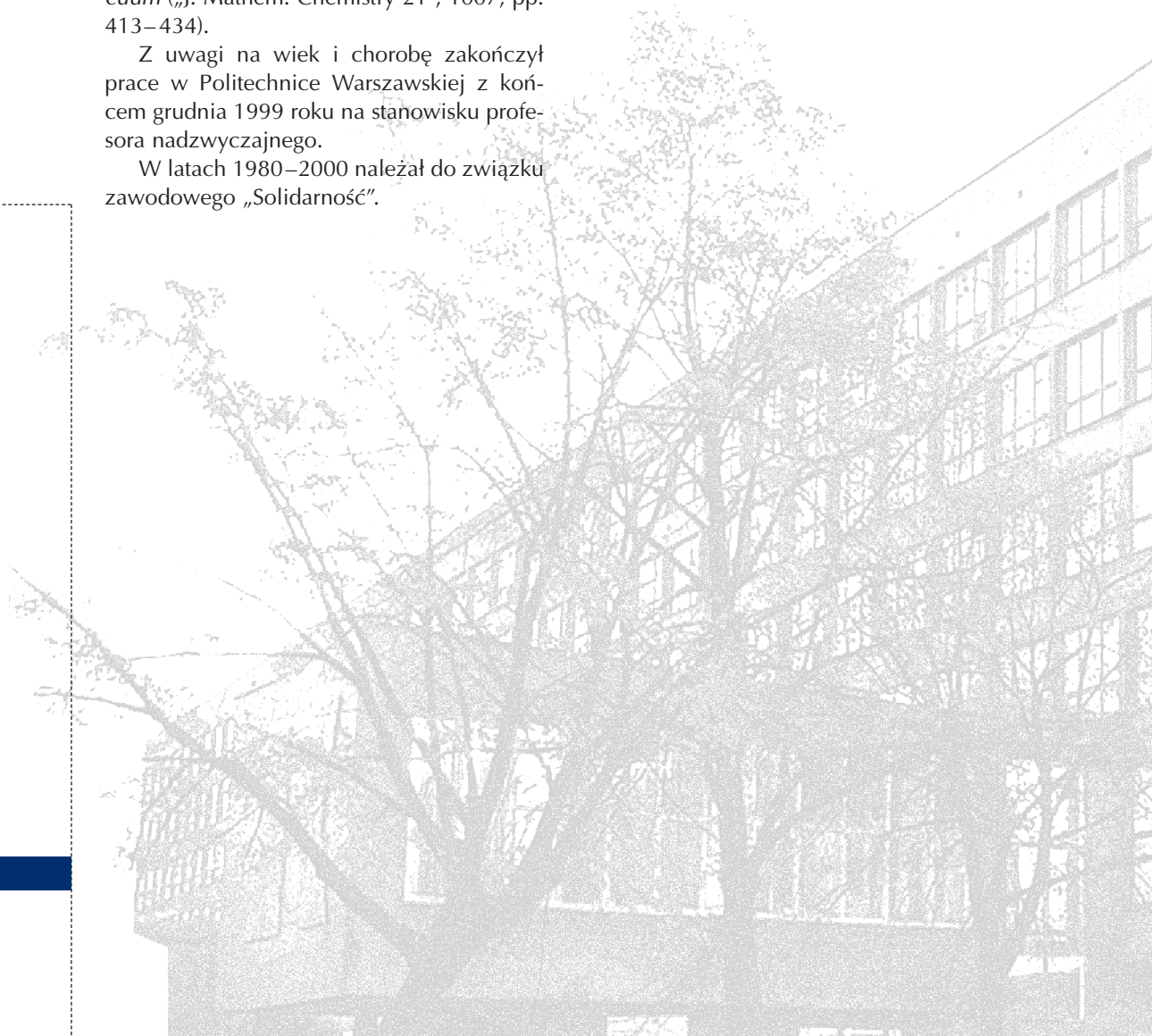
S

Warszawskiej. W 1975 roku habilitował się w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk. Tytuł rozprawy habilitacyjnej, liczącej 47 stron, to *Linijowe równania różniczkowe kinematyki statystycznej dla ciał stałych*. Recenzentami byli profesor Szczepan Szczeniowski, profesor Henryk Zorski i profesor Maciej Radwan. W 1977 roku został mianowany docentem. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Fizyki Medycznej, przez jedną kadencję wiceprezesem zarządu oddziału warszawskiego. Prowadził wykłady z fizyki ogólnej, podstaw radiologii i termodynamiki procesów nieodwracalnych dla studentów Instytutu Transportu oraz Mechatroniki. W latach siedemdziesiątych brał udział w pracach doświadczalnych dotyczących dyfrakcji neutronów przy kanale nr 6 reaktora EWA w Świerku.

Za najważniejsze swoje prace uważa: A. Sobaszek, L. Adamowicz, *Solution of the Differential Equation of Statistical Kinematics* („Physica B 192”, 1993, pp. 291–302) i A. Sobaszek, L. Adamowicz, *The Influence of the Transmission Coefficient of the Boundary on the Diffusion in a Solid Surrounded by Vacuum* („J. Mathem. Chemistry 21”, 1007, pp. 413–434).

Z uwagi na wiek i chorobę zakończył prace w Politechnice Warszawskiej z końcem grudnia 1999 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

W latach 1980–2000 należał do związku zawodowego „Solidarność”.

sochacki

MARIUSZ SOCHACKI

Mariusz Sochacki urodził się 25 lutego 1977 roku w Warszawie, gdzie ukończył XXV Liceum Ogólnokształcące im. Józefa Wybickiego uczęszczając do klasy o profilu matematyczno-fizycznym (1996). W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej, gdzie uzyskał tytuł inżyniera w 2000 roku na specjalności Mikroelektronika i optoelektronika oraz tytuł magistra i stopień doktora nauk technicznych z wyróżnieniem na specjalności Elektronika odpowiednio w 2002 oraz 2007 roku. W 2000 roku był współzałożycielem Koła Naukowego Mikroelektroniki i Nanoelektroniki Politechniki Warszawskiej, w którego pracach uczestniczy aktywnie do dnia dzisiejszego. W latach 2007–2010 pracował w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki na stanowisku starszego specjalisty ds. realizacji projektów badawczych i był jednym z głównych współwykonawców kilku podprojektów realizowanych w ramach projektu badawczego zamawianego *Nowe technologie na bazie węgla krzemu i ich zastosowania w elektronice wielkich częstotliwości*, dużych mocy i wysokich temperatur, w ramach którego powstały pierwsze w Polsce demonstratory przyrządów mocy na podłożu SiC. Brał udział i uczestniczy obecnie jako wykonawca w kilku projektach 6. i 7. Programu Ramowego Unii Europejskiej w zakresie opracowania czujników promieniowania rentgenowskiego na bazie warstw diamentowych wykorzystywanych w radioterapii medycznej, opracowania technologii montażu układów elektronicznych typu BGA w oparciu o kulki o średnicy poniżej 100 μm oraz identyfikacji podrabianych układów półprzewodnikowych przy użyciu technik rentgenowskich. W tym samym okresie powołany został na członka Sekcji Technologii Elektro-

nowej i Materiałów Elektronicznych Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk. Od 2010 roku jest zatrudniony na stanowisku adiunkta naukowego jednocześnie w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej oraz w Instytucie Technologii Materiałów Elektronicznych w Warszawie. Podstawowym obszarem jego zainteresowania jest technologia przyrządów mocy na podłożach z węgla krzemu od poziomu modelowania charakterystyk elektrycznych i procesów technologicznych do poziomu ich wytwarzania i charakteryzacji. Do chwili obecnej był współautorem 17 artykułów naukowych, w tym 8 w renomowanych czasopismach międzynarodowych z tzw. listy filadelfijskiej, opiekunem naukowym 3 prac dyplomowych, recenzentem kilkunastu artykułów naukowych w pismach: „Microelectronics Reliability”, „Thin Solid Films”, „Solid State Electronics”, „Elektronika”. W 2010 roku był jednym z głównych organizatorów międzynarodowej konferencji naukowej „5th Wide Bandgap Materials — Progress in Synthesis and Applications” skupiającej międzynarodowe grono specjalistów zajmujących się technologią półprzewodników szerokopasmowych.

sosnowski

JANUSZ SOSNOWSKI

Janusz Sosnowski urodził się 9 czerwca 1946 roku w Setropiu. W 1963 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Władysława Jagiełły w Płocku. Dyplom magistra inżyniera elektronika — w specjalności Automatyka i maszyny matematyczne — uzyskał w 1969 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1976 roku, doktora habilitowanego w 1993 roku, a tytuł profesora w 2006 roku. Od 1969 roku jest zatrudniony w Instytucie Informatyki jako nauczyciel akademicki (od 1995 i 2008 roku odpowiednio na stanowisku profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego).

Działalność naukowa Janusza Sosnowskiego w latach 1970–1990 obejmowała przede wszystkim problematykę syntezy logicznej oraz testowania, architektury komputerów i interfejsów komunikacyjnych. Badania te były wykorzystane przy projektowaniu specjalizowanych i uniwersalnych systemów komputerowych dla potrzeb przemysłowych

między innymi dla zastosowań geodezyjnych i biomedycznych. Kierował projektem dużego systemu rozproszonego dla nadzoru procesów technologicznych w kopalniach siarki oraz zestawu aparatury testującej dla tego systemu. Opracowany system był przeznaczony do pracy ciągłej w trudnym środowisku przemysłowym. Miał oryginalne rozwiązania autodiagnostyki i tolerowania błędów. Od 1980 roku Janusz Sosnowski prowadził badania teoretyczne i praktyczne z dziedziny testowania i diagnostyki układów cyfrowych. Były one również wykorzystane przy opracowywaniu testów produkcyjnych dla CEMI. Tematyka ta jest intensywnie rozwijana od 1990 roku z dużym sukcesem. Janusz Sosnowski nadal prowadzi badania z zakresu interfejsów i architektury komputerów (w tym problemy wydajności). W ostatnich latach rozwija badania nad efektami błędów (sprzętu i oprogramowania) oraz metodami ich detekcji i tolerowania. Wyniki prac (autorskie i współautorskie) Janusza Sosnowskiego były opublikowane w trzech książkach, jednej monografii oraz jako artykuły w czasopismach naukowych i rozdziały w książkach zagranicznych (40), artykuły w czasopismach i rozdziały w książkach wydanych w kraju (28), artykuły w materiałach konferencji międzynarodowych (95 — w tym IEEE ITC, IOLTS, FTCS, Delta, ISSRE, EDCC, Euro-micro, SAFECOMP) i krajowych (16). Większość tych prac była opublikowana przez renomowane wydawnictwa, takie jak: IEEE Computer Society, Springer Verlag, North Holland, Pergamon Press. Ponadto Janusz Sosnowski był autorem i współautorem 3 patentów oraz wielu raportów badawczych. Stworzył uznaną w kraju i za granicą szkołę naukową z dziedziny wiarygodności systemów komputerowych (liczne publikacje, cytowania, udział w komitetach programowych konferencji międzynarodowych itp.).

Do najważniejszych osiągnięć naukowych można zaliczyć: metody analizy hazardów w układach cyfrowych, detekcja i tolerowanie błędów przemijających, testowanie

pamięci, modele testowania funkcjonalnego mikroprocesorów (deterministyczne i pseudoprzypadkowe), strategii testowania systemowego, eksperymentalne metody analizy efektów błędów w systemach komputerowych oraz techniki monitorowania wydajności. Osiągnięcia te spotkały się z uznaniem w środowisku naukowym. Znalazło to potwierdzenie w cytowaniach prac oraz w zaproszeniach do wygłoszenia ponad 30 seminariów w znanych ośrodkach USA, Kanady i Europy Zachodniej. Janusz Sosnowski był członkiem wielu komitetów programowych konferencji międzynarodowych (w tym przewodniczył wielu sesjom, był zapraszany do dyskusji panelowych, był współorganizatorem EWDC9, DSD2001 i Euromicro 2001 w Polsce). Recenzował prace dla renomowanych czasopism międzynarodowych (wiodące tytuły: „IEEE Comp. Society”, „JETTA”, „Journal of System Architecture” itp.) oraz organizacji zagranicznych (NSF, USA). Za działalność naukową był wielokrotnie nagradzany: 2 nagrody Sekretarza Naukowego Wydziału IV Polskiej Akademii Nauk, 3 nagrody ministerialne, 5 nagród Rektora Politechniki Warszawskiej.

Janusz Sosnowski prowadził wiele wykładów dla studentów Wydziału Elektroniki, między innymi: „Pamięci i urządzenia zewnętrzne”, „Organizacja przesyłania informacji w systemach cyfrowych”, „Współpraca z urządzeniami zewnętrznymi w systemach cyfrowych”, „Struktury urządzeń cyfrowych”, „Interconnection Networks for Digital Systems”, „Fault Tolerant Computing”, „Urządzenia zewnętrzne i interfejsy”, „Wiarygodność systemów komputerowych” oraz „Architektura komputerów” (dla studentów innych uczelni). Jest współautorem dwóch podręczników akademickich — *Zespoły i urządzenia cyfrowe* (WNT) i *Organizacja przesyłania informacji w systemach cyfrowych* (PWN), jednego skryptu *Półprzewodnikowe układy techniki cyfrowej* (Wydawnictwa Politechniki Warszawskiej) oraz obszernej monografii *Testowanie i niezawodność systemów komputerowych* (Exit). Ponadto opracował 80 haseł do słownika *Comprehensive Dictionary of Electrical*

Engineering (CRC Press, 1999). W latach 1970–1984 aktywnie uczestniczył w tworzeniu nowych systemów i stanowisk laboratoryjnych (systemy SML1, SML2, MSM i inne). Czynn timer uczestniczył w modernizacji programów nauczania dla kierunku Informatyka. Pełnił funkcję koordynatora klasy przedmiotów sprzętowych, funkcję zastępcy dyrektora instytutu ds. nauczania i nauki (1983–1986), był kierownikiem specjalności Budowa i oprogramowanie komputerów (1993–1996), był członkiem rad programowych itp. Za osiągnięcia w pracy dydaktycznej otrzymał 4 nagrody zespołowe Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz 2 nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej. Otrzymał również Złoty Krzyż Zasługi.

Janusz Sosnowski ma również duży dorobek w działalności organizacyjnej. Pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Informatyki ds. nauczania i nauki (1984–1987), zastępcy dyrektora tego Instytutu ds. nauki (1987–1988) oraz dyrektora Instytutu Informatyki (1995–2008). Od 1997 roku jest kierownikiem Zakładu Architektury Komputerów i Oprogramowania. Ponadto działał aktywnie na rzecz Wydziału Elektroniki i Techniki Informacyjnych (sekretarz Rady Wydziału, przewodniczący, członek wielu komisji itp.) Od 2006 roku jest członkiem Komitetu Informatyki Polskiej Akademii Nauk. Aktywnie działał w organizacjach technicznych krajowych, takich jak: Komisja Racjonalizacji i Wynalczczości SEP NOT, komitet doradczy ds. systemu CAMAC, oraz międzynarodowych: ITG/DDI/VDE-GMA Fachgruppe Fehlertolerierende Rechensysteme, IEEE (Computer Society, Reliability Society, Test Technology Technical Council); członek Euromicro Board of Directors oraz członek korespondent. Był kierownikiem wielu prac badawczych (w tym 5 grantów ministerialnych), konstrukcyjnych i wdrożeniowych.

Jest żonaty, ma jednego syna. Zna biegle język angielski, francuski i biernie rosyjski. Interesuje się językami naturalnymi (posiada bogatą kolekcję słowników). Lubi jazdę terenową na rowerze.

S O W I Ń S K I

**ANDRZEJ SOWIŃSKI
(1922–1996)**

Andrzej Sowiński urodził się 17 lipca 1922 roku w Warszawie, w rodzinie o tradycjach kolejarskich i PPS-owskich. Tu ukończył szkołę podstawową, a w 1939 roku średnią, uzyskując świadectwo dojrzałości. Dalsze plany pokrzyżował wybuch wojny. Po wybuchu II wojny światowej młody Andrzej Sowiński walczył jako ochotnik w kampanii wrześniowej. Po kapitulacji wrócił do Warszawy i w 1940 roku rozpoczął działalność konspiracyjną w Związku Walki Zbrojnej, a następnie Armii Krajowej, stając się jednym z współtwórców batalionu harcerskiego „Zośka”. Podjął również naukę w Państwowej Wyższej Szkole Technicznej, działającej na terenie Politechniki Warszawskiej. Trzeba tu nadmienić, że mimo zaleceń niemieckiego Wydziału Nauki, realizowany program nauczania stał na wysokim poziomie, tak samo, jak to było przed wojną, laboratoria i wykłady były prowadzone zgodnie z programami przedwojennymi, natomiast studenci mieli podwójne notatki. Dla wykonania określonych zadań konspiracyjnych Andrzej Sowiński podjął równoległe pracę w zakładach „Philipsa”. W 1944 roku uczestniczył w Powstaniu Warszawskim dowodząc plutonem, za co został odznaczony Krzyżem Walecznych. Był pięciokrotnie ranny. We wrześniu 1945 roku ujawnił się przed Komisją Likwidacyjną AK.

Po wojnie rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej oraz pracę w Biurze Odbudowy Stolicy, a następnie w Polskim Radiu (w Ośrodku Badawczo-

Rozwojowym). Studia ukończył w grudniu 1948 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektryka ze specjalnością Radiotechnika. Pracę dyplomową wykonał pod kierunkiem profesora Janusza Groszkowskiego. W kilka dni później, 3 stycznia 1949 roku, został aresztowany i osadzony w X Pawilonie Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego. Po intensywnym śledztwie za działalność konspiracyjną w Związku Walki Zbrojnej i AK skazano go na 15 lat więzienia. Był więziony do 6 listopada 1954 roku. W 1957 roku został całkowicie zrehabilitowany.

Po odzyskaniu wolności kontynuował pracę w starym zakładzie („Philips”) o nowej nazwie im. Róży Luksemburg, a następnie w Zakładzie Elektroenergetyki Politechniki Wrocławskiej z siedzibą w Warszawie. Objął tam stanowisko głównego inżyniera, a z chwilą przekształcenia w samodzielny Zakład Opracowań i Produkcji Aparatury Naukowej (ZOPAN) został jego pierwszym dyrektorem.

W 1958 roku rozstał się z ZOPAN-em i rozpoczął pracę w Instytucie Tele- i Radiotechnicznym organizując pracownię miernictwa cyfrowego. W Instytucie tym kolejno aż do 1971 roku pełnił funkcje kierownika zakładu, sekretarza naukowego, dyrektora naukowego i p.o. dyrektora Instytutu. Pełnienie tych obowiązków łączył z pracą naukową. W 1963 roku został powołany na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego. Zainteresowania naukowe Andrzeja Sowińskiego koncentrowały się

głównie na metrologii i wykorzystaniu w tej dziedzinie (nowatorskiej na ówczesne czasy) techniki cyfrowej. Pod jego kierunkiem wykonano modele i prototypy woltomierzy i omiarmierzy cyfrowych oraz przetworników analogowo-cyfrowych i komutatorów. Powstał system urządzeń automatyzujących pomiary cyfrowe w wielu kanałach oraz rejestrację wyników. Powiązanie badań z przemysłem umożliwiło wykorzystanie wyników prac w Zakładach TELPOD, a woltomierz cyfrowy wdrożono do małoseryjnej produkcji w Zakładzie Doświadczalnym Instytutu Telei Radiotechnicznego we Wrocławiu.

Od 1961 roku prowadził zajęcia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1966 roku obronił na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej pracę doktorską, której tematem była ocena przyrządu cyfrowego i całego toru pomiarowego na podstawie pomiaru strumienia przesyłanej przezeń informacji. W 1967 roku opublikował książkę *Cyfrowa technika pomiarowa*, pierwszą krajową monografią na ten temat. Jednocześnie z tymi pracami koordynował działania z zakresu miernictwa numerycznego, a także angażował się we współpracę międzynarodową oraz stowarzyszeniową w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich (SEP).

W 1971 roku został powołany na stanowisko dyrektora Przemysłowego Instytutu Elektroniki. Praktycznie było to tworzenie Instytutu od nowa, w ramach Naukowo-Produkcyjnego Centrum Półprzewodników CEMI. Kierując Instytutem nie ograniczył swoich osobistych zainteresowań, lecz je rozszerzył na urządzenia testujące dla mikroelektroniki i komputerowe systemy pomiarowe. Pod jego kierunkiem wykonano w Instytucie wiele urządzeń pomiarowych i technologicznych na potrzeby produkcji półprzewodnikowych podzespołów dyskretnych i układów scalonych. Były to m.in. unikalne testery tranzystorów i stabilistorów oraz układów scalonych analogowych i cyfrowych małej, średniej oraz wielkiej skali integracji. Większość testerów była eksploatowana w zakładach CEMI w Warszawie i Koszalinie. Opracowania były wielokrotnie nagradzane, m.in. w konkursie „Mistrz Techniki”. W 1991 roku została opublikowana monografia *Automatyczne testowanie w mikroelektronice*, której autorem był Andrzej Sowiński. W czasie pracy w PIE był redaktorem naczelnym „Prac PIE” oraz „Elektronizacji”. W

1989 roku Andrzej Sowiński rozpoczął pracę w Instytucie Łączności w Miedzeszynie, gdzie do 1992 roku pełnił funkcję sekretarza naukowego.

Przez ponad 25 lat Andrzej Sowiński był silnie związany z Politechniką Warszawską, gdzie najpierw na Wydziale Łączności, a następnie Elektroniki prowadził wykłady z miernictwa cyfrowego oraz konstrukcji aparatury pomiarowej, kierował szeregiem prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich oraz wypromował wielu doktorów. W 1976 roku otrzymał tytuł profesora nauk technicznych. Wyniki swoich prac badawczych opublikował w około 80 artykułach i referatach konferencyjnych oraz w 6 monografiach.

Poza działalnością naukowo-badawczą działał w wielu stowarzyszeniach zawodowych. Był członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji oraz Komitetu Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk. Od 1946 roku był członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP), gdzie był członkiem Prezydium Zarządu Głównego, wieloletnim przewodniczącym Sekcji Automatyki i Pomiarów oraz Komitetu Elektronizacji i Informatyzacji. Był delegatem Polski do Międzynarodowej Federacji Pomiarów IMEKO. Od 1972 roku był członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE) i członkiem założycielem Polskiej Sekcji IEEE. W latach 1975–1979 został jej wiceprzewodniczącym, a w okresie 1979–1983 — przewodniczącym. Wkład Andrzeja Sowińskiego w rozwój Polskiej Sekcji IEEE został nagrodzony nadaniem mu „The IEEE Centennial Medal”.

Andrzej Sowiński był wieloletnim współpracownikiem, a następnie redaktorem naczelnym miesięcznika „Radioelektronik Audio hi-fi video”.

Za swój wkład w rozwój elektroniki w Polsce Andrzej Sowiński otrzymał liczne wyróżnienia i odznaczenia, w tym Złotą Honorową Odznakę Stowarzyszenia Elektryków Polskich (dwukrotnie), Złotą Honorową Odznakę Naczelnej Organizacji Technicznej (dwukrotnie), Medal im. profesora Mieczysława Pożaryskiego, Medal im. profesora Janusza Groszkowskiego, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Oficerski Orderu Polonia Restituta.

Andrzej Sowiński zmarł 14 kwietnia 1996 roku w Warszawie.

stachurski

ANDRZEJ STACHURSKI

Andrzej Stachurski urodził się 14 września 1952 roku w Jaroszewicach Rychwałskich we wschodniej Wielkopolsce w rodzinie chłopskiej. W czerwcu 1967 roku ukończył ośmioletnią Szkołę Podstawową w Rychwałle, w latach 1967–1971 kontynuował naukę w Liceum Ogólnokształcącym im. Tadeusza Kościuszki w Koninie. W 1971 roku podjął studia na Politechnice Warszawskiej na Studium Matematyczno-Technicznym. W 1976 roku obronił pracę magisterską *Uogólniona metoda siecznych w zastosowaniu do rozwiązywania zagadnień dwugranicznych*, przygotowaną pod opieką doktora Zenona Fortuny. Ukończył z wyróżnieniem studia, uzyskując dyplom magistra inżyniera podstawowych problemów techniki na Wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej, specjalność matematyka stosowana ze specjalizacją automatyka teoretyczna (w trakcie jego studiów Studium Mate-

matyczno-Techniczne po licznych zmianach zostało przekształcone w Wydział Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej).

W latach 1976–1979 kontynuował naukę na Studium Doktoranckim Politechniki Warszawskiej na kierunku Automatyka i Informatyka. W czasie studiów doktoranckich przygotował pod kierunkiem profesora Andrzeja Wierzbickiego z Instytutu Automatyki Politechniki Warszawskiej rozprawę doktorską *Analiza metod quasi-newtonowskich jako skutecznych algorytmów optymalizacji nieliniowej*, którą obronił w 1980 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, uzyskując tytuł doktora nauk technicznych. Współpracował jednocześnie z członkami zespołu prof. Wierzbickiego w pracach programistycznych, opracował implementację metody sympleks do rozwiązywania zadań programowania liniowego małej i średniej skali, która została wykorzystana w opracowanym pakiecie do rozwiązywania zadań optymalizacji liniowej. Prace te były przez zespół kontynuowane w następnych latach, po odejściu Andrzeja Stachurskiego do pracy w Polskiej Akademii Nauk. W 1986 roku zostały nagrodzone nagrodą naukową Rektora Politechniki Warszawskiej.

W latach 1979–1992 Andrzej Stachurski pracował w Instytucie Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk, najpierw na stanowisku starszego asystenta, później adiunkta. Najpierw przez wiele lat w zespole zajmującym się modelowaniem gospodarki narodowej, kierowanym przez doktora Krzysztofa Cichockiego, później w zespole docenta Jana Sokołowskiego. Z ważniejszych prac organizacyjnych pełnionych w tym okresie warto wymienić funkcję sekretarza III Sympozjum Polsko-Fińskiego „Methodology and Applications of Decision Support Systems”, które odbywało się w Gdańsku-Sobieszewie, w dniach 26–29 września 1988 roku oraz pełnioną w latach 1986–1990 funkcję kierownika I Podproblemu (tytuł podproblemu — *Podstawy teoretyczne i metody komputerowego modelowania systemów*) w Proble-

mie Badań Podstawowych CPBP 02.15 *Rozwój badań systemowych i ich priorytetowych zastosowań*, koordynowanym przez Instytut Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk.

Od 1992 roku do dzisiaj Andrzej Stachurski jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Instytutu Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej. Prowadził wiele wykładów na studiach dziennych w języku polskim, m.in.: „Podstawy Optymalizacji”, „Programowanie 2”, „Teoria optymalizacji”, na uzupełniających wieczorowych studiach magisterskich — „Metody optymalizacji” oraz na studiach w języku angielskim „Programming 2” i „Parallel Numerical Methods”. Obecnie prowadzi na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych wykłady: „Podstawy optymalizacji”, „Programming 2”, „Parallel Numerical Methods”. Pod jego kierunkiem zostało zrealizowanych i obronionych kilkadziesiąt prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich. W 1998 roku zajmował się organizacją funkcjonującego do dzisiaj Laboratorium Optymalizacji i Wspomagania Decyzji. Do 2010 roku pełnił funkcję jego kierownika.

Andrzej Stachurski odwiedził wiele instytucji akademickich w zachodniej i wschodniej Europie, najpierw podczas pracy w Instytucie Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk w ramach wymiany bezdewizowej oraz stypendium Japan Society for the Promotion of Science (6 miesięcy na Uniwersytecie w Osace, w Japonii na przełomie 1988 i 1989 roku), następnie w ramach programu TEMPUS (4 miesiące na Politechnice Duńskiej w Lyngby w 1992 roku). W czasie pracy na Politechnice Warszawskiej w latach dziewięćdziesiątych również przebywał na krótszych, jednomiesięcznych pobytach w ra-

mach programu TEMPUS na Uniwersytetach w Cosenzy we Włoszech, Aachen i Siegen w Niemczech oraz w Birmingham w Wielkiej Brytanii.

Zainteresowania naukowe Andrzeja Stachurskiego koncentrują się wokół zagadnień optymalizacji nieliniowej, metodach aproksymacji kwadratowych i ich zastosowań. Wiele z zastosowań wiązało się z zagadnieniami identyfikacji parametrów występujących w modelach w sposób nieliniowy (uplastycznienie materiału poddanemu kierunkowemu rozciąganiu) oraz nieliniowych układów równań. Zastosowania były często inspiracją do podejmowania badań o charakterze teoretycznym. Jednym z najważniejszych wyników było przeprowadzenie dowodu lokalnej zbieżności z szybkością Q-superliniową metod wypukłej klasy Broydena z krokiem stałym, równym jedności. Prowadzone badania zaowocowały opublikowaniem ponad czterdziestu prac, w tym dwóch podręczników do przedmiotu Podstawy Optymalizacji, których był współautorem albo samodzielnym autorem. Pierwszy z nich: A. Stachurski, A.P. Wierzbiński, *Podstawy optymalizacji* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 1999), został nagrodzony Nagrodą Rektora Politechniki Warszawskiej II stopnia za osiągnięcia dydaktyczne w 1999 roku, a drugi, istotnie poszerzony i uzupełniony: A. Stachurski, *Wprowadzenie do optymalizacji* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 2009), również uzyskał Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia dydaktyczne — tym razem I stopnia. Obecnie kończy rozprawę habilitacyjną na temat metod aproksymacji kwadratowych w optymalizacji nieliniowej.

starecki

TOMASZ STARECKI

Tomasz Starecki urodził się 27 listopada 1964 roku w Warszawie. W 1983 roku jako finalista Olimpiady Matematycznej ukończył XIV Liceum Ogólnokształcące im. Klementa Gottwalda (obecnie Stanisława Staszica). Nie zdecydował się jednak na Wydział Matematyki Uniwersytetu Warszawskiego, wychodząc z założenia, że ciekawsza jest możliwość praktycznego wdrażania wszelkich wysiłków umysłowych, i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Tytuł magistra inżyniera w specjalności Aparatura elektroniczna za pracę dyplomową *Blok programowanych układów wejścia/wyjścia do systemu pomiarowego zintegrowanego z komputerem personalnym klasy IBM PC/XT/AT* uzyskał we wrześniu 1988 roku.

Około pół roku przed ukończeniem studiów, w marcu 1988 roku, rozpoczął pracę w charakterze konstruktora w zespole doktora Wojciecha Nowakowskiego w Instytucie Maszyn Matematycznych, gdzie przygotował do wdrożenia do produkcji zaprojektowany w ramach swojej pracy dyplomowej moduł automatycznego systemu pomiarowego. Była to dla niego pierwsza okazja do bezpośredniego kontaktu z przemysłem i produkcją. Dzięki temu zebrał cenne doświadczenia praktyczne, które mógł później wykorzystywać zarówno w opracowaniach konstrukcyjnych, jak i w działalności dydaktycznej. Przełom lat 80. i 90. nie był jednak najlepszym okresem dla polskiego przemysłu elektronicznego — przy okazji przemian ustrojowych kolejne duże zakłady elektroniczne bankrutowały lub radykalnie ograniczały działalność, toteż po powrocie ze służby wojskowej musiał szukać nowego miejsca pracy. Po zaledwie półrocznej próbie dalszej pracy jako konstruktor — w firmie Vigo — doszedł do wniosku, że zdecydowanie lepsze warunki do dalszego rozwoju będzie miał na macierzystej uczelni.

W kwietniu 1990 roku Tomasz Starecki został zatrudniony w Instytucie Podstaw Elektroniki, początkowo jako asystent-stażysta, po roku jako asystent. Pierwszy rok pracy na uczelni poświęcił w znacznej mierze na intensywną naukę języków obcych (angielski, francuski, hiszpański, japoński). Równolegle rozpoczął prace nad doktoratem, zaś jako dziedzinę badań naukowych obrał fotoakustykę, o której pierwszy raz usłyszał od... kolegi, z którym pracował w firmie Vigo. W 1992 roku rozpoczął prowadzenie wykładów „Mikrokontrolery jednocukładowe i ich zastosowania”, które cieszyły się olbrzymim powodzeniem studentów przez wiele lat. W 1993 roku opublikował swój pierwszy zagraniczny artykuł (w „Review of Scientific Instruments”) i wyjechał na blisko roczny pobyt do Japonii. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w czerwcu 1995 roku za rozprawę *Analiza porównawcza modeli komory Helmholtza do*

S

przysiężników pomiarowych typu PAS. W 1996 roku ukazała się jego pierwsza, blisko 600-stronicowa monografia *Mikrokontrolery jednonukładowe rodziny '51*, której cały nakład 5000 egzemplarzy sprzedał się w ciągu zaledwie dwóch lat. W okresie od początku lipca 1996 do końca czerwca 1997 roku Tomasz Starecki przebywał jako *visiting associate profesor* w National Institute of Multimedia Education w Makuhari w Japonii. W 1999 roku opracował konspekt przedmiotu i rozpoczął zajęcia z „Microprocessor Systems” na studiach anglojęzycznych prowadzonych na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych. Pod koniec lat 90. zainteresował się metodyką zarządzania projektami, co zaowocowało jego współpracą z firmą IBM, dla której przez kilka lat, głównie w okresie 2000–2005, opracowywał materiały dydaktyczne i prowadził liczne szkolenia z tej tematyki. W 2002 roku ukazała się jego kolejna monografia *Mikrokontrolery 8051 w praktyce*. W październiku 2002 roku objął funkcję kierownika Zespołu Aparatury Impulsowej i Cyfrowej w Instytucie Systemów Elektronicznych, a od 2005 roku został zastępcą dyrektora instytutu ds. dydaktycznych. W 2009 roku opracował przedmiot i rozpoczął prowadzenie zajęć z „Wprowadzenia do zarządzania projektami”. W tym samym roku wyszła drukiem jego kolejna książka. Była to pozycja *Wybrane aspekty optymalizacji przysiężników fotoakustycznych*, którą przedłożył jako rozprawę habilitacyjną. Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskał w grudniu 2009. W 2010 wyjechał na kolejny roczny pobyt w Japonii, poświęcony głównie

na opracowywanie kolejnych monografii.

Tomasz Starecki wielokrotnie uzyskiwał nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej zarówno za działalność dydaktyczną, jak i naukową. Owocem jego działalności zawodowej, oprócz wspomnianych już monografii jest także kilkadziesiąt publikacji (głównie z zakresu fotoakustyki i elektroniki sprzętowej), liczne opracowania inżynierskie sprzętowe i programowe (z ciekawszych można wymienić np. generator impulsowy o czasie narastania i opadania zboczy poniżej 50 ps, edytor czcionek TrueType z obsługą formatów czcionek dalekowschodnich czy kompletny system do wielojęzycznego katalogowania zbiorów i obsługi biblioteki dla Japonistyki Uniwersytetu Warszawskiego), zgłoszenia patentowe oraz ponad czterdzieści wypromowanych dyplomantów.

Zainteresowania Tomasza Stareckiego nie ograniczały się wyłącznie do elektroniki. Przez cały okres studiów oraz kilka następných lat był aktywnym członkiem Zespołu Pieśni i Tańca Politechniki Warszawskiej, biorąc przez ten czas udział w kilkuset koncertach Zespołu w kraju i za granicą. Niemal od zawsze był też zafascynowany kulturą innych krajów, a zwłaszcza Japonii, co znalazło odzwierciedlenie m.in. w jego udziale w pracy zbiorowej *Japonia okresu Meiji*. Od tradycji do nowoczesności, do której napisał rozdział *Sumo narodowym sportem Japonii*. Jest żonaty, ma troje dzieci. Usiłuje znaleźć złoty środek pomiędzy pracą naukową, inżynierską, dydaktyczną, czasem poświęconym rodzinie i przyjaciołom oraz czerpaniem radości z życia.

stelmasiak

HENRYK STELMASIK (1942–1996)

Henryk Stelmasiak ukończył studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, na sekcji Maszyny Matematyczne, w 1965 roku. Rozprawę doktorską obronił z wyróżnieniem w 1971 roku.

W latach 1964–1989 był pracownikiem Instytutu Informatyki (poprzednio Katedra i Zakład Budowy Maszyn Matematycznych) Politechniki Warszawskiej. Jako nauczyciel akademicki był kolejno asystentem, starszym asystentem oraz adiunktem (od 1972 roku). Przygotował i prowadził kilka nowych przedmiotów i wykładów, wnosząc istotny wkład merytoryczny w rozwój dydaktyki na kierunku Informatyka. Jego zaangażowanie

w procesie kształcenia studentów zawsze znacznie wykraczało poza zwykłe obowiązki dydaktyczne nauczyciela akademickiego, co znalazło potwierdzenie w wyróżnieniach przyznanych przez dziekana Wydziału i Rektora Politechniki Warszawskiej a także studentów. Był opiekunem ponad 20 prac magisterskich.

W pracy badawczej i naukowej koncentrował się na zagadnieniach organizacji maszyn cyfrowych, badaniach nad językami i systemami programowania, systemami przetwarzania danych i technikami translacji. Był autorem kilkunastu publikacji i referatów na konferencjach. Był kierownikiem zespołów, które wykonały translatory dwóch

języków symbolicznych. Opracowywał programy dla maszyn UMC-10 i Odra 1305. Wiele prac, w których uczestniczył bądź którymi kierował, zostało wykorzystanych w projektach wdrożonych systemów komputerowych w Politechnice Warszawskiej. System przetwarzania danych do obsługi rekrutacji kandydatów na studia wyższe, opracowany wspólnie z doktorem Włodzimierzem Zuberkiem był przez wiele lat wykorzystywany w Politechnice Warszawskiej.

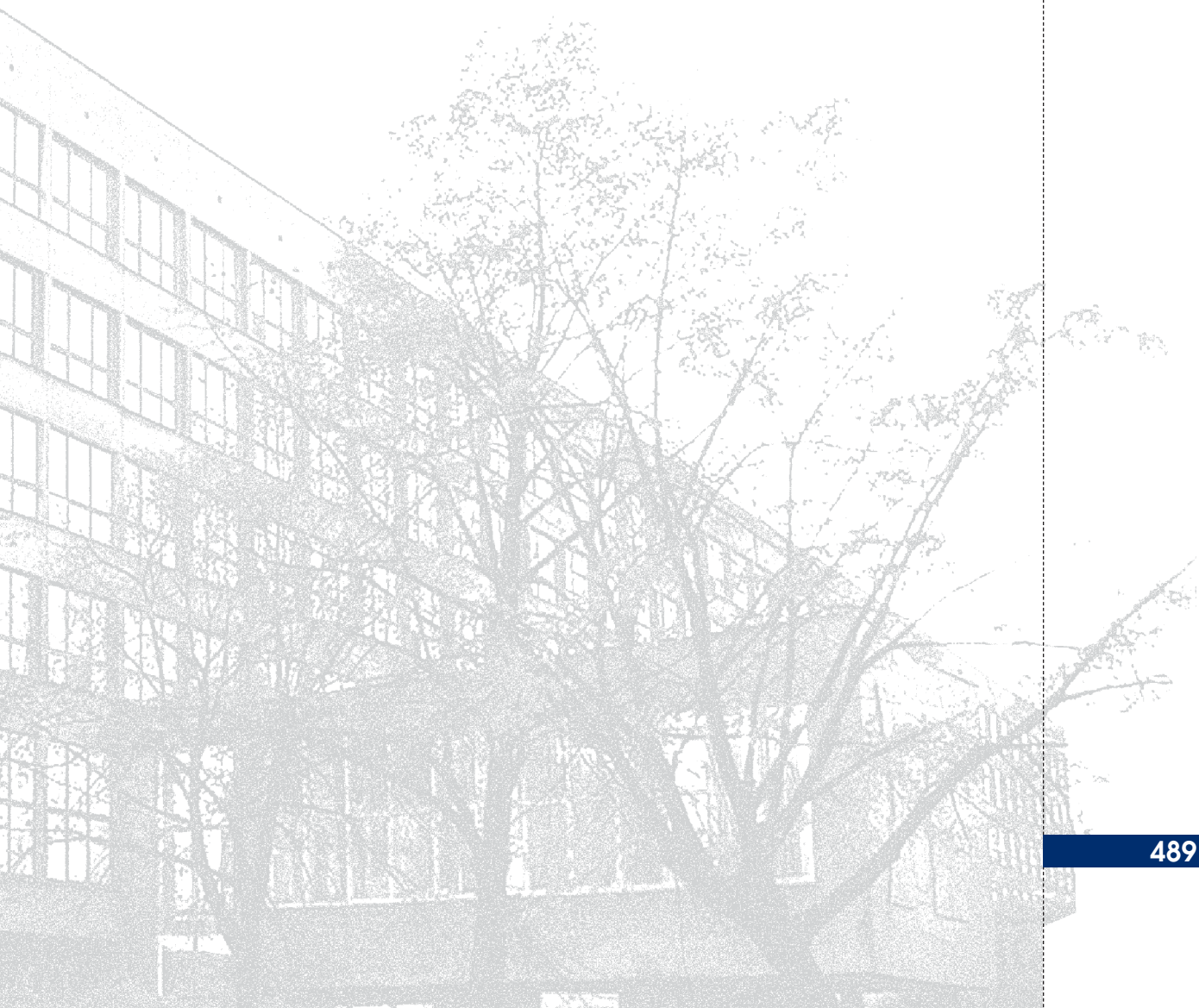
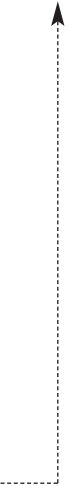
Henryk Stelmasik brał udział w wielu pracach organizacyjnych na terenie Uczelni i poza nią. Brał udział w pracach Zespołu Dydaktyczno-Wychowawczego Informatyki i w Radzie Ośrodków Informatyki przy Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Był wieloletnim członkiem Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej, Rektorskich Komisji ds. Informatyki, kierownikiem Studiów Podyplomowych „Systemy Mikrokomputerowe”. W latach 1977–1980 był Kierownikiem Ośrodka Obliczeniowego. W latach 1981–1987 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Informatyki ds. ogólnych. W latach 1987–1989

był na urlopie bezpłatnym w związku z pracą w RFN za pośrednictwem PHZ Pol-service. We wrześniu 1989 roku nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy za zgodą stron, na wniosek Henryka Stelmasika. W późniejszych latach pracował jako inżynier w firmach niemieckich.

Za działalność w Politechnice Warszawskiej Henryk Stelmasik otrzymał trzy zespołowe nagrody Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz liczne nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej. Był odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i Złotą Odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”.

Charakteryzując sylwetkę Henryka Stelmasika nie sposób pominąć jego silnego zaangażowania w prace społeczne. Na początku lat siedemdziesiątych był członkiem Komisji Pracy i Płacy Rady Zakładowej ZNP Politechniki Warszawskiej. W późniejszych latach był bardzo silnie zaangażowany w działalność Związku „Solidarność”, zarówno w Politechnice, jak i poza nią.

S

s t ę p i e ń

CEZARY STĘPIEŃ

Cezary Stępień urodził się w 1950 roku w Warszawie. W 1969 roku ukończył naukę w Technikum Mechaniczno-Elektrycznym nr 2 w Warszawie i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1975 roku rozpoczął pracę w Politechnice Warszawskiej. W 1983 roku obronił doktorat. Od tamtej pory pracuje w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej na stanowisku adiunkta.

W latach 1975–1989 specjalizował się w konstrukcji urządzeń cyfrowych. Kierował zespołem, który zbudował urządzenie do poszukiwania ropy naftowej (1984). W 1986 roku skonstruował modułowy system grafiki kolorowej COLPIX ze sterownikiem 7220.

Brał też udział w pracach studialnych, których celem było skonstruowanie systemu graficznego do symulatora lotu. Był kierow-

nikiem Studiów Podyplomowych „Systemy mikroprocesorowe” (1986).

Uczestniczył w programie Unii Europejskiej TEMPUS, w ramach którego w wyniku współpracy wiodących uczelni polskich, brytyjskich i portugalskich powstało 40 lekcji multimedialnych z zakresu podstaw techniki cyfrowej, grafiki komputerowej, przetwarzania obrazów i sieci komputerowych.

Obecnie w ramach działalności w Zakładzie Grafiki Komputerowej Instytutu Informatyki zajmuje się abstrakcyjnymi i geometrycznymi modelami roślin do zastosowań w grafice komputerowej oraz modelowaniem i animacją obiektów trójwymiarowych.

Jest współautorem jednego patentu.

Jest autorem bądź współautorem kilkadziesiąt publikacji z dziedziny grafiki komputerowej, systemów mikroprocesorowych i arytmetyki maszyn cyfrowych.

Jest również współautorem dwóch książek, jednej z zakresu grafiki komputerowej i drugiej dotyczącej budowy mikroprocesorów. W czasie pisania tej ostatniej pełnił funkcję redaktora naukowego.

Ponadto przełożył z angielskiego dwie książki na temat edycji obrazów wektorowych.

Był uczestnikiem międzynarodowych i krajowych konferencji naukowych.

Pod jego opieką naukową powstało kilkadziesiąt prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

Był kierownikiem dwóch projektów badawczych Komitetu Badań Naukowych oraz grantu rektorskiego.

Był recenzentem projektów badawczych Komitetu Badań Naukowych w ramach procedur kwalifikacyjnych i rozliczeniowych.

Od wielu lat jest członkiem *advisory board* międzynarodowego czasopisma naukowego „Machine Graphics & Vision”. Ponadto recenzował prace naukowe dla „International Journal of Applied Mathematics and Computer Science” i dla konferencji „Eurographics”.

Współpracuje z wydawnictwami naukowymi w zakresie składu książek. Jest autorem kilku okładek.

Okazjonalnie udziela się jako konsultant z dziedziny grafiki komputerowej dla WKiŁ, PWN, GFX i „Świata Nauki”.

Od 1994 roku jest także wykładowcą na Studiach Podyplomowych „Informatyka dla Nauczycieli”.

Był kierownikiem tych Studiów w latach 2000–2006.

Był też kierownikiem zawodowych kursów doskonalących, organizowanymi przez Instytut Informatyki Politechniki Warszawskiej na zlecenie Centrum Kształcenia Praktycznego i Doskonalenia Nauczycieli w Mielcu.

Jest współautorem programu Studiów Podyplomowych „Informatyka” dla dwóch specjalizacji — nauczycielskiej i doskonalącej.

Otrzymał: Nagrodę Ministra Edukacji Narodowej za współautorstwo książki *Grafika komputerowa — metody i narzędzia* (1995), zespołową Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej II stopnia za osiągnięcia dydaktyczne oraz opracowanie lekcji multimedialnych w ramach programu TEMPUS (1998), zespołową Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej I stopnia za osiągnięcia dydaktyczne (2002).

Cezary Stępień przygotował i prowadził wykłady z zakresu arytmetyku maszyn cyfrowych, układów cyfrowych i analogowych, przygotowania tekstów do druku, grafiki komputerowej, w tym modelowania.

Przez jedną kadencję był członkiem Wydziałowej Komisji Wyborczej.

Cezary Stępień był autorem lub współautorem następujących publikacji: Stępień C., *Modelowanie wybranych obiektów trójwymiarowych za pomocą elastycznych struktur drzewiastych dla potrzeb animacji w grafice trójwymiarowej* (sprawozdanie z realizacji projektu badawczego KBN nr 8T11C03309, ICS Research Rep. 21/98, Inst. of Computer Science, Warsaw University of Technology, Warszawa 1998); Stępień C., Gracki K., Chab-

ko K., *Modelling of Botanical Trees Taking Account of Static Loads* (ICS Research Rep. 6/98, Inst. of Computer Science, Warsaw University of Technology, Warsaw 1998); Regiński M., Stępień C., *The Method of Animation of a Growing Spruce with Seasonal Model Changes* („Machine Graphics & Vision”, vol. 7, nos 1/2, pp. 15–26, 1998); Stępień C., *Geometryczny model procesu wzrostu dla grafiki komputerowej* (II Krajowa Konferencja „Metody i systemy komputerowe w badaniach naukowych i projektowaniu inżynierskim”, AGH, Kraków 1999, ss. 97–102); Stępień C., Gracki K., Chabko K., *Modelowanie roślin z uwzględnieniem obciążeń statycznych dla potrzeb grafiki komputerowej* (II Krajowa Konferencja „Metody i systemy komputerowe w badaniach naukowych i projektowaniu inżynierskim”, AGH Kraków, 25–27 października 1999, ss. 103–108); Stępień C., *Wyznaczanie pudełkowego i pojemnościowego wymiaru fraktalnego za pomocą metod przetwarzania obrazów* (ICS Research Report 2/2000, Warsaw, March 2000); Stępień C., *Self-congruency of Geometric Models of Plants* (VI National Conference on Application of Mathematics in Biology and Medicine, AGH, Zawoja, 12–15 września 2000, ss. 126–131); Stępień C., *Self-congruency of Models of Branched Plants* (VII National Conference on Application of Mathematics in Biology and Medicine, AGH, Zawoja, 25–28 września 2001, ss. 161–166); Stępień C., *Zastosowanie pewnej klasy powierzchni zmiennych w czasie do modelowania roślin w grafice komputerowej* (III Krajowa Konferencja „Metody i systemy komputerowe w badaniach naukowych i projektowaniu inżynierskim”, AGH, Kraków, 19–21 listopada 2001, ss. 81–86).

Zainteresowania: geografia Polski, turystyka, twórczość satyryczna.

straszewicz

WITOLD STEFAN STRASZEWICZ (1919–1998)

Witold Stefan Straszewicz urodził się 1 listopada 1919 roku w Warszawie, w rodzinie od dwóch pokoleń związanej z Politechniką Warszawską — dziadek Zygmunt był pierwszym rektorem, ojciec Stefan, profesor matematyki, pełnił funkcję prorektora.

W 1938 roku Witold S. Straszewicz ukończył Liceum im. Stefana Batorego, a po zdaniu egzaminu na Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej odbył szkolenie wojskowe w Szkole Podchorążych Rezerwy Łączności w Zegrzu. Zamiast rozpocząć studia, w 1939 roku 20-letni podchorąży stanął do walki z najeźdźcą. Brał udział w walkach na froncie południowym (Rzeszów, Przemyśl, Lwów), a po kapitulacji natychmiast zaangażował się w konspirację (Związek Walki

Zbrojnej, Armia Krajowa), czego konsekwencją był udział w Powstaniu Warszawskim. Po upadku Powstania działał nadal jako radiotelegrafista, aż do momentu aresztowania w styczniu 1945 roku. Dzięki ucieczce z konwoju, uniknął śmierci.

Oprócz działalności niepodległościowej kontynuował naukę na tajnych studiach na Politechnice, które zakończył już po wojnie (w 1950 roku) obroną pracy magisterskiej na Wydziale Elektrycznym, otrzymując dyplom inżyniera elektryka i magistra nauk technicznych. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1965 roku po obronie rozprawy *Pewne kryterium zniekształceń nieliniowych* na Wydziale Łączności, a stopień naukowy doktora habilitowanego — na Wydziale Elektroniki w 1974 roku za pracę *Analiza geometryczna właściwości pola akustycznego w obszarach ograniczonych*.

Pracę zawodową na Politechnice rozpoczął pod koniec 1949 roku, jeszcze przed ukończeniem studiów — na stanowisku asystenta na Wydziale Elektrycznym, potem był zatrudniony w Katedrze Elektroakustyki Wydziału Łączności, a następnie, na stanowisku docenta w Zakładzie Elektroakustyki Instytutu Radioelektroniki, pełniąc funkcję kierownika Zakładu w latach 1970–1975 i 1982–1989.

Jako ceniony specjalista pracował okresowo lub jako konsultant w Polskim Radio i Telewizji (w Biurze Projektów i Studiów) oraz w innych instytucjach związanych z akustyką (m.in. w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym i w Filmowym Ośrodku Doświadczalno-Usługowym).

Działalność naukowo-badawcza Witolda S. Straszewicza związana była głównie z akustyką wnętrza. Jego prace teoretyczne dotyczyły właściwości pola akustycznego — zwłaszcza nowego podejścia do metody geometrycznej, na której zbudowano później algorytmy programów symulacyjnych w akustyce wnętrza, a opracowania badawcze były poświęcone tematyce akustyki sal i jej pomiarom (około 25 publikacji, 3 patenty), a prze-

S

de wszystkim — praktycznej weryfikacji teoretycznych wyników analiz w postaci zrealizowanych projektów akustyki sal koncertowych, operowych i obiektów wielofunkcyjnych. Wyniki pomiarów i — co ważniejsze — subiektywne oceny akustyki wszystkich sal wykonanych według projektów Witolda S. Straszewicza są bardzo dobre, co potwierdza trafność i przydatność jego pracy naukowo-badawczej.

Największe zbudowane sale, których akustykę (kształt, materiały i ustroje wykończeniowe) projektował, to: Filharmonia Pomorska im. Ignacego Paderewskiego w Bydgoszczy, Filharmonia w Częstochowie, sala koncertowa w Uniwersytecie Muzycznym im. Fryderyka Chopina w Warszawie, Teatr Wielki w Łodzi, Filharmonia im. Antoniego Malawskiego w Rzeszowie, Studio Koncertowe im. Witolda Lutosławskiego Polskiego Radia w Warszawie. Oprócz tych najbardziej znanych warto wymienić obiekty, których projekty akustyki współtworzył lub konsultował — obiekty sportowe, kościoły, sale teatralne, sale wielofunkcyjne (np. adaptacja Hali Sportowej w Katowicach, Teatr i Opera w Bydgoszczy, Filharmonia i Teatr w Lublinie).

Za osiągnięcia w pracy badawczo-inżynierskiej był wielokrotnie nagradzany (Nagrody Ministra Budownictwa — 1960, 1966, 1967; Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki — 1975, Rektora Politechniki Warszawskiej — 1992, Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa — 1992) i uhonorowany nagrodami władz samorządowych (Częstochowa, Łódź).

Dbłość Witolda S. Straszewicza o precyzję i jednoznaczność sformułowań wyrażała się w aktywnej działalności normalizacyjnej. Brał udział w pracach Międzynarodowej Komisji Elektrotechnicznej (International Electrotechnical Commission — IEC) i Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej (International Standard Organization — ISO) oraz Polskiego Komitetu Normalizacji. Był współautorem Słownika Telekomunikacji, pracował nad słownikiem akustycznym.

Był znakomitym, cenionym i lubianym przez studentów dydaktykiem, potrafiącym zainteresować przedstawianymi problemami, czego dowodem jest kilkadziesiąt prac magisterskich wykonanych pod jego kierunkiem. Najważniejsze wykłady prowadzone przez niego na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, to: „Akustyka muzyczna”, „Akustyka psychofizjologiczna” i „Akustyka architektoniczna” (także na Wydziale Architektury) oraz „Akustyka wnętrz” na Akademii Sztuk Pięknych i Akademii Muzycznej. Jego współpraca ze studentami, oparta merytorycznie na relacji mistrz-uczeń, była nie tylko nauką metodologii rozwiązywania problemów, rzetelności naukowej, logiki i precyzji formułowania myśli, wyrażała się także w oddziaływaniu całej jego osobowości.

Witold S. Straszewicz był członkiem Komitetu Akustyki oraz Komisji Akustyki Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, Polskiego Komitetu Normalizacyjnego (akustyka, budownictwo), Stowarzyszenia Elektryków Polskich (założyciel Komisji Akustyki) oraz Stowarzyszenia Inżynierów Mechaników Polskich. Znajdował także czas na działalność społeczną. Bardzo aktywnie zajmował się ochroną przed hałasem, wykonując wiele ekspertyz i działając w Lidze Walki z Hałasem (przez jedną kadencję był jej prezesem). Pracował w Komisji Rewizyjnej Związku Nauczycielstwa Polskiego, był członkiem Związku Bojowników o Wolność i Demokrację oraz Związku Żołnierzy Armii Krajowej.

Został uhonorowany m.in. Medalem „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” (1981) i Warszawskim Krzyżem Powstańczym (1983). Znane było jego zamiłowanie do aktywności sportowej — uprawiał narciarstwo, grał w tenisa, jeździł na rowerze, wiosłował. Był członkiem Warszawskiego Towarzystwa Wioślarskiego, któremu prezesował przez jedną kadencję.

Witold S. Straszewicz przeszedł na emeryturę w 1989 roku, bynajmniej nie kończąc działalności zawodowej.

Zmarł 27 lipca 1998 roku w Warszawie.

stybliński

MACIEJ ANDRZEJ STYBLIŃSKI

Maciej Andrzej Stybliński, urodził się 7 lipca 1942 roku w Sosnowcu; tam też ukończył Szkołę Podstawową nr 5 (1956) oraz Liceum Ogólnokształcące im. Stanisława Staszica (1960). Studia magisterskie na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej (w 1966 roku przemianowanym na Wydział Elektroniki) ukończył w 1967 roku, a pracę (jako asystent, a potem adiunkt) rozpoczął w Katedrze Układów Elektronicznych Wydziału Elektroniki (przekształconej w 1975 roku w Zakład Układów Elektronicznych). Na kierunku rozwoju naukowego Macieja A. Styblińskiego silny wpływ wywarła tematyka badań prowadzonych przez profesora Andrzeja Filipkowskiego (a później cały Zespół Ukła-

dów Analogowych). Szybki rozwój elektroniki w latach siedemdziesiątych, a zwłaszcza wprowadzanie układów scalonych, stwarzało duże zapotrzebowanie na nowe metody analizy i projektowania układów. Zespół Układów Analogowych zajmował się zagadnieniami związanymi ze zmniejszaniem wpływu rozrzutów technologicznych na uzysk produkcyjny i inne miary rozrzutów. W 1974 roku Maciej A. Stybliński uzyskał doktorat za pracę *Analiza i projektowanie wzmacniaczy wielkiej częstotliwości z zastosowaniem metod wrażliwościowych i statystycznych*. W okresie 1975–1976 przebywał na stażu w Stanach Zjednoczonych w Wayne State University (Detroit), oraz w University of California (Berkeley).

W latach 1976–1981 Zespół Układów Analogowych realizował ważny projekt badawczy *Tolerance Analysis and Yield Optimization in Active Networks*, kierowany przez A. Filipkowskiego, a finansowany z Funduszu Marii Skłodowskiej-Curie. Projekt ten, prowadzony w ścisłej współpracy z University of Arizona w Tucson, dał początek szerokiej współpracy z zespołami w Stanach Zjednoczonych.

Głównymi zagadnieniami badawczymi tego okresu były: analiza rozrzutów funkcji układowych metodami mało- i wielkopryrostowymi, analiza najgorszego przypadku, szacowanie i optymalizacja uzysku produkcyjnego. Wyniki prac zostały uhonorowane w 1980 roku naukową zespołową Nagrodą Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki II stopnia.

Zespół pracował nad ważnymi zagadnieniami tamtych lat w kontakcie z czołówką światową również dzięki wyjazdom zagranicznym Macieja A. Styblińskiego, jak w 1979 do Berkeley, czy w 1980 roku do University of Essex w Wielkiej Brytanii. Tematyka prac badawczych oraz kontakty z zagranicznymi ośrodkami akademickimi wydały też owoce dydaktyczne. Maciej Stybliński wprowadził do dydaktyki Wydziału tematykę analizy i projektowania komputero-

wego w postaci wykładów „Projektowanie układów z wykorzystaniem metod optymalizacji” oraz „Analiza i projektowanie układów z uwzględnieniem rozrzutów parametrów”.

W 1981 roku M.A. Stybliński uzyskał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej habilitację za pracę *Metody analizy i optymalizacji statystycznej układów elektronicznych*. W tym samym roku ukazała się również monografia *Metody analizy i optymalizacji tolerancji układów elektronicznych* (WNT, Warszawa) — nagrodzona przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki indywidualną nagrodę dydaktyczno-wychowawczą.

Jeszcze w tym roku Maciej A. Stybliński wyjechał do Texas A&M University w College Station (Texas, USA) i tam, po paru latach, osiadł na stałe. W Department of Electrical Engineering przeszedł drogę od *associate* do *full professor*. Już po kilku latach pracy został kierownikiem samodzielnej pracowni — Laboratory for Intelligent Design Systems (LIDS), w której bardzo aktywnie kontynuował i rozwijał badania naukowe w szeroko rozumianej dziedzinie projektowania układów z uwzględnieniem jakości, niezawodności i produkowalności. Metody i algorytmy opracowane w LIDS przez Macieja A. Styblińskiego oraz jego współpracowników (w tym również z Polski), studentów i doktorantów były testowane w systemie projektowania GOSSIP, opracowanym i rozwijanym w LIDS. System ten był licencjonowany za pośrednictwem Texas A&M University dla laboratoriów badawczych firm półprzewodnikowych, stanowiąc też swoistą promocję naukowych propozycji Macieja A. Styblińskiego i jego Laboratorium. Popularyzacji osiągnięć naukowych w przemyśle służył też np. kurs „SRC Technology Transfer Course: Statistical IC Design for Quality”, opracowany i prowadzony przez niego i LIDS w 1995 roku. Maciej A. Stybliński był oczywiście również wykładowcą, promotorem rozpraw doktorskich. Za swą działalność dydaktyczną

w 1992 roku otrzymał Lockheed Excellence in Teaching Award.

Maciej Stybliński był aktywny również poza LIDS. Na terenie Texas A&M University był np. okręgowym koordynatorem CFL (*Center for Fuzzy Logic, Robotics and Intelligent Systems*) — odpowiedzialnym za wykorzystanie metod logiki rozmytej w projektowaniu komputerowym układów. Był też członkiem grupy roboczej Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE) zajmującej się językami klasy VHDL-AMS. W 1991 roku pracował w Catholic University w Louven (Belgia) nad wykorzystaniem technik analizy symbolicznej do optymalizacji jakości. Współpracował ze swym dawnym Zespołem Układów Analogowych w Warszawie.

W ciągu 16 lat pracy w Texas A&M University opublikował wiele istotnych artykułów dotyczących optymalizacji jakości układów, głównie w czasopismach IEEE. Ukazała się też książka: J.C. Zhang, M.A. Styblinski, *Yield and variability optimization of integrated circuits* (Kluwer Academic Publishers, 1995).

Pasją zawodową Macieja A. Styblińskiego była niewątpliwie optymalizacja układów. Za „wkład w rozwój teorii, algorytmów i narzędzi komputerowych do wspomagania projektowania statystycznego układów ze względu na jakość, niezawodność i produkowalność” w 1995 roku otrzymał tytuł *IEEE fellow*. W 1996 roku za osiągnięcia naukowe otrzymał również nagrodę Halliburton Foundation.

Miał też inne zainteresowania i pasje o których nie wszyscy znający Macieja A. Styblińskiego wiedzą, takie jak teatr (jeszcze w liceum), czy muzyka. Bardzo lubił grać jazz na perkusji czy gitarze, ale również teksaskie country. Uprawiał narciarstwo zjazdowe, windsurfing. Był pełnowymiarowym, dobrym człowiekiem.

Maciej A. Stybliński zmarł nagle i przedwcześnie 16 listopada 1997 roku w swoim domu w College Station.

sutkowski

MAREK SUTKOWSKI

Marek Sutkowski urodził się w Warszawie 31 października 1972 roku. W latach 1987–1992 uczył się w Technikum Elektroniczno-Mechanicznym im. Marcina Kasprzaka w Warszawie. Naukę zakończył uzyskaniem dyplomu zawodowego z tytułem technika elektronik o specjalności urządzenia elektroniczne oraz dyplomu dojrzałości.

W 1992 roku podjął studia magisterskie na Wydziale Mechaniki Precyzyjnej (obecnie Mechatroniki). Tytuł magistra inżyniera na kierunku Mechanika i Budowa Maszyn w za-

kresie inżynierii sprzętu precyzyjnego i elektronicznego uzyskał w 1997 roku.

Od 1997 roku był doktorantem Wydziału Mechatroniki Politechniki Warszawskiej. Uchwałą Rady Wydziału z 19 listopada 2003 roku uzyskał tytuł doktora nauk technicznych w zakresie budowy i eksploatacji maszyn.

W latach 2003–2006 pracował w Agencji Reklamowo-Wydawniczej Foto-Kurier na stanowisku zastępcy sekretarza redakcji/kierownika laboratorium testowego.

Od 2006 roku jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Politechnice Warszawskiej w Zakładzie Przetwarzania Obrazu Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki (IMiO), przekształconym obecnie w Zakład Fotoniki Obrazowej i Mikrofalowej IMiO.

Jest autorem książki *Nikon. System tradycyjny i cyfrowy*, autorem lub współautorem kilkuset artykułów popularno-naukowych (m.in. w czasopismach „Foto-Kurier”, „Magazyn Fotograficzny”, „Wiedza i Życie”) oraz publikacji naukowych (w tym m.in. w: „Opto-Electronics Review”, „Optics & Lasers in Engineering”, „Molecular Crystals and Liquid Crystals”, „Elektronika”).

W 2006 roku został laureatem III Nagrody Fundacji Wspierania Rozwoju Radiokomunikacji i Technik Multimedialnych przyznanej w ramach V Sympozjum Techniki Przetwarzania Obrazu 2006.

Od 2010 roku jest opiekunem naukowym Obrazowego Koła Naukowego „O-KO”, działającego przy Zakładzie Fotoniki Obrazowej i Mikrofalowej Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki. W tym samym roku został członkiem Polskiego Towarzystwa Ciekłokrystalicznego działającego przy Ins w Krakowie.

szabatın

JERZY SZABATIN

Jerzy Szabatin urodził się 29 maja 1942 roku w Kowlu. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Warszawie (1955) i uzyskaniu świadectwa dojrzałości w warszawskim IV Liceum Ogólnokształcącym im. Adama Mickiewicza (1959) podjął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył z wyróżnieniem w 1965 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika w dziedzinie maszyn matematycznych. W latach 1965–1967 studiował na Wydziale Matematyki Uniwersytetu Warszawskiego. Pracę zawodową rozpoczął w 1965 roku jako asystent w Katedrze Elektrotechniki Teoretycznej Wydziału Łączności, która — wraz ze zmianą nazwy Wydziału na Wydział Elektroniki — została przekształcona w Zakład Teorii Obwodów Instytutu Podstaw Elektroniki. Od 2000 roku jest zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Zakładzie Teorii Obwodów i Sygnałów Instytutu Systemów Elektronicznych. W 1972 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy *Macierzowe metody minimalizacji liczby stanów maszyn sekwencyjnych*, a w 1999 roku — stopień naukowy doktora habilitowanego na podstawie rozprawy *Odporne i silnie zgodne metody i algorytmy identyfikacji sygnałów*.

W 2009 roku otrzymał tytuł profesora nauk technicznych.

W 1964 roku Jerzy Szabatin odbył praktykę dyplomową w zakładach Hornyphon, będących wiedeńską filią zakładów Philipsa. W latach 1982–1983 odbył długoterminowy staż naukowy w Institut für Statistik und Wirtschaftsmathematik, Technische Hochschule

w Akwizgranie, a w 1990 roku — staż krótkoterminowy w Institut für Netzwerk- und Signaltheorie, Technische Hochschule Darmstadt.

W działalności naukowo-badawczej Jerzego Szabatina można wyróżnić dwa okresy. Początkowe jego zainteresowania naukowe koncentrowały się wokół teorii niezawodności układów logicznych, teorii informacji, teorii obwodów, a przede wszystkim teorii automatów i lingwistyki matematycznej z ukierunkowaniem na teorię automatów stochastycznych. W ramach problematyki niezawodnościowej brał m.in. udział w pracach nad analizą i optymalizacją niezawodnościową przestrzennych koncentratorów abonenckich K 60/8 i K 512/64 pierwszych krajowych cyfrowych central telefonicznych systemu E 10 oraz analizą niezawodności bloków systemu CAMAC. Prowadził także badania dotyczące symulacji ruchu abonenckiego i uszkodzeń w urządzeniach telekomunikacyjnych. W latach 1966–1982 zainteresowania naukowe Jerzego Szabatina

S

skupiały się przede wszystkim na teorii automatów i lingwistyce matematycznej. Był współinicjatorem i współorganizatorem seminarium *Teoria automatów i lingwistyka matematyczna*, funkcjonującego w latach 1966–1971 pod auspicjami Instytutu Matematyki Polskiej Akademii Nauk, Katedry Budowy Maszyn Matematycznych Politechniki Warszawskiej oraz Centrum Obliczeniowego Polskiej Akademii Nauk. Jego prace z tego okresu dotyczą głównie zagadnienia minimalizacji liczby stanów automatów stochastycznych, zastosowania automatów stochastycznych do analizy niezawodnościowej sieci logicznych oraz teorii tzw. wyrażeń regularnych opisujących języki formalne generowane przez automaty skończone. Od 1983 roku zmieniał stopniowo swój profil badawczy, coraz ściślej wiążąc go z szeroko pojętą dziedziną teorii sygnałów. W latach osiemdziesiątych, w ramach współpracy z Przemysłowym Instytutem Telekomunikacji i Zakładami RAWAR, prowadził m.in. badania nad filtracją podetekcyjną sygnałów radiolokacyjnych oraz zastosowaniem filtrów predykcyjnych i interpolacyjnych do tłumienia ech stałych w systemach radiolokacyjnych. Ostatnie 15 lat jego działalności naukowej obejmuje badania nad metodami i algorytmami cyfrowego przetwarzania sygnałów, w tym m.in. nad jednoczesną estymacją i detekcją sygnałów, metodami adaptacyjnymi w przetwarzaniu sygnałów oraz odpornymi metodami wnioskowania statystycznego w zastosowaniu do przetwarzania sygnałów niegaussowskich. Na dorobek publikacyjny Jerzego Szabatina składa się 95 prac publikowanych m.in. w: „IEEE Transactions on Instrumentation and Measurement”, „Biuletynie Polskiej Akademii Nauk”, „Wissenschaftliche Hefte TH Aachen”, czasopismach Rosyjskiej Akademii Nauk „Avtomatika i Telemekhanika” oraz „Radiotekhnika i elektronika”, a także w materiałach wiodących konferencji zagranicznych. Jest autorem dwóch monografii — *Zarys abstrakcyjnej teorii automatów skończonych* (1972) i *Podstawy teorii sygnałów* (5 wydań). Jest także współautorem 3 patentów. W latach 1990–1994 był współinicjatorem i organizatorem współpracy między Instytutem Systemów Elektronicznych a Instytutem Problemów Sterowania Rosyjskiej Akademii Nauk. W latach 1993–1998, w ramach umowy o wzajemnej współpracy w dziedzinie naukowo-badawczej między Politechniką Warszawską a Moskiewskim Instytutem Lotniczym, prowadził wspólne badania z Katedrą Radioelektroniki Aparatów

Latających oraz Katedrą Orientacji i Nawigacji MIL. W latach 1993–2004 kierował czterema obszernymi grantami Komitetu Badań Naukowych. Za osiągnięcia naukowo-badawcze otrzymał nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1973, 1983), Ministra Edukacji Narodowej (2000) i pięciokrotnie Rektora Politechniki Warszawskiej.

W ramach obowiązków dydaktycznych Jerzy Szabatin prowadził wykłady z przedmiotów: „Teoria obwodów”, „Teoria informacji”, „Teoria sygnałów i informacji”, „Teoria sygnałów i modulacji”, „Optymalne przetwarzanie sygnałów” oraz „Adaptacyjne przetwarzanie sygnałów”. W latach 1973–1976 prowadził wykłady z „Teorii automatów” dla studentów Wydziału Matematyki i Mechaniki Teoretycznej Uniwersytetu Warszawskiego. Jest współautorem trzutomowego podręcznika akademickiego *Podstawy teorii obwodów* (7 wydań), autorem podręcznika *Przetwarzanie sygnałów* (przeznaczonego dla studentów studiów internetowych na odległość) oraz autorem lub współautorem licznych skryptów i pomocy dydaktycznych. Za działalność dydaktyczną był nagradzany przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1976), Ministra Edukacji Narodowej (1996) i sześciokrotnie przez Rektora Politechniki Warszawskiej. Był także 6-krotnie nagradzany przez studentów w konkursach o „Złotą Kredę”.

W latach 1977–1981 Jerzy Szabatin był przedstawicielem młodszych pracowników nauki w Senacie Politechniki Warszawskiej. Był członkiem Senackich Komisji: ds. Struktury i Organizacji Uczelni oraz ds. Rozwoju Kadry. Był także członkiem wielu Komisji Rady Wydziału Elektroniki. Jest członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE) Information Theory Society, członkiem Sekcji Teorii Obwodów, Układów i Sygnałów Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk oraz członkiem Polskiego Towarzystwa Informatycznego. W latach 2000–2008 pełnił funkcję kierownika Zakładu Teorii Obwodów i Sygnałów Instytutu Systemów Elektronicznych, zaś od 2005 pełni funkcję dyrektora Instytutu Systemów Elektronicznych.

Jest żonaty, ma dwie córki. Włada biernie i czynnie językiem niemieckim i rosyjskim; biernie — angielskim. Jego zainteresowania pozazawodowe to literatura (głównie historyczna i biograficzna) oraz muzyka klasyczna. Uprawia czynnie tenis. Wolny czas spędza przy pielęgnacji ogrodu.

szabatın

ROMAN MICHAŁ SZABATIN

Roman Szabatin urodził się 11 stycznia 1946 roku w Warszawie. Szkołę podstawową ukończył w Warszawie podobnie jak Liceum Ogólnokształcące im. Adama Mickiewicza. Dyplom magistra elektronika (z wynikiem bardzo dobrym) uzyskał w 1971 roku Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1973 roku został zatrudniony w Zakładzie Elektroniki Jądrowej Instytutu Radioelektroniki w charakterze asystenta. W 1982 roku obronił pracę doktorską i zatrudniony został w charakterze adiunkta, a w 2008 roku został docentem.

Poza podstawowymi obowiązkami dydaktycznymi bierze aktywny udział w pracach badawczych, wykonywanych na rzecz instytucji naukowych i przemysłowych w kraju i za granicą, za które został wyróżniony nagrodami rektora i ministra. Opracowany przy znacznym jego współudziale system NMS do akwizycji i obróbki danych dla urządzeń medycyny nuklearnej — gamma-kamer i scyntygrafów — został zainstalowany w blisko 30 placówkach na terenie kraju. Za opracowanie i wdrożenie systemu NMS Roman M. Szabatin otrzymał dwukrotnie nagrodę Ministra w 1987 i 1993 roku.

W ostatniej dekadzie pod jego kierunkiem rozpoczęto w Zakładzie Elektroniki Jądrowej i Medycznej prace nad Tomografią Elektryczną. Od 2003 roku kieruje trzema projektami badawczymi finansowanymi przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz dwoma Uczelnianymi Programami Badawczymi o łącznym budżecie

ponad 3 mln. zł. Ponadto w latach 2003–2006 kierował projektem badawczym w ramach British-Polish Research Partnership Programme wspólnie z profesorem Wuqiang Yangiem z University of Manchester.

Opracowane pod jego kierownictwem Pojemnościowe Tomografy Procesowe zostały wdrożone do prac badawczych w Katedrze Informatyki Stosowanej Politechniki Łódzkiej i w University of Newcastle w Australii. W 2006 roku pod jego kierunkiem zorganizowana została międzynarodowa konferencja „IVth International Symposium on Process Tomography in Poland”, na którą przyjechali naukowcy z 20 krajów świata. Opracowanie *Elektryczny Tomograf Procesowy ET3* zostało wyróżnione wieloma nagrodami, w tym złotym medalem na Międzynarodowej Wystawie Wynalazków IWIS w 2007 roku i zespołową Nagrodą I stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej w

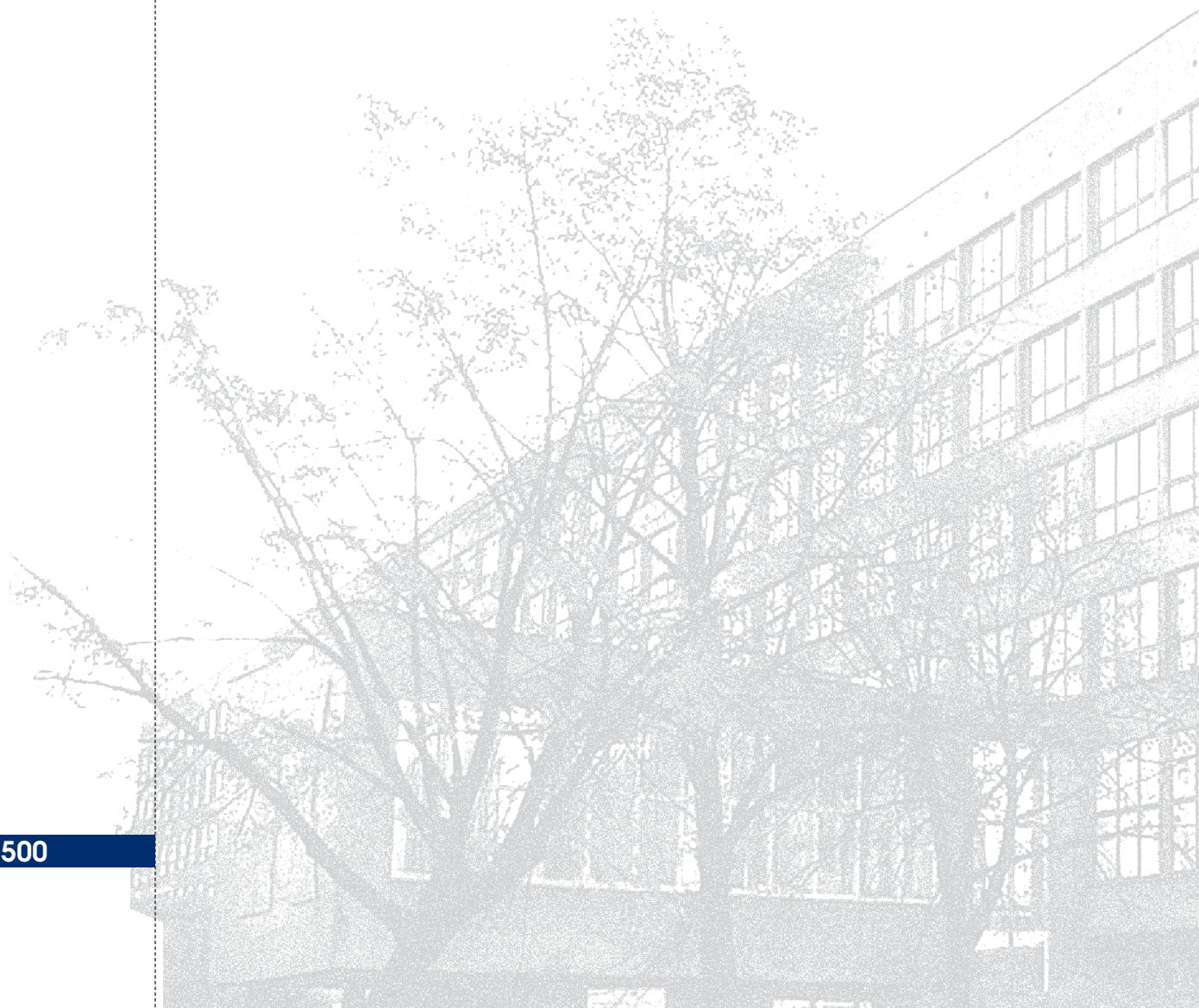
S

2008 roku. Roman M. Szabatin otrzymał też złoty medal „Brussels EUREKA 2005” za „Application of electrical tomography for analysis and diagnosis of the dynamic process within a silo”. W ostatnich 5 latach był współautorem 10 artykułów naukowych opublikowanych m.in. w czasopismach z tzw. „listy filadelfijskiej”. Jest też współautorem rozdziału w książce *Electrical Capacitance Tomography. Theoretical Basis and Applications* (Wydawnictwo Książkowe IEL, Warszawa 2010).

Roman M. Szabatin, opracował kilka nowych wykładów i wiele ćwiczeń laboratoryjnych z takich przedmiotów, jak: „Detekcja i spektrometria promieniowania jonizującego”, „Elektroniczna aparatura medyczna”, „Techniki medycyny nuklearnej”. Był opiekunem ponad 30 studenckich prac dyplomowych, głównie magisterskich.

W latach 1990–1993 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych ds. organizacyjnych a w latach

2005–2008 i w obecnej kadencji 2008–2012 pełni zaszczytną funkcję prodziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych ds. studenckich. Bierze aktywny udział w rozwoju ruchu studenckiego zarówno naukowego — opieka nad kołami naukowymi jak i kulturalnego — opieka nad wydziałowym klubem „Amplitron”. Zakres obowiązków prodziekana ds. studenckich obejmuje również sferę socjalną studentów. Roman M. Szabatin wielokrotnie wspomagał, osobiście interweniował, inicjował różnorodną pomoc socjalną dla studentów wydziału, w tym w szczególności zamieszkujących w domach studenckich. Z jego inicjatywy powstała Pracownia Elektroniczna w domu studenckim Ustronie, wyposażona w używany sprzęt pomiarowy pozyskany z instytutów a także nowy oscyloskop, zakupiony ze środków dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych. W 2005 roku Roman M. Szabatin uhonorowany został przez Prezydenta RP Złotym Krzyżem Zasługi.

SZCZEPAŃSKI

PAWEŁ SZCZEPAŃSKI

Paweł Szczepański urodził się 13 października 1957 roku w Warszawie, gdzie też ukończył szkołę podstawową (1972) i liceum ogólnokształcące (1976). Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1981 roku broniąc (z wyróżnieniem) pracę magisterską na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W tym samym roku rozpoczął stacjonarne studia doktoranckie w Politechnice Warszawskiej o kierunku Elektronika i Telekomunikacja. W 1986 roku zostaje zatrudniony w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej (ówczesnym Instytucie Technologii Elektronowej) na etacie naukowo-technicznym. Pracę doktorską broni z wyróżnieniem w 1988 roku i przechodzi na etat nauczyciela akademickiego, uzyskując w 2000 roku stanowiska profesora nadzwyczajnego. Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskał na Wydziale Elektroniki w 1994 roku za monografię *Rola przestrzennego rozkładu pola w generacji promieniowania w laserze*, a w 2000 roku tytuł profesora nauk technicznych. 1 lutego 2008 roku został mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego Politechniki Warszawskiej. W latach 2004–2008 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu ds. naukowych, a od 1 września 2008 roku do chwili obecnej jest dyrektorem naczelnym Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej.

W 1988 roku Paweł Szczepański na zaproszenie strony szwajcarskiej, przebywał na stażu naukowym w Instytucie Elektroniki Kwantowej Eidgenössische Technische Hochschule w Zurychu, gdzie jako „gość akademicki”,

brał udział w pracach nad laserami z rozłożonym sprzężeniem zwrotnym. W 1991 roku odbył staż naukowy w Instytucie Telekomunikacji Królewskiej Politechniki w Sztokholmie, gdzie prowadził badania nad bistabilnością optyczną oraz nad realizacjami optycznych układów logicznymi.

Zainteresowania badawcze Pawła Szczepańskiego od początku koncentrowały się na zagadnieniach z dziedziny fizyki laserów, związanych z modelowaniem generacji promieniowania laserowego i obejmowały w zasadzie trzy podstawowe grupy tematyczne. Pierwsza z nich była poświęcona optymalizacji sprawności energetycznej laserów różnego typu (a w szczególności, laserów planarnych z rozłożonym sprzężeniem zwrotnym oraz zwierciadłem braggowskim, laserów włóknowych, laserów falowodowych, laserów ze zwierciadłem gaussowskim itd.). Bardziej znaczącym efektem prac prowadzonych w tym zakresie było stworzenie uniwersalnego, przybliżonego oryginalnego półklasycznego modelu generacji promieniowania (zwyfikowanego eksperymentalnie) oparte-

S

go na bilansie mocy, pozwalającego na optymalizację sprawności energetycznej różnego typu laserów. Drugą grupę tematyczną stanowiły zagadnienia związane z analizą dynamiczną prac laserów, a w szczególności poszukiwania możliwie rzeczywistego opisu drgań relaksacyjnych oraz zachowania się pasma modulacji w różnego typu strukturach laserowych (w szczególności pracujących w optycznych torach przesyłania informacji). Działalność na tym polu zaowocowała opracowaniem ogólnego modelu pracy dynamicznej uwzględniającej wpływ rzeczywistych parametrów struktury laserowej oraz efektu nasycenia wzmocnienia na drgania relaksacyjne oraz pasmo modulacji obserwowane w danej strukturze laserowej. Model ten pozwala między innymi na optymalizację konkretnych struktur laserowych pod kątem uzyskania maksymalnego pasma modulacji. Trzecia grupa zagadnień dotyczyła problemu nadmiarowego szumu kwantowego, będącego bezpośrednią konsekwencją nieortogonalności mocowej modów laserowych i determinującego koherencję generowanego promieniowania. Jeden z ciekawszych efektów prac prowadzonych w tym zakresie było stworzenie modelu umożliwiającego śledzenie koherencji generowanego promieniowania w funkcji rzeczywistych parametrów w różnego typu strukturach laserowych. Aktualnie prowadzi prace z zakresu fotoniki krzemowej i układów zintegrowanych. Jest autorem i współautorem 320 publikacji, w tym 75 artykułów opublikowanych w takich czasopismach naukowych, jak: „IEEE Journal of Quantum Electronics”, „Journal of Lightwave Technology”, „Journal of Applied Physics”, „Applied Optics”, „Journal of Optical Society of America B”, „Optics Letters”, „Optics Communications”, „Journal of Modern Optics”, „Applied Physics B”. Był promotorem w dziewięciu zakończonych przewodach doktorskich. Za osiągnięcia badawcze był nagradzany przez Rektora Politechniki Warszawskiej (1983, 1995), Ministra Edukacji Narodowej (1990) oraz Sekretarza Wydziału IV Nauk Technicznych Polskiej Akademii Nauk (1995).

Paweł Szczepański prowadził wiele oryginalnych wykładów, z który do najważniejszych można zaliczyć: „Podstawy optoelektroniki zintegrowanej” (1988–1995), „Optyczne układy logiczne” (1991–1996), „Fizyka laserów I” (od 1995 roku), „Fizyka laserów II” (od 1996 roku), „Półprzewodnikowe elementy optoelektroniczne”, (od 1996 roku), „Zaawansowane podstawy fizyczne optoelektro-

niki” (od 1997 roku), „Zintegrowane układy optyczne i logiczne” (od 1997 roku). Od 1993 roku jest również wykładowcą w odbywającej się corocznie międzynarodowej szkole letniej „International Summer School on Optoelectronics and Microwaves” (1993 — Guildford, 1995 — Praga Czeska, 1996 — Warszawa, 1997 — Bratysława, 1998 — Chemnitz, 1999 — Rzym, 2000 — Moskwa, Rosja, 2001 — Madryt, 2002 — Mińsk, 2003 — Frankfurt, 2004 — Brno, 2005 — l’Aquila, 2006 — Warszawa, 2007 — Pforzheim, 2008 — Praga, 2009 — Rzym, 2010 — Metz). Jest współautorem podręcznika akademickiego o charakterze monografii *Lasery — podstawy fizyczne* (Wydawnictwa Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1999).

W latach 1994–1995 był sekretarzem Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych. Prowadził jako kierownik sześć projektów badawczych Komitetu Badań Naukowych. Od 1999 roku jest redaktorem naczelnym czasopisma „Journal of Telecommunications and Information Technology” (Instytut Łączności, Warszawa).

Paweł Szczepański jest członkiem Sekcji Optoelektroniki Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, Polskiego Komitetu Optoelektroniki Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP) oraz Optical Society of America. Od 1998 roku został wciągnięty na oficjalną listę recenzentów Optical Society of America z dziedziny fizyki laserów i optoelektroniki.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci. Władza czynnie językiem angielskim i rosyjskim. Interesuje się historią sztuki i muzyką klasyczną.

SZCZEPAŃSKI

ZBIGNIEW SZCZEPAŃSKI

Zbigniew Szczepański urodził się 25 października 1938 roku w Trojanowie pow. Sochaczew, gdzie ukończył szkołę podstawową i liceum im. Fryderyka Chopina. W 1956 roku podjął studia na Wydziale Mechaniczno-Technologicznym Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1962 roku. W tym samym roku rozpoczął pracę na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej w charakterze asystenta a w 1964 roku starszego asystenta w Zakładzie Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiofonii. W 1971 roku obronił z wyróżnieniem swoją pracę doktorską dotyczącą wymiany ciepła w urządzeniach elektronicznych i został powołany na stanowisk adiunkta w Katedrze Technologii Sprzętu Elektronicznego, a po reorganizacji uczelni w Instytucie Technologii Elektronowej.

Od tego czasu jego zainteresowania zawodowe zaczęły koncentrować się na technologiach mikroelektronicznych, w szczególności technologii cienkowarstwowej i grubowarstwowej, pod kątem ich zastosowania w mikrofalowych układach scalonych. Aktywność zawodowa w tym obszarze znalazła uznanie i potwierdzenie w przyznaniu mu wielu nagród, wyróżnień i patentów, w szczególności wyróżnienia Wiceprezesa Rady Ministrów (1987), za szczególne osiągnięcia w dziedzinie nauki i wdrażania postępu technicznego. Zbigniew Szczepański był autorem wielu oryginalnych rozwiązań technologicznych jak: opracowanie zmodyfikowanej technologii grubowarstwowej do zastosowań w mikrofalowych hybrydowych układów scalonych, tech-

nologii grubowarstwowych zminiaturyzowanych podzespołów biernych czy niezawodnej technologii montażu bezdrutowego dla mikrosystemów elektronicznych. Jego bardzo duża aktywność i zainteresowani zaawansowanymi technikami mikromontażu (uczestnictwo w zagranicznych kursach doszkalających) zaowocowały tym, że stał się znanym i cenionym fachowcem w dziedzinie tzw. electronic packaging technology, która w ostatnich latach nabrała szczególnego znaczenia, zyskując rangę tematu strategicznego dla konstruktorów i technologów mikroukładów i mikrosystemów elektronicznych.

Zbigniew Szczepański opublikował ponad 125 artykułów naukowych i dwa patenty nie licząc wielu publikacji popularno naukowych. Uzyskał wiele nagród i wyróżnień za osiągnięcia naukowe, obejmujące wyróżnienia na międzynarodowych konferencjach naukowych oraz przyznane nagrody Rektora (1979, 1981, 1987, 2008).

Już na początku swojej działalności dydaktycznej Zbigniew Szczepański dał się po-

S

znać jako wyróżniający się nauczyciel akademicki, bardzo lubiany przez studentów i ceniony przez nich za bardzo duże zaangażowanie w wykonywaną pracę, sposób prowadzenia zajęć i serdeczny stosunek do studentów. Opracował i prowadził kilka oryginalnych wykładów i laboratoriów, jak np.: wykład monograficzny z „Wybranych zagadnień z technologii układów scalonych” (1974–1976), wykład z „Wybranych zagadnień mikromontażu i hermetyzacji” (1976–1982), wykład z „Technologii materiałów i materiałoznawstwa elektronicznego” (1973–1980), wykład i laboratorium z „Podstaw technologii elektronicznej” (1990–1996), wykład i laboratorium z „Hybrydowych układów scalonych” (1998–2004) oraz wykład i laboratorium z „Grubowarstwowych czujników pomiarowych” (1999–2004). Dzięki swoim dużym zdolnościom organizacyjnym i współpracy z przemysłem zdołał zorganizować w trudnym okresie finansowania uczelni technicznych laboratorium technologiczne, wyposażone w urządzenia nieodpłatnie przekazane z przemysłu. Umożliwiło to zainicjowanie nowego kierunku kształcenia, jakim jest mikroelektronika hybrydowa, w miejsce wykładanych wcześniej zagadnień związanych z technologią mechaniczną. Laboratorium to dzięki staraniom Zbigniewa Szczepańskiego zostało w ostatnim okresie wyposażone w nowoczesne urządzenia technologiczne, unowocześniając w ten sposób zarówno bazę laboratoryjną jak również stwarzając dodatkowe możliwości w realizacji czujników pomiarowych i mikrosystemów.

Opracował osiem skryptów akademickich jeden podręcznik *Technologia materiałów i materiałoznawstwo dla elektroników* (2007). Był kierownikiem 48 prac magisterskich i inżynierskich, z których 20 zostało ocenionych na bardzo dobrze. Za swoją pracę dydaktyczną był wielokrotnie nagradzany nagrodą Rektora Politechniki Warszawskiej (1973, 1975, 1983, 1987, 1989, 1994) oraz

Nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1974, 1979). Został również odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi za 20 letnią wyróżniającą się pracą pedagogiczną (1982), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2009) oraz Odznaką „Zasłużony dla Politechniki Łódzkiej” (2010), gdzie od wielu lat prowadzi wykłady z „Konstrukcji i technologii hybrydowych układów scalonych”, pomagając jednocześnie w organizacji nowych zajęć dydaktycznych i dzieląc się jednocześnie swoim bogatym doświadczeniem zawodowym.

Zbigniew Szczepański przejawiał też bardzo duże zdolności organizacyjne, kierując przez wiele lat zespołem dydaktycznym i badawczym jak również uczestnicząc w gremiach pozauczelnianych, spośród których można wymienić aktywny udział w międzynarodowych organizacjach naukowych (International Society for Hybrid Microelectronics, International Microelectronics and Packaging Society), uczestnictwo z nominacji Ministra w komisji odbioru prac naukowo badawczych, objętych Centralnym Programem Badań Rozwojowych (1987, 1988, 1989), jako przewodniczący podkomisji ds. urządzeń technologicznych. Przez wiele lat brał czynny udział w komitetach naukowych i organizacyjnych międzynarodowych konferencji naukowych: International Society for Hybrid Microelectronics, International Microelectronics and Packaging Society, International Seminar in Precision and Electronic Technology oraz International Symposium on Microelectronics and Microsystems, na których wielokrotnie przewodniczył sesjom tych konferencji. W latach 1997–1998 pełnił funkcję wiceprezydenta polskiej sekcji International Society for Hybrid Microelectronics.

Jego zainteresowania pozazawodowe to narty, podróże, fotografia i film. Jest żonaty, ma dwóch synów i trzy wnusie. Posiada czynną znajomość języka angielskiego i niemieckiego oraz bierną hiszpańskiego i rosyjskiego.

SZEWczyk

JERZY SZEWCZYK

Jerzy Szewczyk urodził się 2 listopada 1927 roku. W latach 1954–1961 pracował w Polskim Radio przy projektowaniu, budowie i uruchamianiu nowych rozgłośni radiowych, szczególnie Rozgłośni Festiwalowej oraz rozgłośni dla zagranicy. Jednocześnie w latach 1959–1961 pracował w Instytucie Elektrotechniki w Międzyzlesiu przy wdrożeniach maszyn cyfrowych. W 1961 roku rozpoczął pracę w Zakładzie Doświadczalnym ówczesnej Katedry Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiotechnicznych. Początkowo był kierownikiem laboratorium badawczego, od 1963 roku został zastępcą kierownika katedry ds. zakładu doświadczalnego, w 1973 roku mianowany zastępcą dyrektora Instytutu Informatyki i kierownikiem Zakładu Doświadczalnego. Promotorem jego doktoratu był profesor Antoni Kiliński z dziedziny techniki cyfrowej.

Był współkonstruktorem maszyny cyfrowej UMC-1, a następnie brał bezpośredni udział przy uruchamianiu we Wrocławskich Zakładach ELWRO produkcji przemysłowej tych maszyn. Przez 20 lat kierował całością prac przy budowie cyfrowych urządzeń budowanych w Zakładzie Doświadczalnym Budowy Maszyn Matematycznych, stanowiącym część Instytutu Informatyki. Należały do nich m.in. maszyny cyfrowej UMC-10, ANOPS (nagrodzona w 1966 roku I Nagrodą w prestiżowym wówczas konkursie Mistrza Techniki), GEO-1, a później — system mini-komputerowy UMC 20 (GEO 20).

Był autorem koncepcji zastosowania konstrukcji wielkopłytkowej, umożliwiającej zminimalizowanie liczby połączeń stykowych,

co znacznie zwiększało niezawodność tych maszyn. Oprócz prowadzenia prac badawczych wiele wysiłku i pasji włożył w kierowania procesami projektowania i konstruowania, koordynacją prac nad opracowywaniem oprogramowania i sprzętu i współpracą z przyszłymi użytkownikami.

W 1980 roku odszedł z Politechniki i objął funkcję zastępcy dyrektora ds. naukowych w Instytucie Mechaniki Precyzyjnej.

Był rzeczoznawcą i konsultantem w Państwowej Komisji Oceny Maszyn Cyfrowych, Rządowego Systemu Informatycznego PESEL oraz CENPLAN, Zespołu ds. Jednolitego Systemu Maszyn Cyfrowych RWPG, Metronexu oraz Izby Rzeczoznawców Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP).

Posiada w swym dorobku ponad 20 publikacji oraz jest autorem lub współautorem sześciu opatentowanych wynalazków. Był działaczem Stowarzyszenia Elektryków Polskich pełniąc tam wiele różnych społecznych funkcji. Za tę działalność został odzna-

S

czony Złotą Honorową Odznaką Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP).

Za swą działalność zawodową i społeczną był wielokrotnie nagradzany, między innymi: Krzyżem Polonia Restituta, Złotym Krzyżem Zasługi, Odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”, Odznaczeniem „Za Zasługi w Dziedzinie Geodezji i Kartografii”, oraz nagrodami Przewodniczącego KNiT, Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki i Ministra Przemysłu Maszynowego oraz wielokrotnie nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej.

Jerzy Szewczyk zmarł w 1983 roku.

szeżyńska

MAGDALENA MARTA SZEŻYŃSKA

Magdalena Marta Szeżyńska urodziła się 1 kwietnia 1955 roku w Warszawie. Studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej ukończyła w 1978 roku, w specjalności aparatura elektroniczna. W 1989 roku uzyskała stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Podstawy teoretyczne, realizacja i wybrane zastosowania procesorów systemu zapisu resztowego*.

Bezpośrednio po ukończeniu studiów podjęła pracę na Wydziale Elektroniki, w Instytucie Podstaw Elektroniki, wchodząc do tworzonej przez magistra Leonida Karola Bułhaka Samodzielnej Pracowni Systemów Mikroprocesorowych w Zakładzie Układów Elektronicznych. W latach 1978–1980 brała udział w charakterze wykładowcy w zajęciach Zimowej Szkoły Mikroprocesorowej odbywających się w regionalnych Zakładach Elektronicznej Techniki Obliczeniowej (ZETO) i promujących na terenie Polski nową wówczas technikę mikroprocesorową. W latach 1978–1993 wykładała na Wydziale Elektroniki technikę cyfrową i systemy mikroprocesorowe, prowadząc jednocześnie (podsumowane w rozprawie doktorskiej) prace badawcze dotyczące możliwości wykorzystania zapisu resztowego do realizacji w systemach cyfrowych obliczeń dokładnych na liczbach niewymiernych. W 1999 roku, powracając na uczelnię po sześcioletniej przerwie, dołączyła do Zespołu Systemów Cyfrowych i Cyfrowego Przetwarzania Sygnałów w Zakładzie Układów i Systemów Elektronicznych w Instytucie Systemów Elektronicznych koncentrując się początkowo na zagadnieniach z zakresu kryptografii i ochrony danych, a następnie wprowadzając do programu studiów bezpieczeństwo informacji oraz informatykę śledczą odpowiednio na wydziałach Elektroniki i Technik Informacyjnych oraz Matematyki i Nauk Informacyjnych.

Jest kierownikiem merytorycznym szkoleń z zakresu audytu informatycznego i bezpieczeństwa informacji prowadzonych w Instytucie Systemów Elektronicznych.

Jest certyfikowanym audytorem systemów informatycznych (*Certified Information Systems Auditor*), członkiem międzynarodowego stowarzyszenia ISACA.

Poza uczelnią funkcjonuje jako audytor systemów informatycznych, niezależny konsultant ds. PKI (infrastruktury klucza publicznego), specjalista ds. bezpieczeństwa i planów awaryjnych oraz konsultant ds. zgodności z regulacjami prawnymi. Uczestniczyła w licznych projektach dotyczących centrów certyfikacji (kwalifikowanych, komercyjnych oraz korporacyjnych). Konsultowała i współtworzyła liczne polityki bezpieczeństwa informacji, brała udział w wielu złożonych projektach integrujących infrastrukturę informatyczną i organizacyjną w kluczowych działach gospodarki i w administracji.

szmidt

JAN SZMIDT

Jan Szmidt urodził się 3 grudnia 1952 roku w Biłgoraju, gdzie ukończył szkołę podstawową i w 1971 roku Liceum Ogólnokształcące. Jest absolwentem Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1976 roku i w tym samym roku rozpoczął pracę w Instytucie Technologii Elektronowej (noszącym obecnie nazwę Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki), w którym pracuje po dziś dzień, aktualnie na stanowisku profesora zwyczajnego.

W 1985 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych z wyróżnieniem za rozprawę *Właściwości elektrofizyczne warstw węglowych z azotku boru wytwarzanych metodą reaktywno-impulsowo-plazmową na podłożu krzemowym*. Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1995 roku na podstawie monografii *Diamentopodobne warstwy wę-*

glowe wytwarzane metodami plazmowymi na potrzeby mikroelektroniki.

W latach 1985–2002 kierował zespołem dydaktycznym oraz zespołem laboratoriów „Przyrządy Półprzewodnikowe” w Zakładzie Mikroelektroniki. W 1984 roku odbył praktykę zawodową w Naukowo-Produkcyjnym Centrum Półprzewodników CEMI w Warszawie, a w 1990 roku — w Carnegie Mellon University (USA).

Jego zainteresowania badawcze dotyczą zastosowania technik plazmowych w szeroko rozumianych procesach technologicznych struktur półprzewodnikowych. Przez wiele lat koncentrowały się one na wytwarzaniu nanokrystalicznych i amorficznych warstw materiałów na bazie węgla oraz azotków i tlenków. Wszechstronna charakteryzacja ich właściwości elektrofizycznych, pozwoliła mu na konstrukcję przyrządów półprzewodnikowych (kondensatorów, tranzystorów MIS, bipolarnych przyrządów mocy i fotogniw) z udziałem tych warstw. Do jego oryginalnych osiągnięć zaliczyć można: domieszkowanie nanokrystalicznych warstw diamentowych i azotków; analizę wpływu różnych rodzajów plazmy w procesach czyszczenia powierzchni i nakładania warstw na stan fizykochemiczny obszaru przejściowego warstwa–podłoże i samej warstwy; współdziałanie w opracowaniu technologii wytwarzania biokompatybilnych pokryć z nanokrystalicznego diamentu na różnych podłożach, w tym na wszczepy i implanty medyczne; pierwsze działające konstrukcje tranzystorów z udziałem warstw diamentowych i z azotku boru.

Odrębnym obszarem jego zainteresowań stała się nowa generacja podłoży dla mikroelektroniki i optoelektroniki (SiC, GaN), w szczególności modyfikacja ich powierzchni, głębokie trawienie, a przede wszystkim plazmowe wytwarzanie warstw dielektrycznych, pasywujących i zabezpieczających dla przyrządów wytwarzanych w tych materiałach.

Zespół badawczy, którym kieruje, wykorzystuje jego doświadczenie technologiczno-

-konstrukcyjne do wytwarzania struktur, przyrządów i układów na potrzeby techniki sensorowej i mikrosystemowej, zarówno w technologii monolitycznej jak i hybrydowej. Dotyczy to prac związanych z projektowaniem, wytwarzaniem i badaniami czujników, matryc czujników, głowic pomiarowych zarówno mikroelektronicznych jak i optoelektronicznych, zwłaszcza pracujących w trudnych i nietypowych warunkach oraz w zastosowaniach biomedycznych.

Jan Szmidt był inicjatorem, kierownikiem i koordynatorem projektu badawczego zamawianego *Nowe technologie na bazie węglika krzemu i ich zastosowania w elektronice wielkich częstotliwości, dużych mocy i wysokich temperatur*, realizowanego w latach 2007–2010 przez 19 ośrodków naukowych z całej Polski. Aktualnie współpracuje on z Instytutem Technologii Materiałów Elektronicznych, Instytutem Technologii Elektronowej, Instytutem Tele- i Radiotechnicznym, Instytutem Fizyki Polskiej Akademii Nauk, Instytutem Wysokich Ciśnień Polskiej Akademii Nauk oraz z zespołami naukowymi kilku polskich politechnik.

Jest współautorem i autorem dwóch monografii i dziesięciu rozdziałów w książkach polsko- i anglojęzycznych, wydanych przez NATO ASI Series, Kluwer Academic Publishers i Elsevier, oraz ponad 400 publikacji naukowych, z czego ponad 100 artykułów w takich czasopismach, jak: „Diamond Related Materials”, „Thin Solid Films”, „Journal of Crystal Growth”, „Chaos Solutions & Fractals”, „Solid State Electronics”, „Applied Physics Letters” i „Surface Science” oraz prawie 200 referatów na międzynarodowych konferencjach naukowych.

Brał udział w realizacji kilku międzynarodowych projektów badawczych. Jest współautorem lub autorem 11 zgłoszeń patentowych oraz ponad 50 raportów z realizacji projektów badawczych. Był członkiem komitetów organizacyjnych i programowych kilkunastu konferencji naukowych. Jest promotorem 8 rozpraw doktorskich oraz opiekunem naukowym kolejnych kilku doktorantów. Za działalność naukową był nagrodzony nagrodą Wydziału IV Nauk Technicznych Polskiej Akademii Nauk (1997) oraz wieloma nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej za działalność naukową, dydaktyczną lub organizacyjną; otrzymał także nagrody na targach innowacji i wynalazków w Pittsburgu, Londynie, Budapeszcie i Damaszku. Był recenzentem ponad 20 rozpraw doktorskich i habilitacyjnych, oraz szeregu wniosków awansowych w uczelniach technicznych całej Polski.

Jest autorem lub współautorem programów oraz wykładowcą takich przedmiotów, jak: „Podstawy elektroniki półprzewodników”, „Elektronika ciała stałego”, „Fizyka ciała stałego”, „Przyrządy półprzewodnikowe”, „Technologia struktur GaAs”, „Zaawansowane technologie mikroelektroniczne i optoelektroniczne”, „Nanotechnologie” oraz „Nanostruktury i nanosystemy”. Prowadził także wykłady z zakresu technologii mikroelektronicznych w Politechnice Łódzkiej. Był inicjatorem i jest opiekunem naukowym Koła Naukowego Mikroelektroniki i Nanoelektroniki.

Od 1993 roku jest członkiem Sekcji Mikroelektroniki Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, a od 1996 roku — członkiem tego Komitetu i jego Sekretarzem Naukowym, od 2003 roku przewodniczącym Sekcji Technologii Elektronowej i Materiałów Elektronicznych tego Komitetu. Był członkiem kilku komisji Senatu Politechniki Warszawskiej, wielokrotnym pełnomocnikiem Rektora Politechniki Warszawskiej, prodziekanem Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych (2002–2005), a od 2008 jest dziekanem tego Wydziału.

Nauczycielami i wzorami naukowymi Jana Szmidta byli: profesor Andrzej Jakubowski, który jest jego szefem przez cały czas pracy zawodowej, oraz profesor Aleksandra Sokołowska, z którą realizował większość swoich planów naukowych. Wspólnie z nią i profesorem Stanisławem Miturą stworzyli interdyscyplinarny zespół pracujący nieprzerwanie od ponad 25 lat.

W latach 1976–1980 był członkiem ZNP, a następnie członkiem i organizatorem NSZZ „Solidarność” w Politechnice Warszawskiej. W latach 1980–1981 był jednym z założycieli Spółdzielni Mieszkaniowej PSM „Idealne Mieszkanie”, działającej w środowisku pracowników Politechniki Warszawskiej i był jej prezesem przez 21 lat.

Jest odznaczony Złotą Odznaką SZSP, Złotą Odznaką Centralnego Związku Budownictwa Mieszkaniowego, Brązowym, Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi oraz Medalem Edukacji Narodowej, a także Złotym Medalem Kapituły Akademii Polskiego Sukcesu.

Jego hobby to aktywność oraz wszelkie dostępne sporty. Interesuje się historią Polski i historią naturalną. Grał na saksofonie i z upodobaniem śpiewa. Jest żonaty, ma troje dzieci. Kocha przyrodę, a szczególnie leśne ostępy wybrzeża Bałtyku.

szotkowski

PIOTR SZOTKOWSKI

Piotr Szotkowski studiował na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej w latach 1998–2010, otrzymując kolejno tytuł magistra inżyniera (2004) oraz stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie telekomunikacji (2010). W 2010 roku rozpoczął w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej pracę zawodową jako asystent naukowo-dydaktyczny; od 2011 roku jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Podstaw Telekomunikacji Instytutu Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej.

Głównym osiągnięciem naukowym Piotra Szotkowskiego jest opracowana w rozprawie doktorskiej metoda symbolicznej dekompozycji funkcjonalnej automatów skończonych dla celów implementacji w układach FPGA. W przeciwieństwie do istniejących metod, implementujących automaty skończone poprzez zakodowanie stanów do wartości binarnych i odwzorowywanie w komórkach FPGA tak powstałej funkcji binarnej, metoda symbolicznej dekompozycji funkcjonalnej zachowuje symboliczny charakter zmiennej stanów i dostosowuje jej częściowe kodowanie do kolejnych etapów dekompozycji automatu. W trakcie studiów doktoranckich opublikował też szereg arty-

kułów w czasopismach międzynarodowych oraz brał udział w międzynarodowych konferencjach, gdzie zdobył nagrody za najlepszy artykuł i prezentację.

W działalności pozanaukowej od 2001 roku współpracuje z szeregiem fundacji i organizacji pozarządowych (m.in.: Fundacja im. Stefana Batorego, Fundacja „Otwarty Kod Kultury”, Bank Drugiej Ręki, Fundacja TechSoup), gdzie stworzył system zarządzania i publikacji treści w internecie oraz prowadził warsztaty dla redakcji czasopism kulturalnych. Od 2005 roku jest też współtwórcą systemu zarządzania kontaktami dla organizacji pozarządowych oraz koordynuje comiesięczne spotkania organizacji pozarządowych z branżą IT.

Zainteresowania Piotra Szotkowskiego obejmują także kompilowane i skryptowe języki programowania (występował z prezentacjami na międzynarodowych konferencjach dotyczących języka Ruby), aplikacje internetowe, tworzenie wolnego i otwartego oprogramowania, kwestie praw autorskich, licencjonowania i dostępność oprogramowania, publikacji naukowych i dzieł kultury, kwestie adopcji technologii w organizacjach pozarządowych, a także fotografię i lingwistykę.

s z p i g l e r

ZENON SZPIGLER (1906–1985)

Zenon Szpigler urodził się w 1906 roku w Częstochowie. Szkołę średnią ukończył w 1926 roku w Ostrowcu Świętokrzyskim, a studia wyższe odbył na Politechnice Warszawskiej, uzyskując w 1935 roku dyplom inżyniera elektryka prądów słabych.

Zgodnie ze specjalizacją uzyskaną przy wykonywaniu pracy dyplomowej w zakresie kablowych linii telekomunikacyjnych, w 1935 roku rozpoczął pracę w Biurze Kablowym Ministerstwa Poczty i Telegrafów. Prowadził tam samodzielnie prace badawcze dotyczące najodpowiedniejszych w warunkach polskich systemów teletransmisyjnych dla sieci okręgowych. Opracował m.in. projekty kabli dla węzłów warszawskiego, wileńskiego i lwowskiego. Zaprojektował i kierował budową linii kablowej Zakopane–Kasprowy Wierch. W 1937 roku zorganizował i kierował laboratorium pomiarowo-badawczym kabli dalekosiężnych.

We wrześniu 1939 roku był delegatem Ministerstwa Poczty i Telegrafów przy Dowództwie Obrony Warszawy. Organizował wtedy zarówno łączność w obrębie Warszawy, jak i łączność stolicy z pozostałymi częściami kraju i walczącymi armiami. Za udział w obronie Warszawy został odznaczony Krzyżem Walecznych.

W latach okupacji pracował m.in. w Laboratorium Miernictwa Elektrycznego Fabryki Kabli w Ożarowie. Aresztowany w 1942 roku, przeszedł męczeńską drogę przez Pawiak, Oświęcim, Gross-Rosen, Dachau, Mauthausen i Sachsenhausen.

Po powrocie do kraju w 1946 roku rozpoczął pracę w Ministerstwie Poczty i Telegrafów, w dalszym ciągu zajmując się tematyką kablową. W pierwszych latach powojennych kierował odbudową i uruchomieniem zdewastowanej sieci kabli dalekosiężnych. W latach 1948–1951 opracował nowe konstrukcje i technologie kablowe, m.in. linie dwukablowe przystosowane dla systemów telefonii 12- i 24-krotnej. W 1952 roku zespołowi kierowanemu przez Zenona Szpiglera została przyznana Nagroda Państwowa III stopnia.

W 1950 roku powierzono mu zorganizowanie, a także kierownictwo Centralnego Biura Kabli Międzydzielnicowych. Na tym stanowisku zorganizował centralne i terenowe laboratoria pomiarowe. W 1953 roku został powołany na stanowisko dyrektora general-

S

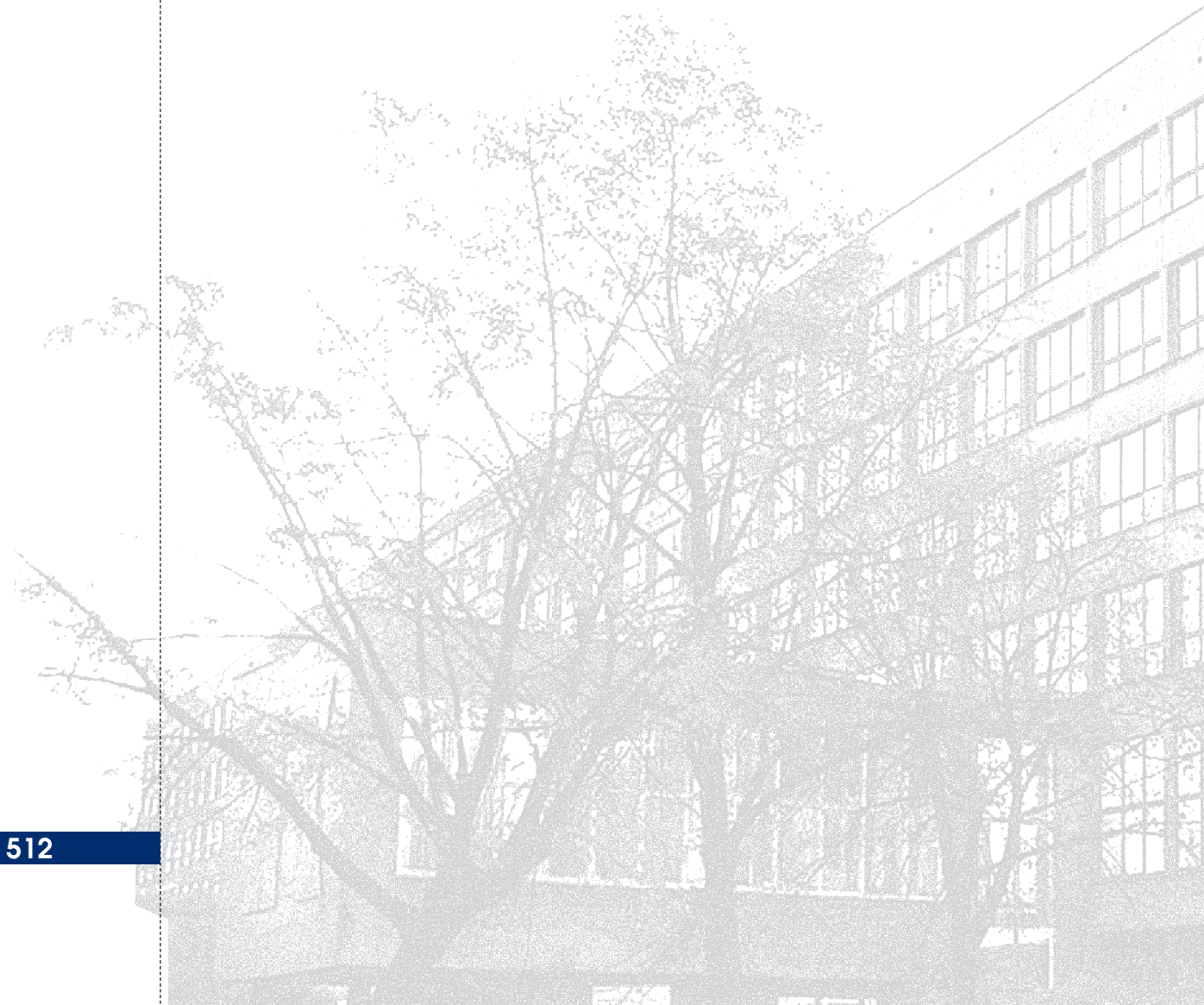
nego w Ministerstwie Łączności, a w 1955 roku na stanowisko podsekretarza stanu w tym Ministerstwie.

W 1958 roku objął stanowisko dyrektora Instytutu Łączności. Przez kilkanaście lat zajmował się rozwojem nauki i techniki telekomunikacyjnej. Za swoje osiągnięcia naukowe uzyskał uprawnienia samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, a w 1967 roku Rada Państwa przyznała mu tytuł profesora nadzwyczajnego nauk technicznych.

W 1970 roku Zenon Szpigler przeszedł do pracy naukowej w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej. Zajął się tam problematyką telekomunikacji światłowodowej, a zwłaszcza zagadnieniami kabli światłowodowych. Stał się inicjatorem zastosowania tej nowej techniki w polskiej sieci telekomunikacyjnej.

Zenon Szpigler był aktywnym działaczem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, działał ponadto w Polskiej Akademii Nauk, gdzie do 1984 roku przewodniczył Sekcji Telekomunikacyjnej Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji. Był także wieloletnim członkiem Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Łączności.

Za działalność naukową, zawodową i społeczną został uhonorowany wieloma odznaczeniami. Otrzymał Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski oraz Ordery Sztandaru Pracy II i I klasy. Był odznaczony złotą odznaką „Zasłużony Pracownik Łączności”, „Zasłużony dla województwa lubelskiego”, „Za zasługi dla Warszawy”, a ponadto złotymi odznakami honorowymi Stowarzyszenia Elektryków Polskich i Naczelnej Organizacji Technicznej.

szulkin

PAWEŁ SZULKIN (1911–1987)

Paweł Szulkin urodził się w 1911 roku w Smorgoniach na Wileńszczyźnie. Do gimnazjum uczęszczał w Wilnie, maturę zdał w Paryżu, tam też ukończył studia w renomowanej École Supérieure d'Électricité, a w 1936 roku uzyskał doktorat z fizyki na Sorbonie. Po powrocie do Wilna pracował od 1936 roku w firmie „Elektrit”, produkującej odbiorniki radiowe, jako główny konstruktor.

Wywieziony w 1939 roku w głąb Rosji, znalazł się w obozie dla naukowców opracowujących wojskowe systemy łączności, a w 1941 roku został profesorem Akademii Łączności w Moskwie. Do Polski wrócił jako major I Armii Wojska Polskiego. W 1944 roku organizował Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej z tymczasową siedzibą w Lublinie i był jego dziekanem. Prowadził wykłady, m.in. z „Matematyki” i „Podstaw elektrotechniki”, a także — z „Fizyki” na Uniwersytecie im. Marii Curie-Skłodowskiej. Wiosną 1945 roku, jako dyrektor techniczny Polskiego Radia, kierował odbudową radiostacji w Raszynie.

W październiku tego samego roku, od utworzenia sekcji radiotechniki na oddziale prądów słabych Wydziału Elektrycznego, rozpoczął działalność na Politechnice Gdańskiej. Wykładał na tej uczelni w latach 1945–1948 i 1949–1951, w latach 1949–1951 był jej rektorem. Zainicjował stworzenie Wydziału Łączności i budowę Gmachu Łączności. Utworzył również Przedsiębiorstwo Państwowe Morska Obsługa Radiowa Statków, którym kierował do 1948 roku.

W 1948 roku Paweł Szulkin został przeniesiony służbowo do Warszawy obejmując Katedrę Radiolokacji na Politechnice Warszawskiej, jednocześnie powołano go również na stanowisko wicedyrektora Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego. Po krótkiej kadencji rektorskiej w Gdańsku, powrócił do Warszawy pracując nie tylko na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, ale także w Zakładach Radiowych im. Marcina Kasprzaka i w Zakładzie Elektrotechniki Teoretycznej Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk, który utworzył i którym kierował od 1952 roku.

W 1952 roku Paweł Szulkin został członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk, na członka rzeczywistego wybrano go w 1961 roku, a w latach 1961–1962 pełnił również funkcję zastępcy sekretarza naukowego Polskiej Akademii Nauk. Był również jednym z założycieli Polskiego Towarzystwa

S

Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej.

Lata pięćdziesiąte i początek lat sześćdziesiątych to okres sukcesów polskiej radiolokacji — rozwijającej się w dużym stopniu dzięki jego wiedzy, energii i zdolnościom organizacyjnym. To również okres szybkiego wzrostu potencjału kadrowego tej dziedziny, i w tym przypadku z jego ogromnym udziałem — jako promotora doktoratów oraz opiekuna licznych prac magisterskich i inżynierskich.

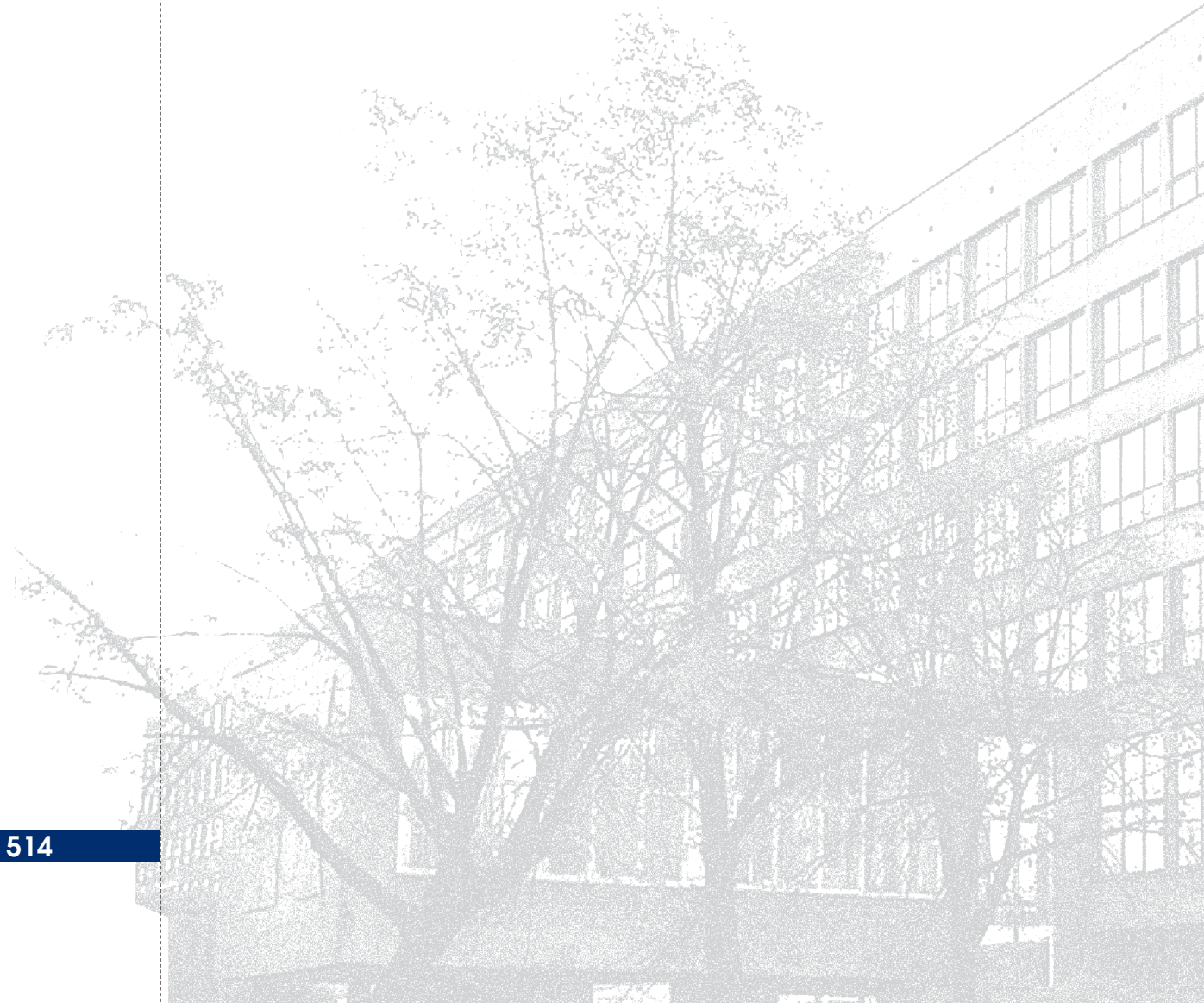
W latach sześćdziesiątych wieku Paweł Szulkin pracował wykładał na uczelniach w Paryżu (m.in. na Sorbonie) i w Algierze (był pierwszym rektorem tamtejszej politechniki), kierował również paryską stacją Polskiej Akademii Nauk. Od 1966 roku pełnił, jako przedstawiciel Polski, funkcję dyrektora Departamentu ds. Nauki UNESCO. W tym okresie ukazały się też jego dwie monografie

— *Podstawy teorii pola elektromagnetycznego* (współautor — S. Pogorzelski, WNT, 1964) i *Statystyczna optymalizacja systemów liniowych o wielu zmiennych* (Instytut Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk, 1967).

Odwołany ze stanowiska w UNESCO po wydarzeniach 1968 roku, nie uzyskał zgody na powrót na Politechnikę Warszawską i nie przyjął wcześniejszej emerytury. Pozostał we Francji, w latach siedemdziesiątych wykładał m.in. w szkole średniej (École Centrale) w Lyonie.

Zmarł w Lyonie w 1987 roku i został pochowany na cmentarzu Père-Lachaise w Paryżu.

Jego syn Piotr, reżyser filmowy, jest profesorem nadzwyczajnym w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi.

s z w e m i n

PIOTR SZWEMIN

(1940–2008)

Piotr Szwemin urodził się 30 lipca 1940 roku w Warszawie. Po uzyskaniu dyplomu magistra inżyniera elektronika w 1964 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, pracował początkowo w Katedrze Wysokiej Próżni kierowanej przez profesora Janusza Groszkowskiego, a od 1970 roku w Instytucie Technologii Elektronowej (obecnie Instytut Mikroelektroniki i Optoelektroniki, Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych) Politechniki Warszawskiej, na kolejnych stanowiskach naukowo-dydaktycznych od asystenta do profesora nadzwyczajnego. Tutaj uzyskał doktorat nauk technicznych w 1975 roku (promotorem był profesor Janusz Groszkowski) i stopień doktora habilitowanego w 2004 roku za rozprawę *Modelowanie przepływu gazu w układach wzorców wysokich próżni*.

Odbył dziesięciomiesięczny staż naukowy u profesora Denisa A. Degrasa w Section d' Études des Interaction Gas-Solides (Centre d'Études Nucléaire w Sacley we Francji) (1972–1973). Dodatkowo pracował jako adiunkt na pół etatu w Instytucie Fizyki Politechniki Łódzkiej (1977–1982).

W twórczości naukowej Piotra Szwemina można wyróżnić trzy główne obszary zainteresowań: miernictwo próżniowe, badania powierzchni ciała stałego i wspomagane komputerowo projektowanie układów próżniowych, w tym modelowanie przestrzennych rozkładów koncentracji gazu rozrzedzonego. Jego badania nad różnymi wersjami głowic jonizacyjnych próżniomierzy

pozwołyły zwiększyć ich czułość i zakres pomiarowy. Wraz z zespołem doprowadził do uruchomienia małoseryjnej produkcji spektrometrów Augera do badań powierzchni ciała stałego oraz zrealizowania modelu lampy rentgenowskiej o dużej gęstości mocy do spektrometru XPS. Projektując aparaturę próżniową (m.in. spektrometrów) rozwijał symulacyjne metody wyznaczania przewodności elementów instalacji próżniowej. Opracował algorytmy komputerowego wspomaganie projektowania tej aparatury oparte na metodzie Monte-Carlo i do perfekcji doprowadził metodykę badań symulacyjnych. Stworzone ze współpracownikami programy wykorzystywane są przez wyższe uczelnie w kraju, a ponadto ośrodki naukowe i uniwersyteckie w Niemczech, Włoszech, USA, Japonii i na Tajwanie.

Opracował metodę odzwierciedlenia wpływu wszystkich elementów wzorca ciśnienia i zjawisk dotychczas nieuwzględnianych na niepewność skalowania próżniomierzy

S

w zakresie wysokiej i bardzo wysokiej próżni. Metoda ta pozwoliła określić współczynniki korekcyjne zmniejszające te niepewności blisko dziesięciokrotnie, bądź optymalizować nowe konstrukcje wzorców. Problematyka ta była przedmiotem rozprawy habilitacyjnej (2004).

Dorobek naukowy Piotra Szwemina obejmuje sto kilkadziesiąt pozycji, w tym ponad 50 publikacji o zasięgu międzynarodowym oraz 4 patenty. Wyrazem uznania tego dorobku w środowiskach metrologów, zwłaszcza związanych z Międzynarodową Unią Nauki, Technologii i Zastosowań Próżni (IUVSTA), są liczne cytowania publikowanych prac, referaty zamawiane przez organizatorów międzynarodowych konferencji, zaproszone wykłady, recenzje artykułów w czasopiśmie zagranicznych oraz aktywna współpraca nawiązana z czołowymi ośrodkami metrologicznymi w Europie.

O pozycji naukowej profesora Piotra Szwemina świadczy też udział w licznych towarzystwach i komitetach naukowych. Jako delegat Polskiego Towarzystwa Próżniowego do Sekcji Techniki Próżni (VSD) przy Międzynarodowej Unii Nauki, Techniki i Zastosowań Próżni (IUVSTA) wybrany został dwukrotnie przez to forum do Prezydium Sekcji (1995–2001). Był wielokrotnie członkiem komitetu programowego Europejskiej Konferencji Próżni EVC, Konferencji Technologii Elektronowej ELTE oraz Krajowych Konferencji Techniki Próżni.

Piotr Szwemin był wychowawcą wielu pokoleń inżynierów elektroników i kadr naukowych. W ciągu 43 lat pracy jako nauczyciel akademicki uczestniczył we wszystkich formach działalności dydaktycznej. Opracował i prowadził wykłady z podstaw techniki próżniowej, z projektowania i konstrukcji aparatury próżniowej, z metod badania ciała stałego oraz zastosowań metody Monte-Carlo w elektronice, uruchamiał i prowadził laboratoria z tego zakresu. Wypromował około 50 inżynierów i magistrów na Wydziale Elektroniki i Techniki Informacyjnych. W swojej specjalności był uznanym i cenionym dydaktykiem, o czym świadczyć może zlecenie mu wykładów z zakresu fizyki i techniki wysokiej próżni także przez Politechnikę Łódzką. Był pomysłodawcą tematów i bezpośrednim opiekunem w czterech ukończonych przewodach doktorskich. Ostatni z doktorantów został przez niego formalnie wypromowany w 2006 roku.

Piotr Szwemin był niezwykle aktywnym i utalentowanym organizatorem. Należał do

grupy członków-założycieli, najpierw Polskiego Komitetu Techniki Próżni i Technologii Elektropróżniowych (1981–1992), a następnie Polskiego Towarzystwa Próżniowego (od 1992 roku). W obu tych stowarzyszeniach przewodniczył Sekcji Techniki Próżni i przez kilka kadencji był członkiem Prezydium bądź członkiem Zarządu. Począwszy od 1993 roku był też przewodniczącym komisji konkursu prac dyplomowych i doktorskich o Nagrodę im. Janusza Groszkowskiego.

Do najważniejszych działań profesora Piotra Szwemina na rzecz szerokiego środowiska należy organizacja konferencji naukowych. Wystąpił z inicjatywą reaktywowania cyklu Krajowych Konferencji Techniki Próżni i zorganizował trzy kolejne konferencje z tego cyklu w latach 1996, 1999 i 2002, a także Konferencje Technologii Elektronowej ELTE w latach 1994 i 2004.

Był członkiem (z wyboru) Rady Wydziału Elektroniki i Techniki Informacyjnych Politechniki Warszawskiej (1987–2002). Przez wiele kadencji Piotr Szwemin był członkiem licznych komisji dziekańskich i Rady Wydziału, a także pełnomocnikiem dziekana ds. informacji (1975–1984), sekretarzem komitetu powołanego przez Radę Wydziału Elektroniki dla utrwalenia pamięci Janusza Groszkowskiego (1986–1988 i 1998).

W Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki kierował zespołami dydaktycznymi (1981–1984, 1997–2000) i badawczymi (1984–1994), Pracownią Techniki Próżni (2000–2008). Pełnił obowiązki kierownika Zakładu Techniki Próżni (1984–1991). Jako zastępca dyrektora Instytutu ds. Naukowych (1991–2004) w znacznym stopniu przyczynił się do bardzo wysokiej pozycji Instytutu w ocenach działalności naukowej.

Współtworzył i prowadził Sekcję Służb Podziemnej Struktury NSZZ „Solidarność” w Politechnice Warszawskiej, a także niezależną oficynę fonograficzną „ARKA”.

Wyrazem uznania dla osiągnięć naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych Piotra Szwemina były 3 nagrody Ministra Edukacji Narodowej, nagroda Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki, 15 nagród Rektora Politechniki Warszawskiej oraz liczne odznaczenia, w tym Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Pracował do ostatnich chwil. Zmarł po długiej i ciężkiej chorobie 9 stycznia 2008 roku. Pozostawił żonę i córkę.

szymanowski

JACEK SZYMANOWSKI

Jacek Szymanowski urodził się 10 sierpnia 1934 roku w Warszawie. W 1955 roku ukończył Wydział Mechaniczny Technologiczny Politechniki Warszawskiej uzyskując tytuł zawodowy inżyniera mechanika. Studia magisterskie ukończył w 1962 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W czasie studiów rozpoczął pracę w Katedrze Fizyki Ogólnej Politechniki Warszawskiej jako asystent (1954–1958). Od 1955 roku pracował równocześnie w Centralnym Biurze Konstrukcji Obrabiarek w Pruszkowie jako starszy konstruktor. W 1959 roku przeniósł się do Instytutu Maszyn Matematycznych w Warszawie gdzie pracował kolejno na stanowiskach: starszego konstruktora, kierownika pracowni, kierownika zakładu i zastępcy dyrektora.

W 1968 roku zaczął pracować w Katedrze Automatyki i Telemechaniki na Wydziale Łączności (ostatnio Instytut Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej) zajmując kolejno stanowiska: adiunkta, docenta i profesora nadzwyczajnego. W latach 1975–1978 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektroniki ds. studenckich.

W 1966 roku obronił na Wydziale Łączności pracę doktorską, a w 1983 roku Rada Wydziału Elektroniki nadała mu stopień naukowy doktora habilitowanego za monografię *Realne wieloiteracyjne metody programowania matematycznego*.

W pierwszym okresie pracy na Wydziale, działalność naukowo-dydaktyczna Jacka Szymanowskiego koncentrowała się głównie

w dwu dziedzinach: sterowanie i symulacja procesów oraz metody optymalizacji statycznej i dynamicznej.

W okresie od 1969 do 1972 roku wraz z profesorem Władysławem Findeisenem prowadził temat badawczy *Opracowanie modeli matematycznych procesów składowych metody Bretsznajdera otrzymywania tlenku glinowego*, w ramach problemu resortowego *Tlenek Glinu*, a od 1971 do 1975 roku temat badawczy *Algorytmy sterowania układów wielopoziomowych* w ramach problemu węzłowego 06.1.2.

W latach 1975–1981 Jacek Szymanowski był kierownikiem tematu badawczego *Metody obliczeniowe optymalizacji*, prowadzonego w Instytucie Automatyki w ramach międzyresortowego problemu badań podstawowych I.2.03 *Metody i środki projektowania automatycznego*, a od 1978 do września 1981 roku był krajowym koordynatorem tego problemu. Wśród prac które zostały wykonane w ramach tematu warto wymienić Biblio-

S

tekę *Procedur Optymalizacji*, która najpierw została opublikowana w raportach problemu, a następnie została wydana przez PWN w 1984 roku w książce *Metody optymalizacji w języku FORTRAN*. Biblioteka ta jest stosowana do dzisiaj w wielu ośrodkach naukowych w kraju i za granicą.

W 1978 roku Jacek Szymanowski został zaproszony przez Computer Science Department at University of Minnesota (USA), do wygłoszenia jako *visiting professor* cyklu wykładów nt. „Special Topics in Nonlinear Programming”.

We wrześniu 1981 roku w ramach współpracy naukowej i kulturalnej pomiędzy Algierią i Polską Jacek Szymanowski wyjechał na sześcioletni kontrakt do Algierii, gdzie został zatrudniony na Uniwersytecie w Tlemcen na stanowisku profesora. W czasie pobytu na tym Uniwersytecie prowadził szereg wykładów z takich przedmiotów, jak: „Optimisation en électronique, Mathématiques appliquées en énergétique”, „System Asservis et Automatique, Microprocesseurs et microordinateurs”, „Techniques de recherche”. Obok działalności dydaktycznej na Uniwersytecie w Tlemcen brał udział w seminarium „Théorie du Contrôle et Optimisation”, prowadzonym przez Uniwersytet w Oranie. Nawiązał także współpracę z Laboratoire d’Automatique, École Nationale Supérieure de Mécanique de Nantes (obecnie École Centrale de Nantes), kierowanym przez profesora Romana Mezenceva. W Tlemcen Jacek Szymanowski sprawował opiekę indywidualną nad 10 studentami, był kierownikiem 7 prac dyplomowych magisterskich oraz promotorem dwóch prac doktorskich których obrony odbyły się w 1988 i 1989 roku.

W 1987 roku Jacek Szymanowski pracował w charakterze *professeur associé* w Laboratoire d’Automatique (École National Supérieure de Mécanique), gdzie prowadził wykład pt. „Optimisation Mathématique”.

Do pracy w Instytucie Automatyki Jacek Szymanowski wrócił we wrześniu 1987 roku. W okresie 1987–1990 kierował tematem badawczym *Struktury procesów decyzyjnych i narzędzia optymalizacji* w ramach Programu RP.I.02., zaś w 1991 roku prowadził pracę badawczą *Rozwój narzędzi do realizacji rozproszonych i współbieżnych systemów wspomagania decyzji działających pod kontrolą systemu operacyjnego UNIX*. W tym czasie działalność naukowo-dydaktyczna Jacka Szymanowskiego wzbogaciła się o takie dziedziny, jak systemy operacyjne, rozpro-

szone systemy operacyjne oraz systemy nawigacji.

W 1993 roku otrzymał czteroletni kontrakt rządu francuskiego na prowadzenie wykładów i badań naukowych w Laboratoire d’Automatique de Nantes w charakterze *professeur associé*. W czasie kolejnych pobytów prowadził tam wykład z pracownią projektową „Comande Opimale” oraz opracował do niego skrypt. Jacek Szymanowski uczestniczył w pracach dotyczących modelowania, symulacji i optymalizacji sygnałów fraktalnych związanych z tematami badawczymi tego laboratorium. Wyniki tych prac zostały opublikowane w raportach wewnętrznych Laboratoire d’Automatique de Nantes.

W 1999 roku Jacek Szymanowski przeszedł na emeryturę. Nie zaprzestał jednak działalności naukowo-badawczej i zaczął pracować w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji jako konsultant, gdzie zajmował się systemami nawigacji inercyjnej. Wyniki tych prac były przedstawione na konferencjach zagranicznych, zostały także opublikowane w raportach wewnętrznych PIT i czasopismach krajowych. Pracę w PIT Jacek Szymanowski zakończył w 2010 roku.

Po 1999 roku nie zaprzestał także działalności dydaktycznej. W latach 1998–2003 był w Olsztyńskiej Wyższej Szkole Informatyki i Zarządzania jako profesor nadzwyczajny Kierownikiem Katedry Informatyki i Symulacji, a w latach 2006–2010 pracował na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Wyższej Szkole Handlowej w Radomiu.

Na dorobek naukowy Jacka Szymanowskiego składa się około 80 pozycji, w tym 48 artykułów opublikowanych w czasopiśmie polskich i zagranicznych oraz materiałach międzynarodowych konferencji naukowych, wiele referatów na konferencjach w Polsce, kilka skryptów na poziomie studiów poddyplomowych i doktoranckich, współautorstwo dwóch książek oraz rozdziały w *Poradniku Inżyniera — Automatyka* i w *Poradniku Inżyniera — Matematyka*, kilkanaście opracowań naukowo-badawczych oraz kilkanaście projektów dotyczących konstrukcji i oprogramowania komputerów zakończonych wdrożeniem.

Jacek Szymanowski kierował około 70 pracami magisterskimi, był opiekunem 15 doktorantów, z których 8 obroniło prace doktorskie.

Jest żonaty, ma 3 dzieci i pięcioro wnuków.

Świdzińska

BOŻENNA ELŻBIETA ŚWIDZIŃSKA

Bożenna Elżbieta Świdzińska urodziła się w 1950 roku w Białymstoku. Liceum Ogólnokształcące im. Zygmunta Modzelewskiego ukończyła z wyróżnieniem w 1967 roku. Rozpoczęła studia na wydziale Studium Matematyczno-Techniczne (poprzednik wydziału SPPT, Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej, aktualnie Matematyki i Nauk Informatycznych) Politechniki Warszawskiej, które ukończyła w 1972 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera matematyki w specjalności elektrotechnika. Jej praca magisterska dotyczyła algorytmów numerycznych rozwiązywania zagadnienia brzegowego dla równań różniczkowych. W 1972 roku rozpoczęła studia doktoranckie na Wydziale Elektroniki. Rozprawę doktorską poświęconą analizie numerycznej układów nieliniowych obroniła w 1976 roku. W tym samym roku rozpoczęła pracę zawodową w Zakładzie Teorii Obwodów Instytutu Podstaw Elektroniki (późniejszy Instytut Systemów Elektronicznych).

Jej zainteresowania naukowe koncentrowały się głównie wokół zagadnień dotyczących analizy układów nieliniowych, chaosu, algorytmów genetycznych, kompresji obrazów i fraktali. Prowadziła zajęcia dydaktyczne z teorii obwodów, teorii informacji, układów nieliniowych i teorii fraktali. Jest autorem podręczników akademickich *Wprowadzenie w świat fraktali* i *Fraktale w grafice komputerowej*, współautorem skryptów studenckich *Teoria obwodów* (współautorstwo i redakcja), *Obwody i sygnały* oraz *Zbiór zadań z teorii sygnałów i teorii informacji*. Współorganizowała laboratorium z teorii obwodów. Prowadziła ponad 10 prac inżynierskich i magisterskich. Uzyskała 9 indywidualnych grantów dziekańskich i rektorskich.

Autorka około 60 artykułów, głównie angielskojęzycznych z zakresu obwodów nieliniowych, metod numerycznych, kompresji obrazów i zastosowań fraktali. W 2000 roku wygłosiła referat zaproszony *Fractal Inverse Problem: Background, Applications, and Solutions* (10-12.11.2000, JCE, The 4th JapanCentral Europe Joint Workshop on Energy and Information in Non-Linear Systems, Brno, Czechy).

Przez około 20 lat była odpowiedzialna w Instytucie za współpracę z Politechniką Budapeszteńską oraz Politechniką Praską. Współorganizowała kilku workshopów polsko-czesko-węgierskich i redagowała materiały konferencyjne. W 1998 została odznaczona Srebrnym Krzyżem Zasługi. Za działalność dydaktyczną i naukową kilkakrotnie otrzymała nagrodę dziekańską. Interesuje się malarstwem, uprawą ogrodu, genealogią — współautorka książki *Dzieje rodu Naruszewiczów od Montygerda do Jana i Zuzanny*.

Ś w i t

ALFRED ŚWIT (1928–1999)

Alfred Świt urodził się 1 grudnia 1928 roku w Poznaniu. Podczas okupacji przez 3 miesiące był więziony w obozie w Konstancynie koło Łodzi (1941), i pracował niewolniczo w niemieckich warsztatach samochodowych (do 1945 roku). Maturę uzyskał w 1948 roku. Studiował na Wydziałach Elektrycznych: Politechniki Łódzkiej (przez rok) i następnie Politechniki Warszawskiej (Oddział Telekomunikacji). Dyplom inżyniera łączności w zakresie radiotechniki otrzymał w 1952 roku, a magistra inżyniera w 1956 roku.

Po roku pracy w Zakładach Radiowych im. Kasprzaka, w 1952 roku został asystentem w Katedrze Radiotechniki Politechniki Warszawskiej. W 1963 roku obronił pracę doktorską *Półprzewodnikowy przetwornik promieniowania podczerwonego na widzialne*,

wykonaną pod promotorstwem profesora Janusza Groszkowskiego. Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1966 roku na Wydziale Elektroniki za pracę *Pomiary efektywnej długości dyfuzji nośników mniejszościowych w cienkich płytkach półprzewodnikowych*. W 1970 roku otrzymał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, a w 1976 roku profesora zwyczajnego.

Działalność naukowa Alfreda Świta związana była z elektroniką półprzewodnikową i mikroelektroniką. W wyniku tych prac powstały konkretne użytkowe metody badań lub przyrządy metrologiczne oraz kilkadziesiąt publikacji.

Najwcześniej zajmował się wraz z zespołem badawczym półprzewodnikowymi przyrządami fotoelektrycznymi, czego efektem było opracowanie struktury detektora podczerwieni typu PbTe i w oparciu o nią półprzewodnikowego przetwornika obrazu — typu noktowizor, utworzenie laboratorium do pomiaru tych przyrządów, opracowanie wzorca ciała doskonale czarnego powielanego dla innych laboratoriów w kraju. Na przełomie lat 50 i 60. rozpoczął prace nad zjawiskami transportu nośników w cienkich płytkach półprzewodnikowych. Powstały oryginalne dwie metody pomiaru długości drogi dyfuzji w cienkich płytkach półprzewodnikowych i metoda pomiaru czasu życia nadmiarowych nośników ładunku, umożliwiającą wyznaczenie ambipolarnego współczynnika dyfuzji. W wyniku badań prowadzonych nad złączem p-n, a szczególnie nad zagadnieniem pojemności złącza i metodą jej pomiaru, powstały mierniki admitancji o parametrach na poziomie światowym, których kolejne edycje pracują do dziś. Podobnie badania dotyczące zjawiska przebicia wtórnego w tranzystorach bipolarnych zakończyły się opracowaniem przyrządu do badań tranzystorów mocy, który został przekazany do przemysłu.

W połowie lat sześćdziesiątych Alfred Świt skierował swoje zainteresowania na metody projektowania tranzystora w taki sposób by wychodząc z parametrów móc określić

jego konstrukcję i procesy technologiczne wytwarzania parametry te zapewniające. Zabiegi o stworzenie możliwości rozwiązywania takich problemów na Uczelni, w tym o skomputeryzowanie Instytutu, doprowadziły do powstania zespołu badawczego zajmującego się projektowaniem układów scalonych. Inny przewidziany przez Alfreda Świta ważny kierunek badań dotyczy struktur MIS (badania mechanizmów przewodnictwa w krzemie pokrytym ultra cienką warstwą dwutlenku krzemu).

Od 1956 roku Alfred Świt prowadził na ówczesnym Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej pierwsze wykłady z elektroniki półprzewodnikowej. Dopiero w lat siedemdziesiątych kolejne wykłady zaczęli prowadzić jego uczniowie. Uruchomił i kierował laboratorium przyrządów półprzewodnikowych oraz był edytorem skryptu do tego laboratorium. Jest autorem podręcznika *Przyrządy półprzewodnikowe* (1968) i współautorem jego kolejnych wersji i wznowień. Kierował ponad 100 pracami magisterskimi, wypromował 11 doktorów.

Od 1966 roku kierował Zakładem Przyrządów Półprzewodnikowych w Katedrze Przyrządów Elektronowych. Następnie był kierownikiem Katedry Elektroniki Ciała Stałego (1968–1970) i Zakładu Mikroelektroniki (do 1984 roku). Był głównym twórcą i dyrektorem Instytutu Technologii Elektronowej (obecnie Instytut Mikroelektroniki i Optoelektroniki) w latach 1970–1978 i 1984–1999. Wspierając cenne inicjatywy i jak najszybciej usamodzielniając swoich uczniów realizował swój główny cel – stworzenie licznej i liczącej się nie tylko w kraju kadry naukowej. Trzej jego wychowankowie są profesorami w znanych uniwersytetach amerykańskich.

Alfred Świt był prodziekanem (1966–1969) i dziekanem Wydziału Elektroniki (1969–1970) a ponadto prorektorem ds. ogólnych (1970–1973), prorektorem ds. nauki (1978–1981) oraz przez trzy miesiące pełnił obowiązki rektora Politechniki Warszawskiej (1981).

Był członkiem lub przewodniczącym szeregu rad i komitetów naukowych: Rady Normalizacyjnej przy Komitecie Normalizacji i Miar (dwie kadencje od 1972 roku), Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Nau-

kowych (kilka kolejnych kadencji od 1973 roku), Komitetu Nagród Państwowych (1975–1987), Komitetu ds. Nauki i Postępu Technicznego (jedna kadencja od 1985 roku), Rady Naukowo-Technicznej ds. Radia i Telewizji (przewodniczący), Rady Naukowo-Technicznej przy Ministerstwie Przemysłu (zastępca i następnie przewodniczący) oraz Rady Naukowej Instytutu Technologii Elektronowej NPCP (doradca naukowy i przewodniczący). W latach 1972–1975 był członkiem Zarządu Głównego i wiceprezesem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Od 1972 roku członkiem Rady Programowej czasopisma Elektronika. Był też członkiem (*senior member*) Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE).

W Polskiej Akademii Nauk rozpoczął swoją działalność w 1969 roku jako członek Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji. W latach 1972–1974 był zastępcą przewodniczącego tego Komitetu, a w latach 1974–1981 i od 1996 roku jego przewodniczącym. Od 1996 roku przewodniczył Radzie Programowej Kwartalnika Elektroniki i Telekomunikacji. Był również członkiem Komitetu Badań Kosmicznych Polskiej Akademii Nauk (od 1978 roku) oraz członkiem Rad Naukowych Instytutów Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej oraz Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk.

W 1976 roku został członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk, a w 1989 roku — członkiem rzeczywistym. W latach 1987–1990 był Sekretarzem Wydziału IV Nauk Technicznych Polskiej Akademii Nauk.

Otrzymał Nagrodę Naukową Wydziału IV Polskiej Akademii Nauk (1965), 9 nagród Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki i kilkanaście nagród Rektora Politechniki Warszawskiej oraz liczne odznaczenia, w tym: Krzyż Kawalerski (1973) i Komandorski (1980) Orderu Odrodzenia Polski, medale „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, Medal Komisji Edukacji Narodowej (1977) oraz Złote Honorowe Odznaki: „Za zasługi dla Warszawy”, Naczelnej Organizacji Technicznej i Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Wolny czas poświęcał turystyce samochodowej, żeglarsztwu i nartom.

Zmarł 15 kwietnia 1999 roku.

tarasiuk

HALINA TARASIUK

Halina Tarasiuk urodziła się w 1972 roku. Stopień naukowy magistra inżyniera w dziedzinie informatyki uzyskała w 1996 roku w Instytucie Informatyki Politechniki Szczecińskiej. Stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie telekomunikacji uzyskała w 2004 roku w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej (z wyróżnieniem). Od 1998 roku jest członkiem Zespołu Technik Sieciowych. W 2003 roku, jako członek zespołu uzyskała Nagrodę zespołową stopnia I za osiągnięcia naukowe przyznaną przez Rektora Politechniki Warszawskiej. Od 2004 roku jest adiunktem w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej. W latach 1999–2003 współpracowała z Centrum Badawczo-Rozwojowym Telekomunikacji Polskiej.

Halina Tarasiuk od początku pracy w zespole aktywnie uczestniczy w międzynarodowych projektach COST oraz projektach Programów Ramowych Unii Europejskiej. Uczestniczyła w projektach COST 257, COST 279 i IST-AQUILA (2000-2003, PR-5), IST-EuQoS (2004–2008, PR-6). W projektach tych pracowała nad tworzeniem i badaniem usług sieciowych w sieciach IP QoS. Jest wykonawcą wielu projektów naukowo-badawczych wspieranych zarówno przez Komitet Badań Naukowych, jak i operatorów sieci telekomunikacyjnych. Obecnie bierze udział w projekcie krajowym *Inżynieria Internetu Przyszłości*, w którym odpowiada za prace nad Równoległym Internetem IPv6 QoS oraz pracuje nad architekturą dla Internetu Przyszłości. W ramach tej ostatniej działalności ak-

tywnie uczestniczy w spotkaniach grupy Future Internet Assembly, w tym Future Internet Architecture.

Zainteresowania naukowe Haliny Tarasiuk obejmują zagadnienia tworzenia architektur sieciowych dla sieci następnej i nowej generacji, sygnalizacji w sieciach z gwarancją QoS, mechanizmów szeregowania, teorii kolejek, algorytmów przyjmowania nowych wywołań, wirtualizacji. Halina Tarasiuk jest autorem lub współautorem około 30 publikacji w tym, w czasopismach, artykułów konferencyjnych, rozdziałów w książkach.

Zajmowała się organizacją konferencji międzynarodowych: „Architectures for Quality of Service in the Internet” (ArtQoS) — Warszawa 2003 oraz „Towards the Quality of Service Internet” (ToQoS) — Coimbra 2006. Współprzewodniczyła konferencji „International Workshop on the Evaluation of Quality of Service through Simulation in the Future Internet” (QoSIm) — Marseille 2008. Była członkiem komitetów programowych konferencji: „Towards the Quality of Service Internet” (2006), „International Symposium on Computer and Information Sciences” (2010, 2011), „ACM Symposium on Applied Computing” (2010, 2011). Recenzje w czasopismach: „European Transactions on Telecommunications”, „Computer Communications”, „Journal of Communications and Network”, „Journal of Telecommunications and Information Technology”, „Journal on Wireless Networks”.

t a t j e w s k i

PIOTR TATJEWSKI

Piotr Tatjewski urodził się 12 października 1949 roku w Warszawie w rodzinie inteligentnej. Ukończył Szkołę Podstawową nr 36 w Warszawie (1963) i Liceum Ogólnokształcące nr VI im. Tadeusza Reytana (1967). W 1972 roku ukończył studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika (z wyróżnieniem), w specjalności Automatyka. Dnia 1 października 1972 roku podjął pracę jako nauczyciel akademicki w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej (od 1994 roku Instytut Automatyki i Informatyki Stosowanej), kolejno jako asystent, adiunkt, docent, profesor nadzwyczajny (1993) i profesor zwyczajny (od 2006 roku). W 1976 roku decyzją Rady Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych w dziedzinie automatyki, promotorem w przewodzie doktorskim był profesor Władysław Findeisen. W 1988 roku uchwałą tejże Rady Wydziału uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dziedzinie automatyka i robotyka, publikując monografię pod tytułem *Hierarchiczne metody rozwiązywania niewypukłych zadań optymalizacji i sterowania stanem ustalonym złożonych procesów*. W 2003 roku Prezydent RP nadał mu tytuł profesora nauk technicznych.

Pracę naukowo-badawczą i dydaktyczną w latach 1972–1991 Piotr Tatjewski prowadził w ramach zespołu naukowo-badawczego zajmującego się hierarchicznymi metodami optymalizacji i sterowania złożonych procesów, kierowanego przez profesora Władysława Findeisena i następnie profesora Krzysztofa Malinowskiego. Od 1991 roku kieruje Zespołem Technik Sterowania (do 2006 roku Zespół Sterowania Procesów), zajmując się głównie zagadnieniami sterowania zaawansowanego i optymalizacji bieżącej procesów typu przemysłowego. W 1978 roku odbył półroczny staż w Institut für Regelungstech-

nik, Technische Universitaet Hannover finansowany przez DAAD (Deutscher Akademischer Austauschdienst), w 1984 roku pracował trzy miesiące w Technische Universitaet Darmstadt. W 1986 roku prowadził przez sześć miesięcy prace badawcze z zakresu optymalnego sterowania warstwowego w Control Engineering Centre, City University, Londyn w ramach grantu indywidualnego uzyskanego od Science Engineering and Research Council. W roku akademickim 1992–1993 przebywał jako *visiting professor* w University of Birmingham w ramach programu TEMPUS. Odbył wiele krótkich wizyt w szeregu technicznych uczelni europejskich, wygłaszając seminaria.

W latach 1976–1985 Piotr Tatjewski uczestniczył w pracach nad sterowaniem systemów wodno-gospodarczych w ramach programu rządowego PR-7, w tym kierując tematem dotyczącym koncepcji i algorytmów sterowania w systemie pilotowym (1983–

T –1985). W latach 1986–1990 brał udział w pracach Resortowego Programu Badawczo-Rozwojowego MEN RP.I.02 *Teoria sterowania i optymalizacji ciągłych układów dynamicznych i procesów dyskretnych*. Po 1990 roku kierował wieloma dużymi zespołowymi projektami badawczymi Komitetu Badań Naukowych i Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W latach 1994–1999 uczestniczył w pracach międzywydziałowego Programu Automatyki, Techniki Informatycznych i Automatyzacji (PATIA) Politechniki Warszawskiej, współprowadząc (z profesorem Janem M. Kościelnym z Wydziału Mechatroniki Politechniki Warszawskiej) temat seminaryjny „Komputerowe układy sterowania procesami” oraz stowarzyszone z seminarium międzywydziałowe tematy badawcze. W latach 2007–2009 kierował podzespołem w dużym, międzyuczelnianym projekcie rozwojowym, w którego ramach opracowano prototyp informatycznego systemu diagnostyki i sterowania zaawansowanego DiaSter.

Aktualne zainteresowania badawcze Piotra Tatjewskiego koncentrują się wokół zaawansowanego sterowania procesów, w tym w szczególności sterowania warstwowego, algorytmów regulacji predykcyjnej liniowej i nieliniowej, struktur i algorytmów bieżącej optymalizacji punktów pracy, wykorzystania w sterowaniu technik *soft computing* oraz wokół zagadnień optymalizacji i sterowania systemów złożonych. Piotr Tatjewski jest autorem lub współautorem ponad 45 artykułów naukowych w czasopiśmie, głównie zagranicznych i ponad 70 referatów opublikowanych w materiałach konferencji, głównie międzynarodowych. Jest współautorem wydanej przez J. Wiley monografii *Control and Coordination in Hierarchical Systems*, za którą autorzy uzyskali w 1981 roku Nagrodę I stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych. Za osiągnięcia w tym obszarze Piotr Tatjewski uzyskał też Nagrodę indywidualną Ministra (1988). Jest autorem monografii *Sterowanie zaawansowane obiektów przemysłowych, struktury i algorytmy* (2002), współautorem (z Mieczysławem Brdysiem) monografii *Iterative Algorithms of Multilayer Optimizing Control* (World Scientific, 2005) oraz autorem monografii *Advanced Control of Industrial Processes* (Springer Verlag, 2007). W latach 2003, 2006 i 2008 otrzymał Nagrody Ministra za działalność naukową, był wyróżniany wielokrotnie nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej. Był promotorem w 9 zakończonych przewodach doktorskich.

Działalność dydaktyczna Piotra Tatjewskiego związana była początkowo głównie z laboratorium „Techniki systemów automatyzacji” (kierownik w latach 1974–1978). W pracy dydaktycznej prowadził następnie kilkanaście wykładów kursowych i obieralnych na studiach dziennych, podyplomowych, anglojęzycznych, dotyczących głównie struktur i algorytmów sterowania i regulacji, metod numerycznych, metod optymalizacji. Aktualnie prowadzi wykłady: „Metody numeryczne”, „Numerical Methods” (studia w języku angielskim), „Podstawy automatyki”, „Technika automatyzacji procesów”. Autor dostępnych w internecie preskryptów i materiałów dydaktycznych do tych przedmiotów.

W latach 1987–1991 Piotr Tatjewski pełnił obowiązki zastępcy dyrektora Instytutu Automatyki ds. nauczania. W roku akademickim 1988–1989 był Sekretarzem Rady Wydziału Elektroniki. Brał udział w pracach nad wprowadzeniem elastycznego, dwustopniowego systemu studiów na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych (do 1994 roku Wydział Elektroniki), m.in. jako członek specjalnej Komisji Dziekańskiej, a następnie kierownik specjalności Komputerowe systemy sterowania (1994–1996). W latach 1996–2008 był dyrektorem Instytutu Automatyki i Informatyki Stosowanej, od 2006 roku kieruje Zakładem Automatyki i Inżynierii Oprogramowania. W latach 1993–1997 kierował, jako koordynator i kontraktor, dużym 3-letnim projektem TEMPUS *Information Technology for Control and Decision Support*, grupującym 4 polskie wyższe uczelnie techniczne (Politechnika Warszawska, Akademia Górniczo-Hutnicza, Politechnika Śląska, Politechnika Rzeszowska) i 12 partnerów z uczelni Unii Europejskiej (Wielka Brytania, Niemcy, Włochy, Francja, Dania, Hiszpania).

Piotr Tatjewski jest członkiem (z wyboru) Komitetu Automatyki i Robotyki Polskiej Akademii Nauk od 2003 roku, od 2007 roku przewodniczący Sekcji Układów i Systemów Automatyki tego Komitetu. Wiceprzewodniczący Sekcji Automatyki Polskiego Stowarzyszenia Pomiarów Automatyki i Robotyki (POLSPAR). Aktualnie członek komitetów technicznych IFAC (International Federation of Automatic Control): TC 5.4 (Large Scale Complex Systems) i TC 2.1 (Control Design), od 2007 roku członek i reprezentant Polski w EUCA Administrative Council (EUCA — European Union Control Association).

Odnznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Żonaty, ma troje dzieci i trzy wnuczki.

toczyłowski

EUGENIUSZ TOCZYŁOWSKI

Eugeniusz Toczyłowski urodził się 13 września 1950 roku w Elku, gdzie ukończył szkołę podstawową. W liceum ogólnokształcącym, które ukończył w Oleśnicy Śląskiej (1968), został laureatem ogólnopolskiej olimpiady fizycznej. Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1973 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Stopień doktora nauk technicznych otrzymał w 1976 roku na podstawie rozprawy *Dekompozycja obliczania złożonych systemów*, stopień naukowy doktora habilitowanego — w 1989 roku za monografię *Metody strukturalne optymalizacji do sterowania w dyskretnych systemach wytwarzania*, tytuł profesora uzyskał w 2004 roku. Od 1976 roku jest zatrudniony w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, obecnie jest profesorem zwyczajnym i kierownikiem Zakładu Badań Operacyjnych i Systemowych.

Podstawowe zainteresowania badawcze Eugeniusza Toczyłowskiego mieszczą się w obszarze rozwoju metodologii badań operacyjnych i systemowych, w tym modelowania i optymalizacji złożonych procesów decyzyjnych w różnorodnych klasach systemów dyskretnych i ciągłych. W latach 1973–1982 zajmował się głównie rozwojem metod analizy strukturalnej złożonych zadań optymalizacji zawierających wiele zmiennych decyzyjnych powiązanych dużą liczbą ograniczeń, w tym metod rozwikływania wielkich układów równań algebraicznych i algebra-

iczo-różniczkowych oraz rozwojem dokładnych i przybliżonych metod programowania całkowitoliczbowego i dyskretnego. Od 1980 roku zajmował się rozwijaniem metodologii analizy strukturalnej do rozwiązywania złożonych zadań decyzyjnych w różnorodnych klasach zagadnień harmonogramowania i zarządzania procesów dyskretnych, formułowanych głównie podczas projektowania systemów informatycznych zarządzania i sterowania. Badania te były ściśle powiązane z rozwiązywaniem praktycznych problemów logistyki i zarządzania w takich przedsiębiorstwach jak RSW Prasa, Ursus, Unitra-Cemat, PSE, oraz w korporacjach międzynarodowych Unilever i Lucas Aerospace. W rezultacie badania te doprowadziły do opracowania dokładnych i przybliżonych metod strukturalnych optymalizacji dla wielu trudnych klas problemów optymalizacji dyskretnych oraz pozwoliły na opracowanie ogólnej metodologii analizy i wykorzystania cech strukturalnych złożonych problemów decyzyjnych. Po 1989 roku obszar badań został

T

poszerzony o prace projektowe z dziedziny projektowania systemów informatycznych do zarządzania i sterowania w warunkach konkurencji rynkowej, metod zarządzania procesem dydaktycznym w warunkach elastycznego studiowania, w tym metod harmonogramowania zajęć i rozdziału zasobów, opracowania modeli i metod harmonogramowania pracy jednostek wytwórczych na hurtowym rynku energii elektrycznej z uwzględnieniem różnorodnych ograniczeń technicznych, przesyłowych i systemowych warunków bezpieczeństwa. W latach 2000–2002 zostały przez niego opracowane teoretyczne modele rynkowego obrotu wielotowarowego w warunkach występowania istotnych ograniczeń, będące podstawą projektowania rozproszonych struktur zarządzania z wykorzystaniem procesów aukcyjnych. Obecnie te modele są wykorzystywane w ramach rozwijania standardu M3 i stosowane np. w energetyce i teleinformatyce. Jest autorem lub współautorem ponad 300 publikacji naukowych, w tym trzech monografii. Był promotorem w 13 zakończonych przewodach doktorskich.

W latach 1984–1986 był konsultantem naukowym projektu badawczego realizowanego dla międzynarodowej korporacji Unilever. W 1987 roku przebywał na rocznym kontrakcie badawczym w Control Systems Centre, University of Manchester, Institute of

Science and Technology. W latach 1995–2011 prowadził szereg prac badawczych na rzecz PSE i PSE-Operator związanych z projektowaniem, wdrażaniem i rozwojem rynku energii elektrycznej. Jest członkiem Społecznej Rady Narodowego Programu Redukcji Emisji oraz przewodniczącym zespołu ds. rynku energii.

Działalność dydaktyczna Eugeniusza Toczyłowskiego spleta się z jego działalnością naukową. Opracował i prowadził kilkanaście wykładów dla słuchaczy studiów dziennych oraz studiów doktoranckich. Tematyka obejmowała takie dziedziny jak modele procesów dyskretnych, badania operacyjne, zarządzanie i harmonogramowanie procesów oraz optymalizacja dyskretna i sieciowa.

Był pełnomocnikiem dziekana ds. komputerowego systemu ERES (1990), prodziekana ds. ogólnych m.in. odpowiedzialnym za organizację i wdrożenie elastycznego systemu studiowania oraz nowego systemu układania zajęć (1990–1993), przewodniczącym dziekańskiej komisji ds. lokalowych, przewodniczącym komisji Rady Wydziału ds. elastycznego systemu studiowania (1991–1993). W latach 1993–1999 był przewodniczącym Rektorskiej Komisji ds. Komputeryzacji Uczelni, W latach 1994–2005 był kierownikiem specjalności Systemy informacyjno-decyzyjne.

tomaszewicz

PAWEŁ TOMASZEWICZ

Paweł Tomaszewicz urodził się 19 grudnia 1970 roku we Włocławku. Tam też ukończył szkołę podstawową oraz technikum elektryczne. Jest absolwentem Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej, gdzie uzyskał tytuły i stopnie: w 1995 roku — magistra inżyniera elektroniki i telekomunikacji w zakresie telekomunikacja i w 2001 roku — doktora nauk technicznych w dyscyplinie telekomunikacja. Recenzentem pracy zatytułowanej *Samotestowanie układów FPGA realizujących funkcję użytkownika* był profesor Andrzej Kraśniewski.

Od 1997 roku był asystentem w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej a od 2001 roku jest pracownikiem Instytutu Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej na stanowisku adiunkta. Jego dorobek naukowy to autorstwo i współautorstwo 3 książek oraz ponad 40 publikacji.

Od początku swojej pracy zajmował się problematyką testowalności układów oraz

realizacji algorytmów przetwarzania informacji w układach programowalnych przez użytkownika w Zakładzie Podstaw Telekomunikacji.

W początkach swojej działalności dydaktycznej prowadził zajęcia laboratoryjne i ćwiczenia oraz zajęcia projektowe z: „Arytmetyki komputerowej”, „Układów logicznych”, „Układów cyfrowych”, „Projektowania wiarygodnych systemów cyfrowych”, „Syntezy i optymalizacji układów cyfrowych”, a ostatnio prowadzi zajęcia projektowe i wykład „Projektowanie programowalnych układów scalonych”. Prowadzi także wykład i zajęcia projektowe z „Systemów cyfrowych” w ramach studiów przez Internet OKNO Politechniki Warszawskiej. Był opiekunem 29 prac dyplomowych inżynierski i magisterskich. Za osiągnięcia w dziedzinie dydaktycznej otrzymał Nagrodę Zespołową Rektora Politechniki Warszawskiej I stopnia i II stopnia (dwukrotnie).

Oprócz działalności dydaktycznej zajmuje się wdrażaniem nowego oprogramowania i sprzętu naukowo-badawczego w ramach Laboratorium Układów Cyfrowym ZPT pełniąc funkcję kierownika.

t r a c z y k

TOMASZ TRACZYK

Tomasz Traczyk urodził się w Warszawie (14 maja 1960 roku), syn Wiesława, późniejszego profesora Politechniki Warszawskiej. Maturę otrzymał w XVIII Liceum Ogólnokształcącym im. Jana Zamoyskiego w Warszawie, następnie studiował na specjalności Automatyka na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, który ukończył z wyróżnieniem w 1984 roku. Doktorat *Wielowarunkowe algorytmy regulacji predykcyjnej*, przygotowany pod kierunkiem docenta Jerzego Pułaczewskiego, obronił z wyróżnieniem w 1992 roku, także na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

Od 1984 roku jest pracownikiem Instytutu Automatyki Politechniki Warszawskiej (obecnie Instytut Automatyki i Informatyki Stosowanej), początkowo na stanowisku technicznym (gdyż ówczesne władze komunistyczne zlikwidowały studia doktoranckie); od 1987 roku jest nauczycielem akademickim (adiunkt od 1992 roku, docent od 2008 roku). Od 2005 roku pełni funkcję wicedyrektora Instytutu Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej ds. nauczania.

W 1992 roku przebywał na stażu naukowym w Laboratoire d'Analyse et d'Architecture des Systèmes (LAAS CNRS) w Tuluzie (Francja). Od 2000 roku współpracował z CERN w Genewie (Szwajcaria), będąc członkiem tzw. międzynarodowej współpracy (kolaboracji) ALICE, budującej, a od 2010 roku także eksploatującej detektor ALICE (*A Large Ion Collider Experiment*) — jeden z głównych eksperymentów akceleratora LHC.

Działalność zawodowa Tomasza Traczyka początkowo dotyczyła cyfrowej regulacji automatycznej. Od 1988 roku zajmuje się zastosowaniami baz danych i projektowaniem systemów informacyjnych. Obecne zainteresowania zawodowe obejmują: projektowanie i eksploatację systemów informacyjnych, zastosowania baz danych, język XML i jego zastosowania, metody projektowania systemów informacyjnych, programowanie generatywne, metody handlu elektronicznego B2B, metody archiwizacji długoterminowej danych cyfrowych. Jest autorem ponad 50 publikacji i referatów na konferencjach naukowych oraz przemysłowych.

Od 1992 roku prowadzi wykłady z dziedziny baz danych na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej (5 wykładów) i przejściowo na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej (1 wykład). Był współtwórcą Studiów Podyplomowych „Zarządzanie zasobami IT: architektury, procesy, standardy, jakość” i kierownikiem ich pierwszej edycji, a także współtworzył Studia Podyplomowe „Inżynieria systemów informatycznych zarządzania i wspomaganie decyzji”, którymi kieruje od ich utworzenia; jest też autorem 3 wykładów na tych studiach. Za osiągnięcia dydaktyczne został dwukrotnie wyróżniony nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej oraz nagrodą Dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych. Poza Politechniką Warszawską prowadził wykłady z dziedziny technologii internetowych w Polsko-Japońskiej Wyższej Szkole Technik Kom-

puterowych. Był też wiele lat instruktorem w warszawskim centrum szkoleniowym firmy Oracle.

Tomasz Traczyk jest także aktywnym projektantem i konstruktorem systemów informatycznych dla przemysłu (metalurgia, telekomunikacja, energetyka, motoryzacja), nauki (CERN) i szkolnictwa wyższego. Uczestniczył m.in. w pracach nad elastycznym systemem kształcenia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych oraz był projektantem i współtwórcą systemów informatycznych, wspierających proces studiowania oraz internetową rekrutację na studia na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych.

Od czasów studenckich Jego pozazawodowe zainteresowania dotyczą krajoznawstwa, zwłaszcza terenów Beskidu Niskiego; jest uważany za eksperta w tej dziedzinie. Był współtwórcą i wieloletnim opiekunem schroniska studenckiego w Ropiance (pow. Dukla), które nadal chętnie odwiedza. Był prezesem Oddziału Międzyuczelnianego PTTK w Warszawie, obecnie jest członkiem Towarzystwa Karpackiego. Uprawia turystykę pieszą (głównie górską) i rowerową oraz żeglarstwo. Grywa też na instrumentach klawiszowych i gitarze.

Tomasz Traczyk jest żonaty, ma dwóch synów.

T

traczyk

WIESŁAW TRACZYK

Wiesław Traczyk urodził się 9 listopada 1935 roku w Grębkowie i tam też ukończył szkołę podstawową (1948). W 1952 roku uzyskał maturę i dyplom „Przodownika nauki i pracy społecznej” w Liceum Ogólnokształcącym w Mrozach, co dawało wolny wstęp na wyższą uczelnię. Wybrał Wydział Łączności Politechniki Warszawskiej. W czasie studiów, w 1957 roku, zaproponowano mu asystenturę w Katedrze Automatyki i Telemekhaniki. W tej instytucji, o różnych nazwach (obecnie — Instytut Automatyki i Informatyki Stosowanej) pracował aż do 2011 roku. Dyplom magisterski uzyskał, po stażu zagranicznym, w 1959 roku, stopień doktora nauk technicznych — w 1964 roku, a stopień doktora habilitowanego — w 1969 roku (za pracę *Synteza automatów asynchronicznych*). Tytuł profesora nadano mu w 1983 roku. Stanowisko profesora zwyczajnego w Politechnice War-

szawskiej łączył w latach 1997–2007 z funkcją profesora w Instytucie Łączności w Miedzeszynie.

Roczny staż przemysłowy odbył w Zakładach ASEA w Szwecji (1958–1959), a kilkumiesięczne staże naukowe w ZSRR (Leninradzki Instytut Elektrotechniki — 1963, Moskiewski Instytut Energetyczny — 1966). W 1974 roku prowadził przez jeden trymestr wykłady w Uniwersytecie w Minneapolis (USA), a przez trzy lata (1984–1987) wykładał w Uniwersytecie w Port Harcourt (Nigeria).

Przez wiele lat głównym kierunkiem zainteresowań badawczych Wiesława Traczyka były układy i systemy cyfrowe, a w szczególności projektowanie układów z elementów przekaźnikowych, NOR i NAND, układy asynchroniczne, synteza blokowa i mikroprogramowanie. Tym zagadnieniom poświęcone były książki: *Elementy i układy automatyki przekaźnikowej* (WNT, 1964), *Projektowanie tranzystorowych układów przełączających* (WNT, 1966) oraz *Układy cyfrowe automatyki* (WNT, 1974, 1976, tłumaczenie rosyjskie — Energia — 1978, wersja elektroniczna — 2007). Kierowana przez Wiesława Traczyka grupa badawcza wdrożyła kilka zaprojektowanych przez siebie systemów cyfrowych i komputerowych, głównie dla potrzeb energetyki, kolejnictwa i Ministerstwa Obrony Narodowej. Za osiągnięcia badawcze Wiesław Traczyk uzyskał dwie indywidualne Nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

W ciągu ostatnich lat działalności naukowej Wiesława Traczyka związana była ona głównie z inżynierią wiedzy, sztuczną inteligencją i logicznymi metodami wspomaganie decyzji. Tej tematyki dotyczy kilkanaście publikacji, redagowana przez niego książka *Problemy sztucznej inteligencji* („Wiedza i Życie”, 1995) oraz dwa (wykonane pod jego kierunkiem) projekty finansowane przez Komitet Badań Naukowych. Zwieńczeniem tej działalności jest książka *Inżynieria wiedzy* (Exit, 2010).

Prace prowadzone w Instytucie Łączności związane były z inżynierią wiedzy, wspom-

ganiem decyzji i problemami odkrywania wiedzy.

Przez wiele lat Wiesław Traczyk prowadził podstawowe przedmioty wprowadzające do techniki cyfrowej, takie jak: „Teoria automatów”, „Układy logiczne”, „Układy cyfrowe”, „Systemy cyfrowe” i „Architektura komputerów”. Jest autorem podręcznika *Układy cyfrowe* (WNT, 1982, 1986). Od lat osiemdziesiątych wykładał „Inżynierię wiedzy” oraz „Metody sztucznej inteligencji”.

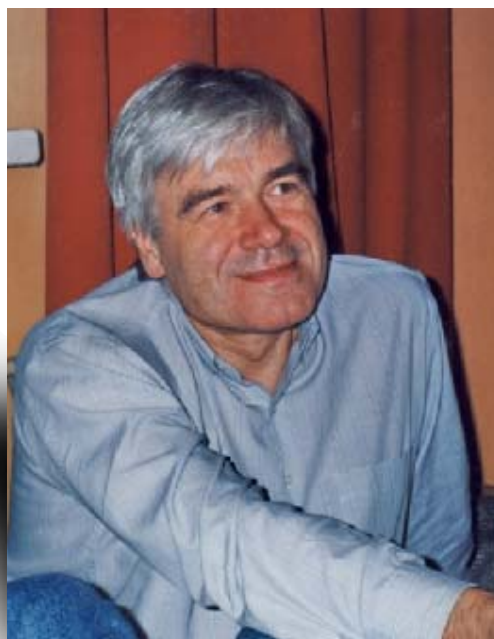
Wiesław Traczyk wypromował trzynastu doktorów (w tym dwóch cudzoziemców), recenzował 28 rozpraw doktorskich i 12 prac habilitacyjnych.

Ważniejsze funkcje pełnione przez Wiesława Traczyka to: prodziekan Wydziału Elektroniki (1971–1975), zastępca dyrektora ds. nauki Instytutu Automatyki (1975–1981), dyrektor Instytutu Automatyki (wybrany przez pracowników, 1981–1984), kierownik Zakładu Optymalizacji i Wspomagania Decyzji (1997–2002). Dwukrotnie (1981 i 1984) był wybierany do Senatu Politechniki Warszawskiej, gdzie pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Budżetu i Finansów.

Przewodniczył kilku komisjom wydziałowych i jednej komisji rektorskiej.

Jest żonaty, ma jednego syna (pracownika Politechniki Warszawskiej) i dwóch wnuków. Interesuje się muzyką klasyczną i fotografią, odpoczywa przy pracach na działce rekreacyjnej.

trzech

WŁODZIMIERZ WOJCIECH TRZUCH

Włodzimierz Trzoch urodził się 26 marca 1948 roku w Warszawie, gdzie ukończył szkołę podstawową (1962) i Technikum Radiowe im. Marcina Kasprzaka (1967). Dyplom inżyniera elektronika uzyskał w 1973 roku, a następnie, w 1976 roku, magistra inżyniera elektronika na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Zatrudniony w Instytucie Technologii Elektronowej (obecnie Instytut Mikroelektroniki i Optoelektroniki — IMiO Politechniki Warszawskiej) początkowo na stanowisku inżynierjno-technicznym, a od 1977 roku — w charakterze nauczyciela akademickiego — starszego asystenta; od 1983 do 1992 roku — na stanowisku adiunkta.

Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1983 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej za rozprawę *Metoda pomiaru wysokiej próżni próżniomierzem jo-*

nizacyjnym o modulacji sinusoidalnej prądu kolektora, której promotorem był profesor Janusz Groszkowski.

Od 1983 roku pełnił funkcję kierownika Zespołu Badawczego „Aparatura do Badań Powierzchni Ciała Stałego”, w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej.

Zainteresowania badawcze Włodzimierza Trzocha koncentrowały się na metodologii pomiaru wysokiej i bardzo wysokiej próżni oraz na poszukiwaniu rozwiązań technologicznych i konstrukcyjnych umożliwiających budowę aparatury przeznaczonej do badań różnorodnych materiałów w środowisku bardzo wysokiej próżni.

Badania, w jakich brał udział, ukierunkowane były w szczególności na następujących zagadnieniach: rozszerzaniu zakresu pomiarowego jonizacyjnych przetworników stosowanych do pomiaru wysokiej próżni przez stosowanie metod modulacyjnych prądu kolektora, technologii i konstrukcji dział elektronowych oraz analizatorów energii elektronów stosowanych w spektrometrii powierzchni ciała stałego, konstrukcji specyficznych układów elektronicznych umożliwiających realizację metod modulacyjnych pomiaru wysokiej próżni oraz sterownych komputerowo systemów pomiarowych, problematyce konstrukcji układów elektronicznych narażonych na szokowe działanie wyładowań elektrycznych oraz pomiaru sygnału użytecznego znajdującego się poniżej poziomu szumów, opracowywaniu algorytmów przetwarzania danych umożliwiających automatyzację procesów pomiarowych i identyfikację składu chemicznego na powierzchni ciała stałego.

Największym sukcesem kierowanego przez niego zespołu badawczego było skonstruowanie i wykonanie w latach osiemdziesiątych XX wieku spektrometru do badań powierzchni ciała stałego wyposażonego w komputerowe sterowanie, akwizycję i przetwarzanie danych. Zastosowano w nim opracowane przez zespół unikalne oprogramowanie.

Wśród licznego grona współpracowników uczestniczących w tym projekcie, istotny wkład w jego realizację wnieśli: doktor Stanisław Pytkowski, doktor Piotr Szwemin, magister Marek Oleksowicz (układy elektroniczne) i Piotr Karwański (mechanika precyzyjna). Kod programu na bazie założeń opracowanych przez Włodzimierza Trzocha napisali głównie Andrzej Pietrucha, Marek Szelągowski i Wojciech Świdorski, którzy współpracę przy projekcie rozpoczęli jeszcze w okresie studiów. Opracowane przez zespół urządzenia spektrometryczne, kompletne lub we fragmentach, zostały wykonane w Politechnice Warszawskiej i wdrożone do pracy w kilku placówkach naukowo-badawczych w Polsce (Instytut Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej — wyposażenie laboratorium dydaktycznego, Instytut Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk, Instytut Fizyki i Chemii Metali Uniwersytetu Śląskiego, Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Elektroniki Próżniowej) i jednej placówce za granicą (Instytut Elektroniki Bułgarskiej Akademii Nauk w Sofii).

W działalności dydaktycznej, Włodzimierz Trzoch zajmował się głównie prowadzeniem laboratoriów podstawowych i problemowych, projektów, opieki indywidualnej nad studentami i pracami dyplomowymi.

Współautor ćwiczeń laboratoryjnych realizowanych w obszarze miernictwa próżniowego i badania powierzchni ciała stałego. Opiekun kilku prac dyplomowych.

Jest współautorem dwóch patentów i kilkadziesiąt publikacji prezentowanych w materiałach konferencyjnych oraz kilku — w czasopiśmie.

Otrzymał zespołową Nagrodę trzeciego stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1981), Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk (1986) kilkakrotnie nagrodzony przez Rektora Politechniki Warszawskiej za Wybitne Osiągnięcia Naukowe.

Przez większość okresu działalności na Politechnice Warszawskiej Włodzimierz Trzoch pracował pod bezpośrednim zwierzchnictwem doktora Stanisława Pytkowskiego, który był jego nauczycielem, wprowadzał go w świat nauki i inspirował kierunki działalności.

Od początku pracy znajdował się w kręgu bliskich współpracowników ogromnego autorytetu naukowego profesora Janusza Groszkowskiego.

Pracę na Politechnice Warszawskiej zakończył w 1992 roku i rozpoczął działalność w obszarze bankowości, gdzie przez większość czasu z dziesięcioletniej pracy zajmował stanowiska menedżerskie. Organizował i tworzył produkty bankowe oparte o karty plastikowe i magnetyczne oraz współuczestniczył w budowie systemów akceptacji kart bankowych. Zarządzał też obszarem gospodarki własnej banku i był szefem projektu informatycznego do obsługi tego obszaru działalności banku.

Jest żonaty, ma córkę i syna.

Uprawia narciarstwo, windsurfing, żeglarsko. Z przyjemnością zasiada do stolika brydżowego. Lubi turystykę i fotografię.

turkiewicz

JAROSŁAW TURKIEWICZ

Jarosław Turkiewicz uzyskał tytuł magistra inżyniera na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 2006 roku uzyskał tytuł Ph.D. na Technische Universiteit Eindhoven (TU/e), Holandia. W latach 2006–2007 pracował w firmie The Boston Consulting Group. W 2007 roku rozpoczął pracę w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej. Opracował i przebadał add/drop multiplexer OTDM o przepływności 160 Gbit/s, konwerter długości fali i transmultiplexer 1310 nm-na-1550 nm, transmisję o wysokiej przepływności i pojemności w oknie transmisyjnym 1310 nm. Jako pierwszy na świecie zrealizował transmisję 4×25 Gbit/s w oknie 1310 nm, która została wykorzystana w technologii 100 G Ethernet. Jarosław Turkiewicz jest autorem lub współautorem ponad 50 recenzowanych artykułów naukowych w takich czasopismach, jak: „Nature Photonics”, „IEEE Photonics Technology Letters”, „IEEE

Journal of Lightwave Tehcnology”, „IEE Electronic Letters” oraz konferencjach European Conference and Exhibition on Optical Communication i Optical Fiber Conference. Jest recenzentem: „IEEE Photonics Technology Letters”, „IEE Proceedings of Optoelectronics”, „IEE Electronics Letters”, „Optica Applicata” i Narodowego Centrum Badań i Rozwoju. W 2005 roku otrzymał prestiżową nagrodę IEEE Laser & Electro-Optics Society, a w 2009 i 2011 roku stypendium Centrum Studiów Zaawansowanych Politechniki Warszawskiej. Do jego zainteresowań badawczych zaliczamy systemy i sieci światłowodowe o bardzo wysokich przepływnościach i pojemnościach, czysto-optyczne przetwarzanie sygnałów, techno-ekonomiczne analizy technologii telekomunikacyjnych, rozwój społeczeństwa informacyjnego i jego infrastruktury oraz zarządzanie innowacyjnością i transferem technologii.

tyszka-zawadzka

ANNA TYSZKA-ZAWADZKA

Anna Tyszka-Zawadzka urodziła się 26 lipca 1966 roku w Warszawie, gdzie też ukończyła XXV Liceum Ogólnokształcące im. Józefa Wybickiego (1985). W 1985 roku rozpoczęła studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Studia ukończyła w 1991 roku w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej. Tematem jej pracy dyplomowej z dziedziny elektroniki kwantowej, wykonywanej w Zakładzie Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki były *Warunki stabilności generacji promieniowania w falowodowych laserach z rozłożonym sprzężeniem zwrotnym*. Od marca 1992 do lutego 1996 roku była studentką studiów doktoranckich na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej na kierunku Elektronika i Telekomunikacja. W kwietniu 1994 roku została nagrodzona w konkursie na „Najlepszą Pracę Młodego Naukowca” z dziedziny optoelektroniki na V Konferencji Naukowej „Technologia Elektronowa” ELTE'94. W 1995 roku otrzymała roczne stypendium z Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej. Od kwietnia 1996 roku jest zatrudniona w Zakładzie Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki, najpierw na stanowisku asystenta, a od listopada 1996 roku na stanowisku adiunkta. Rozprawę doktorską *Wpływ nadmiarowego szumu na warunki generacji laserów z rozłożonym sprzężeniem zwrotnym oraz laserów z rezonatorem Fabry-Perot*, obroniła z wyróżnieniem w czerwcu 1996 roku. W grudniu 1997 roku otrzymała nagrodę Prezesa Rady Ministrów za wyróżnioną rozprawę doktorską.

W latach 2006–2008 była członkiem Zespołu ds. Standardów Kształcenia powołanego przez Komisję Rady Wydziału ds. Kształcenia.

Jest współautorką wykładów „Laser Techniques” dla studentów Programu Erasmus Mundus oraz „Laser Physics and Semiconductor Optoelectronics” dla studentów studiów III stopnia. Jest także autorką projektów do wykładów „Lasery — kurs podstawowy” oraz „Laser Physics and Semiconductor Optoelectronics”. Opublikowała około pięćdziesięciu komunikatów konferencyjnych i dziesięć artykułów naukowych w wiodących czasopiśmie naukowych: „Optics Letters”, „Optics Communication”, „IEEE J. Quantum Electronics”, „Journal of Optical Society of America”. W latach 2004–2008 brała udział w pracach Sieci Doskonałości NEMO w PR 6 UE.

Od 1996 roku jest członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

W 2000 roku Anna Tyszka-Zawadzka ukończyła Podyplomowe Studia Ubezpieczeń o kierunku matematyki ubezpieczeniowej na Wydziale Ekonomii Uniwersytetu Warszawskiego.

u r b a ś

ALEKSANDER URBAŚ

Aleksander Urbaś urodził się 20 lutego 1946 roku w Bielsku Białej, gdzie ukończył szkołę podstawową (1960) oraz Technikum Mechaniczno-Elektryczne (1965) uzyskując świadectwo maturalne technika elektromechanika. W 1965 roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Dyplom magistra inżyniera automatyka (z wynikiem bardzo dobrym) uzyskał w 1970 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W tym też roku rozpoczął pracę zawodową jako nauczyciel akademicki w Zakładzie Teorii Obwodów i Sygnałów Instytutu Podstaw Elektroniki, przemianowanym w 1998 roku na Instytut Systemów Elektronicznych (ISE), kolejno na stanowisku asystenta stażysty, asystenta, starszego asystenta, adiunkta, a od 1999 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Wydziale Elektro-

niki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie elektroniki uzyskał w 1978 roku za rozprawę *Metoda łańcuchowa syntezy transmitancji czwórnika liniowego przy użyciu wzmacniaczy operacyjnych*, a stopień naukowy doktora habilitowanego — w 1990 roku za monografię *Metoda wrażliwościowa analizy i korekcji wpływu nieidealnych elementów aktywnych na właściwości częstotliwościowe filtrów*.

Początkowo w latach 1969–1971 zainteresowania naukowe Aleksandra Urbasia koncentrowały się na tematyce czaso-optimalnych układów sterowania. Od 1971 roku podejmuje badania dotyczące teorii, metod syntezy i projektowania oraz realizacji układów aktywnych — głównie w technologii scalonej bezindukcyjnych filtrów mikroelektronicznych. Początkowo, w latach 1971–1978, zajmuje się syntezą i projektowaniem filtrów aktywnych RC ze wzmacniaczami operacyjnymi. Po doktoracie rozwija badania nad metodami syntezy filtrów bezrezystorowych o strukturach symetrycznych pracujących w czasie ciągłym, w których rezystor liniowy zostaje zastąpiony połączeniami tranzystorów MOS oraz tzw. filtrów OTA-C ze wzmacniaczami transkonduktancyjnymi i pojemnościami, w których cechą rezystancji realizują także wzmacniacze OTA. W ostatnich latach badania naukowe Aleksandra Urbasia koncentrują się na syntezie i projektowaniu filtrów zawierających wyłącznie tranzystory MOS oraz filtrów pracujących w trybie prądowym zawierających konweyory prądowe. Celem ich jest dostosowanie analogowych układów selektywnych do wymagań stawianych przez współczesne technologie realizacji układów scalonych, zwłaszcza ASIC oraz możliwość realizacji na jednym czipie łącznie z układami cyfrowymi, blokami stabilizacji i przestrajania parametrów filtrów. Istotnym praktycznie rezultatem są prace dotyczące eliminacji lub redukcji wpływów nieidealności elementów aktywnych na właściwości częstotliwościowe filtrów. Współ-

pracując z profesorem Jerzym Osiewskim, tworzy podstawy teorii syntezy filtrów z tzw. aktywną kompensacją.

W latach 1972–1978 współpracuje z resortowym Instytutem Łączności oraz Instytutem Technologii Elektronicznej Politechniki Warszawskiej biorąc udział w badaniach dotyczących możliwości zastosowania filtrów aktywnych w telefonii. Doprowadza to do realizacji prototypu — w technologii hybrydowej — filtru aktywnego przemiany kanałowej w telefonii wielokrotnej. W latach 1981–1982 bierze udział w projekcie i realizacji filtru przestrajanego do nanowoltomierza selektywnego na zlecenie Zakładu UNIPAN. W 1992 roku doprowadza do realizacji filtru MOSFET-C o strukturze symetrycznej w technologii scalonej ASIC. Jest jednym z realizatorów badań prowadzonych w ramach Problemów Węzłowych (06.5.1, 06.2) dla potrzeb telekomunikacji, a przez wiele lat realizatorem i kierownikiem zadań w ramach Problemu Resortowego 1.8 MNSzWiT, Centralnego Problemu Badań Podstawowych CPBP 02.14 oraz trzech zleceń Wydziału IV Nauk Technicznych Polskiej Akademii Nauk.

Jest autorem lub współautorem 77 publikacji w czasopismach i materiałach konferencyjnych krajowych i zagranicznych, takich jak: „International Journal on Circuit Theory and Application”, „International Journal of Electronics”, „International Symposium on Circuit and Systems ISCAS”, „European Conference on Circuit Theory and Design”. Jest współautorem książki *Analogowe systemy teletransmisyjne* (WKiŁ, 1979). Był autorem lub współautorem 16 raportów naukowych. Był kierownikiem i głównym wykonawcą grantów Ministerstwa Edukacji Narodowej (1990), Komitetu Badań Naukowych (1992–1994) oraz trzech grantów dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej (1994, 1996, 1997). Recenzował 3 rozprawy doktorskie, 3 rozprawy habilitacyjne oraz 9 projektów badawczych Komitetu Badań Naukowych. Za osiągnięcia badawcze był nagrodzony przez Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego

i Techniki (1979) oraz czterokrotnie Nagrodą Rektora Politechniki Warszawskiej (1982, 1985, 1991, 1996).

Aleksander Urbaś prowadził wykłady na różnych rodzajach studiów z przedmiotów: „Teoria obwodów” (1978–1994), „Sygnały i systemy” (1995–2001) oraz wykłady obieralne: „Projektowanie układów selektywnych bezindukcyjnych” (1979–1980), „Metody syntezy i projektowania filtrów aktywnych” (1981–1982). Jest między innymi autorem skryptu *Laboratorium teorii obwodów* (wyd. Politechniki Warszawskiej 1981, 1990) oraz współautorem skryptu *Sygnały i systemy — ćwiczenia laboratoryjne* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 1998, 2000). Jest twórcą koncepcji i głównym realizatorem laboratoriów dydaktycznych: „Teorii obwodów” (1978–1980) i „Teorii obwodów i sygnałów” (1994–1996) do czterech przedmiotów podstawowych dla wszystkich studentów Wydziału. Od ponad dwudziestu dwóch lat pracuje na stanowiskach kierowniczych w tych laboratoriach. Dyplomował 17 magistrów inżynierów.

Aleksander Urbaś był członkiem Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej (1971–1972), sekretarzem Komisji Programowej Rady Wydziału (1993–1994). Jest Przewodniczącym Komisji Egzaminów Dyplomowych (od 1997 roku). Jest także członkiem Komitetu Naukowego Krajowej Konferencji „Teoria obwodów i układy elektroniczne” (od 1997 roku) oraz International Conference on Signals and Electronic Systems (od 2000 roku), członkiem Sekcji Sygnałów, Układów i Systemów Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk (od 1997 roku), kierownikiem Zespołu Naukowego Analogowej Filtracji Sygnałów (od 1992 roku), stałym recenzentem „Kwartalnika Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk” (od 1997 roku). Był recenzentem „Mathematical Reviews” (1991–1995) oraz członkiem American Mathematica Society (1992–1995).

Jest wdowcem, ma jednego syna.

U

walczak

JAKUB WALCZAK

Jakub Walczak urodził się 27 marca 1971 roku w Mikołowie (województwo śląskie). W latach 1986–1990 uczęszczał do VIII Liceum Ogólnokształcącego w Katowicach do klasy o profilu matematyczno-fizycznym. W 1990 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1996 roku. W latach 1996–2002 był studentem studiów doktoranckich w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej. Tytuł rozprawy doktorskiej Mo-

delowanie rozpraszania elektronów w cienkiej warstwie półprzewodnika tranzystora GAA SOI. Po uzyskaniu stopnia doktora w 2002 roku został zatrudniony w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki na stanowisku adiunkta. Jego praca naukowo badawcza koncentruje się na zagadnieniach transportu w strukturach MOS/SOI z ultracienkim kanałem i dielektrykiem oraz modelowaniu przyrządów o wymiarach nanometrowych. W chwilach wolnych pasjonują go góry i powietrze (paralotniarstwo).

w a l c z a k

**KRZYSZTOF
WALCZAK**

Krzysztof Walczak urodził się 16 stycznia 1950 roku w Lublinie, gdzie ukończył szkołę podstawową (1963) i liceum ogólnokształcące (1967). Był laureatem Olimpiady Chemicznej i dwukrotnie zdobył wyróżnienie w tej olimpiadzie. Ponadto był uczestnikiem zawodów III stopnia Olimpiady Matematycznej, co spowodowało przyjęcie bez egzaminu na Studium Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Warszawskiej w 1967 roku, które ukończył w 1972 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera matematyki. W tym samym roku Krzysztof Walczak został przyjęty na Studium Doktoranckie przy Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, co zaowocowało rozprawą doktorską *Dekompozycyjne metody syntezy układów kombinacyjnych wolnych od ryzyka statycznego dla zmian przyległych* obronioną w 1976 roku. Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskał na Wydziale Elektroniki w 1988 roku za monografię *Hierarchiczne wyznaczanie testów dla układów cyfrowych*.

Po ukończeniu studiów doktoranckich w 1975 roku Krzysztof Walczak został zatrudniony jako nauczyciel akademicki w Instytucie Informatyki na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, gdzie pracował do 1988 roku. W 1988 roku rozpoczął pracę w Akademii Wychowania Fizycznego jako kierownik Zakładu Metod i Analiz Matematycznych, gdzie pracował do 1998 roku. W tym samym roku powrócił do pracy w Instytucie

Informatyki na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych.

Początkowo zainteresowania badawcze Krzysztofa Walczaka dotyczyły problematyki syntezy układów logicznych wolnych od ryzyka. Następnie Krzysztof Walczak w latach 1978–1987 uczestniczył w pracach nad problemem MRI3 dotyczącym opracowania teorii i metody badania właściwości funkcji diagnostycznych układów logicznych, a w szczególności układów scalonych oraz opracowania i zaimplementowania metod diagnozowania struktur i systemów cyfrowych o podwyższonej niezawodności. W ostatnich latach prowadzi prace naukowo badawcze poświęcone szeroko rozumianej problematyce eksploracji danych: eksploracji wzorców, wykorzystaniu eksploracji danych w wyszukiwaniu i klasyfikacji obrazów oraz w stosowaniu metod eksploracji danych w bardzo dynamicznie rozwijającej się ostatnio dziedzinie, a mianowicie bioinformatyce.

W

Krzysztof Walczak jest autorem kilkudziesięciu prac naukowych opublikowanych w renomowanych czasopismach i w materiałach międzynarodowych konferencji, 22 prace są indeksowane przez serwis Digital Bibliography & Library Project zawierający najlepsze na świecie prace z dziedziny informatyki.

Za osiągnięcia naukowe uzyskał między innymi w 1981 roku zespołową nagrodę Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk oraz w 2008 roku zespołową Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej.

Krzysztof Walczak jest promotorem 2 rozpraw doktorskich, a obecnie pod jego kierunkiem są prowadzone 2 zaawansowane prace doktorskie. Jeden z wypromowanych doktorów, Paweł Terlecki, uzyskał w 2009 roku Nagrodę Prezesa Rady Ministrów za rozprawę doktorską. Doktorant, magister Tomasz Gambin, którym obecnie opiekuje się Krzysztof Walczak, został w 2010 roku laureatem konkursu na stypendia krajowe dla młodych uczonych organizowanego przez Fundację na rzecz Nauki Polskiej w ramach programu START.

Krzysztof Walczak recenzował prace dla renomowanych czasopism. Jest zapraszany do komitetów programowych wielu międzynarodowych konferencji.

Krzysztof Walczak prowadził następujące wykłady: „Programowanie komputerów”, „Teoria automatów i lingwistyka matematyczna”, „Wybrane zagadnienia teorii funkcji przełączających”, „Podstawy teoretyczne informatyki”, „Programowanie zagadnień sztucznej inteligencji w języku Prolog”, „Programowanie w logice — podstawy i zastosowania”.

Jest autorem lub współautorem ponad 25 podręczników akademickich i książek do na-

uki programowania, z których najważniejsze to: *Podstawy programowania maszyn cyfrowych. Fortran* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1987), *Programowanie w języku Fortran 77* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1991), *Programowanie systemów baz danych. Język Clipper* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1991), *Programowanie w języku Clipper 5.0–5.3* (Wydawnictwo W & W, Warszawa 1992–1999), *Nauka programowania dla początkujących. Pascal* (Wydawnictwo W & W, Warszawa 1993–2010), *Nauka programowania dla... już nie całkiem początkujących. Pascal* (Wydawnictwo W & W, Warszawa 1994–2010), *Nauka programowania w systemie Delphi* (Wydawnictwo W & W, Warszawa 1996–2006), *Nauka programowania systemów baz danych. Delphi* (Wydawnictwo W & W, Warszawa 1997–2006), *Programowanie w języku Turbo Pascal 7.0* (Wydawnictwo W & W, Warszawa 1998–2008), *Nauka programowania w języku C++. Borland Builder* (Wydawnictwo W & W, Warszawa 1998–2006), *Nauka programowania dla początkujących. C++* (Wydawnictwo W & W, Warszawa 1999–2010), *Nauka programowania obiektowego. C++* (Wydawnictwo W & W, Warszawa 2000–2010), *Przykłady zastosowań. C++ Borland Builder* (Wydawnictwo W & W, Warszawa 2003–2010), *JAVA. Nauka programowania dla początkujących* (Wydawnictwo W & W, Warszawa 2005–2010).

Krzysztof Walczak za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej otrzymał w 1981 roku zespołową Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. W 2008 roku otrzymał Medal Edukacji Narodowej.

warda

PIOTR WARDA

Piotr Warda urodził się w 1964 roku w Warszawie. Ukończył XXX Liceum Ogólnokształcące im. Jana Śniadeckiego w Warszawie, a następnie studiował na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

Studia ukończył w 1989 roku, broniąc pracę magisterską w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej. Tematem pracy dyplomowej z dziedziny optoelektroniki, wykonywanej w Zakładzie Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki było *Badanie lasera barwnikowego o pracy ciągłej*.

W marcu 1992 roku rozpoczął studia doktoranckie na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej na kierunku Elektronika i Telekomunikacja.

Rozprawę doktorską *Wpływ pola magnetycznego pierścieniowych magnesów trwałych na parametry jonowego lasera argonowego*, obronił z wyróżnieniem w październiku 1998 roku.

W trakcie studiów doktoranckich w 1994 roku otrzymał Zespołową Nagrodę Ministra Edukacji Narodowej.

W styczniu 1999 roku został mianowany na stanowisko adiunkta w Zakładzie Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej.

W 1999 roku nagrodzony w Konkursie FIATA na najlepszą pracę doktorską wykonaną na Politechnice Warszawskiej.

W tym samym roku został wyróżniony również indywidualną Nagrodą II stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe.

W 2000 roku otrzymał zespołową Nagrodę Prezesa Rady Ministrów za wybitne krajowe osiągnięcie naukowo-techniczne. Jest współtwórcą opatentowanego w 2000 roku wynalazku „Rura wyładowcza jonowego lasera gazowego”.

W 2005 roku otrzymał zespołową Nagrodę II stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia dydaktyczne.

Jest współautorem wykładu „Elementy i systemy optoelektroniczne”.

Opublikował około trzydziestu komunikatów konferencyjnych i artykułów naukowych.

W latach 2004–2008 brał udział w pracach Sieci Doskonałości NEMO w PR-6 UE.

Był członkiem powołanego przez Rektora Zespołu Roboczego Kierowników Projektów Unii Europejskiej.

Od 1996 roku jest członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Brał udział w pracach nad organizacją Rady Kierowników Projektów Europejskich w Politechnice Warszawskiej.

Uczestniczy w organizacji i prowadzeniu lekcji festiwalowych w ramach Festiwalu Nauki.

Jest członkiem Stowarzyszenia Naukowo-Oświatowego POZYTON.

wawrzyński

PAWEŁ WAWRZYŃSKI

Paweł Wawrzyński urodził się w Warszawie 5 stycznia 1978 roku. Skończył V Liceum Ogólnokształcące im. Księcia Józefa Poniatowskiego w Warszawie. Studiował na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej, gdzie w 2001 roku uzyskał tytuł zawodowy magistra inżyniera informatyki oraz na Wydziale Nauk Ekonomicznych Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie uzyskał tytuł magistra ekonomii w 2004 roku.

W 2005 roku obronił pracę doktorską, którą pisał pod kierunkiem profesora Andrzeja Pacuta w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej. Ogólną tematyką tej pracy (*Intensive Reinfor-*

cement Learning), było uczenie maszynowe. W tym samym 2005 roku został zatrudniony w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej jako asystent i pracę tam kontynuuje jako adiunkt począwszy od 2006 roku.

Zainteresowania badawcze Pawła Wawrzyńskiego dotyczą sztucznej inteligencji, w tym głównie sieci neuronowych, uczenia maszynowego i uczenia się przez wzmacnianie a także nauk kognitywnych, w tym modelowania pamięci, świadomości i percepcji. W swoim dorobku naukowym za najważniejszy uznaje artykuł *Real-time Reinforcement Learning by Sequential Actor-Critics and Experience Replay*, opublikowany w „Neural Networks 22” (2009), ss. 1484–1497.

w e r b o w y

ALEKSANDER WERBOWY

Aleksander Werbowy urodził się 25 września 1967 roku w Warszawie. W 1987 roku ukończył tam VI Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Reytana, a następnie rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W trakcie studiów (1993) przebywał na 6-miesięcznym stypendium w Technische Hochschule Darmstadt (Darmstadt, Niemcy) w ramach programu TEMPUS. W 1994 roku uzyskał tytuł magistra inżyniera w zakresie mikroelektroniki i optoelektroniki po czym rozpoczął studia doktoranckie w dziedzinie elektroniki w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 1999 roku obronił z wyróżnieniem pracę doktorską na temat *Wzrosty nanokrystalicznego kubicznego azotku boru dla potrzeb elektroniki*.

Głównymi obszarami zainteresowań naukowo-badawczych Aleksandra Werbowego są szeroko pojmowane nanotechnologie oraz technologie wytwarzania, obróbki i charakteryzacji cienkich warstw materiałów o szerokiej przerwie energetycznej, jak warstwy węglowe (nanokrystaliczny diament (NCD) i węgiel diamentopodobny (DLC)), azotkowe (m.in. BN, AlN, GaN) oraz tlenkowe (np. Al₂O₃, TiO₂) a także możliwości ich zastosowań w strukturach i przyrządach mikro-, opto- i nanoelektronicznych.

Jest autorem i współautorem ponad 50 artykułów naukowych oraz ponad 70 prezentacji na konferencjach krajowych i międzynarodowych (w tym 4 referatów zaproszonych), jak również współautorem 1 podręcznika akademickiego oraz 1 monografii. Realizował i realizuje prace badawcze (w tym jako kierownik) w ramach kilkunastu projektów naukowych (m.in. Rektora Politechniki Warszawskiej, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka”).

Jest kierownikiem Laboratorium Materiałowej Charakteryzacji Mikro- i Nanostruktur w Zakładzie Technologii Mikrosystemów i Materiałów Elektronicznych w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki. Od 2003 roku pełni też funkcję sekretarza naukowego Sekcji Technologii Elektronowej i Technologii Materiałów Elektronicznych Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk.

Aleksander Werbowy był dwukrotnie (2000, 2006) laureatem zespołowej Nagrody Rektora I stopnia za osiągnięcia naukowe.

wierzbicki

ANDRZEJ P. WIERZBICKI

Andrzej P. Wierzbicki urodził się 29 czerwca 1937 roku w Warszawie. Dyplom magistra inżyniera łączności ze specjalnością automatyka uzyskał w 1960 roku na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W latach 1959–1961 pracował w Instytucie Elektrotechniki. Od 1961 do 2004 roku był zatrudniony w Politechnice Warszawskiej w Katedrze Automatyki (obecnie Instytut Automatyki i Informatyki Stosowanej) Wydziału Łączności, później Elektroniki (od 1995 roku Wydział Elektroniki i Technik Informatycznych). Stopień doktora uzyskał na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1964 roku, stopień doktora habilitowanego w 1968 roku, tytuł profesora w 1976 roku, stanowisko profesora zwyczajnego w 1992 roku. Od 1996 roku do chwili obecnej zatrudniony w Instytucie Łączności, w latach 1996–2004 pełnił funkcję dyrektora.

Opublikował 12 książek naukowych oraz 2 monografie o charakterze podręczników, ponad 140 artykułów w recenzowanych czasopismach naukowych i rozdziałów w książkach, ponad 100 referatów na konferencjach naukowych, ma 3 wdrożone i wykorzystane patenty. Był promotorem 18 doktorów, kilku doktorantów (A. Dontchev, I. Lasiicka, A. Lewandowski) jest profesorem na uczelniach zagranicznych. Jego doktoranci lub pracownicy zespołu kierowanego przez niego uzyskali 4 habilitacje (A. Ruszczyński, J. Szymanowski, K. Kiwiel, A. Pacut), trzech z nich ma tytuł profesora. Autor 52 recenzji rozpraw doktorskich, 20 habilitacyjnych i 12 wniosków profesorskich, w tym kilku dla uczelni zagranicznych (4 rozprawy doktorskie i 5 wniosków profesorskich, włącznie z Uniwersyteciem Stanforda).

Ma uznany międzynarodowo wkład w teorię sterowania i optymalizacji, w tym autorstwo zasady maksimum dla procesów z opóźnieniem, algorytmy przesuwanych funkcji kary i uzupełnionych funkcji Lagrange'a z uogólnieniami na przypadek dynamiczny i ograniczeń w przestrzeni Hilberta. Jest autorem uogólniającego podejścia do teorii wrażliwości układów dynamicznych i sterowania optymalnego, opartego na rozróżnieniu roli modelu podstawowego i rozszerzonego oraz strukturalnej wersji twierdzenia o funkcji uwikłanej (monografia, tłumaczona też na język angielski).

Zasadniczym osiągnięciem Andrzeja P. Wierzbickiego jest autorstwo oryginalnego podejścia do teorii i metodologii optymalizacji wektorowej, wielokryterialnego wspomagania decyzji i projektowania. Podejście to, zwane „metodą punktu odniesienia”, w warstwie teoretycznej opiera się na nowych charakterystykach rozwiązań wektorowo optymalnych z wykorzystaniem stożkowego rozdzielania zbiorów i specjalnej klasy funkcji osiągnięcia (skalaryzujących), zależnych parametrycznie od punktu odniesienia. W warstwie metodologicznej podejście to kładzie nacisk na „suwerenną rolę użytkownika” syste-

mu wspomagania decyzji czy projektowania (którego trzeba wspomagać, a nie zastępować w ostatecznym wyborze decyzji czy wariantu projektu). Podejście to zyskało międzynarodową akceptację i stało się podstawą dalszych prac wielu autorów amerykańskich, japońskich i europejskich. Za to podejście nagrodzony w 1992 roku — jako pierwszy spoza badaczy amerykańskich — Nagrodą Georg Cantor Award Międzynarodowego Towarzystwa Wielokryterialnej Analizy Decyzji (IS MCDM).

Wśród innych zainteresowań badawczych Andrzeja P. Wierzbickiego trzeba wyróżnić prace związane z teorią i technikami negocjacji, a także autorstwo zdobywającej coraz większe zainteresowanie międzynarodowe „racjonalnej teorii intuicji”, opartej na rozróżnieniu pomiędzy trudnością przetwarzania informacji słownej i całościowego przetwarzania pełnej informacji (głównie wizualnej) docierającej do człowieka, na uznaniu upraszczającej i przyspieszającej roli wynalazku mowy w procesie ewolucyjnym i przeciwstawieniu jej intuicji. Z teorii tej wynika m.in., że co najwyżej 0,01% neuronów w mózgu ludzkim zajmuje się rozumowaniem racjonalnym, logicznym i słownym. W latach 2004–2007 pracował też nad mikro-modelami kreowania wiedzy, był współautorem dwóch monografii na ten temat. Opublikował też szereg prac dotyczących koncepcji „cywilizacji i społeczeństwa informacyjnego”. Komisja Europejska mianowała go w latach 2000–2003 członkiem Information Society Technology Advisory Group. W 2004 roku uzyskał nagrodę im. profesora Tomasza Hofmoka za inicjatywę i zaangażowanie w budowę miejskich sieci komputerowych w Polsce.

Na Politechnice Warszawskiej pełnił funkcje zastępcy dyrektora Instytutu Automatyki, prodziekana (1973–1975) oraz dziekana Wydziału Elektroniki w kadencji 1975–1978.

W latach 1960–1961 spędził rok na Politechnice Darmstadt w RFN. W latach 1970–1971 spędził rok na Uniwersytetach Minnesota oraz Brown w USA. W latach 1978–1984 pracował w Międzynarodowym Instytucie Stosowanej Analizy Systemowej, od 1979 roku jako kierownik działu teoretycznego tego

instytutu. W 1985 roku wykładał na studiach doktoranckich Uniwersytetu Zdalnego Nauczania w Hagen, Niemcy. W latach 1989–1990 spędził rok jako profesor wizytujący Uniwersytetu w Kioto, Japonia. Ponadto, wykładał na studiach doktoranckich wielu uczelni w kraju i zagranicą. W latach 2004–2007 był zatrudniony jako profesor badawczy w Japan Advanced Institute of Science and Technology w Nomi koło Kanazawy.

W kadencji 1991–1994 pełnił z wyboru funkcje przewodniczącego Komisji Badań Stosowanych Komitetu Badań Naukowych oraz zastępcy przewodniczącego Rady Fundacji Nauki Polskiej. Członek i przewodniczący zespołów opiniodawczych Komitetu Badań Naukowych: Zespołu ds. Infrastruktury Informacyjnej Komitetu Badań Naukowych (1995–2000), przewodniczący Zespołu ds. Rozwoju i Promocji Nauki (1995–2000), przewodniczący Zespołu ds. Współpracy Naukowej z Zagranicą (2001–2004). Był też członkiem i przewodniczącym wielu Rad Naukowych (m.in. PIAP, NASK). Od 1986 członek, obecnie wiceprzewodniczący Komitetu Prognoz „Polska 2000 Plus” przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk.

W 2005 roku został wyróżniony nagrodą za najlepszy referat *Knowledge Creation and Integration: Creative Space and Creative Environments* na Hawaii International Conference on Systems Sciences. W 2009 roku uczestniczył jako audytor w międzynarodowym przeglądzie prac nowopowstającego Aalto University w Helsinkach.

Niedawne ważniejsze publikacje: *On the Role of Intuition in Decision Making and Some Ways of Multicriteria Aid of Intuition* („Journal of Multi-Criteria Decision Analysis”, 1997, vol. 6, pp. 65–78); *Model-based Decision Support Methodology with Environmental Applications* (współautorzy M. Makowski i J. Wessels, Kluwer, Dordrecht 2000); *Creative Space: Models of Creative Processes for the Knowledge Civilization Age* (współautor Y. Nakamori, Springer Verlag, Berlin-Heidelberg 2006); *Creative Environments: Supporting Creativity for the Knowledge Civilization Age* (współautor Y. Nakamori, Springer Verlag, Heidelberg-Berlin 2007).

w i e r z e j s k i

WITOLD KAZIMIERZ WIERZEJSKI

Witold Kazimierz Wierzejski urodził się 20 lutego 1930 roku w Brwinowie koło Warszawy. Do szkoły podstawowej chodził w Warszawie a po wybuchu wojny w 1939 roku uczył się w Zalesiu Dolnym koło Piaszczna oraz w kompletach tajnego nauczania we własnym domu. Maturę zdał w 1948 roku w Liceum im. Emilii Plater w Zalesiu. W tym roku dostał się na studia inżynierskie na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej (kierunek Prądy Słabe). W czasie studiów, w grudniu 1950 roku, podjął pracę etatową w Polskim Radiu. Dyplom inżynierski uzyskał w lutym 1952 roku. Od 1953 roku rozpoczął wykonywanie prac zleconych w Katedrze Podstaw Telekomunikacji profesora Adama Smolińskiego, pracując jednocześnie na etacie w Polskim Radiu. W początku 1954 roku rozpoczął studia magisterskie na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej odchodząc z etatu w Polskim Radiu, ale na-

dal wykonywał prace zlecone w Katedrze. Były to opracowania i konstrukcje: generatora impulsowego, wzmacniacza szerokopasmowego z Jerzym Baranowskim oraz wraz z Jerzym Helsztyńskim oscyloskopu-synchroskopu nanosekundowego ZPT 113, który był później, przez rok, najszybszym oscyloskopem w Europie. Od 1 stycznia 1956 roku został asystentem i oprócz prac konstrukcyjnych prowadził zajęcia laboratoryjne i ćwiczeniowe ze studentami. Dyplom magisterski uzyskał 27 czerwca 1959 roku za pracę o spiralnych liniach opóźniających i przeszedł od 1 lipca 1959 roku na etat starszego asystenta w Katedrze Układów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej. Tematyka prac w Katedrze już się częściowo zmieniła, Wierzejski był członkiem Zespołu Aparatury Biocybernetycznej, zajmującej się metodami i sprzętem elektronicznym do badania i analizy ciśnienia wewnątrzczaszkowego i przepływów krwi. Zespołem kierował profesor Wiktor Golde. Został opracowany i wdrożony do produkcji w 1979 roku Histograf Ciśnienia Wewnątrzczaszkowego oraz prowadzono prace z reoencefalografii. W latach 1964–1973 Witold Wierzejski wraz z Jerzym Helsztyńskim wykonali cztery opracowania teoretyczne i sprzętowe dla potrzeb kolejnictwa. Doktorat uzyskał 30 marca 1982 roku za pracę: *Formowanie czoła impulsu w linii opóźniającej z diodami półprzewodnikowymi o pojemności uzależnionej napięciowo*, promotorem był profesor Wiktor Golde. Po śmierci profesora Goldego w 1983 roku Witold Wierzejski objął kierownictwo Zespołu. W 1986 roku Zespół zakończył i przekazał do produkcji mikroprocesorowy Analizator Ciśnienia Wewnątrzczaszkowego dla Zakładu ZALIMP.

Jako wykładowca i starszy wykładowca prowadził wykłady z „Układów elektronicznych II” i „Wybranych układów elektronicznych”, a od 1981 roku „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów biologicznych”.

Prowadził 34 prace dyplomowe inżynierskie i magisterskie, częściowo związane z te-

matyką swych prac naukowych z przetwarzania sygnałów, z badań biocybernetycznych a sześc dotyczyło syntezy muzycznej. Oprócz wydawanych publikacji były też referaty na konferencjach naukowych w kraju i za granicą oraz dwa patenty. W latach 1967–1980 uzyskał 10 Nagród Rektora Politechniki Warszawskiej za pracę naukowo badawczą oraz został odznaczony w 1976 roku Złotym Krzyżem Zasługi, w 1987 roku Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, a także srebrną odznaką „Za Zasługi Dla Warszawy”.

Od 1 października 1968 roku był wykładowcą a od 1 października 1973 roku starszym wykładowcą. W 1995 roku został emerytem, ale był jeszcze zatrudniony na pół etatu w Katedrze, a następnie miał zlecane wykłady z „Cyfrowego przetwarzania sygnałów biologicznych”.

Był jednym z członków założycieli Polskiego Towarzystwa Inżynierii Biomedycznej w Warszawie. W ramach działalności pozanaukowej zajmował się współpracą techniczno-organizacyjną z grupami opozycyjnymi. Było to powielanie tekstów, naprawa powielaczy, opracowanie powielacza i jego produkcja oraz wydany w podziemiu *Mały poradnik drukarski*. Z inicjatywy Witolda Wierzejskiego wraz z jego kolegami z Wydziału Elektroniki został zaprojektowany i wykonany w kilku egzemplarzach nadajnik „Bolek i Lolek”, który w program 1 telewizji wpisywał napis „Solidarność Żyje” w czasie stanu wojennego, jego produkcję przejęła potem inna grupa konspiracyjna. W tym czasie był już członkiem Solidarności.

W

winiECKI

WIESŁAW WINIECKI

Wiesław Winięcki urodził się 12 listopada 1950 roku w Gdańsku, gdzie ukończył szkołę podstawową (1965). W latach 1965–1968 uczęszczał do I Liceum Ogólnokształcącego w Gdańsku, a następnie do XLII Liceum Ogólnokształcącego w Warszawie (1968–1969). Dyplom magistra inżyniera elektronika uzyskał w 1975 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał na Wydziale Elektroniki w 1986 roku za rozprawę *Metoda przetwarzania danych pomiarowych z wykorzystaniem funkcji odcinkowo-jednorodnych oraz jej zastosowania*, a stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie elektroniki (specjalność: Metrologia i systemy pomiarowe) w 2003 roku za rozprawę *Wirtualne przyrządy pomiarowe*. Tytuł naukowy profesora uzyskał w 2011 roku. Od 1975 roku Wiesław Winięcki

jest pracownikiem Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, gdzie zajmował kolejno stanowiska: stażysty, konstruktora, starszego asystenta, adiunkta i — od 2005 roku — profesora nadzwyczajnego.

Działalność naukowa Wiesława Winięckiego skoncentrowana jest wokół zagadnień związanych z projektowaniem nowoczesnych, cyfrowych przyrządów i systemów pomiarowych. Początkowo prace te dotyczyły projektowania cyfrowych częstotliwościomierzy, czasomierzy i fazomierzy o wysokich parametrach metrologicznych, a od połowy lat osiemdziesiątych — komputerowej techniki pomiarowej, a szczególności nowych metod projektowania systemów pomiarowo-kontrolnych z wykorzystaniem graficznych, zintegrowanych środowisk programowych. Największym osiągnięciem naukowo-badawczym i wdrożeniowym z lat dziewięć-

dziesiątych było opracowanie w latach 1994–1999 z Zespołem Komputerowej Techniki Pomiarowej i wdrożenie w Zarządzie Krajowym Państwowej Agencji Radiokomunikacji *Systemu pomiarowo-kontrolnego do automatycznego monitorowania sygnałów radiokomunikacyjnych w paśmie 10 kHz–18 GHz* nagrodzonego w 1997 roku Nagrodą Ministra Edukacji Narodowej. Efektem działalności w tym obszarze było opracowanie i wydanie w 2 pionierskich w kraju książek: autorskiej *Organizacja komputerowych systemów pomiarowych* (wydanej w 1997 roku i wznowionej jako drugie wydanie w 2007 roku) oraz współautorskiej *Graficzne, zintegrowane środowiska programowe do projektowania komputerowych systemów pomiarowo-kontrolnych* (wydanej w 2001 roku). Od początku 2000 roku prace naukowo-badawcze Wiesława Winieckiego ukierunkowane zostały na rozproszone przyrządy wirtualne i systemy pomiarowe, wykorzystujące sieci przewodowe (internet) i bezprzewodowe. Swoje doświadczenie i wyniki badań wykorzystał w autorskiej publikacji 2 obszernych rozdziałów zatytułowanych *Systemy pomiarowe i Internet w metrologii* w monografii *Współczesna metrologia* pod redakcją Jerzego Barzykowskiego, wydanej przez WNT w 2004 roku i wznowionej w 2007 roku. W ostatnich latach prace badawcze Wiesława Winieckiego zostały skoncentrowane na tematyce bezpieczeństwa rozproszonych systemów pomiarowo-sterujących.

Wiesław Winiecki jest autorem lub współautorem około 170 publikacji (z czego 14 w renomowanych czasopismach z tzw. listy filadelfijskiej), 3 patentów (współautorskie) oraz ponad 70 raportów technicznych. W całym okresie pracy na Politechnice Warszawskiej Wiesław Winiecki brał udział w 63 pracach naukowo-badawczych i wdrożeniowych, w tym w 12 dużych projektach badawczo-wdrożeniowych, oraz w 6 projektach badawczych finansowanych przez Komitet Badań Naukowych i Ministerstwo Edukacji Narodowej. Był kierownikiem 4 dużych projektów badawczo-wdrożeniowych oraz kierownikiem 2 grantów Komitetu Badań Naukowych. Wiele prac badawczych zakończyło się wdrożeniami w przemyśle i administracji państwowej.

Wiesław Winiecki był promotorem w 2 ukończonych przewodach doktorskich, recenzentem 3 rozpraw doktorskich. Ponadto kierował 58 obronionymi pracami magisterskimi i 12 pracami inżynierskimi. Jest autorem 7 wykładów. W ostatnich latach

prowadzi 3 fundamentalne dla swej specjalności wykłady: „Systemy pomiarowe”, „Oprogramowanie systemów pomiarowych”, „Rozproszone systemy pomiarowo-kontrolne”. Jest autorem 1 podręcznika akademickiego i współautorem 1 skryptu.

Wiesław Winiecki był członkiem Komitetów Naukowych i Programowych wiodących w dziedzinie systemów pomiarowo-kontrolnych konferencji zagranicznych i krajowych, (m.in.: „IEEE Instrumentation and Measurement Technology Conference”, „IEEE Intelligent Data Acquisition and Advanced Computing Systems: Technology and Applications”, Kongres Metrologii, „Metrologia Wspomagana Komputerowo”, „Systemy Pomiarowe w Badaniach Naukowych i w Przemysle”). Recenzował wiele artykułów w czasopismach zagranicznych i krajowych (m.in.: „IEEE Trans. on Instrumentation and Measurements”, „Measurement — Journal of International Measurement Confederation”, „Metrology and Measuring Systems”, „Pomiary, Automatyka, Kontrola”) oraz artykułów na konferencjach zagranicznych i krajowych, (m.in.: „IEEE Instrumentation and Measurement Technology Conference”, „IEEE Intelligent Data Acquisition and Advanced Computing Systems: Technology and Applications”, „International Measurement Confederation World Congress, International Measurement Confederation TC-4 Symp.”, „Mathematical Knowledge Management”, „Metrologia Wspomagana Komputerowo”, „Systemy Pomiarowe”, „Podstawowe Problemy Metrologii”). Od 2005 roku jest członkiem International Advisory Board konferencji IEEE Intelligent Data Acquisition and Advanced Computing Systems: Technology and Applications. W 2007 roku pełnił funkcję *co-chairmana* of the Image Processing & Communications konferencji „IEEE Intelligent Data Acquisition and Advanced Computing Systems: Technology and Applications”. Trzykrotnie powierzano mu funkcję redaktora tomów (*guest editor*) artykułów dotyczących zaawansowanych systemów obliczeniowych oraz przyrządów i laboratoriów wirtualnych w czasopismach zagranicznych. Jest członkiem Rady Programowej czasopisma „Pomiary, Automatyka, Kontrola” oraz *associate editor* czasopisma zagranicznego „International Journal of Computing”.

W ramach działalności organizacyjnej Wiesław Winiecki pełnił wiele odpowiedzialnych funkcji na Wydziale i poza nim. Był prodziekanem ds. nauki na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Poli-

W

techniki Warszawskiej (2005–2008), zastępcą dyrektora ds. naukowych Instytutu Radioelektroniki (1994–2001, 2004–2005), a także członkiem (1991–2002) i sekretarzem Komisji Dziekańskiej ds. Finansowych Wydziału (1993–2002). Był członkiem Komisji Rady Wydziału ds. Badań Naukowych (2002–2005), pełnił obowiązki kierownika Zakładu Urządzeń Radiotechnicznych (2003–2005). Jest obecnie członkiem Rady Nauki Politechniki Warszawskiej (2006–2012), członkiem Senackiej Komisji ds. Badań (2005–2012), Zastępcą Dyrektora ds. Naukowych Instytutu Radioelektroniki (2008–2012), kierownikiem pracowni Komputerowej Techniki Pomiarowej, kierownikiem Laboratorium Systemów Pomiarowych. Wiesław Winiński działa również aktywnie poza Politechniką. Jest m.in. członkiem Komitetu Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk (2007–2010), prezesem Zarządu Polskiego Stowarzyszenia Pomiarów, Automatyki i Robotyki POLSPAR (od 2004 roku), będącego narodo-

wym członkiem międzynarodowych organizacji International Measurement Confederation oraz International Federation of Automatic Control, członkiem zespołu zadaniowego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego ds. oceny wniosków współfinansowanych z funduszy strukturalnych w zakresie Działania 2.1 oraz 2.2 Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007–2013. Jest członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE).

Za osiągnięcia naukowo-badawcze i dydaktyczne Wiesław Winiński nagrodzony był 3 nagrodami zespołowymi Ministra oraz 15 nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej (w tym 3 indywidualne), Złotym Krzyżem Zasługi (1999), Srebrną Odznaką „Za Zasługi Dla Sportu” (2009) oraz Odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” (2009).

Włada czynnie językiem angielskim i rosyjskim, biernie — francuskim. Interesuje się polityką, muzyką i sportem.

witaszczyk

JANUSZ ZBIGNIEW WITASZCZYK

Janusz Zbigniew Witaszczyk urodził się 2 sierpnia 1949 roku w Człuchowie. Szkołę podstawową ukończył w Grodzisku Mazowieckim w 1963 roku i rozpoczął naukę w Technikum Łączności nr 1 w Warszawie, które ukończył w 1968 roku. Dyplom magistra inżyniera elektronika o specjalności radiotechnika uzyskał z wynikiem bardzo dobrym w 1973 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W tym samym roku został zatrudniony w Zakładzie Telewizji Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej na stanowisku naukowo-technicznym. Brał udział w wielu opracowaniach metod badania odbiorników telewizyjnych i kamer telewizji kolorowej. Uczestniczył w budowie i konstrukcji pierwszej polskiej kamery telewizji kolorowej, uzyskując 3 patenty.

W 1982 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych za pracę *Analiza metod korekcji błędów kolorymetrycznych w odbiornikach telewizyjnych*, która uznana została przez Radę Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej za wyróżniającą się. Wkrótce po obronie został nauczycielem akademickim zatrudnionym na stanowisku starszego asystenta.

Janusz Witaszczyk opracował i prowadził wykłady dotyczące studyjnej techniki telewizyjnej oraz ćwiczenia laboratoryjne z tego zakresu. Napisał także kilkanaście artykułów naukowych zamieszczonych w periodykach: „Technika Radia i Telewizji”, „Prace Naukowe Politechniki Warszawskiej”, „Przegląd Telekomunikacyjny”.

W 1985 roku z powodu zmiany dotychczasowej sytuacji rodzinnej (śmierć ojca) Janusz Witaszczyk musiał zrezygnować z pracy w Politechnice Warszawskiej i poświęcił się prowadzeniu własnej rodzinnej firmy istniejącej od 50 lat.

w i t o ń s k i

PIOTR WITOŃSKI

Piotr Witoński urodził się 4 listopada 1969 roku we Włocławku. W 1988 roku ukończył liceum ogólnokształcące i rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1994 roku obronił pracę magisterską *Zagadnienia generacji promieniowania w falowodowych laserach gazowych* wykonaną w Zakładzie Optoelektroniki Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki Warszawskiej. Otrzymał za nią Nagrodę I stopnia Polskiego Komitetu Optoelektroniki Stowarzyszenia Elektryków Polskich. W latach 1994–1999 był studentem Studiów Doktoranckich na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej na kierunku: Elektronika i Telekomunikacja. Pracę doktorską *Modelowanie generacji promieniowania w laserach objętościowych i falowodowych z transmisyjnym zwierciadłem o gaussowskim profilu współczynnika odbicia* obronił 18 stycznia 2000 roku. Od marca 2000 roku zatrudniony jest na stanowisku adiunkta w Zakładzie Elektroniki i Fotoniki Mikrofalowej Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki Politechniki

Warszawskiej (obecnie Zakład Fotoniki Obrazowej i Mikrofalowej). Jest laureatem Nagrody Zespołowej II stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe w 2000 roku.

Jest współautorem wykładu „Przyrządy elektroniki i fotoniki dla telekomunikacji” dla studentów studiów II stopnia oraz podręcznika *Informatyka 6 — Programowanie obiektowe dla Ośrodka Kształcenia na Odległość OKNO Politechniki Warszawskiej*. Jest opiekunem naukowym kilkunastu prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

Opublikował ponad czterdzieści komunikatów konferencyjnych i sześć artykułów w wiodących czasopismach naukowych: „Applied Optics”, „Optics Communications”, „IEEE Journal Quantum Electronics”.

W latach 2004–2008 brał udział w pracach Sieci Doskonałości NEMO w PR-6 UE.

Do jego głównych zainteresowań należą: badania teoretyczne gazowych laserów falowodowych, laserów z rezonatorem Fabry-Perot, modelowanie struktur laserowych, zastosowanie zwierciadła gaussowskiego.

wojciechowski

JACEK M. WOJCIECHOWSKI

Jacek M. Wojciechowski urodził się 24 grudnia 1942 roku w Karczewie. W latach 1949–1956 uczęszczał do szkoły podstawowej w Karczewie, a latach 1956–1960 do Liceum Ogólnokształcącego w Otwocku. W 1960 roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej (przemianowanym później na Wydział Elektroniki), gdzie w 1966 roku uzyskał tytuł magistra inżyniera elektroniki ze specjalnością maszyny matematyczne. W latach 1966–1975 studiował na Studium Zaocznym Matematyki Uniwersytetu Warszawskiego i uzyskał tytuł magistra matematyki ze specjalnością Metody numeryczne.

W latach 1966–1970 był zatrudniony w Instytucie Maszyn Matematycznych w Warszawie, a od 1970 roku jest pracownikiem Politechniki Warszawskiej. W 1976 roku uzyskał tytuł doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem), w 1989 roku stopień doktora habilitowanego nauk technicznych, a w 2002 roku tytuł naukowy profesora.

Obecnie jest profesorem zwyczajnym w Zakładzie Radiokomunikacji Instytutu Radioelektroniki. W latach 2003–2008 był również pracownikiem Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego (profesor nadzwyczajny). W latach 1984–1986 pracował jako profesor wizytujący w Washington State University, w latach 1990–1991 — w Waterloo University w Kanadzie, a w roku akademickim 2001–2002 — w Ohio University, USA.

Od 2003 roku jest członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE). Od 2006 roku pełni funkcję *associate editor* „Journal of the Franklin Institute”. Opublikował 36 artykułów naukowych, z czego ponad 20 w czasopiśmie o zasięgu światowym. Jest autorem bądź współautorem 3 książek naukowych: *Podstawy topologicznych metod analizy układów elektrycznych* (PWN, 1973), *Analiza wrażliwościowa analogo-*

wych układów elektrycznych z wykorzystaniem twierdzenia Tellegena (Wydawnictwo Politechniki Warszawskiej, 1989), *Piecewise Ellipsoidal Approximation — Applications to System Design* (WKiŁ, 2001) oraz trzech rozdziałów w książkach wydanych przez wydawnictwa zagraniczne: *Classification of Graph Structures w Encyclopedia of Data Warehousing and Mining* (2nd Edition, Information Science Reference, 2008), *Detection of Mutagenicity, Toxicity and Anti-cancer Activity Using Structural Contrast Graphs Patterns w Computational Intelligence: Methods and Applications* (Academic Publishing House EXIT, 2008), *Prediction of Chemical Protein-binding Activity Using Contrast Graph Patterns w Software Tools and Algorithms for Biological Systems* (Springer series „Advances in Experimental Medicine and Biology”, 2011).

Wykonał 16 ekspertyz i opinii projektów europejskich. W swoim dorobku ma 8 wypromowanych doktorów i kilkudziesięciu magistrów.

W

Pracując w Instytucie Maszyn Matematycznych był projektantem części elektronicznej urządzeń wdrożonych do produkcji w PZO: Fotokoordynatografu FK40 (1968), Miniaturowego przetwornika liczącego MPL (1969) i Mikrometru cyfrowego (1970).

Zainteresowania badawcze Jacka M. Wojciechowskiego w ciągu czterdziestu lat pracy naukowej dotyczyły metod obliczeniowych i zastosowań informatyki: topologicznych metod analizy i projektowania układów elektronicznych (1970–1980), symulacji i optymalizacji systemów energetycznych (1980–1985), analizy wrażliwościowej i diagnostyki systemów analogowych (1983–1990), optymalnego projektowania analogowych układów i systemów z wykorzystaniem metod statystycznych oraz symulacji i analizy przetworników mocy (1990–2000), a od 2000 roku — modelowania i analizy systemów i sieci radiowych, teleinformatyki oraz diagnostyki uszkodzeń.

Za osiągnięcia badawcze Jacek M. Wojciechowski otrzymał nagrody: zespołową przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki (1969), indywidualną III stopnia Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1977), zespołową III stopnia Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1984), indywidualną III stopnia Ministra Edukacji Narodowej (1990).

Prowadził ponad 30 różnych wykładów na uczelniach w kraju i za granicą, były to m.in.: „Teoria obwodów” (Politechnika Warszawska 1976–1992), „Metody topologiczne analizy i syntezy układów elektronicznych” (Politechnika Warszawska 1978–1980), „Electrical Circuits II” (Washington State University, 1984–1986), „Communication Systems” (Washington State University 1985–1985), „Teoria sygnałów” (Politechnika Warszawska, 1986–1993), „Computer-Aided Circuit Analysis and Design” (University of Waterloo, 1991), „Sygnały i systemy” (Politechnika Warszawska, od 1994 roku, Ohio University 2002–2003), „Probability and Statistics for Electrical Engineers” (Ohio University, 2001–2002), „Digital Signal Processing” (Ohio University, 2001–2002), „Digital Communications” (Politechnika Warszawska, od 2003 roku, Ohio University, 2002–2003), „Grafy i sieci” (Politechnika Warszawska, od 1994 roku, SGGW, 2003–2008), „Współczesne metody heurystyczne” (Politechnika Warszawska, od 2003 roku), „Teoria sygnałów i modulacji” (Politechnika Warszawska 2003–2006), „Współczesne obliczenia heurystyczne” (SGGW, 2004–2008), „Obwody i sygnały” (Politechnika Warszawska, 2005–2007), „Pro-

cess of Decision Support” (SGGW, od 2005 roku), „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów” (Politechnika Warszawska, od 2005 roku), „Teleinformatics” (SGGW, 2007–2008).

Jacek M. Wojciechowski był wielokrotnie zapraszany przez zagraniczne uniwersytety na pobyty krótkoterminowe, m.in.: CVUT (1976–1996), Budapest University of Technology and Economics (1978–1996), University of Waterloo (1992–2005), Technical University of Denmark (1994), Delft University of Technology (1995–1998), King’s College (1995–1998), Uniwersytet Lwowski (1998–1999), Linköping University (2008).

Jako autor lub współautor wydał 8 podręczników i skryptów: *Sygnały i systemy — zbiór zadań* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 2010), *Sygnały i systemy* (WKiŁ, Warszawa 2008), *Zadania z teorii obwodów* (Wydawnictwo Politechniki Warszawskiej, wydanie 1 — 1973, wydanie 2 — 1976), *Instrukcja użytkownika biblioteki MANN-1 programów numerycznej analizy układów elektronicznych* (Instytut Podstaw Elektroniki, Warszawa 1977), *Wprowadzenie w komputerowe projektowanie układów elektronicznych* (Wydawnictwo Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1978), *Instrukcja użytkownika biblioteki MANN-2 programów numerycznej analizy układów elektronicznych* (Instytut Podstaw Elektroniki, Warszawa 1978), *Sygnały i systemy — preskrypt laboratoryjny* (Wydawnictwo Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1995), *Sygnały i systemy — ćwiczenia laboratoryjne* (Wydawnictwo Politechniki Warszawskiej, wydanie I — 1998, wydanie II — 2000).

Za osiągnięcia dydaktyczne otrzymał dwukrotnie zespołową Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej — w 1995 roku oraz w 2000 roku — a w 2010 roku został odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

W okresie przemian ustrojowych w Polsce działał w Radach Nadzorczych spółek: 1996–1999 Famor SA (Bydgoszcz), 1996–1999 Byfuch SA (Bydgoszcz), 1996–1998 Zakłady Graficzne im. KEN SA (Bydgoszcz), 1996–1998 Toruńskie Przedsiębiorstwo Przemysłu Drzewnego SA (Toruń), 1995–1996 ZUCH Tofama (Toruń), 1991–1996 Rafineria Gdańska SA, 1991–1993 ZACH Metalchem Opole SA. W latach 1996–2001 był przedstawicielem w Polsce Institute Francais du Petrol.

Za swoich nauczycieli uważa promotora pracy doktorskiej profesora Stanisława Bellerta oraz profesora Vlacha z University of Waterloo.

wojtasiak

WOJCIECH WOJTASIAK

Wojciech Wojtasiak urodził się 13 grudnia 1960 roku w Lublinie. Studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej ukończył w 1984 roku i rozpoczął pracę zawodową w Zakładzie Przyrządów Mikrofalowych Instytutu Technologii Elektronowej Politechniki Warszawskiej (obecnie Instytut Mikroelektroniki i Optoelektroniki). Od 1987 roku pracuje w Zakładzie Techniki Mikrofalowej i Radiolokacyjnej Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej najpierw jako asystent, a po obronie rozprawy doktorskiej na stanowisku adiunkta pełniąc jednocześnie funkcje kierownika Laboratorium Mikrofal.

Za osiągnięcia zawodowe Wojciech Wojtasiak został uhonorowany m.in. nagrodami Mistrza Techniki, Ministra II stopnia i Rektora Politechniki Warszawskiej, a także Srebrnym Krzyżem Zasługi. Wojciech Wojtasiak jest niezwykle aktywny w obszarze prac naukowo-badawczych związanych z projektowaniem mikrofalowych układów aktywnych zwłaszcza dużej mocy na potrzeby przemysłu oraz na rzecz obronności kraju. W ciągu ostatnich 10 lat był kierownikiem 4 projektów ministerialnych dotyczących najnowszych osiągnięć technologii mikrofalowych przyrządów półprzewodnikowych m.in. na podłożach SiC i GaN. Kierował także kilkoma dużymi pracami konstrukcyjno-wdrożeniowymi zarówno dla przemysłu jak i Sił Zbrojnych RP. W ramach tych zleceń przebudowano sieć radiową dostępu abo-

nenckiego punkt-wielopunkt dla publicznych operatorów w przeszło 100 lokalizacjach obejmujących obszar województw kujawsko-pomorskiego i świętokrzyskiego. Wojciech Wojtasiak uczestniczy również w pracach analitycznych realizowanych dla agencji rządowych takich jak Polska Agencja Żeglugi Powietrznej oraz Porty Lotnicze.

Dorobek naukowy Wojciecha Wojtasiaka obejmuje ponad 100 publikacji w formie artykułów w czasopismach i komunikatów konferencyjnych. Jest członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE) od 1998 roku.

Na polu dydaktycznym Wojciech Wojtasiak prowadzi wykłady z przedmiotu „Technika mikrofalowa” oraz „Analiza i synteza układów mikrofalowych”. Był opiekunem ponad 30 dyplomantów, z których zdecydowana większość pracuje w wyuczonym zawodzie.

Prywatnie jest żonaty, ma syna, a jego hobby to samochody.

wojtkiewicz

ANDRZEJ MARIA WOJTKIEWICZ

Andrzej Maria Wojtkiewicz urodził się 29 maja 1938 roku w Nowogrodku. Szkołę podstawową i liceum ogólnokształcące ukończył w Kartuzach, odpowiednio w 1951 i 1955 roku. Dyplom magistra inżyniera łączności uzyskał w 1961 roku na Wydziale Łączności Politechniki Gdańskiej. W latach 1961–1974 pracował jako nauczyciel akademicki w Zakładzie Urządzeń Radiokomunikacyjnych Instytutu Telekomunikacji Politechniki Gdańskiej, a od 1974 roku jest zatrudniony w Instytucie Systemów Elektronicznych na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej: w latach 1974–1994 na stanowisku adiunkta, a od 1994 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Stopień doktora nauk technicznych w dzie-

dzinie elektroniki uzyskał w 1971 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Gdańskiej za rozprawę *Przemiana częstotliwości w układzie z diodą tunelową*, a stopień naukowy doktora habilitowanego w 1992 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej za monografię *Cyfrowe metody tłumienia zakłóceń pasywnych w radarach pracujących z nierównomiernym sondowaniem przestrzeni*.

Zainteresowania badawcze Andrzeja M. Wojtkiewicza koncentrują się głównie wokół problemów poszukiwania oraz realizacji optymalnych systemów przetwarzania sygnałów analogowych i cyfrowych w obecności różnego typu zakłóceń. W latach 1963–1974 zajmował się systemami telekomunikacyjnymi pracującymi ze zwielokrotnieniem w czasie lub częstotliwości. Jego celem wówczas było opracowanie nowej rodziny krajowych linii radiowych FM i PCM. Od 1975 roku pracował nad filtracją cyfrową i cyfrowymi metodami przetwarzania sygnałów oraz nad poszukiwaniem nowych metod, algorytmów i systemów przetwarzania sygnałów radiolokacyjnych w obecności zakłóceń pasywnych i aktywnych. Prace te często były realizowane na potrzeby krajowego przemysłu radiolokacyjnego.

Jest autorem lub współautorem 2 książek (*Mikrofalowe mieszacze diodowe*, Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1975; *Elementy syntezy filtrów cyfrowych*, Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1984), 30 artykułów w renomowanych czasopismach krajowych i międzynarodowych, 98 referatów opublikowanych w materiałach znaczących konferencji krajowych i międzynarodowych oraz około 100 opracowań naukowo-badawczych, raportów technicznych i projektów przemysłowych. Był promotorem 3 prac doktorskich obronionych na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Andrzej M. Wojtkiewicz jest twórcą i kierownikiem 10-osobowego Zespołu Cyfrowych Metod Przetwarzania Sygnałów, prowadzącego od 1985 roku zarówno prace podstawowe i stosowa-

ne, jak i prace z zakresu inżynierii komputerowej. Jest inicjatorem wielu prac badawczych Zespołu, zastosowanych w praktyce, np. opracowano nowatorską (w skali światowej) metodę estymacji prędkości radialnej obiektów w radarach MTI, opracowano i wykonano nowoczesny cyfrowy blok przetwarzania sygnałów dla pierwszego krajowego radaru lotniczego ARS-400, opracowano i wykonano „programowe” bloki przetwarzania sygnałów wizyjnych dla radarów impulsowych i radarów FMCW, zrealizowane w postaci sieci nowoczesnych procesów sygnałowych.

W latach 1965–1974 Andrzej M. Wojtkiewicz opracował i prowadził wykłady z „Teorii obwodów i sygnałów”, a w latach 1978–1998 opracował i prowadził 8 różnych wykładów z zakresu cyfrowego przetwarzania sygnałów, filtracji cyfrowej, analizy widmowej, modelowania sygnałów i przetwarzania sygnałów pomiarowych. Od 1998 roku prowadzi wykłady „Współczesne metody przetwarzania sygnałów” oraz „Sygnały radiolokacyjne i ich przetwarzanie”. Jest autorem

dwóch skryptów: *Teoria obwodów w zadaniach i ćwiczeniach* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Gdańskiej, 3 wydania — 1970, 1972, 1974), *Teoria obwodów, część II* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 4 wydania — 1979, 1981, 1985, 1991), 2 preskryptów: *Wybrane zagadnienia z CPS* (Instytut Systemów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1982), *Wstęp do teorii filtrów cyfrowych* (Instytut Matematyczny Polskiej Akademii Nauk, Warszawa 1985) oraz współautorem: 3 preskryptów, 1 skryptu i 1 tłumaczenia podręcznika akademickiego.

W latach 1978–1981 Andrzej M. Wojtkiewicz był prodziekanem ds. studenckich Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Jest członkiem komitetów naukowych i programowych wielu konferencji, koordynatorem współpracy naukowej z Moskiewskim Instytutem Lotniczym oraz członkiem Sekcji Teorii i Przetwarzania Sygnałów Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk.

W

w o ź n i a k

ADAM WOŹNIAK

Adam Woźniak urodził się 11 września 1946 roku w Piotrkowie Trybunalskim. W 1964 roku po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w III Liceum Ogólnokształcącym im. Stanisława Staszica w Skarżysku-Kamiennej i pomyślnym zdaniu egzaminów wstępnych rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Studia ukończył w 1970 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika w specjalności automatyka. W latach 1970–1973 był słuchaczem studiów doktoranckich prowadzonych w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej. Stopień doktora nauk technicznych nadała mu Rada Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1975 roku po przedstawieniu rozprawy *Sterowanie złożonymi systemami i parametryczna metoda koordynacji*. Od 1973 roku pracuje w Instytucie Automatyki (i Informatyki Stosowanej) Politechniki Warszawskiej na stanowisku naukowo-technicznym (1973–1974), asystenta (1975),

adiunkta (1976–2007) oraz docenta (od 2008 roku).

W roku akademickim 1978/1979 przebywał na stypendium naukowym w European Institute for Advanced Studies in Management w Brukseli, a w 1993 roku, w ramach programu TEMPUS, w Laboratory of Automation and Robotics, University of Patras w Grecji.

Zainteresowania badawcze Adama Woźniaka początkowo dotyczyły zagadnień projektowania wielopoziomowych i wielowarstwowych systemów sterowania. Podsumowaniem prac z tego okresu jest współautorstwo monografii *Control and Coordination in Hierarchical Systems* (J. Wiley, 1980).

W następnym okresie, w ramach różnych zespołów badawczych Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej prowadził prace nad sterowaniem w systemach wodno-gospodarczych (prace w ramach programu PR-7) oraz matematycznymi modelami planowania rozwoju systemu energetycznego kraju (prace w ramach programu PR-8). Prace te zakończyły się opracowaniem szeregu raportów, w których zostały przedstawione konkretne rozwiązania wielopoziomowych systemów sterowania.

Analizowanie sytuacji decyzyjnych wielu decydentów skierowało jego zainteresowania (od 1980 roku) na teorię gier, najpierw, tzw. gier hierarchicznych. Wyniki badań z lat 80. dotyczyły metod modelowania i syntezy systemów decyzyjnych wykorzystujących narzędzia teorii gier i zostały przedstawione w czterech opracowaniach wewnętrznych dla różnych instytucji naukowych w kraju i za granicą, a ich praktyczne rezultaty zostały przedstawione m.in. w raportach problemów CPBP 02.15 i CPBP 03.09.

W latach 90. rozpoczął badania aplikacyjne różnych metod optymalizacji globalnej, a także metod znajdowania i graficznego prezentowania zbioru rozwiązań Pareto-optymalnych. Zaowocowało to serią artykułów napisanych wspólnie z doktorem Bartłomiejem Kubicą, przedstawiających wykorzystanie algorytmów przedziałowych, także równoległych.

W ostatnim dziesięcioleciu jego badania koncentrują się nad stworzeniem syntezy różnych podejść stworzonych przez inżynierów i ekonomistów, leżących u podstaw tzw. teorii mechanizmów, tj. teorii konstruowania systemów (organizacji), w których decyzje są podejmowane w mniej lub bardziej zdecentralizowany sposób.

Odrębny nurt jego badań jest związany z rozwijaniem metod projektowania dokładnych i odpornych serwomechanizmów dyskretnych, w szczególności serwomechanizmów pozycyjnych osi manipulatorów. Istotnym osiągnięciem było tu sformułowanie prostych wskazówek dla projektanta i określenie inżynierskiej procedury pozwalającej zaprojektować dokładny dyskretny serwomechanizm pozycyjny. W oparciu o tę procedurę zostały zaprojektowane serwomechanizmy dla eksperymentalnego robota RNT o strukturze szeregowo-równoległej, a także dla robotów IRp6 stanowiących wyposażenie Laboratorium Robotyki Instytutu Automatyki i Informatyki Stosowanej.

Na dorobek naukowy Adama Woźniaka składa się około 50 pozycji, w tym ponad 20 artykułów opublikowanych w czasopiśmie polskich i zagranicznych oraz ponad 20 wewnętrznych opracowań naukowo-badawczych różnych instytucji w kraju i za granicą.

Adam Woźniak prowadził wiele wykładów o charakterze podstawowym: „Podstawy automatyki” (dla studentów różnych specjalności kierunku Elektronika), „Podstawy regulacji” (dla studentów specjalizacji Metrologia i systemy pomiarowe), „Podstawy automatyki” (dla studentów kierunku Automatyka i Robotyka Wydziału Inżynierii Produkcji Politechniki Warszawskiej), „Sterowanie w układach liniowych”, „Projektowanie układów regulacji”, „Programowanie liniowe i nieliniowe”, „Metody optymalizacji” (dla studentów Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej), wykładów zaawansowanych: „Wielopoziomowe układy sterowania” i „Technika systemów automatyzacji” oraz nowych wykładów monograficznych — obieralnych, dla których opracował programy: „Hierarchiczne układy decyzyjne”, „Metody dekompozycji i koordynacji” (wspólnie z Piotrem Tatjewskim), „Teoria sterowania”, „Teoria sterowania” (wykład prowadzony według innego programu dla studentów kierunku Automatyka i Robotyka Wydziału Inżynierii Produkcji Politechniki Warszawskiej) i ostatnio — „Decyzje w warunkach współzawodnictwa”. W ramach projektu *Opracowanie programów nauczania do kształcenia na odległość* na

kierunku studiów Informatyka przygotował materiały wykładu „Metody optymalizacji”, ogólnodostępne na stronie internetowej projektu. W latach 1998–1999 brał udział w opracowywaniu programów studiów na kierunku Automatyka i Robotyka na Wydziale Inżynierii Produkcji Politechniki Warszawskiej. Od 2010 roku jest kierownikiem programowym zespołu Instytutu Automatyki i Informatyki Stosowanej ds. opracowania programu studiów II stopnia na kierunku Automatyka i Robotyka na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych. W latach 2004–2005 współtworzył kierunek Informatyka studiów II stopnia na odległość prowadzonych w ramach systemu SPRINT przez Wydział Elektroniki i Technik Informatycznych. W 2006 roku brał aktywny udział w pracach zespołu opracowującego program nauczania na odległość dla studiów informatycznych I i II stopnia działającego w ramach wspomnianego projektu *Opracowanie programów nauczania...* W latach 1981–1984 sprawował opiekę merytoryczną nad doktorantem, który w 1984 roku obronił pracę doktorską na temat gier hierarchicznych (promotorem był profesor Władysław Findeisen).

Adam Woźniak pełnił szereg funkcji na szczeblu wydziału i instytutu. W latach 1981–1983 był sekretarzem Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, a w latach 1984–1986 sekretarzem głównym WKR, następnie w latach 1987–1989 i ponownie w latach 2001 i 2002 członkiem Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej. W latach 1987–1996 i 1999–2002 był Pełnomocnikiem Dziekana Wydziału ds. biblioteki wydziałowej. Od 1999 roku przez kolejne cztery kadencje jest, z wyboru Rady Wydziału, przedstawicielem Wydziału w Radzie Bibliotecznej Uczelni. W latach 1991–1994 był współkoordynatorem ze strony Instytutu Automatyki projektu JEP-0962 prowadzonego w ramach programu TEMPUS. W latach 2005–2008 był pełnomocnikiem dziekana Wydziału ds. uzupełniających magisterskich studiów na odległość. W latach 2005–2008, jako członek Zespołu ds. jakości realizacji procesu kształcenia Komisji ds. kształcenia Rady Wydziału, aktywnie uczestniczył, m.in. w przygotowaniu wydziałowej ankiety oceny przedmiotu.

Za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych otrzymał zespołową nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej.

Interesuje się historią, politologią i psychologią.

Jest żonaty, ma dwie dorosłe córki.

w o Ź n i c k i

JERZY WOŹNICKI

Jerzy Woźnicki urodził się 22 maja 1947 roku. Studia wyższe ukończył w 1970 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej i uzyskał stopień magistra inżyniera. W latach 1970–1973 był uczestnikiem Studium Doktoranckiego w Instytucie Fizyki Politechniki Warszawskiej. W 1979 roku Rada Wydziału Elektroniki nadała mu stopień naukowy doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy doktorskiej *Holografia z falami niejednorodnymi przy użyciu wiązki gaussowskiej*. W 1989 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie elektroniki na podstawie rozprawy *Analiza i projektowanie konwerterów i wzmacniaczy obrazu*, a w 1996 roku otrzymał tytuł profesora nauk technicznych. Od 1973 roku jest zatrudniony w Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki (dawniej — Instytut Technologii Elektronowej) Politechniki Warszawskiej kolejno na

stanowiskach: starszego asystenta (1973–1979), adiunkta (1979–1989), docenta (1989–1991), profesora nadzwyczajnego (1991–2004), profesora zwyczajnego (2004).

Od początku lat 70. Jerzy Woźnicki prowadzi działalność naukową i badawczo-rozwojową w dziedzinach optyki, miernictwa optoelektronicznego, układów przetwarzania obrazu oraz metod cyfrowego przetwarzania obrazu. Od 1987 roku pełni funkcję kierownika Zakładu Przetwarzania Obrazu (obecnie Zakład Fotoniki Obrazowej i Mikrofalowej). Z zainteresowaniami badawczymi dotyczącymi problematyki polityki edukacyjnej, naukowej i szkolnictwa wyższego, w tym zarządzania wyższymi uczelniami oraz systemowych uwarunkowań kształcenia akademickiego wiążą się funkcje pełnione w Politechnice Warszawskiej: zastępcy dyrektora Instytutu Mikroelektroniki i Optoelektroniki (1984–1987), dziekana Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych, przewodniczącego Senackiej Komisji ds. Organizacji Uczelni w latach 1990–1996 oraz Rektora Politechniki Warszawskiej w latach 1996–2002. Był członkiem wielu organizacji i stowarzyszeń naukowych i zawodowych, m.in. Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji oraz Komitetu Naukoznawstwa Polskiej Akademii Nauk, Polskiego Komitetu Optoelektroniki, Society of Photo-Optical Instrumentation Engineers, Institution of Electrical Engineers i in. Z zainteresowaniami naukowymi i badawczymi Jerzego Woźnickiego wiążą się jego wizyty w firmach elektronicznych i uniwersytetach m.in. w USA, Kanadzie, Australii, Chinach, Egipcie, Francji, Rosji, Niemczech, Hiszpanii, Finlandii oraz seminaria szkoleniowe w Wielkiej Brytanii (Warwick, Oxford, Salford) w ramach stypendiów British Council. Wyrazem tych zainteresowań jest ponad 150 publikacji, w tym 70 publikacji naukowych o tematyce technicznej, włącznie z autorską monografią *Podstawowe techniki przetwarzania obrazu* (WKiŁ, 1996). Ponad 100 publikacji dotyczy badań instytucjonalnych, zarządzania w szkołach wyższych i systemów kształ-

lenia, a także polityki edukacyjnej i naukowej oraz problematyki ich finansowania. Najważniejsze, ogłoszone pod redakcją i współautorskie opracowania z tego zakresu to: *Elastyczny system studiów dwustopniowych* (1996), *Model publicznej szkoły wyższej i jej otoczenia systemowego* (1998), *Model zarządzania publiczną instytucją akademicką* (1999), *Założenia systemu badań naukowych. Zasadnicze kierunki nowelizacji ustawodawstwa* (1999), *Obszar, cele i formuła instytucjonalnych i systemowych badań nad szkolnictwem wyższym i nauką* (2000). W ostatnich latach ukazała się monografia autorska *Uczelnie akademickie jako instytucje życia publicznego* (2007) oraz jej wydanie II, zmienione, opublikowane w języku angielskim przez UNESCO-Cepes *The University as an Institution of Public Domain: the Polish Perspective* (2009). Za osiągnięcia badawcze Jerzy Woźnicki był nagradzany przez Ministra Edukacji Narodowej (1979, 1980, 1986, 1998 oraz w latach 2003–2005), Sekretarza IV Wydziału Polskiej Akademii Nauk (1989) oraz jako kierownik zespołu przez Fundację Stefana Batorego (1993).

Jerzy Woźnicki przygotował i prowadził wiele oryginalnych wykładów dla studentów Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych, a także kilku innych uczelni. Najważniejszymi są: „Podstawy elektroniki półprzewodnikowej”, „Podstawy optyki”, „Modele i systemy przestrzeni obrazu”, „Optoelektroniczne przetwarzanie obrazu”, „Modele i systemy przetwarzania obrazu”, a ponadto m.in.: „Polityka rozwojowa UE”, „Społeczeństwo wiedzy”, „Idea i instytucja uniwersytetu”. Był opiekunem ponad 20 prac magisterskich i promotorem 3 prac doktorskich.

Jerzy Woźnicki bierze czynny udział w życiu publicznym. Był członkiem m.in. Zespołu doradczego przy Ministrze Edukacji Narodowej (1993), Rady Konsultacyjnej Ministra Łączności (1992–1996), w Instytucie Spraw Publicznych brał udział w pracach Rady Programu Reformy Szkolnictwa Wyższego i Badań Naukowych (1995–1999), od 1997 roku jako Koordynator Programu. Był członkiem Rady Konsultacyjnej ds. Reformy Edukacji Narodowej (1998–2001) i wiceprzewodniczącym Narodowej Rady Integracji Europejskiej (1999–2001). Ponadto był przewodniczącym Jury Nagród Siemens-Polska (1996–2002), członkiem Rady Naukowej Instytutu Elektroniki Próżniowej (1991–1995), oraz działał w komitetach naukowych i programowych wielu konferencji i sympozjów. Od 1997 roku Jerzy Woźnicki uczestniczy w pracach Kon-

ferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich jako: przewodniczący Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych i przewodniczący Komisji ds. Legislacyjnych Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich w latach 1997–1999, a w latach 1999–2002 przewodniczący Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich. Od 2005 roku jest przewodniczącym Komisji ds. Organizacyjnych i Legislacyjnych i członkiem Prezydium Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich.

Jerzy Woźnicki od 2002 roku jest prezesem Fundacji Rektorów Polskich, a od 2003 roku dyrektorem Instytutu Społeczeństwa Wiedzy. Przewodniczył Komitetowi Sterującemu i Zespołowi Wykonawców projektu środowiskowego Konsorcjum KRASP (KRePSZ)-FRP-KRZaSP *Strategia rozwoju szkolnictwa wyższego: 2010–2020* (2009–2010), członek Zespołu do Spraw Opracowania Założeń Reformy Systemu Nauki oraz Założeń Reformy Systemu Szkolnictwa Wyższego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (2008), przewodniczący Interdyscyplinarnego Zespołu ds. Mobilności i Karier Naukowych w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego (2006–2008), przewodniczący zespołu Prezydenta RP do opracowania projektu ustawy o szkolnictwie wyższym (2003–2005), członek (*fellow*) Institution of Electrical Engineers (od 1995 roku), przewodniczący Komitetu „Polska w Zjednoczonej Europie” przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk (2003–2006), członek Komitetu Prognoz „Polska 2000 Plus” przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk (2003–2006), członek Komitetu Etyki w Nauce przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk (od 2008 roku), członek komitetu redakcyjnego czasopisma „Higher Education in Europe” (od 1999 roku), przewodniczący Rady Programowej miesięcznika „Forum Akademickie” (od 2003 roku), członek Rady Programowej Polskiego Radia SA (2006–2010).

Zainicjował, organizuje i osobiście prowadzi działalność szkoleniowo-dyskusyjną Fundacji Rektorów Polskich, adresowaną do wyższej kadry kierowniczej uczelni, a w tym Szkoły Letnie i Zimowe dla rektorów oraz kanclerzy. Jest pomysłodawcą i współautorem *Kodeksu dobrych praktyk szkół wyższych*.

Otrzymał wiele nagród i odznaczeń m.in. Krzyż Kawalerski Francuskiej Legii Honorowej, Krzyż Terra Marjama III klasy przyznany przez Prezydenta Estonii oraz Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski.

wytrębrowicz

JACEK WYTRĘBOWICZ

Jacek Wytrębrowicz urodził się 10 września 1957 roku w Warszawie. W 1976 roku ukończył XXX Liceum Ogólnokształcące w Warszawie i rozpoczął studia magisterskie na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Tematem jego pracy magisterskiej był *Emulator mikroprocesora 18080 dla modularnego systemu mikro-procesorowego MSM*. Po ukończeniu studiów w 1982 roku w specjalności Budowa i oprogramowanie maszyn matematycznych został zatrudniony w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej. Początkowo pracował na etacie inżynierjno-technicznym, następnie na etacie asystenta. W latach 1981–1991 był współautorem dydaktycznego Modularnego Systemu Mikroprocesorowego; był współautorem systemu zbierania danych dla kopalni soli Siarkopol,

wyróżnionego nagrodą zespołową Ministra Szkolnictwa Wyższego (1987); kierował projektem *Metody i narzędzia dla uruchamiania systemów mikroprogramowalnych*; prowadził ćwiczenia, laboratoria i projekty z przedmiotów: „Teoria układów logicznych”, „Cyfrowe układy scalone”, „Technika mikroprocesorowa” i „Metodyka projektowania urządzeń cyfrowych”.

Od 1986 do 1992 roku był aktywnym członkiem Polskiego Towarzystwa Informatycznego, wykonując prace projektowe, konsultacyjne i szkoleniowe w dziedzinie mikroprogramowania i sieci komputerowych. W latach 1989–1991 opracowywał ekspertyzy jako specjalista Izby Rzecznawców Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Był też współautorem dalekopisu elektronicznego, rozprowadzanego na przełomie lat 80. i 90. na rynku polskim przez firmę Elektronix (obecnie producenta mini-central telefonicznych i systemów kontroli dostępu).

W latach 1992–1995 przebywał na stypendium doktoranckim w Institut Nationale des Télécommunications w Evry (Francja). Na uczelni tej prowadził ćwiczenia i laboratoria z przedmiotów: „System operacyjny UNIX” oraz „Język C”. W 1995 roku obronił pracę doktorską *Contribution to the Methods of Protocol Hardware Implementation* otrzymując tytuł *Docteur de l'Ecole Nationale Supérieure des Télécommunications*, w specjalizacji *Informatique et Reseaux*. W tym samym roku tytuł ten był nostryfikowany przez Politechnikę Warszawską.

Od 1996 roku jest adiunktem w Instytucie Informatyki Politechniki Warszawskiej i działa w Zakładzie Oprogramowania i Architektury Komputerów. Prowadził wykłady, projekty i laboratoria z przedmiotów: „Sieci komputerowe”, „System operacyjny UNIX”, „Język C”, „Struktury urządzeń cyfrowych”. W latach 1999–2001 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu ds. naukowych. Od 2006 roku prowadzi wykład „Computer Networks” dla studentów anglojęzycznych. Jacek Wytrębrowicz był zaangażowany w projekty

badawcze realizowane na zlecenie przemysłu (m.in. Zakładu Awioniki Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych i Centrum Badawczo-Rozwojowe Telewizji Polskiej SA) oraz w projekty UE (m.in. IDEMCOP i EFIPSANS).

Równocześnie z zatrudnieniem na Politechnice współpracował z innymi podmiotami gospodarczymi — w latach 1996–2001 jako programista i konsultant w firmie Elektronix; w latach 1998–1999 jako wykładowca w Polsko-Japońskiej Wyższej Szkole Technik Komputerowych, nauczając przedmiotów: „System operacyjny UNIX” i „Metodologia projektowania systemów rozproszonych”; w latach 2001–2002 jako dyrektor Biura Systemów Informatycznych w TEL-ENERGO SA, gdzie nadzorował projekty informatyczne i odpowiadał za funkcjonowanie wewnętrznej sieci komputerowej i systemów informatycznych tego operatora telekomunikacyjnego; w latach 2003–2007 zajmował się działalnością konsultingową, tworząc opracowania z dziedziny informatyki i telekomunikacji (takie jak: strategie rozwoju, plany biznesowe, analizy techniczne) dla Prezydenta Miasta Warszawy, warszawskich spółek komunalnych (MPWiK, SPEC, MZA), Toruńskich Wodociągów Sp. z o.o., przedsiębiorstwa informatycznego Softbank SA i koncernu energetycznego ENEA SA. W latach 2004–2008 pracował jako st. specjalista ds. informatyki, a następnie jako kierownik działu teleinformatyki w Stołecznym Przedsiębiorstwie Energetyki Ciepłej SA, realizując projekt budowy światłowodowej sieci miejskiej.

Na początku swojej działalności zawodowej Jacek Wytrębowski zajmował się projektowaniem systemów mikroprocesorowych, mikroprogramowanych i konstrukcjami sprzętu cyfrowego, czego odbicie znajdujemy w jego pierwszych publikacjach w czasopiśmie („Elektronizacja”, „Przegląd Elektrotechniczny”, „Informatyka”), artykułach konferencyj-

nych i rozdziałach w książkach. Z czasem, gdy zmieniały się potrzeby rynkowe, zaczął zajmować się w praktyce i w dydaktyce programowaniem w językach assemblerowych i w języku C. Przełożyło się to na prace badawcze dotyczące pogranicza projektowania sprzętu i oprogramowania, czego rezultatem była zarówno praca doktorska, jak i szereg artykułów konferencyjnych i rozdziałów w książkach. Większość projektów realizowanych przez Jacka Wytrębowskiego dotyczyła problemów transmisji danych i zdalnego ich przetwarzania. Od chwili rozpoczęcia prac nad doktoratem zajął się problematyką formalnej specyfikacji protokołów w sieciach komputerowych. Większość jego publikacji powstałych od tego czasu dotyczy formalnej specyfikacji i walidacji protokołów. W 1996 roku otrzymał Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia naukowe. Od 2000 roku zajmował się również problematyką komunikacji w systemach wieloagentowych, metodykami projektowania systemów komunikujących się, problemami routingu w bezprzewodowych sieciach *ad hoc*. Efekty swych prac badawczych prezentował na wielu konferencjach naukowych krajowych i zagranicznych, zaś wiedzę praktyczną na kilku konferencjach komercyjnych.

W 2007 roku uzyskał certyfikat „Project Management Associate — IPMA Level D”. Na podstawie doświadczeń z prowadzenia wielu prac inżynierskich i magisterskich opublikował w *Zagadnieniach Naukoznawstwa* artykuł *O poprawności językowej publikacji naukowo-technicznych*. Dotychczas jest on współautorem 7 książek oraz autorem lub współautorem 35 artykułów publikowanych w prasie technicznej i w materiałach konferencyjnych.

Włada czynnie językiem angielskim i francuskim. Zainteresowania: żeglarsstwo, narciarstwo, turystyka.

yashchyshyn

YEVHEN YASHCHYSHYN

Yevhen Yashchyshyn urodził się 17 kwietnia 1957 roku we Lwowie, gdzie też ukończył szkołę średnią w 1974 roku. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Radiotechnicznym Politechniki Lwowskiej, gdzie w 1979 roku uzyskał dyplom inżyniera radioelektronika. Od tego roku był zatrudniony w branżowym laboratorium naukowo-badawczym na Wydziale Radiotechnicznym jako inżynier, starszy inżynier, pracownik naukowy, starszy pracownik naukowy, a od 1988 roku — kierownik tego laboratorium. Stopień doktora (kandydata) nauk technicznych w dziedzinie anten i techniki mikrofalowej uzyskał w 1986 roku w Moskiewskim Instytucie Elektroniki i Matematyki (ros. MIEM) za rozprawę *Opracowanie metod zautomatyzowanego projektowania druko-*

wanych szyków antenowych. W latach 1993–1999 zajmował stanowisko docenta w Katedrze Telekomunikacji Politechniki Lwowskiej. W 1993 roku uzyskał także tytuł naukowy starszy pracownik naukowy (państwowy tytuł naukowy, Ukraina). Od 1991 roku aż do zatrudnienia na Politechnice Warszawskiej (w październiku 1999 roku) był m.in.: prodziekanem ds. naukowych Wydziału Radiotechnicznego Politechniki Lwowskiej (1991–1999), członkiem Rady Naukowej (odpowiednik Senatu Politechniki Warszawskiej) Politechniki Lwowskiej (1991–1999), członkiem Rady Naukowej Wydziału Radiotechnicznego (odpowiednik Rady Wydziału Politechniki Warszawskiej) Politechniki Lwowskiej (1988–1999) oraz zastępcą kierownika katedry Telekomunikacji Poli-

techniki Lwowskiej (1993–1999). W 1999 roku Yevhen Yashchysyn został zaproszony do pracy w Instytucie Radioelektroniki na stanowisku adiunkta. W 2006 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, a od 2009 roku — stanowisko profesora nadzwyczajnego. Od 2004 roku kieruje Laboratorium Antenowym Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Od 2009 roku pełni także funkcję kierownika Zakładu Radiokomunikacji.

Zainteresowania badawcze Yevhena Yashchysyna od początku pracy na Politechnice Warszawskiej koncentrowały się na problematyce związanej z badaniem anten inteligentnych wraz z opracowaniem metod uwzględnienia rzeczywistych parametrów radiatorów i podzespołów antenowych, opracowaniem nowych rodzajów anten z elektrycznym kształtowaniem charakterystyki kierunkowej, opracowaniem nowych rodzajów sterowanych anten na wielowarstwowym podłożu ferroelektrycznym z możliwością praktycznego zastosowania cienkich warstw ferroelektrycznych oraz kompozytów ceramika–polimer oraz układów mikrofalowych, a także opracowaniem nowych rodzajów anten z rekonfigurowaną aperturą. Wymienione wyżej obszary zainteresowań wiąże elektryczne kształtowanie charakterystyki kierunkowej anten bez wykorzystania przesuwników fazy. Za szczególnie wkład Yevhena Yashchysyna do nauki, udokumentowany licznymi publikacjami, uważa się m.in. koncepcję nowych rodzajów anten sterowanych, metody syntezy pożądaných kształtów charakterystyki kierunkowej, opracowanie nowych materiałów ferroelektrycznych oraz badanie opracowanych ferroelektrycznych kompozytów ceramiczno-polimerowych dla zastosowań antenowych, a także opracowanie, realizację oraz badania sterowanych anten o rekonfigurowanej elektronicznie aperturze oraz anten fotonicznych. Wyrazem wagi przykładanej do wspomnianych zagadnień było poświęcenie im monografii habilitacyjnej *Anteny z elektrycznym kształtowaniem charakterystyki kierunkowej — nowe rozwiązania*. Na całokształt dorobku naukowego Yevhena Yashchysyna składają się: 1 monografia naukowa i 1 podręcznik, 8 patentów oraz 2 zgłoszenia patentowe, 3 skrypty dydaktyczne oraz ponad 50 artykułów, m.in. w takich czasopismach, jak „IEEE Transactions on Microwave Theory and Techniques” oraz „IEEE Transactions on Antennas and Propagations”. Wyniki jego pracy nauko-

wej były referowane na szeregu renomowanych konferencji naukowych zagranicznych i krajowych (ponad 150 prezentacji), z których ważniejsze to: IEEE MTT-S International Microwave Symposium (USA); European Microwave Conference EuMC; European Conference on Wireless Technology ECWT; IEEE International Symposium on Antennas and Propagation and USNC/URSI National Radio Science Meeting (USA); IEEE MTT-S International Microwave and Optoelectronics Conference IMOC; Intern. Conf. Antennas Theory and Technique ICATT (Ukraine); MIKON; European Conference on Antennas and Propagations; Asia-Pacific Microwave Conference. Za udział w opracowaniu i uruchomieniu laboratorium antenowego (z komorą bezchową) oraz laboratorium podstaw radiokomunikacji został uhonorowany dwukrotnie (w 2003 i w 2004 roku) nagrodą zespołową I stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej. Za osiągnięcia naukowe został uhonorowany Nagrodą indywidualną I stopnia Rektora Politechniki Warszawskiej w 2006 roku oraz zespołową I stopnia w 2009 roku, a także główną nagrodą Europejskiej Konferencji Mikrofalowej — EuMC PRIZE w Amsterdamie w 2008 roku za innowacyjny charakter zaprezentowanego systemu antenowego, kompletną analizę, potwierdzoną pomiarami, oraz możliwość praktycznego jego wykorzystania.

Yevhen Yashchysyn prowadzi wiele oryginalnych wykładów, z których najważniejsze to: „Teoria i projektowanie anten” (od 1999 roku), „Oddziaływanie fal elektromagnetycznych na organizmy żywe” (2002–2005), „Anteny radiokomunikacyjne” (2001–2003), „Anteny i propagacja fal” (od 2006 roku), „Pomiary parametrów anten”, „Anteny mikropaskowe i adaptacyjne”. Jako wyraz uznania dorobku Yevhena Yashchysyna traktują się także prośby o recenzowanie artykułów dla czasopism: „IEEE Microwave and Wireless Components Letters”, „IEEE Transaction on Microwave Theory and Techniques”, „IEEE Transaction on Antennas and Propagation”, oraz na konferencje zagraniczne i krajowe, w tym na: „The European Microwave Conference”, „European on Wireless Technology”, EUROCON, „International Conference on Antenna Theory and Techniques”, „International Conference on Microwaves”, „Radar & Wireless Communications”, „CAD Systems in Microelectronics”, „International Conference on Modern Problems of Radio Engineering, Telecommunications and Computer Science”, „International Conference on Com-

Y

communications 2009”, CQRM, „Krajową Konferencję Radiokomunikacji, Radiofonii i Telewizji”, „Krajowe Sympozjum Telekomunikacji”. Poza tym jest on wieloletnim członkiem Komitetów Organizacyjnych międzynarodowych konferencji „International Conference on Modern Problems of Radio Engineering” oraz „International Conference on Antenna Theory and Techniques”, a od 2010 roku także członkiem Komitetu Programowego konferencji MIKON. W styczniu 2009 roku został zaproszony do Rady Naukowej czasopisma z listy filadelfijskiej „Izv. VUZ. Radioelektronika” (wydawanego w języku rosyjskim oraz po tłumaczeniu na język angielski czasopismo jest wydawane w USA pod tytułem „Radioelectronics and Communications Systems”). W Instytucie Radioelektroniki Yevhen Yashchynshyn pełni rolę koordynatora oraz współwykonawcy programów roboczych umów o współpracy naukowej między Insty-

tutem Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej i Instytutem Fizyki Białoruskiej Akademii Nauk, a także Instytutem Telekomunikacji, Radioelektroniki i Techniki Elektronowej Politechniki Lwowskiej. Jest członkiem Sekcji Mikrofal i Radiolokacji Komitetu EiT Polskiej Akademii Nauk, członkiem IEEE od 1996 roku (*senior member* od 2009 roku). Od 2006 roku jest także członkiem EuMA (Europejskie Stowarzyszenie Mikrofalowe) oraz od 2007 roku członkiem EurAAP (Europejskie Stowarzyszenie Antenowe oraz Propagacji Fal). W 2008 roku został wybrany Przedstawicielem Polski oraz Państw Nadbałtyckich w EurAAP.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci, dwóch wnuków oraz jedną wnuczkę. Włada czynnie językami ukraińskim, rosyjskim oraz angielskim. Interesuje się historią oraz kulturą różnych cywilizacji.

zabołotny

WOJCIECH ZABOŁOTNY

Wojciech Zabołotny urodził się 6 marca 1966 roku w Suchej Beskidzkiej. Studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej ukończył w 1989 roku, jako pracę dyplomową realizując fragment układu podstawy czasu i rekonstrukcji przebiegu w oscyloskopie cyfrowym z przypadkowym próbkowaniem okresowym. Po studiach pracował kilka miesięcy w firmie TTM-JJ Elektronika projektując i oprogramowując przemysłowe systemy pomiarowo-rejestrujące, a od lutego 1990 roku rozpoczął pracę na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej w Zespole Aparatury Biocybernetycznej, zajmując się rozwijaniem systemów do rejestracji i analizy sygnałów biomedycznych. Współpracował w tym czasie z takimi ośrodkami jak Centrum Zdrowia Dziecka oraz Centrum Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej Polskiej Akademii Nauk (w latach 1993–2002 był dodatkowo zatrudniony na pół etatu jako asystent w Klinice Neurochirurgii Centrum Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej Polskiej Akademii Nauk w zespole profesora Zbigniewa Czernickiego). Stopień doktora inżyniera nauk technicznych w zakresie elektroniki otrzymał w 1999 roku za rozprawę *Metody estymacji częstotliwości maksymalnej sygnału z przezczaszkowego przepływu mierza dopplerowskiego*.

W 2002 roku brał udział w opracowaniu we współpracy z firmą Magnum 2 elastycznego, rozproszonego systemu zbierania danych stanowiącego część systemu wspierającego Ogólnokrajowy Program Przesiewo-

wych Badań Słuchu u Noworodków, sponzorowany przez Wielką Orkiestrę Świątecznej Pomocy.

Od 2002 roku oprócz systemów biomedycznych Wojciech Zabołotny zajmował się opracowywaniem systemów akwizycji danych dla eksperymentów fizyki wysokich energii, będąc członkiem polskiego zespołu przygotowującego (we współpracy z Wydziałem Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego i Instytutem Problemów Jądrowych) systemy elektroniczne dla toru wyzwalania i odczytu poddetektora RPC w eksperymencie CMS przy Wielkim Zderzaczu Hadronów (LHC) w CERN. (od 2009 roku — pracuje dodatkowo na pół etatu w Instytucie Fizyki Doświadczalnej Wydziału Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego jako starszy specjalista naukowo-techniczny).

Z

W ramach tej tematyki doktor Zabołotny współpracował także przy opracowywaniu systemów elektroniki dla eksperymentu TESLA w DESY w Hamburgu.

W swojej pracy naukowej Wojciech Zabołotny zainteresowany jest głównie metodami optymalnej realizacji systemów akwizycji i przetwarzania danych z wykorzystaniem systemów wbudowanych, procesorów sygnałowych i programowanych układów logicznych (Field Programmable Gate Array).

W związku z realizacją systemów rozproszonych zajmował się także zagadnieniami bezpieczeństwa sieciowego.

W swojej pracy naukowej i inżynierskiej Wojciech Zabołotny przywiązywał i przywiązuje bardzo dużą rolę do stosowania przede wszystkim rozwiązań otwartych i wolnodostępnych, traktując to jako kluczowy element efektywnej współpracy między naukowcami i inżynierami.

Od 1995 roku jest użytkownikiem systemu operacyjnego Linux i aktywnym propagatorem wykorzystania Wolnego Oprogramowania zarówno w zastosowaniach prywatnych, jak i zawodowych i naukowych.

W ramach popularyzacji elektroniki opracował wiele otwartych rozwiązań sprzętowych

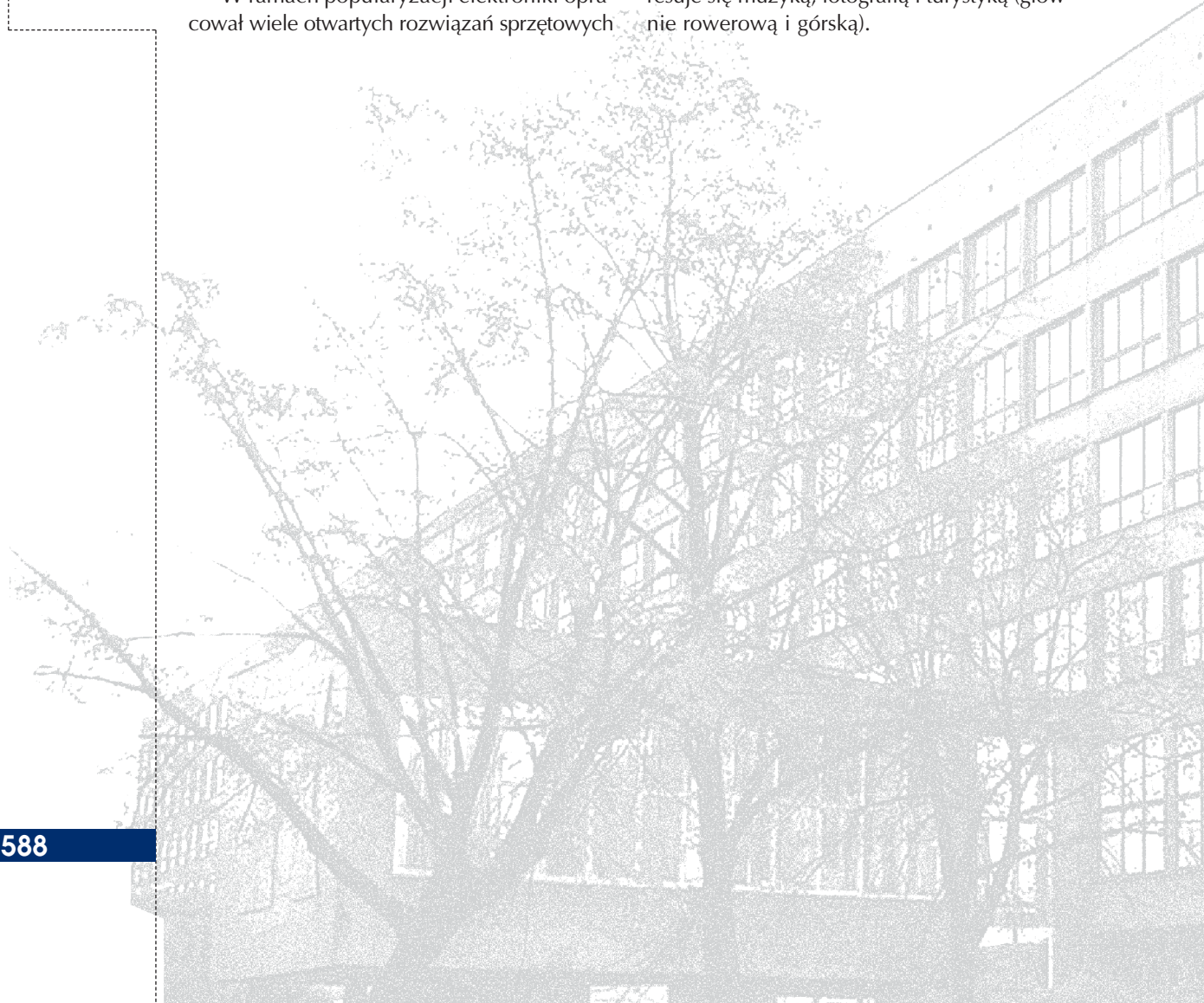
i programowych, adresowanych głównie do hobbystów (np. systemy rejestracji systemów analogowych współpracujące z komputerem osobistym, rejestrator GPS z funkcją nagrywania głosu, kontrolery MIDI)

Podczas pracy dydaktycznej na Politechnice Warszawskiej Wojciech Zabołotny zajmował się głównie nauczaniem elektroniki (współpraca przy prowadzeniu wykładów „Elementy i układy elektroniczne” i „Układy elektroniczne”) oraz zagadnień związanych z programowaniem (wykład „Sterowniki urządzeń — podstawy programowania”).

Był on także promotorem wielu prac inżynierskich i magisterskich o tematyce związanej z programowymi i sprzętowymi rozwiązaniami w zakresie akwizycji i przetwarzania sygnałów, realizacji bezpiecznych systemów rozproszonych, realizacji systemów wykorzystujących cyfrowe układy programowalne.

Od 2008 roku pełni funkcję Pełnomocnika Dziekana ds. Międzynarodowej Wymiany Studentów na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej.

Poza elektroniką Wojciech Zabołotny interesuje się muzyką, fotografią i turystyką (głównie rowerową i górską).

zabrodzki

JAN ZABRODZKI

Profesor Jan Zabrodzki urodził się 10 czerwca 1942 roku w Łucku. W 1959 roku ukończył liceum ogólnokształcące im. Tadeusza Reytana w Warszawie. W tym samym roku podjął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Studia ukończył w 1965 roku na specjalności Maszyny matematyczne. Pracę doktorską, przygotowaną pod kierunkiem profesora Antoniego Kilińskiego, obronił w 1971 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Obrona pracy habilitacyjnej odbyła się na tym samym Wydziale w 1978 roku. Tytuł profesora otrzymał w 1989 roku.

Praca zawodowa od początku (czyli od 1964 roku) jest związana z Politechniką Warszawską, a ściślej z obecnym Instytutem Informatyki (dawniej Katedra Budowy Maszyn Matematycznych, Instytut Maszyn Matematycznych). Pracując w Instytucie Jan Zabrodzki przeszedł wszystkie szczeble kariery nauczyciela akademickiego. Od 1995 roku zajmuje stanowisko profesora zwyczajnego Politechniki Warszawskiej.

Zainteresowania naukowe Jana Zabrodzkiego od początku związane były z szeroko rozumianą informatyką. W początkowym okresie koncentrował się na pracach związanych z konstrukcją sprzętu cyfrowego z uwzględnieniem aspektów niezawodności i testowania. W tym czasie brał aktywny udział w pracach konstrukcyjnych prowadzonych w Zakładzie Doświadczalnym zdobywając doświadczenie w pracach inżynierskich, a równocześnie prowadził własne badania nad metodyką projektowania niezawodnych urządzeń.

wodnych urządzeń. W późniejszym okresie jego zainteresowania skierowały się na zagadnienia związane z komputerowymi metodami wspomagania projektanta, zwłaszcza w zakresie automatycznego projektowania obwodów drukowanych. W ostatnim okresie większość uwagi poświęca grafice komputerowej i metodom przetwarzania obrazów, w tym metodom wizualizacji naukowej i sztucznej rzeczywistości.

Łączny dorobek publikacyjny Jana Zabrodzkiego obejmuje kilkadziesiąt artykułów w krajowych i zagranicznych pismach naukowych oraz kilkadziesiąt referatów konferencyjnych. Jest on współautorem (wspólnie z Marianem Łakomym) pięciu książek poświęconych różnym układom scalonym wykorzystywanym w technice cyfrowej. Książki te były wydane i wielokrotnie wznawiane przez PWN w latach 1974–1991 (*Cyfrowe układy scalone TTL*, *Liniowe układy scalone w technice cyfrowej*, *Cyfrowe układy scalone*, *Scalone przetworniki analogowo-cyfrowe i cyfrowo-analogowe*, *Układy scalone CMOS*). W 1994 roku ukazała się monografia *Grafika komputerowa. Metody i narzędzia*

Z

(WNT), której redaktorem i współautorem był Jan Zabrodzki.

W dorobku zawodowym Jana Zabrodzkiego istotne znaczenie mają prace o charakterze projektowo-konstrukcyjnym. Brał on udział w kilkunastu projektach zakończonych opracowaniem modeli bądź prototypów. Szereg rozwiązań zostało opatentowanych (łącznie 9 przyznanych patentów).

Działalność dydaktyczna Jan Zabrodzkiego obejmowała wszystkie rodzaje zajęć, w tym wiele autorskich wykładów prowadzonych zarówno w grupach zajęć obowiązkowych jak i obieralnych. Do wielu zajęć wykorzystywane były napisane przez niego książki, skrypt oraz liczne tłumaczenia pozycji zagranicznych (WNT, łącznie 14 pozycji) uzupełniających braki w polskiej ofercie podręcznikowej. Pod jego kierunkiem wykonanych zostało ponad 100 prac inżynierskich i magisterskich. Był również promotorem 15 prac doktorskich. Prowadził również wykłady na innych wydziałach oraz uczelniach (był to m.in. Wydział Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej, Wydział Elektroniki Wojskowej Akademii Technicznej 1995–2007, Polsko-Japońska Wyższa Szkoła Technik Komputerowych 1994–2007, Wyższa Szkoła Menedżerska od 2007 roku).

Z działalnością dydaktyczną ściśle wiąże się również prace dotyczące organizacji procesu kształcenia. Jan Zabrodzki był autorem oryginalnego programu studiów na kierunku Informatyka wprowadzonego do realizacji w 1975 roku. Wiele nowatorskich elementów tego programu zostało później wykorzystanych w programach studiów dla całego Wydziału opracowanych w 1979 roku. W 1994 roku Jan Zabrodzki opracował koncepcję oraz program Wieczorowych Studiów Zawodowych Informatyka i prowadzi je do chwili obecnej. W 1999 roku w podobny sposób przygotował i uruchomił Wieczorowe Uzupełniające Studia Magisterskie Informatyka.

Z zakresu bogatej działalności organizacyjnej należy wymienić następujące pełnione przez niego funkcje: zastępca dyrektora Instytutu (1975–1978), prodziekan Wydziału Elektroniki (1978–1981), dyrektor Instytutu Informatyki (z wyboru, 1981–1987), kierownik Zakładu Grafiki Komputerowej (od utwo-

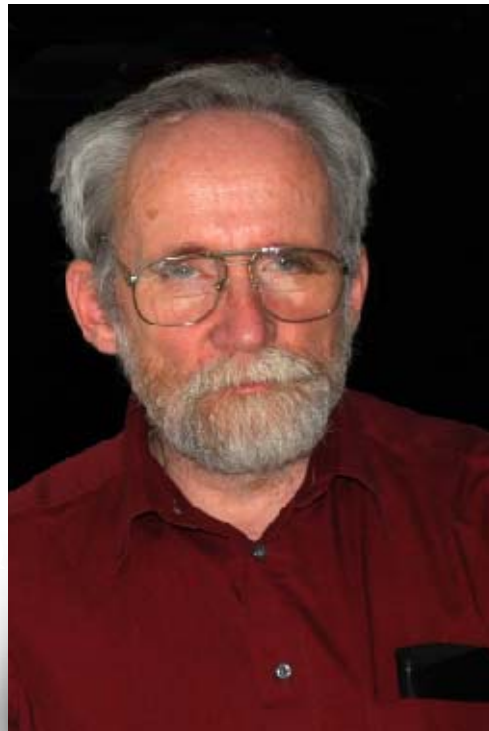
żenia w 1989 roku). Na uwagę zasługuje prowadzone od osiemnastu lat ogólnopolskie seminarium naukowe poświęcone grafice komputerowej i przetwarzaniu obrazów.

Przez szereg lat Jan Zabrodzki brał udział w pracach Zespołów Dydaktyczno-Wychowawczych Elektroniki i Informatyki (1973–1990; był również przewodniczącym Zespołu Informatyki) przy Ministerstwie Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. W latach 1994–1999 był członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych. W latach 1992–1997 brał udział w pracach sekcji ds. Informatyki w Komitecie Badań Naukowych (w latach 1996–1997 przewodniczący sekcji). W kadencji 1997–2001 był członkiem Komitetu Badań Naukowych. Od 1984 roku jest członkiem Komitetu Informatyki Polskiej Akademii Nauk (w latach 1994–2007 był zastępcą przewodniczącego Komitetu). Brał również udział w pracach kilku rad naukowych (Przemysłowy Instytut Elektroniki — przewodniczący w latach 1990–1999, Instytut Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk od 1990, zastępca przewodniczącego w latach 1990–2002, Centrum Naukowo-Badawcze Techniki Radia i Telewizji — 1990–1994, Instytut Informatyki Teoretycznej i Stosowanej Polskiej Akademii Nauk w Gliwicach — 1988–1998, Rada Wydziału Elektroniki Wojskowej Akademii Technicznej 1995–2007). Od 1989 roku jest członkiem grupy International Federation of Information Processing WG3.2. Jest również członkiem Warszawskiego Towarzystwa Naukowego (w latach 1998–2001 przewodniczący Wydziału VI) oraz Komisji Geoinformatyki Polskiej Akademii Umiejętności (od 2000 roku). W latach 1981–1993 był członkiem Zarządu i Prezydium Polskiego Towarzystwa Informatycznego.

Za swoją działalność Jan Zabrodzki był wyróżniany nagrodami Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Rektora Politechniki Warszawskiej. Był odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi (1977) oraz Złotym Krzyżem Zasługi (1987). Otrzymał Medal Edukacji Narodowej (1996).

Poza pracą zawodową jego zainteresowania związane są z szeroko pojętą turystyką. Wiele czasu poświęca działce oraz pływaniu.

Zamłyński

KRZYSZTOF ZAMŁYŃSKI

Krzysztof Zamłyński urodził się w 1946 roku w Warszawie. XVII Liceum Ogólnokształcące imienia Frycza Modrzewskiego w Warszawie ukończył w 1964 roku. W 1965 roku rozpoczął studia na wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1971 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera w dziedzinie elektroniki, specjalność — Aparatura elektroniczna. Pracę magisterską dotyczyła elektroakustyki. Pracę zawodową rozpoczął w 1971 roku w Instytucie Tele-Radiotechnicznym. W 1972 roku podjął pracę w Instytucie Badań Jądrowych w Świerku. Zaś od 1974 roku rozpoczął pracę w Instytucie Podstaw Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Rozprawę doktorską w dziedzinie elektroniki obronił na wydziale Elektroniki w 1982 roku. Za tę pracę otrzymał Nagrodę Indywidualną Rektora Politechniki Warszawskiej.

Jego zainteresowania naukowe początkowo koncentrowały się wokół zagadnień

dotyczących modelowania właściwości elektrotermicznych układów scalonych — ta tematyka była analizowana w pracy doktorskiej oraz szeregu wystąpień na konferencjach krajowych i zagranicznych. Następnie rozszerzył swoje zainteresowania na modelowanie układów przełączanych dużej mocy ze szczególnym uwzględnieniem drugorzędnych (ale ważnych) zjawisk fizycznych jak starzenie się elementów, sprzężenia magnetyczne i elektryczne między elementami w układach dyskretnych dużej mocy — zakończone artykułami dotyczącymi modelowania układów o różnego typu sygnałach (*block mixed-signal*). W latach 2003–2005 zajmował się modelami tranzystorów polowych do monitorowania czystości wód (5th Framework Programme „SEWING”).

W ramach obowiązków dydaktycznych od początku pracy w Politechnice Warszawskiej prowadził zajęcia ze studentami.

Z

Początkowo zajęcia laboratoryjne, później ćwiczeniowe i w końcu wykłady z przedmiotu, którego program i nazwa zmieniały się wraz z rozwojem elektroniki: „Układy elektroniczne”, „Podstawowe układy elektroniczne”, „Elektronika 2”, „Układy i systemy elektroniczne”. Cieszył się wśród studentów opinią bardzo dobrego dydaktyka, czego wyrazem były dyskusje na różne, nie tylko techniczne tematy oraz prywatne listy z osobistymi problemami.

W 1996 roku ujawniła się nieuleczalna choroba, która stopniowo ograniczała możliwości rozwoju naukowego i dydaktycznego. Musiał zrezygnować z realizacji pracy habilitacyjnej oraz stopniowo z prowadzenia zajęć ze studentami. W 2009 roku całkowicie zrezygnował z pracy w Politechnice Warszawskiej przechodząc na wcześniejszą emeryturę. Zdążył opracować i umieścić w internecie dla studentów komplet materiałów ćwiczeniowych z przedmiotu „Układy i systemy elektroniczne”. Ma nadzieję, że będzie miał na tyle siły, by móc je wydać w postaci podręcznika.

z a r e m b a

KRZYSZTOF ZAREMBA

Krzysztof Zaremba urodził się 7 stycznia 1958 roku w Radomiu, gdzie ukończył szkołę podstawową (1972), zajmując I miejsca w wojewódzkich olimpiadach: matematycznej i fizycznej oraz II miejsce w zawodach matematycznych w Magdeburgu. W Radomiu ukończył także VI Liceum Ogólnokształcące im. Jana Kochanowskiego (1976). W 1976 roku został przyjęty bez egzaminu, jako laureat Olimpiady Fizycznej, na Wydział Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Studia ukończył w 1981 roku, z wyróżnieniem oraz Nagrodą Specjalną Sekretarza Polskiej Akademii Nauk, po czym został zatrudniony jako asystent w Instytucie Radioelektroniki, w Zakładzie Elektroniki Jądrowej (obecnie: Jądrowej i Medycznej), w zespole profesora Zdzisława Pawłowskiego. Stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie elektroniki uzyskał w 1990 roku na Wydziale Elektroniki za rozprawę *Detektor elektronów konwersji z podwójnym obszarem wyładowań do spektrometrii efektu Mössbauera*, a stopień doktora habilitowanego — na tymże wydziale, w 2003 roku, za monografię *Wybrane radiacyjne metody badania składu tkanek i płynów ustrojowych*. Jest zatrudniony w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej, od 2003 roku — na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

W latach 1989–1990 przebywał na rocznym stypendium Instytutu Maxa Plancka w Heidelbergu w ośrodku CERN (Genewa). Efektem kontynuowanej współpracy z CERN było kilka kilkumiesięcznych i kilkanaście krótszych pobytów w tym ośrodku — ich łączny czas przekracza 3 lata.

Zainteresowania badawcze Krzysztofa Zaremby dotyczyły początkowo elektroniki jądrowej, głównie konstrukcji detektorów promieniowania i systemów pomiarowych stosowanych w badaniach radiacyjnych. Jednym z osiągnięć tego okresu jest wdrożenie w Zjednoczonych Zakładach Urządzeń Jądrowych POLON (wraz z Januszem Marcem) wielokanałowego analizatora amplitudy TRISTAN, oferowanego także na rynku zagranicznym. Brał też udział w wielu innych pracach o charakterze konstrukcyjno-wdrożeniowym, m.in. w opracowaniu komputerowego systemu pomiarowego do badania właściwości detektorów dla Instytutu Badań Jądrowych, detektorów dla spektrometrii mössbauerowskiej, czy systemu akwizycji danych do spektrometru elektronów Augera.

W 1989 roku został członkiem CERN, od 1996 roku — ze statusem *Team Leader*. Roczne stypendium zaowocowało trwałą współpracą, w którą włączył się jego zespół. Brał udział w budowie i realizacji eksperymentów

Z

SMC i COMPASS, zajmując się zarówno konstrukcją detektorów (komory słonkowe, detektory pozycyjne oparte na światłowodach scyntylacyjnych) i układów elektronicznych, jak i tworzeniem narzędzi analizy danych eksperymentalnych. Współpraca ta owocowała kilkudziesięcioma publikacjami, w tym ponad czterdziestoma artykułami w czasopiśmie z „listy filadelfijskiej”. W latach 2004–2008 współpracował też, wraz z zespołem, z eksperymentem CBM (*Compressed Baryonic Matter*) w Gesellschaft für Schwerionenforschung GmbH Darmstadt, a w 2007 roku włączył się w realizację nowego eksperymentu fizyki neutrin T2K (KEK — Tokaj, Japonia). Udział w eksperymentach realizowany był i jest w ramach 7 kierowanych przez niego projektów międzynarodowych.

Drugim polem działalności badawczej Krzysztofa Zaremby jest inżynieria biomedyczna. Początkowo główny nurt badań związany był z medycznymi zastosowaniami rentgenowskiej analizy fluorescencyjnej, a także z tworzeniem aparatury i metodyki badań stopnia mineralizacji tkanki kostnej. Ich wyniki zostały podsumowane w jego monografii habilitacyjnej. Z czasem tematyka badań ewoluowała w kierunku tomografii optycznej — dyfuzyjnej, gdzie głównym celem było opracowanie aparatury do badań czynnościowych mózgu, oraz koherencyjnej — tu prace prowadzone są we współpracy z komercyjną firmą, a celem jest wdrożenie nowych technik oceny stanu siatkówki i opracowanie precyzyjnej metody pomiaru ciśnienia wewnątrzgałkowego przy pomocy kombinacji tomografii koherencyjnej i tonometrii aplanacyjnej. Odrębny, obiecujący nurt badań stanowi analiza danych w genomie i proteomice.

Krzysztof Zaremba jest autorem lub współautorem ponad 130 publikacji naukowych, w tym 46 artykułów w czasopiśmie międzynarodowych z tzw. „listy filadelfijskiej” i 31 w czasopiśmie krajowych, a także 13 raportów technicznych opublikowanych w ośrodkach zagranicznych. Jest też autorem kilkunastu ekspertyz, m.in. dla: Centrum Onkologii w Krakowie, Komitetu Fizyki Medycznej i Diagnostyki Obrazowej Polskiej Akademii Nauk, General Electric Medical Systems, Siemens Poland, Wrocławskiego Parku Technologicznego. Kierował 15 projektami badawczymi i brał udział w 13 innych. Był promotorem w 3 zakończonych przewodach doktorskich. Za osiągnięcia badawcze i techniczne był nagradzany przez Rektora Politechniki Warszawskiej (1982, 2004, 2007) i Ministra Edukacji Narodowej (1988). Pełni funkcję Prezesa Oddziału Warszawskiego

Polskiego Towarzystwa Fizyki Medycznej (od 2002), oraz członka Zarządu i Skarbnika PTFM (od 2005). Jest też członkiem Komitetu Redakcyjnego czasopisma „Polish Journal of Medical Physics and Engineering” (od 2007).

Krzysztof Zaremba bierze aktywny udział w działalności organizacyjnej. Od 2004 roku jest kierownikiem Zakładu Elektroniki Jądrowej i Medycznej oraz Pracowni Detekcji i Spektrometrii. Spośród innych funkcji warto wymienić członkostwo w Dziekańskiej Komisji ds. Rozwoju Wydziału (2003–2005) i Komisji Rady Wydziału ds. Rozwoju Wydziału (2005–2008), funkcję Zastępcy Dyrektora ds. Nauki Instytutu Radioelektroniki, a także kierownictwo Dziekańskiej Komisji ds. Finansowych (od 2002) i członkostwo w Senackiej Komisji Mienia i Finansów (od 2005 roku). Jest Pełnomocnikiem Dziekana ds. Rozwoju Wydziału (od 2008 roku). Reprezentuje też Uczelnię w Radzie Polskiego Wschodniego Klastra Medycznego (od 2008 roku). Jest członkiem Komisji Inżynierii Biomedycznej Komitetu Fizyki Medycznej, Radiobiologii i Diagnostyki Obrazowej Polskiej Akademii Nauk (od 2007 roku) i Wiceprzewodniczącym Zarządu Naukowego Centrum Obrazowania Czynnościowego (od 2006 roku). W 2010 roku brał udział w pracach ministerialnej Komisji ds. Kosztochłonności Kształcenia.

W ramach pracy dydaktycznej w początkowym okresie przygotowywał i prowadził zajęcia w ramach kilkunastu laboratoriów specjalistycznych. Opracował i prowadzi wykłady: „Sztuczne sieci neuronowe w medycynie”, „Sieci neuronowe w zastosowaniach biomedycznych”, „Radiologia z nukleoniką”, część wykładu „Aparatura medyczna” dla Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego oraz „Wybrane techniki obrazowania medycznego” dla doktorantów Politechniki Warszawskiej. Do końca 2010 roku wypromował 38 magistrów inżynierów i 22 inżynierów. W obszarze dydaktyki pełnił lub pełni m.in. funkcje: członka Komisji Kształcenia (1999–2002) i Wydziałowej Komisji Akredytacji Przedmiotów (od 2006 roku), kierownika specjalności Inżynieria biomedyczna i Elektronika i informatyka w medycynie (od 2006 roku) oraz Pełnomocnika Dziekana ds. Kierunku Studiów Inżynieria Biomedyczna (od 2008 roku). W 2010 roku został przez studentów nagrodzony „Złotą Kredą” jako najlepszy wykładowca na Wydziale.

Jest żonaty, ma dwoje dzieci i wnuka. Władza czynnie językami angielskim i rosyjskim. Uprawia czynnie siatkówkę, narciarstwo i turystykę rowerową. Interesuje się literaturą, muzyką i kinematografią.

z a r ę b a

AGNIESZKA ZARĘBA

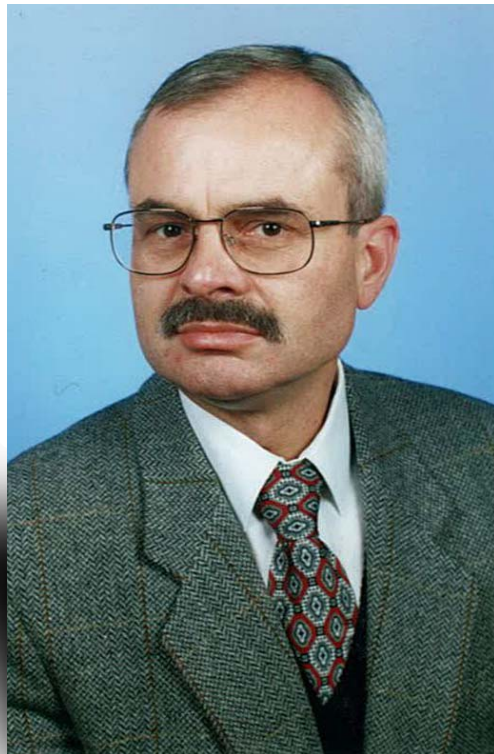
Agnieszka Zaręba urodziła się 16 sierpnia 1968 roku w Warszawie, gdzie ukończyła eksperymentalną klasę o profilu matematycznym w XIV Liceum Ogólnokształcącym im. Klementa Gottwalda (1987). W tym samym roku rozpoczęła studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Stopień magistra inżyniera uzyskała w 1993 roku, a doktora nauk technicznych w 2005 roku. Od tego momentu pełni funkcję kierownika Zespołu Laboratoriów Przyrządów Półprzewodnikowych i kierownika dydak-

tycznego Zakładu Przyrządów Mikroelektroniki i Nanoelektroniki.

Została dwukrotnie laureatką Nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej: za osiągnięcia dydaktyczne (2004) oraz za osiągnięcia naukowe (2008).

Jest autorką ponad 25 artykułów w czasopiśmie naukowych i publikacji na konferencjach naukowych. Poświęcone są one modelowaniu przyrządów półprzewodnikowych (kondensatorów i tranzystorów MOS, tranzystorów bipolarnych).

zbierzchowski

BOGDAN ZBIERZCHOWSKI

Bogdan Zbierzchowski urodził się w 1947 roku w Sierpcu (województwo mazowieckie). Tamże w 1964 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące. W 1970 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera w zakresie elektroniki, specjalności Teletechnika na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Na tym Wydziale w 1978 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych za rozprawę *Metody symulacji zniekształceń czasowych i błędów w synchronicznych przebiegach binarnych dla potrzeb miernictwa teledacyjnego*. Od kwietnia 1970 roku jest zatrudniony w Politechnice Warszawskiej jako nauczyciel akademicki w Instytucie Telekomunikacji w Zakładzie Podstaw Telekomunikacji,

obecnie na stanowisku docenta. Od 1994 roku jest redaktorem naczelnym miesięcznika naukowo-technicznego „Przegląd Telekomunikacyjny i Wiadomości Telekomunikacyjne”, organu Stowarzyszenia Elektryków Polskich, wydawanego przez Wydawnictwo SIGMA-NOT pod auspicjami Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk.

Bogdan Zbierzchowski jest zamiłowanym i wytrawnym dydaktykiem. Brał udział w opracowaniu wielu nowych zajęć dydaktycznych, dotyczących głównie teorii układów logicznych oraz projektowania układów i systemów cyfrowych. Były to wykłady, ćwiczenia, projekty i laboratoria oraz pomoce dydaktyczne, do których można zaliczyć współautorstwo kilkunastu książek, podręczników i skryptów z tego zakresu. Na szczególną uwagę zasługuje współudział w opracowaniu prezentacji (slajdów) do wykładów „Układy logiczne”. Za działalność dydaktyczną otrzymał w 2002 roku zespołową Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej. Jest opiekunem wielu studenckich pracowni problemowych i dyplomowych, wynikiem których jest łącznie kilkadziesiąt obronionych dyplomów inżynierskich i magisterskich, wśród których znajdują się prace wyróżniane i nagradzane. Prowadzi także seminaria dyplomowe inżynierskie i magisterskie. Jest lubiany przez studentów, doktorantów i kolegów w Zakładzie i Instytucie. Za działalność dydaktyczną w 2010 roku został odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Bogdan Zbierzchowski posiada także znaczący dorobek naukowo-badawczy. W latach 1970–1980 brał udział w pracach naukowych (prowadzonych w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej) dotyczących metod i przyrządów pomiarowych dla telekomunikacji cyfrowej oraz metod projektowania i teorii układów logicznych i cyfrowych. Wyniki tych prac zostały wyróżnione szeregiem nagród Rektora Politechniki Warszawskiej oraz nagrodą specjalną w I Ogólnopolskim Konkursie na Aparaturę Naukowo-Badawczą w 1973 roku.

Z

W latach 1976–1980 brał również udział w pracach naukowych związanych z automatycznym projektowaniem układów cyfrowych. W latach 1980–1982 uczestniczył w pracach związanych z elektronizacją centralnego systemu E10 oraz w pracach badawczych wykonywanych na zlecenie Radomskiej Wytwórni Telekomunikacyjnej i Państwowych Zakładów Teletransmisyjnych.

W dorobku publikacyjnym posiada kilkanaście publikacji i opracowań związanych z prowadzonymi pracami naukowymi oraz działalnością dydaktyczną. W szczególności był współautorem rozdziałów przedstawiających syntezę kombinacyjnych i sekwencyjnych układów cyfrowych w pracy zbiorowej *Projektowanie cyfrowych układów telekomunikacyjnych*, wydanej przez Wydawnictwa Komunikacji i Łączności w 1977 roku.

Począwszy od 1982 roku brał udział w pracach badawczych w dziedzinie metod syntezy układów logicznych. Niektóre wyniki tych prac opublikowane zostały w pracy zbiorowej *Cyfrowe układy telekomunikacyjne* (WKiŁ, 1986), której jest współautorem.

Od 1990 roku bierze aktywny udział w pracach naukowych — grantach Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (przedtem Komitetu Badań Naukowych), dotyczących projektowania cyfrowych układów i systemów w strukturach programowalnych.

Jego działalność naukowa obejmuje również współautorstwo obszernych monografii z tej dziedziny. Z istotniejszych prac w tym zakresie należy wymienić: *Programowalne moduły logiczne w syntezie układów cyfrowych* (WKiŁ, 1992), *Komputerowe projekto-*

wanie układów cyfrowych w strukturach PLD (WKiŁ, 1993), *Kompilatory układów logicznych* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 1995), *Komputerowe projektowanie układów cyfrowych* (WKiŁ, 2000), *Synteza układów cyfrowych* (WKiŁ, 2003), *Programowalne układy przetwarzania sygnałów i informacji* (WKiŁ, 2008).

Bogdan Zbierchowski jest aktywny na polu organizacyjnym w Uczelni, na Wydziale i w Zakładzie. W latach 1987–2003 był członkiem Rektorskiej Komisji Mieszkaniowej, także jej wiceprzewodniczącym. Od września 2003 roku jest sekretarzem Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych, a od października 2008 roku — jej członkiem. W Zakładzie pełni (nieformalnie) funkcję zastępcy kierownika; do jego zadań należą zwłaszcza sprawy organizacyjne i finansowe. Od 1995 roku jest członkiem i sekretarzem Sekcji Telekomunikacji Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk.

Był wyróżniony 5 nagrodami Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Ministra Edukacji Narodowej oraz 5 nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej. Ponadto za działalność redaktorską i publicystyczną został odznaczony przez Stowarzyszenie Elektryków Polskich Medalem im. Prof. Janusza Groszkowskiego (dwukrotnie — w 1999 i 2007 roku), Honorową Odznaką Naczelnej Organizacji Technicznej, Złotą Honorową Odznaką Stowarzyszenia Elektryków Polskich oraz Brązowym Krzyżem Zasługi (2009), Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

zborowska

JOLANTA ZBOROWSKA

Jolanta Zborowska urodziła się 15 maja 1949 roku w Warszawie. Studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej ukończyła w 1974 roku. W latach 1975–2010 pracowała w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej początkowo w Zakładzie Urządzeń Radiotechnicznych, a nas-

tępnie w Zakładzie Techniki Mikrofalowej (obecnie Zakład Techniki Mikrofalowej i Radiolokacyjnej). Początkowo pracowała na stanowisku asystenta, a od 1983 roku, kiedy obroniła rozprawę doktorską pod tytułem *Szerokopasmowe cyfrowe mikrofalowe przesuwniki fazy z dwudiodowymi układami odbijającymi* — na stanowisku adiunkta.

Prace badawcze Jolanty Zborowskiej dotyczyły projektowania układów mikrofalowych, w szczególności szerokopasmowych przesuwników i modulatorów fazy z diodami półprzewodnikowymi oraz systemów pomiarowych do wyznaczania reflektancji i transmitancji. Jest autorką lub współautorką 104 publikacji lub komunikatów konferencyjnych, 2 monografii wewnętrznych Instytutu Radioelektroniki oraz 11 patentów.

Za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych otrzymała zespołową Nagrodę II stopnia Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Otrzymała również kilka nagród Rektora Politechniki Warszawskiej.

Prowadziła zajęcia dydaktyczne (ćwiczenia, laboratoria, wykłady) z „Teorii pola elektromagnetycznego” (obecnie — „Pola i fale”), „Techniki mikrofalowej” oraz „Techniki wielkich częstotliwości”. Prowadziła 22 prace dyplomowe.

Jest współautorką dwóch podręczników: *Teorią pola elektromagnetycznego. Zbiór zadań* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1990), *Pola i fale. Zbiór zadań* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 2005).

z i e l i ń s k i

ANDRZEJ ZIELIŃSKI

Andrzej Zieliński urodził się 24 grudnia 1934 roku w Mokobodach, powiat Siedlce. Szkołę podstawową ukończył w 1948 roku w Siedlcach, liceum ogólnokształcące — w 1952 roku w Warszawie (obecne Liceum Ogólnokształcące im. Jana Kochanowskiego). Dyplom magistra inżyniera uzyskał w Politechnice Warszawskiej w 1959 roku na Wydziale Łączności (Elektroniki). W latach 1957–1970 był zatrudniony w Politechnice Warszawskiej, początkowo w Katedrze Podstaw Telekomunikacji, a następnie (po zmianach reorganizacyjnych) w Instytucie Podstaw Elektroniki, przechodząc kolejno ze stanowiska asystenta na stanowiska starszego asystenta, adiunkta i docenta. W latach 1969–1970 był prodziekanem Wydziału Elektroniki. W 1964 roku odbył 9-miesięczny staż naukowy w Katedrze Procesów Falowych na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Moskiewskiego. W 1966 roku obronił rozprawę doktorską *Przybliżona teoria rozchodzenia się sygnałów modulowanych w nieliniowej linii długiej*, opracowaną pod kierunkiem profesora Jerzego Osiowskiego. W tym czasie prowadził zajęcia dydaktyczne z teorii obwodów — początkowo ćwiczenia, a następnie samodzielne wykłady.

W 1970 roku został mianowany na stanowisko dyrektora Instytutu Łączności i docenta w tym Instytucie. Był także kierownikiem problemu węzłowego dotyczącego rozwoju telekomunikacji w Polsce. W 1979 roku otrzymał tytuł profesora nauk technicznych.

W latach siedemdziesiątych prowadził samodzielne wykłady z „Teorii obwodów” na kierunku technologicznym Wydziału Elektro-

niki. Wynikiem jego doświadczeń dydaktycznych z tego zakresu było współopracowanie podręcznika *Teoria obwodów w zadaniach*, mającego kilka wydań w Wydawnictwach Politechniki Warszawskiej (w postaci skryptu) i w Wydawnictwach Naukowo-Technicznych.

W 1980 roku Andrzej Zieliński został przeniesiony do Zjednoczenia Stacji Radiowych i Telewizyjnych, gdzie objął stanowisko dyrektora tego Zjednoczenia. Na początku 1982 roku został ponownie dyrektorem Instytutu Łączności, będąc także profesorem w tym Instytucie.

W październiku 1993 roku powołano go na stanowisko Ministra Łączności RP, które piastował do końca października 1997 roku. Następnie powrócił do Instytutu Łączności na stanowisko profesora. W 2005 roku został członkiem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, wybranym do niej przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

Zainteresowania naukowe i badawcze Andrzeja Zielińskiego początkowo dotyczyły

Z

problemów zastosowania rdzeni ferrytowych do budowy pamięci komputerowych, następnie nieliniowej teorii drgań, zwłaszcza teorii nieliniowych układów o parametrach rozłożonych (linii długich), będących m.in. modelem wzmacniacza parametrycznego z falą bieżącą (tego problemu dotyczyła jego praca doktorska), natomiast w okresie pracy w Instytucie Łączności wielu problemów ogólnego rozwoju telekomunikacji, w tym zagadnień sieciowych, a także transmisji sygnałów w światłowodach, zwłaszcza zaś efektów nieliniowych w tej transmisji. Był promotorem 4 pozytywnie zakończonych przewodów doktorskich. Jego dorobek naukowy 100 publikacji oraz 5 patentów. Andrzej Zieliński ma bogate doświadczenie z zakresu organizacji i kierowania w dziedzinie nauki. Przez wiele lat był kierownikiem problemu węzłowego, a następnie centralnego programu badawczo-rozwojowego dotyczącego rozwoju telekomunikacji. Był także członkiem Komitetu Nauki i Postępu Technicznego, a potem Komitetu Badań Naukowych (w okresie pracy w rządzie jako Minister Łączności), członkiem ciał roboczych Komitetu Badań Naukowych, komitetów naukowych Polskiej Akademii Nauk (Elektroniki i Telekomunikacji oraz Badań Kosmicznych i Satelitarnych) oraz rad naukowych instytutów badawczych

(Instytutu Łączności, Instytutu Technologii Elektronowej, Wojskowego Instytutu Łączności i Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Elektronicznego Sprzętu Powszechnego Użytku). W latach 1985–1989, jako wiceprzewodniczący Komitetu Badań Kosmicznych Polskiej Akademii Nauk, reprezentował Polskę w Komitecie Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Pokojowego Wykorzystania Przestrzeni Kosmicznej.

Andrzej Zieliński jest długoletnim członkiem amerykańskiego stowarzyszenia Institute of Electrical and Electronics Engineers, Stowarzyszenia Elektryków Polskich, którego przez wiele lat był wiceprezesem, oraz Akademii Inżynierskiej w Polsce. Przez ostatnie 2 kadencje był prezesem Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych Naczelnej Organizacji Technicznej.

Jest żonaty, ma dzieci i wnuki. Biegłe włada językami angielskim i rosyjskim. Biernie posługuje się hiszpańskim i francuskim. Interesuje się polityką i historią. Uprawia czynnie turystykę.

Za osoby, które wywarły największy wpływ na jego działalność uważa profesorów, Jerzego Osiowskiego, Janusza Groszkowskiego, Czesława Rajskiego i Adama Smolińskiego.

z i e l i ń s k i

CEZARY ZIELIŃSKI

Cezary Zieliński urodził się 24 września 1957 roku w Warszawie, gdzie też ukończył Technikum Elektroniczne w Zespole Szkół Elektronicznych w 1977 roku. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończył z wyróżnieniem uzyskując w 1982 roku tytuł magistra inżyniera elektronika o specjalności Automatyka. Następnie został przyjęty na studia doktoranckie na kierunku Automatyka i Informatyka prowadzone na tym samym wydziale. Od 1985 roku jest zatrudniony w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej kolejno jako: asystent, adiunkt a obecnie profesor nadzwyczajny. W 1988 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej obronił z wyróżnieniem pracę doktorską *Klasyfikacja i metody definiowania języków programowania robotów: zastosowanie do sformułowania języka zorientowanego na przemieszczanie obiektów*. Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskał w 1996 roku na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej za rozprawę *Metody programowania robotów*.

Dzięki stypendium uzyskanemu od British Council Cezary Zieliński prowadził przez trzy miesiące 1990 roku badania nad programowaniem robotów w Loughborough University of Technology, Mechanical Engineering Department, w Wielkiej Brytani. W 1992 roku uzyskał indywidualny grant badawczy *Science and Engineering Research Council*, który umożliwił mu kontynuowanie pracy nad programowaniem robotów w tym samym miejscu przez kolejnych sześć miesięcy. W 1994

roku przeszedł miesięczne szkolenie z zakresu zarządzania projektami badawczymi w Eidgenossische Materialprüfungs- und Forschungsanstalt, w Dubendorfie koło Zurychu w Szwajcarii. W latach 1994–1999 był sekretarzem Programu Automatyki, Technik Informatycznych i Automatykacji prowadzonego przez Politechnikę Warszawską. Ponadto kierował pracami międzywydziałowego zespołu robotyki w ramach tego programu. Zespół ten zajmował się między innymi: konstrukcją dwóch robotów prototypowych, ich sterowników oraz sterowników systemów wielorobotowych, konstrukcją i wykorzystaniem czujników do sterowania robotami oraz kalibracją manipulatorów. Od 1996 roku kieruje pracami Zespołu Robotyki w Instytucie Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej. Był kierownikiem oraz pełnił rolę głównego wykonawcy w kilku grantach Komitetu Badań Naukowych. W latach 1999–2001 był zatrudniony na sta-

Z

nowisku *senior fellow* w Nanyang Technological University w Singapurze, gdzie wykładał oraz prowadził badania w zakresie robotyki. Był reprezentantem Polski w sieci doskonałości 5. i 6. Programu Ramowego Komisji Unii Europejskiej — EURON I/II (European Robotics Network). W latach 2003–2007 był członkiem Komitetu Prognoz Polska 2000 Plus przy prezydium Polskiej Akademii Nauk. Ponadto w latach: 2002–2005 sprawował funkcję prodziekana ds. nauki i współpracy międzynarodowej, 2005–2008 zastępcy dyrektora Instytutu Automatyki i Informatyki Stosowanej ds. naukowych, a od 2008 pełni funkcje dyrektora tego instytutu. Od 2007 roku jest członkiem i sekretarzem Komitetu Automatyki i Robotyki Polskiej Akademii Nauk. Od 2008 roku współpracuje z Przemysłowym Instytutem Automatyki i Pomiarów.

Zainteresowania badawcze Cezarego Zielińskiego koncentrowały się na zagadnieniach związanych z programowaniem i sterowaniem robotów. Zajmował się: kinematyką robotów, strukturami ich układów sterowania, wykorzystaniem różnorodnych czujników do sterowania ich ruchem, systemami wielorobotowymi, sterowaniem behawioralnym, językami programowania robotów oraz metodami kompilacji. Zdefiniował i zaimplemen-

tował specjalizowany język programowania robotów TORBOL. Następnie opracował podstawy teoretyczne programowych struktur ramowych RORC, MRROC i MRROC++ zanurzonych w C i C++. Zaimplementował je wraz z zespołem współpracowników. Opracował formalne podstawy opisu struktury układu sterowania systemów wielorobotowych na bazie podejścia agentowego wykorzystującego funkcje przejścia. Zostało to wykorzystane w wielu systemach sterujących robotów wyposażonych w różnorodne czujniki (stworzono układy wykorzystujące serwo mechanizmy wizyjne, zmysł dotyku, aktywne czucie, wnioskowanie logiczne, do np. dwuręcznego układania kostki Rubika). Wymienione prace były prowadzone w ramach licznych projektów finansowanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz 7. Programu Ramowego Komisji Unii Europejskiej.

Cezary Zieliński prowadził wykłady dla studentów i doktorantów na temat: projektowania układów logicznych, szeregu języków programowania oraz systemów operacyjnych, a ponadto modelowania, sterowania i programowania robotów.

Jest żonaty i ma jedno dziecko. Interesuje się historią powszechną oraz turystyką.

z u b e r e k

**WŁODZIMIERZ
M. ZUBEREK**

Włodzimierz Michał Zuberek urodził się 24 września 1943 roku. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego im. Antoniego Osuchowskiego w Cieszynie, w 1960 roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. Studia te ukończył w 1966 roku, ze specjalnością Maszyny matematyczne. Jeszcze przed egzaminem dyplomowym rozpoczął pracę w Katedrze Budowy Maszyn Matematycznych, później przekształconej w Instytut Informatyki Politechniki Warszawskiej.

Trudno jest dzisiaj wyobrazić sobie jak wyglądały komputery i jakie oprogramowanie było dostępne na przełomie lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych. A jednak już wtedy powstało wiele ciekawych zastosowań i jeszcze ciekawszych pomysłów. Nie ma, niestety (i pewnie nie będzie, bo osób znających tamte czasy jest coraz mniej) rzetelnego udokumentowania tego niepowtarzalnego okresu, z pewnością zasługującego na określenie „pionierski” w najlepszym znaczeniu tego słowa, i stanowiącego jeden z ciekawych rozdziałów polskiej informatyki.

W 1975 roku Włodzimierz M. Zuberek wyjechał na roczny staż naukowy do International Institute for Applied Systems Analysis w Laxenburg, Austria, gdzie zajmował się opracowaniem programów symulacyjnych dla prognozowania zasobów wodnych.

Po powrocie, w 1978 roku, obronił (z wyróżnieniem) pracę doktorską na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W rozprawie sformułował rozszerzony formalny model

sieci Petriego, przewidziany do oceny wydajności systemów współbieżnych. Model ten był później wielokrotnie modyfikowany i rozszerzany, ale do dziś zachował swój oryginalny charakter i swoje podstawowe własności.

We wrześniu 1981 roku Włodzimierz M. Zuberek wyjechał na stypendium do McMaster University w Hamilton (Kanada), gdzie zajmował się zagadnieniami optymalizacji systemów energetycznych. Po rocznym pobycie w Kanadzie przeniósł się do Texas University w College Station jako *visiting assistant professor* w School of Electrical Engineering. Tam, we współpracy z Maciejem Styblińskim, rozpoczął realizację projektu SPICE-PAC, projektu, który w zamierzeniu miał trwać dwa lata, a zakończył się ponad 15 lat później. Intencją tego projektu było stworzenie oprogramowania symulacyjnego, które dzisiaj można by nazwać komponento-

Z

wym, ale które wówczas odbiegało od obowiązujących standardów i wzbudzało spore zainteresowanie. Kontakty nawiązane przy okazji tego projektu doprowadziły do wieloletniej współpracy z laboratorium badawczym France Telecom w Bagneux koło Paryża oraz z Commissariat de l'Energie Atomique w Bruyeres-Le-Chatel.

Na początku 1984 roku Włodzimierz M. Zuberek przeniósł się do Department of Computer Science, Memorial University w St. John's, Kanada, początkowo jako *visiting associate professor*, wkrótce potem *associate professor*, a od 1990 roku do dziś jako *full professor*. Przez około 10 lat kierował programem magisterskim i doktorskim z zakresu informatyki, a w latach 2000–2003 prowadził Interdisciplinary Computational Science Program.

Jednym z efektów regularnych wizyt Włodzimierza M. Zuberka w Warszawie było złożenie pracy habilitacyjnej na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej i jej obrona w styczniu 2002 roku.

W 2005 roku, podczas kolejnego pobytu w kraju, Włodzimierz M. Zuberek włączył się w prace przygotowujące utworzenie Międzywydziałowego Studium Zastosowań Informatyki SGGW. Studium to wkrótce po utworzeniu zostało przekształcone w Wydział Zastosowań Informatyki i Matematyki SGGW.

Powołanie Katedry Zastosowań Informatyki (z którą jest nadal związany), z jednej strony zakończyło proces organizacyjny Wydziału (przynajmniej na pewien czas), a z drugiej strony otworzyło możliwości nowych inicjatyw akademickich, takich jak właśnie powstający program magisterski, oraz planowany program doktorski.

Włodzimierz M. Zuberek jest autorem około 150 prac opublikowanych w renomowanych czasopiśmie, takich jak: „IEEE Transactions on Automation and Robotics” (obecnie „IEEE Transactions on Automation Scien-

ce and Engineering”), „IEEE Transactions on Semiconductor Manufacturing”, „IEEE Proceedings on Circuits, Devices and Systems”, „Fundamenta Informaticae”, „Simulation Modeling Practice and Theory”, „Transactions of the Society for Computer Simulation”, „International Journal of Critical Computer-Based Systems”, a także prac prezentowanych na wielu konferencjach międzynarodowych, np. International Conference on Applications of Concurrency to System Design, International Conference on Petri Nets and Performance Models, International Symposium on Circuits and Systems, International Conference on Computer Design i wiele innych. W 2007 roku, praca *Component Compatibility and Its Verification*, opracowana wspólnie z doktorantem, D.C. Craigiem, otrzymała „Best Paper Award” na konferencji Second IEEE International Conference on Digital Telecommunications w Silicon Valley, w Kalifornii.

Przez wiele lat Włodzimierz M. Zuberek uczestniczył w komitetach programowych konferencji dotyczących różnych aspektów współbieżności, takich jak International Conference on Applications and Theory of Petri Nets, International Conference on Applications of Concurrency to System Design czy International Conference on Petri Nets and Performance Models.

W ciągu wielu lat Włodzimierz M. Zuberek opracował i prowadził wykłady z zakresu informatyki teoretycznej, dotyczących języków formalnych i teorii automatów, teorii algorytmów, teorii kompilacji, teoretycznych podstaw języków programowania, a także architektury systemów komputerowych, modelowania systemów i oceny ich wydajności. W 2003 roku otrzymał Distinguished Scholar Medal przyznany przez Memorial University.

Włodzimierz M. Zuberek jest członkiem Association for Computing Machinery oraz IEEE Computer Society. Jest również członkiem Gesellschaft für Informatik.

ż e r a

JAN ALEKSANDER ŻERA

Jan Aleksander Żera, urodzony 11 maja 1953 roku w Warszawie, jest absolwentem VI Liceum Ogólnokształcącego im. Tadeusza Rejtana w Warszawie oraz Państwowej Szkoły Muzycznej II stopnia im. Józefa Elsnera w Warszawie. W latach 1971–1976 studiował na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera telekomunikacji. W latach 1975–1980 kontynuował wykształcenie muzyczne w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie (obecnie Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina). W 1990 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych w Instytucie Telekomunikacji i Akustyki Politechniki Wrocławskiej. W 2004 roku uzyskał na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej stopień doktora habilitowanego nauk technicznych (w zakresie elektroniki).

Jan Żera podjął pracę zawodową w 1976 roku, w Katedrze Akustyki Muzycznej na Wydziale Reżyserii Dźwięku Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie, gdzie pracuje do dzisiaj, obecnie na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W latach 1983–1984, jako stypendysta Instytutu Szwedzkiego, spędził cztery miesiące w Kungliga Tekniska Högskolan w Sztokholmie, gdzie prowadził badania dotyczące syntezy mowy. W latach 1990–1993, jako stypendysta Fundacji Fulbrighta, prowadził badania w dziedzinie psychoakustyki pracując na University of Florida w Gainesville, USA. Po zakończeniu pobytu stypendialnego w USA w 1993 roku,

przez ponad dwa lata pracował w Institute for Microstructural Sciences, National Research Council of Canada w Ottawie. Po powrocie do Polski pracował w Zakładzie Zagrożeń Wibroakustycznych w Centralnym Instytucie Ochrony Pracy — Państwowym Instytucie Badawczym, na stanowiskach adiunkta i docenta (lata 1996–2011). Od 2004 roku pracuje na stanowisku adiunkta w Instytucie Radioelektroniki na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej.

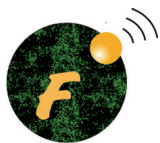
Badania, którymi zajmuje się Jan Żera, obejmują akustykę i elektroakustykę w zakresie dźwięków słyszalnych. W ramach zatrudnienia w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina prowadził prace dotyczące akustyki instrumentów muzycznych, słuchowej oceny urządzeń elektroakustycznych, audiometrii oraz badania podstawowe z dziedziny psychoakustyki, dotyczące zależności między cechami fizycznymi dźwięków i ich

Z

percepcją. Prace z zakresu psychoakustyki obejmowały m.in. badania postrzegania wysokości dźwięków o złożonej strukturze widma częstotliwościowego, wpływu zmian czasowych i fazowych składowych częstotliwościowych na percepcję dźwięku, badania kierunkowości słyszenia oraz badania czynników wpływających na percepcję barwy dźwięku. Prace z zakresu percepcji dźwięku, kontynuowane w czasie pobytu w Stanach Zjednoczonych, zakończyły się kilkoma publikacjami przywoływanymi w niektórych podręcznikach akademickich poświęconych percepcji dźwięku. Pobyt w Kanadzie wiązał się ze zmianą profilu pracy w kierunku zagadnień technicznych — pomiarów i oceny konstrukcji nauszników przeciwhałasowych wyposażonych w układy aktywnej redukcji hałasu. Wyniki tych prac zostały uwzględnione przez roboczą grupę normalizacyjną ISO przy opracowaniu normy odnoszącej się do oceny ochronników słuchu wyposażonych w tego rodzaju układy redukcji hałasu. Pracując w Centralnym Instytucie Ochrony Pracy — Państwowym Instytucie Badawczym, Jan Żera kierował badaniami w obszarze dźwiękowej sygnalizacji bezpieczeństwa oraz badaniami ochronników słuchu szczególnie w zakresie odnoszącym się do ich właściwości przy narażeniu na oddziaływanie hałasu impulsowego o dużych poziomach ciśnienia akustycznego, występującego w niektórych gałęziach przemysłu oraz podczas ćwiczeń i działań wojskowych. W ramach tych badań poszukiwane były związki między klasycznymi parametrami ochronników i ich cechami charakteryzującymi tłumienie dźwięków impulsowych.

Jan Żera jest autorem lub współautorem 25 artykułów w recenzowanych czasopismach naukowych, 53 artykułów w materiałach konferencji międzynarodowych oraz 19 artykułów w materiałach konferencji krajowych. W okresie po 1995 roku kierował dziewięcioma projektami badawczymi oraz uczestniczył jako wykonawca w siedmiu projektach badawczych krajowych i sześciu programach Unii Europejskiej. Opracował i prowadzi w Politechnice Warszawskiej autorskie wykłady i laboratorium „Podstawy słyszenia i percepcja dźwięku”, „Akustyka muzyczna” oraz kurs „Sound: Hearing and Acoustical Measurements”, prowadzony w ramach programu ATHENS. Prowadzi także wykłady z zakresu akustyki ogólnej, elektroakustyki, akustyki muzycznej i psychoakustyki w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina oraz prowadził wykłady na kursach organizowanych przez Centralny Instytut Ochrony Pracy oraz Polskie Radio. Jako ekspert pracował w normalizacyjnych grupach roboczych ISO, CEN i PKN. Od 1978 roku jest członkiem Polskiego Towarzystwa Akustycznego, obecnie zrzeszonym w Europejskim Stowarzyszeniu Akustycznym. Od 1990 roku jest członkiem Amerykańskiego Towarzystwa Akustycznego. W kadencji 2007–2010 był członkiem Komitetu Akustyki Polskiej Akademii Nauk, a od 2005 roku jest członkiem Rady Naukowej Centralnego Instytutu Pracy — Państwowego Instytutu Badawczego. Dwukrotnie otrzymał nagrodę Rektora Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina.

Lubi narciarstwo, sploty kajakowe i, pomimo braku jakichkolwiek w tym kierunku uprawnień, żeglarstwo.

Materiały wydane
dzięki dofinansowaniu
**Fundacji Wspierania
Rozwoju
Radiokomunikacji
i Technik
Multimedialnych**

